

ERIN DOOM

Există lucruri care merită protejate cu orice preț
Uneori, chiar și de noi înșine

FĂURITORUL DE LACRIMI

LITERA

ERIN DOOM

FĂURITORUL
DE LACRIMI

Traducere din limba italiană
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

Fabbricante di lacrime

Erin Doom

Copyright © 2021 Adriano Salani Editore s.u.r.l. Milano

Traducere în limba română publicată prin înțelegere

cu Agenția Literară Livia Stoia.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Făuritorul de lacrimi

Erin Doom

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright și este

destinat

exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat.

Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală

sau

parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet

sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe

dispozitive

sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a

fost

descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc,

fără consimțământul editorului, este strict interzisă.

Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele
existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9661-8

ISBN EPUB 978-606-33-9661-8

*Pentru cei care ne-au crezut de la început.
Și până la sfârșit.*

PROLOG

La Mormânt aveam numeroase povești.

Povești rostite în șoaptă, povești de noapte bună...
Legende spuse din vârful buzelor, la lumina slabă a unei lumânări. Cea mai cunoscută dintre ele era cea a făuritorului de lacrimi.

Povestea despre un loc îndepărtat, izolat...

O lume în care nimeni nu putea plânge, iar oamenii trăiau cu sufletele goale, lipsite de emoții. Însă ascuns de toți, într-o singurătate imensă, trăia un omuleț înveșmântat în umbre. Un artizan singuratic, palid și gârbovit, care din ochii lui limpezi ca sticla putea făuri lacrimi de cristal.

Lumea mergea la el și-i cerea să poată plânge, să poată simți fărâme de sentimente – fiindcă în lacrimi se regăsește dragostea și cel mai plin de compasiune rămas-bun. Sunt cea mai intimă prelungire a sufletului, ceea ce, mai presus de bucurie sau de fericire, ne face să ne simțim umani.

Iar meșterul le făcea pe plac...

Își vâra lacrimile lui în ochii oamenilor, cu tot ce conțineau ele, și iată că lumea plângea: de furie, de disperare, de durere și de angoasă.

Erau pasiuni sfâșietoare, deziluzii și lacrimi, lacrimi, lacrimi – meșterul infecta o lume pură, o întina cu sentimente dintre cele mai intime și mai secătuitoare.

– Adu-ți aminte: nu-l poți minți pe făuritorul de lacrimi, ne spuneau la sfârșit.

Ne povesteau aceste lucruri pentru a ne învăța că toți copiii pot fi buni; că trebuie să fie buni, fiindcă nimeni nu se naște rău. Nu e în firea noastră.

Însă pentru mine...

Pentru mine lucrurile nu stăteau așa.

Pentru mine nu era o simplă legendă.

Nu era înveșmântat în umbre. Nu era un omuleț palid și gârbovit, cu ochii limpezi precum sticla.

Nu.

Eu îl cunoșteam pe făuritorul de lacrimi.

CAPITOLUL 1

Înveșmântată în durere, rămânea totuși lucrul cel mai frumos și mai strălucitor din lume.

– Vor să te adopte.

Nu aș fi crezut vreodată că aveam să aud acele cuvinte.

Mi-o dorisem atât de mult în copilărie, încât preț de o clipă am avut impresia că adormisem și că visam. Din nou.

Și totuși vocea care îmi vorbea nu era cea pe care o auzeam în visele mele. Era tonul aspru al doamnei Fridge, asezonat cu acea urmă de nemulțumire de care nu ne cruțase niciodată.

– Pe mine? am întrebat eu cu voce plăpândă, plină de circumspecție.

M-a privit, iar buza de sus i s-a strâmbat.

– Pe tine.

– Sunteți sigură?

A strâns condeiul între degetele dolofane și mi-a aruncat o privire care m-a făcut să-mi încordez brusc umerii.

– Ai surzit cumva? tună ea enervată. Sau poate crezi că eu sunt surdă? Ai ieșit la aer și ți s-au înfundat urechile?

Am clătinat degrabă din cap, făcând ochii mari de uimire. Nu era posibil una ca asta. Nu se putea una ca asta.

Nimeni nu-i voia pe copiii adolescenți. Nimeni nu-i voia pe cei mari, niciodată, din nici un motiv... Era un fapt stabilit. Era cam ca la adăpostul de câini: toți voiau cățeluși, pentru că erau drăgălași, nevinovați și ușor de dresat; nimeni nu voia câinii care se aflau acolo de-o viață.

Nu fusese un adevăr ușor de acceptat pentru mine, care crescusem sub acel acoperiș.

Cât erai mic, măcar se uitau la tine. Pe măsură ce creșteai, însă, privirile deveneau ocazionale, iar mila lor te

inscripționa pentru totdeauna între acei patru pereți.

Însă acum... *Acum...*

– Doamna Milligan vrea să-ți vorbească puțin. Te așteaptă jos; fă-i un tur al institutului și vezi să nu strici totul. Păstrează-ți atitudinea amețită pentru tine și poate că, cu un strop de noroc, vei reuși să pleci de aici.

M-a luat cu amețeală.

În timp ce coboram, simțind cum rochia bună îmi atinge ușor genunchii, m-am întrebat din nou dacă nu era cumva una dintre nenumăratele mele fantezii.

Era un vis. La baza scării m-a întâmpinat o privire blândă: îi aparținea unei doamne un pic mai înaintate în vârstă, care ținea un palton strâns în brațe.

– Bună, m-a salutat ea zâmbind și mi-am dat seama că se uita drept la mine, că mă privea în ochi, lucru care nu se mai întâmplase de mult timp.

– Bună ziua, am spus eu cu voce șoptită.

Mi-a spus că m-a mai văzut, în grădină, când intrase pe poarta de fier forjat; m-a văzut în iarba neîngrijită, printre dârele de lumină ce pătrundeau printre copaci.

– Eu sunt Anna, s-a prezentat ea când ne-am urnit.

Avea o voce catifelată, îmblânzită de anii trecuți peste ea, iar eu am privit-o fermecată; m-am întrebat dacă puteam fi fulgerați de un vis sau dacă ne puteam atașa de un lucru pe care abia ce l-am auzit.

– Pe tine cum te cheamă?

– Nica, am răspuns eu, încercând să-mi stăpânesc emoțiile pe care le simțeam în clipa aceea. Mă numesc Nica.

M-a privit curioasă și nici măcar nu m-am uitat pe unde calc, atât de mult îmi doream să o privesc la rândul meu.

– E un nume deosebit. Nu l-am mai auzit până acum, știi?

– Da... Am simțit cum, din pricina timidității, privirea îmi era evazivă și tremurătoare. Mi l-au pus părinții mei. Erau... Ei bine, erau biologi. Nica e un nume de fluture.

Îmi aminteam foarte puține lucruri despre mama și tatăl meu. Și oricum vag, de parcă i-aș fi auzit printr-o sticlă prea opacă. Dacă închideam ochii și rămâneam tăcută, le puteam vedea chipurile neclare privindu-mă din înalțuri.

Aveam cinci ani când muriseră.

Afecțiunea lor era unul dintre puținele lucruri pe care mi le aminteam – și, spre disperarea mea, ceea ce-mi lipsise cel mai mult.

– E un nume chiar drăguț. *Nica...*, mi-a rostit ea numele, de parcă ar fi vrut să vadă cum suna. *Nica*, a repetat pe un ton decisiv, apoi a încuviințat cu delicatețe.

Mi-a privit chipul și am simțit cum mă luminez toată. Pielea mea părea să se aurească sub privirea ei, de parcă aș fi putut străluci doar pentru că cineva mă privea în ochi – nu era puțin lucru, nu pentru mine.

Ne-am petrecut timpul plimbându-ne prin institut. M-a întrebat dacă eram acolo de multă vreme, iar eu i-am răspuns că practic crescusem acolo. Era o zi frumoasă, așa că ne-am plimbat prin grădină, pe lângă iedera cățărătoare.

– Ce făceai înainte... când te-am văzut? m-a întrebat printre altele, arătând spre un colț îndepărtat, printre mugurii de erică sălbatică.

Privirea mi-a zburat într-acolo și, fără să știu măcar de ce, am simțit impulsul de a-mi ascunde mâinile.

„Nu face pe amețita“, așa mă avertizase doamna Fridge, iar cuvintele ei mi-au străfulgerat mintea.

– Îmi place să stau în aer liber, am zis eu încet. Îmi plac... vietățile care trăiesc acolo.

– Sunt animale aici? a întrebat ea, cu o ușoară naivitate, însă știam că eu nu mă exprimam bine.

– Din acelea mai mici, da, am răspuns eu vag, cu grijă să nu strivesc un greier. Cele pe care adesea nici măcar nu le vedem...

M-am înroșit puțin când i-am întâlnit privirea, însă ea nu m-a mai întrebat altceva. Am împărtășit în schimb o

tăcere lejeră, printre ciripitul gaițelor și șoaptele copiilor care ne priveau de la fereastră.

Mi-a spus că soțul ei avea să sosească din clipă-n clipă. *Ca să te cunoască*, a lăsat ea de înțeles, iar eu am simțit cum

inima mă făcea ușoară de tot, de parcă aș fi putut să-mi iau zborul. La întoarcere, m-am întrebat dacă aș fi putut oare îmbutelia acele senzații, ca să le păstrez pentru totdeauna. Să le ascund în

fața de pernă și să le privesc cum strălucesc ca sideful în penumbra nopții.

Nu mă mai simțisem atât de fericită de multă vreme.

– Jin, Ross, nu fugiți, am spus eu pe un ton jucăuș când cei doi copii au trecut printre noi, fluturându-mi poalele rochiei.

Au chicotit și-au luat-o în sus pe scări, făcând scândurile vechi să scârțâie.

Când m-am întors și i-am întâlnit din nou privirea doamnei Milligan, mi-am dat seama că mă observa. M-a privit în ochi, pe rând, cu un strop de ceea ce părea a fi aproape... admirație.

– Ai ochi cu adevărat frumoși, Nica, mi-a spus ea o clipă mai târziu, fără vreun preaviz. Știi asta?

De rușine, m-am mușcat de partea interioară a obrazilor și am rămas fără cuvinte.

– Probabil că ți s-a spus asta de multe ori, m-a îmboldit ea discret, însă adevărul era că nu, nimeni din Mormânt nu îmi spusese vreodată așa ceva.

Copiii mai mici mă întrebau cu naivitate dacă vedeam color, precum ceilalți. Spuneau că aveam „ochii de culoarea cerului care plânge“, fiindcă erau de un gri surprinzător de limpede, cu picățele, ieșiți din comun. Știam că multă lume îi considera ciudați, însă nimeni nu îmi spusese până atunci că i-ar fi crezut frumoși.

Complimentul ei mi-a făcut degetele să-mi tremure imperceptibil.

– Eu... Nu... Dar mulțumesc, m-am bâlbâit eu stânjenită, ceea ce a făcut-o să zâmbească.

M-am ciupit pe ascuns de dosul mâinii și am întâmpinat acea durere subtilă cu o bucurie infinită. Era real. Totul era real. Doamna aceea chiar era acolo.

O familie, pentru mine... O viață cu care s-o iau de la capăt departe de locul acela, departe de Mormânt...

Crezusem mereu că aveam să rămân închisă încă mult timp între acele ziduri. Încă doi ani, până aveam să împlinesc 19 ani – până la proba contrarie, aceea era vârsta la care deveneai legal adult în statul Alabama.

Însă nu mai era așa, nu mai trebuia să aștept să devin majoră. Nu, nu mai trebuia să mă rog să vină cineva să mă ia de acolo...

– Ce e asta? a întrebat brusc doamna Milligan.

Își ridicase capul și privea fascinată în jurul ei.

Acela a fost momentul în care am auzit-o și eu: o melodie nespus de frumoasă. Acolo, printre crăpături și tencuiala scorojită, au răsunat vibrațiile unor note armonioase și joase.

O muzică angelică s-a răspândit prin zidurile Mormântului, ademenitoare ca un cântec de sirenă, iar eu am simțit cum nervii mi se strâng în carne.

Doamna Milligan s-a îndepărtat fascinată, urmărind sunetul, iar eu nu am putut decât să o urmez, cu mișcări rigide. A ajuns în fața arcadei unei încăperi, salonul nostru, unde s-a oprit.

A rămas locului, vrăjită, uitându-se la sursa acelei minuni invizibile: vechea pianină, uzată și puțin dezacordată, dar care încă funcționa.

Și, mai presus de orice, la acele mâini... La acele mâini albe, cu încheieturi bine definite, ce alunecau cu mișcări fluide și sinuoase pe clapele ce aduceau a dinți.

– Cine e?... a întrebat în șoaptă doamna Milligan o clipă mai târziu. Cine e băiatul acela?

Mi-am strâns degetele în faldurile rochiei; am ezitat, iar el s-a oprit.

Brațele i s-au oprit lent; umerii drepți și calmi îi ieșeau în evidență pe zid.

Apoi, fără grabă, de parcă ar fi prevăzut, *de parcă ar fi știut deja*, s-a întors.

S-a întors, cu chipul înconjurat de o aureolă de păr negru și gros ca aripile unui corb. Un chip palid, cu mandibula ascuțită, pe care ieșeau în evidență doi ochi conici mai întunecați decât cărbunele.

Și iată, farmecul acela letal. Frumusețea fermecătoare a trăsăturilor lui, cu buzele albe și trăsăturile fin cizelate, a făcut-o pe doamna Milligan să amuțească lângă mine.

Ne-a privit peste umăr, în timp ce pletele îi atingeau pomeții înalți și privirea joasă, strălucitoare. Iar într-o clipă tremurătoare am fost sigură că l-am văzut zâmbind.

– E Rigel.

Mi-am dorit întotdeauna o familie mai mult decât orice altceva. M-am rugat să existe cineva pentru mine, undeva acolo, dispus să mă ia cu el, să-mi ofere șansa pe care n-am avut-o niciodată.

Era prea frumos ca să fie adevărat.

Dacă m-aș fi oprit să mă gândesc la asta, încă n-aș fi reușit să pricep.

Sau poate că... *nu voiam să pricep...*

– E totul în regulă? m-a întrebat doamna Milligan.

Stătea lângă mine, pe bancheta din spate.

– Da, m-am forțat eu să rostesc, afișând un zâmbet prefăcut.

E totul... cât se poate de în regulă.

Mi-am strâns degetele în poală, însă ea nu și-a dat seama. S-a întors din nou, arătându-mi din când în când câte ceva pe geam, în timp ce peisajul se derula pe lângă noi.

Și totuși, abia o ascultam.

Mi-am întors lent privirea spre reflexia din geamul din față. Pe tetiera de lângă scaunul șoferului, care era ocupat de domnul Milligan, se zărea o coamă de păr negru.

El privea afară lipsit de interes, cu cotul pe portieră și tâmpla sprijinită pe încheieturile degetelor.

– Acolo e râul, a spus doamna Milligan, însă ochii lui negri nu priviră în direcția indicată. Pe sub genele închise la culoare, privea neinteresat peisajul.

Apoi, brusc, de parcă m-ar fi simțit, ochii lui i-au găsit pe ai mei.

Privirile ni s-au întâlnit în reflexia geamului; ochii îi erau pătrunzători, iar eu mi-am plecat iute privirea.

Am ascultat-o din nou pe Anna, clipind și încuviințând din cap zâmbitoare, însă am simțit privirea lui străpungând aerul din mașină fără să-mi mai dea drumul.

După câteva ore, mașina a încetinit, apoi a virat spre un cartier umbrit de copaci.

Casa Milligan era o casă țărănească de cărămidă, la fel ca multe altele. Avea un gard de lemn alb, o cutie poștală și o morișcă înfiptă printre gardenii.

Am întrezărit un cais în grădina mică din spate și mi-am întins gâtul ca să-i arunc o privire pe furiș, uitându-mă la acel colț verde cu un interes real.

– E grea? a întrebat domnul Milligan când am apucat cutia de carton cu cele câteva lucruri pe care le aveam. Aveți nevoie de ajutor?

Am clătinat din cap, mulțumită de politețea lui, iar el ne-a deschis calea.

– Haideți, pe aici! Ah, aleea e puțin denivelată... Aveți grijă la dala aceea, este puțin ieșită în afară. Vă e foame? Vreți să mâncați ceva?

– Lasă-i mai întâi să-și aranjeze lucrurile, a spus Anna, senină, iar el și-a potrivit ochelarii pe nas.

– Ah, desigur, desigur... Probabil că sunteți obosiți, așa-i? Haideți...

A deschis ușa casei. M-am uitat la preșul pe care scria „Acasă” și preț de-o clipă mi-am simțit inima bătând mai

tare.

Anna și-a plecat capul, docil.

– Vino, Nica!

Am făcut un pas și m-am trezit în intrarea îngustă.

Primul lucru care m-a frapat a fost mirosul.

Nu era mirosul de mușgai care se simțea în camerele din Mormânt, nici cel al infiltrațiilor de apă cu care erau pătate tavanele. Era un miros aparte, deplin, aproape... intim. Avea ceva special și mi-am dat seama că era același miros ca al Annei.

M-am uitat la interiorul casei cu ochi strălucitori: tapetul puțin uzat, rame presărate ici și colo pe pereți; milieul de pe masa din apropiere, de lângă vasul pentru chei. Totul părea atât de locuit și de personal, încât am rămas o clipă lângă ușă, incapabilă să fac un pas.

– E cam mică, a zis domnul Milligan stânjenit, scărpinându-se în cap, dar eu nici măcar nu l-am auzit.

Dumnezeule, era... perfectă.

– Camerele sunt deasupra. Anna a urcat scara îngustă, iar eu am profitat de ocazie ca să-i arunc o privire pe furiș lui Rigel.

Își ținea cutia cu un braț și privea în jur cu chipul plecat: își trecea ochii sinuos dintr-o parte în cealaltă, fără să lase să se întrevadă ceva.

– Klaus? a spus domnul Milligan, căutând pe cineva. Oare pe unde s-o fi dus? L-am auzit îndepărtându-se în timp ce urcam la etaj.

Ne-am instalat în cele două camere disponibile.

– Aici era o a doua cameră de zi, mi-a spus Anna, deschizând ușa încăperii care avea să fie camera mea. Apoi a devenit camera de oaspeți. Știi tu, dacă ar fi venit vreun amic de-ai lui... A ezitat, oprindu-se preț de o clipă. A clipit și apoi a zâmbit. Nu are importanță... În fine, acum e a ta. Ți place? Dacă ai prefera să schimbi ceva sau să muți ceva, nu știu...

– Nu, am șoptit eu, în pragul unei încăperi pe care o puteam în sfârșit numi doar *a mea*.

Gata cu camerele comune sau cu obloanele ce blocau lumina în zori; gata cu pardoseala rece și prăfuită sau cu pereții de culoare gri ca blana șoarecilor.

Era o cămăruță discretă, cu parchet frumos și o oglindă lungă cu ramă din fier forjat în colțul din spate. Vântul care sufla prin fereastra deschisă umfla ușor perdelele de in, iar cearșafurile curate și albe ieșeau în relief pe o cuvertură de un roșu aprins. M-am apropiat cu cutia încă la subraț și m-am trezit atingând un colț de un alb imaculat. După ce m-am asigurat că doamna Milligan plecase deja, m-am aplecat iute să le miros: aroma proaspătă a rufelor mi-a îmbătat nările și am închis ochii, inspirând adânc.

Ce bine era!

Am privit în jur, incapabilă să pricep că aveam tot acel spațiu la dispoziție. Am așezat cutia pe noptieră, am deschis-o și am scotocit pe fundul ei. Am luat jucăria în formă deomidă, ușor cenușie și uzată – singura amintire care îmi mai rămăsese de la mama și tata – și am așezat-o în mijlocul pernei.

M-am uitat la pernă cu ochii strălucitori.

A mea...

Mi-am petrecut timpul aranjând puținele lucruri pe care le aveam. Mi-am atârnat pe umerase, pe rând, tricourile, puloverul scămoșat și pantalonii; mi-am verificat șosetele și le-am împins pe cele mai găurite în fundul sertarului, sperând că așa nu aveau să se vadă.

În timp ce coboram, după ce am aruncat o ultimă privire la ușa de la camera mea, m-am întrebat cu nerăbdare dacă aveam să capăt și eu în curând mirosul care se simțea în aer.

– Sigur nu vreți să mâncați nimic? ne-a întrebat Anna mai târziu, privindu-ne îngrijorată. Nici măcar ceva rapid?...

Am refuzat, mulțumindu-i. Pe drum ne oprisem la un fast-food și încă mă simțeam sătulă.

Ea însă nu părea prea convinsă; m-a privit preț de o clipă, apoi s-a uitat peste umărul meu.

– Și tu, Rigel? a întrebat ea șovăitoare. L-am pronunțat corect? Rigel, nu-i așa? a repetat ea cu precauție, rostindu-l așa cum

se scria.

Rigel a încuviințat din cap că da, după care i-a refuzat oferta, așa cum făcusem și eu.

– În regulă, a încuviințat ea. Avem și fursecuri, oricum, iar laptele e în frigider. Acum, dacă vreți să mergeți să vă odihniți... Ah, camera noastră e ultima din spate, de cealaltă parte a coridorului. Dacă aveți nevoie de orice...

Își făcea griji.

Își făcea griji, mi-am dat eu seama și mi-am simțit pieptul vibrând ușor, își făcea griji pentru mine, dacă mâncam, dacă nu mâncam, dacă duceam lipsă de ceva...

Chiar o interesa și nu doar pentru a trece controalele ocazionale pe care le efectuau cei de la asistența socială, așa cum făcea doamna Fridge, când inspectorii trebuiau să ne găsească pe toți curați și cu burțile pline.

Nu. Ei chiar îi păsa cu adevărat...

În timp ce urcam din nou la etaj, trecându-mi degetele de-a lungul balustradei, mi-a trecut prin minte să cobor în miezul nopții și să mănânc biscuiți pe blatul din bucătărie, așa cum văzusem la televizor, în filmele pe care le urmăream pe furiș prin crăpătura ușii atunci când doamna Fridge adormea pe fotoliu.

M-am întors când am auzit zgomot de pași.

Rigel și-a făcut apariția dinspre scări. S-a întors cu spatele la mine, dar din cine știe ce motiv eram convinsă că mă văzuse.

Preț de o clipă mi-am adus aminte că în acel tablou micuț brodat cu delicatețe se afla și el.

Că acea nouă realitate, oricât de frumoasă și de dorită ar fi fost ea, nu era plină doar de dulcegării, căldură și uimire. Nu. În partea de jos avea o margine mai neagră, ca o arsură, ca semnul lăsat de o țigară.

– *Rigel.*

I-am șoptit numele degrabă, ca și cum mi-ar fi sărit de pe buze înainte să reușesc să-l opresc. Rigel s-a oprit în mijlocul coridorului gol, iar eu am ezitat, nesigură.

– Acum că... Acum că noi...

– Acum că noi... *ce?* a întrebat el în felul acela distorsionat și subtil care preț de o clipă m-a făcut să ezit.

– Acum că suntem aici, împreună, am continuat eu, privindu-i spatele, aș... vrea să funcționeze.

Ca totul să funcționeze, chiar dacă îl implica și pe el și nu puteam face nimic în privința asta. Chiar dacă el era acea pată carbonizată și, preț de o clipă, m-am rugat să nu devoreze acea broderie foarte fină... Într-o răbufnire de disperare mi-am dorit ca acel vis de dantelă să nu se destrame.

A rămas nemișcat preț de o clipă; apoi, fără să spună ceva, și-a reluat deplasarea. S-a dus spre ușa camerei lui, iar eu am simțit cum mi se pleacă umerii.

– Rigel...

– Nu intra în camera mea, a răbufnit el. Nici acum, nici pe viitor.

I-am aruncat o privire neliniștită, simțind cum cererea mea de bune intenții se năruie.

– E o amenințare? am întrebat încet, în timp ce el a răsucit mânerul.

L-am văzut deschizând ușa, însă s-a oprit în ultima clipă. Și-a întors bărbia spre mine și m-a țintuit cu privirea peste umăr. Iar eu am întrezărit, cu o clipă înainte să închidă ușa, zâmbetul periculos de tăios din colțul gurii.

Surâsul acela disprețuitor mi-era sentința.

– E un sfat, *molie*.

CAPITOLUL 2. Basmul pierdut

Uneori, destinul este o cale de nerecunoscut.

Numele institutului era Sunnycreek Home.

Se afla la capătul unei străzi distruse și fără ieșire, la periferia uitată a unui orașel din sudul statului. Găzduia copii nefericiți ca mine, însă nu i-am auzit niciodată pe ceilalți copii folosindu-i numele real.

Toată lumea îi spunea, în mod vulgar, Mormântul, și nu mi-a luat mult ca să înțeleg de ce: oricine sfârșea acolo părea condamnat la distrugere și nu avea cale de ieșire, la fel ca strada pe care se afla.

La Mormânt am simțit grațiile unei închisori.

În anii aceia mi-am petrecut fiecare zi dorindu-mi să vină cineva să mă ia de acolo. Să mă privească în ochi și să mă aleagă pe mine, doar pe mine, dintre toți copiii de acolo. Să mă vrea așa cum eram, chiar dacă nu eram mare lucru. Însă nimeni nu m-a ales. Nimeni nu m-a vrut sau observat... Am fost mereu invizibilă.

Spre deosebire de Rigel.

El nu-și pierduse părinții, ca mulți dintre noi. Asupra familiei lui nu se abătuse nici o nenorocire pe când fusese mic.

Îl găsiseră în fața porții institutului, într-un coș de răchită, fără bilet și fără nume, abandonat în noapte, vegheat doar de stele, niște uriași măreți și adormiți. Avea doar o săptămână pe atunci.

I-au pus numele Rigel, după cea mai strălucitoare stea din constelația Orion care în seara aceea strălucea ca o pânză de diamante pe un pat de catifea neagră. Adăugându-i numele de familie Wilde, umpluseră golul din informațiile lui personale.

Din punctul nostru de vedere, se născuse acolo. Nici măcar înfățișarea lui nu părea să poată ascunde acest lucru: din noaptea aceea își păstrase pielea palidă precum luna și ochii întunecați, încrezători, ca ai celor care nu s-au temut niciodată de întuneric.

Încă de mic copil, Rigel fusese mândria Mormântului.

„Fiul stelelor“, așa îi spunea directoarea de dinaintea doamnei Fridge; îl iubise atât de mult, încât îl învățase să cânte la pian. Stătea cu el ore întregi, dând dovadă de o răbdare pe care nu o avusese niciodată cu noi, și notă cu notă îl transformase în băiatul impecabil care se remarcă între pereții cenușii ai institutului.

Rigel cel bun și cuminte, cu dinții lui perfecți, cu notele mereu mari, cu caramellele primite pe ascuns de la directoare înainte de cină.

Copilul pe care toți și l-ar fi dorit.

Însă eu știam că nu era așa. Învățasem să văd mai adânc, dincolo de zâmbete și de gura albă, dincolo de acea mască a perfecțiunii pe care le-o afișa tuturor.

El, care purta în el noaptea, ascundea în faldurile sufletului întunericul din care îl smulseseră.

Rigel se purtase mereu straniu, cu mine cel puțin.

Într-un fel pe care nu am reușit niciodată să-l justific.

De parcă aș fi făcut ceva ca să merit astfel de comportamente sau tăcerile cu care încă din copilărie am văzut că mă privea de departe. Totul începuse într-o zi ca oricare alta, fără să-mi amintesc măcar cu exactitate când. Trecuse pe lângă mine și mă trântise la pământ, făcându-mă să-mi julesc genunchii. Îmi strânsesem picioarele la piept, scuturându-mă de iarbă, dar când îmi ridicasem privirea spre el, nu văzusem nici urmă de scuze pe chipul lui. Rămăsese acolo, în picioare, cu privirea pironită într-a mea, în umbra unui zid plin de crăpături.

Rigel mă trăgea de haine, de păr, îmi desfăcea fundele de la codițe; panglicile îi cădeau la picioare ca niște fluturi morți și, printre genele umede, vedeam cum un zâmbet crud și

tăios

i se creiona pe buze înainte să fug de-acolo.

Cu toate acestea, nu mă atingea niciodată.

În toți anii aceia nu mă atinsese niciodată cu mâna. Tivurile hainelor, materialul, părul... Mă împingea și trăgea de mine, iar eu sfârșeam cu mânecile lărgite, însă niciodată cu vreun semn pe piele, de parcă n-ar fi vrut să lase asupra mea dovezile vinovăției lui. Sau poate că pistrii mei îi creau repulsie. Poate că mă disprețuia atât de mult, încât nu voia să mă atingă.

Rigel petrecea mult timp pe cont propriu și rareori căuta compania celorlalți copii.

Însă îmi amintesc că o dată, pe când aveam în jur de 15 ani, sosise un copil nou la Mormânt, un băiat blond care avea să fie transferat în decurs de câteva săptămâni la un centru de plasament. Se împrietenise aproape imediat cu Rigel. Era, dacă se

putea așa ceva, și mai rău decât el. Stăteau rezemați de zidurile tot mai deteriorate, Rigel cu brațele încrucișate, cu buzele ca într-o grimasă și ochii strălucindu-i de un amuzament sumbru. Nu i-am văzut niciodată certându-se, din nici un motiv.

Într-o zi ca oricare alta, însă, băiatul apăruse la cină cu o vânătăie la ochi și obrazul umflat. Doamna Fridge îi aruncase o privire amenințătoare și îl întrebuse cu voce tunătoare ce naiba se întâmplase.

– Nimic, murmurase el fără să ridice privirea din farfurie. Am căzut la școală.

Însă nu fusese chiar „nimic“, iar eu auzisem totul. Iar când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Rigel plecându-și chipul, ascunzându-se de ceilalți. Zâmbise, iar rânjetul acela subtil se scursesese ca o crăpătură pe masca-i perfectă.

Și cu cât creștea mai mult, cu atât devenea mai frumos, într-un fel pe care n-aș fi vrut să-l recunosc vreodată.

Nu avea nimic suav, moale sau blând în el.

Nu...

Rigel îți ardea privirea, îți capta atenția precum scheletul unei case în flăcări sau caroseria unui automobil distrus de

pe marginea drumului. Avea o frumusețe crudă și, cu cât încercai mai mult să nu te uiți la el, cu atât mai mult farmecul acela distorsionat și se întipărea în spatele ochilor. Ți se strecura pe sub piele, apoi creștea ca o pată până ajungea la carne.

Așa era el: fermecător, singuratic, perfid.

Un coșmar înveșmântat în visele tale cele mai ascunse.

În dimineața aceea m-am trezit ca într-un basm.

Cearșafuri curate, miros frumos și o saltea în care nu se simțeau arcurile. Nu-mi puteam dori mai mult de-atât.

M-am ridicat în șezut cu ochii înmuiați de somn; confortul acelei camere care era doar a mea m-a făcut să mă simt, preț de o clipă, mai norocoasă ca niciodată.

În clipa următoare, ca un nor umbros, mi-am amintit că în basmul acela trăiam acolo doar pe jumătate. Că exista acel colț negru, acea arsură, și că nu puteam scăpa nicicum de ea...

Am clătinat încet din cap. Mi-am apăsat încheieturile degetelor peste pleoape, frecându-mă la ochi cu intenția de a șterge acele gânduri.

Nu voiam să mă gândesc la asta. Nu voiam să las pe nimeni să strice lucrurile, nici măcar pe el.

Cunoșteam prea bine procedura ca să mă amăgesc că îmi găsisem un loc definitiv.

Toată lumea părea să creadă că adopția funcționa precum o întâlnire cu final fericit, în care doar câteva ore mai târziu erai luat acasă de o nouă familie pentru a deveni automat parte din ea.

Lucrurile nu se derulau deloc așa; se întâmpla așa doar cu puii de animale.

Adopția propriu-zisă era o procedură mult mai lungă. Mai întâi exista o perioadă de ședere cu noua familie, pentru a vedea dacă puteați conviețui și dacă relațiile dintre membri erau senine. O numeau „îngrijire familială preadoptivă“. Nu era deloc neobișnuit ca în timpul acestei etape să iasă la iveală incompatibilități și probleme care împiedicau armonia familială, drept care familia se folosea

de această perioadă pentru a se hotărî dacă voia să continue sau nu. Era o perioadă foarte importantă... Doar dacă totul decurgea bine și nu apăreau piedici, părinții finalizau în cele din urmă adopția.

De aceea nu mă puteam numi încă membru deplin al acelei familii. Trăiam pentru prima dată un basm foarte frumos, însă fragil, în stare să se spargă precum sticla în mâinile mele.

„Voi fi cuminte“, mi-am promis din nou în sinea mea. „Voi fi cuminte și totul va decurge bine.“ Aveam să fac tot posibilul ca să funcționeze. *Tot posibilul...*

Am coborât, hotărâtă să nu las pe nimeni să-mi strice acea oportunitate.

Casa era mică, așa că nu m-am chinuit prea tare să găsesc bucătăria. Am auzit voci dintr-acolo și m-am îndreptat cu pași ezitanți spre ea.

Când am ajuns în pragul ușii, am rămas fără cuvinte.

Soții Milligan erau la masă, încă în pijamale și cu papucii ușor ieșiți din picioare.

Anna râdea, trecându-și ușor degetele peste ceașca aburindă, iar domnul Milligan turna cereale într-un bol de ceramică, zâmbind somnoros.

Și exact în mijlocul lor se afla Rigel.

Părul lui negru m-a izbit ca un pumn, ca o vânătaie drept în ochi. A trebuit să clilesc, ca să-mi dau seama că nu îmi imaginam scena. Povestea ceva, cu umerii moi, în postura aceea relaxată în care chipul îi era încadrat de șuvițe de păr dezordonate.

Domnul și doamna Milligan îl priveau cu ochi strălucitori și au izbucnit amândoi în râs de ceva ce spusese Rigel. Râsetele lor lejere mi-au bâzâit în urechi, de parcă m-aș fi împărțit în două și mă aflam la lumi distanță.

– Ah, Nica, a izbucnit Anna, bună dimineața!

Am ridicat doar din umeri. S-au uitat la mine și am reușit cumva să mă simt în plus. Chiar dacă abia sosisem și pe ei abia de-i cunoșteam. Chiar dacă eu ar fi trebuit să fiu acolo, nu el.

Rigel și-a ridicat privirea neagră spre mine. M-a găsit fără să fie nevoie să mă caute, de parcă ar fi știut deja, și preț de o clipă mi s-a părut că i-am văzut colțul gurii tresărindu-i cu cruzime. Și-a plecat chipul într-o parte și a zâmbit serafic.

– Bună dimineața, Nica.

Am simțit undiri reci pe piele. Nu m-am mișcat; nu am reușit să-i răspund, simțind cum cad tot mai mult pradă acelei nedumeriri reci.

– Ai dormit bine? a întrebat domnul Milligan trăgându-mi scaunul. Vino să ieși micul-dejun!

– Încercam să ne cunoaștem puțin mai bine, mi-au zis ei, iar eu mi-am întors din nou privirea spre Rigel, care mă privea acum dintre soții Milligan, formând parcă un tablou perfect.

M-am așezat fără tragere de inimă, în timp ce domnul Milligan i-a umplut paharul, iar Rigel i-a zâmbit, simțindu-se perfect în largul lui, creându-mi senzația că mă așezasem într-o vizuină cu spini.

„Voi fi cuminte.“ I-am privit pe soții Milligan schimbând câteva cuvinte, acolo, în fața mea, și „voi fi cuminte“ mi-a străbătut mintea ca un fulger stacojiu. „Voi fi cuminte, jur!“

– Cum te simți în prima ta zi, Nica? m-a întrebat Anna, delicată încă de dimineață. Ești agitată?

Am încercat să-mi alung temerile într-un colț îndepărtat, simțind cum se împotriveau.

– Ah... Nu... Am încercat să mă relaxez puțin. Nu mi-e teamă... Mereu mi-a plăcut să merg la școală.

Era adevărat.

Școala se număra printre puținele pretexte pentru care puteam pleca din Mormânt. Străbăteam strada până la școala publică, iar eu mergeam cu nasul pe sus și, privind norii, îmi închipuiam că eram ca toți ceilalți: visam să mă urc într-un avion și să zbor departe, spre lumi îndepărtate și libere.

Era... unul dintre rarele momente în care aproape că reușeam să mă simt normal.

– Am sunat deja la secretariat, ne-a înștiințat Anna. Directoarea vă va primi numaidecât. Școala v-a recunoscut înscrierea și m-au asigurat că puteți începe imediat să frecvențați cursurile. Știu că e totul pe repede înainte, dar... sper să meargă bine. Aveți voie să cereți să fiți în aceeași clasă, dacă vreți, a adăugat ea.

I-am întâlnit expresia încrezătoare și m-am forțat să-mi ascund disconfortul.

– Ah. Da... Mulțumim.

Am simțit însă o privire țintuită asupra mea. M-am uitat și l-am văzut pe Rigel privindu-mi cu atenție fața, cu ochii care îi ieșeau în evidență, adânci și alungiți, pe sub sprâncenele arcuite.

Mi-am întors privirea de parcă m-ar fi ars. M-a încercat o nevoie viscerală de a mă îndepărta, iar cu scuza că merg să mă îmbrac, m-am ridicat de la masă și am ieșit din bucătărie.

În timp ce mă asiguram că ne despart ziduri și pereți, am simțit cum mi se strânge stomacul și cum privirea aceea îmi invadează gândurile.

„Voi fi cuminte“, mi-am șoptit în sinea mea, convulsiv, „voi fi cuminte... jur...“

Dintre toți oamenii din lume, era ultimul pe care mi-aș fi dorit să-l văd acolo.

Oare aveam să fiu vreodată în stare să-l ignor?

Școala nouă era o clădire cenușie și pătrată.

Domnul Milligan a oprit, în timp ce un puști a trecut pe lângă capota mașinii, grăbindu-se spre oră. Și-a aranjat ochelarii robuști pe nas și și-a sprijinit stângaci mâinile pe volan, de parcă n-ar fi știut unde altundeva să le pună. Am descoperit că îmi plăcea să-i studiez expresiile: avea o personalitate docilă și agitată și probabil că de aceea îmi stârnea atât de multă empatie.

– Vă ia Anna, mai târziu.

În pofida tuturor lucrurilor, am simțit inima bătându-mi mai plăcut ca altă dată la ideea că exista cineva pentru mine, gata să mă ducă înapoi acasă. Am încuviințat din cap de pe bancheta din spate, ținându-mi ghiozdanul uzat în poală.

– Mulțumesc, domnule Milligan.

– Ah, îmi poți... îmi puteți spune Norman, a zis el, cu urechile puțin roșii, în timp ce coboram.

Am privit mașina dispărând pe stradă, până când am auzit pași în spatele meu. M-am întors și l-am văzut pe Rigel îndreptându-se singur spre intrare.

I-am urmărit cu privirea silueta zveltă și mișcarea lină și sigură a umerilor lați. Felul lui de-a se mișca și de-a merge, cu pași preciși, avea mereu o naturalețe hipnotică, de parcă pământul s-ar fi mulat sub pantofii lui.

Am intrat după el, dar breteaua mi s-a agățat din greșeală de mâner: am făcut ochii mari și smucitura m-a făcut să mă izbesc de cineva care tocmai intra.

– Ce naiba! am auzit pe cineva spunând când m-am întors.

Un băiat și-a tras brațul, enervat, ținând în mână câteva cărți.

– Scuze, am șoptit eu cu voce slabă, iar prietenul din spatele lui i-a dat un ghiont.

Mi-am dat părul după urechi, dar când privirile ni s-au întâlnit, a părut să mă reevalueze. Supărarea a dispărut de pe chipul lui și a rămas nemișcat, parcă străfulgerat de ochii mei.

În clipa următoare, din senin, a scăpat cărțile pe care le ținea în mână. M-am uitat fix la ele, la picioarele lui, stivuite, iar când am văzut că nu se apleacă să le ridice, m-am aplecat eu după

ele. I le-am întins, simțindu-mă vinovată că mă ciocnisem de el, și mi-am dat seama că mă fixase cu privirea în tot acest timp.

– Mulțumesc, a zis el, zâmbind lent, trecându-și privirea peste mine într-un fel care m-a făcut să mă înroșesc și am

avut impresia că lui i se părea amuzant sau poate contrariant. Ești nouă? a întrebat el.

– Haide, Rob! l-a îndemnat amicul lui. Am întârziat al naibii de mult.

Însă el nu părea să vrea să plece, iar eu am simțit împunsături pe ceafă: o senzație de usturime, ca un ac ce străpungea aerul în spatele meu.

Am încercat să alung acel presentiment. M-am dat un pas în spate și m-am bâlbâit, cu chipul plecat.

– Eu... trebuie să plec.

Am ajuns la secretariat, care se afla puțin mai în față. Am observat că ușa era deschisă și am intrat, sperând să nu o fi făcut

pe secretară să aștepte. Abia după ce am trecut pragul, am observat prezența siluetei de alături.

Mai că nu am tresărit.

Rigel stătea rezemat de perete, cu brațele încrucișate. Își ținea un picior îndoit, cu talpa pe perete, și capul ușor plecat, cu privirea în podea.

Fusese mereu mult mai înalt decât ceilalți băieți și considerabil mai intimidant, dar nu a fost nevoie să mă agăț de toate acele justificări ca să mă îndepărtez rapid de el. Mi se părea întru totul intimidant, fie că era vorba despre înfățișarea lui, fie despre ce se afla dincolo de ea.

Ce făcea acolo, lângă prag, când era un rând de scaune de cealaltă parte a sălii de așteptare?

– Doamna directoare vă poate primi, a zis secretara, ieșind din biroul directoarei, trezindu-mă la realitate. Haideti!

Rigel s-a îndepărtat de perete și a trecut pe lângă mine fără să mă privească măcar. Am intrat în birou, în timp ce ușa s-a închis în urma noastră. Directoarea, o femeie tânără, austeră și cu înfățișare frumoasă, ne-a invitat să luăm loc pe scaunele din fața biroului. Ne-a verificat dosarele, punându-ne câteva întrebări despre programa didactică de la vechea noastră școală, iar când a ajuns la dosarul lui Rigel, a părut foarte interesată de ce scria în el.

– Am sunat la institut, a zis ea. Am cerut câteva informații despre rezultatele voastre școlare... Am fost plăcut surprinsă de tine, domnule Wilde, a spus ea, zâmbind, dând pagina. Note mari, o conduită impecabilă, nici o observație nelalocul ei. Un adevărat student-model. Deseori profesorii au avut doar recomandări la adresa ta. Și-a ridicat privirea, mulțumită. Va fi o adevărată plăcere să te avem elev la Burnaby.

M-am întrebat dacă exista vreo posibilitate să înțeleagă că se înșela, că acele recomandări nu oglindeau realitatea, fiindcă profesorii nu știuseră niciodată să privească mai adânc, întocmai ca toți ceilalți. Aș fi vrut să fi găsit forța necesară pentru a rosti lucrurile cu pricina.

Însă Rigel a zâmbit în felul acela care îi venea atât de bine, iar eu m-am întrebat cum de oamenii nu observau că acea căldură nu-i ajungea niciodată până la ochi. Că îi rămâneau așa, întunecați și impenetrabili, chiar dacă străluceau ca niște cuțite.

– Cei doi reprezentanți de afară vă vor însoți spre orele voastre, a zis directoarea. În orice caz, vă este permis, dacă vreți, să cereți să fiți în aceeași clasă, începând de mâine.

Sperasem că nu avea să ne întrebe asta. Am apucat marginile scaunului și m-am aplecat în față, dar el mi-a luat-o înainte.

– Nu.

Am clipit și m-am întors. Rigel a zâmbit și o şuviță de păr i-a alunecat peste sprânceana închisă la culoare.

– Nu este necesar.

– Sunteți siguri? Nu veți mai putea schimba după aceea.

– O, da. Vom petrece oricum prea mult timp împreună.

– Prea bine, atunci, a zis directoarea, văzând că eu tăceam în continuare. Puteți merge la ore. Urmați-mă!

Mi-am întors privirea dinspre Rigel. M-am ridicat în picioare, mi-am luat ghiozdanul și am ieșit după ea.

– Două eleve din ultimul an vă așteaptă afară. O zi bună!

S-a închis din nou în birou, iar eu am străbătut încăperea fără să privesc în urmă. Trebuia să mă

îndepărtez de el și aș fi făcut-o dacă nu aș fi simțit, în cele din urmă, un imbold diferit. Nu am reușit să mă înfrânez când corpul meu s-a întors cu fața spre el.

– Ce înseamnă asta?

Mi-am mușcat buzele. Tocmai pusesem o întrebare inutilă și nu a fost nevoie să-l văd ridicând din sprânceană ca să-mi dau seama de asta. Dar nu aveam încredere în intențiile lui și nu reușeam să cred că nu voia să găsească o modalitate de-a mă chinui.

– De ce? Rigel și-a plecat capul, iar prezența lui statuară m-a făcut să mă simt și mai neînsemnată. Doar nu ai crezut... că vreau să fiu cu tine?

Am strâns din buze, regretând că întrebasesm. Intensitatea ochilor lui mi-a făcut stomacul să-mi fremete, iar ironia lui înțepătoare mi-a ars pielea.

Fără să-i răspund, am apucat mânerul ușii și am dat să ies. Dar ceva m-a făcut să mă opresc.

O mână și-a făcut apariția peste umărul meu și a închis ușa: am paralizat. Am văzut cum degete conice au apucat ușa și i-am simțit brusc prezența în fiecare vertebră.

– Stai departe de mine, molie, mi-a zis el răspicat. Răsuflarea lui caldă mi-a gădilat firele de păr, iar eu am înțepenit. Ai înțeles?

M-am înfiorat când am simțit încordarea pe care o emana corpul lui atât de aproape de mine. Îmi spunea să stau departe de el, dar chiar el mă ținea încolțită lângă ușă și respira spre mine, nelăsându-mă să plec...

A trecut pe lângă mine și l-am privit cu ochii mari, fără să mă mișc.

Dacă ar fi fost după mine...

Dacă ar fi fost după mine, l-aș fi șters pentru totdeauna. Împreună cu Mormântul, cu doamna Fridge și cu durerea care îmi marcaseră copilăria. Nu mi-am dorit să sfârșesc în aceeași familie cu el. Era un ghinion pentru mine. Era ca și cum aș fi fost condamnată să port povara trecutului meu fără să fiu vreodată cu adevărat liberă. Cum aș fi putut să-l fac să priceapă asta?

– Salut!

Nu îmi dădusem seama că ieșisem cu mișcări mecanice din secretariat. Mi-am ridicat privirea și am zărit un zâmbet strălucitor.

– Sunt colegă de clasă cu tine. Bine ai venit la Burnaby!

L-am văzut pe Rigel pe coridor, părul negru mișcându-i-se în ritmul pașilor încrezători; fata care îl însoțea abia de părea conștientă pe unde călca: îl privea fermecată, de parcă ea ar fi fost nou sosită, și s-au făcut nevăzuți după colț.

– Eu sunt Billie, s-a prezentat însoțitoarea mea. Mi-a întins mâna, cu un zâmbet solar, iar eu i-am strâns-o. Pe tine cum te cheamă?

– Nica Dover.

– Micah?

– Nu, Nica, am repetat eu, accentuând „N“-ul, iar ea și-a pus degetul arătător pe bărbie.

– Ah, diminutivul de la Nikita!

Mi-am dat seama că zâmbeam.

– Nu, am clătinat eu din cap, doar Nica.

Privirea curioasă a lui Billie nu m-a stânjenit, așa cum se întâmplase mai devreme cu tipul acela. Avea o față sinceră, încadrată de un păr creț de culoarea mierii, și doi ochi strălucitori care îi confereau o înfățișare pasională.

În timp ce mergeam, am observat că mă privea cu un interes viu, dar abia când i-am întâlnit din nou privirea mi-am dat seama de ce: și pe ea o captivaseră irisurile mele deosebite.

„E din cauza ochilor tăi, Nica“, spuneau copiii mai mici, când îi întrebam de ce mă priveau în felul acela înstrăinat. „Nica are ochii de culoarea cerului care plânge“; „mari, strălucitori, ca niște diamante cenușii“.

– Ce-ai pățit la degete? a întrebat ea.

Mi-am plecat privirea spre vârfurile degetelor învelite în plasturi.

– Ah, m-am bâlbâit eu, ascunzându-le stângace la spate, nimic...

Am zâmbit, încercând să schimb subiectul, și mi-au revenit în minte cuvintele doamnei Fridge: „Nu face pe amețita“.

– Ca să nu-mi rod unghiile, am zis eu într-o doară, iar ea a părut să mă creadă, într-atât încât și-a ridicat mâinile, mândră, și mi-a arătat extremitățile roase ale degetelor ei.

– Și care e problema? Eu am ajuns până la os! Apoi și-a întors mâna și a început să o studieze. Bunica spune că trebuie să le bag în muștar, așa „ai să vezi cum îți trece cheful să le bagi în gură“. Dar n-am încercat niciodată. Ideea de a petrece o după-amiază cu degetele în sos mă lasă puțin... știi tu... perplexă. Îți imaginezi cum ar fi să bată curierul la ușă?

CAPITOLUL 3. Divergențe de opinie

Gesturile, asemenea planetelor, sunt puse în mișcare de legi invizibile.

Billie m-a ajutat să mă instalez.

Școala era mare și erau numeroase activități dintre care să aleg; mi-a arătat sălile de clasă pentru diversele cursuri și m-a însoțit de la o lecție la alta, prezentându-mă profesorilor. Am încercat să nu fiu o povară pentru ea, pentru că nu voiam să fiu o sarcină enervantă, dar ea mi-a răspuns că era bucuroasă să mă însoțească. Când am auzit-o, am simțit cum mi se umple inima de o plăcere nemaitrăită până atunci. Billie era amabilă și prietenoasă, două calități nu prea des întâlnite în locul de unde veneam.

Când clopoțelul a anunțat sfârșitul lecțiilor, am ieșit împreună din sala de clasă, iar ea și-a tras peste cap o fâșie lungă de piele, după care și-a desfăcut părul creț.

– Un aparat foto?

Am privit cu interes obiectul care îi atârna acum la gât, iar ea s-a luminat la față de bucurie.

– E un Polaroid! Nu ai mai văzut unul până acum? Mi l-au făcut cadou părinții mei cu foarte mult timp în urmă. Îmi plac nespuse de mult fotografiile, am camera tapetată cu poze! Bunica spune că trebuie să nu mai umplu pereții, dar apoi o găsesc de fiecare dată ștergând praful fluierând... și uită ce mi-a spus.

Am încercat să țin pasul cu vorbăria ei și, în același timp, să nu mă ciocnesc de oameni. Nu eram obișnuită cu un du-te-vino atât de intens, însă Billie nu părea prea preocupată, a continuat să-mi turuie, vorbind puțin peste toată lumea.

– Îmi place să fotografiez oameni; e interesant să vezi mișcările feței immortalizate pe film. Miki își ascunde mereu fața de mine când încerc să-i fac o poză. E atât de drăguță, încât e păcat, dar nu-i place... Ah, uite-o! E chiar acolo! A ridicat ea brațul, euforică. Miki!

Am încercat să o zăresc pe această fantomatică prietenă despre care îmi vorbise toată dimineața, dar n-am avut timp să o identific, că Billie a și început să mă tragă de breteaua ghiozdanului, printre oameni.

– Vino, Nica! Vino s-o cunoști!

Am încercat stângace să țin pasul cu ea, însă am reușit doar să mă las călcată pe picioare.

– Ah, ai să vezi, o să-ți placă! mi-a mărturisit ea agitată. Miki poate fi foarte dulce. E atât de sensibilă! Ți-am mai spus că e cea mai bună prietenă a mea?

Am încercat să încuviințez din cap, dar Billie m-a smucit din nou, îndemnându-mă să mă mișc. Când, după multe îmbrânceli, am ajuns în sfârșit la prietena ei, a luat-o la fugă și s-a oprit în spatele ei cu un mic salt.

– Hei! a spus ea, radioasă. Cum a fost la oră? Ai făcut sport cu cei din secțiunea D? Ea e Nica!

M-a împins în față și mai că nu m-am izbit cu nasul de ușa deschisă a dulăpiorului.

Am văzut o mână mișcând ușa de metal.

„Dulce“, spusese Billie, și m-am pregătit să zâmbesc.

Mi-a apărut în fața ochilor o privire puternic machiată. Îi aparținea unui chip atrăgător și oarecum ascuțit, cu păr negru și des acoperit de gluga unui hanorac mare. Avea un piercing în sprânceana stângă și mesteca gumă.

Miki m-a privit dezinteresată, cercetându-mă doar o clipă, după care și-a așezat breteaua ghiozdanului pe umăr și a închis ușa cu o lovitură care m-a făcut să tresar. Ne-a întors spatele și s-a îndepărtat de noi, străbătând coridorul.

– Ah, stai liniștită, așa face mereu, spuse Billie pe un ton vesel, în timp ce eu am încremenit cu ochii cășcați. Nu e punctul

ei forte să se împrietenească cu elevii noi. Dar în adâncul ei e foarte tandră!

Cât de... în adâncul ei?

Am privit-o oarecum înspăimântată, dar ea a încheiat subiectul și m-a convins să continui; ne-am îndreptat spre ușă prin haosul de studenți, iar când am ajuns la intrare, Miki era acolo. Se uita la umbrele norilor care se alergau pe curtea cimentată, fumând o țigară, cu privirea absorbită.

– Ce zi frumoasă! oftă Billie, veselă, bătând cu degetele în aparatul de fotografiat. Nica, tu unde locuiești? Dacă vrei, te poate duce bunica mea. Astăzi face chiftele și Miki mănâncă la mine. S-a întors spre ea. Mănânci la mine, nu-i așa?

Am văzut-o încuviințând din cap fără prea mult entuziasm, pufăind, iar Billie a zâmbit mulțumită.

– Deci? Vii cu noi?

Cineva a îmbrâncit-o.

– Hei! a protestat Billie, masându-și umărul. Ce maniere-s astea? Au!

Au trecut și alți elevi pe lângă noi, iar Billie s-a ghemuit spre Miki.

– Dar ce se întâmplă?

Ceva nu era în regulă. Elevii alergau înăuntru, unii cu telefoanele mobile ridicate, alții cu o exaltare îngrozită în ochi. Păreau entuziasmați de ceva ce vibra în aer, așa că m-am lipit de perete, înspăimântată de acea mulțime înnebunită.

– Hei! a tunat Miki la un băiat care părea înflăcărat. Ce naiba se petrece?

– Se bat! a strigat el, scoțându-și telefonul mobil. E o încăierare la dulăpioare!

– Se bat? Cine?

– Phelps și tipul cel nou! Sfinte, îl bate măr! Pe Phelps! a chicotit el înnebunit. Trebuie să filmez!

A tulit-o ca o lăcustă și m-am trezit lângă perete, cu brațele înțepenite, cu ochii larg deschiși, privind în gol.

Tipul... cel nou?

Billie o strângea pe Miki ca pe o păpușă antipanică.

– Fără violență, vă rog! Nu vreau să văd... Cine ar fi atât de nebun încât să se ia la bătaie cu Phelps? Doar un inconștient... Hei! A făcut ochii mari, alarmată. Nica! Unde te duci?

Nici nu o mai auzeam: vocea i s-a stins în fluxul de studenți. Am trecut pe lângă oameni, m-am strecurat printre umeri și spinări, agățându-mă ca un fluture într-un labirint de tulpini. Aerul trosnea într-o manieră aproape sufocantă. Am auzit clar zgomotul de lovituri, sunetul unui zgomot metalic și apoi ceva ce s-a lovit de sol.

Am ajuns în primul rând cu țipete pulsându-mi în tâmples, mi-am vârât capul pe sub brațul cuiva și, în cele din urmă, am deschis larg ochii.

Doi elevi erau la pământ, năpădiți de o furie oarbă. Era greu să-i deosebesc în furia lor, dar nu a fost nevoie să le văd fețele,

părul acela negru inconfundabil ieșea în evidență ca o pată de cerneală.

Rigel era acolo, strângând cu frenezie de hanoracul celuilalt băiat, cu încheieturile degetelor rozalii, julite, în timp ce-l masacra pe băiatul de sub el. Ochii îi străluceau cu o sclipire nebună care m-a făcut să tremur din toți rărunchii și să-mi înghețe sângele în vene. Îl lovea cu pumnul cu brutalitate, cu rapiditate, cu o poftă aproape înspăimântătoare, iar celălalt băiat încerca să-i răspundă la lovituri, izbindu-l cu furie în piept, dar în privirea de deasupra lui nu se vedea nici urmă de milă. Am auzit trosnetul cartilajelor în timp ce aerul răsuna de țipete, de strigăte, de incitări...

Apoi totul s-a oprit brusc.

Profesorii au împrăștiat mulțimea și s-au aruncat la propriu asupra lor, reușind să-i despartă. Unul dintre ei l-a apucat

pe Rigel de guler și l-a tras laoparte, iar ceilalți s-au aruncat asupra celui aflat la pământ, care îl privea acum cu ochii înnebuniți.

Privirea mi s-a fixat asupra lui. Abia atunci am reușit să-l recunosc: era tipul din dimineața aceea. Cel de care mă ciocnisem la intrare, cel cu cărțile.

– Phelps, azi te-ai întors după suspendare! a strigat un profesor. E a treia bătaie! Ai întrecut limita!

– El e de vină! a strigat băiatul înnebunit. Eu n-am făcut nimic! Mi-a tras un pumn fără motiv!

Profesorul l-a tras pe Rigel un pas în spate și l-am văzut plecându-și capul, i-am văzut rânjetul tăios ascuns de păru-i ciufulit.

– El e de vină! Uitați-vă la el!

– Ajunge! a tunat profesorul. Direct la directoare! Haideți!

I-au tras de umeri și l-am văzut pe Rigel lăsându-se dus cu o docilitate deplină: și-a întors capul și a scuipat în tâșnitoare, moale, în timp ce celălalt își târșâia picioarele în spatele lui, sub strânsoarea profesorului.

– Și voi, ceilalți, afară cu toții! au urlat ei. Și gata cu telefoanele mobile! O'Connor, am să mă asigur că vei fi exmatriculat dacă nu ieși în clipa asta! Și voi, haideți! Nu e nimic de văzut!

Studentii s-au pus încet în mișcare, împrăștiindu-se spre ieșire. Mulțimea s-a rărit repede, iar eu am rămas acolo, fragilă și slabă, cu umbra lui încă în privire, cu intenția de a lovi, din nou și din nou, de *a lovi* fără să se mai oprească...

– Nica!

Billie a venit în fugă, trăgând-o pe Miki de o bretea.

– Cerule mare, m-ai speriat de moarte! Ești bine? m-a privit cu ochii mari, tulburată. Nu-mi vine să cred! Deci era fratele tău!

Am simțit un fior ciudat. Am amuțit și m-am uitat fix la ea confuză, de parcă m-ar fi plesnit. Într-o clipă de confuzie totală, mi-am dat seama că se referea la Rigel.

Desigur... Billie nu știa cum stăteau lucrurile. Nu știa că aveam nume de familie diferite, știa doar ce-i spusese directoarea. La urma urmei, în ochii ei proveneam din

aceeași familie. Totuși, felul în care o spusese mă zgâria pe urechi, ca atunci când îți treci unghiile pe o tablă de scris.

– Nu... Nu e...

– Ar trebui să mergi la secretariat, m-a întrerupt ea cu o privire tulburată, ca să-l aștepți! Cerule mare, o bătaie cu Phelps în prima zi... Probabil că e într-o stare proastă!

Eram convinsă că nu el era cel într-o stare proastă. Îmi aminteam de fața umflată a celuilalt băiat când l-au luat de pe el.

Dar Billie m-a împins în față, neliniștită.

– Să mergem!

Și m-au însoțit amândouă până la intrare. M-am trezit frângându-mi mâinile. Cum să mă prefac că nu rămăsesem marcată și tulburată de scena la care asistasem și să mă prefac în schimb îngrijorată pentru el? Îmi aminteam foarte clar și fără echivoc nebunia din privirea lui. Era o situație absurdă.

Dinspre ușă s-au auzit voci destul de apăsate.

Băiatul acuzat urla ca nebunul, încercând să-și afirme motivele, iar profesorul urla și mai tare ca el. Am surprins o isterie exasperată în vocea lui, probabil pentru că era a nu știu câta bătaie în care fusese implicat. Dar ceea ce mi-a atras cel mai mult atenția a fost tonul șocat al directoarei și cuvintele de necrezut cu care i s-a adresat lui Rigel: el care era atât de cuminte, el care era atât de perfect, el care nu era genul care să facă astfel de lucruri. El care „nu ar fi inițiat niciodată ceva atât de grav“, iar băiatul a protestat și mai tare, a jurat că nici măcar nu l-a provocat, însă tăcerea de cealaltă parte părea atât de lipsită de orice grabă de a se apăra, încât părea să-i strige nevinovăția.

O jumătate de oră mai târziu, când s-a deschis ușa, Phelps a ieșit pe coridor.

Avea o buză spartă și mai multe pete roșii în locurile în care pielea i se subția peste oasele feței. M-a privit absent, fără să mă bage în seamă, însă în clipa următoare și-a îndreptat din nou atenția asupra mea, de parcă și-ar fi dat din senin seama că nu era prima dată când mă vedea. Nu

am avut timp să-i descifrez privirea șocată, pentru că profesorul l-a tras după el...

– Cred că de data asta îl vor exmatricula, a murmurat Billie, în timp ce băiatul se făcea nevăzut în capătul coridorului.

– Ar fi și timpul, a răspuns Miki. După *incidentul* cu fetele din clasa a noua, ar fi meritat să fie închis într-o cocină.

Mânerul s-a mișcat din nou.

Billie și Miki au tăcut când Rigel a ieșit pe ușă. Venele îi străbăteau încheieturile mâinilor ca o încrengătură de fildeș, iar prezența lui magnetică a fost de ajuns ca să se facă liniște. Întreaga-i înfățișare crea o sugestie greu de ignorat.

Abia atunci ne-a observat.

Ba nu. *Nu pe noi.*

– *Tu ce cauți aici?*

Am reperat nuanța de uimire din timbrul lui apăsat. M-am trezit cu el privindu-mă și în clipa aceea mi-am dat seama că nu știam cum să-i răspund. Nici măcar nu știam ce căutam acolo, de ce îl așteptasem de parcă aș fi fost într-adevăr îngrijorată pentru el.

Rigel îmi spusese să stau departe de el, o mârâise de fapt atât de aproape de creierul meu, încât îi auzeam și acum vocea răsunându-mi în minte printre gânduri.

– Nica voia să se asigure că ești bine, a intervenit Billie, captându-i atenția. A zâmbit stângace, ridicând o mână. Salut...

Rigel nu i-a răspuns, iar Billie a părut să se intimideze sub privirea lui. S-a îmbujorat și s-a fâstâcit numaidecât sub farmecul brut al ochilor lui negri.

Iar Rigel și-a dat seama de asta. *Oh, și încă cum!*

O știa foarte bine. Știa cât de atrăgătoare era masca pe care o purta, felul în care o purta; știa ce dezlănțuia în ceilalți. O etala cu sfidare și aroganță, de parcă simplul fapt că deținea un farmec atât de sinistru îl făcea să strălucească cu o lumină proprie ademenitoare și ambiguă.

A zâmbit din colțul gurii, încântător și meschin, iar Billie a părut aproape să se micșoreze.

– Voiai... *să te asiguri*, a spus el pe un ton batjocoritor, trecându-și privirea peste mine, că sunt... *bine*?

– Nica, nu ne faci cunoștință cu fratele tău? a ciripit Billie, iar eu mi-am întors privirea.

– Nu suntem rude, m-am forțat să rostesc, de parcă ar fi făcut-o altcineva pentru mine. Eu și Rigel urmează să fim adoptați.

Fetele s-au întors spre mine, iar eu l-am privit cu duritate în ochi, cu curaj, fără să-mi mut privirea.

– Nu e fratele meu.

L-am văzut fixându-mă cu privirea, profund amuzat de eforturile mele, cu un zâmbet subțire pe buze.

– *Of*, nu spune așa, Nica, a insinuat el sarcastic, o faci să pară o *ușurare*.

„Chiar e o *ușurare*“, i-am transmis eu din priviri, iar Rigel m-a privit cu capul plecat, arzându-mă cu ochii lui întunecați.

Deodată, aerul a vibrat de la un ton de apel. Billie și-a scos telefonul mobil din buzunar și a clipit.

– Trebuie să plecăm, bunica e afară și ne așteaptă. A încercat deja să ne sune...

Și-a ridicat privirea spre mine, iar eu am încuviințat din cap.

– Atunci... ne vedem mâine.

A schițat un zâmbet la care am încercat să-i răspund, dar încă simțeam privirea lui Rigel asupra mea. Abia atunci mi-am dat seama că Miki îl privea: la umbra glugii, îl studia atentă și încruntată.

Apoi s-a întors și ea și s-au îndepărtat amândouă pe coridor.

– Ai dreptate într-o privință.

Vocea i s-a prelins lent și tăios, ca unghiile pe mătase, când am rămas singuri. Mi-am plecat bărbia și m-am hazardat să-l privesc.

Se uita spre locul în care tocmai ce dispăruseră fetele, dar acum nu mai zâmbea. Și-a ridicat lent privirea spre a mea, cu ochii împietriți, ca niște gloanțe.

Aș fi putut jura că le-am simțit întipărindu-mi-se cu putere în piele.

– Nu sunt *fratele* tău.

În ziua aceea am hotărât să mi-l șterg pe Rigel din minte, cuvintele lui și privirea lui violentă, iar ca să-mi distrag atenția noaptea, am citit până târziu. Veioza de pe noptieră emana

în camera mea o lumină blândă și liniștitoare, în măsură să-mi risipească neliniștile.

Anna a fost uimită când am întrebat-o dacă puteam împrumuta cartea. Era o enciclopedie ilustrată, cu imagini nespuse de frumoase, dar a rămas surprinsă de faptul că m-ar fi interesat subiectul acela.

Eu, în schimb, eram fascinată de el.

În timp ce privirea îmi aluneca peste antene mici și aripi transparente precum cristalul, mi-am dat seama cât de tare îmi plăcea să mă pierd în lumea aceea lejeră și colorată pe care o atinsesem mereu cu ușurință printr-o miriadă de plasturi colorați.

Știam cât de neobișnuit li se părea acest lucru celorlalți.

Știam că eram diferită.

Îmi cultivam ciudățeniile ca pe o grădină secretă a cărei cheie o aveam doar eu, pentru că știam că multă lume nu ar fi fost în stare să mă înțeleagă.

Mi-am trecut degetul arătător peste trupul curbat al unei gărgărițe. Mi-am amintit câte dorințe îmi pusesem, în copilărie, când le priveam luându-și zborul din mâinile mele desfăcute. Le priveam cum urcau spre cer, iar în neputința mea mă trezeam dorindu-mi să pot face același lucru, să înfloresc într-o pălpâire argintie și să zbor în afara zidurilor Mormântului...

Un zgomot mi-a captat atenția. M-am întors spre ușă. Am crezut că mi se păruse, însă la scurt timp l-am auzit din nou; suna ca un fel de zgârietură pe lemn.

Am închis cu grijă enciclopedia și am dat laoparte așternuturile. M-am apropiat lent de ușă, apoi am apăsat mânerul și am scos capul afară. Am văzut ceva mișcându-se în întuneric.

O umbră s-a furișat aproape de podea, rapidă și tainică, și a

părut să se oprească, să mă aștepte, să mă cerceteze din privire preț de o clipă. S-a făcut nevăzută în jos pe scări, chiar înainte să o

urmez, curioasă.

Mi s-a părut că văd o coadă pufoasă, dar n-am fost suficient de rapidă ca să o ajung. M-am trezit la parter, în tăcere și complet singură, fără să o mai văd pe nicăieri. Am oftat, gata să mă întorc la etaj, dar chiar atunci am observat că lumina din bucătărie era aprinsă.

Oare Anna era încă trează? M-am dus să verific, însă mi-am dorit să nu o fi făcut. Când am împins ușa laoparte, privirea mi-a întâlnit o alta deja fixată asupra mea.

Rigel.

Stătea acolo, cu coatele sprijinite pe masă și cu privirea ușor plecată, părul încadrându-i chipul cu tușe hotărâte și clare, umbrindu-i privirea. Ținea ceva într-o mână și mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama că era gheață.

Am incremenit când l-am văzut acolo.

Trebuia să mă obișnuiesc cu asta, cu posibilitatea că aveam să ne intersectăm mereu. Nu mai eram la Mormânt, nu mai erau spațiile institutului, ci o căsuță în care locuiam împreună.

Și totuși, când era vorba de el, ideea că aveam să mă obișnuiesc mi se părea imposibilă.

– N-ar trebui să fii încă trează.

M-am înfiorat când i-am auzit vocea, amplificată de tăcere.

Aveam doar 17 ani amândoi, dar avea ceva ciudat, ceva greu de explicat. O frumusețe obsesivă și o minte capabilă să fascineze pe oricine. Era absurd. Pe oricine se lăsa modelat de felul lui de-a fi și era indus în eroare. Rigel

părea născut pentru asta, pentru a-i modela și îndoii pe oameni cum faci cu metalul. Mă înspăimânta, pentru că nu era precum ceilalți băieți de vârsta noastră.

Preț de-o clipă am încercat să mi-l imaginez adult și în minte mi s-a creionat chipul unui bărbat îngrozitor, cu un farmec coroziv și ochii întunecați ca noaptea...

– Vrei să rămâi să te holbezi la mine? m-a întrebat el sarcastic, apăsând gheața pe vânătaia de pe gât. Acum era relaxat, afișând acea atitudine echivocă ce mă făcea să plec. Ca de fiecare dată.

Înainte să reușesc să-mi recuperez judecata sănătoasă și să fug de el, mi-am desfăcut buzele și am vorbit.

– De ce?

Rigel ridică din sprânceană.

– De ce anume?

– De ce te-ai lăsat ales?

L-am văzut privind-mă fix în ochi, cu ochii parcă pătrunși de un fel de conștientizare.

– Crezi că eu am hotărât asta? m-a întrebat lent, cercetându-mă prelung.

– Da, am răspuns eu precaută. Ai făcut să se întâmple asta... Ai cântat la pian.

Ochii îi ardeau cu o intensitate aproape supărătoare în timp ce i-am spus:

– Tu, pe care întotdeauna l-a vrut toată lumea, nu i-ai lăsat niciodată să te ia.

Nu trecuseră prea multe familii pe la Mormânt. Îi priveau pe copii, îi studiau ca pe niște fluturi într-o vitrină, iar cei mici erau cei mai drăguți și mai colorați, cei care meritau cel mai mult să li se acorde atenție.

Dar apoi îl vedeau pe el, cu chipul lui curat și maniere educate, și păreau să uite de toți ceilalți. Îl priveau pe fluturele negru și rămâneau fascinați de forma rară a ochilor lui și de aripile-i frumoase ca de catifea și, mai presus de orice, de grația cu care se mișca.

Rigel era exemplarul de colecție, cel care nu avea egal; cel căruia îi lipsea insignifianța celorlalți orfani, dar se

înveșmânta cu ea, purtând cenușiul acela ca pe o haină care pe el era încântătoare.

Și totuși, de fiecare dată când cineva își exprima dorința de a-l adopta, părea să facă tot posibilul ca să strice lucrurile. Făcea ravagii, evada, se comporta urât. Iar în cele din urmă oamenii plecau, fără să știe ce puteau crea mâinile lui pe claviatura albă.

Însă nu și în ziua aceea. În ziua aceea cântase la pian, le atrăsese atenția asupra lui, în loc să-i descurajeze.

De ce?

– Mai bine te duci la culcare, *molie*, a insinuat cu vocea subțire și sarcastică. Somnul îți joacă feste.

Iată ce făcea... Mă *mușca* din cuvinte. Așa făcea mereu. Mă atingea cu provocările lui, după care mă zdrobea într-un zâmbet, făcându-mă să mă îndoiesc până nu mai eram sigură pe nimic.

Ar fi trebuit să-l disprețuiesc. Pentru caracterul lui, pentru înfățișarea lui, pentru felul în care știa întotdeauna să strice lucrurile. Așa ar fi trebuit și totuși... o parte din mine nu reușea să o facă.

Pentru că eu și Rigel ne văzuserăm crescând, ne petrecuserăm viața după gratiile aceleiași închisori. Îl știam de copil, iar o parte din sufletul meu îl văzuse deja de atâtea ori, încât nu mai simțeam acea detașare crudă pe care aș fi vrut să o simt. Mă obișnuisem cu el, într-un mod straniu, dezvoltând acea empatie față de o persoană cu care ai împărtășit ceva foarte mult timp.

Nu m-am priceput niciodată să urăsc. Chiar dacă aveam motive. Poate că, în pofida tuturor lucrurilor, încă speram că puteam avea parte de basmul pe care mi-l doream...

– Ce s-a întâmplat azi cu băiatul acela? am întrebat eu. De ce v-ați luat la bătaie?

Rigel și-a plecat lent capul, poate întrebându-se cum de nu plecasem deja. Am avut impresia că mă cântărea din priviri.

– *Divergențe* de opinie. Nimic care să te privească.

M-a privit fix, ca să mă facă să plec, dar n-am plecat. Nu voiam să o fac.

Pentru prima oară... voiam să încerc să fac un pas în față, nu în spate. Să-i arăt că, în pofida tuturor lucrurilor, eram dispusă să merg mai departe. *Să încerc*. Iar când și-a apăsât gheața pe frunte, încruntându-se de durere, am auzit amintirea unei voci îndepărtate croindu-și drum în mine.

„Delicatețea este cheia, Nica. Mereu delicatețea... Nu uita!“ Așa îmi spunea cu suavitate vocea aceea.

Mi-am simțit picioarele înaintând.

Rigel m-a fixat cu privirea când am intrat de tot în bucătărie. M-am dus la chiuvetă și am luat o bucată de rolă Scottex, pe care am înmuiat-o puțin în apă rece; eram convinsă că i-am simțit privirea apăsând pe umerii mei.

Apoi m-am apropiat de el și l-am privit cu sinceritate, întinzându-i hârtia.

– Gheața e prea tare. Pune asta pe rană.

A părut aproape surprins de faptul că nu o luasem la sănătoasa. S-a uitat deloc convins la bucata de Scottex, ezitant ca un animal

sălbatic, iar când am văzut că nu o ia... într-un gest de bunătate, am dat să i-o pun eu pe rană.

Nu am apucat să mă apropii de el: și-a mutat privirea asupra mea și s-a îndepărtat brusc. O şuviță de păr ca pana corbului i-a alunecat pe tâmplă în timp ce m-a străfulgerat de sub ea cu o privire aspră.

– Nu o face, m-a muștrat el cu o privire amenințătoare, nu îndrăzni să mă atingi.

– Nu-ți va face rău...

Am clătinat din cap, continuând să mă întind spre el, dar de data asta mi-a împins mâna laoparte. Mi-am dus mâna la piept și am tresărit când l-am privit în ochi: mă incinerau, ca niște stele care pulsau cu o lumină care, în loc să emane căldură, ardea rece ca gheața.

– Nu mă atinge cu atâta nonșalanță! *Niciodată*.

Am strâns pumnii și, întorcându-i privirea cu care mă fixa de parcă m-ar fi pedepsit, am întrebat:

– Altfel?

Am auzit zgomotul violent al scaunului.

Rigel s-a ridicat brusc deasupra mea, iar eu am tresărit, luată prin surprindere. M-a forțat să mă dau în spate și mii de semnale

de alarmă mi-au răsunat sub piele în timp ce m-am împleticit până când m-am ciocnit de blatul din bucătărie.

Mi-am ridicat

bărbia și am apucat marginea de marmură cu mâinile tremurânde.

Ochii lui m-au înlănțuit într-o strânsoare întunecată. Apropierea trupului lui a urlat ca un fior, iar eu abia de mai respiram, înghițită complet de umbra lui.

Apoi... Rigel s-a aplecat spre mine. Și-a plecat fața și respirația lui mi-a ars urechea ca o otravă.

– *Altfel...* nu mă voi opri.

Am simțit aerul mișcându-se și fluturându-mi părul când m-a împins nepăsător.

Am auzit bufnitura cu care gheața a aterizat pe masă și pașii lui dispărând, lăsându-mă acolo, nemișcată, o statuie pietrificată sprijinită de marmură.

Ce se întâmplase mai adineaori?

CAPITOLUL 4. Plasturi

Sensibilitatea este un rafinament al sufletului.

Soarele țesea fâșii de lumină printre copaci. Era o după-amiază de primăvară și mirosul florilor umplea aerul.

Mormântul era un colos ce se înălța în spatele meu. Întinsă în iarbă, priveam spre cer cu brațele întinse, de parcă aș fi vrut să-l îmbrățișez. Aveam obrazul umflat și mă durea, dar nu voiam

să plâng din nou, așa că priveam imensitatea de deasupra mea, lăsând ca norii să mă legene.

Oare aveam să fiu vreodată liberă?

Un zgomot ușor mi-a captat atenția. Mi-am înălțat capul și am văzut ceva mișcându-se în iarbă. M-am ridicat în picioare și am hotărât să mă apropii cu grijă, strângând în mâini o șuviță de păr.

Era o vrabie. Scurma cu ghearele în praf și ochii îi străluceau ca niște mărgele de marmură neagră, dar își ținea o aripă nefiresc de alungită și nu reușea să-și ia zborul.

Când m-am lăsat pe genunchi, din cioc i-a răbufnit un ciripit foarte ascuțit și alarmat, și am intuit că o speriasem.

– Scuză-mă, am șoptit eu degrabă, de parcă m-ar fi putut înțelege.

Nu voiam să o rănesc, ci dimpotrivă îmi doream să o ajut. Îi simțeam disperarea de parcă ar fi fost a mea: nici eu nu puteam să-mi iau zborul, și eu voiam să evadez, și eu eram fragilă și neputincioasă. Eram la fel. Mici și lipsite de apărare împotriva lumii.

Am întins degetele, simțind nevoia să fac ceva ca să o salvez. Eram doar o copilă și totuși voiam să-i redau libertatea, ca și cum gestul acela mi-ar fi putut-o reda cumva pe a mea.

– Nu te teme... am continuat eu să-i vorbesc, sperând să o liniștesc.

Eram îndeajuns de mică pentru a crede că putea înțelege ce-i spuneam. Ce trebuia să fac? Oare aș fi putut să o ajut? În timp ce se îndepărta îngrozită de mine, am simțit cum iese din nou la suprafață o amintire.

„Delicatețea e cheia, Nica“, mi-a spus în șoaptă vocea mamei. „Mereu delicatețea... Nu uita!“ Ochii ei blânzi îmi erau întipăriți în memorie.

Am apucat cu tandrețe vrabia, fără să o rănesc. Nu i-am dat drumul, nici măcar când m-a ciupit de degete, nici măcar când mi-a zgâriat buricele degetelor cu ghearele.

Am strâns-o la piept și i-am promis că cel puțin una dintre noi avea să-și recâștige libertatea.

M-am întors la institut și i-am cerut imediat ajutor lui Adeline, o fată mai mare decât mine, rugându-mă ca directoarea să nu descopere ce găsisem; mă temeam de cruzimea ei mai mult decât de orice altceva.

I-am improvizat împreună o atelă dintr-un băț de înghețată șterpelit din gunoi, iar în zilele acelea i-am dus firimiturile rămase de la mesele noastre, ajungând cu sufletul la gură în locul în care o ascunsesem.

M-a ciupit de degete de multe ori, dar nu m-am dat bătută.

– Ai să vezi că te voi vindeca, îi juram cu buricele degetelor înroșite și dureroase, în timp ce ea își înfoia penele de pe piept. Nu-ți face griji...

O priveam ore întregi, de la o oarecare distanță, ca să nu o sperii.

– Și vei zbura, îi șopteam ușor, într-o zi vei zbura și vei fi liberă. Încă puțin... Mai așteaptă puțin...

Mă ciupea când încercam să-i verific aripa. Încerca să mă țină la distanță. Totuși, rămâneam de fiecare dată, cu delicatețe.

Îi aranzam patul de iarbă și frunze și îi șopteam să aibă răbdare.

Iar în ziua în care s-a vindecat, în ziua în care și-a luat zborul din mâinile mele, m-am simțit pentru prima oară în viață mai puțin murdară și mohorâtă. Puțin mai vie.

Puțin mai liberă.

De parcă aș fi putut respira din nou.

Regăsisem în mine culori pe care nu credeam că le am: culorile speranței.

Și, cu degetele acoperite de plasturi multicolori, nici măcar existența mea nu mai părea atât de cenușie.

Am tras ușor de bucata de material plastifiat.

Mi-am scos degetul arătător, cel acoperit de plasturele albastru, și am văzut că era încă puțin umflat și roșu.

Cu câteva zile în urmă reușisem să eliberez o viespe prinsă într-o pânză de păianjen. Avusesem grijă să nu rup pânza foarte subțire, dar nu mă mișcasem suficient de rapid și mă înțepase.

„Nica e cu creaturile ei“, așa ziceau copiii când eram mai mici. „Stă tot timpul cu ele, acolo, printre flori.“ Se obișnuiseră cu faptul că eram diferită, poate pentru că în institutul nostru acest lucru era mai obișnuit decât normalitatea.

Simțeam o empatie ciudată pentru tot ce era mic și neînțeles. Instinctul de a proteja orice soi de creaturi se înfiripase în mine

în copilărie și nu mai dispăruse. Îmi modelase lumea mică și

stranie cu propriile mele culori care mă făceau să mă simt liberă, vie și ușoară.

Mi-au revenit în minte cuvintele Annei din prima zi, când m-a întrebat ce făceam în grădină. Oare ce crezuse atunci despre mine? Mă considerase oare ciudată?

Pierdută în gânduri, m-am întors când am simțit o prezență în spatele meu. Am deschis ochii și m-am îndepărtat dintr-un salt rapid.

Rigel m-a urmărit cu privirea, iar mișcarea mea bruscă i-a mișcat șuvița de păr care îi mângâia fruntea. M-am uitat la el cu ochii mari, încă speriată după ultima noastră întâlnire.

Reacția mea nu l-a făcut să se piardă cu firea. Dimpotrivă, l-a făcut să zâmbească strâmb.

A trecut pe lângă mine și a intrat în bucătărie. Am auzit-o pe Anna salutându-l, în timp ce am strâns din umeri. De fiecare dată când se apropia de mine, mă înfioram întruna, însă de data asta justificat. Îmi petrecusem toată ziua retrăind cele întâmplate, însă cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă chinuiau mai mult cuvintele lui indescifrabile.

Ce voia să spună prin „Nu mă voi opri“? „Nu mă voi opri“... de la ce anume?

– Aici erai, Nica, m-a salutat Anna când am intrat precaută în bucătărie.

Eram încă pierdută în reflecțiile mele, când ochii mi s-au umplut de o explozie de culoare, de un mov aprins. Un buchet imens de flori trona în centrul mesei, plin de boboci moi care făceau ca vaza de cristal să pară mai blândă. L-am privit fermecată, captivată de minunea aceea.

– Ce frumoase sunt!

– Îți plac?

Am încuviințat din cap, iar ea a zâmbit.

– Am cerut să fie aduse în după-amiaza asta. De la magazin.

– Magazin?

– De la magazinul meu.

Mi-am mutat privirea spre zâmbetul ei autentic, cu care încă mă străduiam să mă obișnuiesc.

– Tu... vinzi flori? Ești florăreasă?

Ce întrebare evidentă! M-am îmbujorat, dar ea a încuviințat din cap, într-o manieră simplă și autentică.

Îmi plăceau florile aproape la fel de mult precum creaturile care trăiau în ele. Am atins ușor o petală și

senzația de catifea proaspătă mi-a sărutat vârful degetului arătător descoperit.

– Magazinul meu se află la câteva străzi distanță. E puțin cam vechi și nu chiar la drum, dar nu-mi lipsesc clienții. E frumos să vezi că oamenilor încă le place să cumpere flori.

M-am întrebat dacă Anna nu fusese cumva făcută special pentru mine. Dacă nu cumva ne legase ceva din felul în care mă văzuse în ziua aceea, deși nu schimbaserăm niciodată o privire. Și am vrut să cred asta... Preț de o clipă, în timp ce mă privea prin acea ghirlandă ce emana bucurie, chiar am vrut să cred asta.

– Seară bună!

Domnul Milligan a intrat în bucătărie îmbrăcat într-un mod aparte: purta o uniformă de un albastru prăfuit și mănuși dintr-o stofă aspră care îi ieșeau din buzunar; de cureaua de piele îi atârnau diverse dispozitive.

– Tocmai la timp pentru cină! a spus Anna. Cum ți-a mers azi?

Probabil că Norman era grădinar; asta părea să sugereze hainele lui, chiar și foarfecile pe care le purta la centură. Mi se păreau o pereche splendidă, cel puțin până când Anna și-a pus mâinile pe umerii lui și, pe când așteptările mele erau la apogeu, a spus:

– Norman se ocupă de combaterea dăunătorilor.

M-am înecat cu salivă.

Domnul Milligan și-a pus șapca pe cap și am putut vedea emblema de deasupra cozorocului: un gândac mare și mort străbătut de semnul interzis. M-am uitat la el cu ochii ca de gheață și nările nefiresc de largi.

– Combaterea dăunătorilor?... am întrebat eu cu voce scârțâitoare o clipă mai târziu.

– O, da, a răspuns Anna trecându-și mâinile peste umerii lui, nici nu știți câte vietăți infestează grădinile din zonă! Vecina noastră a găsit câțiva șobolani la subsol, săptămâna trecută. Norman a trebuit să evite o invazie...

Nu-mi mai plăceau la fel de mult foarfecile alea.

M-am uitat la gândacul cu picioarele îndoite de parcă aș fi înghițit ceva greu. Abia când m-au privit amândoi, m-

am forțat să-mi întind cumva buzele, cuprinsă din nou de impulsul de a-mi ascunde mâinile.

Eram convinsă că simțeam privirea lui Rigel asupra mea de dincolo de vaza cu flori, din cealaltă parte a camerei.

În decursul a câtorva minute, ne aflam toți patru la masă. M-a enervat să-l ascult pe Norman vorbind despre munca lui: am încercat să-mi ascund încordarea, însă faptul că Rigel stătea lângă mine nu m-a ajutat deloc să mă relaxez. Mă domina și când stăteam jos și nu eram obișnuită să fiu atât de aproape de el.

– Dacă tot ne cunoaștem mai bine, ce-ar fi să ne spuneți ceva despre voi? a întrebat Anna zâmbind. Vă cunoașteți de multă vreme? Directoarea voastră nu ne-a spus nimic... Vă înțelegeți bine la institut?

Mi-a căzut un cruton din lingură în supă.

Până și Rigel a încremenit lângă mine.

Oare exista o întrebare mai nepotrivită de-atât?

Anna m-a privit în ochi și, dintr-odată, stomacul mi s-a strâns de groaza resimțită la gândul că ar fi putut citi adevărul în ei. Oare cum ar fi reacționat dacă ar fi știut că mi-era greu și să stau aproape de el? Aveam o relație sinistră și nedefinită; nu eram deloc ca o familie. Și dacă Anna ar fi decis că era imposibil să fim o familie? Oare s-ar fi răzgândit?

M-am lăsat cuprinsă de panică și, înainte ca Rigel să apuce să spună ceva, m-am aplecat în față și am făcut o prostie.

– Desigur. A simțit cum mi se lipește limba de la minciuna aceea și am zâmbit iute. Eu și Rigel... ne-am înțeles întotdeauna foarte bine. De fapt, ne avem ca... frații.

– Serios? a întrebat Anna, surprinsă, iar eu am înghițit în sec, de parcă aș fi devenit brusc victima propriei minciuni. Eram convinsă că Rigel avea să facă tot posibilul ca să mă contrazică.

Mi-am dat seama prea târziu de greșeala comisă, când m-am întors și i-am văzut maxilarul încordat. Îl numisem din nou *fratele* meu. De ar fi existat vreo modalitate de a

întoarce situația împotriva mea, *de a-l întoarce pe el împotriva mea*, atunci tocmai ce o rostisem.

Cu un calm nefiresc, Rigel și-a ridicat privirea și s-a uitat la domnul și doamna Milligan. Apoi, zâmbind ca la carte, a spus:

– O, și încă cum. Eu și Nica suntem foarte uniți. Aș putea zice chiar *aproțiați*.

– Dar e minunat! a exclamat Anna. Asta chiar că e o veste minunată. Atunci veți fi bucuroși să fiți aici împreună! Ce noroc pe noi, nu-i așa, Norman? Că copiii se înțeleg?

Au comentat satisfăcuți, iar eu nu mi-am dat seama de șervetul care mi-a căzut pe genunchi. Abia după o clipă mi-am dat seama că al meu era pe masă.

Rigel și-a pus mâna pe coapsa mea ca să-l recupereze. M-a strâns de genunchi, iar atingerea lui a avut un efect șocant asupra mea, de parcă aș fi simțit-o în carne vie.

S-a auzit scârțâitul scaunului pe podea. M-am trezit în picioare, cu inima în gât și soții Milligan privindu-mă uluiți.

Nu respiram.

– Trebuie să... merg la baie.

Am plecat tiptil cu privirea plecată.

Întunericul de pe coridor m-a învăluit și am continuat până am cotit, apoi m-am rezemat de perete. Am încercat să-mi liniștesc bătăile inimii, să le controlez pe cât posibil, însă nu mă descurcasem niciodată la a-mi ascunde emoțiile. Reușeam

în continuare să-i simt amprentele degetelor, de parcă m-ar fi înfierat. Încă le simțeam asupra mea...

– Nu ar trebui să fugi așa, am auzit o voce în spatele meu. Îi vei face pe presupușii noștri părinți să se îngrijoreze.

La urma urmei, Rigel țesea povestea, el era păianjenul. Ochii mei grăbiți l-au găsit acolo, cu umărul sprijinit de colț. Farmecul lui otrăvitor era infestant. *El* era infestant.

– E un joc pentru tine? m-am răstit eu, tremurând. Doar un joc?

– Tu ai fost de vină, *molie*, mi-a răspuns el, înclinând capul. Așa speri să le obții aprobarea? Mințind?

– Stai departe de mine, am răspuns eu și m-am îndepărtat

înfiorată, crescând distanța dintre noi.

Avea ochii negri prăpăstioși și exercitau asupra mea o putere pe care nu o puteam defini. Mă înspăimântau. Rigel și-a plecat bărbia, privindu-mi reacția pe sub sprâncene într-un

mod inteligibil.

– *Iată* cum e relația noastră, a murmurat el pe un ton acru.

– Trebuie să mă lași în pace! am răbufnit eu, tremurând. Mi-am revărsat asupra lui toată asprimea din mine, oricât de fragilă ar fi fost ea, și o umbră pe care nu am reușit să o pricep i-a străbătut privirea. Dacă Anna și Norman ar vedea... Dacă ar vedea... *Dacă* ar vedea cât de mult mă disprețuiești... Că ai vrea doar să scapi de mine... Că lucrurile *nu* sunt perfecte, așa cum cred ei... s-ar putea răzgândi, nu-i așa?

M-am uitat fix la el cu ochii mari, de parcă mi-ar fi citit gândurile. M-am simțit nespus de expusă. Rigel mă cunoștea bine, intuia ce se petrecea în sufletul meu simplu, acel spirit autentic care lui i-a lipsit întotdeauna.

Îmi doream doar o șansă, dar dacă ei ar fi aflat adevărul, dacă ar fi văzut că era imposibil să conviețuim... ne-ar fi putut duce înapoi. Sau poate doar pe unul dintre noi. Și m-a ros îndoiala, mestecându-mi gândurile: „Pe cine ar fi preferat?”

Am încercat să neg în sinea mea, dar era inutil. De parcă n-aș fi observat felul adorator în care îl priveau Anna și Norman.

Sau pianul frumos din sufragerie, lustruit cu o grijă incredibilă. De parcă n-aș fi știut că el era mereu cel ales.

M-am lipit de perete. Aș fi vrut să-i strig „Stai departe de mine”, însă îndoiala m-a zdrobit și inima a început să-mi

bată rapid.

„Voi fi cuminte“, mi-a pulsat în gâtleej, „voi fi cuminte, voi fi cuminte...“ Nu voiam sub nici o formă să mă întorc între acele ziduri, să-mi amintesc ecoul țipetelor și să mă simt în continuare prinsă în capcană. Aveam nevoie de zâmbetele acelea, de privirile acelea care, pentru prima dată, mă aleseseră. Nu mă puteam întoarce acolo, nu puteam, nu, nu, nu...

– Într-o zi vor înțelege cine ești cu adevărat, am spus eu încet, cu capul plecat.

– Ah, da? m-a întrebat el, fără să reușească să pară amuzat. Și cine sunt?

Mi-am strâns degetele, ridicându-mi privirea strălucitoare și plină de reproș spre el. Și cu toată dojana care îmi tremura

în trup, privindu-l drept în ochi, am rostit cu asprime:

– Ești făuritorul de lacrimi.

A urmat o clipă lungă de tăcere.

Apoi... Rigel și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

Râsul i-a mângâiat umerii cu o ușurință înspăimântătoare și am știut că înțelesese.

A râs de mine, făuritorul de lacrimi, cu buzele-i răutăcioase

și dinții-i strălucitori, și sunetul acela m-a însoțit și când m-am îndepărtat pe coridor. Și când m-am închis în camera mea, singură, despărțită de el de pereți și cărămizi.

Și amintirile au început să curgă...

– Adeline... ai plâns?

Căpșorul ei blond era proiectat pe tencuiala crăpată. Stătea încovoiată de spate, mică și cocoșată, așa cum se întâmpla de fiecare dată când era tristă.

– Nu, mi-a răspuns ea, dar încă avea ochii roșii.

– Nu minți, altfel te va lua făuritorul de lacrimi.

Și-a cuprins genunchii cu brațele.

– Ne povestesc asta doar ca să ne sperie...

– Nu crezi că e adevărat? am întrebat eu în șoaptă.

Toți cei din Mormânt credeau. Adeline mi-a aruncat o privire neliniștită și am înțeles că nu făcea excepție nici ea.

Era cu doar doi ani mai mare și era ca o soră mai mare pentru mine, dar unele lucruri nu încetează niciodată să te sperie.

– Azi la școală i-am spus-o unui copil, mi-a mărturisit ea. Nu e aici cu noi. A spus o minciună și i-am zis: „Ai grijă că nu-l poți minți pe făuritorul de lacrimi“. Dar el nu a înțeles. Nu a auzit niciodată de el. Dar știe despre cineva asemănător... I se spune

Omul Negru.

Am privit-o fără să înțeleg. Eram amândouă la Mormânt de mici copile și eram convinsă că nici ea nu știa ce voia să spună.

– Și Omul Negru de care zici... te face să plângi? Te face să disperi? am întrebat-o eu.

– Nu, nu... Dar este înfricoșător, a zis ea. Și el te ia cu el. E înspăimântător.

M-am gândit la lucrurile de care mi-era frică. Și mi-a apărut în minte imaginea unei pivnițe întunecate.

M-am gândit la lucrurile care mă îngrozeau. Și mi-a venit în minte Ea.

Atunci am înțeles. Ea era Omul Negru al meu, al lui Adeline

și al multora dintre noi. Dar dacă o spusese un copil care nu făcea parte din institut, însemna că erau mulți alții la fel în întreaga lume.

– Există mulți Oameni Negri, am zis eu. Dar e un singur făuritor de lacrimi.

Am crezut mereu în basme.

Am sperat mereu să trăiesc unul.

Iar acum... chiar mă aflu într-unul.

Mă plimbam printre paginile lui, parcurgând cărări de hârtie.

Însă cerneala curgea.

Sfârșisem în basmul greșit.

CAPITOLUL 5. Lebăda neagră

Și inima are o umbră care o urmărește pretutindeni.

Transpiram. Tâmpilele îmi pulsau. Camera era mică, prăfuită, sufocantă... Și era întuneric. Era mereu întuneric.

Nu reușeam să-mi mișc brațele. Am zgâriat aerul, dar nu m-a auzit nimeni. Pielea mă ardea și încercam să întind mâna, dar nu reușeam să o fac: ușa se închidea și întunericul se așternea peste mine...

Am tresărit din somn.

Întunericul din jurul meu a rămas cel din coșmarurile mele și a durat o clipă interminabilă până să găsesc un întrerupător. Încă strângeam în mână păturile.

Când lumina a inundat camera, trasând contururile noii mele case, inima îmi bătea în continuare în gât.

Reveniseră visele urâte. Ba nu... De fapt, nu se sfârșiseră niciodată. Nu fusese suficient să schimb patul ca să nu le mai am.

Mi-am pipăit febrilă încheieturile degetelor. Plasturii erau acolo, pe degete, liniștindu-mă cu culorile lor. Amintindu-mi că eram liberă. Îi puteam vedea, deci nu era întuneric. Nu era întuneric, eram în siguranță...

Am tras adânc aer în piept, încercând să găsesc alinare, dar simțeam în continuare acea senzație pe piele. Îmi șoptea să închid ochii, mă aștepta ghemuită în întuneric. Era acolo pentru mine.

Oare aveam să fiu vreodată cu adevărat liberă?

Am aruncat laoparte păturile și m-am dat jos din pat. Mi-am trecut mâna peste față și am ieșit din cameră, îndreptându-mă spre baie.

Lumina a căzut pe plăcile de gresie albe și curate: oglinda luminoasă și prosoapele moi ca niște nori m-au ajutat să-mi amintesc cât de departe eram de acele coșmaruri. Totul era diferit. Era o altă viață...

Am deschis robinetul de la chiuvetă și mi-am udat mâinile cu apă rece, recâștigându-mi treptat liniștea interioară. Am rămas acolo foarte mult timp, în vreme ce gândurile mi s-au limpezit și lumina mi-a umplut din nou cele mai întunecate colțișoare.

Urma să fie totul bine. Nu mai trăiam în mijlocul amintirilor. Nu trebuia să mă mai tem... Eram departe, în regulă, în siguranță. Eram liberă. Și aveam ocazia să fiu fericită...

Când am ieșit din baie, mi-am dat seama că era deja dimineață.

În ziua aceea aveam biologie la prima oră, așa că m-am asigurat că nu întârziam la oră. Profesorul care predă cursul, domnul Kryll, nu era prea cunoscut pentru răbdarea lui.

În fața școlii, și în dimineața aceea trotuarul era plin de elevi. Am fost foarte surprinsă când am auzit pe cineva din mulțime strigând:

– Nica!

Billie se afla în fața porților, cu cârlionții legănându-i-se în ritmul mișcării euforice pe care o făcea cu brațul. Avea un zâmbet radios, și m-am trezit privind-o uluită, astfel de atenții fiind un lucru nou pentru mine.

– Bună, am salutat-o timid, încercând să nu las să se vadă cât de fericită eram că mă observase printre atâția oameni.

– Deci cum merge prima săptămână de școală? Ai dezvoltat deja instincte sinucigașe? Kryll te scoate din minți, nu-i așa?

M-am scărpinat pe obraz. Sinceră să fiu, mi se păruse fascinantă clasificarea pe care o făcuse nevertebratelor, dar din felul

în care vorbeau ceilalți despre el, părea să fi instituit un fel de regim terorist pentru materia lui.

– De fapt, am zis eu ezitant, nu mi s-a părut chiar atât de rău...

A izbucnit în râs, de parcă aș fi zis o glumă.

– Cum să nu! m-a plesnit în joacă, ceea ce m-a făcut să tresar.

În timp ce mergeam împreună, am observat că avea un mic aparat foto croșetat prins la fermoarul ghiozdanului. În clipa următoare s-a luminat la față. A luat-o imediat la fugă în față, euforică, oprindu-se lângă cineva pe care l-a îmbrățișat de la spate.

– Bună dimineața! a zis ea fericită, îmbrățișând ghiozdanul lui Miki.

Aceasta s-a întors cu o mină mortuară: cearcănele îi ieșeau în evidență pe chipul somnoros.

– Ai ajuns devreme! a ciripit Billie. Ce mai faci? Ce ore ai azi? Mergem acasă împreună după ore?

– E ora 8.00 dimineața, a protestat Miki. Îmi biciuiești creierul.

A văzut că eram și eu acolo. Am salutat-o cu mâna, dar nu mi-a răspuns la salut. Am observat că și ea avea o jucărie croșetată prinsă la fermoar: un cap de panda, cu două halouri negre mari în jurul ochilor.

În clipa aceea, câteva fete au trecut pe lângă noi, înăbușindu-și țipetele entuziasmate, și s-au alăturat unui grup dens de oameni din fața unei săli de clasă. Unele dintre ele stăteau cu gâtul întins ca să vadă înăuntru, altele își țineau mâna la gură, acoperindu-și zâmbetele complice. Arătau ca un roi de călugărițe.

Miki a privit mulțimea mică ce se strânsese cu un aer plictisit.

– Ce au de miaună așa?

– Să mergem să vedem!

Ne-am apropiat împreună sau, mai bine zis, Miki s-a apropiat, iar Billie a urmat-o, trăgându-mă bucuroasă de breteaua ghiozdanului. Am ajuns la mica mulțime de fete și am încercat și eu să arunc o privire înăuntru, mânată acum de curiozitate.

Mi-am dat seama prea târziu că era sala de muzică. Am încremenit.

Rigel era acolo, cu profilul spre noi, perfecțiunea întruchipată. Lumina inunda încăperea, iar părul negru îi ieșea în evidență în aerul scaldat în lumină, încadrându-i chipul atrăgător; abia de atingea cu degetele-i conice clapele pianului, creând spectrele unei melodii care se dizolvau în tăcere.

Era splendid.

Am încercat din răputeri să alung gândul acela, dar am pierdut cu ușurință. Părea o lebădă neagră, un înger blestemat în

stare să dezlănțuie sunete misterioase din altă lume.

– Chiar există astfel de tipi? a șoptit una dintre fete.

Rigel nici măcar nu cânta la pian. Modula doar acorduri simple, dar eu știam ce ar fi putut crea acele mâini dacă ar fi vrut.

– Ce tip cool...

– Cum îl cheamă?

– Nu am înțeles, are un nume ciudat...

– Am auzit că a scăpat doar cu detenție pentru bătaie! au șoptit ele uluite și entuziasmate. Nu l-au suspendat!

– Pentru unul ca el, m-aș lăsa pedepsită zilnic...

Au chicotit puțin prea tare, iar eu am simțit o senzație de

disconfort în stomac. Îl priveau de parcă ar fi fost un zeu, se lăsau vrăjite de Făt-Frumos din basme, fără să știe că era, de fapt, lupul. La urma urmei, diavolul nu era oare cel mai frumos dintre îngeri?

De ce nimeni nu părea să-l vadă?

– Șșșt, că vă aude!

Rigel și-a ridicat privirea. Iar ele au amuțit.

Era o nebunie. Totul la el era perfect, trăsăturile sincere și delicate și apoi privirea *aceea*. Îți pâRJolea sufletul, la propriu. Ochii aceia negri, pătrunzători și perspicace creau un contrast pe chipul lui care îți tăia răsuflarea.

Conștient că nu mai era singur, s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre noi.

Iar eu m-am chircit, am plecat privirea și am murmurat:
– E târziu, ar trebui să mergem la oră.

Dar Billie nu m-a auzit. Fără să-și dea seama, încă mă ținea de breteaua ghiozdanului și nici fetele din spatele meu nu s-au mișcat ca să-mi facă loc.

Rigel a ajuns la ușă în tot farmecul lui. Toate fetele au încremenit, subjugate de atitudinea misterioasă care izvora din acea frumusețe atât de violentă. Păreau vrăjite. Și-a pus mâna pe ușă glisantă pentru a o închide, dar una dintre fete a întins brațul și a ținut de ea cu îndrăzneală.

– Ar fi păcat dacă ai face-o, a zis ea zâmbind. Mereu cânti atât de bine?

Rigel s-a uitat fix la mâna care ținea ușa deschisă de parcă ar fi fost ne semnificativă.

– Nu, i-a răspuns el cu o ironie rece. Uneori cânt pe bune...

A făcut un pas în față, cu ochii ațintiți asupra ei, iar de data aceasta fata a fost nevoită să facă un pas în spate. Rigel i-a aruncat o privire lungă înainte să treacă pe lângă ea. Apoi a plecat.

M-am uitat în altă parte când am văzut priviri sugestive în rândul grupului, respingând acea stare de agitație generală.

După seara aceea în care ne întâlniserăm pe coridor, am început să fac ceea ce făcusem mereu la Mormânt: să stau departe de el. Nu reușeam să-mi șterg râsul lui din minte. Nu reușeam să scap de el.

– Fratele tău pare a fi de pe altă planetă...

– Nu e fratele meu, am răspuns brusc, de parcă mi-ar fi ars buzele.

M-au privit amândouă și am simțit imediat cum îmi ard obrazii. Nu-mi stătea în fire să răspund așa, dar cum putea cineva să creadă pe bune că eram înrudiți? Eram complet opuși.

– Scuze, a răspuns Billie nesigură. Ai dreptate... Am uitat.

– Nu-i nimic, am liniștit-o eu cu o voce mai blândă, sperând să repar situația.

Billie s-a înseninat și a privit țintă spre ceasul de pe perete.

– Cerule mare, trebuie să ne mișcăm sau Kryll o să ne jupoaie de vii! a spus ea cu ochii mari. Miki, ne vedem mai târziu. Să ai o oră faină! Haide, Nica!

– Pa, Miki, am spus eu în șoaptă, după care am urmat-o pe Billie.

Miki nu mi-a răspuns, dar i-am simțit privirea ațintită asupra noastră în timp ce ne-am îndepărtat împreună. Oare mă considera o intrusă?

– Cum v-ați cunoscut tu și Miki? am întrebat eu când am ajuns în sala de clasă.

– E o poveste amuzantă: datorită numelor noastre, a răspuns Billie, amuzată. Eu și Miki avem nume puțin... mai neobișnuite, să zicem. În prima zi de școală elementară, i-am spus că aveam un nume destul de ciudat, iar ea mi-a răspuns că nu putea fi mai neobișnuit ca al ei. Acum ne folosim doar porecelele. Dar din ziua aceea am devenit de nedespărțit.

Îmi dădusem seama că Miki era aparte. N-aș fi putut spune că o cunoșteam cât de cât, dar nu mă puteam îndoii de afecțiunea pe care i-o purta lui Billie. Avea o atitudine tăioasă, dar ochii îi străluceau de o încredere luminoasă când vorbeau. Prietenia lor era ca o pereche de pantaloni comozi pe care îi îmbraci încrezătoare în tine însăși și cu o familiaritate de o viață întreagă.

La sfârșitul zilei de școală, m-am simțit obosită, dar mulțumită.

– Vin, bunico! a zis Billie, răspunzând la telefonul mobil.

Am ieșit, în timp ce elevii s-au revărsat în curte, pălăvrăgind cu entuziasm.

– Trebuie să plec, bunica a parcat aiurea și dacă mai ia vreo amendă, o să-i sară muștarul. Ah, chiar... Vrei să facem schimb de numere de telefon?

Am încetinit până m-am oprit de tot și ea odată cu mine.

A chicotit, fluturând din mână.

– Știu, știu. Miki zice că deranjez, dar tu nu ascuți de ea, nu-i așa? Doar pentru că i-am trimis o dată un mesaj vocal de șapte minute, acum zice că am logoree...

– Nu... am mobil, m-am trezit eu răspunzând.

Am simțit în piept o căldură care mi-a întrerupt cuvintele. De fapt, aș fi vrut să-i spun că nu-mi păsa dacă vorbea mult, că era bine așa cum era, pentru că datorită încrederii pe care mi-o arăta reușeam să mă simt mai puțin ciudată și diferită. Reușeam să mă simt *normală*. Și era foarte frumos așa.

– Nu ai mobil? a întrebat ea uimită.

– Nu, am murmurat eu, dar am tresărit când am auzit sunetul brusc al unui claxon.

O bătrânică cu ochelari de soare negri și-a scos capul pe geamul unui Wrangler mare. A croncănit ceva de neînțeles spre domnul din spatele ei, care a rămas cu gura căscată, indignat.

– Dumnezeule mare, o vor da în judecată, a zis Billie, trecându-și mâna prin părul creț. Scuze, Nica, trebuie să plec!

Ne vedem mâine, bine? Pa!

A luat-o la fugă ca o insectă și a dispărut în mulțime.

– Pa, am șoptit eu, făcându-i cu mâna.

M-am simțit incredibil de ușoară: am tras adânc aer în piept și, înăbușindu-mi un zâmbet, am pornit-o spre casă.

Fusese o zi lungă, dar simțeam doar furnicături de bucurie.

Soții Milligan își ceruseră scuze că nu ne puteau însoți în fiecare zi: Norman lucra până seara, iar magazinul necesita prezența constantă a Annei.

Dar îmi plăcea să mă plimb. În plus, acum că Rigel avea detenție, după-amiaza aveam casa la dispoziție.

Am avut grijă să nu calc un șir de furnici care traversa trotuarul; am pășit peste cotorul de măr cu care se ospătau și am cotit spre cartier.

Gardul alb mi-a umplut privirea. „Milligan“ scria pe cutia poștală, iar eu m-am îndreptat spre ea fericită și

senină, însă

cu inima fremătându-mi. Poate că nu aveam să mă obișnuiesc niciodată să am un loc în care să mă întorc...

Am intrat în casă și m-a întâmpinat o liniște primitoare. Memoram totul: intimitatea, coridoarele înguste, rama goală de pe masa de la intrare în care poate că fusese cândva o fotografie.

În bucătărie am șterpelit o lingură de dulceață de mure și am ciugulit din ea lângă chiuvetă.

Îmi plăcea la nebunie dulceața. La Mormânt ne permiteau să o consumăm doar în zilele în care primeam vizite: oaspeților le plăceau să vadă că ne tratau bine, iar noi ne perindam prin institut îmbrăcați în hainele noastre bune, prefăcându-ne că era ceva normal.

Am luat ingredientele de care aveam nevoie pentru a-mi pregăti un sendviș, fredonând cu gura închisă. Mă simțeam senină. Fericită. Poate că îmi făcusem deja o prietenă. Două persoane bune voiau să îmi ofere o familie. Totul părea luminos și parfumat, până și gândurile mele.

Când sendvișul a fost gata, mi-am dat seama că aveam un mic musafir.

Un gecko și-a ițit capul pe zid, în spatele șirului de cești. Cu siguranță intrase pe fereastra deschisă, intrigat de miros.

– Bună, i-am șoptit eu.

Nu existau priviri care să mă judece, așa că nu mi-a fost rușine. Știam că, dacă m-ar fi văzut cineva, probabil că m-ar fi crezut nebună. Dar pentru mine era ceva normal. Secret, dar spontan.

Unii oameni vorbeau singuri; eu în schimb vorbeam cu animalele. O făceam de mic copil, iar uneori eram convinsă că mă înțelegeau mai bine ca oamenii. Oare să vorbești cu o creatură era mai ciudat decât să vorbești cu tine însuși?

– Îmi pare rău, dar n-am ce să-ți dau, l-am informat eu, bătându-mă cu vârfurile degetelor peste buze. Degetele lui

plate

îi confereau un aer amuzant, inofensiv, iar eu am șoptit: Ce micuț ești!

– Ah, am auzit o voce în spatele meu, Nica!

Norman a intrat pe ușa bucătăriei.

– Bună, Norman, l-am salutat eu, surprinsă că trecea pe acasă la prânz.

Ne intersectam uneori, dar se întâmpla foarte rar.

– Am trecut să mănânc ceva rapid de prânz... Cu cine vorbeai? m-a întrebat, băjbâind pe la centură, iar eu am zâmbit.

– Ah, doar cu...

M-am oprit. Emblema cu gândacul mort mi-a sărit în ochi.

M-am întors brusc spre lighioana de lângă mine și m-am albit când am văzut-o înclinându-și capul și privindu-mă. Înainte ca Norman să-și ridice privirea, am prins șopârla într-o clipită și am ascuns-o la spate.

– Cu nimeni.

Norman m-a privit nedumerit, iar eu mi-am relaxat umerii și am chicotit slab. Am simțit șopârla mișcându-se în palmele mele, ca un mic țipar, și mi-am încordat încheieturile mâinilor când am simțit-o ciugulindu-mă de un deget.

– Bine, a bâiguit Norman, apropiindu-se de mine, în timp ce eu priveam înnebunită în toate părțile, căutând o cale de scăpare. Am mult de lucru: m-a sunat o clientă azi-dimineață și trebuie să trec pe la depozit să iau... artileria grea. Nu știi dacă înțelegi

ce vreau să zic... Doamna Finch și-a pierdut mințile, jură că are un cuib de viespi în...

– Cerule mare! am exclamat eu pe un ton tragic, arătând în spatele lui. Ce e acolo?

Norman s-a întors, iar eu am profitat de ocazie: l-am prins pe gecko cu o singură mână și i-am făcut vânt pe fereastră. S-a învârtit în aer ca un titirez și apoi a aterizat undeva pe iarba moale din grădină.

– E veioza...

Norman s-a întors, iar eu am afișat un zâmbet strălucitor. M-a privit șovăitor și am sperat că nu și-a dat seama de șmecheria mea, chiar dacă pe chip i se citea opusul. M-a întrebat dacă eram bine și l-am liniștit, încercând să par în largul meu, până când s-a hotărât să mă lase din nou singură. Când am auzit ușa casei închizându-se, am răsuflat puțin descurajată.

Oare aveam să reușesc vreodată să fac o impresie bună? Să mă fac plăcută, în pofida felului meu de-a fi puțin mai bizar și mai neobișnuit?

M-am uitat la plasturii de pe mâinile mele și am oftat. Mi-am amintit de coșmarurile mele, dar le-am ferecat într-un colțișor îndepărtat înainte să apuce să strice lucrurile.

M-am spălat pe mâini și am mâncat cu calm, savurând fiecare clipă a acelui moment atât de normal, într-o casă atât de normală. În timp ce îmi savuram masa, m-am uitat tăcută la castronașul din colțul bucătăriei.

Mai auzisem zgârieturi la ușa în zilele acelea, dar când i-am spus Annei despre ele, a dat nepăsătoare din mână.

– Ah, nu-ți face griji, mi-a răspuns ea atunci, e doar Klaus. Mai devreme sau mai târziu se va hotărî să se arate... E genul singuratic.

M-am întrebat când avea să se facă cunoscut.

După ce am spălat vasele și tacâmurile, asigurându-mă că erau toate lucrurile în ordine, așa cum le lăsase Anna, am urcat în camera mea, unde mi-am petrecut după-amiaza învățând.

M-am pierdut printre ecuații algebrice și date ale Războiului Civil, iar când mi-am terminat temele, se făcuse deja seară. M-am întins și am observat că degetul de care mă mușcase șopârla era roșu și pulsa ușor. Poate că ar fi trebuit să-mi pun un plasture... „Verde ca el“, m-am gândit eu, ieșind din camera mea.

Pierdută în gânduri, am ajuns la baie și mi-am întins degetele spre mâner. Înainte să-l apuc, însă, mânerul a alunecat în jos și încuietoarea s-a mișcat.

Mi-am ridicat capul chiar în clipa în care s-a deschis ușa. M-am trezit în fața a doi ochi negri, iar magnetismul lor m-a făcut să mă cutremur, surprinsă. M-am smucit în spate.

Rigel a pășit calm pe prag; panglici de aburi îi alunecau pe umeri, făcându-mă să-mi dau seama că tocmai făcuse duș.

Prezența lui a avut din nou acel efect incomod și visceral asupra mea.

Nu reușisem niciodată să fiu indiferentă față de el; irisurile lui profunde erau abisuri de care părea imposibil să te poți ascunde. Erau ochii făuritorului de lacrimi. Nu conta că nu erau limpezi, cum spunea legenda. Ochii lui Rigel erau periculoși, chiar dacă erau complet opuși față de cum erau descriși în basm.

S-a rezemat cu umărul de tocul ușii; părul lui aproape că atingea lemnul: în loc să plece, și-a încrucișat brațele și s-a uitat fix la mine.

– Trebuie să trec, l-am informat pe un ton rigid.

Aburii continuau să se scurgă, făcându-l să pară un diavol încântător în pragul infernului. M-am înfiorat și mi-am imaginat cum ar fi fost să pătrund în ceața aceea, să fiu învăluită de parfumul lui...

– Te rog, m-a invitat el, fără să schițeze vreo mișcare.

Mi-am înăsprit privirea și m-am uitat la el cu reproș, conștientă de atitudinea lui.

– De ce te porți așa?

Nu voiam să-i fac jocul, voiam să se oprească, să mă lase în pace.

– Așa cum?

– Știi foarte bine cum, am încercat eu să mă impun. Mereu te-ai purtat așa. Dintotdeauna.

Era prima oară când îndrăzneam să-i vorbesc atât de direct. Relația noastră fusese mereu marcată de tăcere, de lucruri nespuse, de sarcasm și inocență, de mușcături și retrageri. Nu mi-am pierdut niciodată vremea încercând să-i înțeleg comportamentul, ci m-am ținut mereu departe de el. De fapt, nici măcar nu ar fi putut fi numită relație.

A ridicat un colț al gurii și a zâmbit tachinator.

– Nu mă pot abține.

Mi-am strâns degetele.

– Nu o vei face, am răbufnit eu pe un ton cât mai hotărât. Am reușit să o rostesc cu voce curată și puternică și am văzut cum se întunecă la față.

– Ce anume nu voi face?

– Știi tu! m-am răstit eu.

Eram încordată, aproape pe vârfuri, și ardeam de o emoție puternică. Oare era încăpățănare sau disperare?

– Nu te voi lăsa să faci asta, Rigel! Nu vei strica lucrurile... M-ai auzit?

Eram minionă, cu mâinile pline de plasturi, dar l-am privit drept în ochi, pentru că simțeam nevoia de a-mi proteja visul. Credeam în delicatețe și în bunătatea sufletului, în tonurile blânde și gesturile silențioase, dar Rigel scotea la iveală laturi ale mele în care cu greu mă recunoșteam. Era întocmai ca în legendă...

În clipa aceea mi-am dat seama de cum i se schimbase expresia. Nu mai zâmbea, ci, în schimb, își țintuise privirea întunecată asupra buzelor mele.

– Mai spune-o o dată, a murmurat el.

Mi-am încordat maxilarul, hotărâtă.

– Nu vei reuși!

Rigel m-a privit cu intensitate. Și-a trecut privirea peste trupul meu, iar tremurul care mi-a străbătut corpul mi-a fisurat încrederea în mine. Mi s-a strâns stomacul sub cercetarea lui lentă,

de parcă m-ar fi *atins*. În clipa următoare, și-a desfăcut brațele încrucișate și s-a pus în mișcare.

– Încă o dată, a șoptit el, făcând un pas în față.

– Nu vei strica lucrurile, am izbucnit eu neliniștită.

Încă un pas.

– Încă o dată.

– Nu vei strica lucrurile...

Dar cu cât o repetam mai mult, cu atât se apropia mai mult.

– Încă o dată, m-a invitat el, implacabil, iar eu m-am încordat, confuză și tulburată.

– Nu vei strica lucrurile... Nu...

M-am mușcat de buză și am făcut eu un pas atunci, dar în spate.

Acum se afla chiar în fața mea. A trebuit să-mi ridic bărbia și, cu inima în gât, am privit în irisurile pătrunzătoare. Mă priveau fix. Reflexia apusului era doar o fărâmă de lumină devorată de ochii lui.

Rigel a mai făcut un pas, de parcă ar fi vrut să sublinieze ideea, iar eu m-am dat și mai în spate, dar ajunsesem la perete. L-am privit cu o străfulgerare disperată în ochi și l-am văzut aplecându-se: m-am crispat când s-a apropiat de urechea mea și timbrul adânc al vocii lui mi-a răsunat în cap.

– Nici măcar nu-ți dai seama cât de delicată și de inocentă pare vocea ta.

Am încercat să nu mă cutremur, însă sufletul meu părea gol în fața lui Rigel, care era în stare să mă facă să tremur fără ca măcar să mă atingă.

– Ți tremură picioarele. Nici măcar nu poți sta lângă mine, nu-i așa?

Mi-am înăbușit dorința de a-mi întinde mâinile ca să-l împing laoparte. Ceva... Ceva îmi spunea că, oricât de bine l-aș fi cunoscut, nu trebuia să-l ating. Că dacă mi-aș fi pus mâinile pe pieptul lui, ca să-l împing în spate, aș fi distrus distanța dintre noi în mod iremediabil. Exista o limită invizibilă între noi. Iar ochii lui Rigel mi-au cerut întotdeauna să nu o încalc, să nu cumva să fac această greșeală.

– Inima îți bate nebunește, a murmurat el deasupra arterei din gâtul meu, care pulsa în ritmul bătăilor inimii mele. Oare te temi de mine, *molie*?

– Rigel, te rog, încetează!

– Oh, nu, nu, Nica, a mârâit el ușor, plescăind din limbă a reproș. *Tu* trebuie să încetezi. Tonul acesta de privighetoare neajutorată... doar va înrăutăți lucrurile.

Nu știu de unde am găsit puterea ca să-l împing. Știu doar că, cu o clipă înainte, Rigel era acolo și-i simțeam respirația otrăvitoare pe piele, iar în clipa următoare era în fața mea, la câțiva pași distanță, încruntându-se.

Dar nu o făcusem eu... Ceva i-a sărit pe papuci, făcându-l să se dea și mai în spate: doi ochi galbeni îl săgetau din penumbră, fixându-l cu pupile de reptilă.

Pisoiul l-a sâsâit, cu urechile plecate, apoi a zbughit-o glonț în jos și pe trepte mai că n-a răsturnat-o pe Anna.

– Klaus! a izbucnit ea. O să mă faci să mă împiedic! Pisoi bătrân ce ești, ai hotărât în sfârșit să te arăți?

A ajuns pe palier, surprinsă să ne vadă acolo.

– Ah, Rigel, mereu se ascunde în camera ta! Are obiceiul să se refugieze sub pat...

N-am mai ascultat-o, pentru că am profitat de ocazie ca să scap de-acolo.

M-am adăpostit degrabă în baie, sperând să reușesc să-i închid prezența dăunătoare în afara mea, a lumii, a tuturor lucrurilor. Mi-am sprijinit capul pe suprafața dură a ușii, după care mi-am plecat pleoapele, dar el a rămas acolo, întipărit în mine, cu vocea aceea fermecătoare și aura lui nimicitoare.

Am încercat să mă descotorosesc de ea, dar aburul m-a învăluit, m-a îmbibat în mirosul lui.

M-a invadat până în stomac.

Era inutil să respir; aveam impresia că mă înecam pe dinăuntru.

Nu toate otrăvurile au un antidot. Unele îți se strecoară în suflet, te uluiesc cu mirosul lor și au cei mai frumoși ochi pe care i-ai văzut vreodată.

Și pentru asta nu există leac.

Nici un leac.

CAPITOLUL 6. Un gest de bunătate

Cine are primăvara în suflet va vedea mereu o lume înflorită.

Rigel mă tulbura.

Timp de două zile nu am reușit să scap de senzația aceea.

De senzația că era amestecat cu sângele meu.

Uneori eram convinsă că știu totul despre el. Alteori, era învăluit de atâtea umbre, încât mă convingeam că nu era așa.

Rigel era ca o fiară elegantă îmbrăcată în cea mai frumoasă mantie, dar la interior ascundea un suflet sălbatic și imprevizibil, uneori înspăimântător, care îl făcea inabordabil pentru oricine.

Pe de altă parte, făcuse mereu tot posibilul ca să mă împiedice să-l înțeleg: de fiecare dată când mă apropiam prea mult de el, mă mușca din cuvinte și mârâia să stau departe de el, așa cum făcuse în seara aceea în bucătărie. După care apăreau anumite situații ilogice și contradictorii, și nu reușeam să-mi explic comportamentul lui.

Mă deruta. Mă tulbura. Era insidios și ar fi fost mai bine să-i urmez avertismentul: să mă țin departe de el.

În afară de relația cu el, n-aș fi putut spune că lucrurile nu mergeau bine. Îmi adoram noua familie.

Norman era un bărbat dulce și neîndemânatic, iar Anna părea în fiecare zi să întruchipeze tot mai mult visul pe care mi-l imaginasem de atâtea ori în copilărie. Era maternă, înțeleaptă, atentă și avea mereu grijă să mănânc și să fiu bine. Știam că sunt foarte slabă, că nu aveam tenul rozaliu și îngrijit precum celelalte fete de vârsta mea, dar tot nu eram obișnuită să primesc astfel de atenții.

Era o mamă adevărată și, chiar dacă nu aveam curajul să-i spun, o îndrăgeam de parcă ar fi fost deja „a mea“.

Fetița care cu ani în urmă visa să îmbrățișeze cerul și să găsească pe cineva care să o elibereze privea acum fermecată realitatea.

Oare aveam să reușesc să nu pierd totul?

Am ieșit din camera mea după încă o după-amiază petrecută făcându-mi temele. Învățam mult și voiam să fiu bună. În plus, îmi doream ca Anna și Norman să fie mulțumiți de mine.

Spre surprinderea mea, pe coridor am dat peste cineva.

Era Klaus, pisicul casei. Era limpede că hotărâse să se arate la față. M-a umplut un val cald de plăcere când l-am găsit lângă camera mea, pentru că iubeam animalele și eram fericită când interacționam cu ele.

– Bună, am șoptit eu, zâmbindu-i.

Mi se părea că era foarte frumos: blana moale și lungă, ca vata de zahăr, de un gri prăfuit frumos, îi încadra ochii galbeni splendizi și rotunzi. Anna îmi spusese că avea zece ani, dar îi arăta în toată mândria și demnitatea lui.

– Ce frumos ești, l-am măgulit eu, întrebându-mă dacă avea să se lase mângâiat.

M-a privit cu ochi bănuitori. Apoi a ridicat coada și a plecat.

L-am urmat ca o copilă, privindu-l cu împătımire, dar el mi-a aruncat o privire sumbră, dându-mi de înțeles că nu-i făcea plăcere. A sărit pe fereastră și a aterizat pe acoperiș, lăsându-mă

singură pe coridor. Poate chiar era un singuratic de felul lui...

Eram pe punctul de-a pleca, când un zgomot mi-a captat atenția. Nu mi-am dat seama imediat ce era: păreau a fi găfâieli și se auzeau din camera alăturată. Dar nu era orice cameră...

Era camera lui Rigel.

Mi-am dat seama că era respirația lui. Știam că nu trebuia să intru, că trebuia să stau departe, și totuși când l-

am auzit respirând așa, am uitat preț de o clipă ce-mi propusesem. Ușa era întredeschisă, iar eu am aruncat o privire înăuntru.

I-am întrezărit silueta impunătoare. Stătea în picioare în centrul camerei, cu spatele spre mine. Prin crăpătură, am reușit să-i văd venele umflate de pe brațele-i rigide și pumnii strânși pe lângă corp.

Pumnii mi-au captat atenția. Pielea îi era netedă peste încheieturile degetelor, iar degetele strânse erau albe. Mi-am dat seama de tensiunea care îi străbătea mușchii până la umăr și nu am reușit să înțeleg.

Părea... furios?

Podeaua m-a dat de gol cu un scârțâit înainte să apuc să văd mai bine. Și-a întors brusc privirea spre mine și am tresărit. M-am dat în spate din instinct, dar în clipa următoare ușa s-a închis cu o bufnitură, retezându-mi orice presupunere.

Gândurile au năvălit asupra mea unul mai iute decât celălalt, în timp ce mă uitam la cameră. Oare văzuse că fusesem eu? Sau doar că fusese cineva? Am simțit cum mi se strânge pieptul de rușine, în timp ce îndoielile acelea îmi tulburau sufletul.

Mi-am mușcat buza și m-am dat în spate, după care am reluat mersul rapid.

În timp ce coboram, nu mi-am lăsat mintea să se enerveze. Rigel nu era treaba mea. În nici un fel...

– Nica, m-a strigat Anna, mă ajuți, te rog?

Ținea un coș cu rufe proaspăt spălate în mâini. Mi-am alungat neliniștea și m-am dus imediat la ea, îngrijorată, așa cum eram de fiecare dată când mi se adresa.

– Desigur.

– Mulțumesc. Mai am o tură, dacă ai putea duce rufele astea la loc... Știi unde trebuie puse?

Am apucat coșul parfumat, asigurându-mă că aveam să reușesc să găsesc sertarul potrivit în care să pun la loc macrameurile.

Casa nu era foarte mare, iar eu am parcurs-o în lung și-n lat, oprindu-mă din când în când ca să umplu un sertar sau un locaș. Am aflat unde trebuiau puse anumite lucruri, având astfel ocazia

să cunosc și mai bine casa. În timp ce-mi puneam la loc hainele în camera mea, mi-a fost rușine că Anna văzuse cât de vechi și de uzate erau.

Când am ieșit din cameră, mi-am dat seama că în coș mai rămăseseră doar câteva tricouri.

Erau de bărbat. Le-am atins cu degetele, gânditoare. Am bănuț – ba nu, am fost sigură – că Norman nu purta haine atât de uzate.

Erau ale lui Rigel.

M-am întors spre ușa camerei lui. După ce se întâmplase cu doar câteva minute în urmă, m-am blocat la gândul de a mă apropia din nou de ea. Nu știam sigur dacă mă recunoscuse, știam însă că nu aveam sub nici o formă voie să intru în camera lui. Rigel fusese foarte clar în această privință.

Totuși, îi făceam o favoare Annei. Ținând cont de tot ce făcuse ea pentru mine, cum aș fi putut să-i refuz un gest atât de neînsemnat? O asiguraseam că îmi putea încredința o sarcină simplă precum aceea și nu voiam să mă întorc la ea doar ca să-mi retrag cuvintele.

Am ezitat în nehotărârea mea, dar în cele din urmă m-am trezit în fața ușii. Am înghițit în sec, apoi am ridicat o mână și, îmbărbătându-mă, am bătut la ușă. Nu am primit nici un răspuns.

Oare bătusem prea încet? Gândul că poate nu mai era în cameră a aprins o flacără în mine și mi-a dat curaj. Rigel îmi spusese să nu intru și aș fi făcut bine să-l ascult, dar poate că aș fi putut profita de absența lui și i-aș fi putut lăsa hainele acolo fără să mă întâlnesc cu el.

Am apucat mânerul și l-am apăsat...

Am tresărit când metalul mi-a alunecat de sub degete. Ușa s-a deschis și toate speranțele mele s-au spulberat.

Ochii lui m-au captivat ca o vrajă neagră. M-am trezit cu el în fața mea și mi-au tremurat picioarele. Cum se putea ca unui băiat de 17 ani să-i ardă ochii în halul ăla?

– Se poate știi ce aveai de gând să faci? m-a întrebat el pe un ton lent, glacial.

Expresia lui nu era deloc de bun augur. Mi-am plecat privirea spre rufe și, cu o tresărire, a făcut și el același lucru.

– Eu... m-am bâlbâit eu. Sunt ale tale, și voiam doar să le pun...

– *Care parte*, s-a răstit Rigel uitându-se din nou la mine, din fraza „nu intra în camera mea“ nu-ți e *clară*?

Am înghițit în sec și m-am simțit zdrobită de răceala inevitabilă pe care o emanau ochii lui.

– Anna m-a rugat să o fac, i-am explicat eu. Simțeam nevoia de

a mă asigura atât pe mine, cât și pe el, că nu fusesem mânată

de vreun interes, ci doar de simțul datoriei. Prea târziu mi-am dat seama că cuvintele mele aduceau a minciună. Mi-a cerut să fac ceva pentru ea. Doar îi fac o favoare...

– Fă-ți ție o favoare. Cu un gest sec, Rigel mi-a luat coșul din mâini. M-a țintuit cu privirea, mușcătoare și muștrătoare. Dă-te din calea mea, Nica!

Mereu îmi spunea Nica atunci când mârâia la mine, „nu, molie“. De parcă faptul că îmi spunea așa ar fi conferit o notă definitivă cuvintelor lui.

Era deja pe cale să închidă ușa, când mi-am strâns degetele, simțind încrețiturile ușoare ale plasturilor împungând aerul.

– Era doar un gest de bunătate, am spus eu cu reproș, încercând în zadar să rivalizez cu atitudinea lui. Chiar nu poți înțelege asta?

Ușa s-a oprit. Am văzut o umbră străbătându-i irisurile negre când, cu privirea îndreptată spre mine și buzele incredibil de nemișcate, a murmurat:

– Un... gest de *bunătate*?

M-am încordat. Rigel a deschis din nou ușa, iar mușchii mi-au înțepenit pe rând.

A înaintat, înalt și intimidant, iar eu am înghițit în sec când și-a rezemat mâna de cadrul ușii, chiar deasupra feței mele, tronând peste mine cu ochi reci.

– Nu vreau... *bunătatea* ta, a zis el, cuvintele scurgându-i-se lent și amenințător de pe buze. Te *vreau* afară din calea mea.

Vocea lui profundă m-a atins în interior. S-a contopit cu sângele meu. M-am îndepărtat brusc, iar ochii lui m-au urmărit cu o precizie incredibilă.

L-am privit speriată de reacțiile pe care le stârnea în mine. Măcar o dată în viață mi-aș fi dorit să simt furie, dispreț sau ură față de comportamentul lui, dar pieptul mă ustura de o supărare mult mai profundă, care aproape că mă durea.

În clipa următoare, a închis ușa și tăcerea m-a învăluit din nou.

Mi-am înfipt dinții în buze și m-am trezit strângând pumnii, încercând să alung acele senzații. De ce mă simțeam atât de rănită? Așa fusese dintotdeauna. Era doar unul dintre numeroasele contraste care existau între noi. Fusesem o proastă să cred contrariul.

Rigel mă *mușca* de o viață întreagă, nu voia să-l ating, să mă apropii de el sau să încerc să-l înțeleg. Nu voia nimic de la mine, dar, în același timp, știa să mă chinuie ca nimeni altul. Mă obseda. Uneori părea că voia să mă distrugă, alteori ura până și să mă aflu în preajma lui.

Era o creatură reticentă, enigmatică și dubioasă. Un adevărat lup. Era plin de farmecul nopții și avea ochii distanți și reci precum steaua al cărei nume îl purta.

Iar eu... Eu trebuia să nu mai sper că lucrurile aveau să se schimbe.

M-am întors la Anna, ca să o anunț că terminasem, încercând să-i ascund starea de spirit în care mă aflam. Drept răspuns, mi-a mulțumit cu un zâmbet frumos. M-a

întrebat dacă voiam un ceai, iar eu am acceptat cu inima murmurându-mi, și am sfârșit prin a pălăvrăgi cu ea pe canapea, în fața a două cești fierbinți.

Am întrebat-o despre florărie și mi-a povestit despre asistentul ei, Carl, un tip grozav care îi dădea o mână de ajutor. Am ascultat-o entuziasmată, încercând să nu-mi scape nici măcar un detaliu, și am rămas încă o dată fermecată de lumina și căldura ce emanau din zâmbetul ei. Vocea îi era ca o mângâiere, o mână ce mă făcea să mă simt caldă și protejată. Părul deschis la culoare și trăsăturile blânde străluceau în fața ochilor mei de parcă ar fi avut o luminescență pe care o puteam vedea doar eu.

Pentru mine, Anna avea o strălucire de basm și nici măcar nu o știa. Uneori o priveam și îmi aminteam de mama, de ochii ei dulci cu care îmi șoptea de mică: „Delicatețea e cheia, Nica. Mereu delicatețea... Nu uita“.

Îmi plăcea mult de ea. Și nu doar pentru că simțeam o nevoie disperată de afecțiune, nu doar pentru că visasem mereu la un zâmbet sau la o mângâiere, ci și pentru că avea o sensibilitate rară și o considerație pe care nu le mai găsisem la nimeni.

După ce am terminat de pălăvrăgit cu ea, am urcat în camera mea, ca să recuperez enciclopedia pe care o împrumutasem și să o pun la loc. La parter era o cameră cu o bibliotecă ce se întindea pe tot peretele. Am ajuns acolo strângând cartea mare la piept și am apreciat modul în care lumina reverbera în jurul meu. Ultimele raze de soare îi confereau o atmosferă caldă și primitoare, scaldând draperiile albe; pianul cu coadă lucea slab în centru, ca un tron fără rege.

M-am apropiat de peretele cu cărți și am pus la loc enciclopedia. A trebuit să mă ridic pe vârfuri, pentru că raftul era puțin înalt, și aproape că am scăpat-o, dar până la urmă am reușit.

Când m-am întors, mi-a tresăltat inima în piept.

Rigel stătea cu un umăr sprijinit de tocul ușii, cu ochii ațintiți asupra mea. Silueta lui impunătoare părea să sfârâme lumina caldă care mă învăluia și senzații de

neoprit mi s-au scurs pe piele. Apariția lui atât de bruscă nu mi-a oferit timpul necesar ca să mă controlez: bătăile inimii mi s-au accelerat și buzele mi s-au întredeschis. Dar nimic nu s-a comparat cu momentul în care privirile ni s-au întâlnit: a lui era atentă și profundă, ca a unei feline care își studia prada.

Mi-am dorit să nu reacționez așa în prezența lui. Senzația de disconfort care mă încerca era egalată doar de atracția bolnavă pe care o stârnea fiecare colțișor al chipului lui. Nasul drept, buzele perfect proporționate cu fața, maxilarul ascuțit care le conferea trăsăturilor lui delicate o armonie impecabilă și apoi... privirea lui. Ochii migdalați se ițeau de sub sprâncenele-i arcuite și emanau o încredere în sine destabilizatoare și provocatoare.

– Așa va fi mereu, nu? am spus eu. În clipa în care mi-am dat seama de ce făcusem, nu am mai reușit să ascund acel vâl de melancolie. Relația noastră... nu se va schimba nici acum, că suntem aici.

În clipa aceea mi-am dat seama că, sub brațele încrucișate, ținea o carte de Chesterton. Îl văzusem citind-o în ultimele zile, așa că am bănuț că venise acolo pentru că o terminase.

– O spui de parcă ți-ar displăcea, a răspuns el cu voce sinuoasă.

M-am retras ușor, deși era departe de mine, pentru că timbrul lui avea un efect straniu asupra mea. Rigel și-a plecat lent capul, privind-mă circumspect.

– Ai vrea să fie altfel?

– Aș vrea să fii mai puțin ostil, m-am răstit eu degrabă și m-am întrebat de ce păruse aproape o rugămintea. Aș vrea să nu mă privești mereu așa... În felul acela.

– În felul *acela*... a repetat Rigel.

Așa făcea mereu. Îmi răstălmăcea afirmațiile în întrebări și le rostea pe tonul acela lent și întortocheat, apăsând cuvintele cu limba.

– În felul acela, am zis eu, respirând cu încăpățănare, de parcă m-ai considera inamica ta. Știi atât de puține lucruri

despre bunătate, încât, atunci când vezi un astfel de gest, nici măcar nu-l recunoști.

Nu voiam însă să recunosc că mă durea. Mă durea când îmi vorbea în felul acela. Mă durea când mârâia la mine. Mă durea când nu îmi acorda ocazia să îmbunătățesc lucrurile.

După atâta vreme, ar fi trebuit să fiu obișnuită, ar fi trebuit să mă tem de el și atât, și totuși... voiam doar să repar totul. Așa... eram eu.

– Recunosc bunătatea, dar o consider o ipocrizie. Rigel mă privea acum cu ochi serioși și gânditori. E o atitudine construită... o respectabilitate inutilă.

– Te înșeli, am obiectat eu. Bunătatea înseamnă sinceritate. Și nu cere nimic în schimb.

– Într-adevăr? Privirea i-a scânteiat când și-a plecat ușor pleoapele. Și totuși, trebuie să te contrazic. Bunătatea este forțată... Mai ales când este îndreptată spre *oricine*.

Mi s-a părut că percep un dedesubt al cuvintelor lui, dar m-am concentrat asupra a ceea ce spusese, pentru că îmi scăpa sensul. Ce voia să zică?

– Nu înțeleg ce vrei să spui, am spus eu în șoaptă, dezvăluindu-mi confuzia.

Am încercat să-i interpretez raționamentul, dar Rigel s-a uitat fix la mine, cu ochii aceea mirați și cu o privire care mi-a pătruns până în suflet. Mi-am simțit bătăile inimii în cele mai diverse colțișoare și am început să intru în panică când mi-am dat seama că toate acelea erau doar din cauza privirii lui.

– Pentru tine sunt făuritorul de lacrimi, a spus el. Știm amândoi ce voiai să spui cu asta. „Nu vei distruge totul“, mi-ai spus... Sunt lupul din poveste, nu-i așa? Atunci spune-mi, Nica, cum se numește bunătatea pe care i-o arăți cuiva care ai vrea doar să dispară, dacă nu... *ipocrizie?*

Am rămas uimită de cinismul lui. Pentru mine bunătatea era o virtute, era delicatețea întruchipată, dar el răsturnase totul cu un raționament atât de contorsionat,

încât avea o logică proprie. Rigel era sarcastic, disprețuitor și perspicace, dar nu mă gândisem niciodată că acest lucru s-ar fi putut datora unei viziuni usturătoare asupra lumii.

– Cum ai vrea să fie? m-a trezit la realitate vocea lui.

M-am alarmat când l-am văzut desprinzându-se de ușă și apropiindu-se de mine.

– *Relația* noastră... Cum ar trebui să fie?

M-am dat înapoi până când am simțit cărțile împungându-mă în spate. Avea o voce mătăsoasă, mereu la limita dintre un șuierat și un mârâit, și uneori mi-era greu să înțeleg dacă își stăpânea furia sau dacă voia să se strecoare mai adânc.

– Nu te apropia de mine, i-am spus eu, abia reușind să-mi ascund agitația. Îmi zici să stai departe de tine și apoi... apoi...

Cuvintele mi s-au stins pe buze. Rigel trona acum peste mine, cu o prestanță copleșitoare și ochii plecați spre ai mei. În lumina apusului, părul lui negru avea reflexii de otravă.

– Haide! *Să te auzim*, a șoptit el fără milă, aplecându-și ușor chipul. Abia de-i ajungeam până la piept, iar aerul dintre noi

pulsa de parcă ar fi fost viu. Uită-te la tine! Până și vocea mea

te sperie.

– Nu înțeleg ce vrei, Rigel. Chiar nu înțeleg... Când mârâi la

mine, când...

„Respiri peste mine“, aș fi vrut să-i zic, dar inima nu m-a lăsat să vorbesc. Mi-o simțeam în gât, ca o alarmă care îmi amintea cât de aproape era.

– Știi de ce basmele se termină cu „pentru totdeauna“, Nica? mi-a zis el cu un șuierat necruțător. Ca să ne aducă aminte că unele lucruri sunt menite pentru eternitate. Lucruri imuabile. Lucruri care nu se schimbă. Este în natura lor să fie ceea ce sunt, altminteri întreaga poveste nu rezistă. Nu poți deranja ordinea naturală fără să deranjezi finalul. Iar tu, tu care visezi atât de mult, tu care

doar *speri*, tu care te agăți atât de tare de finalul tău fericit, ești suficient de curajoasă ca să-ți imaginezi un basm *fără* lup?

Vocea i-a fost ca o șoaptă feroce, profundă, în stare să mă îngrozească.

M-am cutremurat în prezența lui, iar Rigel m-a privit adânc în ochi, observându-mă pe sub genele lungi preț de o clipă care mi s-a părut interminabilă. Cuvintele lui au creat dezordine în mine, au orbitat precum praful dintr-o galaxie de neînțeles.

Apoi, din senin, a ridicat o mână. Și-a dus-o spre fața mea, iar eu am închis ochii din reflex, de parcă m-aș fi temut că m-ar fi rănit. Și-a întins brațul și...

Nu s-a întâmplat nimic. Am făcut ochii mari, în timp ce inima încă mi se zbătea, dar Rigel era deja departe de mine, făcându-se nevăzut pe ușă. Am intuit ceva și, întorcându-mă, am înțeles că doar pusese cartea înapoi pe raftul din spatele meu.

Mi-am calmat bătăile inimii, dar eram prea confuză și tulburată ca să reușesc să-mi adun gândurile.

Cum ar fi trebuit să-i interpretez gesturile?

Și cuvintele? Ce însemnau?

Am observat că semnul de carte era încă pus. Eram convinsă că terminase cartea de fapt, așa că după o clipă am scos semnul și am deschis-o.

Pe una dintre cele două pagini la care s-a deschis, un pasaj mi-a atras privirea.

Cineva îl subliniase cu creionul.

Inima mi s-a îngreunat când l-am citit, cufundându-se în universuri nebuloase până s-a pierdut cu totul.

– *Ești un diavol?*

– *Sunt un om, a răspuns părintele Brown pe un ton grav. Așa că port toți demonii în inimă.*

CAPITOLUL 7. Cu pași mici

Ai văzut vreodată o stea căzătoare?

Le-ai văzut vreodată strălucind în noapte?

Așa era ea.

Rară. Mică și puternică.

Cu un zâmbet care lumina

chiar și în timp ce se prăbușea.

În dimineața aceea bătea vântul. Îndoia tulpinile ierbii și păstra cerul curat. Aerul era limpede și proaspăt ca un detergent cu parfum de lămâie. Februarie, în zona noastră, fusese întotdeauna blând și calduț.

Umbra lui Rigel aluneca pe asfalt în fața mea, ca o panteră din plumb topit. Am privit pașii preciși cu care pune un picior în fața celuilalt, dominant chiar și în felul lui de a merge.

Păstrasem distanța față de el încă de când ieșisem din casă. Rămăsesem mai în spate, precaută, iar el începuse să meargă fără să se mai întoarcă.

După episodul din seara precedentă, mintea nu-mi dădea deloc răgaz.

Adormisem cu vocea lui în minte și mă trezisem simțind-o în stomac. Oricât încercasem să-l alung, încă îi simțeam parfumul pe piele. Mă gândeam la citatul acela și la cuvintele lui de parcă ar fi fost notele disonante ale unui cântec indescifrabil. Cu cât încercam mai mult să înțeleg melodia care îi pune în mișcare gesturile, însă, cu atât mă cufundam mai tare în contradicțiile ei.

O clipă mai târziu m-am ciocnit de spatele lui și am mijit ochii, gemând pe un ton plângăcios. Nu-mi dădusem seama că se oprise. Mi-am dus mâna la nas, iar el m-a privit peste umăr, enervat.

– Scuze, am zis eu fără să vreau.

M-am mușcat limba și mi-am întors privirea. Încă nu vorbisem cu el din seara anterioară și sufletul meu s-a simțit rușinat că a trebuit să o fac din cauza stingherelii mele.

Rigel s-a pus din nou în mișcare, iar eu am așteptat să se îndepărteze câțiva pași înainte să fac același lucru.

Câteva minute mai târziu treceam peste podul care traversa râul. Era vechi, printre primele construcții din oraș și singura pe care o recunoscusem de departe în ziua în care sosisem aici. Unii muncitori erau la lucru pentru inspecții. Norman se plângea în fiecare zi că întârzia din cauza asta și puteam înțelege de ce.

Ajunsesem deja la porțile școlii, când am observat ceva pe marginea străzii. Ceva care a atins corzi sensibile și adânci în mine și care îmi putea emoționa sufletul de copilă.

Un melc mic străbătea asfaltul, inconștient și nesăbuit. Mașinile treceau prin fața lui ca niște uriași care se plimbau încolo și înapoi, dar el nu părea să-și dea seama de asta. Lentoarea lui l-ar fi făcut să sfârșească drept sub roțile unei mașini, drept care, fără măcar să mă gândesc, am zbughit-o spre el. Nu aveam să înțeleg vreodată ce mă apucase în clipa aceea, dar poate că în acel moment eram mai mult eu însămi decât atunci când pretindeam a fi precum ceilalți. Era o necesitate pentru mine să încerc să ajut creaturi atât de mici. Un instinct al inimii.

Am coborât de pe trotuar și l-am luat înainte să apuce să traverseze și să-și găsească sfârșitul. Părul mi s-a lăsat peste față, dar când am văzut că era bine și nevătămat, am zâmbit instantaneu.

– Te-am prins, am șoptit eu, dându-mi seama prea târziu că făcusem o prostie.

Am auzit vuietul unui motor, o mașină care se apropia rapid din spatele meu. Mi-a săltat inima în gât. N-am apucat să mă întorc, că ceva m-a și smuls cu putere.

M-am trezit pe trotuar, cu ochii mari și sunetul furios de claxon șuierând pe lângă mine.

Cineva mă prinsese de pulover în dreptul umerilor, iar acum îl zdrobea în pumni. Mi s-a tăiat răsuflarea când am întâlnit privirea care trona deasupra mea. Rigel mă privea cu maxilarul încleștat, cu ochii tăioși ca niște lame de oțel. Mi-a dat drumul brusc, aproape dezgustat, iar partea acum deformată a puloverului mi-a căzut peste umăr.

– La naiba, a mârâit el printre dinți. Unde ți-e capul?

Am dat să spun ceva, dar nu am reușit să-i răspund. Nu-mi venea să cred și eram tulburată. Înainte să apuc să fac ceva, mi-a întors spatele și m-a lăsat acolo, îndreptându-se spre poarta școlii.

L-am privit îndepărtându-se, ținând în continuare melcul în mâini. Câteva fete și-au ridicat privirea când a trecut pe lângă ele și au început să șușotească. După încăierarea din prima zi,

băieții îi făceau loc, precauți, iar fetele îl sorbeau din priviri, ca și cum ar fi sperat să se năpustească și asupra lor.

– Nica!

Billie venea spre mine. Înainte să ajungă la mine, m-am oprit și am pus melcul într-un loc sigur: l-am așezat pe un zid jos, lângă un tufiș, și m-am asigurat că nu avea să se rostogolească.

– Bună, mi-am salutat eu prietena în timp ce trecea pe lângă un grup de boboace euforice.

În ziua aceea era mai multă forfotă ca de obicei: toată lumea părea mai zgomotoasă, mai agitată, mai animată. Am simțit ceva ciudat în aer, un soi de entuziasm pe care nu reușeam să-l înțeleg.

– Ai grijă, m-a avertizat ea când un alt grup mic și entuziasmat a trecut pe lângă noi zburdalnic.

– Dar... ce se petrece? am întrebat eu, punându-mă în mișcare.

La urma urmei, era o zi de vineri ca oricare alta și nu înțelegeam ce anume stârnea atâta exuberanță.

– Nu știi ce zi e luni? m-a întrebat Billie, ridicând o mână

ca să o salute pe Miki care se afla în fața porții, dându-mi astfel timp să-i răspund.

M-am gândit o clipă, încercând să mă prind de ceva care era evident că-mi scăpa.

– E... data de 14, am murmurat eu fără să înțeleg.

– Și nu-ți spune nimic?

M-am simțit cam proastă, pentru că, privind în jurul meu, am înțeles că orice fată de vârsta mea știa foarte bine ce zi era luni. Categoric. Dar eu nu eram ca ele; crescusem într-un

context aparte, așa că nu cunoșteam nici cele mai banale evenimente recurente.

– Of, haide! E cea mai siropoasă zi din an, a rostit ea monoton. Și se sărbătorește în cuplu...

Am intuit ceva și m-am îmbujorat.

– Ah... E sărbătoarea îndrăgostiților... Sfântul Valentin.

– *Bingo!* a strigat Billie chiar în fața lui Miki.

Aceasta i-a aruncat o privire urâtă, cu gluga trasă pe cap, în timp ce vântul îi purta fumul de țigară expirat.

– Iar ai mâncat pliculețe de zahăr la micul-dejun? a întrebat ea cu voce aspră.

– Bună dimineața, Miki, am salutat-o eu cu voce slabă.

Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am ridicat încet o mână, încercând să nu fiu intruzivă. Ea a tras încet din țigară, dar, așa cum făcea în fiecare dimineață, nu mi-a răspuns la salut.

– Încercam să-i explic Nicăi de ce e toată lumea în priză, a început Billie să spună, înghiontind-o cu cotul. La urma urmei, Ziua Grădinilor are loc o singură dată pe an!

Mi-am înclinat capul.

– Ziua Grădinilor? Ce e aia?

– Ah, doar cel mai așteptat eveniment din tot anul școlar, a răspuns Billie, luându-ne fără tragere de inimă de braț. Un eveniment care pune în mișcare pe toată lumea!

– Un eveniment care pune în mișcare bila, a răspuns Miki, dar Billie a ignorat-o.

– În fiecare an, de Ziua Îndrăgostiților, un comitet înființează un pavilion special dedicat... trandafirilor!

Orice elev îi poate dăruia anonim un trandafir oricui vrea el și fiecare nuanță are o semnificație diferită! Oh, trebuie să vezi de câte feluri sunt, circulă buchete și mănunchiuri de toate culorile! Pentru cele mai populare fete, pentru sportivii din echipă... Într-un an până și antrenorul Willer și-a găsit dulăpiorul pentru profesori plin... Unii au jurat că au văzut-o pe directoare furișându-se prin zonă...

Miki și-a dat ochii peste cap, iar Billie a țopăit, chicotind.

– Oh, este o zi a dramelor! Și a declarațiilor și a inimilor frânte... Pe scurt, e Ziua Grădinilor!

– Pare drăguț, am constatat eu, zâmbind ușor.

– Ca o zi la azilul de nebuni, a mormăit Miki, iar Billie a îmbrâncit-o ușor.

– Ai terminat de făcut pe îmbufnata? Of, n-o asculta, Nica, a zis ea, fluturând din mână. Anul trecut a primit patru trandafiri frumoși. Și toți de un roșu aprins...

A primit un cot în coaste și a chicotit. Miki a apucat filtrul de la țigară între degete și apoi i-a făcut vânt spre zidul unde lăsasem eu înainte melcul.

În clipa aceea l-am observat pe un tip care stătea chiar acolo. M-am oprit, holbându-mă la el preț de-o clipă, iar când mi-am dat seama că văzusem bine, am făcut ochii mari.

Miki și Billie au început să se ciorovăiască, prinse de tachinarea lor reciprocă. M-am întors spre ele, nehotărâtă, dar înainte să mă observe, am profitat de faptul că erau distrase și m-am îndepărtat gâfâind. Am traversat curtea și m-am apropiat de băiatul necunoscut. Copacii din spatele lui s-au mișcat, împânzindu-l de umbre.

– Hm... Scuze, am rostit eu ușor.

Nu m-a auzit. A continuat să asculte muzică, cu privirea plecată spre telefon. Am mai înaintat puțin și mi-am întins degetele.

– Scuze... Scuză-mă?

L-am văzut încruntându-se și ridicându-și privirea. A mijit un ochi din cauza luminii soarelui și m-a privit puțin plictisit.

– Da? m-a întrebat el.

– Melcul...

– Ce?

Mi-am împreunat degetele sub bărbie, făcând ochii puțin mai mari.

– Eu, uite... Pot... Pot să-ți iau melcul de pe pantaloni?

A clipit, confuz, uitându-se la mine cu nările puțin lărgite.

– Scuze... Poftim?

– Aș vrea să apuc melcul...

– Vrei să-mi apuci... melcul?

– Da, dar... mă voi mișca lent, am spus eu repede când m-a privit șocat. Chestia e că l-am pus aici după ce l-am luat de pe stradă și... dacă nu te miști, aș vrea doar să-l duc într-un loc sigur...

– Ce naiba... Ah, fir-ar!

Și-a dat seama de fâșia de salivă de pe blugi și căștile i-au sărit din urechi. A țâșnit în picioare, dezgustat, iar eu m-am aplecat când a încercat să-l dezlipească de pe el.

– Așteaptă!

– Dă-te de pe mine, dă-te de pe mine, fir-ar să fie!

– Te rog!

L-am luat de pe el înainte să-l trântescă pe pământ sau, mai rău, să-l zdrobească. Băiatul s-a împleticit în spate, privindu-l în mâinile mele cu o grimasă îngrozită.

– La naiba! Pe bune, cu atâta loc liber? Ce scârbos, fir-ar să fie!

Melcul s-a ascuns în cochilie, iar eu i-am aruncat o privire ușor ofensată. Am verificat cochilia, să nu se fi crăpat, și am cuprins melcul cu palmele, ținându-l la căldură.

– E timid, am murmurat eu, ușor ursuză.

O parte din mine a sperat să nu mă fi auzit, dar nu vorbisem suficient de încet.

– Poftim? m-a apostrofat el, ușor înfuriat.

– Nu a făcut-o intenționat, i-am luat eu apărarea cu voce slabă, nu înțelege. Nu crezi?

M-a privit confuz, dezgustat și circumspect. M-am simțit infantilă, mică și ciudată, ca o fetiță închisă într-o lume pe care ceilalți aveau s-o privească mereu așa.

– Nu e scârbos, am continuat eu încet, vrând parcă să apăr o parte din mine. E o creatură foarte fragilă... Se poate doar apăra. Nu poate răni pe nimeni și nimic.

Părul m-a gădilat pe lateralele feței în timp ce am rămas așa, cu bărbia ușor înclinată.

– Uneori iese odată cu ploaia. E un semn că urmează averse și furtuni... O simte, știi? Înaintea tuturor...

M-am dus încet spre zid, ținându-l la piept.

– În cochilie... e în siguranță. E casa lui, am zis eu, aplecându-mă spre trunchiul copacului, în colțișorul de peluză dinaintea de gardul de sârmă unde nu venea nimeni. Dar dacă s-ar crăpa sau s-ar rupe... așchiile s-ar încadra spre interior și l-ar ucide. Și n-ar putea supraviețui. Sub nici o formă. Pentru că e refugiul lui... Singurul adăpost pe care îl are. E... trist, nu-i așa? am murmurat eu cu amărăciune. Lucrul care-l protejează este și cel care-l poate răni cel mai tare.

L-am lăsat lângă rădăcini, așezându-l cu grijă. A rămas închis, prea fricos ca să iasă, iar eu am mișcat puțin pământul, verificându-l dedesubt, unde era mai umed, ca să se simtă bine.

– Poftim, am șoptit eu, zâmbind ușor, cu gesturi care emanau toată delicatețea pe care o învățasem de la mama.

M-am ridicat din nou și mi-am dat lent o șuviță de păr după ureche. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că băiatul mă urmărise în tot acest timp.

– Nica, hei! a strigat Billie din fața porții, cu brațul ridicat.

Ce faci? Mișcă-te, e târziu!

– Vin acum! Am apucat o bretea cu ambele mâini și am privit intimidată spre băiat. Pa, am șoptit eu, după care am luat-o la fugă.

Nu mi-a răspuns. În schimb, l-am simțit urmărindu-mă cu privirea până am intrat.

– Vrei să vii azi la prânz la mine? am fost întrebată la sfârșitul orelor.

Penarul pe care îl puneam înapoi în ghiozdan mi-a alunecat din mână și l-am apucat repede, uitându-mă la Billie îmbujorată. Propunerea ei mă luase complet pe nepregătite.

– Bunica mea insistă. Te-a văzut zilele trecute în fața școlii și mai că n-a avut un șoc! Spune că ești foarte slabă... A gătit toată dimineața, cred că nu va accepta să refuzi... Doar dacă-ți convine, evident.

– Ești... Ești sigură? am întrebat ezitantă în timp ce ieșeam din sala de clasă.

Nu știam ce să zic. Teama de a fi în plus mă împungea mereu cu senzația că toți își doreau puțin să scape de mine, ca și

cum la urma urmei nu m-ar fi vrut cu adevărat. Dar Billie era bună și mi-a dăruit un zâmbet specific ei, fluturând din mână.

– Evident! Bunica mai că nu m-a răsturnat din pat azi-dimineață. Și-a îndreptat degetul spre mine și mi-a zis: „Spune-i amicei tale că azi e musafira noastră“. Zice că arăți ca un om care n-a mâncat niciodată tocana ei de cartofi. Un sacrilegiu! A chicotit și mi-a aruncat o privire. Deci vii?

– Mai întâi... aș vrea să cer voie. Știi, ca să văd dacă este în regulă...

– Desigur! mi-a răspuns ea în timp ce am scos o bucată de hârtie pe care era notat numărul Annei.

M-am dus la secretariat, unde am întrebat politicoș dacă puteam da un telefon.

– Să-mi sun familia, i-am precizat eu secretarei și, cu un strop de fericire și mândrie, am văzut-o încuviințând.

Anna a răspuns după trei țârâituri și nu doar că a consimțit senină, ci s-a și bucurat că nu aveam să fiu singură. Mi-a spus că pot sta afară cât voiam eu și să nu

mă grăbesc să mă întorc, ceea ce m-a făcut să o apreciez și mai mult. Avea încredere în mine, era moderată și permisivă. Își făcea multe griji, dar teama ei nu era sufocantă: îmi respecta libertățile într-un mod care o făcea foarte importantă în ochii mei.

– Perfect! Îi spun bunicii! a zis Billie veselă în timp ce i-a trimis un mesaj.

Am simțit un oftat de ușurare. I-am zâmbit larg, într-atât încât mi s-au arcuit și ochii, dându-mi seama că îmi oferea ocazia să fim împreună.

– Mulțumesc, am spus eu, iar ea a zâmbit ușor, încruntându-se.

– Ce tot zici acolo? Noi îți mulțumim ție!

– Nimeni nu m-a mai invitat...

M-a cercetat cu privirea, de parcă și-ar fi amintit brusc de ceva important, dar apoi a fost nevoită să se dea laoparte când câteva fetițe entuziasmate au trecut pe lângă noi. Pe coridor am văzut că lumea își golea dulăpioarele, scoțând lacătul înainte să plece.

– Nu mai e mult până la Ziua Grădinilor, a zis Billie zâmbind. În sala de sport se amenajează pavilionul pentru trandafiri. Iar

luni membrii comitetului se vor plimba prin școală ca să-i împartă elevilor.

– Dar de ce mulți dintre ei își golesc dulăpioarele? am întrebat eu, neînțelegând. De ce... le lasă deschise?

– Ah, e un fel de tradiție! Unii vin în persoană ca să-i lase trandafirul destinatarului. Cei mai îndrăzneți, știi tu. Sau poate doar cei mai exhibiționiști... Cert este că cine vrea își poate lăsa dulăpiorul deschis, așa că cine are de dăruit un trandafir îl poate lăsa acolo între ore. Pe scurt, pentru cei care nu sunt chiar atât de curajoși e un compromis bun! În plus, e distractiv să deschizi ușa și să descoperi că cineva ți-a lăsat un trandafir. Și să-ți storci creierii încercând să-ți dai seama cine a fost, cine se gândește la tine, cine nu, cu ce culoare se gândește la tine! Și să zici „mă iubește, nu mă iubește“, el, ea, celălalt...

– Îți place mult acest eveniment, nu-i așa? am ghicit eu.

Billie a chicotit ridicând din umeri.

– Și cui nu-i place? Toți par beți! Fetele înnebunesc și fac concurs să vadă cine primește mai mulți, iar tipii cei mai drăguți sunt o pradă pe care se bat! E ca și cum ai privi un documentar despre vulturi!

Am ridicat din sprâncene, iar ea a izbucnit în râs. A continuat să-mi povestească anecdote din Ziua Grădinilor în timp ce ne îndreptam spre ieșire.

– Stai așa, am oprit-o eu, pipăindu-mi buzunarele. Hârtia cu numărul Annei... Cred că am lăsat-o la secretariat.

Nu avusesem timp să-l memorez încă, așa că era singurul număr de contact pe care îl aveam pentru ea. M-am scuzat, jenată de cât de amețită eram, și, asigurându-mă că aveam să mă grăbesc, am făcut cale îtoarsă. Nu voiam să-o fac să aștepte, așa că am ajuns repede la secretariat, unde, din fericire, am găsit hârtiuța lângă tezghea. Am pus-o repede înapoi în buzunar, ușurată, și m-am întors.

Pe coridor însă, cineva s-a ciocnit de mine. Un băiat. Părea înnebunit. S-a repezit pe lângă mine și părea atât de încordat și de furios, încât ne-a captat atenția mie și multor alora. Mi s-a strâns stomacul și am pus-o pe seama acelei mâini atât de evidente: era o furie încărcată, nervoasă, care anunța violență. Iar pe mine mă înspăimântase mereu genul acela de furie.

– *Tu!* a strigat el. Ce naiba i-ai zis iubitei mele?

S-a oprit în fața unei uși. Am recunoscut-o cu un presentiment care mi-a înnodat măruntaiele: era sala de muzică. Știam că trebuia să fie goală în clipa aceea, dar am intuit cine se afla, de fapt, în ea. Câțiva elevi s-au strâns acolo, atrași de spectacol, iar când m-am apropiat și eu, împinsă de o forță inexplicabilă, mi s-a confirmat că era vorba de Rigel.

Stătea pe banchetă, tăcut și impecabil. Pianele exercitau asupra lui o atracție stranie, dificil de înțeles. Nu aș fi numit-o

pasiune, ci mai degrabă un fel de chemare căreia nu reușea să i se sustragă.

– M-ai auzit? Cu tine vorbesc!

Eram convinsă că Rigel îl auzise, dar nu părea prea tulburat. Și-a plecat capul într-o parte și, cu un calm extrem, l-a privit de jos în sus.

– Te-am văzut vorbind cu ea, o deranjai, a zis celălalt băiat, apropiindu-se și mai mult de el. Să nu cumva să îndrăznești, ai înțeles? l-a amenințat el.

Expresia lui Rigel era impenetrabilă, de parcă nu l-ar fi afectat câtuși de puțin. Și totuși, nu mă simțeam liniștită. Uneori, aripile de înger negru îi erau înfășurate în jurul corpului, ascunse și invizibile pentru toată lumea, dar mă temeam de clipa în care avea să le desfacă și să scoată la iveală cea mai rea latură a lui.

– Să nu crezi că poți face ce dracu' vrei doar pentru că ești nou. Aici lucrurile merg altfel.

– Și cine le face să meargă? a întrebat Rigel ironic. Tu?

L-a țintuit cu privirea și s-a ridicat în picioare. Era mai înalt decât el, dar ceea ce înspăimânta cel mai tare era absența căldurii din privirea lui. Irisurile acelea de rechin îi sfâșiau pielea.

– În locul tău mi-aș face *alte* griji, i-a răspuns el, cum ar fi să-ți întrebai iubita de ce îmi pierdeam timpul cu ea...

A trecut pe lângă el, iar băiatul și-a strâns pumnii, confuz și furibund.

– Ce naiba ai spus? a mârâit el în timp ce Rigel îi întorcea spatele, apucând foile pe care le rezemase de pian. Unde crezi că te duci? N-am terminat! a tunat băiatul. Și uită-te la mine când vorbesc cu tine, idiotule!

L-a prins agresiv de umăr, dar în clipa în care l-a atins, mi-am dorit să nu o fi făcut. În clipa următoare, Rigel l-a apucat de ceafă și l-a izbit cu fața de pian, cu o brutalitate șocantă. S-a auzit un zgomot îngrozitor, iar inima mi-a tresăltat și am auzit pe cineva de lângă mine icnind.

Am simțit bătaile inimii pulsându-mi în gât în timp ce Rigel își împingea și înfigea unghiile în părul băiatului, smulgându-i un geamăt frânt. L-a apăsât pe cap cu toată furia de care era în stare, mută și glacială, iar în clipa următoare, la fel de repede precum îl prinsese, i-a dat

drumul. Băiatul s-a prăbușit la pământ, uluit, fără să apuce să se țină pe picioare. Încremenisem când văzusem rapiditatea cu care reacționase, puterea cu care îl apucase și forța cu care îl rănise. Rigel i-a dat târcoale cu pași lenți, aplecându-se ca să ridice foile care îi căzuseră. Nimeni nu respira.

– Iubita ta mi-a făcut o poză, a murmurat el pe un ton târăgănat. Pun pariu că nu ți-a spus asta. Dacă tot veni vorba, spune-i să n-o mai facă. Apoi și-a dat seama că eram și eu acolo și m-a țintuit cu privirea. Dar cu *bunătate*, te rog, a adăugat el sarcastic.

A plecat înainte să ajungă vreun profesor. Am rămas nemișcată, simțindu-mi bătăile inimii în încheieturile degetelor. Am privit în jur și am văzut câteva fete urmărindu-l cu privirea, speriate, dar și vrăjite de farmecul enigmatic și agresiv care îl învăluia.

Tocmai oferise o demonstrație de violență, răceală și indiferență. Și totuși, toate fetele ar fi vrut oricum să se lase înghițite de misterul periculos care îi emana din ochi.

Când m-am întors în curte, zguduită, aveam un gust ciudat în gură. Încă vedeam scena derulându-se în fața mea...

– Aici erai! m-a trezit Billie la realitate cu un zâmbet.

Ai găsit-o?

Am clipit, încercând să nu o las să vadă cât de tulburată eram. Rigel stârnea în mine senzații de neînțeles, profunde și neliniștitoare.

– Da, am spus eu în șoaptă. Mi-am mușcat buza și mi-am întors privirea de la ea, nelăsând-o să înțeleagă.

– Am face bine să ne mișcăm, m-a îndemnat ea.

Marele Wrangler stătea chiar în mijlocul străzii aglomerate, printre șoferi furioși și scutere care așteptau la coadă.

– Situația nu pare prea fericită.

– Numai puțin, dar... nu o așteptăm și pe Miki?

– O, nu, nu vine, a răspuns ea liniștită. Azi nu poate.

Crezusem că aveam să fim toate trei, dar în schimb...

Am ieșit pe poartă și am ajuns repede la mașină. Când am deschis portiera, bunica lui Billie ne-a privit din spatele ochelarilor de soare.

– Ciao, buni! Cum ți-e șoldul azi?

– Gata cu pălăvrăgitul, urcați, a poruncit ea degrabă, autoritară, iar noi ne-am supus.

M-am așezat pe bancheta din spate, privind-o cu ochii mari.

– Ea este Nica, m-a prezentat Billie, în timp ce bunica pornea motorul.

Am ridicat mâna, timid, iar ea s-a uitat la mine în oglindă. Teama că nu mă va plăcea m-a împuns instinctiv în inimă, la fel și teama că nu aveam să mă ridic la înălțimea așteptărilor ei, oricare ar fi fost ele.

– Bună, scumpete, mi-a răspuns ea în schimb pe un ton blând, făcându-mă să mă relaxez.

Ușurată, am zâmbit. Am decis să mă bucur în sfârșit de clipa aceea și l-am alungat pe Rigel într-un colțișor al minții, departe de orice altceva.

Casa lui Billie nu era prea departe de școală. Se afla într-un cartier liniștit de lângă râu, pe o străduță atât de îngustă, încât Wranglerul a încăput la mustață.

A trebuit să urcăm câteva scări înainte să ajungem la o ușiță roșie încântătoare, lângă care se afla un suport de alamă pentru umbrele.

Apartamentul era mic, dar primitiv, cu pereții plini de fotografii și tablouri, toate puțin strâmbे și îngrămădite; grinzile de lemn expuse susțineau tavanul, iar parchetul vizibil uzat

îi conferea o intimitate care m-a făcut să mă simt caldă și învăluită. În aer se simțea un miros de rumeneală care îți lăsa gura apă. Am mâncat până am plesnit și am descoperit că bunica lui Billie, sub manierele ei puțin morocănoase, ascundea o grijă plină de afecțiune și foarte maternă.

S-a asigurat că mai iau o porție din tocana ei și m-a întrebat de cât timp mă mutasem acolo. I-am răspuns că

veneam de la un institut și, când i-am spus zâmbind plină de speranță că eram în curs de a fi adoptată, privirea i s-a umplut de o blândețe profundă. I-am povestit despre ziua în care o cunoscusem pe Anna, despre dimineața în care o văzusem la baza scărilor și despre plimbarea pe care o făcusem în grădină în după-amiaza aceea însorită.

Bunica m-a ascultat cu atenție, fără să mă întrerupă. Apoi, când am terminat de vorbit, s-a ridicat, s-a aplecat peste masă și mi-a mai dat o porție de tocană.

După ce am terminat prânzul, Billie mi-a arătat camera ei. Dar înainte să intrăm, a tras jaluzelele și a aprins lumina.

Pe pereți au explodat mii de scânteii strălucitoare, iar eu mi-am ținut respirația: ghirlande de lumini șerpuitoare se cățarau pe

pereți, creând un veritabil labirint de fotografii.

– O, dar e...

Un blitz m-a orbit ca un fulger: am clipit, uluită, și am văzut-o pe Billie ținându-și fața zâmbitoare de după un aparat de fotografiat.

– Aveai o față atât de expresivă, a chicotit ea, lăsând jos aparatul foto și trăgând de hârtie când a ieșit. A fluturat puțin fotografia, după care mi-a întins-o. Poftim!

Am apucat chenarul acela alb și mic, văzând cum culorile

apăreau aproape ca prin magie: eram eu, cu o privire ușor visătoare și un zâmbet vag pe buze. Universul de licurici din jurul meu mi se reflecta în ochi, făcându-i să strălucească ca niște oglinzi pline de lumini.

– O poți păstra! Ți-o fac cadou.

– Serios? am întrebat eu în șoaptă, fascinată de un cadou atât de frumos, care captura timpul și capta culorile. Era un fel de vrajă să ții în mână un fragment din viața ta.

– Desigur. Eu am atât de multe, nu-ți face griji! Bunica a încercat să-mi dea niște albume în care să le pun pe toate, dar nu reușesc să mă regăsesc în toată ordinea aia. Vezi? A arătat spre galaxia de fotografii. Răsăriturile de soare spre

est; iar apusurile spre vest. Cerurile aproape de birou, ca să mă simt mai ușoară când învăț. Iar persoanele în jurul patului, ca să nu mă simt singură noaptea dacă nu pot dormi. Mă uit la zâmbetele lor și adorm înainte să apuc să le număr pe toate.

– Cum ai devenit pasionată de fotografii? am întrebat eu trecând pe lângă toate acele chipuri.

– Mulțumită părinților mei.

Mi-a povestit că erau plecați de câteva luni. Erau fotografi de renume internațional care realizau reportaje pentru reviste precum *National Geographic* și *Lonely Planet*, așa că munca lor îi purta constant prin toată lumea, ca să descopere peisaje și priveliști exotice în toate colțurile pământului. Nu se întorceau des acasă, așa că bunica ei venise să locuiască cu ea.

– E foarte frumos, Billie, am șoptit eu, captivată de o realitate atât de surprinzătoare. Am văzut fotografii cu părinții ei în Marele Canion, la baza unei piramide mayașe și apoi într-o explozie de fluturi, într-un cort vechi din piele roșie. Cred că ești foarte mândră de ei...

A încuviințat din cap mândră, uitându-se la ei.

– Chiar sunt. Uneori nu ne putem suna pentru că ajung în locuri atât de îndepărtate, încât nu au semnal. Ultima dată am vorbit cu ei cu patru zile în urmă.

– Cred că ți-e foarte dor de ei.

Billie a privit melancolică o fotografie în care părinții ei zâmbeau. A mângâiat-o ușor, salutându-i, și am simțit nostalgia care o încerca de parcă ar fi fost a mea.

– Într-o zi voi fi ca ei. Voi pleca împreună cu mama și tata și voi umple camera de fotografii în care apar și eu. O să vezi, m-a asigurat ea cu o dorință tacită, când voi fi mare voi fi chiar acolo, în spatele acelei patine lucioase care ne desparte.

Fusesse frumos. M-am gândit la asta tot timpul pe drumul înapoi, în timp ce mă plimbam.

Simțeam o pace desăvârșită. Mă întorceam acasă după o după-amiază în care luasem prânzul acasă la o *prietenă*.

Oare exista vreo senzație atât de splendidă ca aceea de a te simți normal?

De a te simți... *acceptat*?

Am trecut pe lângă școală, senină. Nu eram obișnuită să văd trotuarul fără nici un suflet pe el. Însă o mișcare mi-a captat atenția. Am văzut o persoană care stătea cu spatele la mine, prinsă între jumătățile porții, cu părul negru legănându-i-se într-o parte și în cealaltă. Aveam impresia că o cunosc...

– Miki? am strigat eu, ajunsă în spatele ei.

A tresărit și apoi s-a întors brusc: tricoul prins între jumătățile porții s-a sfâșiat zgomotos.

Am făcut ochii mari, abținându-mă de la a-mi întinde mâinile fără să vreau. M-am uitat cu răsuflarea tăiată la marginile sfâșiate ale mânecii.

– Eu... Îmi pare nespus de rău, am îngânat eu rușinată.

Miki și-a plecat ochii spre ruptură și a strâns din dinți.

– Perfect. Era tricoul meu preferat, a zis ea scurt.

Mi-am strâns degetele, devastată. Am încercat să spun ceva, dar nu mi-a dat timp s-o fac: a trecut pe lângă mine fără ca măcar să mă privească.

– Miki, așteaptă, te rog, am bâiguit eu. Îmi pare rău, nu aveam de gând să... Te-am văzut acolo și am vrut doar să te salut...

Nici măcar n-a catadicsit să-mi răspundă. Și-a văzut de drum, iar eu am făcut un pas săltat și impulsiv în față.

– Îl pot repara!

Nu voiam s-o las să plece așa. Știam că Miki avea încredere în doar câteva persoane, înțelesesem cât de timidă, neîncrezătoare și rezervată era, dar nu voiam să mă urască. Voiam să fac ceva, să încerc în continuare, voiam... Voiam...

– Mă pricep să folosesc acul și ața, îl pot repara dacă vrei, ar fi o nimica toată, am zis eu, privind-o rugătoare. Locuiesc în apropiere. Nu ar dura mult, crede-mă, doar două minute...

Miki a încetinit până s-a oprit de tot. Am mai făcut un pas în față și am spus încet și sinceră:

– Te rog, Miki, lasă-mă să-l repar!

„Dă-mi ocazia“, o rugam de fapt. „Dă-mi o șansă, numai una, nu-ți cer altceva.“

Miki s-a întors lent. M-a privit drept în față și am văzut în ochii ei o licărire de speranță.

– Am ajuns, am spus eu puțin mai târziu, arătându-i gardul alb. Aia e casa mea.

Miki mergea tăcută lângă mine. Era ciudat să fie atât de aproape de mine. Am aruncat pe furiș o privire la cutia de vioară pe care o ținea în mână și mi-am înfrânat curiozitatea înainte să mi se materializeze pe limbă.

– Haide, vino, am invitat-o eu, intrând.

S-a uitat în jur puțin circumspectă.

– Du-te în bucătărie! Vin și eu imediat.

Mi-am dat jos ghiozdanul și m-am dus să iau cutia de biscuiți veche în care Anna ținea ustensilele de cusut. M-am dus la Miki și am găsit-o uitându-se la ceaunul în formă de vacă. Am pus jos cutia de tinichea și am chemat-o lângă mine.

– Așază-te acolo!

Am pus-o să stea la insula din bucătărie, ca să-și țină brațul la o înălțime comodă. Și-a dat jos geaca de piele în timp ce eu căutam o papiotă de culoarea potrivită.

Am găsit una de un gri foarte închis, în nuanțe de antracit. Cusăturile tricoului erau ușor decolorate, așa că m-am gândit că, dacă reușeam să fac o treabă bună, avea să pară un efect din

fabricație. Am încuviințat în sinea mea, după care am luat un ac prin care să trec ața. Miki mi-a aruncat o privire în care am văzut o urmă de teamă și neliniște.

– Nu-ți face griji, am liniștit-o eu cu voce clară, nu te voi împunge.

M-am aplecat în față și am apucat ușor cele două fâșii, după care am început să le repar cu grijă. Am ținut degetele dedesubt, ca să simt acul înainte să-i atingă pielea. Am simțit-o retrăgându-se când am atins-o din greșeală

cu buricele degetelor, dar nu m-am plâns: ceea ce-mi dăruia Miki în clipa aceea însemna enorm pentru mine.

Mi-am dat seama doar după câteva clipe că mă privea.

– Aproape am terminat, am asigurat-o în șoaptă.

A privit precizia cu care acul dispărea în țesătură și reapărea la scurt timp după aceea.

– Unde ai învățat să coși? m-a întrebat pe un ton neutru.

– Ah, cos dintotdeauna. Când eram la institut nu era nimeni care să o facă pentru noi, așa că îmi reparam singură hainele.

La început am fost un dezastru, doar mă înțepam în degete... Am învățat în timp. Nu voiam să mă plimb pe acolo cu hainele toate rupte, am spus eu, ridicându-mi fața spre ea. Privirile ni s-au întâlnit și am zâmbit ușor. Voiam să fiu curată și îngrijită.

Miki s-a uitat la fața mea, iar eu mi-am plecat din nou privirea. M-a urmărit și când m-am întins spre cutia de tinichea ca să iau foarfeca să-mi termin treaba.

– Gata! am spus eu. Am terminat.

Și-a plecat privirea spre mânecă, uitându-se la cusătura strânsă și îngrijită. Apoi s-a oprit.

– Și *asta* ce e?

Am strâns din buze când a observat ceva ce nu fusese acolo înainte: în locul în care reparația se termina pe claviculă era un cap de panda brodat.

– Eu, ei bine... Acolo țesătura era distrusă, m-am bâlbâit eu, simțindu-mă oarecum responsabilă, și știu că-ți plac urșii panda... Adică cred că-ți plac, din moment ce porți brelocul ăla la ghiozdan și... mi s-a părut drăguț...

Și-a înălțat privirea, iar eu mi-am ridicat palmele.

– Dar îl poți scoate oricând! E de ajuns să-l tai ușor cu vârful unei foarfece, apoi tragi de el și se desprinde. Durează doar o clipă...

Țârâitul telefonului mi-a întrerupt bâlbâiala.

– Ah, ești acasă! a spus Anna încântată când am răspuns degrabă.

Voia să vadă dacă mă întorsesem sau nu. Mi-am dat din nou seama că îşi făcea griji în privinţa mea şi, ca de obicei, inima mi-a tresăltat. M-a întrebat cum a fost prânzul şi m-a anunţat că avea să ajungă şi ea curând.

Când am închis, am văzut că Miki îşi luase deja jacheta pe ea şi cutia de vioară. Mi-aş fi dorit mult să o întreb ceva despre vioară, dar am preferat să nu fiu intruzivă. I-am deschis uşa, zâmbind, şi am văzut ceva strecurându-se înăuntru.

– Oh, am zis eu cu voce plăcută, bună, Klaus.

Pisoiul bătrân mi-a aruncat o privire morocănoasă. Am lăsat-o pe Miki să treacă şi nu am rezistat impulsului de-a întinde mâna ca să-l mângâi, dar el s-a îndepărtat brusc şi a încercat să mă zgârie. Mi-am tras mâna la piept, îngrozită de faptul că încercasem să-l ating fără permisiunea lui sau poate pentru că fusesem respinsă atât de evident chiar sub nasul lui Miki.

M-am uitat pe furiş la ea şi am văzut că mă privea.

– Se vede că azi n-are chef, am spus eu, chicotind puţin agitată. În general e foarte jucăuş. Nu-i așa, Klaus?

Klaus m-a sâsâit, dezvelindu-şi dinţii, furios, după care şi-a luat tălpăşiţa. L-am privit dispărând pe scări, uşor descurajată.

– Uneori pare puţin irascibil, am bolborosit eu. Dar în adâncul lui, *foarte în adâncul lui*, sunt convinsă că are un suflet bun...

– Mulţumesc, am auzit-o şoptind.

Surprinsă, mi-am ridicat privirea, dar Miki îmi întorsese deja spatele. A dispărut pe uşă şi, fără să mai aştepte, a plecat.

„Delicateţea e cheia, Nica“, îmi spunea vocea mamei.

Iar eu nu cunoşteam alt mod de a comunica cu lumea.

Dar poate că...

Poate că lumea începea să mă înţeleagă.

CAPITOLUL 8. Atât de ceresc

Puternic este cel care știe să atingă cu delicatețe fragilitatea celorlalți.

Am citit odată o frază de Foucault care spunea așa: „Dezvoltați-vă ciudățenia legitimă“.

Eu mi-o cultivasem mereu pe ascuns pe a mea, deoarece am crescut învățând că în ochii celorlalți normalitatea era mai acceptabilă.

Vorbeam cu animale care nu îmi puteau răspunde. Salvam creaturi pe care oamenii nici măcar nu le observau. Apreciam lucrurile considerate ne semnificative, poate pentru că voiam să arăt că și cele mai mici creaturi, așa ca mine, puteau conta.

Am ridicat mâna. Mă aflam în grădina casei, iar soarele săruta cu blândețe frunzele caisului. Mi-am apropiat degetele de trunchi și am ajutat o omidă mică de un verde strălucitor să ajungă la scoarță. O găsisem în cameră, sub fereastră, și-i redam libertatea.

– Poftim, am șoptit eu.

Am zâmbit când am văzut-o unduindu-se într-un orificiu al trunchiului. Mi-am încrucișat degetele și am rămas să o privesc senină și liniștită.

Auzisem mereu spunându-se că doar o mare putere avea forța necesară ca să schimbe lumea.

Eu nu îmi dorisem niciodată să schimb lumea, dar în schimb crezusem mereu că nu gesturile mărețe sau manifestările de forță făceau diferența. Pentru mine erau lucrurile mărunte. Acțiunile zilnice. Actele simple de bunătate săvârșite de oamenii obișnuiți. Oricare dintre noi, oricât de mic ar fi, poate lăsa puțin din el în lumea asta.

Când m-am întors în casă, mi-a venit să zâmbesc. Era sâmbătă dimineața și parfumul de cafea prăjită se revărsa

din bucătărie într-un mod irezistibil. Am închis ochii, îmbătată de fericire, inspirând adânc mirosul acela atât de frumos.

– E totul în regulă? am auzit pe cineva întrebând cu blândețe.

Era vocea Annei. În timp ce deschideam ochii, însă, mi-am dat seama că nu pe mine mă întrebase.

Își ținea mâna pe capul lui Rigel.

El stătea cu spatele la mine, cu părul negru ciufulit și mâna pe ceașca de cafea. A încuviințat din cap, dar abia de-am observat. Am rămas fermecată de degetele lui și de venele care îi urcau până la antebraț.

Mâinile acelea... dezlănțuiau o agresivitate implacabilă și, în același timp, știau să producă melodii din altă lume. Încheieturile degetelor puternice și ligamentele încordate păreau modelate pentru a subjuga, dar degetele reușeau să mângâie clapele cu o lentoare incredibilă...

Mi-am venit în fire când Rigel s-a ridicat în picioare.

S-a ridicat de tot și preț de o clipă mirosul de cafea și-a pierdut din intensitate. S-a apropiat de ușă, iar eu m-am dat un pas în spate.

Văzându-mi gestul, m-a țintuit cu privirea.

Nu puteam explica... Mi-era teamă de Rigel, dar nu înțelegeam ce anume mă îngrozea la el. Poate modul în care ochii lui pătrundeau adânc, violându-te, poate acea voce prea matură pentru un tip de vârsta lui. Poate faptul că eram conștientă de cât de violent putea deveni.

Sau poate... Poate acea furtună de fiori pe care mi-o stârnea ori de câte ori respira lângă mine...

– Te temi că mușc, *molie*? mi-a șoptit el la ureche, trecând pe lângă mine.

M-am îndepărtat repede, dar până atunci dispăruse deja cu pași siguri în spatele meu.

– Bună, Nica!

Am tresărit și am văzut-o pe Anna zâmbindu-mi.

– Cafea?

Am încuviințat din cap, încordată, ca să-mi dau apoi seama cu ușurare că nu observase acea scurtă interacțiune

dintre noi. M-am dus la masă și am luat micul-dejun împreună.

– Ți-ar plăcea să petrecem ceva timp împreună astăzi?

Mi s-a rupt un biscuit în lapte. Mi-am ridicat capul și am privit-o cu sprâncenele ridicate, complet stupefiată.

Anna voia să petreacă timpul cu mine?

– Noi două? am întrebat eu, ca să fiu sigură. Doar noi două?

– Mă gândeam să fie o după-amiază fără bărbați, doar fetele, a răspuns ea. Ți place ideea?

Am încuviințat repede din cap, forțându-mă să nu zdrobesc ceașca. Inima mi s-a luminat instantaneu și toate celelalte gânduri au strălucit, reflectând acea lumină.

Anna... voia să-și petreacă timpul cu mine, o după-amiază,

o oră, cât dura o plimbare. Ce conta cât de mult? Simplul fapt că mă întrebuse îmi făcea sufletul să strălucească.

Basmul mirosea a parfum când era în preajma mea.

Strălucea de la părul ei și lucea de la zâmbetele ei.

Avea sunetul zâmbetului ei și căldura ochilor ei.

Iar eu aș fi vrut să trăiesc pe vecie în el.

– Nica, asta? Ba nu, stai așa... Ce zici de astălaltă?

Eram confuză. Magazinul de haine era imens. Probasem deja multe haine, dar Anna s-a apropiat de mine cu un alt articol de îmbrăcăminte și mi l-a ridicat la piept. Din nou, în loc să mă

uit la tricoul de pe mine, m-am uitat fix la ea. Îi simțeam mirosul de casă, apropierea, eram fermecată să visez cu ochii deschiși. Nu-mi venea să cred că eram cu adevărat acolo, cu un maldăr de

sacoșe în dreptul gambei și împreună cu o persoană care avea

de gând să-mi mai cumpere lucruri. Care voia să cheltuiască bani pentru *mine*, deși știa că nu putea cere nimic în schimb.

Când Anna îmi propusese să petrecem timp împreună, nu mi-aș fi imaginat vreodată că avea să mă ducă la

cumpărături sau că ar fi vrut să-mi cumpere de toate, cu atât mai puțin cămăși, fuste sau lenjerie nouă.

Simțeam nevoia de-a mă pișca de mână, ca să mă asigur că era real.

– Îți place?

Am privit-o cu ochi ușor visători.

– Da, mult, am șoptit eu năucă, iar ea a chicotit.

– Așa ai spus de fiecare dată, Nica, mi-a zis ea, privindu-mă în ochi, așa cum îmi plăcea. Trebuie să ai ceva preferințe!

Am simțit furnicături în obraji, de jenă. Adevărul era că îmi plăcea totul. Oricât ar fi părut de exagerat și de greu de crezut, așa era.

Aș fi vrut să găsesc cuvintele potrivite ca să-i explic și ei. Ca să o fac să înțeleagă că orice propunere din partea ei era o minune pentru mine. Că nimeni nu-mi mai dăruise până atunci timp.

Că atunci când trăiești doar cu dorințe și fantezii, înveți să te bucuri de cele mai mărunte lucruri: un trifoi cu patru foi găsit întâmplător, o picătură de dulceață găsită pe masă, puterea unei priviri reciproce.

Iar preferințele...

Preferințele erau un privilegiu pe care nu mi-l permisesem niciodată.

– Îmi plac culorile, am murmurat eu cu o ezitare aproape infantilă. Lucrurile colorate... Am ridicat o pijama cu albine fericite pe ea. De genul ăsta!

– Cred... De fapt, sunt aproape convinsă că e pentru copii, a obiectat Anna clipind.

M-am îmbujorat cu gura căscată și m-am uitat imediat pe etichetă, iar ea a izbucnit în râs. Apoi și-a pus mâna pe brațul meu.

– Vino! Am văzut același model la raionul de ciorapi.

O oră mai târziu aveam o mulțime de șosete noi.

Nu aveam să mai simt curenții de aer în nopțile de iarnă, nici așchiile nu aveau să se mai înfigă în țesutul uzat

de sub picioarele mele. Când Anna a ieșit din magazin, am urmat-o extatică, cu toate sacoșele mele.

– Ah, iubire! a spus ea, răspunzând la mobil. Da, tot aici suntem... Desigur, totul e în regulă, a continuat, zâmbind și luându-mi din plase. Doar câteva lucruri... Nu... Nu, Carl îmi dă o mână de ajutor, dar luni dimineața trebuie să deschid eu. Tu unde ești? S-a luminat la față, oprindu-se. Serios? Lângă care intrare? Nu credeam că ai să vii aici! Și cum de nu... Poftim?

Am văzut-o ascultând cu atenție, surprinsă. A făcut ochii mari și și-a dus o mână la gură.

– Ah, Norman! a răbufnit ea entuziasmată. Nu glumești? Dar... Dar e minunat, iubire! A izbucnit în râs. Ce veste bună! Acesta era anul bun, ce ți-am spus eu? Și sunt convinsă că va fi o reclamă bună pentru firmă!

Am rămas lângă ea fără să înțeleg despre ce vorbea, iar ea l-a complimentat din nou, transmițându-i cât de fericită era.

– E totul în regulă? am întrebat-o după ce a încheiat apelul.

– Desigur! Nu e mare lucru, de fapt, dar Norman tocmai ce a primit o veste mult așteptată... Firma lui va participa la o convenție anuală! A fost selectată împreună cu alte câteva. E cu adevărat o oportunitate mai degrabă unică, decât rară... A așteptat atâta vreme momentul ăsta! A zâmbit și mi-a făcut semn să o urmez. Vino, e și el aici! Convenția va avea loc peste o săptămână, Norman deja nu mai spera... Mâine aș putea face friptură! Adică, e duminică, am putea sărbători cu un prânz frumos... Ce zici?

Am încuviințat din cap, bucurându-mă să o aud atât de emoționată.

Am străbătut centrul comercial, și Anna a continuat să-mi povestească despre această întâlnire anuală, o ocazie prestigioasă printre experții din industrie.

Am ajuns la a doua intrare mare și acolo mi-a arătat un alt magazin de haine.

– Ar trebui să fie aici... Norman! Hei!

Norman a ridicat mâna și a venit spre noi.

– Oh, mă bucur atât de mult pentru tine, a zis Anna lăsându-se învăluită de brațele lui, făcându-l să se îmbujoreze.

– Da, păi... Ai spus tu că așa va fi. Nu te înșeli niciodată... Salut, Nica.

Mi-a zâmbit stângaci și i-am zâmbit la rândul meu. Anna i-a netezit geaca pe umeri.

– Te voi însoți cu drag, să știi! Vorbim mai târziu mai multe despre asta... Dar cum de ești aici? Credeam că azi rămâi acasă!

– Am venit cu Rigel... Și el avea nevoie să-și cumpere câteva lucruri, a zis Norman.

Instantaneu, o senzație necunoscută mi-a străbătut pielea și mi-am ridicat ochii, uitându-mă după el.

– Mă tem că l-am pierdut printre raioane, a zis el, scărpinându-se în cap, iar Anna a zâmbit.

– Nica, vrei să dai o tură? a întrebat ea, gesticulând spre rafturi. Poate găsești ceva ce-ți place. Ce-ar fi să arunci un ochi?

Am ezitat, dar în clipa următoare am hotărât să-i las să vorbească și m-am strecurat înăuntru, uitându-mă cu grijă în jur. Am încercat să mă concentrez asupra hainelor, dar nu am reușit. Știam că era acolo, undeva, cu ochii lui abisali și cu prezența copleșitoare.

În timp ce mă strecuram printre rafturi, una dintre sacoșe mi-a căzut din mână. M-am aplecat să o ridic, dar chiar atunci cineva s-a ciocnit de mine. O voce masculină a înjurat, iar eu am făcut ochii mari.

– Scuze, m-am bâlbâit eu. Am scăpat o sacoșă și...

– Ai grijă, a mormăit băiatul și a ridicat un pulover pe care îl trântise.

M-am grăbit să-mi iau lucrurile, iar el mi-a întins sacoșa. Am dat s-o iau și am simțit cum opune oarecum rezistență când am șoptit:

– Mulțumesc...

– Hei, dar... te știu.

Mi-am ridicat capul, iar el a clipit. Preț de o clipă mi s-a părut cunoscut.

– Ești fata cu melcul. M-a privit drept în ochi cu intensitate. Tu ești, nu-i așa? m-a întrebat, surprinzându-mă.

Iată unde îl mai văzusem: lângă zidul școlii cu o zi înainte. M-a frapat că și-a adus aminte de mine. De obicei nimeni nu o făcea.

– Dar câte sacoșe ai! a spus el din senin. Ești genul care face shopping compulsiv, nu-i așa?

– Ah, mi-am venit eu în fire, nu, uite ce e, eu...

– Deci ești o fată costisitoare, a comentat el, privindu-mă în ochi cu un zâmbet ușor studiat.

– De fapt, e o excepție...

– Da, îmi închipui că așa zic toate, a răspuns el. Dar primul pas pentru a depăși o problemă nu e oare recunoașterea ei?

Am încercat să-l contrazic, dar m-a întrerupt din nou:

– Ah, stai liniștită, secretul tău e în siguranță cu mine, a zis el pe un ton cunoscător. Totuși, nu te-am mai văzut la Burnaby...

– Am ajuns nu de mult, am răspuns eu, observând că se apropiase un pas de mine. Preț de o clipă, m-am întrebat de ce stătea acolo, să vorbească cu mine.

– Și ești în clasa a douăsprezecea?

– Da...

– Apoi... Bine ai venit, a murmurat el încet. A strâmbat din buze și m-a studiat cu atenție.

– Mulțumesc...

– Fată-melc, poate că ar trebui să știi cum mă cheamă. Ce zici? Așa, data viitoare când vei vrea să mă avertizezi că se află vreo târâtoare în preajma mea, vei ști cum să mă strigi. Și-a întins mâna și a zâmbit increzător. De fapt, am să simplific lucrurile pentru tine. Eu sunt...

– *În calea mea.*

Un ton glacial a spintecat aerul, iar eu m-am oprit când am auzit vocea aceea.

Băiatul s-a întors, sesizând o prezență iminentă în spatele lui.

Privirea neagră a lui Rigel i-a întâlnit-o pe a lui, urmărindu-i fiecare mișcare, cât de mică, când și-a întredeschis buzele și s-a întors ca să-mi arunce o privire.

– Ăă, hm... Scuze, a mormăit el, prins cu garda jos.

S-a dat laoparte, lipindu-se de raft ca să-l lase să treacă.

Rigel a trecut pe lângă el cu pași lenți și preciși, fără să-și mute privirea, fără graba sau curtoazia pe care ar trebui să le păstrăm pentru cei puși într-o poziție incomodă. S-a oprit pe neașteptate în spatele meu, atât de aproape, încât mi-a fost imposibil

să-l ignor. Chemarea corpului lui a fost de neînfrânat și foarte puternică, destabilizatoare.

– Ah, a murmurat băiatul, privindu-ne. Sunteți... împreună?

Rigel a tăcut, iar eu m-am mișcat, simțindu-mă ușor inconfortabil. Mi-am înăbușit imboldul de a-i căuta ochii pentru a-i înțelege intențiile și mi-am întrepătruns stângace degetele.

– Într-un fel, am răspuns eu.

Băiatul l-a privit în ochi, aproape fără să vrea.

– Bună, l-a salutat cu un aer vag, dar, în spatele meu, Rigel nu i-a răspuns la salut.

Eram convinsă că încă îl țintuia cu privirea.

Apoi, dintr-odată, i-am simțit mâna atingându-mi o șuviță de păr. O străfulgerare de surprindere glacială m-a împietrit. M-am trezit cu picioarele încremenite, incapabilă să mă mișc.

Ce făcea? Rigel mă... atingea?

Nu... I-am simțit conturul precis al buricelor degetelor: s-au plimbat peste șuvița aceea, fără să tragă, fără să mă atingă. S-au încovoiat pe după ea cu o mișcare lentă, iar eu m-am trezit ridicându-mi privirea spre el.

Rigel l-a privit prelung pe băiat pe sub sprâncenele arcuite. Apoi și-a coborât privirea spre mine.

Mi-a întâlnit privirea încordată și năucită și, preț de o clipă, mi s-a părut că-i simt degetele strângându-se cu forță în părul meu.

– Plecăm, a rostit el cu timbrul acela profund al lui. Vii cu noi!

Dacă nu ar fi fost atât de aproape de mine, aș fi observat-o mai repede pe Anna în spatele lui: am văzut-o că ne făcea semn să plecăm și mi-am venit în fire.

– Ah... I-am aruncat o privire nesigură lui Rigel și apoi m-am întors spre băiat, strângând sacoșele. Trebuie să...

– Desigur, a încuviințat el, vârandu-și mâinile în buzunare.

– Atunci, pa, am zis eu și l-am salutat înainte să plecăm.

Rigel și-a luat mâna de pe șuvița mea și s-a întors, mergând în fața mea. I-am privit umerii lați și mi-am dat seama că aveam gura puțin uscată. Încă îi simțeam degetele în păr.

Oare ce-l apucase?

– Nu ai găsit nimic?

Mi-am ridicat capul când am auzit vocea lui Norman. Ochelarii groși îl făceau să arate ca o bufniță.

– Ah, nu, am răspuns eu, ridicând brațele. Am cumpărat deja prea multe lucruri.

A încuviințat din cap, poate chiar mai stânjenit ca mine, și am profitat de ocazie ca să-l felicit pentru convenție. Mi-a răspuns cu un mormăit stânjenit, dar printre cuvinte am observat că zâmbea.

Mi-a povestit că aștepta acel moment de multă vreme. Doar cele mai renumite firme erau invitate să participe, iar dezbaterile se concentrau asupra ultimelor noutăți din domeniu: otrăvuri pentru șobolani, insecticide inovatoare, trucuri și stratageme pentru tot felul de paraziți.

După un timp, mi-am simțit capul greu: am trecut prin fața unei vitrine și abia de mi-am observat coloritul nesănătos în timp ce Norman a continuat să ciripească entuziasmat despre ultimele pesticide de pe piață. Mi s-a făcut rău.

– Hei, e totul bine? l-am auzit întrebând, circumspect, uitându-se la fața mea. Ai o nuanță ușor verzuie...

– Nica!

Anna îmi făcea semn cu mâna la câțiva metri mai în față. Avea o mină radioasă. Am fost extrem de ușurată că ne-a întrerupt.

– Vino să vezi rochia asta!

Doar când am ajuns în fața buticului am văzut ce anume îi captase atenția.

În vitrină era expusă o rochie încântătoare în nuanțe pastel: simplă, dintr-o stofă delicată care venea strâmtă pe bust și mângâia șoldurile. Avea bretele subțiri, un rând de nasturi mici sidefați pe piept, iar din talie fusta se lărgea, moale și rotundă, cu pliuri ondulate.

Dar cel mai mult m-a impresionat nuanța materialului. Tonul acela deschis de culoarea cerului – ca petalele florii de nu-mă-uita, floricelele pe care în copilărie le frecam de hainele pe care le purtam la Mormânt ca să nu mai pară atât de cenușii.

Eram încântată, așa cum mă încânta să privesc norii în grădina institutului. Îmi amintea oarecum de clipele acelea: era

delicată și curată precum cerul pe care îl urmăream dorindu-mi să fiu liberă.

– Nu-i așa că e foarte drăguță? a spus Anna, atingându-mi încheietura mâinii, iar eu am încuviințat încet din cap. Vrei să intri să o probezi?

– Nu, Anna, eu... Mi-ai cumpărat deja atât de multe haine...

Dar ea deschisese deja ușa și o abordase pe vânzătoare.

– Bună. Am vrea să probăm rochia aceea, a zis ea, arătând spre colțul vitrinei, făcând-o pe fată să se lumineze la față.

– Vă rog, ne-a invitat ea pe un ton cordial, v-o aduc imediat!, și a dispărut în spate.

Am tras-o încet de mânecă pe Anna.

– Anna, serios, nu e nevoie...

– Ah, de ce nu? a răspuns ea zâmbitoare. Vreau să văd cum îți vine. Nu vrei să-mi refuzi asta, nu? La urma urmei, e ziua noastră.

Am dat să spun ceva, bâlbâit, nesigur, dar vânzătoarea s-a întors în magazin.

– Of, s-au dat toate! a spus ea, trecându-și dosul palmei peste frunte. Dar nu e problemă, v-o dau pe cea din vitrină! S-a apropiat de manechin și l-a dezbrăcat ușor de rochie. E ultima rămasă! Poftim, a zis ea, așezându-mi-o pe brațe, iar eu am privit-o uluită. Cabinele de probă sunt pe aici. Haide!

Anna mi-a luat sacoșele din mână și mi-a făcut semn să mă duc după vânzătoare. L-am văzut pe Norman intrând pe ușă și, în spatele lui, o clipă mai târziu, și-a făcut apariția și Rigel.

Am urmat-o pe vânzătoare până la cabinele de probă, care se aflau într-un loc mai ascuns vederii, și am intrat în cea din capăt.

M-am asigurat că perdeaua era trasă bine și apoi m-am dezbrăcat. Mi-am tras rochia peste cap, încurcându-mă în păr. Nu mă pricepusem niciodată prea bine la îmbrăcat, poate pentru că hainele pe care le purtam la Mormânt erau mereu largi și puțin lăbărțate sau poate pentru că de fiecare dată când mă îmbrăcasem cu hainele bune fusesem mereu prea prinsă de euforia provocată de faptul că le purtam în sfârșit sub privirea cuiva.

Rochia mi-a alunecat strâmtă peste bust, lipindu-mi-se de trup până în dreptul taliei.

M-am rușinat singură de felul în care îmi înfășura perfect sânii și lăsa atât de mult din picioare la vedere. Am aranjat-o, neputând să-mi ridic privirea. Am încercat să ajung la fermoar, dar n-am reușit.

– Anna...? am strigat eu ezitant. Anna, nu reușesc să închid rochia...

– Ah, nu-ți face griji, mi-a răspuns ea, vocea auzindu-i-se din apropiere. Vii încoace? Te ajut eu.

A întins mâinile și mi-a închis fermoarul. Apoi, înainte să apuc să fac ceva, a tras perdeaua laoparte, luându-mă

complet prin surprindere.

– *Cerule mare!* a zis ea, zâmbind entuziasmată când m-a văzut. Arăți încântător! Oh, Nica, ce drăguță ești!

M-am făcut mică, iar ea m-a privit cu ochii luminoși, plini de uimire.

– Pare făcută pentru tine! Ai văzut cât de frumoasă ești? Uite! Uite cum îți vine!

A venit lângă mine, iar eu mi-am văzut fața roșie jenată ieșindu-mi de sub păr.

– Cum e? a întrebat vânzătoarea puțin mai târziu, după care a incremenit când m-a văzut. Oh! A venit lângă mine cu gura căscată, admirându-mă bucuroasă. Pari un îngerăș! Doamnă, e minunată!

Anna s-a întors.

– Nu-i așa?

– Îți lipsesc doar aripile! a glumit fata, iar eu m-am ascuns când am auzit alți oameni intrând în magazin.

M-am scărpinat pe obraz, cu capul plecat.

– Oh, eu...

– Îți place? m-a întrebat Anna.

– Ție îți place?

– Nica, cum ar putea să nu-mi placă? Privește-te!

M-am privit.

Mi-am ridicat capul și m-am privit. Cu adevărat. Și în ochii mei șovăitori am descoperit o strălucire pe care nu credeam că aveam s-o văd vreodată. În privirea mea am zărit ceva ce nici măcar eu nu știam cum să interpretez.

Ceva viu.

Delicat.

Luminos.

Eram eu.

Eram eu îmbrăcată în cerul pe care mi-l dorisem mereu. Eu străluceam înăuntru, de parcă mi-aș fi cusut unul dintre visurile mele pe piele. Ca și cum nu ar fi trebuit să îmi mai frec vreodată flori de haine ca să mă simt mai puțin murdară...

– Nica? m-a strigat Anna, iar eu mi-am plecat privirea.

Mă usturau ochii. Speram să nu mă audă trăgându-mi nasul în timp ce am strâns tivul rochiei și am șoptit ușor:

– Îmi place... Îmi place nespuse de mult. Mulțumesc.

I-am simțit mâna pe umăr. Felul tandru în care m-a strâns m-a făcut să-mi doresc s-o simt lângă mine în fiecare zi. Îmi dăruia atât de mult... Prea mult pentru o inimă fragedă ca a mea. Nu mai reușeam să mă gândesc la posibilitatea că aș fi putut s-o

pierd. Dacă în acel stadiu al adopției ceva ar fi mers prost, nu aveam să o mai revăd.

– O cumpărăm, am auzit-o spunând.

M-am întors în cabina de probă. Mi-am trecut ușor degetele

peste rochie, peste rândul de nasturei albi care urma curbura pieptului.

Ce drăguță era...

Dar când a venit momentul să mi-o dau jos, mi-am adus aminte că nu reușeam să ajung la fermoar.

– Anna, scuze, poți să-mi dai o mână de ajutor? am întrebat eu cu voce tare, apropiindu-mă de ieșirea din cabina de probă.

Am dat laoparte perdeaua doar cât să-mi scot spatele, fără să mă întorc.

Am așteptat răbdătoare, dar Anna a tăcut în spatele meu. Și totuși, încă simțeam o prezență, undeva acolo în spate. Mi-am adunat părul pe un umăr, dându-l laoparte de pe spate, ca să nu-i stea în cale.

– Fermoarul, Anna, am precizat eu stângace. Scuze, dar nu ajung. Mă poți ajuta?

A urmat o tăcere prelungă în spatele meu.

Apoi, o clipă mai târziu, am auzit zgomot de pași. Hotărâse să se apropie.

S-a apropiat lent și s-a oprit în spatele meu.

Cu o mână a ținut de guler, pe cealaltă și-a așezat-o pe fermoar, apucând bucla de metal cu gesturi târăgănite. Apoi, lent, a tras de ea în jos.

Zgomotul aspru și subtil mi-a iritat urechile în timp ce fermoarul cobora.

– Gata, mulțumesc, am spus eu când mi-a ajuns în dreptul omoplaților.

Dar nu s-a oprit.

Fermoarul a continuat să coboare cu o lentoare dezarmantă, iar eu l-am simțit alunecându-mi pe șira spinării.

– Anna, e în regulă, am asigurat-o eu cu delicatețe, dar degetele i s-au strâns pe fâșia de lângă gât și și-au continuat coborârea.

Până jos, până dincolo de talie, până sub curbura spatelui. Rochia s-a deschis, mi s-a desfăcut pe piele ca niște aripi de scarabeu, iar vocea mi s-a ascuțit.

– Anna...

Tic.

Țăcănitul simplu al metalului încastrându-se în orificiul lui textil. Fermoarul ajunsese până la capăt. Mi-am privit din nou reflexia cu brațele înfășurate în jurul pieptului, ținându-mi sus rochia.

Mi-am dat seama că acum mi-o puteam da jos fără probleme. Am clipit, zâmbind slab cu buzele strânse.

– Ah, păi, mulțumesc, am murmurat eu, apoi am tras perdeaua.

Am clătinat din cap, dând drumul rochiei, care mi-a alunecat pe picioare, și am rămas în lenjerie. Mi-am îmbrăcat din nou hainele și am ieșit.

În fața cabinelor de probă nu era nimeni.

Am căutat-o pe Anna, dar n-am văzut-o, iar când m-am întors în partea din față a magazinului, am găsit-o lângă tejghea, cu telefonul în mână. Norman era afară și se uita la vitrine.

– Deci e totul în regulă? m-a întrebat ea.

– Da, mulțumesc, am zâmbit eu, strângând rochia în mâini. N-aș fi reușit să o dau jos fără tine.

Anna și-a dus o mână la piept, aruncându-mi o privire spăsită.

– Of, iartă-mă, Nica, m-au sunat și am uitat de asta! Nu te-ai chinuit prea tare, nu? Ai reușit s-o desfăci?

M-am uitat la ea zâmbind în continuare, ca să-mi pot ține buzele nemișcate. Nu înțelegeam.

– Da... Mulțumită ție, am repetat eu.

Confuzia cu care m-a privit m-a surprins. O senzație neobișnuită m-a străbătut și, dintr-odată, m-a asaltat un presentiment nebunesc.

Am privit dincolo de ea.

Rigel era afară, sprijinit de o coloană. Privea în jur tăios, aproape plictisit, cu brațele încrucișate peste piept.

Nu... Ce-mi tot trecea prin cap?

– Poftim! Vânzătoarea s-a apropiat și m-a privit fericită. Deci o cumperi, da? E o alegere foarte bună, a zis ea zâmbitoare. Îți venea foarte bine!

– Mulțumesc, am spus eu, ușor stânjenită, îmbujorându-mă, iar ea m-a privit entuziasmată.

– Și gândește-te că o poți accesoriga cu orice. Și într-un stil mai *casual*, dacă vrei... Uite, a continuat ea, luând ceva de pe un suport, ai nevoie doar de una din-astea... Zi dacă nu este drăguță!

Mi-am dat seama prea târziu că era vorba despre o curea.

M-a cuprins cu ea, dar încă îmi țineam brațele pe lângă corp, așa că cureaua de piele mi-a alunecat peste ele.

A fost de-ajuns o clipă.

Am simțit-o pe trup.

I-am simțit frecușul.

Am simțit-o apăsând, strângând, înfășurându-mă și apoi strângându-se până am încremenit...

Mi-am scos-o cu mișcări violente. M-am dat în spate cu mișcări convulsive, cu ochii mari. Vânzătoarea m-a privit stupefiată, cu mâinile încă întinse, iar eu am continuat să mă trag în spate până m-am lovit de teighea. Trupul mi s-a contractat. Am simțit acea tahicardie glacială, distantă, înțepându-mă în inimă și amenințând să răbufnească. Am încercat să mă controlez, dar mâinile mi-au tremurat și a trebuit să apuc ceva ca să mă agăț de realitate.

– Ce se întâmplă? a întrebat Anna, care se întorsese ca să-l caute pe Norman. M-a văzut tremurând și s-a îngrijorat imediat. Nica, ce-ai pățit?

Pielea mi-era încordată. Trebuia neapărat să mă calmez, să lupt împotriva acelor senzații, să le țin sub control... M-am uitat la fața Annei și mi-am dorit să nu mă fi văzut așa, să mă fi văzut doar ca pe fata perfectă îmbrăcată cu rochia aceea, pe care o admirase până în urmă cu câteva clipe.

O fată pe care ar fi vrut-o lângă ea.

O fată care nu i-ar fi creat probleme și n-ar fi deranjat-o.

– Nimic, am șoptit eu, încercând să par convingătoare, dar corzilor mele vocale nu le-a fost deloc milă de mine. Am înghițit în sec, forțându-mă să-mi controlez reacțiile corpului, dar în zadar.

– Nu te simți bine? a întrebat ea, privindu-mă îngrijorată.

S-a apropiat și mai mult și, în clipa aceea, ochii ei îmi păreau enormi și copleșitori, ca niște lupe.

Situația s-a înrăutățit. Am simțit nevoia morbidă și viscerală de a-mi acoperi corpul, de a scăpa de sub privirea ei și de a mă ascunde până aveam să dispar.

„Nu mă privi“, a implorat ceva din interiorul meu. Angoase necontrolate m-au jupuit și m-au făcut să mă simt inadecvată, mică, murdară și vinovată. Inima mi-a pompat cu furie și am plonjat vertiginos în fricile mele, agățându-mă de ochii ei.

Avea să mă arunce.

Avea să mă arunce la gunoi pentru că asta meritam.

Acolo trebuiau să fiu.

Acolo sfârșeau cei ca mine.

Nu aveam să am parte de basmul meu.

Nu aveam să am parte de sfârșitul meu fericit.

În povestea aceea nu existau prințese.

Nu existau zâne. Nici mici sirene.

Exista doar o fetiță...

*Care nu fusese niciodată suficient de *cuminte*.*

CAPITOLUL 9. Trandafiri și spini

Știi de ce sunt trandafirii atât de frumoși?

Datorită spinilor.

Nu există lucru mai frumos ca acela pe care nu-l poți strânge între degete.

O amețeală de la căldură și emoții.

Senzația de leșin.

Așa am explicat cele întâmplate la centrul comercial, ascunzându-mi cât am putut de bine reacțiile. Încercasem să înfrânez alarma pe care o trimisese corpul meu, stăpânindu-mă din răputeri, iar după ce o asigurasem de multe ori, într-un final Anna mă crezuse.

Descoperisem că nu-mi plăcea să mint, dar nu aveam de ales.

Ideea de a-i spune adevărul îmi provoca o stare de rău și de greață care îmi tăia răsufarea. Pur și simplu, nu puteam s-o fac. Nu-i puteam spune ce anume îmi provocase acele senzații, pentru că proveneau din adâncuri în care nici măcar eu nu voiam să pătrund.

– Nica? mi-am auzit numele luni dimineață.

Anna se afla în prag. Avea ochii mereu limpezi, ca niște bucăți rupte din cer. O parte din mine și-a dorit să nu mă mai vadă vreodată ca în după-amiaza aceea.

– Ce cauți? m-a întrebat ea, privindu-mă cum cotrobăiam prin birou.

Știam că crezuse ce-i spuseseam, dar tot își făcea griji pentru mine.

– Ah, nimic, doar... o fotografie, am murmurat eu în timp ce se apropia de mine. Zilele trecute, prietena mea mi-a dat una și... nu reușesc s-o găsesc.

Nu-mi venea să cred. Billie tocmai ce mi-o dăruise, iar eu o pierdusem deja?

– Te-ai uitat pe masa din bucătărie?

Am încuviințat din cap, dându-mi părul după ureche.

– O să vezi că o vei găsi. Sunt convinsă că nu s-a pierdut. Și-a plecat capul și mi-a aranjat cu degetele o şuviță de păr pe claviculă. În clipa în care m-a privit în ochi, un strop de afecțiune mi-a licărit în piept. Am ceva pentru tine.

M-am trezit cu o cutie mică sub nas.

Mi-am venit în fire și m-am uitat la capacul de carton fără să știu ce să spun. Când am deschis-o, nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

– Știu că e mai vechi, a zis Anna în timp ce am scos obiectul din cutie. Cu siguranță nu e cel mai recent model, dar, ei bine, așa pot ști mereu unde sunteți tu și Rigel. I-am dat și lui unul.

Un telefon mobil. Anna îmi dăruia un mobil. M-am trezit uitându-mă fix la el fără să pot scoate un cuvânt.

– Are deja cartelă, iar numărul meu e trecut în agendă, mi-a explicat ea pe un ton liniștit. Mă poți găsi oricând. Am trecut și numărul lui Norman.

Nu reușeam să exprim ce simțeam în clipa aceea, în timp ce strângeam în mână un lucru atât de important. Mi-au venit în minte toate momentele în care visasem să fac schimb de numere cu o amică sau să-l aud sunând pe undeva, știind că cineva mă căuta și voia să vorbească cu mine...

– Eu, Anna, chiar nu știu... m-am bâlbâit eu. Am privit-o încântată și plină de recunoștință. Mulțumesc...

Mi se părea ireal. Eu, care nu avusesem niciodată ceva al meu, în afară de acea păpușică în formă de omidă...

De ce se deranja atât de mult Anna pentru mine? De ce mi dăruia haine, lenjerie și obiecte care durau atât de mult? Știam că nu trebuia să-mi fac iluzii; știam că nimic nu era încă definitiv... Și totuși, nu puteam să nu sper.

Să nu sper că voia să mă țină cu ea. Să nu sper că puteam rămâne împreună, că începea să țină la mine, așa cum țineam eu la ea...

– Știu că fetele de vârsta ta au telefoane de ultima generație, dar...

– E perfect, am zis eu în șoaptă, agățându-mă de semnificația gestului ei. E absolut perfect, Anna. Mulțumesc.

A zâmbit cu o ușoară tandrețe, apoi mi-a pus o mână pe păr. Inima mi s-a încălzit.

– Of, Nica, de ce nu te îmbraci cu hainele pe care le-am cumpărat? M-a privit cu o oarecare amărăciune. Nu-ți mai plac?

– Nu, am răspuns eu pe un ton oarecum urgent. Dimpotrivă, îmi plac foarte mult!

De fapt, prea mult.

Când sosise momentul să le pun la un loc cu hainele mele vechi, nu reușisem nicicum să mi le imaginez pe toate închise la un loc în același sertar. Așa că le lăsasem în sacoșe, ordonate și păstrate ca niște relicve.

– Doar așteptam momentul potrivit ca să le port. Nu voiam nicicum să le stric, am murmurat eu cu voce slabă.

– Dar sunt haine, a subliniat ea. Sunt făcute ca să fie purtate. Nu vrei să porți toate șosetele acelea colorate pe care le-am cumpărat împreună?

Am încuviințat din cap cu putere, simțindu-mă puțin copilă.

– Atunci ce mai aștepți?

M-a mângâiat înainte să-mi plec capul.

Mi-a mai dăruit puțin din ea, iar eu nu puteam decât să mă simt fericită că am purtat acea conversație în care Anna mi-a dăruit din nou un strop din normalitatea la care visasem mereu.

În dimineața aceea am ajuns la școală singură.

Întârzasem pentru că îmi schimbasem hainele și nu fusese nevoie să văd mânerul gol al cuierului ca să înțeleg că Rigel nu mă așteptase.

Mai bine așa. La urma urmei, îmi promisesem că aveam să stau departe de el.

Vinerea trecută, când Billie îmi vorbise despre Ziua Grădinilor, îmi imaginasem o zi marcată de romantism.

Crezusem mereu că Ziua Îndrăgostiților era o sărbătoare intimă și discretă, care nu necesita fapte flagrante, fiindcă, în fond, dragostea constă în gesturile cele mai ascunse.

Nici că m-aș fi putut înșela mai tare.

Curtea mișuna ca un furnicar. Aerul era plin de acea atmosferă efervescentă și aproape electrică ce-i făcea pe toți neliniștiți ca niște lăcuste.

Peste tot, trandafiri galbeni, roșii, albaștri și albi creau un mozaic plin de forfotă. Toți erau frumoși și țipători, fără spini și încărcăți de semnificații.

Câțiva elevi se plimbau cu coșuri pline de mănunchiuri și citeau cartonașele agățate de fiecare trandafir. Când se apropiau de un grup de fete, toate își țineau respirația, ca mai apoi să răbufnească în țipete când celei alese îi era înmănat trandafirul. Celelalte își ascundeau grimasele de nemulțumire sau suspinele încărcate de o anticipație plină de neliniște.

Am încercat să ajung la intrare fără să sfârșesc în mijlocul vreunei scene importante. Nu puteam decât să fiu de acord cu Billie: era ziua dramelor.

Unele fete făceau schimb de flori roz, simbolul prieteniei lor, iar altele arătau spre ele jignite; iubite geloase îi acuzau pe băieți că i-ar fi trimis nu-știu-cui în secret trandafiri stacojii, uitând să mulțumească până și pentru florile pe care le țineau în mână.

L-am recunoscut pe un coleg de clasă: a alergat spre o fată cu pielea ciocolatie și a îmbrățișat-o pe la spate, vârându-i sub nas o floare care a făcut-o să zâmbească.

I-am privit cu tandrețe, înainte ca o majoretă furioasă – puțin spus – să mă îmbrâncească cu umărul.

– Roz? Roz? După tot ce-am făcut împreună, asta sunt eu pentru tine? Doar o amică? a răcnit ea la un tip bine

făcut, care s-a scărpinat în cap, pus în dificultate.

– Păi... Uite ce e, Karen... Într-un fel...

– *Hai să fim prieteni*, pe naiba! a strigat ea, azvârlind cu trandafirul în el, iar eu am plecat cu ochii mari, ușor îngrozită.

Am zărit în depărtare o claie de păr creț de un blond inconfundabil.

– Hei, Billie, am gemut eu, ducându-mă spre ea. Scuze, pardon...

S-a luminat la față când mai că nu am aterizat pe ea.

– Nica, ai sosit la momentul potrivit! Dramele tocmai au început!

Am văzut-o pe Miki vârând în dulăpiorul ei doi trandafiri frumoși de un roșu aprins.

– Urăsc ziua asta, a mormăit ea cu un aer funebru, azvârlindu-i înăuntru într-o manieră grosolană.

– Bună dimineața, Miki, am salutat-o eu ușor.

Mi-a aruncat o privire distrasă, așa cum făcea în fiecare dimineață, dar de data asta am observat un strop de delicatețe în ochii ei.

– Deja doi trandafiri roșii și ziua încă nu a început, a tachinat-o Billie, în timp ce eu mi-am deschis dulăpiorul. Pun pariu că vei mai primi și alții... Tu ce zici, Nica? M-a înghiontit, întorcându-se spre mine, după care mi-a aruncat o privire radioasă. Hei, ce colorată ești azi! a observat ea, privindu-mă din cap până-n picioare.

Am ciupit mânecile cămășii pe care o purtam. Mi-a venit să zâmbesc, bucuroasă că nu mai purtam doar haine cenușii.

– Anna mi-a cumpărat atâtea lucruri noi, am răspuns eu și am văzut-o pe Miki aruncându-mi o privire.

– Oh, îmi place ce colorată ești! Cine știe? Poate vei primi și tu un trandafir *roșu aprins* frumos...

– Hai la oră, a mârâit Miki cu o energie pe care nu o avea de obicei dis-de-dimineață. Dacă mai zici ceva, jur că

te...! *Hei!* Dă-i drumul imediat!

Billie s-a smucit, ștregărește, și înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, a întins rapid mâna și a scos și lacătul de la dulăpiorul meu.

– Le țin eu! Ha! a zis ea victorioasă. Haide! Toată lumea face asta de Ziua Grădinilor!

– *Nu vrei* să mori, a șuierat Miki cu privirea încinsă.

– Haide, doar îi încurajez pe câțiva admiratori timizi! Cine știe câte flori vei găsi la sfârșitul orei...

– M-am înșelat. De fapt, vrei să mori într-o manieră *atroce*.

Râsul plin de viață al lui Billie mi-a răsunat în urechi înainte să observ o prezență inconfundabilă în fața secretariatului, o siluetă care mi-a atras privirea ca un magnet.

Rigel a ieșit pe ușă și a pornit-o pe coridor.

S-a deplasat printre oameni, făcându-i să se dea laoparte ca apele, privind neclintit în față.

M-am uitat fix la el fără să-mi dau măcar seama de asta. Emană mereu acea siguranță de sine disprețuitoare, de parcă ar fi fost conștient de lume, dar o și ignora, intenționat. Știa să atragă privirile, dar nu-i privea pe oameni în ochi. Nu-i păsa de nimeni și, totuși, la fiecare pas părea să se afirme în fața tuturor celorlalți.

Când s-a oprit în fața dulăpiorului lui, am observat tulpina verde lungă prinsă în crăpătura ușii.

M-am trezit ținându-mi respirația.

Era un trandafir alb splendid.

Cineva i-l lăsase acolo în speranța că avea să-l ia.

Era nespus de frumos. M-am trezit holbându-mă la el, amuțită, dar Rigel a descuiat ușa și trandafirul a căzut pe jos. S-a pierdut printre praf și ambalajele de gumă de mestecat când Rigel a plecat fără să-i arunce măcar o privire.

– Nu l-a luat, le-am auzit pe câteva fete șoptind. Nici pe al lui nu și l-a luat!

M-am întors spre ele, confuză, și le-am văzut privindu-l cu lăcomie.

– Ți-am zis că nu l-a acceptat pe cel de la Susy, a spus una dintre cele două fete. Ea i l-a dus personal... Eram convinsă că avea să-l ia, în schimb a trecut pe lângă ea și a plecat.

– Poate că are iubită...

M-am forțat să nu le ascult. Mă deranja să aud vorbindu-se despre el așa. Toate îl doreau cu înflăcărare, de parcă ar fi fost

de neatins: un prinț întunecat dintr-o poveste fără nume. La urma urmei, Rigel era de o frumusețe rară, subțire ca o lamă și la fel de letală. Și când pleca lăsa mereu în urma lui o dâră de șușoteli.

– Mă duc la oră, am murmurat eu, îndepărtând greutatea ce-mi apăsa pe piept.

Nu înțelegeam ce era, dar nu-mi plăcea.

Ideea de a descoperi ce era, însă...

Îmi plăcea și mai puțin.

Ziua a trecut cu o rapiditate dezarmantă.

Pe la jumătatea orelor, doi membri ai comitetului au bătut la ușă. Au intrat cu coșurile lor de răchită, zâmbind ușor, ca unii care dăruiesc bucurii și plânsete dintr-o simplă mișcare a mâinii.

Am fost uimită când am văzut-o pe o fată primind un trandafir albastru foarte rar.

– E ușor de înțeles cine i l-a trimis, a șoptit Billie lângă mine. Albastrul reprezintă înțelepciunea. Cineva îi admiră inteligența; cu siguranță nu e o nuanță pe care i-ar da-o un apucat din echipa... Uite ce culoare a prins la față Jimmy Nut!

Mi-am văzut colegul ascunzându-se în spatele manualului de istorie și am zâmbit.

Apoi un membru al comitetului s-a oprit în fața noastră.

Surprinsă, l-am văzut citind numele de pe un bilet. A scos tulpina dintre celelalte și a întins trandafirul, făcându-

mă să

casă ochii.

M-am întors. Lângă mine, Billie a zâmbit liniștită.

– E pentru mine? a întrebat ea simplu.

Băiatul a încuviințat din cap, iar ea a apucat trandafirul.

– E alb, am constatat eu radioasă. Nu e simbolul iubirii pure?

– Îl primesc în fiecare an, mi-a mărturisit ea emoționată. N-am mai primit niciodată atâtea flori. De fapt, nici una, dar de fiecare Zi a Grădinilor, primesc unul ca acesta, a zis ea, întorcându-l cu delicatețe, admirându-l. E mereu alb... În fiecare an. Odată am văzut umbra unui băiat lângă dulăpiorul meu, dar n-am descoperit cine mi-i trimite.

Am observat suavitatea care îi încălzise obraji și am înțeles de ce-i plăcea atât de mult Ziua Grădinilor.

– Trebuie să-l pui în apă, i-am zis eu, zâmbindu-i ușor.

Vin

cu tine după oră.

Când am ieșit din clasă la sfârșitul zilei, Billie încă își ținea floarea în mână.

– Se întristează, mi-a zis ea, zâmbind. Uite!

– Își va reveni. M-am uitat la petalele ușor lăsate. Să mergem la țâșnitoare.

Inutil de spus că țâșnitoarea cu pricina era mai aglomerată ca o fântână pentru păsări, cu un șir lung de fete care își fluturau

cu mândrie florile și li se lăudau celor din preajmă cu ele.

– Ar mai fi robinetul din spatele curții, a propus Billie. Am ajunge mai repede la el.

Am făcut cale întoarsă, deplasându-ne împotriva curentului.

În timp ce ne îndreptam spre partea din spate a școlii, a început din nou să pălăvrăgească cu vivacitate.

– Apropo, fotografia mea? Ai păstrat-o? m-a întrebat ea bucuroasă.

Am simțit cum mi se strâng măruntaiele.

Ideea de a o fi pierdut mă îngrozea. Billie îmi împărtășise pasiunea ei, iar eu îi apreciasem atât de mult cadoul, și totuși reușisem să-l pierd. Nu voiam să creadă că nu o consideram importantă, așa că m-am trezit din nou mințind.

– Da, am zis eu, înghițind în sec.

Când am văzut-o zâmbind, mi-am promis că, odată ajunsă acasă, aveam s-o caut și s-o găsesc. Nu putea să dispară în neant. Nu se putea să o fi pierdut cu adevărat...

Am ieșit în spatele școlii, unde un spațiu deschis betonat se sfârșea cu un coș de baschet montat lângă gardul de sârmă; robinetul era chiar lângă el.

– Stai așa! a zis Billie, dându-și o palmă peste frunte. Am lăsat sticla în clasă! A făcut ochii mari. Să sperăm că nu a ajuns deja îngrijitorul!

S-a întors imediat, promițându-mi că avea să se întoarcă repede. Rămasă singură cu gândurile mele, nu m-am putut abține să nu mă gândesc unde ar fi putut fi poza aceea...

Un zgomot m-a trezit la realitate.

Am auzit zgomot de pași, dar nu am înțeles de unde proveneau. Am observat ferestrele care dădeau spre sălile de clasă de la parter: una dintre ele era deschisă.

– Nu mă surprinde să te găsesc aici.

Am incremenit instantaneu.

Vocea aceea.

A fost de nedescris să o aud atât de aproape. Mi s-a părut că era chiar lângă mine, cu ochii lui negri și farmecul lui neînfrânat.

M-am aplecat într-o parte, țeapănă, și certitudinile mi s-au confirmat.

Rigel era acolo, în sala de clasă.

Era încă așezat, de parcă ar fi zăbovit ca să citească un ultim paragraf. Își punea cartea în ghiozdan, iar lângă el, cu spatele spre mine, am văzut o cascadă de păr strălucitor.

Am recunoscut-o imediat: era fata care închisese ușa de la sala de muzică, în ziua aceea în care cântase el. Era, puțin spus, superbă. Silueta zveltă și formele-i molatice îi

confereau

o înfățișare de zână. Stătea în picioare lângă banca lui și am observat că avea mâinile foarte îngrijite, cu unghiile date cu o ojă transparentă. Erau subțiri și perfecte, atât de diferite de ale mele, care erau pline de zgârieturi și de plasturi. Și între degetele lungi ținea...

Un trandafir roșu.

– Te aștepti să-l accept? a întrebat Rigel, detașat, cu un strop de batjocură în voce.

Nu s-a pierdut deloc cu firea, dar avea mereu în privire acea scânteie intimidantă care ar fi făcut pe oricine să se simtă stânjenit.

– Ei bine... Ar fi drăguț.

Șoapta aceea a avut un efect ciudat asupra mea: m-a deranjat. Rigel a închis fermoarul ghiozdanului și apoi s-a ridicat de pe scaun.

– Eu nu sunt drăguț.

A trecut pe lângă ea și s-a îndreptat spre coridor, dar ea a întins mâna și l-a prins de breteaua ghiozdanului.

– Dar cum ești? a întrebat ea, încercând să-i capteze atenția; atenție pe care el, întors cu spatele la ea, nu i-o acorda. A îndrăznit să facă un pas în față, apropiindu-se de spatele lui lat. Aș vrea să te cunosc. Îmi doresc asta de când te-am văzut în prima zi, așezat la pian, a spus ea cu voce suavă și l-am văzut pe Rigel întorcându-se lent. Mi-ar plăcea să ne cunoaștem mai bine...

A ridicat trandafirul, privindu-l drept în ochi. Ai putea să-l iei... și să-mi spui ceva despre tine. Sunt atât de multe lucruri pe

care nu le știu încă, Rigel Wilde, a insinuat ea pe un ton seducător. De exemplu, ce fel de tip ești?

Rigel nu mai era întors spre ușă.

Se uita pe sub gene la trandafir, cu părul negru încadrându-i chipul perfect și trăsăturile ferme, iar eu mi-am dat seama că în ochii lui... nu strălucea nimic.

Erau impasibili. Insensibili. Două ziduri de diamante lipsite de orice emoție.

Erau goi, reci, îndepărtați, ca niște stele moarte.

Și-a ridicat privirea spre ea. Iar eu am înțeles că urma să-și arate masca.

Rigel a ridicat un colț al gurii și a zâmbit. A zâmbit în modul acela persuasiv al lui, de bestie ademenitoare. Zâmbetul acela strâmb îți tăia răsufarea, te otrăvea cu răutatea lui și te fermeca cu seducția lui. Era zâmbetul celui care nu lăsa pe nimeni să se apropie de el.

A ridicat mâna și a apucat bobocul, privind-o drept în ochi. Și-a strâns degetele, afundându-le încet în corolă, până au distrus-o. Resturi de petale i-au picurat la picioare ca o mână de fluturi morți.

– Sunt un tip complicat, a șuierat el, răspunzându-i la întrebare.

Timbrul lui atât de jos și de răgușit a ajuns până la mine prin văzduh și m-a făcut să mă înfior.

Apoi s-a întors din nou și a plecat. Zgomotul pașilor lui a dispărut dincolo de ușă.

Dar eu l-am auzit. De parcă încă ar fi fost acolo.

Vocea lui își săpase o cărare în mine.

A rămas ca o vânătaie imprimată în aer, violentă și tăcută.

Am tresărit când cineva m-a atins pe umăr. M-am întors tresăltat, iar Billie m-a privit confuză.

– Te-am speriat? a chicotit ea. Scuze! Am găsit sticla. A trebuit să mă cert cu îngrijitorul, dar în cele din urmă am reușit să

o recuperez!

Mi-a arătat-o victorioasă, iar eu m-am uitat la ea aproape fără să o văd.

Am umplut-o cu apă de la robinet și apoi ne-am întors. Billie a început din nou să vorbească, dar nu am reușit să fiu atentă la ea.

Eram cu gândul la Rigel.

La masca de curtoazie instruită în spatele căreia se ascundea.

La zâmbetul lui cinic și obraznic, de parcă încercarea aceea de a-i pătrunde în suflet l-ar fi amuzat și i-ar fi stârnit compătimire.

Cum reușea să facă asta? Cum reușea să te farmece așa? Cum reușea să te subjuge cu privirea și în clipa următoare să-ți insufle teamă?

Din ce era făcut Rigel? Din carne sau din coșmaruri?

Billie a zărit-o pe Miki în mulțime și a alergat spre ea strălucitoare ca o floarea-soarelui.

– Miki! Uite! Și anul acesta!

Miki s-a uitat absentă la trandafir, epuizată după ziua aceea, iar Billie a zâmbit.

– Ai văzut? E alb!

– Ca de fiecare dată, a bombănit Miki, deschizându-și dulăpiorul.

Unul dintre trandafirii roșii a căzut, iar ea s-a forțat să nu-l bage în seamă în timp ce împingea cărțile în acea încrângătură de frunze și tulpini.

Billie s-a aplecat ca să-l ridice în locul ei și i l-a întins cu un zâmbet mulțumit. Miki a încremenit. S-a uitat fix la el preț de o clipă, apucându-l încet. L-a privit clipind, apoi l-a aruncat oricum în dulăpior.

– Hm... Crezi că e bine câtă apă i-am pus? Nu e prea multă? Și dacă îl înec? Nica, tu ce zici? a întrebat Billie, întorcându-se spre mine, iar eu i-am răspuns că florile puteau face într-adevăr multe lucruri uimitoare, dar sub nici o formă nu se puteau îneca.

– Ești sigură? a întrebat ea. N-aș vrea să-l distrug, pare atât de delicat...

– Scuze? am auzit o voce.

Un tip stătea în picioare în spatele lui Miki, fără să știe că strângea în mână un dispozitiv exploziv de culoare roșu aprins.

– Scuze? a zâmbit el, sigur pe sine, iar eu și Billie l-am privit bătând-o cu înflăcărare pe umăr pe Miki.

S-a albit dintr-odată când s-a întors spre el cu ochi fulgerători.

– *Ce e?* a mormăit ea, amabilă ca un taur furios, sfărâmându-i orice bună intenție.

– Voiam doar... a zis băiatul, părând a se afla în dificultate.

A bâjbăit cu trandafirul, iar privirea lui Miki a devenit și mai tăioasă.

– *Ce?*

– Nu... Nimic, a zis el, grăbindu-se să se retragă, ascunzând floarea la spate.

A râs agitat, după care a întins-o de acolo de parcă i-ar fi luat foc picioarele. A urmat o clipă de tăcere, în timp ce l-am privit luând-o la sănătoasa.

– Trebuie să recunoaștem un lucru, s-a auzit după o clipă. Le inspiri dorințe sexuale tuturor.

Miki și-a ridicat mâinile, iar Billie a icnit amuzată.

S-au ciorovăit vivace, zvârcolindu-se ca niște șerpi de apă. Am zâmbit pe ascuns și mi-am deschis dulăpiorul.

În clipa următoare...

Lumea s-a oprit.

Zâmbetul mi s-a stins și toate zgomotele au fost înghițite de ușa aceea deschisă, de parcă ar fi fost devorate de o gaură neagră.

Așa cum era și el.

Negru.

Negru ca o noapte fără lună.

Negru cum nu mi-aș fi putut imagina vreodată că ar putea fi un lucru atât de delicat.

Negru precum cerneala.

Prea șocată ca să pot respira, am ridicat mâna și l-am scos din cușca lui de metal. Trandafirul negru a ieșit ca o vânătaie

sub ochii mei, încrêțit și sălbatic, cu petalele îmbibate de un descântec tragic.

Nu avea o tulpină netedă și inofensivă precum ceilalți. Dimpotrivă, era plină de spini care mi s-au prins în plasturi, mușcând din protecția lor.

L-am privit de parcă nici măcar nu era real.

Iar de data asta n-am mai avut nici o îndoială, ci am știut clar un lucru.

Inima mi-a bătut puternic, iar în străfundul minții mi-a picat fisa. Mi-am dat seama de un lucru pe care ar fi trebuit să-l înțeleg de ceva vreme și am scăpat cărțile în timp ce m-am dat înapoi, cu degetele strânse pe spinii trandafirului.

Nu pierdusem, de fapt, fotografia.

Nu aș fi pierdut-o niciodată.

Și cu cât gândul acela devenea mai mult o certitudine absolută în adâncul meu, cu atât trandafirul mi se agăța mai tare de degete, înlăturându-mi orice ezitare.

M-am întors și am luat-o la fugă.

Lumea s-a încețoșat în jurul meu în timp ce am străbătut coridorul, apoi curtea și am ieșit pe poartă, împinsă de un instinct de neînfrânat.

Priviri șocate s-au îndreptat asupra florii pe care o țineam în mână și am auzit șoapte când am trecut pe lângă ei:

– E negru, au zis ei. Nu s-a mai văzut niciodată un trandafir negru... Și apoi fetele, neliniștite: Ce frumos!

Dar e negru, negru, negru mi-a răsunat în minte, în timp ce alergam spre casă fără să mă uit înapoi.

Am vârat în grabă cheia în broască și mi-am lăsat ghiozdanul pe scări și geaca pe ultima treaptă. Acolo s-a oprit asaltul meu, în fața acelei uși.

Trandafirul îmi zgâria carnea pe mâini, de parcă n-aș fi putut să-i dau drumul, toți acei spini înfipti în încrețiturile plasturilor.

De parcă ar fi fost o dovadă. Concretizarea acelei îndoieli care îi striga acum *numele*.

Oricât de nebunesc ar fi fost. De prostesc. De illogic și de absurd...

Oare el o făcuse? Oare el îmi luase fotografia?

„Nu intra în camera mea“, așa îmi spusese.

Am apăsat impulsiv mânerul și am intrat.

Știam că nu era acasă, pentru că după-amiaza era pedepsit la școală. Am închis ușa după mine și m-am uitat

în jur.

Am cercetat mediul acela necunoscut. Totul era așezat cu precizie la locul lui, draperiile bine întinse, patul făcut.

N-am putut să nu observ ordinea aproape sintetică din camera aceea. Aveai impresia că Rigel nu dormise niciodată acolo, chiar dacă pe noptieră erau cărțile lui și în sertare erau hainele lui.

Chiar dacă își petrecea majoritatea timpului între acei pereți...

Ba nu.

Am înghițit în sec.

Era camera lui.

Rigel dormea acolo, învăța acolo, se îmbrăca acolo. Tricoul de pe spătarul scaunului era al lui; prosopul care ieșea din dulap era al lui; ale lui erau și caietele de pe birou, pline de scrisul lui elegant.

Al lui era parfumul pe care îl simțeam în aer.

M-a cuprins o jenă stranie. Spinii păreau să-mi străpungă plasturii, amintindu-mi să mă grăbesc.

Am înaintat cu grijă, apropiindu-mă de birou. Am răsfoit hârtiile stivuite, le-am mutat pe câteva slobode, apoi m-am uitat în dulap, pe comodă, chiar și în buzunarele gecilor.

Am scotocit peste tot, având grijă să pun lucrurile exact la locul lor. Am căutat în fiecare sertar al noptierei, găsindu-le aproape pe toate pe jumătate goale, dar fotografia nu era acolo.

Nu era...

M-am oprit în centrul camerei și mi-am trecut încheietura mâinii peste frunte.

Mă uitasem deja peste tot.

Stai așa, ba nu. Nu *peste tot*...

M-am întors spre pat. M-am uitat la pernă, la marginea cearșafului aranjat perfect: colțurile vârâte înăuntru, nici măcar un pliu nelalocul lui. Și apoi salteaua.

Și mi-am amintit de câte ori am ascuns la saltea bucățile de ciocolată pe care ni le serveau în timpul vizitelor, ca să

le mănânc fără să mă vadă nimeni. Mi-am amintit de bețișoarele de înghețată pe băț pe care le puneam acolo pentru ca directoarea să nu le găsească...

Ar fi trebuit să-l aud.

Poate că, dacă n-aș fi întins o mână spre saltea, ca s-o ridic, și dacă n-aș fi găsit-o goală, aș fi observat mai devreme.

Poate că, dacă n-aș fi strâns atât de tare trandafirul între degete, aș fi simțit măcar frigul dinaintea cuvintelor.

– Ți-am spus... să nu intri în camera *mea*.

Am căzut, plonjând în cea mai întunecată realitate posibilă.

Eram prinsă în capcană.

Cu ochii parcă pietrificați, mi-am întors privirea până i-am întâlnit-o pe a lui.

Iar Rigel era acolo, în fața ușii deschise, întunecat și insurmontabil, așa cum numai el știa să fie.

Formidabil. Nu aș fi știut cum altfel să-l descriu.

Pupilele-i mă țintuiseră ca niște cuie. Migdalați și ca de felină, ochii lui negri străluceau ca niște prăpăstii pregătite să mă înghită.

Nu mă puteam mișca. Îmi încremenise până și inima.

În clipa aceea mi s-a părut înspăimântător de înalt și de îngrozitor: umerii încordați și ochii necruțători păreau a-i aparține unui paznic de coșmaruri.

Iar eu tocmai îi încălcasem granițele...

Încă încercam să reacționez, când, lent, fără să facă un pas... a ridicat brațul. A ridicat mâna și a așezat-o pe ușa deschisă. Apoi a împins-o în spatele lui.

Am încremenit când ușa s-a închis cu un *clic* prelung. Tocmai închisese ușa în urma lui.

– Eu... Am înghițit în sec. Eu doar...

– *Doar?* a scrâșnit el, pe un ton amenințător.

– Doar căutam ceva...

Privirea lui emana o duritate înspăimântătoare. Am strâns trandafirul în mână, fără să știu de ce altceva să mă agăț.

– Ceva... în camera mea?

– Căutam o fotografie.

– Și ai găsit-o?

Am ezitat, cu buze tremurătoare.

– Nu.

– Nu, a rostit el ușor, pe un ton categoric, mijind ușor ochii.

Aura îngrozitoare pe care o emana îmi sugera să fug cât mai departe de el.

– Intri în bârlogul lupului, Nica, și apoi ai pretenția să nu te sfâșie.

M-am crispat când a venit spre mine. Impulsul de a mă da înapoi mi-a urlat tare și clar în minte, dar nu am cedat.

– Tu ai făcut-o? am răbufnit eu, ridicând trandafirul negru. Tu mi l-ai dăruit?

Rigel s-a oprit. Și-a plecat privirea spre floare cu ochi seci și lipsiți de expresie și a ridicat din sprânceană.

– Eu? a zis el, incapabil să-și înfrâneze o notă de amuzament. Buzele i s-au curbat într-un zâmbet batjocoritor, încărcat de perfidie. Să-ți dăruiesc... o floare... ție?

M-a *mușcat* cu cuvintele lui, iar siguranța mea de sine de mai înainte a scârțâit, făcând loc îndoielii. Mi-am plecat privirea, șovăind în fața lui în felul acela care îl amuza atât de tare, iar rânjetul de pe buze i s-a subțiat ca un cuțit.

Din câțiva pași, m-a ajuns și mi-a smuls trandafirul din mână.

Am rămas cu gura căscată în timp ce a ridicat floarea și a început să-i smulgă petalele: o ploaie de confetti negre mi-a picurat prin fața ochilor.

– Nu! Nu! Dă-i drumul!

M-am chinuit să-l iau înapoi. Era al meu, în pofida tuturor lucrurilor, trandafirul acela era al meu! Era un cadou care nu avea nici o vină, iar după ce Rigel îl batjocorise în felul acela... Am simțit mai puternic ca niciodată nevoia de a-l apăra.

L-am zgâriat cu disperare pe brațe, dar el l-a ridicat și mai sus, până n-am mai putut ajunge la el.

A smuls și distrus fiecare petală, iar într-o răbufnire de disperare, m-am ridicat pe vârfuri.

– Rigel, oprește-te! M-am agățat de pieptul lui. *Oprește-te!*

Am făcut ochii mari când am început să-mi pierd echilibrul.

Din instinct, m-am prins de el, dar probabil că Rigel nu se așteptase, pentru că am reușit doar să-l trag în jos după mine.

Am căzut pe spate pe pat, simțind cum salteaua se plia sub mine.

N-am avut timp nici să formulez un gând, că ceva a și aterizat peste mine și tavanul s-a estompat printre genele-mi pe jumătate plecate. Preț de o clipă, am văzut doar un mozaic de pete nedefinite, care m-a făcut să strâng din pleoape.

Am simțit cum ceva mi se așeza cu delicatețe în păr și în golul gâtului. Erau petale. Le-am perceput cu greu, în timp ce o greutate se ridica de pe trunchiul meu.

Când am reușit să focalizez privirea...

Mi s-a tăiat răsufarea.

Chipul lui Rigel se afla la o palmă de-al meu.

Trupul lui stătea deasupra mea.

Totul s-a întâmplat atât de brusc, încât inima mi-a ajuns în gât. Își ținea un genunchi între coapse, iar materialul pantalonilor lui mi-a ciupit carnea prin stofă. Respirația lui umedă și gâfâită îmi ardea gura, iar mâinile îi erau înfipite de-o parte și de cealaltă a feței mele, ca niște gheare de vultur.

Dar abia când i-am întâlnit ochii șocați, am simțit că tremur: am surprins în privirea lui ceva ce nu mai văzusem până atunci, o scânteie de lumină care mi-a uscat gâtul.

Mi-am întrezărit buzele întredeschise reflectate în ochii lui, respirația care îmi ridica ritmic pieptul și roșeața care

mă mușca de obraji – eram atât de aproape, încât bătaia inimii pe care o simțeam în gât era a lui.

Uimirea mea era a lui.

Respirația mea era a lui...

Totul era al lui, până și sufletul meu.

Am tresărit, înfiorându-mă cu putere. Mentea mi-a urlat de parcă ar fi înnebunit și, cu o forță pe care nu credeam că o posed, l-am împins brusc de pe mine.

M-am ridicat din pat și în clipa următoare am fugit ca un iepure din cameră.

M-am împleticit pe coridor și m-am strecurat în camera mea, unde am închis ușa și m-am rezemat cu spatele de ea, alunecând la pământ.

Așa m-am trezit, cu inima bătându-mi dureros în piept, devorată de tremurături. Pielea încă îi urla prezența, de parcă ar fi rămas imprimată peste tot în mine.

Ce-mi făcea?

Ce otravă îmi injectase?

Am încercat să-mi calmez respirația, dar ceva arzător se zvârcolea în mine ca o nebunie.

Îmi șoptea la ureche, se juca cu bătăile inimii și mi se plimba printre gânduri.

Se ospăta din senzațiile mele și le transforma în fiori.

Nu avea logică.

Nu avea măsură.

Și nu avea nici măcar... delicatețe.

CAPITOLUL 10. O carte

Inocența nu e ceva ce se pierde.

Inocența e ceva ce ești, în pofida oricărei dureri.

Nu mă puteam mișca. Picioarele îmi tremurau, ochii îmi erau orbi. Întunericul era prea gros. Pupilele mi se mișcau într-o parte și în cealaltă, de parcă ar fi sperat la cineva. Zgâriam metalul cu unghiile, cu mișcări convulsive și febrile, dar nu aveam să reușesc să scap. Nu reușeam niciodată.

Nu avea să vină nimeni să mă salveze. Nu avea să răspundă nimeni la țipetele mele. Tâmpilele îmi pulsau, gâtul mă ardea, pielea îmi crăpa sub piele și eram singură... singură...

Singură...

Am deschis ochii cu un suspin înăbușit.

Camera s-a învârtit și stomacul mi s-a strâns. M-am ridicat respirând de parcă m-aș fi înecat, încercând să mă calmez, dar sudoarea îmi îngheța spatele, închizându-mi groaza în piele.

Frisoane cleioase mă străbăteau, iar inima amenința să-mi sară din piept. M-am ghemuit lângă tabla patului și am îmbrățișat păpușa în formă de omidă pe care mi-o dăruiseră mama și tata, așa cum făcusem în copilărie.

Eram în siguranță. Era vorba de o altă cameră, de un alt loc, de o altă viață...

Dar senzația persista. Mă zdrobea. Mă făcea să mă ghemuiesc în mine însămi și mă întorceam acolo, în întunericul acela. Redeveneam copil.

Poate că încă eram copil. Poate că nu încetasem niciodată să fiu copil. Ceva din mine se rupsesse cu mult

timp înainte, rămăsese mic, infantil, naiv și speriat. Încetase să crească.

Și o știam... Știam că nu eram precum ceilalți, pentru că pe măsură ce am crescut, partea aceea deformată a mea a rămas copil.

Priveam lumea cu aceiași ochi. Reacționam cu aceeași naivitate.

Căutam în ceilalți lumina, așa cum, pe când fusesem mică,

o căutasem în *Ea*, fără să o găsesc vreodată.

Eram un fluture înlănțuit.

Și poate că...

Așa aveam să fiu mereu.

– Nica, ești bine?

Billie mă privea cu capul plecat, părul ei des fiind prins deoparte cu o bentiță.

Rămăsesem trează toată noaptea, încercând să nu mă afund în coșmarurile mele, și se vedea pe fața mea.

Întunericul nu-mi dădea pace. Încercasem să las lumina de pe noptieră aprinsă de câteva ori, dar Anna își dăduse seama și, crezând că o uitasem așa, intrase în cameră și o stinsese. Nu aveam curajul să-i spun că aș fi preferat să dorm cu lumina aprinsă, ca o fetiță.

– Da, am răspuns eu, încercând să mă port firesc. De ce?

– Nu știu... Ești mai palidă decât de obicei. M-a studiat cu atenție. Pari obosită... Nu ai dormit bine?

M-am încordat, neliniștită. Dintr-odată, m-a străbătut o senzație de agitație nejustificată. Eram obișnuită cu reacții de genul acesta. Mă asaltau deseori griji exagerate care alimentau cea mai fragilă și mai infantilă parte din mine. Așa se întâmpla mereu când era vorba de *asta*. Mâinile îmi transpirau, inima mi se strângea de parcă ar fi fost pe punctul de-a se sfâșia și îmi doream doar ca nimeni să nu mă vadă.

– E totul în regulă, am răspuns eu ușor.

M-am întrebat dacă am părut convingătoare, dar Billie a părut să mă creadă.

– Dacă vrei, îți dau o rețetă pentru un decoct relaxant, mi-a zis ea. Bunica mi-l pregătea când eram mică... Ți-o trimit pe telefon!

Când Anna îmi dăruise telefonul mobil, Billie îmi ceruse imediat să facem schimb de numere și îmi dăduse câteva sfaturi despre cum să-l configurez.

– Îți pun fluturele, mă informase ea când îmi salvase numărul în agendă. Sunt emoticoane, îmi explicase veselă. Vezi, bunica are un sucitor. Lui Miki i-am pus un panda, dar nerecunoscătoarea aia nici că merită. Ea m-a salvat pe mine cu un emoji răhățel...

Erau atât de multe de învățat, încât pentru moment abia de reușeam să trimit un mesaj fără să mă pierd.

– Ați terminat de pălăvrăgit? am auzit o voce indignată. Nu v-am adus aici ca să vă distrați. E o lecție ca oricare alta! *Liniște!*

Vorbăria s-a stins. Profesorul Kryll i-a privit rând pe rând pe elevii din laborator. Ne-a spus să ne punem ochelarii de protecție, promițându-le celor pe care avea să-i prindă folosind instrumentele în mod necorespunzător că-i va suspenda.

– De ce îți scrii adresa de acasă pe copertele manualelor? m-a întrebat Billie în șoaptă, în timp ce îmi împingeam manualul de biologie într-un colț al mesei pe care o împărțeam.

M-am uitat la eticheta pe care era scris numele meu, materia, clasa și toate cele.

– De ce? E ciudat? am întrebat eu stânjenită, amintindu-mi cu câtă fericire îmi notasem adresa de acasă. Așa, dacă-l pierd, vor ști cui îi aparține, nu?

– Și numele nu ar fi fost de ajuns? a întrebat ea chicotind, făcându-mă să mă îmbujorez.

„Poate se încurcă...”

– Sunteți pregătiți? a răcnit Kryll, atrăgându-ne privirile asupra lui.

Mi-am ajustat ochelarii, dându-mi părul după urechi. O parte din mine se simțea electrizată. Nu fusesem niciodată la un laborator! Mi-am pus mănușile de plastic, studiind senzația pe care mi-o creau pe degete.

– Sper să nu ne pună să eviscerăm țipari, ca ultima dată, a murmurat cineva în spatele meu.

M-am încruntat, zâmbind nesigur. „Să eviscerăm?”

– Bine, a anunțat Kryll. Puteți așeza materialele pe masă.

M-am aplecat în partea mea și am găsit o mapă cu un pix prins cu un șnur de ea. Am apucat-o în timp ce profesorul a adăugat:

– Și țineți minte că bisturiul nu taie oase.

– Bisturiul nu taie... ce anume? am întrebat eu cu naivitate, înainte să fac greșeala de a-mi pleca privirea.

Mi s-a făcut pielea de găină și m-am cutremurat ceva de groază.

Broasca moartă zăcea cu picioarele desfăcute pe o placă metalică.

M-am uitat fix la ea îngrozită și sângele mi s-a scurs de pe față. Mi-am dat brusc seama de un lucru: în fața mea, câțiva băieți scrutau șirul de cuțite cu experiența unor măcelari. Puțin mai departe, o fată și-a pus mănușile cu un pocnet sec. Lângă ușă, un tip aplecat cu totul în față cu siguranță nu-i făcea respirație gură la gură broaștei lui.

„Ajutor!”

M-am întors la timp ca să-l văd pe Kryll ieșind din ceea ce părea a fi o sală de tortură: un dulap în care am întrezărit borcane, eprubete și recipiente pline de fluturi care dădeau din aripi, cărăbuși, miriapode și cicade. Mi s-a întors stomacul pe dos.

Billie a ridicat bisturiul, zâmbind.

– Vrei să tai tu prima? mi-a propus ea, de parcă am fi vorbit despre o friptură.

În momentul acela am fost convinsă că mă simțeam rău. M-am prins de masă și am scăpat mapa din mână.

– Nica, ce ai? Ești bine? m-a întrebat ea.

Cineva din spatele meu s-a întors și m-a privit.

– Eu... Nu, am zis eu, palidă, înghițind în sec.

– Ești verzuie, a comentat ea, scrutându-mă. Doar nu ți-e frică de broaște, nu? Stai liniștită, e moartă de tot! *De tot!* Uite, vezi? Privește! a zis ea și a început să o împungă cu bisturiul sub privirea mea oripilată.

Ochelarii mi s-au aburit de la respirație și m-am trezit rugându-mă pentru prima dată în viață să fiu trimisă în detenție, afară din sală.

Nu, așa ceva nu. Nu puteam s-o fac. Nu puteam nicicum s-o fac...

– Nu-mi vine să cred, am auzit o voce în spatele meu, apărătoarea melcilor se teme de o broască...

Chiar la masa din spatele meu l-am recunoscut pe băiatul pe care îl întâlnisem lângă zid și apoi în centrul comercial. A zâmbit ușor, cu ochelarii de protecție pe cap.

– Salut, fată melc.

– Salut, i-am răspuns eu în șoaptă.

M-a privit drept în ochi, de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva, dar în clipa următoare Kryll a răcnit la noi să ne vedem de treabă.

– Nu-ți face griji, Nica, mă ocup eu, m-a asigurat Billie, văzând că foloseam mapa pe post de scut. E clar că n-ai mai fost

la un laborator până acum! N-are de ce să-ți fie rușine, bine? E o joacă de copii! Facem așa: eu tai și tu scrii ce se întâmplă.

Am încuviințat cu greu din cap, aruncând câte o privire în jurul meu.

M-am uitat pe furiș la broască, aruncându-i o privire compătimitoare. Am regretat imediat ce Billie a zâmbit, apucând bisturiul.

– Bun! Deci... Stai cu ochii pe schițe!

Am ridicat din umeri, în timp ce zgomotul acela vâscos îmi înțepa urechile. Mi-am apropiat atât de tare mapa de față, încât nu vedeam decât pagina goală.

– Poftim! Asta e inima! Sau oare e un plămân? Of, Cerule mare, cât de moale e... Ce culoare ciudată are! Ia uită-te la toate chestiile astea... Nica, iei notițe?

Am încuviințat din cap cu o mișcare țeapănă, mâzgăind convulsiv.

– Of, *Cerule!* am auzit-o murmurând.

Am întors pagina agitată.

– Of, ce vâscoasă e... Ia auzi ce zgomot umed scoate...

Câh...

Poate că a fost providența. Destinul. Mântuirea.

Orice ar fi fost, a venit sub forma unui bilețel. L-am găsit pe masă lângă mine. Când l-am desfăcut, cu gesturi tremurătoare, am văzut că conținea doar trei litere.

„Hei“.

Cineva și-a dres vocea și m-am întors. Băiatul stătea cu spatele la mine, dar am observat că colțul uneia dintre foile lui era rupt.

Mi-am desfăcut buzele, nesigură, dar am tresărit înainte să apuc să fac ceva.

– Dover! a strigat profesorul, iar eu am făcut ochii mari. Ce ai acolo?

Mulți s-au întors spre mine.

„O, nu!“

– Unde...?

– Acolo! Ai ceva, te-am văzut!

S-a îndreptat cu pași repezi spre mine, iar eu am privit înnebunită în jur. M-a cuprins senzația de panică. Ce aveau să spună Anna și Norman dacă aveau să afle că nu eram atentă la școală? Că m-au prins cu un bilețel în mână?

N-am știut ce să fac. N-am mai gândit rațional. L-am văzut pe

profesor venind cu pași apăsați spre mine și, într-un moment

de disperare, m-am întors cu spatele la el și mi-am vârât bilețelul în

gură. Am mestecat ca o apucată, cu o implicare cum avusesem

de puține ori în viața grea pe care o dusesem.

Și, de parcă rușinea n-ar fi avut nici o limită, m-am trezit în fața mea chiar cu băiatul care îmi trimisese

bilețelul, întors cu totul spre mine și care m-a văzut înghițindu-l chiar sub privirea-i uluită. Până la urmă am reușit măcar să scap cu viață din asta.

Kryll nu fusese mulțumit când văzuse că nu aveam nimic în mână. Îmi aruncase o privire bănuitoare, după care îmi poruncise să nu mai fiu distrasă și să-mi văd de treabă.

*

M-am întrebat oare ce-ar fi zis dacă m-ar fi văzut în clipa aceea, în timp ce străbăteam repede trotuarul cu brațele strânse la piept, de parcă m-ar fi durut burta.

Când m-am îndepărtat suficient, am aruncat rapid o privire peste umăr. Eram aproape de pod; acolo iarba cobora în pantă până la râu. Am îngenuncheat și mi-am desfăcut fermoarul hanoracului.

Cărăbușul a țâșnit în borcanul pe care îl țineam în mâini. L-am privit printre șuvițele de păr ce-mi atârnav pe lângă față.

– Nu-ți face griji, i-am spus eu, de parcă ar fi fost secretul nostru, te-am luat de acolo.

Am desfăcut capacul și am așezat borcanul pe pământ. Cărăbușul a rămas pe fundul lui, prea îngrozit ca să iasă.

– Du-te, i-am șoptit eu, înainte să te vadă cineva...

Am răsturnat borcanul și cărăbușul a căzut printre tulpini, dar nu s-a mișcat.

M-am uitat la el. Era mic, diferit. Mulți l-ar fi considerat dezgustător, înspăimântător, dar eu simțeam doar milă pentru el. Jumătate din oameni nu l-ar fi observat pentru că era nesemnificativ, iar ceilalți l-ar fi ucis pentru că în ochii lor era prea urât.

– Nu poți rămâne aici... Te vor răni, am șoptit eu cu amărăciune. Lumea nu înțelege... Se teme. Te vor zdrobi doar ca să nu fie nevoiți să treacă pe lângă tine.

Lumea nu era obișnuită să vadă ființe diferite, așa ca noi. Ne închidea în instituții doar ca să uite de noi, ca să ne țină departe, în praf, uitând de existența noastră, pentru că era mai comod așa. Nimeni nu ne voia în preajmă; se simțeau incomodați și doar să se uite la noi.

Știam foarte bine cum era să fie așa.

– Du-te... Am scormonit ușor pământul lângă picioarele lui și atunci și-a desfăcut aripile: s-a ridicat în aer și s-a făcut nevăzut sub ochii mei. Am oftat și un strop de ușurare mi-a bucurat inima. Pa...

– Cerule mare! Deci nu doar nebunii vorbesc singuri.

Am ascuns borcanul. Nu eram singură. Două fete se holbau la mine cu o privire ironică și compătimitoare. Am recunoscut-o pe una dintre ele: era cea care îi dăruise trandafirul roșu lui Rigel. Văzusem părul acela strălucitor și mâinile acelea foarte îngrijite pe fereastră. Când privirile ni s-au întâlnit, a zâmbit cu un aer milos.

– O să sperii porumbeii.

Am simțit o rușine usturătoare în stomac. Oare mă văzuseră eliberând o creatură din laborator? Speram că nu, altminteri aș fi avut probleme serioase.

– Nu făceam nimic, am zis eu degrabă, cu voce subțire și prea ascuțită, iar ele au izbucnit în râs.

Am înțeles instantaneu că nu se amuzau de ce făcusem, ci de mine. Râdeau de mine.

– „Nu făceam nimic“, m-a imitat fata într-o manieră ridicolă. Dar câți ani ai? Pari o fetiță care tocmai a terminat clasele primare.

S-au uitat fix la plasturii mei colorați, iar eu am căzut în nesiguranța mea, așa cum se întâmpla din copilărie.

M-am gândit că aveau dreptate. M-am făcut mică, până m-am simțit o fetiță în preajma lor, o bestie idioată și ciudată cu mâinile pline de zgârieturi și pielea cenușie și mohorâtă ca a unui monstruleț care a stat prea mult timp în casă. Mă văzuseră într-unul dintre acele momente în care pătrundeam în lumea mea mică și nu exista vulnerabilitate mai mare de-atât pentru mine.

– Și copiii de la grădinița din capătul străzii au un prieten

imaginar. Poate vrei să te duci să vezi ce au să-ți spună. Au râs. Puteți să faceți schimb de sucuri... Dar fără să vă

certați. Haide, du-te la prietenașii tăi, mi-a zis fata cu trandafirul roșu, dându-mi un șut în ghiozdan.

Am tresărit, trăgându-l lângă mine, iar ea m-a călcat pe mână. Mi-am tras-o repede, de durere. Am privit-o nedumerită, incapabilă să-i înțeleg comportamentul. M-a privit de sus într-un fel care m-a făcut să mă simt jalnică.

– Poate că ei te-ar putea învăța să nu tragi cu urechea. Părinții tăi nu ți-au spus că e nepoliticos?

– Nica! a intervenit o voce între noi.

În spatele lor, cu pumnul strâns pe lângă corp, o siluetă nu foarte înaltă ne privea cu precauție. Era Miki.

– Ce faci? a întrebat ea pe un ton aspru.

Fata a zâmbit la rândul ei.

– Oh, ia te uită cine e! Nu știam că centrul comunitar ține o convenție, a zis ea, ducându-și unghiile date cu oja la buze. Câtă tandrețe! Să vă organizez o întâlnire la ceai?

– Am o idee mai bună, a răspuns Miki. Ce-ar fi să vă cărați naibii amândouă de aici?

Ceva a părut să se frângă pe chipul fetei, dar amica ei și-a plecat în schimb privirea, înghesuindu-se în spatele ei.

– Ce-ai zis, imbecilo?

– Hei, hai să plecăm, a spus ezitant însoțitoarea ei.

– N-ai vreo venă de tăiat?

– Desigur, a izbucnit Miki. Am lama chiar aici, ce-ar fi să începem cu ale tale?

– Hai să mergem, i-a șoptit din nou cealaltă fată, trăgând-o ușor de o mânecă.

Fata a privit-o pe Miki din cap până-n picioare cu o grimasă dezgustată.

– Ratată nebună ce ești, i-a strigat ea lent, cu dezgust.

Apoi s-a întors și s-a dus cu prietena ei pe trotuar, fără să se uite înapoi. Când s-au îndepărtat suficient de mult, Miki și-a plecat privirea spre mine.

– Te-au împins?

Mi-am ridicat capul, ridicându-mă de pe jos.

– Nu, am răspuns cu voce subțire.

Am văzut că mă privea în ochi, precaută, de parcă ar fi vrut să mă cerceteze cu atenție, și am sperat că nu vedea

umilirea din privirea mea.

– Tu ce faci aici? am întrebat-o eu, încercând să-i distrag atenția. Iei autobuzul din stație spre casă?

Miki a ezitat. A aruncat o privire spre intersecția care se afla la circa douăzeci de metri de noi.

– Le-am cerut să mă ia din capătul străzii, a răspuns după un timp, reticentă.

Am privit în aceeași direcție ca ea.

– Ah... Cum de?

Am sperat să nu par prea intruzivă. Adevărul era că mi-era prea rușine în clipa aceea, așa că vorbeam neîntrebată.

– Așa prefer eu.

Poate că lui Miki nu-i plăcea ca alții să vadă cine venea să o ia sau cu ce mijloc de transport se întorcea acasă. Poate că nu se simțea în largul ei, așa că i-am respectat tăcerea fără să mai întreb ceva despre asta.

– Trebuie să plec, a zis ea când i-a sunat celularul în buzunar.

S-a uitat la ecran fără să-l deblocheze, iar eu am încuviințat din cap, dându-mi părul după urechi.

– Ne vedem mâine atunci, am salutat-o eu. Pa!

A trecut pe lângă mine fără alte cuvinte și a continuat în direcția în care se îndrepta. Am privit-o cum se îndepărtează pe trotuar și am strigat fără să mă gândesc.

– Miki!

S-a întors și m-a privit.

M-am uitat la ea preț de o clipă. Și apoi...

Apoi am zâmbit. Am zâmbit cu o privire domoală și liniștită, în timp ce vântul îmi sufla părul.

– Mulțumesc.

Miki m-a privit prelung, fără să spună nimic. Și m-a privit de parcă, pentru prima oară de când m-a cunoscut, reușea în sfârșit să mă vadă cu adevărat.

Câteva minute mai târziu am ajuns acasă.

Căldura de la intrare m-a îmbrățișat ca în fiecare zi. M-am simțit cocoloșită, învăluită, în siguranță.

M-am oprit când am văzut jacheta lui Rigel atârând pe unul dintre cârlige. Gândul la el m-a asaltat dintr-odată și, înainte să-mi dau seama, am simțit ceva răsucindu-mi-se în piept.

Acum că nu mai era pedepsit, ar fi trebuit să mă obișnuiesc să-l am mereu prin preajmă.

Toată dimineața încercasem să nu mă gândesc la el. Când îmi aminteam de respirația lui pe gura mea, tremuram ca niciodată.

Nu era normal efectul pe care îl avea asupra mea. Nu era normal să-l simt încă peste mine. Nu era normal modul în care vocea lui îmi făcea sângele să-mi clocotească. Nimic nu era normal; poate că nu fusese niciodată.

Aș fi vrut să-l uit. Să mă spăl de el. Să mă descotorosesc de el. Și totuși, era de ajuns o nimica toată ca să mă prăbușesc din nou în acele senzații...

Sunetul brusc al soneriei mi-a întrerupt șirul gândurilor. Am tresărit și m-am întors spre ușa de la intrare. Cine putea fi la ora aceea? Anna era la magazin și eram convinsă că Norman nu avea să treacă pe acasă. Cu convenția atât de aproape, își dedica fiecare clipă liberă pregătirii pentru ea.

M-am uitat prin sticla glazurată, apoi am deschis. Iar în fața mea m-am trezit cu ultima persoană pe care m-aș fi așteptat să o văd.

– Bună, a zis băiatul, ridicând o mână în semn de salut.

Era el. Laboratorul. Centrul comercial. Melcul.

L-am privit cu ochii ușor căscați de uimire. Ce căuta acolo?

– Scuze că am venit din senin... Hm, deranjez? a întrebat el, scărpinându-se pe gât.

Am clătinat din cap că nu, șocată de vizita aceea neașteptată.

– Bine. Eu... Am trecut doar ca să-ți dau asta, a zis el, întinzându-mi ceva. Sper că nu am întrerupt nimic, dar l-ai uitat în laborator.

Era manualul meu de biologie. L-am apucat cu grijă, surprinsă.

Îl uitasem? Cum se putea așa ceva? Eram convinsă că banca fusese goală când am ieșit din laborator. Oare în graba mea de a lua borcanul nu-l observasem?

– Am văzut că scria adresa pe el și, ei bine, se face că eram în trecere...

M-am întrebat ce se întâmpla cu mine. În viața mea nu-mi permisesem vreodată luxul de a mă lăsa atât de distrasă, încât să-mi pierd lucrurile.

Mai întâi fotografia, acum cartea...

– Mulțumesc, am răspuns eu, strângând manualul între degete.

S-a oprit când ochii mei luminoși i-au întâlnit cu delicatețe pe ai lui. Mi-am plecat fruntea, atingându-mi cu degetul arătător vârful nasului.

– În ultima vreme pierd totul, am glumit eu, ușor agitată, încercând să minimizez acest lucru nou care nu mă definise niciodată. Chiar nu știu unde-mi stă...

– Eu sunt Lionel.

Mi-am ridicat capul, iar el a părut să se fâstâcească. Și-a plecat preț de-o clipă ochii, înainte să mă privească din nou.

– Mă numesc Lionel. La urma urmei, din câte îmi amintesc, nu am făcut încă cunoștință.

Avea dreptate. Am apucat cartea cu ambele brațe și un strop de timiditate.

– Eu sunt Nica, am răspuns eu.

– Da, știu.

A zâmbit ușor și a arătat spre eticheta cu numele meu de pe copertă.

– Ah, așa e...

– Ei bine, fără îndoială că e un pas înainte, nu crezi? Măcar acum știi cum mă cheamă, în caz că sunt melci prin preajmă...

A răs, iar eu am zâmbit ușor, pielea de pe nas încrețindu-mi-se.

Bunătatea lui mi s-a părut ca o gură de aer proaspăt. Mă gândeam doar cât de altruist fusese din partea lui să vină până aici, unde locuiam eu, doar ca să-mi aducă o carte.

Lionel avea părul des și blond și un răs sincer care îi ajungea până în irisurile căprui. Avea ceva spontan în privire. Ceva care mi-a insuflat seninătate.

Dintr-odată însă, privirea i s-a schimbat. Și-a ridicat ochii dinspre mine și a privit în spatele meu.

Am simțit o deplasare ușoară a aerului și am priceput.

În clipa următoare, degete lungi au apărut pe ușă chiar deasupra capului meu. O mână palidă, cu încheietura lată și definită, a declanșat o alarmă intermitentă în mine. Am încremenit și fiecare centimetru din pielea mea a răspuns la prezența lui.

– Te-ai pierdut?

Dumnezeule mare, vocea *lui*. Timbrul acela răgușit și insinuant. Mi-a răsunat drept în ureche, atât de aproape, încât mi-a stârnit un fior incandescent. Am apucat mai strâns cartea, dorindu-mi instantaneu să se îndepărteze de mine.

– Nu, eu... De fapt, eram în trecere pe aici. Sunt Lionel, a zis el, privindu-l pe Rigel ușor circumspect. Și eu sunt elev la Burnaby.

Rigel a tăcut, iar disconfortul stârnit de tăcerea aceea mi s-a târât pe piele, așa că m-am mușcat de obraz și am rostit impulsiv:

– Lionel mi-a adus o carte pe care am uitat-o.

Am fost convinsă că-i simțeam privirea lui Rigel pe ceafă.

– *Ce drăguț!*

Lionel și-a întors capul spre el, privindu-l cu atenție. Apariția lui Rigel crea mereu o dezordine ciudată în ceilalți, o tulburare greu de explicat.

– Da, păi... Clasa mea și a Nicăi face practică cu profesorul Kryll. Sunt coleg de laborator cu ea, a zis el, privindu-l fix pe Rigel, de parcă ar fi vrut să atingă un

subiect anume. Și... tu?

a întrebat el direct, cu mâinile în buzunare.

„Tu în schimb? Cine ești tu?“ părea să întrebe el.

Rigel s-a sprijinit cu încheietura mâinii de ușă. S-a uitat fix la Lionel pe sub sprâncenele negre și a zâmbit obraznic din colțul gurii, emanând o încredere de sine insolentă. Abia în clipa aceea mi-am dat seama că nu purta un hanorac sau un pulover, ci un tricou simplu îi îmbrăca pieptul bine definit de sub aureola de păr negru.

– Nu ghicești?

A spus-o în felul acela atât de specific lui, în felul acela viclean care stârnea îndoieli, de parcă faptul că se afla în casă nu ar fi putut fi interpretat în diverse moduri.

Au schimbat o privire pe care nu am înțeles-o, totuși, când Rigel s-a uitat la mine, avea privirea aceea categorică a cuiva care știa că avusese ultimul cuvânt.

– Anna e la telefon, a zis el. Vrea să vorbească cu tine.

Când i-am întâlnit privirea de la distanța aceea, mi-am dat seama cât de aproape stătea de mine. Am făcut un pas în lateral, depărtându-mă de el, și am aruncat o privire spre sufragerie. Anna aștepta să vorbească cu mine?

– Mulțumesc încă o dată pentru carte. Serios, am bâiguit eu către Lionel, fără să știu ce altceva să adaug. Acum trebuie să răspund... Pe curând!

L-am salutat puțin în grabă, înainte să dau fuga spre telefon. S-a aplecat spre mine și am avut impresia că era pe punctul de-a spune ceva, dar Rigel i-a luat-o înainte.

– La revedere, Leonard.

– De fapt, e Lion...

Apoi s-a auzit zgomotul sec al ușii.

CAPITOLUL 11. Fluturele alb

Există un mister în fiecare dintre noi.

Este unicul răspuns la tot ceea ce suntem.

Întotdeauna crezusem că Rigel era precum luna.

O lună neagră care își tănuia latura ascunsă de ochii tuturor, strălucind în întunericul ei până umbrea chiar și stelele.

Dar mă înșelam.

Rigel era precum soarele. Nemărginit, arzător și de neatins. Ardea pielea. Marca privirea. Dezbrăca gândurile, iar în mine arunca umbre care învăluiau orice alt lucru.

Când ajungeam acasă, jacheta lui era mereu acolo. Aș fi vrut să spun că mi-era indiferent, dar ar fi însemnat să mă mint pe mine însămi.

Era *diferit* când se afla prin preajmă. Ochii mei îl căutau. Inima mi se umplea.

Mintea nu-mi dădea răgaz și singura modalitate de a nu întâlni privirea aceea tulburătoare era să rămân tot timpul închisă în cameră, până seara când se întorceau Anna și Norman.

Mă ascundeam de el, dar adevărul era că exista un lucru care mă speria mai mult decât privirea lui tăioasă și crudă sau temperamentul lui neplăcut și imprevizibil.

Un lucru care mi se agita în piept, chiar și atunci când ne despărțeau ziduri întregi de cărămidă.

Într-o după-amiază însă, am hotărât să-mi las deoparte reticența și să cobor în grădină ca să mă bucur puțin de soare.

La noi, luna februarie era blândă, ușoară și proaspătă; nu avusesem niciodată parte de ierni prea reci prin acele părți.

Celor ca mine, care se născuseră și trăiseră în sudul Alabamei, nu le era greu să-și imagineze anotimpuri atât de blânde: copaci goi și străzi umede, nori albi pe un cer care la răsăritul zorilor mirosea deja a primăvară.

Îmi plăcea să simt din nou iarba pe picioarele goale.

Soarele creiona pe gazon pete dantelate de lumină, iar eu am învățat la umbra caisului, regăsind o fărâmă de liniște.

La un moment dat, un zgomot mi-a atras atenția. M-am ridicat în picioare și m-am apropiat curioasă, dar am renunțat la orice așteptare naivă când am descoperit ce anume scotea

zgomotul cu pricina.

Era un gărgăun. Avea un picior prins în noroi, iar când încerca să-și ia zborul, aripile îi produceau un zgomot răsunător.

Cu toată delicatețea, m-am trezit că sunt, în ciuda faptului că mă holbam la el îngrozită, neobișnuit de ezitantă în fața unei creaturi aflate în dificultate. Albinele mi se păreau cu adevărat drăguțe, cu picioarele lor plinuțe și gulerul lor păros, dar gărgăunii mă înspăimântaseră mereu.

Cu câțiva ani în urmă mă înțepaseră rău: mă duruse câteva zile și nu-mi prea doream să re trăiesc durerea aceea.

Dar a continuat să se zvârcolească într-un mod inutil și disperat, așa că latura mea mai tandră a preluat controlul: m-am apropiat puțin nesigură, cu inima împărțită între teamă și milă. Am încercat să-l ajut cu un bețișor, întins, dar am fugit țipând ascuțit când a izbucnit din nou acel zumzet cavernos. Apoi m-am întors cu coada între picioare, suferind, și am încercat din nou să-l ajut.

– Nu mă înțepa, te rog, l-am implorat eu în timp ce bățul mi s-a rupt în noroi, nu mă înțepa...

În clipa în care am reușit să-l eliberez, am simțit cum îmi înflorește în piept o senzație de ușurare. Preț de o clipă, mai că nu mi-a venit să zâmbesc.

Apoi și-a luat zborul.

Iar eu m-am făcut albă la față.

Am azvârlit bățul și am alergat ca nebuna: mi-am acoperit fața cu mâinile, țipând într-un mod rușinos de infantil. M-am împiedicat de propriile picioare și mi-am pierdut echilibrul pe plăcile de pe alee. Aș fi căzut dacă nu m-ar fi prins cineva în ultima clipă.

– Ce... am auzit în spatele meu. Ți-ai pierdut mințile?

M-am întors brusc, nedumerită, apucând mâinile care mă țineau. Doi ochi mă priveau uimiți.

– Lionel?

Ce căuta el în grădina casei?

– Jur, a spus el, că nu te urmăresc.

M-a împins în sus, iar eu mi-am scuturat niște pământ de pe haine, surprinsă să-l văd acolo. A arătat spre stradă.

– Locuiesc în apropiere. Câteva străzi mai încolo... Mergeam pe trotuar și te-am auzit țipând. M-am speriat de moarte, mi-a zis el pe un ton acuzator, privindu-mă pieziș. Pot să știu ce făceai?

– Nu, nimic. Era o insectă, am tergiversat eu, uitându-mă după gărgăun. M-am speriat.

M-a privit încruntat.

– Și... nu o puteai ucide, în loc să țipi?

– Bineînțeles că nu. Ce vină are dacă mie mi-e teamă?

M-am încruntat, ușor enervată. Lionel m-a privit preț de o clipă, surprins.

– Deci ești bine? m-a întrebat apoi, coborându-și privirea spre picioarele mele desculțe.

Am încuviințat lent din cap, iar el nu a părut să găsească altceva de spus.

– Bine, a murmurat el, după care s-a uitat în gol la pantofii lui. Și-a ridicat capul într-un gest scurt, apoi mi-a aruncat o privire. Atunci... pa.

În clipa în care s-a întors, mi-am dat seama că nici măcar nu-i mulțumisem. Lionel mă prinsese să nu cad, s-a grăbit să vadă dacă eram bine. Se purtase mereu atât de amabil cu mine...

– Așteaptă!

L-am văzut întorcându-se. Mi-am dat seama că m-am aplecat spre el cu puțin prea multă emfază.

– Vrei... Vrei o înghețată?

M-a privit oarecum nedumerit.

– Iarna...? a întrebat el, dar am încuviințat din cap fără ca expresia să mi se schimbe.

M-a privit, studiindu-mă îndelung. Apoi a părut să priceapă că vorbeam serios.

– De acord.

– Înghețată în februarie, a zis Lionel în timp ce eu ronțaiam fericită din a mea.

Ne așezasem pe trotuar, iar lui i-o dădusem pe cea de mere verzi.

Îmi plăceau nespus de mult înghețatele pe băț. Când a aflat Anna, mi-a cumpărat din acelea cu jeleuri în formă de animale congelate în ele, iar eu m-am uitat fix la ele șocată, incapabilă să-mi exprim adorația.

Am pălăvrăgit puțin cu Lionel. L-am întrebat unde locuia, dacă și el trecea podul peste râu printre strigătele muncitorilor.

Am descoperit că era simplu să vorbesc cu el. Mă întrerupea ocazional în toiul discursurilor, dar nu am făcut mare caz din asta.

El m-a întrebat de cât timp eram acolo, dacă îmi plăcea orașul, iar în timp ce-i răspundeam, mi s-a părut că l-am simțit privindu-mă pe furiș.

La un moment dat m-a întrebat și de Rigel. Mi-am simțit nervii încordându-se când m-a întrebat, așa cum se întâmpla de fiecare dată când apărea într-o conversație.

– La început nu am înțeles că era fratele tău, mi-a mărturisit el, după ce-i explicasem într-o manieră vagă că Rigel era un membru al familiei mele.

S-a uitat la crocodilul gumat din palma lui, înainte să-l mănânce.

– Cine credeai că e? am întrebat eu.

Am încercat să nu mă cramponez de cum îi spusese. De fiecare dată când cineva îl numea fratele meu îmi venea să zgârii orice prindeam sub unghii.

Lionel a pufnit în râs, clătinând din cap.

– Las-o baltă, s-a retras el liniștit.

Nu m-a întrebat nimic despre copilăria mea, iar eu n-am menționat deloc Mormântul. Nici faptul că băiatul din casă nu era, de fapt, fratele meu.

Era frumos, măcar o dată, să mă prefac că eram, pur și simplu, normală. Fără institute, fără directoare, fără saltele cu găuri și arcuri care te zgâriau pe spate.

Doar... Nica.

– Stai, nu-l arunca! l-am oprit eu degrabă pe Lionel când a dat să arunce bețișorul de la înghețată. M-a privit nedumerit în timp ce i-l luam din mână.

– De ce?

– Le păstrez, am zis eu încet.

M-a privit pe jumătate amuzat, pe jumătate curios.

– Cum de? Doar nu construiești modele la scară în timpul liber?

– Ah, nu. Imobilizez aripile păsărilor când se rănesc.

Lionel s-a uitat fix la mine uluit, apoi a părut să decidă că glumeam și a râs. M-a privit gânditor, în timp ce m-am ridicat și mi-am scuturat dosul blugilor de praf, rămânând tăcut preț de-o clipă.

– Ascultă, Nica...

– Hm?

M-am întors spre el zâmbind. Irisurile mele s-au revărsat asupra lui precum un ocean de argint, prinzându-l în capcană. Am văzut reflexia ochilor mei mari umplându-i privirea și, preț de o clipă, Lionel nu a părut în stare să spună nimic.

Cu buzele întredeschise, s-a uitat fix la mine purtându-se într-un mod ciudat.

– Tu... ai... ochi care... a bolborosit el într-un mod de neînțeles, iar eu m-am încruntat.

– Care ce? am întrebat eu, înclinând capul.

A clătinat din cap, grăbit. Și-a trecut mâna peste față, luându-și privirea de la mine.

– Nimic.

L-am privit fără să înțeleg, dar am uitat despre asta când a sosit momentul să ne salutăm. Mai aveam teme de făcut.

– Ne vedem mâine la școală.

Am pornit-o spre alee, iar Lionel a părut să-și dea seama că era timpul să plece. A ezitat, după care s-a hotărât să-și ridice capul.

– Am putea face schimb de numere de telefon, a spus el din senin, ca și cum i-ar fi stat pe vârful limbii de ceva vreme.

Am clipit și l-am auzit dregându-și vocea.

– Da, știi tu... Așa, dacă lipsesc de la școală, îți pot cere temele.

– Dar nu avem ore împreună, am subliniat eu cu sinceritate.

– Da... Da, păi, dar avem un laborator împreună, a subliniat el, insistând. Poate că voi pierde vreo vivisecție *importantă*...

Nu se știe niciodată... Și apoi aude Kryll?... Dar, dacă nu vrei, nu contează, eh... Doar spune-mi...

A continuat să gesticuleze vioi, iar eu m-am gândit că era puțin bizar. Am clătinat din cap, oprind acel șuvoi de cuvinte. Apoi i-am zâmbit.

– În regulă.

În seara aceea, Anna s-a întors mai devreme decât de obicei.

Mai erau câteva zile până la convenția exterminatorilor și m-a întrebat dacă aveam nevoie să-mi cumpere ceva.

– Ne vom întoarce în aceeași zi. Vom pleca în zori, zborul durează o oră și jumătate. Vom ajunge acasă după cină, probabil

pe la miezul nopții. Mobilul îți funcționează, da? Ai avut probleme la apelat? Pentru orice lucru...

– O să fim bine, am asigurat-o eu cu voce blândă, dorindu-mi să nu stric acel eveniment atât de important pe care Norman îl aștepta de câțiva ani. Știm să ne descurcăm singuri, Anna, nu trebuie să-ți faci griji pentru un lucru atât de neimportant. Eu și Rigel...

Dar m-am oprit. Numele lui mi-a rămas în gât ca un ciob de sticlă.

Abia în clipa aceea mi-am dat seama că aveam să fiu nevoită să rămân singură acasă cu el o zi întreagă. Doar cu prezența lui care avea să umple tăcerea din camere. Doar cu sunetul pașilor lui și cu ochii aceia care stârneau zgomote...

– Poftim? am tresăltat eu, venindu-mi în fire.

– Poți să te duci să-l chemi pe Rigel? a repetat Anna, așezând pe blat câteva borcane de sos de roșii. Aș vrea să vorbesc și cu el...

M-am încordat și nu m-am mișcat. Ideea de a mă duce să-l caut, de a mă apropia de el sau de a mă afla din nou în fața ușii camerei lui mă făcea să încremenesc.

Dar ea și-a ridicat capul, privindu-mă, iar eu m-am trezit strângând din buze.

„Voi fi cuminte“, mi-a șoptit o voce lăuntrică slabă.

Anna nu știa nimic despre relația controversată dintre mine și Rigel. Și așa trebuia să rămână. Altfel aș fi riscat să o pierd...

M-am întors aproape mecanic și, fără să spun nimic, m-am dus să fac ce mi-a cerut.

Am descoperit că Rigel nu era în camera lui: ușa era închisă, iar el nu era înăuntru.

L-am căutat prin casă, dar nu l-am găsit, aruncând o privire în camere de pe vârfurile picioarelor, până când logica m-a mânat afară din casă.

Ultimele raze de la apus aprindeau mugurii de gardenie; ramuri întunecate ieșeau în evidență, contrastând cu tot portocaliul acela, precum arterele și capilarele unui cer nespus de frumos.

Am traversat veranda, sărutând lemnul cu picioarele goale. M-am oprit în clipa în care privirea mi-a căzut asupra lui.

Se afla în grădina din spate. Stătea cu spatele la mine, iar lumina crepusculară îi scâldea hainele, conferindu-i părului reflexe întunecate și neașteptate, de culoarea sângelui din artere.

Am reușit să disting doar o fâșie subțire în formă de semilună din chipul lui. Era înconjurat de o tăcere atât de perfectă, încât m-am simțit ca o intrusă. Am continuat să-l privesc de la distanță, așa cum am făcut mereu, și n-am putut să nu mă întreb ce căuta acolo.

Da, chiar acolo, în liniștea aceea, cu o mână în buzunarul pantalonilor și îmbrăcat cu puloverul acela care îi venea ușor larg

la gât; cu umerii moi și un vânt ușor care îi mângâia încheieturile mâinilor...

„Îl privești prea mult“, m-a muștră o parte din mine, „îl privești prea mult. Și nu trebuie să o faci“.

Dar înainte să apuc să-mi mut privirea de la el, o fluturare mi-a captat privirea.

Un fluture alb a zburat în grădină, dănuind încolo și înapoi. S-a strecurat printre frunzele copacului și apoi, dintr-odată, s-a așezat pe puloverul lui Rigel.

S-a agățat în dreptul inimii lui, naiv și curajos. Sau poate doar nebun și deznădăjduit.

Mi-am ridicat imediat privirea spre el și m-am uitat fix la el cu neliniște și urgență.

Rigel și-a plecat capul. Genele i-au atins pomeții sculptați în timp ce și-a plecat privirea și l-a urmărit cum stătea acolo, cu aripile desfăcute, ca să capteze căldura, fragil și ignorant sub ochii lui.

Apoi și-a ridicat brațul. Și înainte ca fluturele să apuce să zboare, l-a acoperit cu mâna, închizându-l între degete.

Am simțit un gol în piept.

Cu inima strânsă, m-am trezit așteptându-mă să-l zdrobească. Am așteptat mișcarea aceea bruscă cu care

aveam să-l văd sufocându-l, așa cum îi văzusem făcând de multe ori pe ceilalți copii de la Mormânt. Eram atât de încordată, încât mi s-a părut că mă strângea în palmă *pe mine*. Am așteptat și am așteptat și...

Rigel și-a desfăcut degetele.

Iar fluturele era acolo. I s-a urcat pe mână, inocent și fără griji, iar el l-a privit cu apusul în ochi și vântul suflându-i părul.

L-a privit luându-și zborul. Și-a ridicat privirea spre cer, iar soarele mi-a creionat în fața ochilor o priveliște nemaivăzută până atunci.

M-am uitat fix la el, învăluit în lumina aceea caldă, pură, care nu crezusem că i-ar fi stat vreodată bine... Lui, căruia i se potriviseră mereu la perfecție doar umbrele și găurile negre, vânătaile și tenebrele. Ba chiar crezusem că era perfect așa, un înger izgonit ce nu putea fi altceva decât un Lucifer frumos condamnat să blesteme paradisul pe vecie.

Dar în clipa aceea...

Privindu-l în lumina aceluia gest, în culorile acelea atât de vii, de moi și de calde, mi-am dat seama că nu-l văzusem niciodată atât de splendid ca în clipa aceea.

„Îl privești prea mult“, mi-a șoptit inima. „Mereu l-ai privit prea mult, pe el care strică și zgârie și se agață, pe el care este făuritorul de lacrimi, cerneala care țese povestea. Nu trebuie, nu trebuie“, iar eu mi-am strâns mâinile, mi-am strâns brațele. M-am strâns pe mine, după care m-am frânt ca să-l privesc.

– Rigel.

L-am văzut plecându-și pleoapele. Și-a întors capul și m-a țintuit cu ochii-i adânci peste umăr. Iar eu i-am simțit zburând în mine, săpând abisuri fără ca măcar să le fi dat voie.

Mi-au aprins pielea și am regretat tot timpul petrecut privindu-l, am regretat că nu reușeam să-l privesc în ochi fără să simt că își însușea ceva din mine.

– Te caută Anna.

„Mereu l-ai privit prea mult.“

M-am îndepărtat degrabă, fugind de viziunea aceea. Totuși, am avut impresia că o parte din mine a rămas acolo, captivă pe vecie în clipa aceea.

– Acum vine, i-am spus Annei, după care am plecat din bucătărie.

Eram victima unor emoții nedefinite, de care nu știam cum să scap.

M-am forțat să-mi amintesc cum distrusese trandafirul, cum mă alungase din camera lui, cum mă avertizase mereu să nu-i stau în cale. Mi-am amintit batjocura, duritatea și disprețul care îi îmbibaseră de atâtea ori privirea și m-au înspăimântat senzațiile care, în ciuda tuturor acestor lucruri, nici gând să mă lase în pace.

Ar fi trebuit să-l disprețuiesc. Să-mi doresc să dispară. Și totuși... *Totuși...*

Nu încetam să caut lumina. Nu reușeam să renunț.

Rigel era enigmatic, cinic și înșelător ca un diavol. De câte ori trebuia să mi-o mai dovedească, înainte să renunț?

Mi-am petrecut restul zilei în cameră, chinuită de gândurile mele.

După cină, Anna și Norman au propus o plimbare prin cartier, dar am refuzat. N-aș fi reușit să mă bucur de compania lor, nici să par atât de zâmbitoare și de nepăsătoare precum aș fi vrut, așa că i-am privit plecând, ușor melancolică.

Am zăbovit pe trepte, după care am hotărât să urc la etaj.

Tocmai ce urcam scările, când, dintr-odată, am auzit acorduri angelice umplând văzduhul.

Picioarele mi s-au oprit; la fel și respirația.

O melodie încântătoare a prins viață în spatele meu și totul în jurul meu s-a transformat în hârtie pe care notele acelea mi-au pictat bătăile ușor frenetice ale inimii.

M-am întors spre locul în care se afla pianul.

Am avut impresia că pânze de păianjen invizibile îmi ferecau oasele; ar fi trebuit să merg la etaj, să îmi urmez rațiunea. În schimb, picioarele m-au purtat spre marginea acelei camere.

L-am găsit stând cu spatele la mine, cu părul negru ieșind în evidență în lumina lămpii. Pe pian se afla o vază de cristal frumoasă în care Anna pusese un buchet de flori. Am reușit să-i zăresc mâinile albe ca zăpada care se mișcau peste clape cu gesturi fluide și experte, sursa acelei magii invizibile. M-a încântat să le privesc, știind că nu mă observase.

Avusesem mereu impresia că voia să spună ceva prin melodiile pe care le cânta.

Că, oricât de tăcut știa Rigel să fie, acela era oarecum modul lui de a vorbi. Notele acelea conțineau un limbaj mut pe care nu știusem niciodată să-l interpretez, dar de data asta mi-am dorit să fi putut înțelege ce șopteau.

Nu l-am auzit niciodată cântând piese vivace sau festive. Melodiile lui aveau mereu ceva emoționant și nedefinit, care îți frângea inima.

La un moment dat, Klaus a sărit pe pian. S-a apropiat de Rigel și l-a adulmecat cu capul plecat, de parcă ar fi avut impresia că-l cunoștea.

I-am văzut degetele oprindu-se lent. Rigel și-a întors capul spre pisică, apoi a întins mâna și l-a apucat de ceafă, ca să-l dea jos.

Dar, brusc, umerii i s-au încordat. În clipa următoare, și-a afundat cu brutalitate degetele în blana lui Klaus, care s-a zvârcolit și l-a sâsâit, dar în zadar. Rigel s-a ridicat brusc și l-a azvârlit cât colo, zgâriind clapele pianului și răsturnând vaza cu flori, care a căzut la pământ cu un zgomot asurzitor. Cristalul a explodat în mii de bucăți, iar violența care mi s-a creionat în fața ochilor, mi-a făcut inima să-mi sară-n gât.

M-a cuprins o senzație de groază. Momentul acela de pace a fost sfâșiat de o furie oarbă, iar eu m-am împleticit în spate, șocată. Am luat-o la sănătoasa, urcând în fugă scările pe un fundal de sunete uitate.

În timp ce mă cuprindea o senzație de panică, iar bătăile inimii îmi înceteșau mintea, gândurile mi s-au întors la o amintire care se estompase în timp...

– Mă sperie.

– Cine?

Peter nu mi-a răspuns. Era timid, osos și se temea de orice. Dar de data asta în ochi i se citea ceva diferit.

– El...

Chiar dacă eram doar o fetiță, am înțeles la cine se referea. Mulți se temeau de el, pentru că Rigel era atipic chiar și printre copiii ca noi.

– Ceva e în neregulă cu el.

– Ce vrei să spui? am întrebat nesigură.

– E violent, a zis Peter cutremurându-se. Se bate și rănește pe oricine din plăcere. Îl văd uneori... Sfâșie iarba în pumni.

Pare să-și piardă mințile. O sfâșie ca un animal. E feroce și furios, nu știe decât să rănească.

Am înghițit în sec, privindu-l pe sub ciufurile cosițelor mele neîngrijite.

– N-ai de ce să te temi, l-am liniștit eu cu voce slabă. Nu i-ai făcut niciodată nimic...

– Dar tu? Tu ce i-ai făcut?

Mi-am ros plasturii, fără să știu ce să-i răspund. Rigel mă făcea să plâng și să disper, dar nu știam de ce. Știam doar că zi de zi aducea tot mai mult a povestea pe care ne-o spuneau la culcare.

– Tu n-o vezi, a șoptit Peter cu voce fantomatică. Tu n-o simți, dar eu... stau în cameră cu el. S-a întors și m-a privit și expresia de pe chipul lui m-a înspăimântat. Nu știi câte lucruri a sfărâmat în bucăți fără motiv. Se trezea în miezul nopții și urla la mine să ies din cameră. Vezi cum zâmbește uneori? Vezi cum rânjește? Nu e precum ceilalți. E dezechilibrat și crud. E rău, Nica... Toți ar trebui să stăm departe de el.

CAPITOLUL 12. Akrasia

Cel care mârâie, sâsâie și zgârie este de obicei sufletul cel mai vulnerabil.

Violent și crud.

Iată ce-l definea.

Manipulativ cu cei pe care voia să-i farmece, îngrozitor pe reversul acelei medalii.

Rigel îmi arăta sângele de pe mâinile lui, zgârieturile de pe chipul lui, cruzimea din ochi când rănea pe cineva. Îmi mârâia să stau departe de el, îmi zâmbea întunecat și batjocoritor

părând să mă provoace în același timp să fac opusul.

Nu era un prinț. Era un lup. Și poate că toți lupii arătau ca niște prinți splendizi și delicați, altminteri Scufița Roșie nu s-ar fi lăsat păcălită.

Iată concluzia pe care știam că trebuia să o accept.

Nu exista nici o lumină. Nu exista nici o speranță. Nu în cazul cuiva ca Rigel.

De ce nu reușeam să înțeleg asta?

– Suntem gata, l-am auzit pe Norman spunând.

Ziua plecării lor sosise prea curând și, în timp ce am așezat geanta la baza scărilor, m-a încercat un sentiment ciudat

și inexprimabil de părere de rău. I-am întâlnit privirea Annei și am știut că era din cauză că nu aveam să o revăd până târziu. Chiar dacă înțelegeam atașamentul excesiv din partea mea, să-i văd plecând îmi provoca un sentiment straniu de abandon care mă făcea să mă simt încă o copilă.

– Veți fi bine? a întrebat Anna îngrijorată.

O tulbura gândul de-a ne lăsa singuri o zi întreagă, mai ales ținând cont de etapa delicată în care ne aflam în procesul de adopție. Știam că nu i se părea oportun să

plece, dar o asigurasesem că aveam să ne revedem în seara aceea și că, la întoarcerea ei, urma să ne găsească acolo.

– Vă sunăm când aterizăm.

Și-a aranjat eșarfa, iar eu am încuviințat din cap, încercând să zâmbesc. Rigel se afla puțin mai în spatele meu.

– Trebuie să-l hrăniți pe Klaus, ne-a amintit Norman și, în pofida situației, m-am luminat la față.

Mi-am plecat neliniștită privirea spre pisic și l-am văzut uitându-se posac la mine, după care a trecut pe lângă noi, cu dosul la vedere, fără ca măcar să ne atingă.

Anna l-a strâns pe Rigel de umăr și și-a ridicat privirea asupra mea. Mi-a zâmbit, dându-mi o șuviță de păr după ureche.

– Ne vedem diseară, a spus ea cu delicatețe.

Am rămas pe loc în timp ce s-au îndreptat spre ușă. Am rămas lângă scări și le-am făcut cu mâna înainte să iasă.

Păcănitul încuietorii a răsunat în tăcerea din casă.

Câteva clipe mai târziu am auzit zgomot de pași în spatele meu, dar am apucat doar să-i văd spatele lui Rigel dispărând la etaj. A plecat fără să catadicsească să-mi arunce o privire măcar.

M-am uitat fix la locul în care dispăruse, apoi m-am întors. M-am uitat la ușa de la intrare și am suspinat încet, răsufând apăsător.

Aveau să se întoarcă curând...

Am rămas în fața intrării de parcă și-ar fi putut face apariția din nou din clipă în clipă. M-am trezit stând pe jos, cu picioarele încrucișate, fără să-mi dau seama cum ajunseseam în poziția aceea. Am bătut darabana cu degetele pe podea, urmărind o crăpătură în lemn, și m-am întrebat oare unde se dusesese Klaus.

Mi-am întors capul spre sufragerie și l-am găsit în mijlocul covorului, lingându-și lăbuța. Își mișca căpșorul în sus și-n jos, iar mie mi s-a părut drăguț.

Oare avea chef de joacă?

M-am ghemuit în spatele peretelui, privindu-l pe furiș. Apoi, fără să mă vadă, m-am târât spre el.

Și-a lăsat lăbuța jos și s-a întors să mă studieze: m-am oprit brusc, holbându-mă la el ca un mic sfinx. Mi-a aruncat o privire iritată, iar coada i se mișca acum spasmodic.

S-a întors, iar eu m-am târât din nou spre el.

M-am oprit de cum m-a privit. Am început astfel un fel de joc de *un, doi, trei, la perete stai*, în care el se întorcea și mi arunca priviri fulgerătoare, iar eu înaintam ca un scarabeu.

Dar când am ajuns la marginea covorului, Klaus a scâncit nervos, iar eu am hotărât să mă opresc.

– Nu ai chef de joacă? l-am întrebat eu puțin dezamăgită, sperând să se întoarcă din nou.

Dar Klaus a dat din coadă de câteva ori și a plecat. M-am lăsat pe călcâie, puțin descurajată, după care m-am hotărât să urc în camera mea și să învăț.

Am ajuns la etaj, întrebându-mă la ce oră aveau să ajungă Anna și Norman la aeroport. Eram cufundată în gândurile mele, când ceva mi-a captat atenția. M-am întors și privirea mi-a zburat spre centrul coridorului.

Rigel stătea nemișcat, cu spatele la mine, cu capul ușor plecat înainte. M-am oprit doar când l-am văzut sprijinindu-se cu mâna de perete. Nu mi-a scăpat nici faptul că degetele pe care le ținea pe perete îi erau încordate.

Ce... făcea?

Mi-am depărtat buzele, șovăind pe marginea unei încrederi de sine pe care nu o aveam de fapt.

– Rigel?

Mi s-a părut că i-am văzut nervii de la încheietura mâinii încordându-i-se imperceptibil sub piele, dar tot nu s-a mișcat.

Mi-am întors capul într-o parte, încercând să-i văd fața, iar

pe măsură ce m-am apropiat de el, auzeam scândurile vechi scârțâindu-mi sub picioare. Când m-am apropiat suficient de tare, am avut impresia că l-am văzut strângând din pleoape.

– Rigel, l-am strigat din nou, precaută. Ești... bine?

– Sunt *foarte bine*, a mârâit el feroce, rămânând cu spatele la mine, iar eu mai că n-am tresărit când i-am auzit vocea scrâșnită.

M-am oprit, dar nu neapărat din cauza timbrului lui ostil. Nu... M-am oprit pentru că minciuna aceea era atât de dezarmantă, încât n-am putut să plec. Am întins mâna spre el.

– Rigel...

Abia de-am apucat să-l ating ușor, că și-a și smuls brațul de pe perete. S-a întors brusc, îndepărtându-se de mine, cu ochii ațintiți asupra alor mei.

– *De câte ori ți-am spus să nu mă atingi?* a șuierat el amenințător.

M-am dat în spate. L-am privit tulburată și m-am simțit mai sfâșiată de acea reacție decât mi-ar fi plăcut să recunosc.

– Voiam doar... am îngânat eu și m-am întrebat de ce, *de ce* nu mă învățam minte, doar să mă asigur că ești bine.

În clipa aceea mi-am dat seama că avea pupilele ușor dilatate. În clipa următoare, mina i s-a schimbat.

– De ce? A făcut o grimasă într-un fel neînfrânat, exagerat, marcat de o ironie crudă. Un fel care nu i se potrivea nici măcar lui. Ah, da, s-a corectat imediat, plescăind din limbă într-un fel ce părea făcut întocmai pentru a mă zgâria pe mine, pentru că ești tu. Așa e firea ta.

Mi-am încordat încheieturile mâinilor, tremurând.

– Încetează!

Dar el a făcut un pas spre mine. Trona deasupra mea cu zâmbetul lui mușcător și otrăvitor, brutal de nemilos.

– E mai puternic decât tine, nu-i așa? Ai vrea să mă ajuți? m-a întrebat el în șoaptă, implacabil, cu pupilele ca niște ace. Ai vrea... *să mă repari?*

– Încetează, Rigel! M-am dat brusc înapoi. Își ținea pumnii strânși, dar eram mereu prea slabă, prea suavă și prea neputincioasă. Se pare că faci tot posibilul, tot posibilul ca să... ca să...

– Ca să? m-a îmboldit el.

– Ca să fii urât.

„De mine“, aș fi vrut să-i spun. „De mine, doar de mine, de parcă m-ai pedepsi.“

De parcă aș fi făcut ceva și acum meritam să am parte de cea mai urâtă latură a lui.

Orice mușcătură era o pedeapsă, orice privire, o muștrare. Uneori aveam impresia că voia să-mi spună ceva cu privirile acelea și, în același timp, să îngroape acel ceva sub metri de zgârieturi și spini.

Și în timp ce mă uitam la el, învăluită de umbra pe care o arunca asupra mea, aproape că mi s-a părut că văd o străfulgerare în ochii lui: *ceva dedesubt*, ceva ce nici măcar eu nu reușisem să văd până atunci.

– Și mă urăști? Vocea lui mi-a invadat urechile, amplificată de apropierea lui. Chipul îi era ușor plecat asupra mea, pentru a compensa diferența de statură dintre noi. Mă urăști, *molie*?

L-am privit în ochi, pe rând, învinsă.

– Asta ai vrea?

Rigel și-a închis încet gura, cu privirea încătușată de a mea. Apoi și-a ridicat privirea de la mine, s-a uitat cu severitate dincolo de umerii mei și nu a fost nevoie să-l aud rostind acea unică silabă, ca să-i știu răspunsul. N-a fost nevoie să-i aud tonul aspru și lent cu care a spus-o, de parcă până și lui i-ar fi fost greu s-o facă.

– Da.

M-a eliberat de prezența lui, dispărând în jos pe scări.

Am rămas așa, cu ecoul acelor cuvinte, până când zgomotul ușii de la intrare mi-a șoptit că plecase.

Mi-am petrecut toată ziua singură.

Casa a rămas tăcută ca un sanctuar gol. Doar zgomotul ploii a întrerupt absența sunetelor: reflexia picăturilor de pe ferestre îmi stria picioarele, creionând urme de cristal pe parchet. O urmăream căzând cu privirea pierdută, așezată pe podea.

Mi-aș fi dorit să fi putut exprima în cuvinte cum mă simțeam. Să le scot din mine și să le aliniez pe podea, ca niște bucăți de mozaic, și să le văd cum se potrivesc cumva împreună. Eram secătuită.

O parte din mine știuse mereu că lucrurile nu aveau cum să funcționeze. Știusese de la bun început. De când plecasem din Mormânt. Mă colorasem cu speranțe, așa cum făceam de mică, pentru că doar așa știam să trăiesc, luminând și lustruind. Dar adevărul era că nu știam cum să văd altceva. Adevărul era că, oricum ai fi privit-o, pata aceea neagră nu avea să dispară vreodată.

Rigel era făuritorul de lacrimi.

Fusese mereu punctul central al legendei, pentru mine. Întruchiparea ei. Chinul care, copilă fiind, mă făcuse de atâtea ori să plâng.

Făuritorul de lacrimi era întruchiparea răului.

Te făcea să suferi, te mânjea de angoare, până te făcea să plângi. Te făcea să minți și să disperi. Așa ne învățaseră.

Îmi aminteam că Adeline nu vedea lucrurile așa. Spunea că, privită dintr-un alt punct de vedere, povestea putea fi interpretată într-o manieră diferită. Că nu era doar întruchiparea răului, pentru că, dacă lacrimile erau prețul plătit pentru sentimente, în ele se găsea și dragoste, afecțiune, bucurie și pasiune. Era durere, dar și fericire.

„Ele ne fac umani“, spunea ea. Merita să suferi ca să simți ceva.

Dar eu nu reușeam să văd lucrurile la fel ca ea. Rigel rupea totul în bucăți.

De ce nu se lăsa pictat? De ce nu-l puteam polei cu aur, așa cum făceam cu toate celelalte lucruri? M-aș fi mișcat încet, *cu delicatețe*, fără să-l rănesc. Împreună am fi putut fi ceva diferit, chiar dacă nu-mi puteam imagina altceva decât privirea cu care se uitase mereu la mine.

Dar am fi putut fi o poveste care să reziste. Fără lupi, fără mușcături, fără temeri.

O familie...

Am auzit mobilul de pe birou anunțându-mă că primisem un mesaj. M-am ghemuit, oftând: eram aproape convinsă că era Lionel.

În ultimele zile îmi scrisese de mai multe ori și vorbiserăm mult. Îmi povestise o mulțime de lucruri despre el, despre hobby-urile lui, despre sporturile pe care le practica, despre turneele de tenis pe care le câștigase. Îi plăcea să-mi spună despre succesele lui și, chiar dacă nu mă întreba nimic despre mine, era frumos să am pe cineva cu care să vorbesc fără să risc s-o bat mereu la cap pe Billie.

Dar în după-amiaza aceea lucrurile se derulaseră altfel.

Îmi scrisese, iar eu nu putusem să mă abțin și-i povestisem despre Rigel.

Cele întâmplate mi-au rămas în suflet ca un ghimpe. Îi spusese adevărul, cum că nu eram de fapt frați; îi spusese că nu ne unea nici o legătură de sânge, iar el nu mi-a răspuns preț de o clipă îndelungată.

Poate că nu ar fi trebuit să vorbesc atât de mult despre mine însămi. Poate că îl enervasem pentru că îndreptasem atenția asupra mea, când el îmi vorbea despre ultima cupă câștigată.

Apoi începuse să plouă, iar eu mă gândisem doar că *el* era afară, în zidul acela de ploaie, fără umbrelă la el.

Pentru că, la urma urmei, nu știam să trăiesc altfel. Luminând și lustruind, chiar dacă cu cât încercam mai mult, cu atât se vedeau mai bine marginile aspre.

Țârâitul telefonului a invadat casa.

Mi-am venit în fire de parcă ar fi aruncat cineva cu o găleată cu apă rece pe mine. Am ieșit din cameră, dar apoi m-am

întors în grabă după mobil. Am ajuns în sufragerie și am dat fuga să răspund.

– Alo?

– Nica, s-a auzit o voce caldă. Bună. E totul bine?

– Anna, am zis eu, fericită, dar confuză.

Mă sunase pe la prânz ca să mă anunțe că ajunseseră și că acolo ninge. Nu mă așteptam să sune din nou.

Am fost convinsă că am surprins o nuanță diferită în vocea ei și mi-am dat seama că legătura era slabă.

– Vă sun de la aeroport. Aici vremea s-a înrăutățit. Ninge foarte puternic. A nins așa toată după-amiaza și nu se întrevede nici o îmbunătățire până mâine-dimineață. Stăm toți la coadă, dar... Ah, Norman, lasă-l pe domn să treacă! Valiza dumneavoastră... Mă scuzați! Nica, mă auzi?

– Da, te ascult, am zis eu, înghițind în sec și auzind telefonul bâzâind.

– Au închis toate porțile, s-a auzit la telefon, sacadat, anulează zboruri și acum așteptăm să ne mute zborul, dar continuă să anunțe că aeroportul e închis din cauza vremii rele... Ah, așteaptă... Nica... Nica?

– Te aud, Anna, am răspuns eu, ținând telefonul cu ambele mâini, dar îi auzeam vocea cu ecou și îndepărtată.

– Spun că nu sunt prevăzute zboruri până mâine-dimineață, am reușit eu să înțeleg și l-am auzit pe Norman vorbind cu cineva. Sau cel puțin până când nu se oprește furtuna, a concluzionat ea, iar eu am rămas locului, în tăcerea din casă, asimilându-i cuvintele. Of, Nica, scumpa mea, îmi pare așa de rău... Nu mi-am imaginat că... Mă scuzați, rândul? Se stă la rând, nu vedeți? Îmi călcați pe eșarfă! Serios, știu că am zis... Nica? Știu că am zis că ne vom întoarce diseară...

– Nu-i nimic, am răspuns eu în receptor, încercând să o mai liniștesc. Anna, nu trebuie să-ți faci griji. Avem ce mânca.

– Ai spus că plouă tare? Încălzirea e pornită, da? Tu și Rigel sunteți bine?

Mi-am simțit gura uscată.

– Suntem bine, am spus eu lent. E cald în casă, nu-ți face griji!

Și Klaus a mâncat, am spus eu, întorcându-mă spre pisicul care se odihnea în capătul celălalt al camerei. A mâncat tot și acum moțăie pe fotoliu. M-am forțat să zâmbesc, auzind

bâzâitul îngrijorat de la celălalt capăt al liniei. Serios, Anna, stați liniștiți! E vorba despre o singură noapte... Sunt convinsă că se va rezolva curând, dar între timp, nu vă faceți griji. Noi... vă așteptăm aici.

Am mai vorbit puțin. Anna m-a întrebat dacă știam să încuiem ușa și mi-a recomandat să o sun în caz de orice. M-am lăfăit în atenția pe care mi-o acorda până a sosit momentul să închidă. Când am închis, m-am trezit învăluită de întunericul serii.

– Suntem doar noi doi, nu? i-am murmurat eu lui Klaus, zâmbind.

A deschis un ochi și m-a privit încruntat.

Am aprins veioza și am apucat mobilul pe care îl lăsasem pe masă. Încă nu-i răspusesem lui Lionel. M-am încruntat când mi-am dat seama că îmi trimisese o fotografie. În timp ce am accesat-o, un fulger a iluminat ferestrele.

Nu eram pregătită pentru ce s-a întâmplat după aceea.

Ar fi trebuit să-l simt. Așa cum se simte mirosul de ploaie înainte să înceapă o furtună.

Ar fi trebuit să-l simt așa cum simți calamitățile, distrugerea pe care o aduc, chiar înainte să atingă vreun lucru.

Ușa de la intrare s-a deschis brusc sub o rafală de vânt rece ca gheața și mai că n-am scăpat mobilul din mână.

Rigel și-a făcut apariția, înalt, cu pumnii strânși și cu apă de ploaie picurând de pe el, cu părul căzându-i peste față. Pantofii îi erau plini de noroi și avea coatele roșii în punctul în care mânecile lăsau să i se vadă antebrațele.

Arăta îngrozitor: buzele cianotice de la frig, hainele ude. A închis ușa fără să se uite măcar la mine, iar eu m-am trezit holbându-mă la el, încremenită și șocată.

– Rigel...

Atunci s-a întors spre mine. Iar eu mi-am simțit pieptul străbătut de o pulsație dureroasă când am văzut cum îi arăta fața.

Tăietura de pe buze m-a lovit ca o palmă peste față. Sângele roșatic i se prelingea pe maxilarul alb, amestecându-se cu ploaia, iar sprânceana despătată îi ieșea în evidență pe pielea palidă. I-am cercetat fața, îngrozită, trecând în revistă fiecare rană.

– Rigel, am spus eu cu răsuflarea tăiată, dar nu-mi găseam cuvintele. L-am urmărit cu privirea când s-a desprins de lângă ușă. Ce... Ce-ai pățit?

M-a copleșit să văd atâta sânge și nu mi-am dat seama că avea încheieturile degetelor julite până n-a trecut pe lângă mine. Priveliștea aceea mi-a transformat îngrijorarea într-un presentiment, dar n-am avut timp să înțeleg. Mobilul m-a alertat că primisem un alt mesaj și mi-am plecat imediat privirea asupra lui.

Mi-a înghețat sângele-n vene, preschimbându-se în spini și cioburi de sticlă pe oasele mâinilor mele. Preț de o clipă am rămas fără suflare. Am simțit că mi se învârte capul și că lumea se stinge până a dispărut cu totul.

Pe ecranul telefonului era chipul lui Lionel, plin de lovituri și de sânge; părul îi era ciufulit, avea urme de pumni pe piele, iar eu m-am dat un pas în spate, clătinându-mă pe picioarele instabile.

Iar ultimul mesaj de la el, fiecare literă m-a împuns ca un ac în ochi:

„El a făcut-o.“

– Ce-ai făcut?... Mi-am ridicat privirea, având încă în minte spectrul acelei imagini. M-am uitat la spatele lui Rigel. Ce-ai făcut?, am întrebat din nou, tremurând mai tare, iar de data asta vocea mea l-a făcut să se oprească.

Rigel s-a întors spre mine cu pumnii strânși. S-a uitat la mine cu ochii vineți și privirea i s-a fixat instantaneu asupra celularului pe care-l strângeam între degete.

Și-a ridicat un colț al buzelor, strâmbându-se, creionând un zâmbet care nici măcar nu aducea a zâmbet.

– Of, oaia a strigat „Lupul!“, a izbucnit el răutăcios.

Am simțit ceva explodându-mi în ceafă, iradiindu-mi prin artere, arzându-mi fiecare centimetru de sânge și

strângându-mă într-o menghină înflăcărată.

Când Rigel s-a întors și a dat să plece, mi-a tremurat fiecare nerv din corp, tâmpilele mi-au pulsă cu putere și ochii îmi erau mari și uzi de lacrimi care făceau ca totul în jurul meu să se înceteze.

M-am pierdut cu firea, totul în jurul meu a fost înghițit. A rămas doar o căldură arzătoare. Doar o furie frenetică pe care nu o mai simțisem până atunci.

Și ceva s-a rupt.

M-am repezit în față și l-am lovit cu furie. L-am zgâriat hainele ude, coatele, umerii, orice loc în care am reușit să ajung, iar Rigel s-a dat înapoi sub acel asediu neașteptat, în timp ce lacrimile mi se prelingeau pe obraji.

– De ce? am urlat cu vocea frântă, încercând să-l apuc. *De ce? Ce ți-am făcut vreodată?*

M-a împins înapoi, încercând să ajungă la scări. Mi-a desprins degetele de pe el de parcă ar fi fost păianjeni, privind cu încăpățănare înainte, în timp ce eu îi zgâriam hainele cu plasturii, încercând să-l rănesc.

– Ce-am făcut ca să merit asta? am urlat eu cu gâtul dureros. *Ce? Spune-mi!*

– Nu mă atinge, a îndrăznit el să-mi spună șuierat, iar eu n-am mai văzut nimic.

M-am luptat cu mâinile care mă respingeau cu fermitate, ca să mă țină la distanță. M-am aruncat asupra lui și Rigel a mârâit:

– Ți-am spus să nu...

Dar nu l-am lăsat să termine. L-am apucat de antebraț și l-am tras cu putere.

Violența gestului meu a explodat. Preț de o clipă, mi-am înfipt degetele în pielea lui goală, *dezvelită*, și am rămas încordată lângă el.

Singurul lucru pe care l-am perceput când m-a împins brusc în spate a fost reflexul plin de furie al părului lui negru. Strânsoarea ca de fier cu care mi-a apucat umărul, oprindu-mă în ultima clipă.

Și conturul gurii lui... care s-a aplecat spre mine și s-a închis peste buzele mele.

CAPITOLUL 13. Spinii regretelor

Prima dată când o văzuse avuseseră cinci ani amândoi.

Sosise într-o zi ca oricare alta, pierdută, așa cum erau ei toți, ca niște rătuște fără mamă.

Rămăsese acolo, cu silueta conturată pe porțile de fier, confuză în toamna aceea care îi înghițea părul castaniu și pielea

pantofilor ei dezlegați.

Nu fusese nimic mai mult de-atât. Și-o amintea cu aceeași insignifianță cu care îți amintești de o piatră banală: suflet mohorât și umeri subțiri, culorile acelea de molie, de insectă neglijată. Tăcerea unui plâns mut pe care îl văzuse de fiecare dată mereu pe alte chipuri.

Apoi un vârtej de frunze și ea se întorsese.

Se întorsese spre el.

Și un tremur puternic oprise pământul, îi oprise inima. Îl copleșise o privire cum nu mai văzuse până atunci: două cercuri de argint mai orbitoare decât cristalul. Ochi strălucitori de un gri incredibil, și, înfiorându-se ca-n povești, Rigel îi văzuse pupilele pline de plâns și irisurile din altă lume, limpezi ca sticla.

Rămăsese surprins când ea îl văzuse.

Îl privise drept în față și avea ochii făuritorului de lacrimi.

*

Îi spusese că dragostea adevărată nu se sfârșește niciodată.

I-o spusese directoarea, când o întrebase ce era dragostea.

Rigel nici măcar nu-și amintea unde auzise vorbindu-se despre ea, dar în copilărie își petrecuse diminețile

căutând-o prin grădină, în trunchiurile goale ale copacilor, în buzunarele altor copii. Se scotocise în piept, își întorsese pantofii cu susul în jos, căutând această dragoste lăudată, dar abia după aceea înțelesese că însemna mai mult decât o monedă sau un fluier.

I-o spusese băieții mai mari, cei care o simțiseră primii pe propria piele, cei mai nesăbuiți sau poate doar cei mai nebuni.

Vorbeau ca beți despre un lucru care nu putea fi văzut sau atins, iar lui Rigel i se păruseră și mai pierduți cu aerul lor gânditor, dar totuși fericiți că erau pierduți. Naufragiați în derivă, dar legănați de cântecul sirenelor.

Îi spusese că dragostea adevărată nu se sfârșește niciodată.

Îi spusese adevărul.

Fusese inutil să încerce să se debaraseze de ea. I se prinsese de pereții sufletului precum polenul dintr-o miere pe care nu o ceruse niciodată; îl îmbrobodise și mânjise fără să-i lase vreo cale de ieșire; o condamnare ce picura nectar și otravă, ce șiroia gânduri, respirații și cuvinte, lipindu-i pleoapele, limba și degetele rând pe rând.

Ea îi săpase în piept cu o privire, îl sfâșiase dintr-o clipire. Îi însemnase pe viu inima cu ochii ei de făuritor de lacrimi, iar Rigel o privise cum i-o smulge fără să apuce măcar să țină strâns de ea.

Nica îl prădase dintr-o respirație, lăsându-i doar o durere, o năzuință arzătoare în piept. Îl lăsase sângerând lângă ușă, fără să-l atingă măcar, cu acea grație nemiloasă care încovoia pământul și culorile acelea fade de molie, rămășițe ale unor zâmbete delicate.

Îi spusese că dragostea adevărată nu se sfârșește niciodată.

Nu-i spusese însă că dragostea adevărată te sfâșie până în măduva oaselor atunci când prinde rădăcini în tine și nu-ți mai dă drumul.

*

Cu cât o privea mai mult, cu atât mai mult nu se putea opri din a o privi.

Era ceva suav în ușurința cu care se mișca, ceva infantil și mic și adevărat în natura ei autentică. Privea lumea de după barele de fier ale porților, cu mâinile pe ele, și spera, își dorea, așa cum el nu o făcuse niciodată.

O privea alergând desculță prin iarba mare, legănând pe brațe ouă de vrăbii, frecându-și flori de haine ca să pară mai puțin cenușii.

Și Rigel se întrebase cum de un lucru atât de fragil și de mohorât avea forța de a-l răni atât de tare. Respinsese sentimentul acela cu o aroganță și o încăpățănare de copil, îl îngropase sub organe și piele, încercând să sufoce din naștere acel car ce trebuia stârpit.

Nu o putea accepta. Nu voia să o accepte: ea, atât de anonimă și neînsemnată, ea, care nu știa nimic, nu-l putea pătrunde așa și nu-i putea străpunge sufletul și inima fără să-i ceară măcar permisiunea.

Prăpastia aceea nu putea fi controlată, devora și sfâșia totul în jurul ei; dezintegra orice înfrânare cu o agresivitate înspăimântătoare, iar Rigel o ascunsese, o ascunsese pentru că poate, în străfundul lui, se temea, pentru că, dacă ar fi recunoscut-o în cuvinte, ar fi însemnat să-i confere o inevitabilitate pe care nu era pregătit s-o accepte.

Dar carul acela se agățase și mai tare de el, mutase vene și prinsese rădăcini. Părea să-l împingă spre ea, atingând nervi pe care nici măcar nu știa că-i avea, iar Rigel își simțise mâinile tremurând când o împinsese prima dată. O privise căzând și nu fusese nevoie s-o vadă uitându-se pentru a devora acea certitudine, pentru a o sorbi cu lăcomie. „Basmeele nu sângerează“, se convinsese el rapid după ce o privise fugind. „Basmeele nu se zgârie pe genunchi“, iar asta fusese suficient ca să-i șteargă orice urmă de îndoială, fior și umbră.

Nu era făuritorul de lacrimi. Nu îl dizolva într-un plâns neîncetat, nu-i pusese picături de cristal sub pleoape.

Însă inima îi plângea, de fiecare dată când o privea.

Și poate că pusese altceva în el, își spusese el, o otravă mult mai dureroasă decât bucuria și tristețea. O toxină care ardea,

jupuia și otrăvea, iar carul acela avea acum muguri și petale ca niște dinți și, de fiecare dată când ea râdea, carul acela își înfigea puțin mai mult ghearele în creierul lui și colții în spiritul lui.

Și atunci Rigel o împingea, o smucea, o trăgea de păr, ca să nu mai râdă. Găsea satisfacție doar pentru o clipă, când ea îl privea cu ochii înspăimântați și plini de lacrimi: paradoxul acela de a vedea disperare tocmai în ochii care ar fi trebuit să facă lumea să plângă îl făcea să zâmbească.

Dar dura doar o clipă, cât o vedea fugind, după care durerea se întorcea cu ferocitatea unei bestii, sfâșia, rugându-se să o vadă întorcându-se.

Of, ea zâmbea mereu.

Chiar și atunci când nu existau motive să zâmbească. Chiar și după ce-și julise din nou genunchii. Chiar și când o vedea venind dimineața, cu urmele pedepselor aplicate de directoare încă vizibile pe încheieturile mâinilor și părul desfăcut pe umeri. Zâmbea și avea ochii atât de curați și de sinceri, încât Rigel îi auzea ciocnindu-se de întunericul lui.

– De ce le tot ajuți? o întrebase un copil doar câțiva ani mai târziu.

Rigel o văzuse de la fereastra de la etaj. Acolo, așezată printre tulpini, cu picioarele-i de căprioară în iarbă.

Ea își ridicase capul, printre toate animăluțele ei. Salvase o șopârlă de niște puști care voiau să o împungă cu bețele, iar reptila, drept recompensă, o mușcase.

– Le ajuți pe toate aceste creaturi, dar ele doar te rănesc.

Nica îl privise pe celălalt copil cu o privire limpede, clipind doar.

Și fusese soare, când își încrețise buzele. Fusese lumină intensă, minune splendidă și până și carul din el tăcuse, înfrânt, când își ridicase degetele, ca două evantaie, pline de plasturi colorați.

– *Da, șoptise ea zâmbind, cu căldură și autenticitate, dar uite ce culori frumoase.*

*

Știuse mereu că era ceva în neregulă cu el.

Se născuse conștient de asta.

O simțise de când își amintea. Așa își explicase motivul pentru care îl abandonaseră.

Nu funcționa precum ceilalți, nu era precum ceilalți: *o privea, iar când vântul îi umfla părul castaniu lung, vedea aripi șlefuite pe spatele ei, o licărire ce dispărea într-o clipită, de parcă n-ar fi existat niciodată.*

Și nu fusese nevoie să vadă privirile directoarei, nici cum clătina din cap când familiile îl alegeau pe el. Rigel îi privea pe furiș din grădină, iar pe chipurile lor vedea o milă pe care nu o ceruse niciodată.

Știuse mereu că ceva nu era în regulă cu el și își dăduse seama că, cu cât creștea mai mult, cu atât carul din el se ramifica mai mult, monstruos, cuprinzându-i fiecare venă.

O ascunsese cu ranchiună, înăbușită între furie și încăpățănare. Și cu cât creștea mai mult, cu atât se agrava mai tare, cu cât el se maturiza mai mult, cu atât înfloreau mai mulți spini, pentru că nimeni nu-i spusese că dragostea devorează în felul acela, nimeni nu-l avertizase că are rădăcini de carne și zdrobește și vrea, și vrea, și vrea fără înfrânare – o privire, doar încă o privire, un zâmbet, o bătaie a inimii.

– Nu-l poți minți pe făuritorul de lacrimi, șopteau ceilalți copii noaptea.

Erau cuminți ca să nu-i fure.

Și Rigel știa, toată lumea știa, că ar fi fost ca și cum te-ai fi mințit singur. *El știe totul, cunoaște fiecare emoție care te face să tremuri, fiecare respirație corodată de sentiment.*

„Nu-l poți minți pe făuritorul de lacrimi“, șerpua ca un ecou, iar Rigel se ascundea și se abținea. Uneori se temea că ea, cu ochii aceia, *ar fi putut vedea felul în care tânjea să o atingă, nevoia cu care voia să-i simtă căldura pielii, disperarea cu care își dorea să se întipărească în ea, așa*

cum Nica se întipărise în el cu o singură privire, chiar dacă doar ideea de a o atinge îl scotea din minți, chiar dacă gândul de a-i simți trupul umplându-i mâinile făcea carul din el să-l curenteze.

Și nu voia să știe cum l-ar fi privit ea, cu sufletul ei atât de limpede și de pur, dacă ar fi știut despre neliniștea disperată

pe care o purta în el.

Pentru Rigel, dragostea nu însemna fluturași în stomac și lumi de zahăr. *Dragostea însemna roiuri vorace de molii și un cancer sfâșietor*, absențe ca niște zgârieturi, lacrimi pe care le sorbea direct din ochii ei, ca să moară mai lent.

Și poate că ar fi vrut doar să se lase distrus... De ea, de acea otravă brutală pe care i-o injectase.

Uneori se gândea să se lase în voia acelui sentiment și să se lase invadat până nu mai simțea nimic, dacă nu ar fi existat acel tremur feroce înspăimântător, care îi încovoia oasele, dacă n-ar fi fost atât de dureros să-și imagineze vise în care, în loc să fugă de el, ea fugea în schimb spre el.

– E înfricoșător, nu-i așa? murmurase un copil, într-o zi în care cerul se înnegrise crunt.

Până și el, care nu mai privise niciodată cerul, își ridicase privirea. Iar în imensitatea aceea văzuse nori vineții și huruituri roșietice, ca o mare furtunoasă.

Da, o simțise crescând în el, după care închisese ochii, dar uite ce culori frumoase!

La 13 ani, fetele se uitau la el ca la soare, fără să știe despre monstrul vorace pe care îl purta în el.

La 14 ani erau ca niște plante de floarea-soarelui care îl urmăreau oriunde se ducea, cu priviri adoratoare și năzuințe

tot mai mari. Își amintea de langoarea lui Adeline, chiar dacă

era mai mare ca el, de dăruirea cu care îl atingea, cu care se apleca în fața lui... *Iar în clipele acelea, Rigel vedea păr lung*

cu reflexe castanii și ochi gri care nu aveau să-l privească vreodată cu o astfel de dorință.

La 15 ani, monștrii voraci erau ele. Îi încolțeau în mâini ca niște flori moi, iar Rigel hrănise carul din el cu fete care semănau mereu ușor cu ea, o scânteiere, un miros.

Reușise doar să provoace dezastre: nu poți înșela iubirea când arde în acea strânsoare violentă și se topește în bătăile unei inimi care nu îți aparține. Nevoia de ea devenise insuportabilă, iar Rigel simțise cum ranchiuna îi sfărâmasese gândurile, ascuțind țepi și spini în pieptul lui.

Și atunci își descărca pe Nica frustrarea provocată de ceea ce simțea, îi pocea numele, strigând-o *molie*, de parcă ar fi vrut

să minimizeze impactul pe care îl avea asupra lui; o mușca cu cuvinte tăioase, sperând să-și obțină un loc printre gândurile ei, să o rănească măcar o frântură din cât îl rănea ea pe el în fiecare zi – ea care îl distrusese, care nu pricepea, *care nu trebuia să priceapă vreodată.*

Ea care nu s-ar fi așezat niciodată de bunăvoie în locul acela haotic și murdar care era inima lui, nu când era atât de limpede și de tăcută.

Și cu cât creștea mai mult, cu atât Rigel vedea mai mult în ea frumusețea aceea care îi zdrobea pieptul. Care îl ținea treaz noaptea și-l făcea să strângă cearșafurile din cauza nevoilor reprimite.

Cu cât Nica se maturiza, cu atât el ardea mai tare de o dorință chinuitoare, încrângături de dinți și colți care, când ea plângea, nu mai zâmbeau.

În perioada aceea sosise la Mormânt puștiul cel nou.

Rigel nu catadicsise să-l bage în seamă, mult prea ocupat ca să lupte împotriva unei iubiri incomode și împovărătoare.

Dar puștiul era dus cu pluta, suficient de nebun încât să se apropie de el, încât să nu se teamă de el. Și, la urma urmei, lui Rigel nu-i plăceau oamenii nebuni. Nesăbuiința lor îl amuza, îl distrăgea suficient de mult.

Poate că ar fi putut chiar să devină amicul lui, dacă nu i-ar fi semănat atât de mult. Poate că ar fi putut chiar să-l considere ceva, dacă nu s-ar fi văzut de prea multe ori pe sine în reflexia zâmbetului lui îngust și în privirile-i încărcate de un sarcasm sinistru.

– Crezi că Adeline ar face și cu mine ce face cu tine? îl întrebase într-o după-amiază cu rânjet în voce.

Rigel nu reușise să facă nimic în privința asta; văzuse cum rânjetul acela i se creionase și lui pe buze.

– Ai vrea să dai o tură?

– De ce nu? Sau poate cu Camille... Toate-s la fel.

– Camille are păduchi, insinuase Rigel, cu amuzamentul acela crud și înjositor care îi înlocuia preț de-o clipă arsura din piept.

Carul moțăia într-un labirint de vene, gardianul zgârieturilor și al suspinelor.

– Ah, atunci Nica, îl auzise pe puști spunând. Fețișoara aia nevinovată a ei îmi face poftă să-i fac o grămadă de *lucruri*... Nici nu-ți imaginezi ce mă pornește. Crezi că s-ar zvârcoli?

Ah, ce distractiv ar fi!... Pun pariu, că dacă mi-aș băga mâna

între coapsele ei, nici măcar n-ar avea forța necesară să mă împingă laoparte.

Nu simțise cartilajul care îi zgâria încheieturile degetelor. Nu simțise degetele, ferocitatea cu care spintecaseră feroce aerul, stricând după-amiaza aceea însorită.

Dar avea să-și aducă mereu aminte de sângele roșu de sub unghii după ce-l trăsese în jos de păr.

Așa cum nu avea să uite nici privirea ei din dimineața următoare, o străfulgerare de lumină pe care nu o mai văzuse niciodată atât de îndepărtată. Un țipăt mut care urlase cu groază și acuzare și pe care îl simțise încastrându-se adânc, drept în gaura pe care i-o lăsase.

În toată amărăciunea aceluia destin sarcastic, lui Rigel îi venise să zâmbească. Zâmbise, pentru că într-adevăr îl durea prea tare.

La urma urmei, știuse mereu că era ceva în neregulă cu el.

Când îi luaseră împreună, Rigel simțise șnurul condamnării strângându-i-se în jurul inimii.

Oricum, să rămână cu ea era mai bine decât perspectiva insuportabilă de a o vedea cum pleacă: să cânte la pian fusese un gest extrem și disperat, încercarea supremă de a o ține alături de el, prinsă cu acea sfoară a sufletului pe care ar fi rupt-o, nimicindu-l, neștiutoare și delicată, doar făcând un pas în afara aceluia loc.

Și acum știa că avea să-și ispășească pedeapsa pentru totdeauna: nici în cele mai sfâșietoare coșmaruri ale lui nu și-ar fi putut imagina un infern mai dureros decât să fie atât de aproape de ea, uniți și despărțiți de aceeași familie.

O putea simți ca pe o soră doar în sensul că o avea în sânge, ca pe o toxină ce nu avea să dispară vreodată.

– Ai văzut cum s-a uitat la mine?

– Nu... Cum s-a uitat la tine?

Rigel nu se întorsese. Continuase să-și pună cărțile noi în dulăpior, ascultând conversația.

– De parcă m-ar fi implorat să-mi mai ridice una... Ai văzut cum s-a aplecat repede? Să le strângă?

– Rob, îi spusese amicul lui de la dulăpiorul de lângă, doar nu vrei să repeți povestea cu boboacele...

– Crede-mă, scrie pe fața ei. O strigă din priviri. Cele care par cele mai sfințioase sunt, de fapt, cele la care nu te-ai aștepta niciodată.

Apoi îi auzise:

– O, haide, să vedem cât îmi ia, pariase Rob amuzat. Eu zic că o săptămână. Dacă-și desface picioarele pentru mine mai repede, cumperi tu următoarea tură de băutură.

Rigel nu fusese surprins de zâmbetul care îi crestase obrazul ca un cuțit. În reflexia din ușa închisă a dulapului își văzuse buzele subțindu-se.

Nu reușise să se oprească din zâmbit nici când întrezărise reflexia cu pricina în ochii puștiului: satisfacția

de a-l vedea prăbușindu-se la pământ fusese într-adevăr prea mare ca s-o înăbușe.

Avea să-și amintească mereu expresia cu care îl privise ea.

Cu forța aceea neînfricată ce pătrundea din când în când strălucitoare prin delicatețea ei, cu curajul acela care îi făceau ochii să-i scânteieze ca ai unui înger căzut.

– Într-o zi vor înțelege cine ești cu adevărat, îi șoptise ea cu vocea aceea care îi chinuia gândurile de când își amintea el.

Iar el nu fusese în stare să-și înfrâneze curiozitatea, trepidația, nu când era atât de aproape de el.

– Ah, da? o îmboldise el. Și cine sunt?

Își dăduse seama că nu reușea să-și dezlipească privirea de pe a ei. Își dăduse seama că respira doar pentru clipa aceea în care Nica avea să pronunțe verdictul final, deoarece, chiar și în penumbra aceea, strălucea cu o reflexie diferită, autentică și limpede care îl scotea din minți.

– Ești făuritorul de lacrimi, îl acuzase ea.

Iar Rigel simțise valul uriaș cum se umflă: un tremur adânc și carul din el își deschisese fălcile, un râs atât de puternic, încât îi țâșnise de pe buze precum sângele unei pompe de țitei.

Îi strânsese pieptul și-l duruse atât de tare, încât nu reușise decât să-și găsească alinarea în durerea aceea atât de amară. Înșelând suferința cu un rânjet, așa cum făcea mereu, înghițind-o cu acea resemnare arogantă a celor învinși.

El... făuritorul de lacrimi?

Ah, de-ar fi știut ea!

De-ar fi știut *cât de mult, cât de mult îl făcea să tremure, să sufere și să dispere...* De-ar fi încercat-o măcar o frântură de îndoială... Și fusese poate un strop de ușurare, o scânteie fierbinte care se aprinsese printre umezeală și catran, dar care însă se stinsese în clipa următoare într-o suflare de teamă glacială.

Se retrăsese din fața acelei speranțe ca ars, pentru că adevărul era că Rigel nu-și putea imagina o groază mai mare ca aceea de a-i vedea ochii curați mângându-se de sentimentele acelea atât de tulburi, spinoase și extreme.

Își dăduse prea târziu seama că o iubea cu o dragoste neagră, infamă, care ucidea lent și epuiza până la ultima suflare. Și simțea carul care îl împungea, care îi șoptea cuvinte pe care să le spună, gesturi pe care să le facă. Uneori cu greu reușea să o înfrâneze.

Nica era prea prețioasă ca să fie ruınată astfel.

O privise plecând și, în tăcerea rămasă în urma ei, simțise o altă gaură, prăpastia unei ultime priviri pe care ea nici măcar nu i-o acordase.

– Tu ai făcut-o?

Spini. Mărăcini și spini.

– Tu mi l-ai dăruit?

Mărăcini și dinți, și dinți, și *dinți*... Iar el își plecase privirea, se uitase la dovada slăbiciunii lui: un trandafir pe care nu se putuse abține să nu i-l dăruiască și care îi urla asurzitor vinovăția.

Descoperise că negrul era culoarea sfârșitului.

A angoasei și a tristeții, a iubirilor menite să nu vadă niciodată lumina. Un simbol care, din păcate, se potrivea atât de bine, încât Rigel se întrebase dacă nu cumva în pământul chinuit al inimii lui crescuse, de fapt, o grădină de trandafiri negri.

Dar fusese un impuls stupid, o crăpătură în încăpățânarea cu care o ținea mereu la distanță, și regretase instantaneu în clipa în care o găsisse în camera lui, ținând în mână acea acuzație din frunze și mătase.

Își pusese degrabă masca. Și-o ținuse precar pe chip într-un zâmbet atât de artificial, încât amenința să-i cadă.

– Eu? Sperase ca ea să nu-și dea seama de încordarea evidentă din încheieturile mâinilor lui. Să-ți dăruiesc o

floare ție?

O spusese cu cât mai mult dezgust posibil. O rostise cu sarcasm și obrăznicie și se rugase ca ea să-l creadă.

Nica își plecase privirea și nu reușise să vadă groaza cu care o privise: preț de o clipă, Rigel se temuse că ea înțelesese. Preț de o clipă doar, îndoiala îi rosesese sufletul și văzuse sfărâmându-se o viață de tremure și minciuni.

Așa că făcuse singurul lucru pe care știa să-l facă, singurul remediu pentru frică pe care îl știa: să muște și să atace, să nimicească orice suspiciune înainte ca aceasta să prindă rădăcini.

Și se văzuse murind puțin în ochii ei când îi smulsesese trandafirul din mână.

Îl făcuse bucăți în fața ei, iar în frustrarea cu care stârpise fiecare petală își dorise să fi putut face la fel cu el, cu floarea aceea ciuruită de sentimente pe care o purta în el.

Dar totul înghețase doar când căzuseră pe pat.

Venele îi urlaseră în carne și pulsul îi bubuise atât de violent, încât Rigel îl simțise germinând și prinzând rădăcini.

Își văzuse pentru prima oară reflexia în ochii ei.

Și groaza îi întunecase vederea cu o dorință atât de epuizantă, încât îl invadase un val de speranță brută și oarbă: șoc, și dedesubt, părul Nicăi, mâinile ei, ochii ei, buzele ei.

Nica, la o respirație distanță și trupul lui tronând asupra ei, așa cum doar în fanteziile lui îndrăznește să spere.

Se simțise deșurdat și, în nebunia aceea, ar fi vrut să-i spună că o vedea în fiecare noapte, că în visele lui erau încă copii și ea era mereu luminoasă, o lumină care o făcea perfectă.

Că ea chiar *era* perfectă, pentru că el nu-și putea imagina ceva mai pur ca ea.

Ar fi vrut să-i spună că o ura pentru blândețea ei, pentru felul în care le zâmbea mereu tuturor, pentru inima ei de molie care își făcea griji pentru oricine, chiar și pentru el, fără să excludă pe cineva. *Că îi crea iluzia că-și făcea griji*

pentru el, când, de fapt, pur și simplu, așa era ea și așa se purta cu toată lumea.

Ar fi vrut să-i spună toate acele lucruri care îi stătuseră pe vârful limbii, toate odată, un haos palpitant, o îngrămădire de cuvinte și emoții, temeri și angoase pulsante; acolo, toate arzând acolo, spin pe cerul gurii, iubire printre dinți.

Se trezise împins laoparte înainte să apuce să facă ceva.

Și totul se prăbușise într-o ploaie de cioburi, de fragmente de sticlă. Se sfărâmasese împreună cu o parte din el și plătise cu regrete fiecare fărâmă de speranță.

Știa că ea nu l-ar fi vrut niciodată. O știa, în adâncul sufletului o știa, o știuse mereu. Doar el se asigurase că avea să fie așa.

Și totuși închisese ochii, pentru a se scuti măcar de durerea sfâșietoare de a o vedea fugind.

Trebuia să iasă de acolo.

Trebuia să se îndepărteze de ea, de casa aceea... Avea să-și piardă mințile dacă îi mai auzea sunetul vocii sau dacă îi mai simțea atingerea degetelor prin haine ca atunci când încercase să-l atingă pe coridor.

Ploaia îi udase hainele, afundându-i toate emoțiile. Rigel își strânsese pumnii și strânsese din dinți, plimbându-se înainte și înapoi ca o fiară închisă între gratii invizibile.

– Tu!

Un strigăt pătrunsese prin furtună.

Rigel văzuse o siluetă furioasă venind spre el. Nu trebuise să depună eforturi prea mari ca să-l recunoască, chiar dacă era ud learcă de la ploaie. Își înfrânase carul din el în timp ce silueta înaintase spre el.

– Leonard? spusese el ezitant, ridicând din sprânceană, nehotărât.

– E *Lionel*, mârâise puștiul, aflat acum la doar câțiva pași de el.

Rigel se gândise că, la urma urmei, nu-i păsa câtuși de puțin dacă îl chema Lionel sau Leonard. Ambele nume îl enervau la culme. Totul la el îl enerva la culme.

– Și e vreun motiv, *Lionel*, pentru care dai târcoale în cartierul ăsta ca un fel de maniac?

– Maniac? îl privise Lionel cu trăsăturile comprimate de ură. *Eu, maniac?* Cum naiba-ți permiți să zici asta?! Se apropiase de el emanând o încordare încinsă. Dacă e naibii vreun maniac pe aici, ăla ești tu!

Rigel îi aruncase o privire batjocoritoare, ridicând din colțul gurii.

– Ah, serios? Ce păcat că eu locuiesc aici, îi spusese el și văzuse străfulgerări schimbătoare în ochii ațintiți asupra lui. Cu siguranță nu se poate spune același lucru despre tine. Și acum *dă-te din drum!*

Rigel îl mușcase, așa cum făcea cu toată lumea, dar cu cât mai mult sarcasm, cu cât mai mult dispreț cu putință; își înfipsese dinții în el și încercase *să-l rănească, să-l rănească, să-l rănească*, iar puștiul își strânsese pumnii într-un acces de furie.

– Jocurile tale de rahat nu mai funcționează, mârâise el, ud learcă, iar lui Rigel i se păruse atât de ridicol, încât îl iritase la culme. Crezi că nu știu? Crezi că nu mi-a spus? Nu ești fratele

ei! Nu ești nimic, absolut nimic. Gata! N-o să-i mai dai târcoale de parcă ai avea vreun drept asupra ei!

Carul din el îl zgâriase, punând stăpânire peste încheieturile mâinilor lui: îi erau încordate și sfârâiau de furie.

Și el, în schimb? El ce drepturi avea? Ce știa el despre ce-l lega pe el de Nica? Ce credea că știe?

– Și tu, în schimb, îi spusese el, aplecându-se în față, furios, respingând ideea de a o clasifica drept un obiect, *tu*, care o știi de o zi, ai drepturi asupra ei, *nu-i așa?*

– Da, eu da, îi răspunsese Lionel și-i zâmbise printre proiectilele de ploaie. Mi-a scris toată ziua, spunându-mi că nu vrea să te mai vadă. *Mă caută*, îi spusese el apăsător, de parcă ar fi

vrut să i-o arunce în față, iar Rigel o resimțise ca o palmă peste piele sau poate peste inimă. Îl arsese îngrozitor,

rozându-i stomacul, și trebuise să se forțeze să nu lase să se vadă cât de dureroasă era acea constatare.

În zâmbetul lui Lionel se putea citi o satisfacție câștigătoare.

– Mă caută și nu face altceva decât să-mi spună că nu te suportă. Urăște că trebuie să locuiască cu tine, că trebuie să te vadă în fiecare zi. Te urăște profund! Și...

– Ah, îți vorbește atât de mult despre mine? insinuase el, pe un ton otrăvitor. Ce păcat! Pentru că despre tine nu vorbește niciodată. Plescăise din limbă. *Niciodată*, repetase el apăsător, forțând nota. Sigur ești?

Lionel îi urlase de la o distanță de la care îi simțise furia și încordarea arzând în el:

– BA EXIST ȘI ÎNCĂ CUM! Mă caută mereu! Și când te vei fi dat în sfârșit din drum...

Rigel își dăduse capul pe spate și izbucnise în râs.

Un râs răgușit, plin de furie și dispreț. Plin de durere, de o durere neagră și istovitoare, pentru că-l durea al naibii de tare, pentru că cuvintele acelea – ura ei, intimitatea pe care o avea cu băiatul acela – vibrau de un adevăr atât de incontestabil, încât l-ar fi putut condamna pe vecie.

Pentru că știuse mereu că din spini apar alți spini, că ceea ce purta în el era prea murdar și ponosit ca să fie dorit de un suflet docil și curat ca al ei.

O știuse mereu, dar acum că o auzea în cuvinte, sfârâma tot ce mai rămăsese intact. Și era paradoxal și prostesc că el, atât

de deziluzionat, mai putea găsi culmi de speranță printre măcăciuni: ele dureau cel mai tare atunci când se prăbușeau.

Printre dărâmături, singura lumină pe care știa că o are era lumina ei aurie.

O luminescență care îl ținea treaz noaptea. Care o făcea să strălucească în toate amintirile lui și în fiecare aducere aminte. Strălucea pulsând ca o stea, o stea care, în solitudinea acelui sentiment atât de devastator, îl mângâia mereu.

Și lumina aceea se aprinsese și în clipa aceea...

Un far care îl încălzea – ea, ea care zâmbea mereu – și lui Rigel i-ar fi plăcut să o stingă, să o elibereze din dragostea aceea care nu cunoștea bunătate. Ar fi făcut-o dacă ar fi putut, dar, ca de obicei, nu reușise să rănească lumina aceea atât de delicată în care sălășluia sentimentul pe care i-l purta. Și sfârșise prin a se agăța de ea cu toată ființa lui, o strânsese cu disperarea unui suflet care nu putea să-i dea drumul.

– Când te vei fi dat laoparte...

– Da, mormăise el, caustic, protejând în sinea lui amintirea Nicăi, n-ai decât să aștepti și să speri.

Primul pumn îi despicasese buza.

Rigel simțise sângele amestecându-se cu ploaia și se gândise fără să vrea că, una peste alta, durerea aceea fizică era mai bună ca deznădejdea de mai înainte.

Al doilea pumn îl ratase, iar el îi răspunsese lui Lionel cu toată furia unei bestii mâniate. Îl lovisese în maxilar cu un pârâit sinistru pe care îl auzise până și prin furtună.

Nu se oprise nici când Lionel îi răspunsese la lovituri, nici când își simțise sprânceana despicăndu-se. Nu se oprise nici măcar când își julise încheieturile degetelor și părul îmbibat

îi intrase în ochi, orbindu-l ca niște ace. Nu se oprise până nu rămăsese singurul în picioare și Lionel se rostogolise la pământ, cu o grimasă strâmbă pe față.

Îl privise de sus, cu fulgere și un ocean negru deasupra lui, scuipând un cheag de sânge pe asfalt.

Nu voia să-și imagineze cum l-ar fi privit ea atunci.

– Ne vedem, *Leonard*, șuierase el la plecare.

Îl lăsase în ploaie, zvârcolindu-se în propria greșeală.

Și le văzuse, condamnarea și suferința... Le simțise ca pe o vinovăție asurzitoare în ochii mereu atât de strălucitori ai Nicăi.

O simțise ca niciodată, o pată neagră în puritatea aceea albă și frumoasă, un val violent care îi zdrobise pieptul, când ea își ridicase ochii de la celular și-l țintuise cu privirea-i osânditoare.

Avea să-și amintească toată viața felul în care simțise că murea.

Rigel o privise în ochii ei de făuritoare de lacrimi și știuse că nu ar fi putut s-o mintă.

Că nu ar fi putut nega, pentru că încheieturile degetelor lui urlau zgârieturi și sânge, pentru că Lionel vorbise deja cu ea, iar el înțelesese abia în clipa aceea că expresia aceea dezamăgită

era prețul dureros pe care îl plătea pentru fiecare minciună.

Pentru că tăcuse și se ascunsese, pentru că o împinsese mereu departe înainte să înțeleagă.

Zâmbise spinos, dar înlăuntrul lui simțise cum se ofilea. O senzație de agonie mușcătoare îi strângea pieptul.

Și-i oferise lucrul la care ea se aștepta, îi servise masca pe care știa că o avea creionată pe față. Doar făcuse ceea ce făcea mereu, pentru că, la urma urmei, știa că era singurul mod în care îl vedea ea: meschin și irecuperabil.

– Of, oaia a strigat „Lupul!“

Rigel avea să-și amintească doar frânturi din ce se întâmplase după aceea.

Fragmente confuze, neclare – *ochii ei, lumina ei, mâinile ei peste tot. Păr și parfum, și buze care rosteau cuvinte pe care nu avea să le audă, mult prea ocupat să încerce să scape de căldura pe care o emana ca un soare.*

Mâini și plasturi apucându-l de brațe, carul care mârâia și tânjea, și ea aproape, atât de aproape, atât de furioasă și de aproape, încât îl făcea să tremure.

Și chiar și în disperarea aceea, chiar și în urgența feroce cu care încercase să se îndepărteze de ea, Rigel nu putuse decât să admită că și, atunci când ardea de furie și de devastare, Nica era mereu atât de frumoasă, încât îl durea.

Chiar și cu plasturii și degetele-i lovite, Nica era atât de frumoasă, încât îl durea.

Și în timp ce-l lovea și încerca să-l rănească, să-l zgârie, să-i întoarcă tot ceea ce el reușise doar să distrugă, Nica rămânea cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

Și fusese vina ei, a acelui farmec pe care îl emana fără să știe măcar, că el nu reușise să se înfrâneze la timp. Ea se apropiase prea mult, iar când o împinsese, carul acela îl trăsese în față și sfârșise pe gura ei.

Și pentru prima dată...

Pentru prima dată în viața lui, parcă se predase *cu adevărat* acelei frumuseți și acelei dureri. Se lăsase invadat, se lăsase să moară de o ușurare istovitoare, aruncându-se în abis și aterizând pe petale de trandafiri, după o viață petrecută între spini.

Se predase acelei călduri până nu mai simțise altceva.

Sau se predase pur și simplu ei, luminii care în pieptul lui pulsase cu o pace nespus de blândă, luminând fiecare colțișor al acelui război de gherilă nesfârșit.

Poate că cea mai mare frică a noastră este să acceptăm că cineva ne-ar putea iubi cu sinceritate așa cum suntem.

M-am clătinat în spate, nesigură pe picioare.

Camera se învârtea de la violența cu care mă îndepărtasem de el: telefonul mi-a căzut pe jos, iar eu m-am dat în spate șocată, cu ochii larg cășcați.

Mi se tăiase răsuflarea. Am tresărit, înfiorându-mă, când mi-am atins buzele cu degete tremurătoare.

M-am uitat fix în față, cu privirea devastată, simțind gustul sângelui, *al sângelui lui*, pe gura care mă durea. Simțeam o tăietură mică pe buze.

Mă mușcase.

Într-un final, Rigel chiar mă mușcase.

L-am privit respirând neuniform, cu gura lucioasă și roșie; am privit mișcarea cu care și-a șters sângele de pe buze și ochii tulburi în spatele cărora mi s-a părut că am văzut licărind o scânteie trecătoare, dar incandescentă.

Iar în felul în care m-a privit, am revăzut preț de o clipă reflexia unei amintiri. Aceeași privire tăcută și acuzatoare cu care îl privisem eu pe el într-o seară cu multe zile înainte.

- Într-o zi vor înțelege cine ești cu adevărat.
- Ah, da? Și cine sunt?
- Ești făuritorul de lacrimi.

Maxilarul i s-a încleștat cu asprime.

- Ba *tu* ești făuritoarea de lacrimi.

Vocea îi era aspră și rostise fraza cu greu, de parcă i-ar fi scăpat fără să vrea, dar împrășcată ca o otravă pe care o ținuse în gură prea mult timp.

Am rămas locului, un bulgăre de fiori și uimire, când s-a întors repede și a dispărut în sus pe scări.

CAPITOLUL 14. Dezarmant

Anumite iubiri nu sunt cultivate, ci sunt precum trandafirii sălbatici: înfloresc rareori și te fac să stai ca pe ace.

Mi-o aminteam pe mama.

Părul creț și parfum de violete, ochii gri ca marea iarna.

Mi-o aminteam pentru că avea degetele calde și un zâmbet blând, pentru că mă punea mereu să țin în mână exemplarele pe care le studia.

– Încet, îmi șoptea ea în amintirea aceea, în timp ce din mâinile ei aluneca în ale mele un fluture albastru nespus de frumos. Delicatețea e cheia, Nica, îmi spunea ea. Mereu delicatețea...

Nu uita!

Aș fi vrut să-i spun că eu chiar crezusem. Că o păstrasem în mine, ca o cărămidă pe care îmi clădisem inima. Aș fi vrut să-i spun că eu mi-o amintisem mereu, chiar și atunci când căldura mâinilor ei dispăruse și ale mele se umpluseră de plasturi, singura pată de culoare care îmi mai rămăsese.

Chiar și când coșmarurile mele se mânjiseră de pârâitul pielii.

Dar în clipa aceea...

Aș fi vrut să-i spun mamei doar că uneori delicatețea nu era de ajuns.

Că oamenii nu erau toți fluturi și că aș fi putut să mă mișc

eu cât de ușor voiam, că ei nu aveau să se lase vreodată manipulați cu grijă. Aveau să mă acopere mereu de mușcături și zgârieturi, iar eu aveam să sfârșesc umplându-mă de răni pe care nu le puteam vindeca.

Acesta era adevărul.

În întunericul din camera mea m-am simțit ca o păpușă uitată: cu privirea goală, cu brațele strânse în jurul genunchilor.

Ecranul telefonului s-a luminat din nou, dar nu m-am ridicat ca să răspund. Nu aveam curajul necesar ca să mai citesc ceva.

Știam deja ce scria: seria de mesaje primite de la Lionel erau un șir de acuzații.

„Uite ce-a făcut!“

„I-am spus să se oprească.“

„El a început.“

„*E vina lui.*“

„M-a lovit fără motiv.“

O văzusem deja întâmplându-se de prea multe ori, așa că nu mai aveam puterea să mă îndoiesc de asta.

La urma urmei, Rigel fusese mereu așa. Violent și crud, așa-i spusese Peter. Și oricât aș fi încercat să-l încadrez printre paginile acelei noi realități, nu avea să fie niciodată acolo.

M-ar fi zdrobit și distrus mereu, iar eu aveam să sfârșesc pierzând bucăți din mine în fiecare zi.

În clipa aceea mi-am dorit ca Anna și Norman să nu fi plecat, ca Anna să fi fost acolo, să-mi spună că nimic nu era ireparabil...

„S-ar fi întâmplat oricum“, mi-a șoptit o voce în gând. „Că ar fi rămas sau nu... mai devreme sau mai târziu, oricum s-ar fi frânt.“

Am oftat, golindu-mă. Am înghițit în sec și mi-am dat seama că mi-era foarte sete. Am hotărât să mă ridic. Eram acolo de ore întregi, afară era noaptea târziu.

Înainte să ies, m-am asigurat că coridorul era gol. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-l întâlnesc pe Rigel.

Am coborât scările pe întuneric. Nu mai ploua. Luna care strălucea dincolo de nori lumina conturul mobilierului, permițându-mi să mă mișc cu ușurință. Am ajuns la parter, care era cufundat în penumbră. Eram deja în bucătărie când, brusc, m-am împiedicat de ceva și mai

că n-am căzut. Am expirat pe gură. M-am prins de perete și m-am uitat fix la podea, clipind.

Ce...

Am pipăit după întrerupător și l-am găsit repede.

M-au durut ochii de la lumină. În clipa următoare, am icnit și m-am dat instinctiv în spate.

Rigel era întins pe jos, cu părul răsfirat pe parchet.

Încheietura albă a mâinii îi ieșea în evidență pe lemn, iar chipul

îi era acoperit de un evantai de șuvițe de păr negru. Nu se mișca.

Trupul lui nemișcat m-a șocat atât de tare, încât atunci când am făcut încă un pas în spate, mi-am simțit șira spinării vibrând.

Mintea mi s-a golit complet. Priveliștea aceea nu se potrivea cu imaginea pe care o aveam despre Rigel, despre forța lui, despre ferocitatea lui, despre siguranța lui de sine de neclintit.

L-am privit cu ochii mari, fără să reușesc să scot vreun sunet.

El era.

Acolo jos, nemișcat.

Era...

– Rigel, am șoptit eu cu voce tremurătoare.

Brusc, inima mi s-a izbit de coaste și realitatea s-a prăbușit dintr-odată peste mine. M-am cutremurat puternic, ceea ce m-a scos din nemișcare. Am respirat repede, aplecându-mă lângă el.

– Rigel, am zis eu în șoaptă și, în clipa aceea, mi-am dat seama că aveam o ființă umană întinsă la picioarele mele.

L-am privit înnebunită, iar mâinile mi-au tremurat fără să-l poată atinge, fără să știe unde să se așeze.

Cerule mare! Oare ce pățise?

M-a lovit o senzație de panică. O rafală de gânduri mi s-au îngrămădit în minte și m-am uitat fix la el, gâfâind și cu privirea febrilă.

Ce trebuia să fac? *Ce?*

Mi-am apropiat degetele de el, cât să-l ating ușor pe tâmplă. L-am atins cu vârful degetelor acoperite de plasturi și am tresărit.

Ardea. Cerule mare, ardea ca un fier încins...

I-am mai aruncat o privire, după care am fugit în sufragerie. M-am aruncat ca o pisică pe fotoliu ca să ajung la telefon.

Nu mai găsisem în viața mea pe cineva căzut așa pe jos. Poate că din cauza panicii sau pur și simplu a incapacității mele de a gestiona situația, m-am trezit formând cu mâini tremurânde numărul de telefon al singurei persoane care îmi venea în minte la nevoie.

Singura pe care știam că mă puteam baza. Singura la care am reușit să mă gândesc, eu care nu avusesem în viața mea un punct de referință.

– Anna! am izbucnit eu înainte să apuce să spună ceva. S-a întâmplat... S-a întâmplat ca... *Rigel!* am zis eu, strângând receptorul. E vorba de Rigel!

Am auzit-o gemând ușor și un foșnet de pânză.

– Nica... a răspuns ea cu voce adormită. Ce...

– Știu că e târziu, am spus eu degrabă. Îmi pare rău, dar... e important! Rigel e pe jos și... și...

I-am auzit imediat respirația mai aproape.

– Rigel? i-am auzit agitația aproape imperceptibilă din voce. Pe jos? Cum adică pe jos? Rigel nu se simte bine?

Am izbucnit în grabă. Am rostit cuvânt după cuvânt și i-am explicat că l-am găsit întins pe jos când am coborât.

– Arde din cauza febrei, dar nu știu... Anna, nu știu ce să fac!

Anna a intrat în panică. Am simțit-o cum se agită, cum dă așternuturile laoparte și-l trezește pe Norman, spunându-i că voia să ia un autobuz sau orice altceva ca să meargă acasă.

Am regretat spaima pe care le-o provoca incapacitatea mea. Poate că, dacă aș fi stat mai bine cu nervii, aș fi chemat o ambulanță sau mi-aș fi dat pur și simplu seama

că Rigel amețise din cauza febrei și-și pierduse cunoștința. În schimb, în panica mea o sunasem pe ea, care se afla la kilometri distanță și nu putea face nimic, și m-am trezit că-mi venea să mă mușc de mâini din cauza prostiei mele.

– Cerule mare, știam eu că ar fi trebuit să ne întoarcem, știam eu, a zis ea cu voce tremurată. Acum Rigel ar fi fost în pat și poate, *poate...*

Anna părea să se fi pierdut cu firea. M-am întrebat dacă nu cumva exagera, dar pentru mine nu își făcuse nimeni griji până atunci, așa că nu o puteam cuantifica. Poate că nu exagera prea mult, poate că se întâmpla la fel și în alte familii. Poate că dacă aș fi fost mai puțin precipitată...

– Anna, cu febra... mă descurc, am zis eu. Voiam să-mi repar greșeala, să mă fac utilă în vreun fel. Când am văzut că intră în panică, am simțit nevoia să o liniștesc. Pot încerca să-l duc la etaj și să-l întind pe pat...

– Are nevoie de o compresă proaspătă, m-a întrerupt ea îngrijorată. Cerule mare, cât de frig trebuie să-i fi fost pe podea!

Și medicamentele! Sunt medicamente pentru febră în baie, la ușa de lângă oglindă, cele cu capac alb! Of, Nica...

– Nu-ți face griji, am zis eu, când, de fapt, era limpede că se îngrijora din plin. Acum... Acum mă ocup eu, Anna! Dacă-mi zici exact ce trebuie să fac, eu...

Mi-am întipărit în minte instrucțiunile pe care mi le-a enumerat șuvoi. La sfârșit, după ce i-am spus că înțelesesem ce aveam de făcut, i-am promis că o voi suna înapoi.

M-am întors pe coridor și m-am oprit la un metru de Rigel. Mi-am înăbușit un oftat rapid și mi-am propus să nu mai pierd timpul.

Mi-ar plăcea să spun că l-am săltat în spate și că l-am urcat cu demnitate pe scări... Nici vorbă de așa ceva!

Principalul lucru și cel mai puțin anticipat pe care m-am trezit făcându-l a fost să-l ating.

Rigel nu se lăsase niciodată atins de mine, nici măcar nu mă lăsase să mă apropii de el, iar când i-am pus o mână

nesigură pe colțul umărului, mi-am dat seama că degetele îmi tremurau.

– Rigel, am zis eu și mi-am apropiat fața de el, iar părul meu i s-a revărsat peste spate. Rigel, acum... Acum trebuie să-mi dai o mână de ajutor...

Am reușit să-l întorc pe spate. Am încercat să-l ridic în șezut, dar în zadar. Mi-am trecut brațul pe după gâtul lui și i-am ridicat capul: părul negru i s-a ridicat de pe jos și mi s-a așezat peste antebraț; capul i-a picat pe spate și mi-a sărit în ochi pielea-i albă întinsă de pe gât.

– Rigel...

Mi s-a pus un nod în piept când l-am văzut atât de lipsit de apărare. Am înghițit în sec, aruncând o privire îngrijorată spre scări, după care m-am uitat din nou la el. În timp ce-l priveam atât de aproape, stând pe jos lângă el, nici nu mi-am dat seama că-l strângeam mai tare decât ar fi fost necesar ca să-l sprijin.

– Trebuie să urcăm, i-am spus eu încet, pe un ton delicat, dar hotărât. Rigel, doar scările. Doar scările... Am strâns din buze, ridicându-i trunchiul. Haide!

Ce-i drept, poate că *haide* era un cuvânt prea mare.

Pe scurt, tratam vrăbii rănite și șoricei care se prindeau în capcane, eram obișnuită cu creaturi de dimensiuni foarte diferite.

Am încercat să-l conving să facă un efort, l-am întrebat dacă mă auzea măcar. Când am văzut că nu mă auzea, am început să-l târăsc cu greu pe podea. Mi-am suflat șuvițe de păr din ochi în timp ce picioarele-mi alunecau pe parchet, dar am reușit cumva să ajungem la marginea scărilor.

L-am prins pe Rigel de tricou și am reușit să-l trag în sus cât să-l fac să se sprijine cu spatele de perete. Era înalt și impunător, iar eu eram îngrozitor de minuscule în comparație cu el.

– Rigel, te rog, am spus eu cu vocea încordată de la efortul chinuitor. Ridică-te!

Am reușit în acel demers titanice. Gemând epuizată, i-am pus capul pe abdomen și nu l-am lăsat să alunece

înapoi pe podea: m-am aplecat dezastruos de mult sub greutatea umerilor lui și m-am legănat pe picioarele-mi tremurânde.

Am strâns din dinți când mi s-a tăiat răsuflarea.

Am urcat cu greu, în timp ce părea că abia se ținea pe picioare. Brațul îi atârna în jurul gâtului meu și-i simțeam maxilarul în dreptul tâmpiei.

Am răsuflat ușurată când am ajuns la etaj, dar, în mod tragic, am alunecat pe ultima treaptă. Am făcut ochii mari, dar era prea târziu: pereții s-au învârtit, iar noi am căzut cu o bubuitură asurzitoare.

Marginea treptei m-a lovit în osul bazinului și mi-am mușcat limba de durere.

– O, Doamne! am zis eu cu voce tremurătoare, înghițind în sec.

Am simțit în gură gustul metalic al sângelui. Chiar eram un dezastru atât de mare?

M-am târât înainte și m-am apropiat de Rigel. Am simțit o înțepătură ascuțită în bazin și mi-am întins mâna într-acolo, în timp ce încercam alarmată să verific dacă se lovise la cap.

N-am mai reușit să-l ridic în picioare.

L-am târât șchiopătând spre camera lui și, cu un efort supraomenesc, cu ultima forțare pe care le-am putut-o cere mușchilor mei, am reușit să-l ridic pe saltea și să-l vâr sub așternuturi.

Mi-am dus încheietura mâinii la frunte și mi-am îngăduit să-mi trag sufletul. Brațul îi atârna pe lângă pat, părul îi stătea în toate părțile pe pernă.

Epuizată, am alergat la baie și am umplut un pahar cu apă, apoi am deschis ușița și am găsit medicamentele de care aveam nevoie.

Am luat o pastilă din flacon și am auzit arcurile scârțâind când m-am așezat pe marginea saltelei. I-am ridicat capul, ținându-i-l în îndoitura cotului.

– Rigel, trebuie să o bei, am încercat eu, sperând în zadar că mă auzea, că măcar o dată avea să se lase ajutat. Te va face să te simți mai bine...

Nu s-a mișcat. Paloarea chipului lui era alarmantă.

– Rigel, am încercat din nou, punându-i pilula pe buze, haide...

Tâmpla i s-a lipit de lateralul corpului meu: fruntea mi-a atins coastele sub sân și, cu o tresărire a degetelor, pastila mi-a zburat din mână. M-am grăbit s-o iau dintre pliurile păturii cu gesturi convulsive, simțind cum îmi ard nervii în carne.

Cu o incompetență arzătoare, m-am trezit împingându-i-o în gură. Buzele i s-au desfăcut moi sub presiunea exercitată de degetele mele. Mai că nu i le-am atins cu arătătorul când tableta a dispărut în gura lui.

M-am întors să iau paharul, dar îmi tremura mâna.

Măcar am reușit să-l fac să ia o înghițitură mică de apă. Rigel și-a încordat gâtul și apoi, în sfârșit, a înghițit pastila.

I-am așezat capul pe pernă și m-am ridicat imediat, cu obrazii enervant de calzi.

Am coborât în bucătărie și am pregătit compresa rece așa cum îmi spusese Anna, după care am urcat înapoi și i-am așezat-o pe pielea fierbinte.

Am rămas lângă pat, încercând să-mi fac ordine în gânduri. Uitasem ceva?

M-am gândit la instrucțiunile primite de la Anna, când, dintr-odată, mi-am auzit telefonul sunând pe undeva.

I-am aruncat o privire lui Rigel și apoi am dat fuga să răspund: pe ecran era scris numele Annei.

Acum că lucrurile se calmaseră, am observat și mai mult cât de agitată era. I-am spus că făcusem tot ce-mi zisese, cu exactitate, fără să uit nimic. I-am zis că trăsesem draperiile și că-l acoperisem cu o pătură în plus, iar ea m-a informat că avea să ia un autobuz în câteva minute și să ajungă acasă dis-de-dimineată.

– Vom ajunge cât de curând posibil, m-a asigurat ea pe un ton neliniștit.

M-a străbătut un junghi cald și neobișnuit când am simțit toată grija pe care ne-o purta.

– Nica, pentru orice...

Am încuviințat din cap, entuziasmată, și apoi mi-am dat seama că nu mă putea vedea.

– Stai liniștită, Anna! Dacă se întâmplă ceva, te sun imediat.

Mi-a mulțumit pentru atenția cu care l-am îngrijit și mi-a mai făcut câteva recomandări, după care a închis, promițându-mi că aveam să ne vedem curând.

M-am întors, am intrat din nou în cameră și am închis ușa, ca să nu se răcească. M-am apropiat de pat cu pași silențioși. Mi-am pus telefonul pe noptieră și, ridicându-mi încet privirea, m-am uitat la chipul lui Rigel.

– Se întorc, am șoptit eu.

Trăsăturile i-au rămas nemișcate, de parcă ar fi fost făcute din alabastru lustruit, iar eu am rămas lângă pat, ținută prizonieră de chipul lui.

Nu știu cât timp am rămas acolo, în picioare, privindu-l, neliniștită și nehotărâtă, înainte să simt arcurile de la saltea strângându-se sub greutatea mea.

M-am așezat pe marginea saltelei, de parcă mi-ar fi fost frică să nu-l trezesc.

Preț de o clipă n-am reușit să-mi imaginez reacția lui feroce dacă ar fi aflat că nu doar că intrasem din nou în camera lui, ci mai și stăteam pe patul lui, privindu-l de parcă nu m-aș fi temut de consecințe.

Ar fi mârâit la mine. M-ar fi alungat. M-ar fi privit cu un dispreț care mă putea răni ca o lamă.

„Tu ești făuritoarea de lacrimi.“

Mi-am amintit de acuzația lui cu o durere amară și nedefinită. Eu? Cum aș fi putut fi eu? Ce voise să spună cu asta?

I-am privit chipul adormit cu supunerea cuiva care se trezește privind o fiară, pe vârfurile degetelor, conștient că nu o poate înțelege sau pricepe.

Și totuși...

Și totuși, în timp ce-l priveam în clipa aceea... am simțit ceva inexplicabil. O pace nedefinită.

Trăsăturile frumoase îi erau relaxate, genele lungi îi umbreau pomeții eleganți și buzele îi erau liniștite. Trăsăturile atât de mândre erau străbătute de o seninătate pe care nu o mai văzusem niciodată la el.

Nu-mi permisesse niciodată să-l văd așa. Avea mereu un rânjet care îi distorsiona buzele sau privirea umbrită de intenții întunecate.

Am înghițit în sec și inima mi s-a strâns de senzații ambigue. În timp ce-i priveam mișcarea blândă și adâncă a pieptului lat și pielea de pe gât pe care îi pulsau ușor bătăile inimii, mi-am dat seama că nu mai fusese nicicând atât de frumos.

Obrajii trași și umbrele de sub pleoape nu-i ruinau armonia chipului, ci dimpotrivă, îi confereau farmecul unei tinereți corupte și ofilite. Și nu exista paloare care să nu-i vină de minune, nu exista zgârietură, tăietură sau rană care să estompeze acea lumină.

Așa liniștit era nespus de frumos.

Cum de putea atâta splendoare să ascundă ceva atât de... întunecat și de neînțeleș?

Cum de avea lupul o înfățișare atât de delicată, când ar fi trebuit doar să înspăimânte?

Dintr-odată, respirația i s-a tăiat, făcându-l să deschidă gura. Rigel și-a mișcat ușor capul și compresa i-a alunecat într-o parte. Fără să mă gândesc, m-am trezit întinsă peste el, ca să-i țin compresa în loc. Mi-am ținut respirația și mi-am coborât imediat privirea, repede și neliniștită, spre chipul lui, dar el...

A rămas nemișcat, la o suflare distanță de mine. M-am uitat la el, pe marginea unei intimități pe care nu mi-o mai acordase până atunci. L-am privit nu ca pe făuritorul de lacrimi.

Ci doar ca... Rigel.

Doar un tânăr, adormit, bolnav, cu o inimă și un suflet ca mulți alții.

Și o tristețe inexplicabilă m-a făcut să mă simt învinsă. Descurajată și neputincioasă. Plină de vânătaile pe care le

lăsase în mine fără să mă atingă măcar.

„Te urăsc“, aş fi vrut să-i spun şuierat, aşa cum ar fi făcut oricine în locul meu. „Te urăsc! Nu-ţi suport tăcerile, fiecare lucru pe care mi-l spui. Îţi urăsc zâmbetul, felul în care nu mă vrei

în apropierea ta, toate muşcăturile tale. Te urăsc pentru felul în care ştii să distrugi cele mai frumoase lucruri, pentru violenţa

cu care pleci, de parcă te-aş priva de ceva. Te urăsc... pentru că nu mi-ai dat niciodată de ales.“

Dar nu mi-a ieşit nimic pe gură.

Gândul acela nu s-a concretizat, mi s-a topit pe inimă, iar resemnarea m-a golit de tot. M-am simţit brusc foarte obosită.

Pentru că nu era adevărat.

Nu-l uram pe Rigel. Nu aveam să-l urăsc vreodată.

Aş fi vrut doar să-l înţeleg.

Aş fi vrut doar să văd că chiar exista ceva, dedesubt, modelat în umbra unei inimi ca multe altele.

Aş fi vrut doar să conving lumea că se înşela.

– De ce mă alungi mereu? am şoptit eu îndurerată. De ce nu mă laşi să te înţeleg?

Nu aveam să află răspunsurile la acele întrebări.

El nu avea să mi le dea.

Am simţit cum cad încet pe saltea, cu mintea tot mai înceţoşată de toropeală. Întunericul m-a învăluit.

Şi în cele din urmă, tot ce am reuşit să fac... Tot ce am reuşit să-i întorc din ce-mi dăduse el mereu a fost doar un oftat lent

şi prelung.

CAPITOLUL 15. Până în măduva oaselor

*Poți zgâria iubirea, o poți nega, o poți smulge din inimă,
dar ea va ști mereu cum să te găsească.*

Totul ardea în jurul lui.

Era o închisoare moale și fierbinte.

Unde se afla? Nu înțelegea. Nu auzea nimic. Simțea doar o durere difuză, oasele pe care febra părea să le îndoiaie sub mușchi.

Și totuși, chiar și în somnul acela dens și artificial, ea i s-a arătat ca într-un vis.

Contururile ei erau atât de neclare, încât nimeni altcineva nu și-ar fi dat seama că era Nica. Dar el o cunoștea pe de rost, fiecare colțișor și lumină.

A reușit să și-o imagineze la perfecție, chiar și în confuzia derutantă a febrei, ba chiar i s-a părut că se afla acolo, lângă el, emanând o căldură care nu-i aparținea.

Oh, ce minunate erau visele...

Nu exista groază sau înfrânare. Nu trebuia să te abții, să te ascunzi, să te dai în spate. Acolo putea să o atingă, să o trăiască și să o simtă fără să fie nevoie să-i explice ceva, iar Rigel ar fi putut și să iubească acea lume ireală, dacă fericirea efemeră pe care o găsea în fiecare noapte nu i-ar fi lăsat cicatrice atât de adânci pe inimă.

Pentru că-l ardea absența Nicăi. Îl brăzda cu aceeași tandrețe cu care îl mângâia. Și simțea acele tăieturi rând pe rând când, dimineața, se trezea printre așternuturi goale fără ea.

Dar în clipa aceea...

Aproape că i s-a părut că o putea atinge. Aproape că a simțit cum își trece mâinile peste talia-i îngustă, cuprinzând-o până s-a simțit umplându-se de ceva.

Se putea mișca. Chiar dacă delira, se simțea conștient.

Era oare? Nu, imposibil. Era lângă el doar în visele lui.

Desigur, era atât de reală... A strâns-o și și-a afundat fața în părul ei, așa cum făcea în fiecare noapte.

Ar fi vrut să ardă în parfumul ei, să găsească alinare în amărăciunea aceea eternă și nespus de dulce în care Nica, în loc să fugă, îl ținea în brațe care îi promiteau că nu aveau să-i mai dea drumul.

Și a fost ca și cum... Oh, a fost ca și cum... ar fi putut simți cu adevărat trupul acela micuț respirând lângă el și pulsând apăsător pe trupul lui...

Ceva îmi gâdila bărbia.

Mi-am mișcat capul, cufundându-mă în răcoarea pernei.

Păsările ciripeau; lumea se desfășura în afara mea, dar mi-a luat ceva timp până să mă hotărăsc să deschid ochii.

Pleoapele mi-au tremurat și mi-am ridicat genele. Dâre subțiri de lumină mi-au încetșat privirea. Somnoroasă, am clipit și realitatea a început să prindă lent contur în jurul meu.

Pe măsură ce focalizam imaginea, am conștientizat poziția ciudată în care mă găseam. Simțeam o căldură plăcută. De ce nu reușeam să mă mișc?

M-am așteptat să văd contururile camerei mele, dar nu s-a întâmplat așa. Privirea mi-era plină de ceva negru.

Era păr.

Păr?

Am deschis ochii icnind.

Rigel era cu totul peste mine.

Pieptul lui era un zid încins din carne și mușchi; umerii lui lați mă învăluiau și brațele lui mă strângeau moi de talie. Fața îi era ascunsă sub a mea, cufundat complet în scobitura gâtului meu. Îi simțeam respirația caldă pe piele.

Picioarele ni se suprapuneau, iar cearșaful atârna pe lateralul saltelei, împins laoparte cine știe când. Mi s-a tăiat răsufierea. Preț de o clipă am uitat să respir. M-am sufocat din cauza urgenței situației și m-am uitat la brațele mele întinse în față: unul îi trecea pe sub gât, celălalt îi venea ușor peste capul mângâiat de șuvițe negre.

Mintea mi-a explodat într-un delir îngrozitor. Gâtul mi s-a blocat, dintr-odată claustrofobic, iar inima mi-a bătut cu putere în piept.

Cum ajunseserăm așa?

Când? Când mă întinsesem pe pat?

Și păturile? Păturile... Nu fuseseră și niște pături?

I-am simțit mâinile sub mine, prinse între saltea și trupul meu, strângându-mă deopotrivă cu delicatețe și fermitate.

Rigel... Rigel mă îmbrățișa.

Respira spre mine.

El, care nu se lăsase niciodată atins, își ținea fața lipită de gâtul meu și mă ținea atât de strâns în brațe, încât mi-era imposibil să înțeleg unde începeam eu și unde se sfârșea el.

M-a copleșit o senzație de circumspecție.

Am încercat să mă mișc și mirosul părului lui mi-a umplut instantaneu cu putere nările.

Parfumul lui m-a apucat precum o umbră intensă și vibrantă. N-aș fi putut să-l descriu. Era... viguros, insidios și sălbatic ca el. Îmi amintea de ploaie și de tunete, de iarba umedă, de norii grei și de trosnetul furtunii.

Rigel mirosea a furtună. A ce miroase furtuna?

Mi-am mișcat capul într-o parte și am încercat să scap de senzațiile acelea, dar n-am reușit.

Îmi plăcea. Îmi plăcea mirosul lui... Era irezistibil pentru mine, aproape familiar. Am avut tragica impresie că era *al meu*. Eu care stăteam în ploaie până mi se îmbibau hainele,

eu care, atunci când sufla vântul, simțisem mereu libertatea, eu,

care îmbrățișasem de nenumărate ori cerul, mă îmbătasem de mirosul lui.

Nu putea fi adevărat. Era o nebunie.

Am închis ochii, încercând să nu tremur în brațele acelea de care fugisem mereu... Am încercat să mă îndepărtez, iar părul lui mi-a alunecat printre plasturi.

Am încremenit.

Rigel a continuat să doarmă, pierdut într-un somn adânc, iar eu abia de mi-am mișcat buricelor degetelor. Mi-am simțit inima bătându-mi ușor în gât când i-am atins smocurile de păr de la baza gâtului.

Părul era... era...

L-am pipăit încet, cumpătat. Și, când am văzut că nu se mișca, mi-am înfipt lent mâinile în el. Era incredibil de pufos, de moale și de plăcut.

M-am trezit privindu-l cu inima tremurândă. Fiecare respirație, fiecare contact era nou și, în același timp, al naibii de destabilizator. Clipa aceea mi s-a întipărit în memorie pentru totdeauna.

În timp ce-l atingeam ușor, cât puteam eu de prudent, mi s-a părut că l-am auzit oftând încet.

I-am simțit respirația ca un val invizibil și cald pe pielea mea. Mi-a adus liniște sufletească.

Lent, realitatea a dispărut, reducându-se la un simplu cadru cu pulsul lui Rigel. Pulsa încet, alinător și delicat.

Ce se afla în inima aceea? De ce o ținea închisă ca pe o fiară, dacă apoi bătea atât de suav?

Într-o clipă de disperare, mi-am dorit să o pot atinge, așa cum făceam cu el. Bătăile inimilor lui mi-au răsunat în stomac cu o blândețe dezarmantă, iar eu m-am trezit sprijinindu-mi obrazul de capul ei, învinsă.

Am renunțat... pentru că nu aveam puterea să lupt cu un lucru atât de delicat.

Am închis ochii și, oftând epuizată, m-am abandonat în brațele singurului bărbat de care ar fi trebuit să stau departe. M-am lăsat legănată de inima lui. Și preț de o clipă... Preț de o clipă, acolo, aproape de el, departe de lume, de ceea ce fusesem mereu, *preț de o clipă doar, da,*

inimă lângă inimă, m-am întrebat de ce nu puteam rămâne așa pentru totdeauna...

Vibrațiile telefonului m-au trezit la realitate.

Am clipit amețită, iar camera s-a clătinat sub ochii mei. M-am răsucit în spate, în brațele lui Rigel, și am încercat să întind mâna. Nu ajungeam la el.

– Rigel, am șoptit eu, fără să știu prea bine ce să-i spun. Telefonul... Ar putea fi Anna...

Nu m-a auzit; a continuat să doarmă adânc, cu chipul sub al meu.

I-am pus o mână pe umăr, încercând să slăbesc strânsoarea cu care mă cuprindeau brațele lui, dar a fost în zadar.

– Rigel... Trebuie să răspund!

Apelul s-a încheiat dintr-odată.

Am oftat scurt și m-am rezemat din nou pe pernă.

Era Anna, o simțeam; poate că voia să mă anunțe că erau pe sosite. Cerule mare, probabil că era foarte îngrijorată...

M-am întors din nou spre interiorul patului. Respirația lui Rigel era ca o mângâiere caldă pe pielea mea și nici măcar nu mi-am dat seama că-i pusesem o mână pe păr când i-am spus cu voce clară, dar delicată:

– Rigel, acum trebuie să mă ridic din pat.

O parte din mine se temea să-l trezească. Se temea de reacția lui. Se temea să nu-l vadă din nou împingându-mă laoparte...

– Rigel, am murmurat eu fără să vreau. Rigel, dă-mi drumul, te rog... i-am șoptit la ureche, cu delicatețe, și am sperat ca tonul acela atât de suav să ajungă într-un fel până la el.

S-a întâmplat ceva.

Vocea mea a părut să se amestece cu visurile lui. Rigel mi-a expirat pe gât și a gemut jos, după care m-a strâns și mai tare în brațe. Parfumul lui m-a învăluit ca o mânășă seducătoare.

– Rigel, am repetat eu cu voce slabă, în timp ce mușchii îi glisau și alunecau în foșnet de cearșaf; m-a strâns mai tare și căldura corpului lui s-a întetit.

Am fost convinsă că l-am simțit frecându-și nasul de pielea mea.

Mi-am simțit abdomenul cum se strânge și obrajii arzându-mi. M-am gândit că visa ceva, pentru că se mișca cu o încântare

lentă ce l-a făcut să se apropie și mai tare de mine.

Poate că trebuia să mă port și mai suav. *Cu delicatețe...*

Mi-am apropiat și mai mult buzele de el. I-am dat părul laoparte de pe urechi, ținându-l ușor deoparte, și i-am șoptit cu blândețe, mai încet decât o respirație:

– *Rigel...*

Dar mi s-a părut că înrăutățisem lucrurile, pentru că și-a întredeschis buzele și respirația i-a devenit mai apăsată. I-a devenit prelungă, lentă, aproape intimă, de parcă i-ar fi fost cumva greu să respire.

Apoi, dintr-odată... și-a aplecat maxilarul unghiular spre mine.

Și și-a lipit buzele de gâtul meu.

Inima mi-a tresăltat și respirația mi s-a tăiat. Fiori de surprindere mi-au străbătut trupul și mi-am înfipt degetele în umerii lui cu o tresărire seacă.

M-a încercat o senzație asurzitoare, dar am simțit doar cum brațele lui mă strâng și mai tare. Rigel și-a mișcat buzele pe gâtul meu, depărtându-le și afundându-le din nou cu o delicatețe care m-a făcut să mă zvârcolesc și să mă strâng.

Eram atât de încordată, de neîncrezătoare și de șocată, încât n-am reușit nici măcar să protestez. Senzații nebunești m-au

devorat din interior, iar pe piele mi-au apărut flori înflăcărâte.

M-am zbatut și mi-am împins degrabă antebrațele pe pieptul lui.

„Rigel.“ Cuvântul mi s-a format în gâtlee, dar Rigel și-a întredeschis gura și și-a trecut ușor, somnoros, dinții peste

gâtul meu. Am înțeles că Rigel nu dormea, ci se afla într-o stare de semiconștiență din cauza febrei mari. Delira. Trebuie să fi delirat.

Am gemut când m-a mușcat ușor. Mi-am pocnit maxilarul și m-am rugat să o lase mai ușor. Limba lui, gura lui, mușcăturile lui – *totul* – erau o nebunie, o furtună de fiori atât de puternici, încât mi s-au părut insuportabili. Erau prea mult pentru mine.

Situația s-a înrăutățit când am auzit zgomotul unei uși mici trântindu-se și apoi pași intrând în casă.

Am intrat în panică. *Anna și Norman.*

– Nica! m-a strigat Anna, iar eu mi-am înfipt degetele în umerii lui Rigel.

„O, Doamne, nu, nu, nu...”

– Rigel, trebuie să-mi dai drumul! Inima îmi tresălta ca o insectă agitată. Acum!

Gura lui mă uluia. Eram toată țeapănă și ardeam; aveam impresia că delirez.

Și-a pus genunchiul între picioarele mele și mi-am simțit mușchii încordându-se, de parcă m-aș fi curentat. Mi-am strâns coapsele din reflex și o răsuflare răgușită i-a vibrat în piept.

– Nica! m-a strigat Anna din nou, iar eu am icnit, respirând incredibil de aspru.

Am aruncat o privire alarmată spre ușă. Era aproape, era acolo, era... *era...*

Într-un acces de panică, l-am prins cu putere de păr pe Rigel și l-am smucit brusc de pe mine. L-am auzit gemând încet, când a picat înapoi pe saltea, după care m-am dat jos din pat.

Când, în clipa următoare, ușa s-a deschis brusc, Anna stătea cu mâna întinsă, gata să apuce mânerul. S-a uitat surprinsă la chipul meu contorsionat și roșu când i-am deschis.

– Nica?

– Se simte mult mai bine acum, am mormăit eu furioasă, în timp ce Rigel zăcea sub perna pe care i-o aruncasem drept în cap.

Am trecut pe lângă ea cu părul fluturându-mi, evazivă, și am întins-o de acolo cu o mână la gât.

M-am îndepărtat de camera aceea cu genunchii tremurând, mintea năucită și inima țintuită acolo, în locul în care încă simțeam atingerea arzătoare a gurii lui Rigel într-un mod pe care nu l-aș fi putut uita vreodată.

*

Câteva ore mai târziu încă nu reușeam să scap de senzația aceea.

O simțeam plimbându-mi-se pe sub piele.

Mă ardea.

Mă obseda.

Pulsa peste tot ca o vânătaie invizibilă.

Mi-am atins cu vârfurile degetelor gâtul în timp ce coboram scările. Văzusem o pată mică roșie în oglindă și speram din inimă că nu avea să se observe dacă îmi lăsăm părul desfăcut.

Totuși, oricât m-aș fi străduit să o ascund, ce mă tulbura nu se afla la suprafață, ci adânc în interiorul meu. Ceva plutea în mine ca o navă pe furtună și încă nu înțelegeam cum mă puteam salva.

Am intrat în bucătărie; era deja după-amiaza târziu. Ar fi trebuit să-mi iau apă, dar m-am trezit oprindu-mă în prag.

Rigel stătea la masă.

Purta un tricou albastru, ușor larg la gât, și am observat că încă avea trăsăturile puțin mohorâte, dar fascinante. Părul negru îi ieșea în evidență în lumina după-amiezii, dens și ciufulit, iar ochii îi erau ațintiți asupra mea.

Inima a dat înapoi și mi s-a oprit chiar sub gât.

– Eu... Ah... M-am mușcat de limbă, agitată. Mi-am plecat privirea spre flaconul pe care îl țineam în mână. Anna mi-a spus să-ți aduc medicamentele, i-am explicat eu, de parcă n-aș fi știut cum altfel să umplu tăcerea. Am... Ei bine, am venit să iau apă. Am observat paharul

pe care îl ținea în mână și am strâns din buze. Presupun că nu mai e nevoie...

Mi-am ridicat încet privirea, nesigură, și am simțit furnicături în obraji când am văzut că Rigel nu-și mișcase ochii nici cu un milimetru de la fața mea. Erau incredibil de intenși și de strălucitori; nici măcar oboseala nu părea să-i știrbească din profunzimea privirii. Irisurile îi ieșeau în evidență pe ten ca niște diamante negre.

– Cum... te simți? am întrebat eu în șoaptă după o vreme.

Rigel și-a întors privirea într-o parte, ridicând din sprânceana închisă la culoare, și a făcut o grimasă ironică.

– De minune, a zis el lent.

Am învârtit flaconul între degete, stânjenită, și mi-am întors privirea în aceeași direcție ca el.

– Îți... amintești ceva de azi-noapte?

Nu m-am putut abține. Dar trebuia să știu.

Trebuia să știu dacă își amintea ceva. Un detaliu minuscul, chiar și irelevant...

Instantaneu, m-am trezit că fragmente din sufletul meu se rugau să fie așa. M-am simțit înfășurată în jurul acelei întrebări, de parcă de ea ar fi depins soarta lumii.

Pentru că... pentru mine se schimbase ceva.

Îl văzusem pentru prima dată pe Rigel fragil, îl atinsesem, îl mângâiasem ușor, mă apropiasem de el. Îl îngrijisem. Mi se păruse uman și dezarmat și până și fetița din mine fusese nevoită să abandoneze ideea de neînvins a făuritorului de lacrimi și să-l vadă așa cum era.

Un puști care respingea lumea. Un puști solitar, aspru și complicat care nu-i permitea nimănui să-i atingă inima.

– Îți amintești ceva din cele întâmplate? am întrebat din nou și l-am văzut privindu-mă cu atenție în ochi.

„Orice... Orice ar fi fost bine... Orice doar să nu-l văd redevenind lupul care m-a ținut mereu la distanță...”

Rigel m-a privit reticent, ușor confuz. S-a lăsat pe spătarul scaunului, recăpătându-și aura intimidantă.

– Ah, păi, cineva trebuie să mă fi dus în cameră, a zis el, privind scurt roată prin cameră, înainte să revină la mine,

cu un aer indolent. Presupun că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru vânătaia de pe spate.

Mi-am amintit cum am căzut. M-am simțit atinsă într-un punct sensibil și sentimentul de vină m-a amuțit.

Totuși, nu m-am mișcat. Rigel tocmai îmi dăduse de înțeles că granița aceea dintre noi încă exista și totuși nu am cedat. Nu m-am dat în spate, nu m-am ascuns după părul meu, ci am rămas în pragul bucătăriei cu ochii ațintiți asupra flaconului cu medicamente, pentru că în mine pulsa ceva sărăcăcios, dar strălucitor: speranța. Speranța aceea limpede și de nezdruccinat pe care o purtam în suflet de mic copil. Aceeași speranță care era acum îndreptată spre el, fără vreo intenție de a se da bătută.

În loc să mă îndepărteze, o forță necunoscută m-a împins în bucătărie. Am traversat bucătăria și m-am apropiat de masa la care stătea, apoi am deschis flaconul și am scos o pilulă.

– Trebuie să iei două, am spus eu încet. Una acum și una diseară.

Rigel s-a uitat fix la tableta albă. Apoi, lent, și-a întors privirea asupra mea.

I-am zărit în ochi ceva ambiguu. Poate conștientizarea faptului că mă apropiasem de el în ciuda sarcasmului cu care mă tratase. Sau poate faptul că nu mă temeam de el...

Preț de o clipă m-am gândit că avea să mă alunge. Preț de o clipă, mi s-a părut că-l văd râzând de mine și mușcându-mă din nou.

În schimb, Rigel și-a plecat capul și privirea i-a alunecat din nou în jos. În tăcere, fără să spună ceva, a întins mâna și a luat pilula.

Am simțit un suflu cald pe piept când a ridicat paharul. M-a străbătut un sentiment de fericire nestăpânită și m-am aplecat în față:

– Stai, trebuie mai multă apă...

Degetele mele le-au atins pe ale lui.

A fost o chestiune de o clipă.

Și-a tras mâna brusc și a sărit în picioare: hârșăitul scaunului a spintecat văzduhul, iar paharul s-a făcut țândări de podea, împrôșcând cioburi în toate părțile.

M-am împleticit în spate de la forța neașteptată cu care se îndepărtase. M-am uitat fix la el, incapabilă să respir. Repulsia cu care se smulsese din acel contact m-a rănit de parcă ar fi fost unul dintre cioburile acelea de sticlă.

Și am simțit dezamăgirea, când și-a ridicat brusc ochii, privind drept în ai mei; am simțit-o cum se cațără prin mine,

ca rădăcinile unui copac mort chiar acolo unde strălucise înainte speranța.

Și...

M-am simțit puțin de parcă m-aș fi ofilit.

*

Ardea.

Respirația îi *ardea*.

Ar fi trebuit să se controleze, dar contactul acela neprevăzut îl curentase până în inimă, și Rigel simțise o căldură mult mai copleșitoare ca febra.

Și-a înăbușit o înjurătură. Într-un acces de panică s-a întrebat dacă observase fiorul cu care se smulsese de lângă ea.

Când a găsit însă curajul să-și ridice privirea, a simțit golul. A văzut dezamăgirea din ochii ei circumspecți și a simțit durerea pustiindu-i fiecare centimetru din suflet.

Nica și-a plecat încet capul și a simțit fiecare clipă a acelei mișcări mărunte ca pe o așchie înfiptă în piele.

A văzut-o aplecându-se spre podea. A cules cu mâinile mici cioburile de sticlă ce străluceau acum ca giuvaierele în razele de după-amiază, iar Rigel s-a întrebat dacă Nica ar fi putut face oare același lucru cu bucățile din inima lui, de-ar fi lăsat-o să-l atingă.

Chiar dacă erau atât de negre. Și murdare. Chiar dacă picurau de toată disperarea pe care o azvârlise mereu asupra ei. Chiar dacă tăiau, zgâriau și jupuiiau și fiecare

fragment avea aceeași culoare ca ochii ei argintii, fiecare bucătică era un zâmbet pe care el i-l stinsese pe buze.

Și știa că ar fi trebuit doar să-i mulțumească. Îi datora mult mai mult decât lăsase să se vadă.

O știa și totuși era atât de obișnuit să muște și să zgârie, încât o făcea deja din instinct. Sau poate, pur și simplu, nu reușea să fie altfel decât caracterul rău pe care îl îmbrăcase.

Îl îngrozea gândul că ea, atât de pură și de curată, i-ar putea cunoaște sentimenteleperate.

– Rigel, a auzit-o șoptind.

A rămas nemișcat, împietrit de ea, așa cum se întâmpla de fiecare dată când auzea gura *aceea* rostindu-i numele.

– Chiar... nu îți amintești nimic?

Îndoiala a început să pună lent stăpânire pe el: *Ce ar fi trebuit să-și amintească? Ar fi trebuit să-și amintească ceva?*

Nu, era bine așa, și-a spus el degrabă. Își pierdea mințile doar la gândul că-l atinsese când îl dusesese la etaj. Și totuși, să nu-și amintească era chiar mai rău.

– Ce importanță are? s-a trezit întrebând cu mai multă asprime decât intenționase.

Tonul acela i s-a desprins de pe buze înainte să-l poată opri și a regretat instantaneu când Nica s-a oprit.

Și-a ridicat privirea și l-a privit în ochi. Și-a trecut ușor privirea peste el: pistruii au scânteiat pe trăsăturile-i fine și blânde și buzele i s-au bosumflat ca o pedeapsă interzisă. L-a privit în felul acela specific ei, de nimfă lipsită de apărare, ca o căprioară, cu o inocență care i-a tăiat răsufarea.

Și Rigel și-a dat dintr-odată seama că o făcuse să se plece în genunchi în fața lui. A simțit că arde din nou, de data asta într-un punct aflat mult mai jos de piept. Și-a întors repede privirea.

Cu buzele pecetluite de chin, a simțit nevoia să scape de acea priveliște. Fără să spună ceva, și-a încleștat maxilarul și a trecut pe lângă ea.

Ar fi plecat, dacă nu l-ar fi oprit prinzându-l de inimă. Ar fi plecat dacă n-ar fi ales să-i rostească din nou numele chiar în clipa aceea, oprindu-i pământul sub picioare.

Nu avea să uite vreodată ceea ce a auzit-o spunând.

– Rigel... Nu te urăsc.

Tocmai îi spusese adevărul.

Nu conta de câte ori aş fi fugit. Nu conta de câte ori m-ar fi muşcat. Nu conta cât de mult ar fi încercat să mă țină departe. Nu conta nimic...

Nu reuşeam să rup firul acela nespus de subţire care ne lega de-o viaţă.

Şi nu mă puteam întoarce... Nu după ce-l simţisem predându-se lipsit de apărare în braţele mele. Nu după dimineaţa aceea, în care întipărise în mine senzaţii care mă marcaseră adânc, trecând mult dincolo de piele.

Îl văzusem.

Nu drept făuritorul de lacrimi care era, ci drept puştiul care fusese mereu.

– Şi mă urăşti? mi-am amintit conversaţia noastră de pe coridor. *Mă urăşti, molie?*

Nu...

Rigel şi-a îndreptat capul.

Era ca şi cum aş fi privit împlinirea a ceva prevăzut, programat, dureros de neschimbabil.

Şi totuşi, nu m-a durut mai puţin.

S-a întors spre mine, uitându-se la mine preţ de o clipă. Apoi a zâmbit.

– Îl minţi pe făuritorul de lacrimi, Nica, a spus el lent şi plin de amărăciune. Ştii că nu ar trebui s-o faci.

Iată-ne din nou acolo, separaţi de acea graniţă în care eu eram fata din Mormânt şi el făuritorul de lacrimi.

În acelaşi punct de plecare ca atunci când eram copii.

Povestea era sortită să se repete.

Regula era mereu aceeaşi: trebuie să te pierzi prin pădure şi să învingi lupul.

Doar aşa puteai avea parte de finalul fericit.

La urma urmei, poveştile se termină cu „pentru totdeauna“.

Oare avea să existe o excepţie în cazul nostru?

CAPITOLUL 16. Prin geam

Iubirile tăcute sunt cel mai greu de atins, dar la interior strălucesc de o imensitate sinceră și splendidă.

Și-a strâns degetele cu toată puterea.

Nu îl rănea suficient de tare.

Unghiile l-au rănit, i s-au înfipt în pielea-i delicată, dar Rigel nu și-a slăbit strânsoarea.

– Ți-am spus să mi-o dai, a șuierat el din nou, pe tonul acela care îi înspăimânta mereu pe toți.

– Nu! E a mea!

Celălalt copil s-a zvârcolit ca un câine sălbatic. A încercat să-l zgârie și să-l împingă. Rigel l-a tras violent de păr, forțându-l să scâncească furios de durere; îl apleca cu toată vehemența de care era în stare.

– Dă-mi-o! a mârâit el, înfigându-și cu furie unghiile în pielea lui. Acum!

Băiatul s-a supus. Și-a deschis pumnul și ceva a căzut pe jos. În clipa în care l-a văzut la picioarele lui, Rigel i-a dat drumul, împingându-l.

Băiatul s-a rostogolit la pământ, zgâriindu-și mâinile în praf; i-a aruncat o privire feroce, plină de teamă, după care s-a ridicat degrabă și a luat-o la fugă.

Rigel l-a privit, cu respirația întretăiată și genunchii mici juliți. S-a aplecat să ridice ce obținuse și-l strânse între degete.

Zgârieturile au continuat să-l doară, dar nu le-a băgat în seamă.

A fost de ajuns să o vadă de departe ca să nu mai simtă usturimea din genunchi.

Spre seară, de fapt, a apărut în pragul sălii comune. Mâna pe care și-o ținea sub pleoape strângea lacrimi ce nu

*se mai opreau
de câteva zile.*

Dintr-odată, Nica și-a ridicat privirea spre patul ei, care se afla în capătul camerei, după toate celelalte. Și chipul de copil i s-a luminat.

Lumea a strălucit în lumina de pe chipul ei și totul a părut deodată mai luminos. A alergat spre patul ei, iar Rigel a privit-o trecând pe lângă ferestre și aruncându-se pe pernă.

A văzut-o luându-și păpușica în formă de omidă, singura amintire care îi rămăsese de la părinții ei; abia în clipa aceea și-a dat Rigel seama cât de uzată și de stricată era. În lupta aceea mică cu celălalt copil, cusăturile se rupseseră, iar căptușeala ieșea din ea ca un puf de spumă.

Dar Nica a mijit ochii și a zâmbit în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.

A strâns-o la piept de parcă ar fi fost cel mai prețios lucru din lume.

Rigel a privit-o în tăcere în timp ce-și legăna mica comoară.

A rămas acolo, ascuns în colțul grădinii, și în senzația aceea infinită de ușurare a simțit muguri încolțind printre toți spinii lui.

– Cum te simți?

Perdele pline de soare și o lumină difuză.

Anna stătea în picioare, cu spatele la mine. Rostise acele cuvinte cu o delicatețe aparte.

Rigel, așezat la masă în fața ei, doar a încuviințat din cap, fără s-o privească în ochi. De două zile lipsea de la școală din cauza febrei.

– Sigur? a întrebat ea pe un ton mai blând. Îngrijorată, i-a dat laoparte o șuviță de păr, descoperindu-i tăietura de la sprânceană. Of, Rigel, a oftat ea ușor exasperată. Cum te-ai ales cu semnele astea?

Rigel a continuat să se uite într-o parte și nu a spus nimic; au împărtășit o tăcere pe care nu am înțeles-o, iar Anna nu a insistat.

Nu înțelegeam de ce mă oprisem ca să-i privesc. Atitudinea Annei îmi mergea drept la inimă, felul ei atât de matern de-a fi mă încânta. Cu toate acestea, de fiecare dată când îi priveam pe ea și pe Rigel vorbind, aveam impresia că îmi scăpa ceva.

– Tăietura asta are o culoare care nu-mi place, a spus ea, mutându-și din nou atenția asupra sprâncenei. Se poate infecta. Nu ai dezinfectat-o, nu-i așa? I-a înclinat puțin capul. Ar trebui...

Ah, Nica!

Mi-am venit în fire când m-a văzut. M-am rușinat imediat pentru felul în care îi privisem pe ascuns, ca o hoată.

– Îmi faci o favoare? În baia de la etaj e dezinfectant și vată. Poți să mi le aduci?

Am încuviințat din cap, evitând să mă uit la Rigel. Nu mai vorbisem cu el de data trecută.

Ocaziile în care mă surprindeam privindu-l deveniseră dintr-odată prea multe, iar cel mai rău era că o făceam fără să-mi dau seama. Ceva rămăsese neterminat între noi și nici vorbă să-mi iasă din cap.

Câteva clipe mai târziu m-am întors cu ce-mi ceruse Anna și am găsit-o tamponându-i rana cu un șervet. Am anticipat ce avea să-mi ceară și am umezit un tampon de bumbac.

I l-am întins, dar ea s-a dat într-o parte, studiind cu atenție tăietura. Am înțeles că îmi făcea loc și m-am trezit ezitând.

Voia să mă ocup eu?

Am înaintat cu șovăire. Am trecut pe lângă Anna și mi-am făcut apariția în fața lui Rigel.

Preț de-o clipă foarte scurtă, m-a privit brusc. Și-a trecut înnebunit ochii peste mâinile mele, părul meu, fața mea, umerii mei, după care și-a mutat privirea la fel de repede, uitându-se din nou în cealaltă parte.

Când m-am apropiat de el, i-am atins din greșeală genunchiul și mi s-a părut că am văzut un mușchi de la maxilar tresărindu-i, înainte ca Anna să-i încline și mai tare capul.

– Uite, chiar aici, mi-a arătat ea.

Rigel părea că se străduia din răputeri să nu alunge acea atingere cu toată bruschețea de care era în stare. Nu s-a sustras, dar mi-am dat seama că situația de față îi cerea o stăpânire de

sine considerabilă.

I-am tamponat cu atenție sprânceana. Eram încordată. Parțial pentru că mă temeam să nu-l rănesc, parțial pentru că apropierea dintre noi era mai mare decât mi se permisesse.

Gâtul îi părea contractat. Rigel privea cu încăpățănare într-o parte și mâna de pe genunchi îi era atât de încordată, încât încheieturile degetelor îi păreau pe punctul de a-i străpunge pielea.

Știam că toată atenția pe care o primea îl irita. Nu-i plăcuse niciodată să fie îngrijit și ca lumea să-și facă griji pentru el.

Îl enerva. Chiar și în copilărie, când toți păreau doar să cerșească o mângâiere, Rigel nu se arătase niciodată interesat de astfel de gesturi de blândețe.

Nu ca mine, care aș fi dat în schimb orice pentru ca oamenii să-mi acorde atâta atenție.

Deodată s-a auzit țârâitul telefonului fix.

Anna s-a întors atât de repede, că am tresărit și eu.

– Ah, continuă tu, Nica, vin imediat!

I-am aruncat o privire rugătoare, dar a fost în zadar. Anna a plecat și m-a lăsat singură cu Rigel.

Străduindu-mă să nu las să se întrevadă ceva, am continuat să fac ce-mi ceruse, dar n-am putut să nu văd mâna lui Rigel. Degetele i se înfipseaseră în carne, de parcă apropierea noastră ar fi fost mai mult decât putea suporta.

Bătăile inimii mi-au încetinit.

Chiar ura atât de mult ideea de a mă avea aproape de el? Îl dezgustam atât de mult?

De ce?

M-a invadat un sentiment de tristețe. Chiar sperasem că lucrurile s-ar fi putut schimba, dar ne despărțea un abis. O prăpastie de netrecut.

Și oricât de mult aș fi sperat, oricât de mult s-ar fi schimbat lucrurile pentru mine, zidul acela încă exista între noi și avea să fie acolo pentru totdeauna.

Avea să mă alunge mereu.

Avea să distrugă mereu orice speranță.

Avea să fie mereu distant și inaccesibil.

Mi-am plecat pentru ultima dată privirea spre Rigel, doar pentru a simți cum ghearele acelei tristeți se înfigeau în mine drept confirmare. Poate că voiam să mă doară suficient de tare încât să renunț, încât să mi se stingă orice speranță. Poate că așa aș fi putut accepta...

Dar mi-a tresăltat inima-n piept.

Umerii lui Rigel nu mai erau încordați. Degetele de pe genunchi își slăbiseră strânsoarea, de parcă s-ar fi strâns prea mult timp și în sfârșit renunțaseră. Iar chipul lui...

Pe trăsăturile calme, ochii îi priveau într-o parte nu cu încăpățănare, ci cu *resemnare*. Irisurile apatice sub atingerea mea erau pline de o suferință ce părea să-i ofere și ușurare.

Epuizat. Predat. Frânt.

Așa l-a găsit privirea mea și nu mi-a venit a crede. Atât de diferit, încât părea o altă persoană.

M-am cutremurat când l-am văzut, slabă și tulburată. Inima mi-a luat-o la goană și a început să bată cu atâta putere, încât mă durea.

Rigel a oftat cu buzele strânse, de parcă n-ar fi vrut să se audă nici măcar el, iar eu am simțit că mă frâng în bucăți.

Era vorba despre mai mult de-atât. Îmi dădeam seama. Aș fi vrut să-i șoptesc că lucrurile nu trebuiau să fie așa, că puteam fi o poveste diferită, doar să vrea.

L-am privit cu ochii plini de amărăciune, amuțiți de dorința de a-l înțelege. Și, instinctiv, mi-am trecut degetul

peste pielea lui și l-am mângâiat lent pe tâmplă. Mi s-a părut atât de fragil, cu mina aceea chinuită, încât nu mi-am dat seama de gestul meu.

Rigel a tresărit. Și-a ridicat brusc ochii spre mine și a încremenit când a văzut că-l priveam, *că-l privisem în tot acest timp.*

Mi-a înșfăcat mâneca și-a sărit în picioare.

Înainte să apuc să înțeleg, m-am trezit cu brațul deasupra capului și cu privirea lui ațintită într-a mea, dominată de corpul lui. M-am uitat fix la el fără suflare, ancorată în ochii lui larg deschiși, în spatele cărora am văzut străfulgerări de emoții evazive. Respirația lui caldă mi-a gădilat pielea obrazilor, care a reacționat instantaneu, supraîncălzindu-se.

– Rigel, am șoptit eu cu voce slabă, speriată.

L-am simțit întărindu-și lent strânsoarea de pe mâneca mea; degetele lui au zdrobit materialul și privirea i-a coborât asupra buzelor mele. Mi s-a uscat gâtulejul. Mi-a sorbit orice strop de energie și m-am simțit dintr-odată slăbită.

O tăcere vibrantă a împărțit clipa aceea în numeroase fragmente ce pulsau, în timp ce inima îmi tremura, tuna și cerea doar o respirație...

Apoi Rigel mi-a dat drumul.

S-a întâmplat atât de brusc, încât preț de o clipă mi-a fugit pământul de sub picioare. M-am clătinat și, în confuzia aceea asurzitoare, am auzit zgomot de pași.

– Erau niște prieteni. Ne-au sunat ca să vadă dacă...

Anna s-a oprit în prag; a clipit când Rigel a trecut pe lângă ea, ieșind din cameră. S-a întors spre mine.

– E totul în regulă? a întrebat ea.

N-am știut ce să-i răspund.

Mai târziu, în timp ce încercam să învăț, gândurile nu-mi dădeau pace.

Se îngrămădeau în jurul lui Rigel ca niște albine albe, tulburându-mi concentrarea. Am clipit, încercând să le

alung, dar

păreau să persiste, ca urma unei lumini aspre la care te holbezi prea mult.

Mi-am venit în fire când mobilul m-a anunțat că am primit un mesaj. Am lăsat creionul din mână și am verificat: era Billie.

Un alt videoclip cu căprițe. În ultima vreme îmi trimitea o mulțime. Nu înțelegeam de ce țipau așa, dar de fiecare dată când deschideam unul, sfârșeam prin a privi încântată ecranul. Chiar cu o zi înainte îmi trimisese un filmuleț cu o lamă care țopăia fericită și pierdusem în mod inexplicabil jumătate de după-amiază de învățat.

Am oftat zâmbind ușor. Era infantil, dar videoclipurile acelea mă linișteau. Apreciam atenția pe care mi-o arăta Billie ca pe o comoară pe care trebuia să o păzesc: cineva își amintea de mine, nu avea nevoie de motive ca să-mi trimită mesaje și avea încredere în mine și mă considera ca făcând parte dintr-o amiciție. Era totul nou pentru mine.

Deodată mi-a sunat telefonul.

M-am uitat fix la ecranul luminat și am ezitat înainte să răspund.

– Alo? Ah... Bună, Lionel.

În ultimele zile mă căutase foarte mult: la telefon, la școală între ore, dar când îl vedeam, mă simțeam ciudat, aproape deranjată. Nu voiam să-l alung, dar după cele întâmplate cu Rigel, mi se părea că văd de fiecare dată, pe chipul lui, amintirea acelei agresiuni. O parte din mine și-ar fi dorit să șteargă acel moment, să-l distrugă și să pretindă că nu avusese niciodată loc...

Dar când l-am evitat, Lionel a început să-mi scrie cu și mai multă insistență. Mă întrebase dacă Rigel încercase să se apere scoțându-l pe el vinovat prin neadevăruri și minciuni. Îi spusese că nu și se liniștise imediat.

– Uită-te pe geam, m-a îndemnat el și, când l-am ascultat, am rămas surprinsă să-l văd jos.

M-a salutat, iar eu i-am răspuns nesigură la salut.

– Eram prin zonă, mi-a explicat el zâmbind. Ce-ar fi să cobori? Am putea să facem o plimbare.

– Mi-ar plăcea, dar trebuie să-mi termin temele...

– Of, haide, e soare afară. E o zi frumoasă, mi-a întors-o el pe un ton lejer. Doar nu vrei să stai închisă în casă?

– Dar vineri am test la fizică...

– Doar o tură. Haide, coboară!

– Lionel, mi-ar plăcea mult, am spus eu, apucând telefonul cu ambele mâini, dar chiar trebuie să învăț...

– Și eu, nu? E doar o plimbare. Dar fie, dacă chiar nu vrei...

– Nu e vorba că nu vreau, am spus eu degrabă.

– Și atunci care e problema?

L-am privit de la fereastră, întrebându-mă preț de o clipă dacă a fost mereu atât de insistent. Poate că doar eram eu mai evazivă ca de obicei...

– Bine, am cedat în cele din urmă.

La urma urmei, zisese că aveam să facem doar o tură, nu?

– Mă încălț. Vin imediat!

A zâmbit.

Mi-am luat din zbor o jachetă și m-am încălțat cu adidașii. Apoi m-am uitat în oglindă și am verificat să nu se vadă pata roșie de pe gât. Semnul era încă acolo, ca o amintire ce nu voia să se estompeze. Când mă gândeam că buzele lui Rigel mi-l lăsaseră, simțeam furnicături în sânge. Am hotărât să-mi leg peste semn o eșarfă verde smarald și am coborât.

Am anunțat-o pe Anna că ies, dar apoi m-am oprit și m-am întors, făcând mai întâi o oprire în bucătărie.

– Bună, l-am salutat pe Lionel în fața porțiței. M-am oprit în fața lui, dându-mi o șuviță de păr după ureche, și apoi am întins mâna. Poftim!

Lionel s-a uitat la înghețata pe băț pe care i-am întins-o. Și-a ridicat privirea spre mine, iar eu i-am zâmbit distantă.

– Are un crocodil înăuntru.

M-a privit frapat. Și a zâmbit victorios.

Avea dreptate: era o zi frumoasă.

Ne-am ronțăit înghețatele în timp ce ne-am plimbat pe stradă. Am ascultat cu atenție în timp ce mi-a povestit despre mașina nouă pe care o cumpărase tatăl lui. Nu mi s-a părut mulțumit: s-a plâns de mai multe ori de alegerea făcută, deși, din câte înțelesesem, era vorba despre un model foarte scump.

Doar după o vreme mi-am dat seama că strada nu mai era mărginită de copaci.

– Hei, stai puțin... Am privit în jur dezorientată. Am mers prea departe. Nu... Nu recunosc zona.

Am avut impresia că nici măcar nu m-a auzit.

– Lionel, am ieșit din cartier, am încercat eu să-i spun, încetinind până m-am oprit.

L-am privit înaintând până a văzut că nu-l mai urmam.

– Ce faci? m-a întrebat, privindu-mă. O, nu-ți face griji! Cunosc bine zona, a adăugat el liniștit. Vino!

L-am privit cu un strop de ceva ce nu puteam explica. A observat și el.

– Ce e?

– Chestia e că am spus că vom da doar o tură de cartier...

Oare când își dăduse seama că mergeam prea departe?

– Doar am lungit puțin drumul, mi-a răspuns el în timp ce m-am apropiat lent de el. M-a privit în ochi, după care și-a plecat capul. De fapt, locuiesc în apropiere, a zis el, lovind o pietricică. La cinci minute de-aici. S-a uitat la mine, după care și-a plecat din nou privirea spre picioarele lui. Dacă tot am ajuns până aici, ai putea să treci pe la mine.

Am perceput atitudinea lui ușor jenată și m-am înduplecat. Am înțeles că i-ar fi făcut plăcere să-mi arate casa lui. Eu însămi țineam la a mea cu un strop de tandrețe și mândrie și o invitaseam numaidecât pe Miki în ea. M-am gândit că era la fel și pentru el. M-am topit și am zâmbit.

– Bine.

Lionel a părut fericit. M-a privit cu intensitate, după care s-a îndreptat și s-a scărpinat la nas.

Când am ajuns la casa lui, am observat că era o vilă bine întreținută.

Garajul era automat și avea o ușă cu mâner lustruit și lucios. Pietricelele perfect nivelate formau un covor până în spatele clădirii, unde am văzut un coș de baschet și o mașină de tuns iarba de un roșu aprins, ultimul model. Șiruri de violete perfecte străbăteau grădina cu o precizie milimetrică. M-am gândit fără să vreau cât de diferite arătau față de gardeniile spontane și vesele care împodobeau gardul nostru.

Când am intrat, mi s-a deschis în fața ochilor un spațiu vast și curat, cu podeaua din marmură. Perdelele albe umbreau camerele și nici un sunet nu tulbura liniștea.

Era o casă frumoasă.

Lionel și-a lăsat geaca pe un fotoliu și i s-a părut neobișnuit felul în care mi-am curățat bine pantofii de covoraș înainte să intru.

– Mi-e o sete! Stai liniștită, la ora asta nu e nimeni acasă.

A dispărut după o ușă, iar când l-am urmat, am descoperit că era vorba despre bucătărie.

L-am găsit lângă frigider, ținând în mână o sticlă de apă și un pahar din care bea cu înghițituri mari.

Doar când a fost pe punctul de-a pune sticla la loc în frigider și-a dat seama că îl priveam. M-a privit preț de o clipă, clipind.

– Ah, da, vrei și tu niște apă?

Mi-am dat o șuviță după ureche, bucurându-mă de gestul lui de bunătate.

– O, mulțumesc.

Mi-a întins un pahar zâmbind mândru, iar eu l-am dus la gură, recunoscătoare pentru senzația răcoroasă care mi-a invadat gâtul. Aș mai fi vrut, dar Lionel pusese deja sticla la loc.

Mi-a arătat casa în lung și-n lat.

Am observat mai multe rame împrăștiate ici-colo pe măsuțe, rafturi și polițe: Lionel era în aproape toate dintre ele, la vârste diferite, și avea mereu mâinile ocupate cu o

înghețată sau
o mașinuță.

– Pe ăsta l-am câștigat luna trecută, mi-a spus el mândru, arătându-mi trofeul de la ultimul turneu de tenis.

L-am complimentat și a părut foarte mulțumit. Mi-a arătat medaliile și, cu cât îi admiram mai mult trofee, cu atât părea să se simtă mai mândru.

– Aș vrea să-ți arăt ceva, mi-a spus el, zâmbind ștregărește. E o surpriză. Vino!

L-am urmat prin casă, trecând prin holul frumos, până s-a oprit în fața unei uși închise. S-a întors spre mine și mi-am ridicat privirea spre el, clară și curioasă.

– Închide ochii, mi-a spus el zâmbind în felul acela ștregăresc.

– Ce e în camera asta? am întrebat eu, privind la ușa frumoasă de mahon.

– E biroul tatălui meu. Hai, închide ochii, a zis el râzând.

M-am trezit zâmbind din reflex în timp ce mi-am plecat pleoapele, intrigată de jocul acela.

L-am auzit deschizând ușa. M-a condus înainte și am intrat împreună.

M-a ținut de umeri și m-a condus spre un punct anume din cameră. M-a strâns ușor înainte să-mi dea drumul, de parcă ar fi vrut să-mi întipărească ceva.

– Bine, acum deschide ochii!

Am deschis ochii.

Era un birou foarte frumos.

Dar altceva m-a făcut să încremenesc.

Am rămas cu ochii bulbucați din cauza peretelui în fața căruia mă aflam, care era plin de rame de diverse forme și dimensiuni.

Și din cauza numărului *disproporționat* de insecte care se ițeau de sub sticlă.

Zeci de scarabei lucioși, de gândaci aurii, ciclul crisalidei, albine, libelule colorate, călugărițe, până și o colecție de cochilii de melc toate aranjate frumos în șir.

M-am trezit holbându-mă la colecție de parcă cineva m-ar fi îmbălsămat și pe mine.

– Ai văzut bine? m-a întrebat Lionel, mândru. Apropie-te și privește!

M-a tras în fața ramei cu fluturi. M-am uitat fix cu ochii mari la trupușoarele acelea nemișcate, străpunse de ace, iar Lionel mi-a arătat un exemplar de jos.

– Vezi ce scrie aici?

„Nica Flavilla“ scria în legenda cu caractere elegante din dreptul unui fluture delicat, de un portocaliu strălucitor.

– Îl cheamă ca pe tine!

Mi-a zâmbit mândru, de parcă tocmai mi-ar fi arătat o descoperire incredibilă care ar fi trebuit să mă facă să mă simt flatată.

Am simțit cum mi se scurge sângele din față. Vedeam doar aripi întinse și abdomene străpunse, dar Lionel mi-a înțeles greșit tăcerea.

– O nebunie, nu-i așa? În timpul liber, tata colecționează o mulțime de lucruri, dar de colecția aceasta e cel mai mândru. Când te gândești că a făcut-o chiar el, cu mâinile lui, când era... Hei, Nica, ești bine?

Mă prăbușisem pe marginea biroului. Strângeam din buze, de parcă aș fi fost pe punctul de a-i restitui podelei din marmură înghețata pe băț.

– Nu te simți bine? Ce-ai pățit?

M-a bombardat cu întrebări, iar eu am înghițit din nou în sec, simțind cum se amestecă ceva sub stern.

– Stai aici, bine? Mă duc să-ți mai aduc apă. Mă întorc imediat.

A ieșit din birou, iar eu am încercat să mă liniștesc. Fusesem surprinsă neplăcut, dar m-am străduit să respir adânc. Știam că eram deosebit de sensibilă, dar chiar nu m-aș fi așteptat la așa ceva.

Lionel s-a întors repede, cu sticla în mână. Mi-a întins-o, dar când am dat s-o apuc, și-a dat seama că uitase

paharul.

– Stai așa, a zis el și a dispărut din nou, iar eu am mijit ochii, gâfâind.

Camera nu se mai învârtea. Puțin mai târziu, Lionel s-a întors cu paharul de apă, iar eu i-am mulțumit.

– Te simți mai bine? m-a întrebat el după ce am băut.

Am încuviințat din cap, încercând să-l liniștesc.

– A durat doar o clipă... Acum sunt bine.

– Uneori, emoția ne joacă feste, a zis el, zâmbind amuzat. Nu te așteptai la o astfel de surpriză, nu-i așa?

Am zâmbit agitată, apoi am schimbat subiectul și l-am întrebat cu ce se ocupa tatăl lui. Am aflat că era notar și am mai pălăvrăgit o vreme.

– E târziu, am zis eu la un moment dat, privind afară. Mi-am amintit că mai aveam o mulțime de teme de făcut.

Am ieșit din birou și Lionel a insistat să mă însoțească acasă.

– Dacă vrei să te înviorezi puțin înainte să plecăm, baia e acolo.

M-am oprit.

Lionel mi-a urmărit privirea și, când a văzut că m-am oprit, a zâmbit.

– Mama își ține aici lucrurile, mi-a explicat el, sprijinindu-se cu mâna de ușa unei camere.

A deschis-o cu totul și am văzut bețe lungi de care erau prinse panglici strălucitoare.

– E profesoară de gimnastică ritmică, l-am auzit spunând

în timp ce intram captivată în cameră.

Peretele din spate era ocupat tot de o oglindă mare și erau și niște popice ciudate, mult prea subțiri.

– Se numesc măciuci, m-a lămurit Lionel. A câștigat multe medalii la vremea ei. Se pricepea. Acum doar predă.

M-am uitat la fotografiile cu privirea strălucitoare și plină de viață: câte culori, câtă grație! Arăta ca o lebadă colorată, emana

o armonie molatică și fermecătoare.

– Ce frumos! am spus eu, radioasă și sinceră.

M-am întors spre el și i-am zâmbit cu ochi strălucitori.

Lionel s-a uitat fix la mine, ușor captivat.

Mi-a zâmbit din reflex. Am văzut în ochii lui aceeași licărire pe care o văzusem în fotografiile în care strângea în brațe o cupă.

L-am văzut apucând o baghetă și, dintr-odată, o panglică lungă a șerpuit prin aer, cu străluciri trandafirii. Am urmărit cu admirație fâșia aceea care țâșnea în toate părțile și am râs

când Lionel a învârtit-o în jurul meu, creând spirale deasupra capului meu.

M-am învârtit de mai multe ori, încercând să surprind panglica cu privirea, să o urmăresc cumva, iar Lionel era doar un zâmbet neclar dincolo de mătase.

Apoi, la un moment dat, panglica a început să se înfășoare în jurul meu.

Am simțit cum mi se lipește de corp și zâmbetul mi s-a frânt.

– Lionel, am rostit fără să vreau.

Fâșia mi-a blocat brațele și m-a cuprins o groază viscerală. Am simțit că mă sufoc. Trupul mi s-a contorsionat, inima mi-a urcat în piept și teama mi-a explodat într-un urlet puternic.

Bagheta a căzut la pământ cu un țăcănit.

M-am dat în spate, sub privirea uluită a lui Lionel. Eram ca un mănunchi de tremurături violente când mi-am dat jos panglica de pe mine, gâfâind cu atâta disperare, încât nu reușeam să respir. Sângele îmi bătea în tâmples și mintea aduna coșmaruri încă vii în capul meu, intercalând fragmente de întuneric cu realitatea, amintiri cu o ușă închisă și un tavan scorjit.

– Nica?

Mi-am înfipt degetele în coate, strângându-mă cu putere în brațe, respirând greoi.

– Eu, am șoptit eu, firavă și zguduită. Scuze... Eu... Eu...

Lacrimi de neputință mi-au înțepat colțurile ochilor. Nevoia de a mă ascunde m-a umplut cu o insistență care

mi-a provocat greață, iar privirea lui Lionel m-a ros imediat la stomac. Am căzut în fricile mele și am redevenit copilă.

„Nu trebuie să mă vadă.“

Mi-am dorit să-mi acopăr brațele, să dispar, să devin invizibilă. Mi-am dorit să mă jupoi doar pentru a-i distra atenția.

– Știi ce se va întâmpla dacă spui cuiva?

Aș fi vrut să urlu, dar gâtlejul mi s-a strâns și n-am reușit să mai spun ceva. M-am întors și-am ieșit urgent din cameră.

Am găsit ușa de la baie și m-am închis înăuntru. M-am contorsionat din pricina senzației de greață și m-am aruncat

spre robinet. Apa rece a țâșnit din metal și mi-a inundat încheieturile mâinilor.

Le-am ținut acolo, să se îmbibe, în timp ce Lionel bătea cu insistență la ușă, rugându-mă să deschid.

Unele cicatrice nu se opresc niciodată din sângerat.

În unele zile se deschid și plasturii nu sunt de ajuns pentru a vindeca rana. Pentru mine, acelea erau momentele în care îmi dădeam seama că eram la fel de naivă, infantilă și fragilă ca înainte.

Eram o fetiță în corp de fată. Priveam lumea cu ochii plini de speranță, pentru că nu reușeam să recunosc față de mine însămi că viața mă dezamăgise.

Aș fi vrut să fiu normală, dar nu eram.

Eram diferită.

Diferită de toți ceilalți.

În cele din urmă m-am întors acasă foarte târziu.

Apusul de soare se strecura printre copaci, scaldând asfaltul, făcându-l să lucească în tonuri negre.

Lionel m-a însoțit până la gard, tăcând tot drumul.

După ce rămăsesem în baie o perioadă interminabilă, îmi cerusem scuze de multe ori pentru cele întâmplute. Încercasem să minimizez cele petrecute în toate modurile posibile: îi spuseseam că mă speriasem, că nu fusese nimic

grav, că nu avea de ce să-și facă griji. Știam cât de ridicole erau acele cuvinte, dar asta nu m-a împiedicat să sper că mă crezuse.

Lionel rămăsese tulburat de reacția mea, credea că greșise cu ceva, dar eu îl asiguraseam că eram bine și că nu se întâmplase nimic. Nu-l privisem în ochi, iar el nu-mi mai spusese altceva. Aș fi vrut din răputeri să-i șterg momentul acela din memorie.

– Mulțumesc că m-ai însoțit, am murmurat eu în fața casei.

Nu aveam curaj să-l privesc în față.

– N-ai de ce, a spus el doar, și totuși mi-am dat seama din vocea lui cât de tulburat era.

Atunci am găsit puterea necesară ca să-mi ridic capul. I-am zâmbit ușor, cu un strop de regret, și Lionel a încercat să facă la fel, dar a sfârșit prin a privi fugitiv la casa familiei Milligan.

S-a concentrat asupra unui lucru înainte să-l salut.

– Ne mai vedem.

I-am simțit mâna oprindu-mă. Înainte să apuc să mă mișc, Lionel s-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe obraz. Am clipit și l-am văzut zâbind din colțul gurii.

– Ne mai vedem, Nica.

L-am privit îndepărtându-se, ținându-mi degetele pe obraz, nedumerită, după care am intrat în casă.

Am găsit-o cufundată în liniște. Mi-am dat jos geaca și am pus-o în cuier, după care am traversat holul ca să merg la etaj. M-am blocat când am simțit o prezență. În lumina muribundă a zilei, am văzut că încăperea cu biblioteca era ocupată de o figură tăcută.

Rigel stătea la pian.

Era cufundat într-o tăcere totală. Își trecea ușor degetul peste clape fără să le apese și prezența lui emana în aer un farmec pal și elegant care m-a pătruns ca un fior. O clipă mai târziu, m-a privit peste umăr.

Mi-a tresăltat sufletul în adâncul trupului. Privirea aceea nu a semănat cu nici o alta pe care o mai văzusem la el; m-

a înghețat și m-a ars în același timp, într-un mod inexplicabil. A fost amară. Puternică. Iar eu am rămas șocată.

Rigel și-a mutat privirea de la mine și s-a ridicat în picioare. Dar înainte să apuce să plece, m-am auzit șoptind:

– Ce s-a întâmplat între tine și Lionel?

Nu mă pricepusem niciodată la a mă resemna, la a renunța, nu mă definea. Am făcut un pas în față.

– Cum ați ajuns să vă luați la bătaie?

– Spune-i lui să-ți povestească, s-a răstit Rigel pe un ton atât de înveninat, încât am tresărit. Deja ți-a spus totul, *nu?*

– Vreau să o aud din gura ta, am șoptit eu cu voce mai slabă.

Rigel și-a înclinat fața atrăgătoare și un zâmbet meschin i-a scânteiat pe buze. Dar nu și în ochi.

– De ce? Vrei detalii despre cum *i-am spart* fața? a întrebat el cu atâta ranchiună, încât m-a izbit.

Nu am înțeles. Preț de o clipă, privirea mi-a alunecat spre fereastra care dădea spre partea din față a casei.

Oare văzuse?

A dat să plece și să mă lase acolo și corpul mi s-a pus în mișcare fără să gândesc.

Nu și de data asta.

Într-un acces de curaj, nu l-am lăsat să treacă. Trupul mic mi s-a cutremurat când mi-am ridicat privirea. Rigel trona deasupra mea, cu părul înflăcărat de lumina apusului, și mi-am regretat instantaneu gestul nesăbuit.

Mi-a aruncat o privire tăioasă și, cu voce ciudat de răgușită, a șuierat:

– Dă-te laoparte!

– Răspunde-mi, l-am rugat eu, cu vocea subțiată, te rog!

– Dă-te, Nica, m-a mustrat el apăsător.

Mi-am mișcat mâna. Nu înțelegeam ce anume mă împingea mereu să caut să am contact cu toată lumea, dar când era vorba despre el, nu reușeam să mă abțin. După

noaptea aceea în care îl îngrijisem, nu mă mai temeam de limita aceea, ci dimpotrivă. Voiam să o încalc.

Gestul meu a fost suficient ca să reacționeze. Cu o dezamăgire usturătoare, Rigel m-a oprit. S-a îndepărtat de mine și mi-a aruncat o privire deopotrivă rece și arzătoare. Respira forțat. Părea aproape un reflex necondiționat, dar tot m-a durut că a respins până și un astfel de gest nevinovat.

„Dar pe Anna o lăsa să-l atingă. Și pe Norman. Și nu avea nici o problemă să pună mâna pe cei care îl provocau. Nu alunga pe nimeni așa. Doar pe mine.“

– Te deranjează atât de tare că te-aș putea atinge? Măinile îmi tremurau. Inima mi se strânsese într-un mod aproape dureros. Cine crezi că a avut grijă de tine când aveai febră?

– Nu ți-am cerut eu s-o faci, s-a răstit el scurt.

A reacționat de parcă l-aș fi încolțit, și totuși am făcut ochii mari când l-am auzit.

Am revăzut în minte cum l-am sprijinit cu mâinile mele, eforturile pe care le depusesem ca să-l urc pe scări, grija și atenția cu care îi fusesem alături toată noaptea. Pentru el toate astea fuseseră doar un deranj?

Rigel și-a strâns pumnii și și-a încleștat maxilarul. Apoi a trecut pe lângă mine de parcă abia aștepta să se îndepărteze de mine.

În clipa aceea, m-am cutremurat toată atât de tare, încât nu m-am mai recunoscut.

– Eu nu trebuie să te ating, dar asta nu e valabil și pentru tine, nu-i așa?

Mi-am ridicat privirea furibundă și strălucitoare spre el și mi-am dat jos eșarfa de la gât, în timp ce inima îmi clocotea ca un vulcan.

– Asta n-are nici o importanță, nu-i așa?

Privirea i-a căzut pe gâtulejul meu. S-a uitat fix la semnul roșiatic, iar eu am strâns din buze.

– Tu mi l-ai făcut, m-am răstit eu, când aveai febră. Nici măcar nu-ți amintești.

S-a întâmplat ceva nemaivăzut. În ochi i-a licărit o scânteie de nedumerire și, pentru prima oară, am văzut siguranța de sine a lui Rigel fisurându-se în fața mea. Masca aceea frumoasă s-a clătinat. Privirea i s-a răcit și ceva asemănător fricii și-a croit drum spre chipul lui. A durat atât de puțin, încât am crezut că mă înșelasem.

Imediat după aceea, ceva i-a scăpărat în privire și zâmbetul îngust i-a revenit mai rapid ca niciodată, atât de încărcat

de ferocitate, încât a nimicit orice fragilitate. Am înțeles instantaneu. Rigel avea *să mă muște*.

– Cu siguranță nu se poate spune că eram în toate mințile, a rânjit el, uitându-se în jos la mine. Mi-a aruncat o privire sarcastică și apoi a plescăit din limbă. Doar n-ai *crezut* că vreau să-ți fac ție toate lucrurile alea? Sunt convins că visam frumos înainte să mă întrerupi... Data viitoare, Nica, nu mă trezi!

A zâmbit ca un diavol fermecător și mi-a aruncat o privire disprețuitoare. Era obișnuit să fie agresiv și să retraseze granița dintre noi. S-a întors cu spatele și a dat să plece, dar cu siguranță nu s-a așteptat să audă ce mi-a ieșit pe gură.

– Răutatea ta îmi pare un fel de armură, am zis eu încet. Ca și cum cineva te-ar fi rănit și nu știi cum altfel să te aperi.

S-a oprit. Cuvintele mele îl loviseră în plin. Nu aveam să mai cred în masca lui. Cu cât Rigel o purta mai mult, cu atât înțelegeam mai mult că nu voia să le arate celorlalți ce se afla dedesubtul ei.

Era mușcător, sarcastic, complicat și imprevizibil. Nu avea

încredere în nimeni.

Dar era mai mult de-atât.

Poate că într-o zi aveam să înțeleg mecanismul complicat care îi pune sufletul în mișcare.

Poate că, într-o zi, aveam să înțeleg misterul ce le dădea glas tuturor gesturilor lui.

De un lucru eram însă absolut convinsă.

Făuritor de lacrimi sau nu... Nimic nu îmi făcea inima să tremure ca el.

CAPITOLUL 17. Sosul

Pe cei diferiți îi recunoști imediat. Au lumi în loc de ochi.

Urma să avem musafiri în ziua aceea. Prieteni vechi de-ai lui Norman și de-ai Annei urmau să vină din alt oraș să ia prânzul cu noi.

Când aflasem, o parte din mine începuse să pulseze și anulase orice alt gând, sperând imediat că aveam să fac o impresie bună.

Mi-am netezit rochia pe care o purtam – era simplă și albă, cu mâneci scurte care îmi lăsau umerii descoperiți și era încrêțită peste piept. M-am privit într-o oglindă mică de argint de pe coridor și am simțit cum mi se strânge stomacul de o emoție necunoscută. Nu eram obișnuită să mă văd așa, îngrijită, frumușică și pieptănată ca o păpușă.

Dacă n-ar fi fost plasturii de pe degetele mele și ochii sidefați, nu m-aș fi recunoscut.

M-am asigurat că partea laterală a gâtului mi-era acoperită de coada împletită. De câteva zile, semnul începuse să se estompeze, dar mai bine să nu risc.

– Vai, dar ce căldură e azi! exclamă o voce feminină la intrare. Dacă aș fi știut... Nici o adiere de vânt pe aici pe la voi!

Soții Otter sosiseră.

Femeia care vorbise era îmbrăcată cu un pardesiu albastru cobalt foarte frumos. Anna îmi spusese că era croitoreasă. A sărutat-o pe obraji cu sinceritate și apăsă.

– E în regulă dacă lăsăm mașina pe alee? O mută George dacă e prea în drum...

– E în regulă, stai liniștită!

Anna i-a luat politicoasă pălăria din mâini și a invitat-o să intre. Au mers braț la braț, iar doamna Otter i-a pus o

mână pe încheietură.

– Ce mai faci, Anna? a întrebat ea aproape cu neliniște.

Anna a strâns-o ușor de mână, dar mi-am dat seama că mă privea pe mine în timp ce înaintau. Doamna Otter a fost prea ocupată să se uite în ochii ei ca să mă observe. Când în sfârșit s-au oprit în fața mea, Anna a spus zâmbind:

– Dalma, ea e Nica.

Iată, sosise momentul...

Am încercat să-mi stăpânesc agitația și am zâmbit.

– Bună ziua.

Doamna Otter nu a răspuns. M-a privit cu gura întredeschisă și privirea confuză. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Apoi a clipit și s-a întors spre Anna.

– Nu... Părea să fi rămas fără cuvinte. Cum...

I-am cercetat și eu privirea Annei, cel puțin la fel de confuză ca ea, dar în clipa următoare, doamna Otter m-a privit cu o uimire cu totul nouă. Abia atunci a părut să înțeleagă motivul pentru care îi fusesem prezentată. Anna încă își ținea mâna peste a ei.

– Iartă-mă, și-a venit ea în fire, dar părea să i se fi tăiat răsufarea. M-a luat prin surprindere. A zâmbit timid, ușor circumspectă. Bună, a șoptit ea pe un ton cordial.

Nu-mi aminteam să mă mai fi salutat cineva așa. Părea să mă fi mângâiat fără să mă atingă măcar.

Ce senzație minunată, să fiu privită așa...

Fericită, mi-am spus că poate făcusem totuși impresie bună în rochia mea albă.

– George! a strigat doamna Otter, fluturând mâna în spate. Vino aici!

Soțul ei îl felicita pe Norman pentru convenție, iar când Anna ne-a făcut cunoștință, a fost la fel de uimit ca soția lui.

– Măi să fie! a zis el din senin, cu mustața lui mare.

Anna și Norman au râs.

– Era o surpriză, a murmurat Norman, agitat ca întotdeauna, în timp ce domnul Otter îmi strângea mâna.

– Bună, domnișoară.

M-am oferit să le iau hainele ca să le pun în cuier, ceea ce le-a stârnit aprecierea. Dalma a strâns-o pe Anna de braț și s-a întors spre ea.

– De... De când?

– Nu de foarte mult timp, de fapt, a răspuns ea. Îți amintești când am vorbit penultima oară? Au venit acasă chiar în săptămâna aceea.

– Au venit?

– Oh, da. Nica nu e singura... Sunt doi. Norman, dragule, unde e...

– E încă sus, se schimbă, i-a răspuns el din zbor.

Musafirii noștri s-au privit ezitanți, dar n-au spus nimic. De data asta li s-a adresat Anna lor.

– Și Asia?

M-am încruntat imperceptibil.

„Asia?”

Ușa de la intrare s-a deschis din nou. Am clipit, surprinsă, și am văzut pe cineva intrând în casă.

O siluetă mlădioasă a apărut în contralumină: într-o mână ținea mobilul, în cealaltă, geanta.

– Mă scuzați, m-au sunat, a spus fata care tocmai intrase.

S-a șters de preș, apoi a lăsat cheile de la mașină în bolul de la intrare și a zâmbit.

– Bună.

Dintr-odată, toată lumea s-a întors cu spatele la mine. Anna s-a dus spre ea cu brațele întinse și un zâmbet atât de radios, încât am rămas perplexă.

– Asia, draga mea!

A strâns-o tare în brațe, iar fata i-a răspuns la îmbrățișare. Am observat că era foarte înaltă și că hainele pe care le purta îi veneau ca turnate. Trebuie să fi fost cu câțiva ani mai mare decât mine și Rigel.

– Arăți bine, Anna, ce mai faci? Norman, salut!

L-a îmbrățișat și pe el – da, pe *Norman*, deși contactul maxim pe care îl văzusem având cu cineva fusese o bătaie ușoară peste spate – și l-a sărutat pe obraz.

Toată lumea îi zâmbea acum ei.

Am urmărit intimitatea dintre ei de parcă ar fi strălucit cu o lumină diferită și inaccesibilă.

Anna nu îmi spusese că soții Otter aveau o fiică...

– Vino, a chemat-o, în timp ce fata căuta pe cineva cu privirea.

– Unde e Klaus? PISOIUL ăla bătrân ar face bine să vină să mă salute...

– Asia, ea e Nica.

Nu m-a observat imediat. A clipit un moment, confuză, după care și-a plecat privirea și m-a văzut. Am ridicat mâna să o salut.

– Bună. Încântată de cunoștință!

Am mijit ochii, mulțumită, zâmbind sub privirea ca o mângâiere a Annei. M-am uitat din nou drept la fată și am așteptat s-o văd răspunzându-mi.

Dar Asia nu s-a mișcat.

Nici măcar n-a clipit. Ochii îi erau atât de nemișcați, încât am început să mă simt incomod. M-am simțit ca un fluture străpuns de acele invizibile ale unui colecționar.

Apoi s-a întors spre Anna. A privit-o de parcă ar fi fost mama ei, o privire în spatele căreia se ascundea o nevoie.

– Nu înțeleg, a fost tot ce-a spus.

Părea să spera că înțelesese greșit.

– Nica locuiește cu noi, i-a explicat Anna cu voce delicată. Este... în plasament maternal preadoptiv.

Am zâmbit și m-am apropiat.

– Vrei să-mi dai haina? O pun eu în cuier.

Din nou, Asia nu a părut nici măcar să mă audă.

O țintuia cu privirea pe femeia de lângă ea, de parcă Anna ar fi oprit lumea preț de-o clipă și acum o ținea liniștită sub braț, cu un calm pe care ea nu reușea să-l accepte.

– Nu, a murmurat ea o clipă mai târziu, nu cred că am înțeles bine.

– Nica va face parte din familia noastră. E în curs de adopție.

– Vreți...

– Asia, a murmurat doamna Otter, dar ea a continuat să se uite la Anna.

Ceva îi pulsa în privire.

– Nu... *înțeleg*, a șoptit ea din nou, dar nu era ca și cum nu înțelegea explicația, ci privirea Annei, calmă, îndreptată spre mine.

Dintr-odată, o aură rece și străină m-a făcut să mă simt nelalocul meu, de parcă aș fi greșit cu ceva pentru că existam pur și simplu între pereții acelei case.

– Eu și Norman ne simțeam singuri, a spus Anna o clipă mai târziu. Voiam puțină companie. Klaus... Păi, îl știți, nu a fost niciodată prea sociabil. Voiam să ne trezim și să auzim și alte voci în afară de ale noastre.

S-a uitat la Asia și am avut impresia că i-a vorbit doar din priviri.

– Așa că iată-ne aici, a intervenit Norman, atenuând tensiunea. Anna s-a dus să verifice friptura, iar Asia a urmat-o cu privirea uluită, încărcată de sentimente pe care nu am reușit să le înțeleg.

Am făcut un pas spre ea, zâmbindu-i.

– Dacă vrei să-mi dai haina, o pun eu...

– Știu unde e cuierul, m-a întrerupt brusc.

Am amuțit și s-a dus să-și pună singură haina în cuier.

Am apucat cu o mână rochia; fiecare centimetru din mine s-a simțit nelalocul lui în timp ce Anna anunța că prânzul era aproape gata.

Dalma s-a apropiat, amabilă.

– Nica, nici măcar nu te-am întrebat câți ani ai.

– 17, am răspuns eu.

– Și cealaltă fată? E de-o vârstă cu tine?

– Mai este o fată? a întrebat Asia pe un ton lent.

– Ah, nu, a răspuns Anna. Acele două silabe i-au blocat pe toți. Musafirii s-au uitat fix la ea, iar eu n-am reușit să înțeleg ce se întâmplase. Sinceră să fiu...

– Scuze că am întârziat.

Toți s-au întors.

Rigel era în cameră.

Prezența lui fascinantă a umplut sufrageria, catalizând fiecare fărâmbă de atenție asupra lui. Era îmbrăcat cu o cămașă deschisă la culoare pe care am fost sigură că Anna insistase să o poarte. Încă își închidea nasturele de la o manșetă, iar eu n-am reușit să-mi imaginez ceva care să-i vină mai bine de-atât.

O șuviță de păr îi ascundea tăietura de pe sprânceană, conferindu-i o carismă fascinantă. Rigel și-a ridicat privirea și i-a prins pe toți în vraja ochilor lui negri.

Musafirii se holbau la el încremeniți.

Știam cât de tulburător era Rigel, dar asta nu m-a împiedicat să observ cât de neobișnuite erau reacțiile lor. El, mai mult decât mine, a părut să-i lase extrem de șocați și de circumspecți.

A zâmbit atât de suav, încât mi s-au strâns măruntaiele, chiar dacă nici măcar nu mă privea.

– Bună ziua. Numele meu e Rigel Wilde. Mă bucur să vă cunosc, domnule și doamnă Otter.

Le-a strâns mâna amândurora, i-a întrebat dacă au călătorit bine și i-am văzut topindu-se ca lutul în mâinile lui.

Asia încremenise. S-a uitat fix la el cu o intensitate care m-a deranjat, iar Rigel și-a întors privirea spre ea.

– Bună, a adăugat el cu o politețe impecabilă.

A urmat doar tăcere.

Eu încă strângeam de rochie.

– Bine, păi, a spus Norman, mâncăm?

Când m-am așezat în stânga lui Norman, Asia m-a străpuns cu privirea.

M-am întrebat dacă nu cumva voia să stea ea acolo, dar apoi am văzut-o așezându-se lângă Anna și începând să pălăvrăgească cu ea.

Le-am privit râzând și mi s-a strâns pieptul când mi-am dat seama că pentru Anna nu era doar fiica unei prietene, ci mult mai mult de-atât. Asia era frumoasă, sofisticată, mergea la facultate, amândouă fiind pe aceeași lungime de

undă. Ea părea să o cunoască pe Anna în moduri pe care eu nu le puteam înțelege.

Mi-am întors privirea de la ele și am îndreptat-o de cealaltă parte a mesei.

Rigel se așezase cât mai departe posibil de mine. Când ne așezaserăm, privirea îi alunecase spre locul liber de lângă mine, după care dăduse roată mesei și alesese scaunul aflat de cealaltă parte.

În plus, de când venise, nu se uitase o singură dată la mine. Mă ignora oare?

„Mai bine așa“, m-am convins singură.

Ideea de a-l avea aproape îmi crea un gol în stomac. Îmi promisesem să nu mă mai uit la el, pentru că ultimele clipe pe care le împărtășiserăm mă chinuiau deja destul.

– Nica, vrei niște friptură? m-a întrebat Norman, privindu-mă cu tava în mână. M-am servit și mi-a zâmbit. Trebuie să-i pui sos, mi-a recomandat el cu blândețe, după care s-a întors spre doamna Otter.

Am căutat sosiera cu privirea și am găsit-o de cealaltă parte a mesei. Evident că sosul era chiar lângă Rigel.

M-am uitat la el cu tristețe, după care am observat privirea de lângă el. Asia îl studia pe furiș, cu un interes usturător și nu prea voalat. Și-a trecut privirea peste mâinile lui, peste părul lui, peste profilul lui perfect, în timp ce-și ducea furculița la gură. De ce se uita așa la el?

Rigel i-a zâmbit scurt doamnei Otter, iar eu mi-am mutat din nou privirea.

„Nu trebuie să-l privesc.“

Dar sosul... Eu și Anna îl pregătiserăm împreună... Era normal să vreau măcar să-l gust, nu?

L-am privit din nou pe ascuns și m-am răzgândit din nou. Rigel se servea din el. Amestecul gros îi curgea din lingură printre degete. Cu cealaltă mână a așezat sosiera înapoi pe masă.

După care și-a dat seama că se murdărise pe degetul mare. L-am văzut ducându-l la gură cu pumnul semistrâns și trecându-l peste buza de jos, mângâindu-l apoi cu limba. Și-a vârât apoi buricul degetului în gură, după care l-a scos

încet, lingând sosul. În timp ce s-a întors să lase lingura, și-a ridicat privirea spre mine. Ochii i s-au ițit de sub sprâncene, adânci și migdalați, și și-a dat seama că-l priveam.

– Nica... Te simți bine?

Am tresărit și m-am întors spre doamna Otter. Mă privea confuză.

– Te-ai îmbujorat, scumpo...

Mi-am întors privirea în altă parte. Pupilele mi-au vibrat aproape febrile.

– Piureul, am croncănit eu cu voce slabă, e..., am zis înghițind în sec, ... picant.

Am simțit cum ochii *lui* străpungeau văzduhul.

Din stomac îmi radia o căldură stranie în tot corpul. Am încercat să o ignor în timp ce s-a extins în mine, stârnindu-mi o senzație de furnicături. Trebuia să mă concentrez asupra prânzului. Doar asupra prânzului...

După un timp, mi-am dat seama că Norman se uita la friptura mea.

– Ah, Nica, nu pui sos pe ea?

– Nu, am răspuns eu sec.

Norman a clipit și mi-am dat seama că-i răspusesem pe un ton tăios. Mi-am simțit obrazii arzând de rușine, în timp ce m-am grăbit să rectific:

– O... prefer așa, mulțumesc.

– Fără sos?

– Da!

– Sigur?

– Da, serios.

– Hai, totuși, cere-i...

– *Nu* îmi place sosul! m-am răstit eu cu o voce ascuțită.

A fost cel puțin *tragic* când mi-am dat seama că Anna, care se afla în fața mea, mă privea încremenită cu furculița la gură.

– Adică... Nu vreau să zic că nu-mi place! am scâncit eu disperată, aplecându-mă în față cu tacâmurile în mână. Îmi place foarte mult, e foarte bun! Nu există sos mai bun,

atât de gustos... și de... *consistent*, doar că, ei bine, am mâncat deja atât de mult că...

– Deci, Rigel! a intervenit domnul Otter, iar eu am tresărit de parcă aș fi fost străfulgerată.

Mi-am tras degrabă șuvița de păr care îmi ajunsese în piure, înflăcărată și îngrozită. Asia, de cealaltă parte a mesei, mă privea cu ochi critici și mijiți.

– Ai un nume deosebit. Dacă nu mă înșel, nu e cumva o constelație, sau ceva de genul, care se numește așa?

M-am blocat când am auzit întrebarea. A durat o clipă până ca Rigel, care privea spre masă, să răspundă. Zâmbetul lui era acolo, cu noi, dar ochii lui păreau să fie în altă parte.

– Nu e o constelație. E o stea, a răspuns el cumpătat. Cea mai strălucitoare din constelația Orion.

Domnul și doamna Otter au părut fermecați.

– Fascinant! Un băiat cu nume de stea... Persoana care ți l-a pus a făcut într-adevăr o alegere curioasă!

Zâmbetul lui Rigel a scânteiat cu o lumină enigmatică.

– O, fără îndoială, a glumit el sarcastic. S-a asigurat că numele meu îmi va aminti mereu de originile mele îndepărtate.

Răspunsul lui m-a străpuns drept în piept.

– Ah, a mormăit domnul Otter, stânjenit. Apoi...

– Ba nu de aceea.

Nu o rostisem în șoaptă. M-am mușcat de limbă. Prea târziu.

Toată lumea s-a întors spre mine. Dintr-odată toată atenția s-a îndreptat spre mine, iar eu mi-am plecat privirea.

– A ales numele ăsta pentru că atunci când te-au găsit aveai cam o săptămână. Șapte zile... Și Rigel e a șaptea cea mai luminoasă stea de pe cer. În seara aceea strălucea mai puternic

ca niciodată.

A urmat o clipă de tăcere.

După care au explodat comentarii admirative. Au început să vorbească toți odată și, cu un strop de mândrie

în glas, Anna i-a mărturisit Dalmei că la institut eram „foarte uniți“.

Mi-am ridicat privirea spre Rigel. Rămăsese nemișcat, cu capul încă înclinat. Și-a mutat încet privirea peste masă până

a ajuns la mine. În ochi i se citea uimirea.

– Nu știam, a zis Anna, zâmbindu-mi surprinsă. Directoarea voastră nu ne-a spus...

Mi-am întors privirea și cuvintele mi s-au desprins aproape automat de pe buze.

– Nu era doamna Fridge pe atunci, ci directoarea de dinaintea ei.

– Într-adevăr? a întrebat ea, uimită. Nici asta n-am știut...

– Acum înțeleg. Dalma zâmbea. Un băiat ca el... probabil că v-a sărit în ochi.

Anna l-a strâns de mână pe Norman și aerul din cameră a părut să se schimbe. Toți și-au dat seama de asta.

Atunci am înțeles. Poate că o știusem mereu. Era mai mult de-atât.

Anna a zâmbit ușor.

– Rigel. Ai vrea... Te rog?

În tăcerea aceea stranie, Rigel a așezat șervetul pe masă și s-a ridicat în picioare. A plecat de la masă sub privirile nesigure ale musafirilor, care, la fiecare pas al lui, au conștientizat tot mai bine ce avea să urmeze.

Când notele pianului s-au răspândit prin casă, domnul și doamna Otter au încremenit, iar Asia și-a înăbușit un tremur, zdrobind șervetul între degete, dar nimic nu a mai contat.

Rigel a cântat, iar restul s-a pierdut.

O picătură rece mi s-a rostogolit pe coapsă. Mi-am strâns genunchii la piept, mișcându-mi degetele de la picioare în iarba umedă. Ploaia cădea în jurul meu.

– Poate că m-au plăcut, am murmurat eu ca o fetiță nesigură. Am continuat să smulg smocuri de iarbă cu degetele. Nu m-am priceput niciodată la asta. Să mă fac

plăcută, vreau să zic.

Mi se pare că mereu fac ceva greșit. Mi-am ridicat privirea. Am oftat absorbită, privind cerul picurând peste mine. Dar, oricum, nu e ca și cum i-aș putea întreba. Nu-i așa?

Mi-am întors capul. Șoricelul de lângă mine a continuat să-și curețe blana umedă din cauza ploii, fără să mă bage în seamă.

Îl găsisem prins în ochiurile metalice ale gardului de sârmă, zvârcolindu-se cu disperare. Reușisem să-l eliberez, dar mi-am dat seama că se rănise, așa că-i unsesem lăbuța cu puțină miere, folosind o scobitoare. Mierea avea proprietăți calmante.

Rămăsesem cu el și, fără să-mi dau seama, intrasem în lumea mea mică și stranie. Începusem să-i vorbesc de parcă m-ar fi ascultat, pentru că nu avusesem niciodată un alt mod de-a mă destăinui.

Provineam dintr-o realitate în care acest lucru îmi fusese refuzat. Ba nu, îmi fusese interzis.

Pentru ceilalți era o nebunie, dar pentru mine era singurul mod în care reușisem să nu mă simt singură.

O picătură rece mi-a căzut pe obraz, iar eu am strâmbat din nas. În cele din urmă, mi-a venit să zâmbesc. Eram udă learcă din pricina ploii, dar îmi plăcea la nebunie senzația. Era libertate. Și acum pielea mea mirosea la fel.

– Trebuie să plec... Sigur sunt pe cale să se întoarcă.

M-am ridicat cu rochia lipită de corp. Anna și Norman ieșiseră la o plimbare cu musafirii și trebuiau să ajungă acasă din clipă în clipă.

– Fii atent, bine?

M-am uitat la creatura micuță de la picioarele mele. Era atât de mic, de moale și de agitat, încât nu înțelegeam cum de s-ar fi putut teme cineva de el. Urechile rotunde și boticul ascuțit stârneau în mine o tandrețe pe care puțini ar fi împărtășit-o.

Când m-am întors acasă, mi-am dat seama de cum îmi arătau mâinile. Câteva degete erau acoperite de plasturi colorați, de diferite mărimi: galben, verde, albastru și

portocaliu. Multe dintre ele, însă, erau murdare de miere și ude din cauza ploii.

Am ajuns în camera mea, unde le-am schimbat pe rând cu grijă.

În timp ce verificam dacă le strânsesem bine, m-am îndreptat spre baie, ca să mă usuc.

– Deci, am auzit pe cineva șoptind, îmi zici ce ai?

Am încremenit instantaneu. Coridorul era gol. Șoaptele se auziseră dinspre scări. Cine era după colț?

– Nu te poți purta așa, am auzit eu. N-ai mai spus nimic.

– Nu pot, a șuierat cealaltă voce, ofensată.

Am recunoscut-o. Era Asia.

– Nu pot să accept. Ei... Cum pot suporta asta?

– E alegerea lor, a spus cealaltă persoană, care părea tot mai mult a fi mama ei. E alegerea lor, Asia...

– Dar ai văzut! Ai văzut și tu ce-a făcut băiatul ăla!

Rigel?...

– Ce vrei să spui?

– Ce vreau să spun? a repetat ea dezgustată.

– Asia...

– Nu. Nu o spune! Nu vreau să aud!

Am tresărit când am auzit zgomot de pași.

– Unde te duci?

– Mi-am lăsat geanta sus, a răspuns ea îngrozitor de aproape.

Am făcut ochii mari. Se îndrepta spre mine. Eram convinsă că nu ar fi trebuit să trag cu urechea la conversația lor, așa că am apucat prima clanță pe care am nimerit-o: cea de la baie.

M-am strecurat înăuntru și m-am sprijinit de ușă, închizând ochii și oftând.

Nu mă văzuseră.

Când am deschis ochii, mi-am dat seama de un lucru ciudat: aburul era atât de dens, încât aerul se condensase.

Și inima mi s-a oprit.

Îmbrăcat doar cu niște pantaloni, Rigel se uita de sub părul care îi picura, cu ochii mari. Apa șiroia pe el în firicele transparente, făcând din trupul lui un spectacol de

picături și reliefuri naturale pe care nu mi le-aș fi putut închipui vreodată.

Gâtlejul mi s-a uscat, creierul mi s-a oprit complet.

M-am uitat fix la Rigel fără să pot respira. Era prima dată când îl vedeam fără tricou pe el, iar priveliștea m-a zguduit. Umerii puternici, cu mușchi bine definiți, păreau sculptați în marmură sub pielea deschisă la culoare, și vene vizibile îi străbăteau încheieturile mâinilor late, până la antebrațe. Oasele bazinului îi coborau până dincolo de elasticul pantalonilor, formând un V perfect, iar pectoralii în formă de semilună creionau un piept lat, solid și viril.

Era o capodoperă de necrezut.

– Ce faci... a dat Rigel să spună, dar vocea i s-a stins când mi-a văzut corpul.

Mi-am amintit instantaneu în ce stare eram.

Rochia udă mi se lipise de bazin, mulându-se pe curbura șoldurilor, pe sânii mei amorțiți, pe coapsele ude leoarcă de care se lipise cu o transparență care m-a făcut să intru în panică.

M-am trezit privindu-l cu ochii mari și aș fi putut să jur că și el mă privea în același fel.

– Ieși! Și-a mutat brusc privirea spre mine, cu urgență. Vocea lui de obicei catifelată și joasă a sunat ca un mârâit răgușit. Nica, mi-a poruncit el, încleștându-și maxilarul, ieși!

Creierul mi-a urlat să-i fac pe plac. Voiam să fug cât mai departe posibil de acolo.

Și totuși, nu m-am mișcat. Asia și Dalma se aflau la câțiva pași de noi, vocile li se auzeau cu claritate dincolo de ușă. Nu puteam ieși, nu acum. Ce-ar fi crezut dacă aș fi deschis ușa și m-ar fi văzut în starea aceea, împreună cu Rigel? El pe jumătate gol și eu udă leoarcă, închiși împreună în baie?

– Ți-am zis să ieși, a mârâit el. Acum!

– Așteaptă!

– *Mișcă-te!*

A ajuns lângă mine din doi pași, iar eu am făcut ceva foarte prostesc.

Am apucat mânerul și m-am dat într-o parte, oprindu-mă în fața încuietorii, înainte ca umbra lui să mă învăluie.

Mișcarea aerului a făcut aburul să se învârtă.

În clipa următoare îmi țineam brațele la spate, strângând cu ambele mâini de mâner și cu fața întoarsă într-o parte.

Iar în fața mea, acoperindu-mi complet vederea, era doar el.

Pieptul lui vibra la o palmă de chipul meu, respirând adânc și necesar și își pusese mâinile de-o parte și de cealaltă a capului meu.

Căldura pe care o emana mi-a încălzit pielea udă. Nu puteam respira.

Inima mi-a pulsât atât de tare, încât mi-a încețoșat simțurile și n-am mai înțeles nimic.

Rigel găfâia printre dinți, cu mâinile sprijinite de ușă cu atâta violență, încât mi s-a părut că le-am simțit vibrând.

– *Tu*, a murmurat el cu ranchiună și amărăciune. O faci intenționat... Și-a strâns degetele pumn, neputincios. *Îți bați joc de mine...*

Buzele, dinții și limba lui erau acolo, la o suflare depărtare de mine. A fost prea mult pentru mine să-mi fie aproape atât de descoperit, de ud și de dominant. N-am mai gândit limpede și m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi încercat să-l ating. Chiar acolo, chiar atunci... Să-i ating ușor pielea și să descopăr că era caldă, energică și compactă...

Oare m-ar fi lăsat?

Nu. Probabil că mi-ar fi țintuit mâna pe ușă, deasupra capului, ca ultima dată...

Am crezut că mor când, după o clipă interminabilă, Rigel și-a întors capul spre mine. S-a apropiat de părul meu, în spatele urechii și... a tras adânc aer în piept. Pieptul i s-a dilatat încet, în timp ce mi-a inhalat mirosul. Când a expirat, urechile îmi bubuiau și i-am simțit respirația fierbinte inundându-mi gâtul. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă durea.

– *Rigel*, am rostit fără să vreau, ca o rugămintă disperată. Aș fi vrut să-i cer să se îndepărteze de mine, dar am reușit să rostesc doar acel scâncet rugător.

A strâns din dinți. M-a apucat brusc de păr și mi-a plecat capul pe spate, făcându-mă să icnesc surprinsă.

Privirile ni s-au ciocnit. Gâfâiam și nici măcar nu-mi dădusem seama. Obrajii îmi ardeau și pupilele îmi pulsau din cauza bățăilor accelerate ale inimii.

– De câte *ori*... trebuie să-ți mai spun să stai departe de mine?

Cuvintele lui mi s-au părut rostite cu un efort care m-a zguduit până în adâncul ființei. L-am privit cu ochii plini de emoții disperate.

– Nu e vina mea, am șoptit eu, mai încet ca o respirație.

Era a lui. El nu mă lăsa să stau departe de el. Era vina lui.

Destinul ne legase atât de strâns, încât nu mai eram în stare să formulez un gând care să nu fie mai întâi despre el. Acum nu mai fugeam nici când era pe punctul să mă muște.

Era vina lui, doar a lui, pentru că lăsase în mine urme pe care nu le mai puteam șterge. Senzații pe care nu știam cum să le gestionez. Tumulturi pe care nu voiam să le ignor.

Iar eu respectasem regula, pentru că nu se schimbă niciodată: trebuie să te pierzi prin pădure ca să-l învingi pe lup.

Eu mă întâlnisem cu lupul. Dar mă pierdusem în contradicțiile lui.

Și sfârșiseră prin a deveni oarecum parte din mine, pentru că fiecare dintre ele era un fior cu care *Rigel* mă pictase, până când nu mai fusesem atât de cenușie.

Eram acum legată de el în moduri pe care nu le puteam defini.

Cum să găsesc cuvintele potrivite ca să-i explic asta?

Deodată, o picătură i-a căzut din păr pe pleoapa mea. Am închis ochii, tremurând, iar când i-am deschis din nou, picătura mi s-a prelins pe obraz. Mi s-a scurs pe față

ca o lacrimă. Rigel s-a uitat la ea cum coboară și ceva în privirea lui s-a stins. O umbră i-a acoperit irisurile, ca niște diamante prăfuite, și și-au pierdut strălucirea.

Am redevenit copii. Am văzut în ochii lui momentul acela repetându-se de nenumărate ori, la diferite vârste: eu în fața lui, vărsând lacrimi pe care el mi le provoca.

Încet... mi-a dat drumul.

S-a întors cu spatele și s-a îndepărtat de mine ca un val inevitabil. Cu fiecare pas al lui, am simțit cum firul acela care ne unea se întindea până m-a durut.

– Ieși!

Nu a spus-o cu asprime. Doar cu o hotărâre stinsă.

În clipa aceea m-am simțit mai ancorată ca niciodată. Am avut senzația că mă scufund. Îmi tremurau încheieturile mâinilor.

Mi-am plecat capul și mi-am coborât privirea tremurătoare și strălucitoare spre podea, încărcată de emoții contradictorii. Apoi, de parcă mi-aș fi recăpătat puterea de a raționa, am închis ochii, m-am întors și am deschis larg ușa.

Nu mai era nimeni acolo acum. Am străbătut coridorul gol în fugă, riscând de mai multe ori să alunec.

Dintr-odată, podeaua de sub mine a părut să se preschimbe într-o cărare anevoioasă, prin pădure, ca în povești. Am alergat într-o pădure de fiori. M-am strecurat printre pagini pe un drum de hârtie.

O viață întreagă fugisem de el. Mă rugasem să scap de condamnarea din ochii lui.

Dar nu exista nici o scăpare.

Străluceau ca stelele.

Și luminau o cărare...

Ce ducea spre necunoscut.

CAPITOLUL 18. Eclipsă de lună

M-am uitat la iubire și m-am temut.

Avea ciorchini de trandafiri în vasele de sânge și alunițe pe piele, ca niște puncte de suspensie ale unor fraze nerostite.

Era mai mult eu decât fusesem eu vreodată.

După după-amiaza aceea din baie, Rigel a făcut tot posibilul să nu ne mai intersectăm.

Nu că am fi împărțășit, de fapt, multe momente împreună, dar și cele rămase s-au redus la minimum în felul acela specific lui Rigel de a invada și apoi de a se îndepărta, în tăcere, cu discreție și detașare.

În timpul zilei mă evita. Dimineața, în schimb, ieșea înaintea mea din casă.

Mergând pe stradă până la școală pe cont propriu, mi-am amintit de toate dățile în care, mergând împreună cu el, rămăsesem mai în spate, neîndrăznind să stau lângă el.

Nu reușeam să înțeleg ce senzații îmi stârnea. Oare nu asta îmi dorisem încă de mică? Să stea departe de mine? Și când sosisem acolo, îmi dorisem doar să-l văd dispărând. Ar fi trebuit să mă simt ușurată, și totuși...

Cu cât ochii lui mă evitau mai mult, cu atât ai mei nu se puteau opri din a-l căuta. Cu cât el mă ignora mai tare, cu atât mai mult eu mă întrebam întruna de ce. Cu cât se ținea mai mult departe de mine, cu atât simțeam cum firul care mă lega de el se răsucea de parcă ar fi fost o prelungire a mea.

Cum se întâmpla în clipa aceea. Mergeam pe hol, pierdută în reflecții care ducea spre el; tocmai ce mă întorsesem de la școală, dar, așa cum se întâmpla mereu, mă pierdusem în gânduri care mă înstrăinau de lume, așa că nu am observat imediat scârțâitul parchetului. Apoi mi-

am dat seama că zgomotul acela subtil se auzea din camera de alături.

Am lăsat pentru o clipă deoparte lucrurile care mă frământau, iar curiozitatea mea incurabilă m-a făcut să-mi vâr capul pe ușă. Am încremenit, surprinsă.

– Asia?

S-a întors spre mine.

Ce căuta acolo?

Stătea în picioare, tăcută, chiar în mijlocul camerei; în mână ținea o eșarfă cu care o mai văzusem, dar nu aveam idee ce făcea în casa noastră. Când venise?

– Nu știam că o să treci pe la noi, am continuat eu, văzând că nu-mi acorda atenție. Și-a trecut din nou privirea peste pereți, de parcă n-aș fi fost acolo. Ce cauți în camera lui Rigel?

Era limpede că spusesem ceva greșit, pentru că s-a întunecat la față. Ochii i s-au mijit până au ajuns cât un spin. A trecut pe lângă mine fără să-mi răspundă, iar eu a trebuit să mă feresc ca să o las să treacă.

– Asia? a strigat Anna de lângă scări. Este totul în regulă?

Ai găsit-o?

– Da. O lăsasem pe taburet în camera ta. A căzut pe jos. A scuturat eșarfa și și-a pus-o în geantă.

Anna ni s-a alăturat și i-a întins un braț, zâmbindu-i. Mi s-a părut că emana o căldură care a ajuns doar până la ea.

– Nici vorbă de deranj, i-a spus cu voce suavă, știi că poți să treci când vrei pe aici. Universitatea e în drum, poți să treci să ne saluți din când în când...

Fără vreun motiv aparent, pieptul mi s-a umplut de nesiguranță. Am încercat să o împiedic, dar mi s-a strecurat în inimă, meschină și ranchiunoasă, mânjind totul în jur.

Dintr-odată, fiecare detaliu mi s-a părut amplificat la maximum. Privirea Annei *strălucea* când vorbea cu ea. Afecțiunea pe care i-o purta era adâncă și maternă. Îi

zâmbea, o mângâia.

O trata ca pe fiica ei. La urma urmei, eu cine eram în comparație cu ea? Ce valoare puteau avea cele câteva săptămâni pe care le petrecusem eu cu ea față de o viață întreagă?

Am început să simt senzația familiară de înstrăinare. Mi-am strâns degetele și m-am străduit să nu mă compar cu ea. Nu-mi stătea în fire să fac comparații de genul ăsta, competitivitatea nu m-a caracterizat niciodată și, totuși, pulsul mi s-a accelerat. M-am cufundat fără scăpare în anxietățile mele, iar lumea și-a pierdut lumina.

Poate că nu aveam să fiu niciodată de ajuns. Poate că Anna înțelesese deja...

Și dacă avea să-și dea seama că greșise? Dacă avea să vadă cât de mohorâtă, de frântă și de ciudată eram?

Tâmpilele mi-au pulsă. Temeri nejustificate mi-au străbătut pielea și mintea m-a chinuit cu imagini ale Mormântului, porțile lui deschizându-se iar larg în fața mea.

„Voi fi cuminte.“

Anna a râs din nou.

„Voi fi cuminte.“

Mi s-a strâns gâtul.

„Voi fi cuminte, voi fi cuminte, voi fi cuminte...“

– Nica?

„Jur!“

Anna m-a privit încruntându-se ușor. Zâmbea șovăielnic.

– E totul în regulă?...

Îmi simțeam sângele zvâcnindu-mi în cap. Mi-am ascuns fața după păr și m-am forțat să încuviințez din cap. Am încremenit.

– Sigur?

Am încuviințat din nou din cap și m-am rugat să nu insiste. Anna era grijulie și atentă, dar avea și un suflet prea curat ca să se îndoiască de sinceritatea mea.

– Atunci o conduc pe Asia jos. Am adus niște flori de la magazin pe care să le ia acasă...

Abia am auzit ce-a spus și am ratat ultimele cuvinte. Le-am lăsat să plece și abia atunci am început să respir din nou. Am întins degetele pe care aproape că mi le zdrobisem. Era doar unul dintre acele momente și, totuși, de fiecare dată mi-era imposibil să mă împotrivesc. Eram obișnuită cu panica nejustificată, cu delirurile de agitație neașteptate, cu senzația aceea derutantă care mă făcea să mă închid în bule sufocante. O frază în plus îmi genera anxietăți necontrolate, o frază în minus îmi alimenta într-o manieră monstruoasă nesiguranțele.

Uneori mă trezeau noaptea și nu mai reușeam să dorm. Retrăiam în coșmarurile mele o stare de rău pe care sperasem să o uit, dar în zadar. Se înrădăcinase în mine, se ascunsese în adâncuri și aștepta momentele potrivite pentru a-mi scoate la iveală fragilitatea.

Trebuia să le ascund. Să mă ascund. Să par perfectă, pentru că doar așa aveau să mă aleagă Anna și Norman. Doar așa aveam să reușesc să scap de trecut, doar așa aveam să am o familie, doar așa aveam să am o altă șansă...

M-am dus la baie și mi-am udat încheieturile mâinilor cu apă rece. Am respirat lent, încercând să-mi eliberez inima de otrava care o invadase. În clipa aceea, senzația apei curgând peste ele nu a făcut ca reacțiile să dispară, dar m-a liniștit totuși. Îmi amintea că pielea era liberă, intactă, lipsită de constrângeri și că nu trebuia să mă mai simt o copilă speriată.

Ea nu mai era întipărită în corpul meu. Doar în mintea mea.

Când am fost sigură că trecuse totul, am coborât la parter. În ziua aceea Norman venise acasă la prânz și m-a încercat o senzație reconfortantă când l-am văzut întâmpinându-mă cu un zâmbet, stând la locul lui obișnuit.

Mi-am dat seama de cât de nejustificată fusese reacția mea de mai înainte: construiam ceva acolo, împreună, de

care Asia nu avea să mă poată privi.

Atunci mi-am dat seama că scaunul de lângă mine era ocupat.

Rigel m-a ignorat complet: stătea cu cotul sprijinit pe masă și privirea plecată, spre farfurie. Abia în clipa următoare mi-am dat seama că tăcerea lui avea ceva diferit de data asta.

Părea... enervat.

– E doar o notă, a spus Anna liniștită. A tăiat puiul, căutându-i privirea, dar Rigel nu se uita la ea. Nu are importanță... Nu trebuie să-ți faci griji.

Am avut brusc impresia că ratasem ceva important.

În timp ce m-am așezat, am încercat să prind firul conversației și am rămas uluită de ceea ce mi-a devenit clar judecând după acele cuvinte.

Rigel nu se descurcase la ceva? M-a frapat atât de tare, încât l-am căutat cu privirea, iar expresia lui enervată mi-a dat de înțeles că nici el nu era obișnuit cu asta.

Rigel își calcula fiecare gest, fiecare consecință, nu făcea niciodată ceva întâmplător. Dar asta nu, nici nu o prevăzuse, nici nu o luase în considerare. Și nu suporta să pară slab și să devină obiectul atenției pe care i-o acorda Anna.

Probabil că profesorul insistase să le spună celor de acasă, tulburat de rezultatul neașteptat obținut la test.

– De ce nu învățați împreună?

M-am blocat cu furculița în dreptul gurii. Anna mă privea drept în ochi.

– Poftim?...

– E o idee perfectă, nu? Ai spus că te-ai descurcat bine la test, a zis Anna zâmbind, mândră de mine. Ați putea face exerciții împreună...

– Nu e nevoie, a întrerupt-o Rigel cu voce tăioasă.

A fost complet neașteptat să-l aud răspunzându-i așa, iar când m-am uitat la mâinile lui, am văzut că erau mai încordate ca de obicei. Anna l-a privit surprinsă și puțin întristată.

– Nu văd ce-ar fi rău în asta, a spus ea mai precaută. V-ați putea ajuta reciproc... La urma urmei, e vorba despre aceeași materie. De ce nu încercați? Apoi mi s-a adresat mie: Nica, tu ce zici?

M-am uitat drept la ea. Chiar aș fi vrut să-i fac pe plac, dar nu puteam nega că mă simțeam inconfortabil. De ce sfârșeam mereu în situații de genul ăsta? Ar fi fost mai ușor să-i răspund dacă Rigel nu s-ar fi ferit zi și noapte de mine ca de ciumă.

– Da, am bombănit după o vreme, încercând să-i zâmbesc. Bine...

– Îl poți ajuta pe Rigel cu câteva exerciții?

Am încuviințat din cap, iar Anna a părut fericită. A zâmbit și ne-a servit pe toți cu încă o porție de ardei umpluți.

Lângă mine, Rigel a rămas închistat în aceeași tăcere indescifrabilă.

Și totuși, mi s-a părut că strângea tacâmurile mai tare decât ar fi fost necesar.

O oră mai târziu mă uitam prin camera mea.

Anna ne sfătuisese să învățăm la etaj pentru că după-amiaza avea să sosească o livrare de flori și zgomotul ne-ar fi deranjat. Nu fusese nevoie să mă uit la Rigel ca să înțeleg că sigur nu aveam să învățăm în camera lui.

Am mutat biroul în centrul camerei; am luat încă un scaun și l-am așezat lângă al meu. De ce îmi transpirau mâinile?

Răspunsul a venit de la sine. Nu reușeam să mă imaginez pe mine ajutându-l pe Rigel la un exercițiu sau, pur și simplu, explicându-i ceva. Părea ireal. Fusese mereu cu un pas în fața tuturor. Când se lăsase el ajutat vreodată de cineva?

În plus, de câteva zile nu ne adresasem un cuvânt. Dacă n-ar fi fost Anna și Norman, probabil că m-ar fi evitat și în timpul meselor. De ce? De ce de fiecare dată când mi se părea că am făcut un pas în față, el făcea cinci în spate?

Nu am perceput imediat prezența din spatele meu. Am tresărit când mi-am dat seama.

Se afla în pragul ușii, înalt și tăcut. Își suflecuse mânecile cămășii pe care o purta până la coate și ținea câteva cărți într-o mână. Ochii îi erau ațintiți asupra mea. De sub părul ca pana corbului, mă privea imperturbabil, de parcă ar fi fost acolo de ceva vreme.

„Liniștește-te“, i-am poruncit inimii, în timp ce Rigel privea în jur cu un aer precaut.

– M-am ocupat eu de manual, m-am bâlbâit eu.

Atunci a intrat, cu pași rari și măsurăți.

Aș fi vrut să spun că mă obișnuisem deja cu el, dar din păcate nu era așa. Rigel nu era genul de tip cu care te obișnuiești de obicei. Ochii lui migdalați de panteră te destabilizau pur și simplu.

Prezența lui zveltă a umplut camera. A ajuns lângă mine, iar eu mi-am dat seama că era prima dată când îl vedeam în camera mea. Din cine știe ce motiv absurd, m-am simțit și mai agitată.

– Mă duc după caiet, am spus eu în șoaptă.

M-am îndepărtat de el și m-am dus la ghiozdan, ca să iau ce-mi trebuia. După care m-am apropiat de ușă și am dat s-o închid.

– Ce faci?

Ochii lui de oțel erau țintuiți asupra mea.

– Zgomotele... i-am explicat eu. S-ar putea să ne deranjeze...

– Lasă ușa deschisă!

Mi-am tras încet mâna înapoi. Rigel mi-a aruncat o privire lungă, după care s-a întors, iar eu n-am reușit să pricep motivul acelei clarificări.

Îl irita *atât de tare* să fie în aceeași cameră cu mine?

Am simțit o senzație enervantă de furnicături în piept. M-am apropiat tăcută și m-am așezat, cu ochii pe paginile cărților, pe care le-am răsfoit până l-am auzit așezându-se lângă mine.

Liniștea aceea dintre noi nu se potrivea, dar rațiunea m-a îndemnat să rezist. La urma urmei, doar aveam să învățăm împreună. Ce era atât de complicat în asta? Am decis să fiu puternică, mi-am adunat toată hotărârea pe care o aveam și am arătat cu degetul spre pagina cu exerciții.

– Să începem cu unul dintre astea.

A urmat o clipă de tăcere în care am simțit cum încordarea se întinde peste măsură. Oare observase tremurul din vocea mea? M-am uitat fix la problema pe care o alesesem, incapabilă să-mi ridic privirea.

Apoi, fără să spună ceva, Rigel a început să scrie.

Surprinsă, am rămas nemișcată în timp ce a început să noteze datele și rezolvarea, isteț și tăcut. Am rămas și mai uimită. Experiența mă făcuse să cred că avea să-mi rânjească obraznic ca de obicei, că urma să mă muște și că probabil avea să plece glumind pe seama mea.

În schimb, venise până acolo. Nu plecase. Rămăsese și începuse să scrie...

Am tresărit puțin mai târziu când mi-am dat seama că se oprise. L-am privit confuză, prinsă pe picior greșit.

– Ai terminat deja?...

M-am întins să văd caietul. Am rămas șocată. Rezolvarea era acolo, precisă și riguroasă, lângă mâna lui fermă. În cât timp rezolvase problema? Trei minute?

– Bine, am recunoscut eu stânjenită, îndreptându-mă spre întrebări mai complexe, să încercăm cu astea.

I-am arătat diverse exerciții cu vârful creionului, iar el a început să le rezolve pe rând, într-o ordine meticuloasă. M-a fermecat creionul care îi aluneca cu fluiditate pe hârtie. Scrisul lui Rigel era sinuos și elegant, fără excese. Părea scrisul unui băiat din alte timpuri.

Am observat că avea o strângere foarte virilă. Oasele de la încheietura mâinii îi erau definite și nervii încordați. Întorcea pagina ca să continue scrisul cu degete de pianist lungi și puternice.

Mi-am mutat încet privirea de-a lungul brațului lui. I-am observat venele în relief și oasele puternice care emanau forță și siguranță de sine. În dreptul pieptului, primii trei nasturi de la cămașă îi erau desfăcuți, descoperindu-i baza gâtului, care îi vibra încet de la respirația controlată.

Cât de înalt era? Oare mai crescuse? Chiar și așa, dacă s-ar fi aplecat spre mine, aș fi simțit că tronează peste mine.

Se sprijinea cu tâmpla de pumnul semistrâns, într-o postură relaxată, dar concentrată. Părul îi cădea peste ochi, moale și negru, încadrându-i la perfecție trăsăturile elegante.

Era teribil de fascinant.

Avea puterea de a-mi fermeca inima. De a-mi smulge sufletul și de a-l vrăji ca un șarpe. Rigel era o simbioză perfectă, un

amestec de mătase și umbre care crea o fuziune letală. Era formidabil, dar, în ireverența lui, era și o creatură splendidă, cum nu văzusem alta...

Am tresărit. Bula formată de gândurile mele s-a spart brusc sub intensitatea ochilor lui. Nu se mai uita la foaie. Ci mă fixa cu privirea.

– Ai terminat? am croncănit eu cu o voce aproape ridicolă.

Oare își dăduse seama că-l privisem uluită? Rigel m-a studiat preț de o clipă, apoi a încuviințat din cap. Cu capul sprijinit în pumn, pleoapa i se alungise ușor, făcându-l să semene cu o pisică.

M-am simțit febrilă. *Ce se întâmpla cu mine?*

– Bine... Să încercăm ceva diferit atunci.

Am întors paginile, încercând să-mi ascund nervozitatea, și am hotărât să trec direct la subiect, așa că i-am arătat una dintre problemele din cadrul pregătirii pentru test. Închistat în tăcerea lui încăpățânată, Rigel a început să rezolve exercițiul.

De data asta m-am concentrat asupra calculelor, doar asupra lor. Am urmărit cu atenție pașii, asigurându-mă că

totul era corect. După un timp, însă, mi-a sărit în ochi ceva ce nu se potrivea.

– Nu, Rigel, așteaptă! M-am apropiat de el și am văzut cu coada ochiului cum mâna i s-a oprit. Nu, nu așa!

M-am uitat cu atenție la pași: logica era impecabilă, dar nu așa se rezolva problema aceea. Mi-am răsfoit caietul și, cu o ușoară ezitare, i-am arătat partea teoretică despre vectori.

– Vezi? Relația spune că modulul vectorului diferență dintre doi vectori este cert *mai mare sau egal* cu diferența modulelor celor doi vectori luați individual...

Am încercat să-i explic în cuvinte ceea ce textul reda prin formulă. Apoi mi-am pus degetul arătător învelit într-un plasture pe exercițiul lui.

– De aceea modulul trebuie transcris așa...

Rigel s-a uitat la notițele mele cu o atenție diferită. Mă asculta cu adevărat. A continuat exercițiul mai lent, iar eu l-am urmărit la fiecare pas.

– Bine... Așa. Acum trebuie să faci calculele. Exact...

Am ajuns la sfârșitul problemei pas cu pas. Pentru prima dată în viață am observat o urmă de nesiguranță în el, dar asta m-a îndemnat să continui. Când a terminat exercițiul, am verificat ca totul să fi fost rezolvat corect.

– Bine, am zis eu, văzând că era atent să respecte modul de rezolvare. Să încercăm din nou.

Am efectuat exercițiile unul după altul. Minutele s-au scurs ca vântul, iar ocazional murmuram câte ceva, întrerupând tăcerea.

După circa o oră, tăiasem deja multe probleme cu creionul.

Rigel termina al nu știu câtelea exercițiu și eram amândoi foarte concentrați.

– Bine, am zis eu întinzându-mă peste birou și adăugând săgeata la un vector pe care îl uitase. Vectorul S se află pe axa orizontală... Exact...

Mă sprijineam cu coatele pe birou. Eram atât de prinsă, încât nu mi-am dat seama că mă cocoșasem practic pe

scaun.

– Unghiul pe care vectorul îl formează cu axa orizontală este de 45° ...

Am verificat toți pașii, concentrată, până am ajuns la capăt.

Mergea bine, era corect. Rezolvase încă un exercițiu perfect. Oare reușisem? Oare chiar fusesem în stare să-l ajut pe Rigel la ceva? Iar el, o dată în viața lui, chiar se lăsase ajutat?

M-a încercat o senzație de fericire intensă și puternică. M-am întors brusc și i-am zâmbit radios, cu pleoapele arcuite ca niște semiluni zâmbitoare.

– Ai înțeles, am șoptit eu.

Dar orice aș fi vrut să adaug după aceea... și-a pierdut sensul.

Eram aproape. La o suflare depărtare.

Mă concentrasem atât de tare, încât nu-mi dădusem seama că mă întinsesem spre el, cu coatele pe birou și părul căzându-mi peste spate.

Iar când îmi întorsesem capul, irisurile lui le încadrau pe ale mele. Mi-am văzut reflexia în abisul acela negru și mi s-a tăiat răsuflarea.

Iar Rigel, cu capul încă sprijinit de mână, s-a uitat la mine cu pleoapele ușor ridicate și o expresie rece.

Ochii mei în ai lui, ca o eclipsă de lună.

Ochii Nicăi.

Nu se putea mișca.

Inima i se oprise. Totul se oprise brusc în clipa în care zâmbetul ei luminase lumea.

Știa. Știa că nu ar fi trebuit să vină. Știa că nu ar fi trebuit să-i permită să se apropie atât de mult. Iar acum era prea târziu: Nica îl privise, îi zâmbise și-i mai smulsese o fărâmă din inimă.

Mâna de pe birou strângea creionul; tremurăturile acelea furioase izvorau din interiorul lui, din râpe ascunse,

pe care ea, atât de aproape și de luminoasă, le trezise.

Nica s-a retras, iar fiecare clipă a acelei mișcări a fost o ușurare atât de puternică, încât l-a durut.

– Rigel, a murmurat ea aproape temătoare. Aș vrea să te întreb ceva.

Nica și-a plecat privirea. A stins lumina din lume doar preț de o clipă, strângându-și degetele subțiri în poală.

– E ceva ce mă întreb de ceva vreme...

S-a uitat din nou spre el, iar Rigel s-a rugat să nu vadă cum îi tremura mâna din centrul biroului. S-a uitat la el în felul

acela al ei, cu privirea aceea mare și genele curbate ca niște petale de margarete.

– Ce-ai vrut să spui? Când ai spus că sunt făuritoarea de lacrimi?

Rigel nici măcar nu-și amintea de câte ori se gândise la întrebarea aceea. Chiar și pusă de ea, în mii de scenarii diferite, era mereu adresată în cele mai epuizante și mai distructive momente, cele în care ajungea la limită, cele în care sentimentele lui se cereau răscumpărate.

Iar el îi spunea tot ce nu fusese în stare să exprime în cuvinte, îi arunca în față adevărul și sângea cu fiecare spin pe care și-l scotea. Iar suferința aceea se transforma în ușurare, pe măsură ce lumina pătrundea în golurile lăsate, încălzind fiecare rană.

Ea era răscumpărarea lui.

Și totuși, în clipa aceea... În clipa în care Nica chiar îl întrebase și *aștepta*, el simțea doar o groază viscerală. Așa că, înainte să-și ofere măcar ocazia, s-a auzit răspunzând:

– Uită de asta!

Nica l-a privit confuză și totuși dureros de splendidă.

– Poftim?

– Am spus *să uiți de asta*.

A văzut-o întristându-se.

– De ce?

Știa, înțelesese că era important. Nu poți face anumite acuzații și să speri că vor fi uitate. O vedea în ochii ei. Pentru el, privirea aceea aducea a iad.

Avea să se întrebe mereu de ce ochii aceia păreau atât de dezamăgiți de comportamentul lui, de tăcerea lui. Avea să se întrebe în fiecare clipă din viață ce era durerea aceea care îi picura din privirea-i argintie. Avea să fie chinuit pe vecie de ochii aceia.

Iar Rigel știa un singur mod în care se putea apăra de chinul acela.

– Să nu-mi spui că m-ai crezut, a spus el cu sarcasm. Chiar credeai că am vorbit serios?

I-a aruncat o privire sfidătoare pe sub sprâncene, după care și-a ridicat un colț al gurii.

– Te-ai gândit la asta în tot acest timp, *molie*?

Nica a părut să tresară. Avea curba gâtului neacoperită de păr, iar carul din el i-a ros coastele.

– Nu o face, a spus ea cu o voce mai aspră.

– *Ce să nu fac?*

– Asta, i-a zis ea, uitându-se din nou la el, încăpățânată. Nu face asta!

Vocea ei hotărâtă l-a împins spre ea. Îl atrăgea de murea când își arăta latura aceea. În delicatețea ei, Nica era capabilă de o tenacitate care îl făcea să-și piardă mințile.

– *Așa* sunt eu, a spus el apăsător, aplecându-se spre corpul ei mărunț.

– Ba nu. *Așa* te porți.

Atunci ea s-a aplecat în față, iar Rigel s-a dat în spate cu trunchiul, cu inima.

– Ce ai vrut să spui? a întrebat ea din nou. Rigel...

– Uită de asta, a zis el strângând din dinți.

– Te rog...

– *Nica*.

– Răspunde-mi!

Nica l-a prins de încheietura mâinii goale, iar el a simțit cum inima îi ia foc. A sărit în picioare și s-a smuls de lângă ea. Violența aceluia gest a reverberat întru totul în ochii Nicăi. A văzut-o clătinându-se șocată și camera a părut să tremure.

Rigel s-a trezit luptându-se împotriva mușcăturilor disperate ale carului care îi biciuiau pieptul, și-a strâns

pumnii, încercând să-i țină fermi, și a privit-o cu ochi uriași și speriați.

– Nu... A tras aer în piept, încercând să se controleze. Ardea atât de adânc, încât i-a fost teamă ca Nica să nu-l simtă. Nu mă atinge! A afișat repede un zâmbet, ascunzându-se în spatele unui rânjet răutăcios care aproape că-l duru. Ți-am mai spus.

Nu a apucat să vadă străfulgerarea de durere din ochii ei. Irisurile Nicăi s-au luminat brusc și s-a repezit spre el, cu privirea strălucind de furie.

– *De ce?* a întrebat ea cu voce puternică, dar frântă. Părea un animal rănit, aplecat de durere. De ce nu? De ce să nu o fac?

Rigel s-a dat în spate, copleșit de furia aceea.

Și, Cerule mare, *ce frumoasă era*, cu obraji roșii și irisurile lucindu-i a hotărâre. Cerule mare, cât de tare îl durea, cât de mult îl atrăgea, cu o forță irezistibilă.

Era prea mult chiar și pentru el.

„Nu mă atinge“, i-ar fi spus din nou, ar fi rugat-o din nou, dar Nica s-a apropiat de el, i-a înfrânt apărarea, iar degetele ei mici încă-i ardeau pe piele.

Inima zdruncinată i-a crăpat de uimire.

În clipa următoare, a auzit doar cum i se încleștează dinții.

A auzit-o doar cum inspiră brusc.

Mișcarea aerului mi-a tăiat răsuflarea.

Cu o clipă înainte mă agățam de brațul lui, iar în clipa următoare am simțit peretele la spate.

Ochii lui Rigel m-au înghițit ca niște prăpăstii. Pieptul îi tremura când respira și își ținea antebrațul deasupra capului meu, dominându-mă. Trupul lui, atât de aproape încât îi simțeam căldura urlând, trona deasupra mea ca un soare ce mă pârjolea.

Am tremurat ca o frunză. M-am uitat în ochii lui, pe rând, fără suflare, cu vocea ca un simplu șuierat.

– Eu... Eu...

M-a apucat cu mâna de față. M-a prins de bărbie și a ridicat-o spre capul lui înclinat spre mine. Vârfurile degetelor lui m-au ars pe piele și mi s-a tăiat răsufierea.

În ochii lui se învolburau uragane tăcute. Era atât de aproape, încât i-am simțit respirația frângându-i-se pe obrazii mei, stârnindu-mi furnicături. Gâfâiam, iar obrazii îmi erau atât de calzi, încât îmi simțeam pielea înflăcărându-se sub atingerea lui.

– Rigel, am șoptit eu, confuză și înspăimântată.

Un mușchi din maxilar i-a zvâcnit. Și-a pus brusc degetul arătător pe gura mea, vrând parcă s-o oprească din șoapta care o făcuse să tremure.

Cu o mișcare lentă mi-a atins ușor buza de jos. Și-a apăsat buricul degetului în carnea moale a gurii mele, frecând-o,

arzând-o, făcând-o să vibreze.

Am simțit cum îmi cedează genunchii când l-am văzut privind, acum, în același punct în care mă atinge.

– Uită de asta, a creionat mișcarea hipnotică a buzelor lui.

Mi s-a părut că-l auzeam doar pe el, doar sunetul vocii lui drept în vene.

– Trebuie... să uiți de asta!

Am încercat să interpretez scânteia aceea de amărăciune din privirea lui, dar nu am reușit. Irisurile acelea negre promiteau uragane și furtuni, pericole și interdicții, dar dorința de a le explora creștea în fiecare zi. Inima mi-a bătut mai tare, lucru care m-a înspăimântat.

Să te pierzi în pădure însemna să găsești drumul. Dar să te pierzi în lup însemna să te pierzi pentru totdeauna.

Atunci de ce aveam atâta nevoie să-i ating ușor lumea și să o înțeleg? De ce nu uitam totul, așa cum îmi cerea? *De ce în ochii lui vedeam galaxii și în solitudinea lui, un suflet care trebuia atins cu grijă?*

După o clipă, mi-am dat seama că nu-mi mai atinge fața cu mâna.

Am simțit o pierdere inexplicabilă când mi-am dat seama că se îndepărtase. Am clipit și l-am văzut strângându-și cartea cu încheieturile degetelor albe în timp ce ieșea din cameră cu pași mari.

Rigel fugea. Din nou.

Am rămas șocată când mi-am dat seama. Când se inversaseră rolurile? De când fugea el de mine?

„Dintotdeauna“, mi-a șoptit o voce slabă. „Fuge de tine dintotdeauna.“

Poate că ceea ce se înrădăcinase în mine era sămânța nebuniei.

Nu am știut cum altfel să-mi explic în timp ce, neascultând de el sau de logica mea, m-am grăbit să-mi adun forța de spirit necesară ca să mă duc după el.

CAPITOLUL 19. Dedesubt

Știu să mă apăr de tot, mai puțin de blândețe.

– Rigel!

L-am urmat pe coridor, încăpățânându-mă să mă fac auzită. Mi-a aruncat o privire nervoasă, dar am fost nevoită să mă duc după el când am văzut că nu mă băga în seamă. Felul în care mergea trăda o urgență exagerată, de parcă abia aștepta să fugă de mine.

– Oprește-te, te rog! Vreau să vorbim...

– Despre *ce anume*?

S-a întors brusc spre mine, scrâșnind din dinți ca să mă intimideze. Părea încordat, aproape înspăimântat.

„Despre tine“, aș fi vrut să-i răspund imediat, dar m-am abținut, pentru că probabil că-mi pierdusem mințile. Înțelesesem deja că Rigel era reticent și circumspect, ca un animal sălbatic, iar dacă îl luai fără ocolișuri reacționa într-o manieră agresivă.

– Nu-mi răspunzi niciodată la întrebări, am spus în schimb, alegând alte cuvinte. De ce?

Am sperat să-l atrag într-o confruntare, dar am înțeles că nu reușisem când m-a evitat din nou cu privirea. Ochii lui Rigel erau sursa sufletului lui, singura suprafață limpede în care nu se putea ascunde. Erau negri precum cerneala, dar în adâncurile lor strălucea o lumină pe care puțini ar fi fost în stare să o distingă, iar când s-a pus din nou în mișcare, am simțit nevoia de a mă repezi înainte, ca s-o apuc cu mâna.

– Pentru că nu te privesc, a murmurat el pe un ton indescifrabil.

– M-ar privi, dacă mi-ai permite să te înțeleg.

Poate că îndrăznisem prea mult, dar am obținut ceea ce sperasem: Rigel s-a oprit. A părut să-mi asculte fiecare pas,

în timp ce, o clipă mai târziu, m-am apropiat de el cu precauție. Și-a întors capul și m-a privit în sfârșit în ochi. Felul în care m-a privit mi-a amintit de o pradă lipsită de apărare și de vânătorul ei: el era prada, eu, vânătorul care avea de gând să-l țintească cu pușca.

– Aș vrea doar să te înțeleg, dar nu-mi dai ocazia să o fac, am spus eu, privindu-l la rândul meu în ochi, încercând să nu las să se întrevadă tristețea care mă încerca. Știu că nu-ți plac intruziunile, am adăugat eu degrabă. Știu și că nu ești genul care să fie deschis la confidențe. Dar dacă ai încerca, poate că lumea ți se va părea mai lejeră. Nu e nevoie să rămâi singur. S-ar putea

să descoperi uneori că merită să te încrezi în cineva.

M-a privit în ochi în timp ce m-am apropiat de el.

– Uneori, am șoptit eu, apropiindu-mă și mai mult, s-ar putea să descoperi că unii oameni sunt dispuși să te asculte...

Rigel își ținea ochii atât de nemișcați, încât nimeni nu și-ar fi dat seama că-i tremurau. Emoții necunoscute s-au succedat

pe rând în ei, rapide și strălucitoare, iar inima mi-a devenit un

delir de bătaii deconectate. Mă înșelasem: privirea lui Rigel nu era sterilă și goală, ci atât de plină de nuanțe simultane, încât era imposibil să pricepi vreuna. Era o auroră boreală care îi oglindea starea sufletească, iar în clipa aceea părea lovit, confuz și speriat de comportamentul meu.

Apoi, dintr-odată, Rigel a închis ochii și s-a întors cu profilul spre mine, într-un freamăt de nervi.

I-am văzut maxilarul încordându-i-se, o venă umflându-i-se pe tâmplă și chipul lui frumos căpătând o duritate înspăimântătoare.

Nu am înțeles ce se întâmpla, dar într-o clipă s-a dat un pas în spate, crescând distanța dintre noi. Contactul vizual dintre noi s-a întrerupt și am pierdut fiecare fărâmbă pe

care abia ce reușisem cu greu să o câștig. Zisesem ceva ce nu ar fi trebuit?

– Rigel...

– Stai *departe!*

Vocea lui dură și reactivă m-a lovit drept în piept. A rostit cuvintele acelea de parcă ar fi fost o urgență care îi arsese limba și mi-a aruncat instantaneu o privire febrilă.

A apucat mânerul de la ușa care ducea spre camera lui, iar eu m-am dat în spate când i-am văzut încheieturile degetelor albindu-se: m-am uitat fix la el, confuză și rănită, nereușind să înțeleg ce anume dezlănțuisem în el, iar în clipa următoare Rigel a dispărut din câmpul meu vizual, trântind ușa după el.

M-am simțit de parcă mi-ar fi căzut un bolovan pe inimă.

De ce reacționase așa? Fusesse... *vina mea*? Ce făcusem greșit?

Aș fi vrut să înțeleg, dar nu am reușit. De ce nu reușeam să comunicăm?

M-am înecat într-un ocean de întrebări, iar nesiguranța mea și-a croit un drum cu fundătură.

Trebuia să mă resemnez cu faptul că Rigel nu voia să împartă nimic cu mine. Era o enigmă fără răspuns, o fortăreață în care nimeni nu avea permisiunea să intre. Era un trandafir negru care își apăra fragilitatea rănindu-te și zgâriindu-te cu ghimpii lui.

Plină de amărăciune, am hoinărit prin casă și am ajuns la parter dezamăgită.

M-am oprit în fața sufrageriei. Un parfum minunat m-a învăluit ca un nor, ușurând preț de o clipă descurajarea care mă încerca.

Anna verifica florile livrate, iar podeaua era un covor de panglici și hârtie cerată: vase mari cu lalele umpleau camera, iar ea avea să-și petreacă toată după-amiaza asigurându-se că erau perfecte. Carl, asistentul ei, rămăsese să se ocupe de magazin în locul ei.

Am privit-o din prag. Părul ei avea reflexe aurii în soare și avea mereu o urmă de zâmbet pe buze, ca o lumină splendidă. Anna era frumoasă când zâmbea așa. Era povestea mea cu ochii deschiși.

– Ah, Nica! a zis ea, fericită să mă vadă. Ați terminat deja?

Mi-am plecat privirea și am simțit cum mă ustură în piept. Nu voiam să vadă dezamăgirea care îmi afecta inima. Aș fi vrut să-i mărturisesc toate grijile mele, să o las să-mi atingă temerile și nesiguranțele, dar în parte nu puteam și în parte mă temeam. Fusesem învățată că slăbiciunile trebuiau ascunse, acoperite și trebuia să-ți fie rușine cu ele. Anna ar fi descoperit că eram o păpușă ruptă și oarecum folosită, în timp ce eu voiam să mă vadă mereu o fată perfectă, plină de lumină și demnă de a fi ținută alături în fiecare zi.

Preț de o clipă mi-am dorit să mă îmbrățișeze și să alunge orice tristețe în felul acela al ei tandru și blând, care o făcea să pară o mamă.

– S-a întâmplat ceva cu Rigel?

Mi-am dat seama că se apropiase de mine. Nu am răspuns, iar ea mi-a zâmbit ușor emoționată.

– Ești foarte transparentă, a spus ea, de parcă ar fi fost un lucru frumos. Expresiile ți se citesc imediat pe chip, ca într-un lac limpede. Știi ce se spune despre cei ca tine? Că au o inimă sinceră.

Mi-a dat o șuviță de păr după ureche, și fiecare bucătică din inima mea s-a strâns în jurul acelui gest. Îmi plăcea nespus de mult când mă atingea cu atâta tandrețe, de parcă aș fi fost una din florile ei.

– Poate că încep să vă cunosc puțin... Rigel e un puști complicat, nu-i așa? Mi-a zâmbit dulce-amărui. Și totuși, am trecut mai înainte pe la etaj. Lucrați bine împreună. Sunt convinsă că a înțeles multe lucruri mulțumită ție.

Nu avusesem niciodată prea multă încredere în mine, dar tot n-am avut curajul să-i arăt câtă plăcere îmi făceau

cuvintele ei. Eram într-adevăr abătută și nu reușeam să o ascund.

Anna nu m-a forțat să vorbesc, ci dimpotrivă, a părut să-mi accepte și să-mi respecte tăcerea. Așa că s-a înmuiat și, luându-mă prin surprindere, m-a întrebat:

– Vrei să mă ajuți?

M-a luat de mână. Gestul ei m-a curentat. Brusc, fetița din mine s-a reînsuflețit și i-am căutat privirea, confuză de intensitatea emoțiilor mele. M-am lăsat condusă înainte spre o vază în care un buchet de lalele splendide aștepta să fie împachetat cu grijă.

Eram prea tulburată ca să vorbesc. Imitându-i gesturile delicate, am ținut cu fermitate tulpinile, strângându-le într-un mănunchi compact; mi s-au părut nespuse de frumoase în timp ce și-a trecut mâinile în jurul lor, legându-le cu o panglică.

A ondulat capetele, arătându-mi cum se face, iar eu am privit captivată grija pe care o pune în fiecare atingere.

Am aranjat buchetul împreună. Lalelele creau un mozaic splendid în nuanțe de roz și alb, iar la sfârșit am admirat compoziția.

– A ieșit bine, am constatat eu fermecată, regăsindu-mi oarecum vocea.

Apoi m-am trezit cu o lalea sub nas. Am văzut-o pe Anna întinzându-mi-o cu un zâmbet. Am luat-o, ținând-o ușor între vârfulurile degetelor. Am mângâiat floarea cu un deget fără plasturi, apreciindu-i moliciunea.

– Îți plac?

– Mult...

Cu o ușoară vivacitate, a apucat o lalea de un roz intens și și-a vârât nasul în ea.

– Ce aromă are?

M-am uitat la ea confuză.

– Poftim?

– A ce miroase?

M-am uitat la ea puțin șocată, cu sprâncenele ridicate.

– A... lalea?

– O, nu, nu, haide... Florile nu miros niciodată a flori! m-a muștră ea pe un ton lejer și jucăuș. Ochii îi străluceau.

A ce miroase?

Am mirosit bine, privind-o în ochii plini de inspirație. Aducea... *Aducea a...*

– Bomboane... Bomboane cu zmeură, am spus eu, iar ochii i-au strălucit mai tare.

– Al meu miroase a pliculețe de ceai și... a dantelă...

Da,

a dantelă nouă!

Mi-am ascuns zâmbetul în corola florii. *Dantelă?*

Am mirosit mai bine, privind-o cu ochii strălucitori și plini de viață.

– Clăbuci de săpun.

Ne-am privit așa, ambele cu nasul între petale.

– Pudră de talc pentru copii, a adăugat ea.

– Dulceață de fructe de pădure.

– Pudră de față!

– Vată de zahăr.

– Vată de zahăr?

– Da, vată de zahăr!

Anna m-a privit zâmbind larg, după care a izbucnit în râs.

Râsul ei m-a luat prin surprindere: inima mi-a tresăltat, uimită, și m-am uitat fix la ea cu pieptul vibrându-mi. Când m-a privit cu ochii strălucitori și mi-am dat seama că eu eram motivul bucuriei ei neașteptate, o dragoste arzătoare mi-a înlocuit neîncrederea. Mi-am dorit să o fac să râdă din nou, mi-am dorit să mă privească așa în fiecare zi și să simt cum îmi umple inima.

Râsul Annei era ca o poveste, ca un final fericit care nu părea chiar atât de îndepărtat. Era un râs din acelea care te făcea să simți lipsa a ceva ce nici măcar n-ai avut vreodată.

– Ai dreptate, a încuviințat ea. Chiar miroase a vată de zahăr.

Am simțit cum mi se topește sufletul când mi-a pus o mână pe păr. Inima ei bună m-a molipsit și pe mine și ne-

am trezit răsând împreună printre toate acele parfumuri ce miroseau a mii de lucruri diferite, nu, în mod banal, a lalele.

Ne-am petrecut timpul aranjând celelalte vase, după care m-am dus din nou la etaj.

Mă simțeam lejeră și curată din nou. Eram din nou lipsită de

griji, pentru că Anna avea o putere foarte mare asupra mea:

aceea de a-mi înveseli inima.

L-am găsit pe Klaus pe coridor, așa că am hotărât să mă joc puțin cu el. Păcat că, la scurtă vreme după aceea, m-am trezit alergând prin casă în încercarea de-a scăpa de el. M-a alergat cu mieunături agresive, mușcându-mă de călcâie ca un apucat, iar eu am țâșnit-o în jos pe scări.

Am ajuns în sufragerie și, dintr-un salt, m-am cocoțat pe fotoliu, iar el și-a înfipt ghearele într-o plonjare ca la carte pe brațul fotoliului. M-am uitat fix la el cu sprâncenele ridicate când și-a scos botul: a mai brăzdat de câteva ori aerul cu lăbuțele malefice, încercând să mă apuce. În cele din urmă, când a părut să decidă că mă torturase suficient, s-a întors cu spatele la mine și s-a îndepărtat legănându-și disprețuitor dosul.

Mi-am întins gâtul, ca să mă asigur că nu se ascunsese după colț, ca să mă prindă într-o ambuscadă.

Măcar reușisem să-l implic...

Vibrațiile telefonului m-au trezit la realitate. L-am scos din buzunarul blugilor și am văzut că era Billie. L-am deblocat și m-a bucurat ce am citit: „Bunica zice că nu ai mai trecut de mult pe aici. Ce-ar fi să vii mâine la mine, să învățăm împreună?“

Dedesubt, ca de obicei, era un videoclip nou cu o căpriță.

Ar fi trebuit să mă obișnuiesc deja cu faptul că Billie mă considera prietena ei, dar să mă simt apreciată era o senzație nouă pentru mine. M-am pregătit să-i răspund, sperând să nu par prea euforică, când un foșnet mi-a întrerupt șirul gândurilor.

Mi-am ridicat privirea.

Canapeaua de lângă perete era ocupată de o siluetă lungă și perfect nemișcată. Capul îi era sprijinit de brațul canapelei și tricoul închis la culoare i se confunda cu tapițeria. Când mi-am dat seama că era vorba de Rigel, mi-a stat inima. Își ținea un braț sprijinit ușor pe piept, celălalt răsucit la spate, lângă cap; degetele albe îi atârnau în gol, moi și semiînchise.

Dormea.

Cum de nu-l observasem?

Mi s-a părut neobișnuit că se odihnea la ora aceea după-amiaza. Ceva din interiorul meu m-a ancorat de acea priveliște. Totuși, conștiința mea mi-a amintit de tot ce simțeam și m-a invitat

să plec de-acolo. Nu voiam să rămân acolo, nu după cele întâmplate. Simpla lui prezență mă deranja.

M-am ridicat în picioare și am mai aruncat o privire spre chipul lui liniștit.

I-am privit trăsăturile senine, genele închise la culoare ca niște tușe întunecate pe pomeții eleganți. Părul negru îi încadra fața, revărsându-se precum cerneala pe brațul canapelei. Era atât de liniștit, încât părea lipsit de apărare.

Cu inima strânsă, mi s-a părut dureros de frumos.

Și a fost... A fost insuportabil.

– Nu e drept, am șoptit eu.

Era vina lui. Cineva trebuia să-și asume răspunderea pentru înfățișarea aceea de înger care-ți rănea inima.

– Te deghizezi în monstru ca să ții lumea la distanță și apoi... apoi stai aici *așa*, l-am acuzat eu, dezarmată de aerul lui atât de inocent. De ce? De ce distrugi mereu totul?

Aș fi vrut să uit, dar nu reușeam.

Știam că în Rigel exista un lucru luminos și fragil, iar acum că-l văzusem, nu reușeam să renunț. Voiam să-l extrag din misterul care îl învăluia, să-l aduc la suprafață și să-l privesc strălucind în mâinile mele. Chiar că eram ca o molie. M-aș fi ars doar ca să urmez lumina aceea.

Am încremenit brusc. Îi puteam număra genele. Îi puteam vedea alunița micuță de lângă buze...

Confuză, m-am îndreptat și m-am dat repede în spate, simțindu-mi sângele cum pompează printre coaste. L-am privit, șocată de mine însămi.

Când mă apropiasem de el?

Am strâns instinctiv celularul pe care îl țineam în mână, degetul mi-a alunecat și am pornit din greșeală videoclipul pe care mi-l trimisese Billie: capra a început să urle din toți rărunchii și mai că n-am scăpat telefonul.

Am luat-o la sănătoasa, cu un nod în gâtleej, împiedicându-mă la fiecare pas. Am fugit din sufragerie cu o clipă înainte ca Rigel să tresară din somn, cu ochii larg deschiși și foarte enervat, vizibil deranjat de țipetele acelea.

M-am îndreptat spre camera mea, dar în capul palierului m-am împiedicat de ceva. Înainte să apuc să înțeleg ce s-a întâmplat, un nor de blană m-a atacat și m-a mușcat de coapsă.

Avusesem dreptate... Klaus îmi pregătise o ambuscadă.

Ce rușine!

Gândul acela nu mi-a dat pace până seara.

Aș fi preferat să fiu îngropată decât să mă întâlnesc cu Rigel. Din fericire, spusese că-l doare capul foarte tare și nu coborâse la cină. Am bănuț că era din cauza mea, pentru că oricine și-ar fi ieșit din fire dacă s-ar fi trezit așa.

Mereu îmi dorisem să stau puțin singură cu Norman și Anna, dar nu am reușit să ignor scaunul gol de lângă mine. Privirea mi se întorcea întruna acolo, de parcă dorințele mele s-ar fi schimbat și nu mă mai potriveam în tabloul acela în trei.

După ce am ajutat-o pe Anna să strângă masa, m-am retras în camera cu biblioteca să citesc puțin. Aveam nevoie de o distracție, așa că am căutat ceva care să-mi atragă atenția până privirea mi-a fost capturată de un anumit titlu: *Mituri, basme și legende din toată lumea*.

M-a atras instantaneu. I-am mângâiat cotorul, apoi am tras-o din bibliotecă și am luat-o în mână, admirând-o.

Era legată în piele, cu incrustații florale care se întrepătrundeau pe copertă într-un fel care a făcut-o să pară splendidă în ochii mei.

M-am așezat pe fotoliu și am început să o răsfoiesc. Eram curioasă să aflu alte basme în afară de cele cu care crescusem. Cu ce povești creșteau alți copii? Chiar nu cunoșteau povestea făuritorului de lacrimi?

Am căutat-o în cuprins, dar n-am găsit-o. Pe de altă parte, numeroase alte titluri mi-au alimentat curiozitatea, așa că am început să citesc.

– Încep să cred... că începe să-ți placă.

Am tresărit.

M-a încercat o senzație puternică de déjà-vu. Am apucat cartea din care citisem destul de multe pagini și am văzut pe cineva privindu-mă cu atenție.

– Ce anume? am întrebat eu, șocată și frapată să-l văd acolo.

– Să mă trezești în momentele cele mai neindicate.

Mă prinsese. Obrajii mi-au luat foc imediat și m-am uitat la Rigel cu ochii mari, plini de vină. Venise până acolo ca să-mi spună asta?

– A fost din greșeală, am răspuns eu. Mi-am plecat capul, neavând curajul să-l privesc. Nu te văzusem acolo.

– Ce ciudat, l-am auzit ripostând. Mi s-a părut că erai foarte... aproape de mine.

– Doar treceam pe acolo. Tu ești cel care se odihnește la ore neobișnuite.

Rigel a continuat să mă privească cu ochii aceia care îmi prădau sufletul, iar eu mi-am regretat cuvintele alese. Mă temeam să nu-l enervez din nou, să nu-l văd schimbându-se sau întunecându-se din nou.

Mai mult ca orice, mi-era teamă să nu plece. De când devenisem atât de contradictorie?

– Scuze, am șoptit eu, pentru că, la urma urmei, îi datoram scuze. Eram încă dezamăgită de cum se derulaseră lucrurile în după-amiaza aceea, dar nu eram

răzbunătoare din fire. Nu o făcusem intenționat și nu voiam să creadă asta.

Totuși, prezența lui mă rănise. Aș fi vrut să reluăm discuția exact de unde rămăsesem. Eram o cauză pierdută și o știam. Așa că, din instinct, am încercat o altă cale.

– Ai spus odată că toate basmele sunt la fel. Că urmează o schemă: pădurea, lupul și prințul. Nu e mereu așa. Am deschis cartea la pagina cu povestea *Mica sirenă*, de Andersen. În asta e vorba despre mare și despre o fată care se îndrăgostește de un prinț. Dar nu sunt lupi. Nu urmează regulile. E diferită.

– Și are un final fericit?

Am ezitat, pentru că Rigel părea să știe deja răspunsul la întrebarea aceea.

– Nu. În cele din urmă, el se îndrăgostește de altă fată. Iar ea... moare.

M-am întrebat dintr-odată de ce alesesem să încep acea discuție. Tocmai ce-i dădusem dreptate. Chiar în camera aceea, ultima oară, Rigel îmi vorbise despre compromisul unui final fericit: fără reguli, ordinea era perturbată.

– Este vorba despre ce ne învață, a spus el cinic. Mereu trebuie să lupți cu ceva... Se schimbă doar tipul de monștri.

– Te înșeli, am șoptit eu, hotărâtă să imprim valoare cuvintelor mele. Basmele nu ne învață să ne resemnăm. Ne îndeamnă să nu ne pierdem speranța. Nu ne explică faptul că monștrii există, ci că pot fi distruși.

Mi-am amintit brusc ce-mi spusese chiar în fața bibliotecii... „Iar tu, tu care te agăți atât de tare de finalul tău fericit, ești suficient de curajoasă ca să-ți imaginezi o poveste fără lup?”

Nu fusese o frază lipsită de sens. Era imposibil să-i vorbești direct lui Rigel; existau mereu subînțelesuri și înțelesuri ascunse, dar trebuia să ai curaj să le pricepi.

– Accept. Accept basmul fără lup.

Se încapățâna să fie personajul rău din poveste, de parcă anumite lucruri ar fi fost sortite să nu se schimbe

niciodată, dar voiam să-l fac să înțeleagă că se înșela. Poate că așa ar fi încetat să mai lupte cu lumea. Și cu el însuși.

Rigel m-a privit nemișcat, dar fără să știu de ce, am simțit că nu mă credea.

– Și apoi?

M-a prins pe picior greșit.

– Apoi? am repetat eu nesigură.

M-a pătruns cu privirea de parcă ar fi încercat să mă studieze.

– Și apoi ce? Cum se termină povestea?

Am tăcut, pentru că nu mă așteptasem la întrebarea aceea, dar mai ales pentru că nu știam prea bine ce să-i răspund. Aș fi vrut să-l surprind, dar tăcerea mea a fost de ajuns ca să-i umbrească privirea, de parcă tocmai i se confirmase ceva.

– Totul se pliază după așteptările tale roz, nu-i așa? a murmurat el. Fiecare are locul lui în lumea ta ideală și perfectă. Așa cum vrei tu. Dar nu știi să privești dincolo de asta.

Chipul i s-a înăsprit, de parcă l-aș fi enervat din nou. Ba nu, mai degrabă, *rănit*?

– Poate că realitatea diferă. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate că nu e așa cum crezi, poate că nu totul merge cum vrei tu. *Poate*, a subliniat el implacabil, sunt oameni care nu vor să facă parte din visul tău perfect. Asta nu știi să accepți. Vrei răspunsuri, Nica, dar adevărul e că nu ești pregătită să le auzi.

Am rămas frapată de cuvintele lui, de parcă m-ar fi palmuit.

– Nu e adevărat, am răspuns eu cu inima bătându-mi năvalnic.

– Ah, nu? a șuierat el, iar eu m-am trezit în picioare.

– Scoate-ți armura! N-ai nevoie de ea.

– Ce crezi că ai vedea?

– *Ajunge*, Rigel!

Mă usturau ochii de nervi. Nu reușeam să vorbesc cu el, din cauza frustrării, nu reușeam să raționez, să mă concentrez și să înțeleg ceva.

Nu reușeam să ne înțelegem pentru că vorbeam două limbi

opuse. Rigel încerca să-mi spună ceva, îl auzeam, dar vorbea

într-o limbă pe care nu mi-o explicase niciodată. O limbă hârșăită și plină de înțelesuri pe care sufletul meu nu știa să le interpreteze. Fusesem mereu limpede ca apa de izvor, iar el, un ocean cu abisuri neexplorate.

M-am strâns în brațe de parcă aș fi vrut să mă protejez de ochii lui, iar el s-a uitat fix la mine cu o străfulgerare ciudată

în privire.

– Ești o contradicție, am mărturisit eu, pentru că mă făcea să-mi ies din minți. Vorbești despre basme de parcă ar fi prostii pentru copii, dar adevărul e că, la fel ca mine, ai crescut în Mormânt și crezi și tu în ele.

Toți copiii de la institut credeau în poveștile care ne erau spuse, iar fiecare copil pleca de-acolo purtând în el acele povești. Lumea noastră era diferită, o lume care ne făcea de neînțeles. Dar era adevărul.

Rigel nu a răspuns. M-a privit cu ochii aceia care stârneau furtuni în inima mea, după care și-a plecat privirea spre cartea care rămăsese pe fotoliu.

Aș fi vrut să-i arăt lumina, dar el părea prizonierul propriilor umbre. Aș fi vrut să-i întind mâna, dar mă săturasem să fiu din nou zgâriată.

Și totuși nimic nu îmi frângea inima la fel de mult ca a vedea scânteia aceea pe care o căutam atât de mult stingându-se în ochii lui.

Am înțeles în cele din urmă că nu luptam împotriva lui, ci împotriva unui lucru care nu se vedea.

Rigel nu era doar cinic și reticent, ci părea deziluzionat de viață. Avea ceva crud și visceral în el, cum nu mai văzusem

în alții, care îl îmboldea să nu-și facă iluzii niciodată, să

respingă pe toată lumea și să privească lumea cu o deziluzie care aproape că-i ardea stomacul. *Ce era?*

– Mituri, basme și legende... Toate au un sâmbure de adevăr.

Am tremurat când i-am auzit vocea joasă și sinceră.

– Miturile vorbesc despre trecut. Legendele ne conștientizează de prezentul nostru. Iar basmele... Ele sunt pentru viitor. Basmele există, dar puțini avem parte de ele. Cei mai rari. Basmele sunt pentru cei care *le merită*. Ceilalți sunt condamnați să viseze un final de care nu vor avea parte niciodată.

CAPITOLUL 20. Un pahar de apă

Nu poți ascunde o inimă care tremură.

Camera era la fel de dezordonată și de prăfuită ca întotdeauna.

Biroul ar fi fost chiar frumos, fără tot acel haos și petele lipicioase de coniac lăsate de pahare. Dar nu avea importanță.

Își ținea ochii plecați. Rigel cunoștea deja nervurile podelei pe de rost.

– Uitați-vă la el! E un dezastru.

Mereu se întâmpla așa. În pofida prezenței lui, cei doi adulți din cameră vorbeau mereu de parcă n-ar fi fost de față. Poate că așa se vorbește despre probleme. De parcă n-ar fi fost.

– Uitați-vă la el, i-a repetat doctorul femeii.

În voce i-a răsunat un strop de milă, iar de data aceasta Rigel l-a urât cu fiecare fibră a corpului.

L-a urât pentru compasiunea lui, pentru că nu o voia. L-a urât pentru că îl făcea să se simtă și mai inadecvat. L-a urât pentru că nu voia să se disprețuiască și mai mult de-atât.

Dar mai presus de orice, l-a urât pentru că știa că avea dreptate.

Dezastrul nu se afla în unghiile lui murdare. Nu se afla în pleoapele pe care voia uneori să și le smulgă. Nu se afla în sângele de pe mâinile lui.

Dezastrul se afla în el, înrădăcinat atât de adânc, încât era incurabil.

– N-aveți decât să nu acceptați acest fapt, doamnă Stoker, dar copilul prezintă primele simptome evidente. Incapacitatea de a relaționa cu ceilalți e doar unul dintre semne. În ce privește restul...

Rigel a încetat să-l mai asculte, pentru că „restul“ acela îl dorea cel mai tare.

De ce era așa? De ce nu era precum ceilalți? Nu erau întrebări pentru un copil, dar nu putea să nu și le pună.

Poate că și-ar fi putut întreba părinții. Dar ei nu erau.

Și Rigel știa de ce. Pentru că nimănui nu-i plac dezastrele. Dezastrele sunt incomode, inutile și împovărătoare. E mai ușor să scapi de jucăriile stricate decât să le ții cu tine.

Cine ar fi vrut vreodată pe cineva ca el?

– Nica?

Am clipit, coborând din nori.

– Tu cum ai tradus aici? Numărul cinci...

M-am uitat printre traduceri, forțându-mă să mă concentrez.

– „Îl salută“, am citit de pe foaie. „Îl salută înainte să plece.“

– Poftim, a zis Billie, întorcându-se triumfătoare. Vezi?

Miki, lângă ea, s-a oprit din mestecat gumă și i-a aruncat o privire bănuitoare de sub glugă.

– Și ți-a spus cineva ceva?

– Păi, ai scris greșit! a insistat Billie, arătându-i caietul. Aici!

Miki s-a uitat fix la foaie, cu privirea împietrită.

– Acolo scrie „Îl salvă“, nu „Îl salută“. Aia e la următorul exercițiu.

Billie s-a scărpinat în cap cu creionul, îndoindu-se.

– Ah, a conchis ea. De fapt, mi s-a părut... Să știi că scrii cu picioarele. Adică, uite aici... Țsta se vrea a fi un *b*?

Miki a mijit ochii, iar ea i-a zâmbit radios.

– Mă lași să copiez și celelalte exerciții?

– Nu.

Le-am privit ciondănindu-se și m-am pierdut din nou în reflecțiile mele.

Ne întâlniserăm ca să învățăm, dar, din cine știe ce motiv, nu reușeam să mă concentrez. Mintea îmi zbura la cea mai mică distragere a atenției. Știam că, în realitate, distracția aceea avea ochii negri ca noaptea și un

temperament insuportabil. Lucrurile pe care mi le spusese Rigel mi se întipăriseră în minte și nici vorbă să mai iasă de acolo.

Dintr-odată, ușa de la verandă s-a deschis și bunica plăcută a lui Billie a intrat bombastic, imperioasă și plină de făină.

– Wilhelmina! a tunat ea, făcându-și nepoata să tresalte. Ai trimis mai departe mesajul cu Sfântul Bartolomeu pe care ți l-am trimis pe telefon?

Billie și-a ascuns capul, exasperată, dar a încercat să nu se lase văzută.

– Nu, buni...

– Ce mai aștepți?

Nu am înțeles despre ce vorbeau, dar expresia mea confuză mi-a adus o explicație vagă.

– Bunica încă e convinsă că mesajele astea o să-ți aducă sfinții la ușă, m-a luminat Billie, dar am tresărit când bunica ei și-a umflat pieptul.

– Fă-o! a poruncit ea, după care și-a îndreptat sucitorul spre Miki. Miki, și tu! Tocmai ce ți l-am trimis!

– Of, haide, buni! s-a plâns Billie. De câte ori să-ți spun că chestiile astea nu funcționează?

– Prostii! Te protejează!

Billie și-a ridicat ochii spre cer, după care s-a dat bătută și și-a luat telefonul.

– Bine..., dar dup-aia putem să luăm o gustare?

Chipul încruntat al bunicii s-a luminat cu mândrie.

– Desigur, a spus ea pe un ton aproape eroic, lovindu-și sucitorul de palmă.

Billie, între timp, se apucase să tasteze cu înflăcărare pe telefon.

– Atunci o să-l trimit câtorva oameni... Ah, Nica, ți-l trimit și ție!

M-am crispat când privirea bunicii a spintecat aerul, aterizând asupra mea.

– Mie?...

– Da, de ce nu? Ca să fim sigure!

– Dar eu...

– Trebuie să-l trimiți la cincisprezece persoane din agendă, mi-a explicat ea, iar eu am înghițit în sec, pentru că bunica ei mă luase în colimator.

Cincisprezece persoane? Eu nu aveam nici măcar cinci în agendă!

– Gata! a spus Billie, iar celularul meu și al lui Miki au vibrat ușor imediat.

Bunica ei ne-a privit cu mândrie, șorțul fluturându-i în vânt.

– Mă duc să termin gustarea, a spus ea, dând să plece. Apoi a părut să se răzgândească. Apropo, ai reușit să vorbești cu ei?

Billie i-a aruncat o privire cu umerii plecați.

– S-a pierdut din nou semnalul, a mormăit ea și am înțeles că se referea la părinții ei. Dar cred că am auzit strigătul unei cămile. Sunt tot în deșertul Gobi.

Bunica a încuviințat din cap, dar i-a aruncat o privire înduplecată înainte să plece. Tăcerea s-a așternut ca un praf între noi.

– Sunt ceva noutăți?

Am fost surprinsă să aud cuvintele acelea. Poate pentru că cea care le pronunțase fusese Miki, cu vocea ei mereu plictisită.

– Nu. Billie nu și-a ridicat capul, continuând să mâzgălească apatic colțul unei pagini. Au amânat din nou. Nu se mai întorc la sfârșitul lunii.

Dintr-odată, imaginea pe care mi-o creasem despre Billie a căpătat o nuanță nouă. Spatele curbat, șuvițele îi cădeau peste umeri ca niște ramuri atârdate. Lumina aceea pe care o avea mereu în ochi era acum o fărâmitură prinsă într-o privire stinsă.

– Dar tati mi-a spus că vom merge împreună la expoziția aceea foto frumoasă. Mi-a promis. Și o promisiune nu se încalcă, nu-i așa?

Și-a ridicat capul, iar eu m-am trezit privind-o în ochi.

– Așa e, am șoptit eu cu voce clară.

Billie a încercat să zâmbească, dar părea să-i fie foarte greu s-o facă. După care a clipit când cineva a întins o carte peste masă.

Miki i-a împins manualul sub nas. I-a aruncat o privire scurtă, după care a mormăit:

– Nu voiai să le copiezi și pe celelalte?

Billie a privit-o preț de-o clipă.

Apoi a zâmbit ușor.

Mai târziu, Billie a încercat să ia din nou legătura cu părinții ei. Semnalul a picat de câteva ori, dar, în cele din urmă, chiar pe când era pe punctul de a-și pierde din nou speranța, cineva de la celălalt capăt a răspuns. Nici o bucurie nu se putea compara cu ce am văzut pe chipul ei când vocea tatălui ei s-a auzit la celălalt capăt.

Din păcate, apelul s-a întrerupt înainte să termine de vorbit, dar nu s-a descurajat, așa cum mă temusem că avea să facă: s-a trântit pe pat, fericită, gândindu-se la minunățiile exotice despre care îi povestiseră părinții ei.

– Ce frumos! a murmurat ea cu ochii închiși. Ce locuri frumoase! Veți vedea într-o zi, când voi fi și eu acolo! Să privim apusul din cort... Dunele, palmierii... Împreună... Să fotografiem lumea...

Vocea i s-a stins încet, până a devenit o șoaptă, apoi doar o mișcare a buzelor, iar în cele din urmă nimic.

Billie a adormit așa, în toiul după-amiezii, cu telefonul în mână și speranța în ochi, pierdută în norul acela de bucle. I-am luat telefonul din mână și l-am așezat pe noptieră, privind-o cum doarme.

– Par să fie oameni buni, am conchis eu, referindu-mă la părinții ei.

Îi pusese pe difuzor, iar ei ne salutaseră entuziasmați. Înțelesesem atunci de la cine moștenise Billie toată exuberanța.

– Chiar sunt.

Miki nu se uita la mine, ci privea chipul adormit al prietenei ei. Privirea îi era impenetrabilă, ca de obicei, dar totuși am fost sigură că am văzut în ea o urmă de melancolie.

– Îi lipsesc mai mult decât zice. Are curajul să o recunoască doar noaptea.

– Noaptea?

– Când mă sună, a murmurat ea. Visează că se întorc, apoi se trezește, iar ei nu sunt aici. Uneori știe că exagerează. Știe că e munca lor, că sunt bine... Nu le-ar spune-o niciodată, dar îi e dor de ei, a șoptit ea. Sunt plecați de multă vreme.

„Miki știe să fie foarte dulce“, mi-am amintit eu ce-mi spusese Billie. „E atât de sensibilă!“ Până atunci nu reușisem să înțeleg pe deplin. Și totuși am reușit să mi-o imaginez cum, în toiul nopții, după o zi în care se baricada în spatele expresiilor ei ermetice, se culca cu telefonul lângă ea. Aștepta doar să vadă ecranul iluminându-se și, răspunzând, devenea singura martoră la momentele în care Billie nu avea forța necesară să zâmbească.

Miki... era familia ei.

– Nu va fi niciodată singură, am spus eu, privind-o în ochi și zâmbindu-i dulce. Te are pe tine.

Miki m-a urmărit în timp ce am acoperit-o pe Billie.

– Mă duc să iau o gură de apă.

M-am ridicat, îndreptându-mi tricoul șifonat, și am ieșit pe ușă, încercând să nu fac zgomot. Am sperat că nu aveam să deranjez prea tare dacă căutam un pahar prin bucătărie, dar apoi mi-am amintit că bunica ieșise să joace bridge cu prietenele.

Înainte să-mi văd de drum, însă, am deschis din nou ușa pe care o închisesem în spatele meu.

– Miki, scuze! Vrei și tu apă...

N-am reușit să termin fraza.

Cuvintele mi s-au stins pe buze.

Cu ochii mari, am văzut doar cascada de păr negru pierdut printre bucle.

Și ea aplecată în față, cu buzele pe buzele lui Billie.

Timpul se oprise.

Am încremenit.

M-am uitat fix la Miki, care s-a îndreptat cu o mișcare lentă. M-a privit cu ochii mari de atâta stupeoare, încât păreau feroce.

În umbra lăsată de glugă, buzele îi erau întredeschise, dar maxilarul îi era încordat sub pupilele șocate.

– Eu..., am încercat să spun, căutându-mi cuvintele.

Am dat să spun ceva de mai multe ori, gâfâind, dar n-am

terminat niciodată fraza, pentru că s-a repezit spre mine, împingându-mă afară din cameră.

Miki a închis ușa după ea, iar ochii închiși la culoare i-au strălucit ca niște cărbuni aprinși în lumina de pe coridor. Am avut impresia că voiau să treacă prin mine.

– *Tu*, a șuierat ea printre dinți, arătând cu degetul spre mine. Nu-i mai auzisem niciodată vocea atât de hârșăită și de guturală. *Tu...* n-ai văzut *nimic*.

Am amuțit. Mi-am strâns buzele și m-am uitat la ea, mutându-mi apoi privirea spre ușa din spatele ei, spre locul în care dormea Billie. M-am uitat apoi din nou la ea, cum stătea rigidă în fața mea. Apoi am ridicat doar din umeri și am spus liniștită:

– În regulă.

Lui Miki i-a zvâcnit o pleoapă.

– *Poftim?*

– În regulă, am repetat eu simplu.

– În regulă?

– Da.

M-a privit deopotrivă amenințătoare și șocată.

– Cum adică în regulă?

– E în regulă...

– Ba nu e în regulă!

– N-am văzut nimic.

– *Ba da, ai văzut!*

– Ce să văd?

– Știi ce!

– Ba nu, sincer.

– *Nu*, a izbucnit ea, pe punctul de-a exploda, cu degetul îndreptat spre mine și fața roșie. Tu... Tu nu... *Tu ai...*

A strâns din dinți și și-a întors capul urlând a furie și eliberare, strângându-și pumnii.

Am tăcut, în timp ce Miki ardea de o frustrare care îi făcea încheieturile mâinilor să tremure. Preț de-o clipă interminabilă, singurul lucru audibil în aer a fost sunetul respirațiilor noastre.

Chiar aveam să mă prefac că totul era „în regulă”. Chiar aveam să ignor ce văzusem, m-am gândit eu, în timp ce Miki evita să se uite la mine cu mina cuiva care și-ar fi dorit cu orice preț să anuleze momentul acela. Dacă așa voia, așa aveam să fac.

Și totuși, pentru prima dată de când o cunoscusem, Miki nu pleca.

Tocmai ce mârâise la mine și, chiar dacă știam că nu rămânea acolo pentru mine, ci pentru că purta o luptă cu ea însăși, *era totuși acolo*.

Iar eu n-am putut s-o ignor. Nu cum ar fi vrut ea, chiar dacă poate avea să mă urască puțin din cauza asta.

– Miki... Îți place de Billie? am spus eu cu voce delicată și limpede ca apa.

Era o întrebare prostească, dar i-am pus-o oricum, pentru că voiam să înțeleg simplitatea acelui moment. Miki nu mi-a răspuns. Amărăciunea îi strângea buzele și-i pune un nod în gât.

– Nu e nimic rău în asta, am spus eu încet, foarte încet, de parcă corzile mele vocale ar fi modelat sticlă, și am privit-o cu ochii curați. E un lucru frumos...

– Tu *nu* înțelegi, s-a răstit ea.

Frustrarea îi picura din ochi precum ceara și i se prelingea peste pumnii strânși într-o rugăciune mută.

Am tăcut din nou, deoarece poate într-adevăr nu înțelegeam.

Dar Miki era acolo, iar eu mi-am dorit mai mult ca niciodată să o privesc în ochi pe sub glugă și să o simt

înapoindu-mi ceva, o fărâmitură pe care înainte de clipa aceea nu avusesem curajul să o cer.

– Nu, poate că nu, am murmurat eu, plecându-mi capul. Dar dacă... Dacă ai vrea să-mi explici, dacă te-ai hotărî să mă lași să înțeleg, s-ar putea să vezi că e mai simplu decât crezi. Și poate

că vei descoperi că nu este nimic urât, de nementionat sau greșit. Că uneori să spui ceva e mai bine decât să nu spui nimic, pentru că sunt lucruri care ne fac bine doar atunci când sunt ascultate de cineva.

Miki a strâns din buze, iar eu am privit-o, cu ochii sinceri

și palmele întoarse spre ea, cu degetele pline de plasturi.

– Dacă ai vrea să-mi explici, îți jur că mă voi strădui să te ascult, în tăcere, fără să te întrerup, cât vrei tu. Dacă ai vrea să

încerci, îți promit că voi face să-ți fie cât mai ușor, ca respiratul sau băutul unui pahar de apă.

Am privit-o cu ochi sinceri, iar pupilele strălucitoare i-au tremurat.

– Miki, am șoptit eu cu blândețe, vrei un pahar de apă?

Eu și Miki am stat pe jos lângă ușile franțuzești de la bucătărie ore în șir. Chiar dacă la câțiva metri de noi se aflau câteva scaune, iar la masă era categoric mai comod decât pe jos, nu ne-am mișcat de acolo: fiecare cu câte un pahar de apă, în tăcere, am privit cum lumina cădea prin geam pe crengile de afară.

Nu a vorbit mult. De pe buzele rezervate nu s-a revărsat nici un monolog. Nu mi-a destăinuit ce ținea în sinea ei.

Doar am stat una lângă cealaltă, respirând la unison, ținându-ne reciproc companie.

– Tu, am spus simplu, îi trimiți trandafirul alb de fiecare Zi a Grădinilor... Tu i-l trimiți.

A tăcut, iar eu i-am oferit în continuare tăcerea mea.

– De ce nu-i spui?

– Nu-mi împărtășește sentimentele.

Miki s-a uitat la tavan, iar eu, la ea.

– N-ai de unde să știi...

– Nu trebuie să știi, a spus ea cu amărăciune. Nu-i plac... fetele.

Mi-am plecat ochii: picioarele mele întinse și relaxate contrastau cu ale ei, pe care le ținea ghemuite la piept. Miki a stins a nu știu câta țigară în scrumieră, pierzându-se în gestul acela.

– Nu-mi pot imagina cum m-ar privi.

– Billie te iubește. Nu te-ar privi nicicum.

Dar ea a clătinat din cap. S-a uitat fix la peretele din fața noastră cu ochii lipsiți de farmec sau de speranță.

– Nu înțelegi... Tocmai asta e ideea. Sunt cea mai bună prietenă a ei, a murmurat ea, de parcă ar fi fost o condamnare

care îi făcea bine și rău în același timp. Relația noastră e importantă. E printre cele mai solide lucruri pe care putem conta amândouă. Să-i spun adevărul ar însemna să o distrug. Iar atunci va fi

imposibil să redevenim ca înainte. Nici nu-mi închipui cum ar

fi să pierd asta. Să o pierd pe ea. Nu pot renunța la ea.

Era un zid de pe care o privea pe Billie. O ușiță atât de mică și de ieșită din țâțâni, încât se întrevedea doar sârmă ghimpată prin ea.

Atât de diferit de mine, care vedeam pajiști înflorite oriunde priveam.

Mi-am plecat privirea spre degetele mele. Tăcerea s-a așternut între noi, lent și inexorabil.

– Este o omidă, am spus eu după o vreme. O omidă diferită de toate celelalte. Uneori o poți vedea pe frunzele de acantă. Știi, omizile știu că trebuie să se transforme. Vine un moment în care își fac coconul, după care se transformă în fluturi. Așa-i? E foarte simplu. Dar omida asta, ei bine, ea nu știe. Nu știe că poate deveni fluture. Dacă nu se simte în stare să devină crisalidă, dacă, ei bine, *dacă nu crede suficient*, atunci nu se transformă. Nu construiește coconul. Rămâne omidă pentru totdeauna. Mi-am privit mâinile distruse. Poate că e adevărat și lui

Billie nu-i plac fetele. Dar poate că ai putea să-i plăci tu. Poate că uneori există persoane care ne izbesc și rămân în noi indiferent de învelișul lor exterior. Sunt importante și nu pot fi înlocuite de nimeni. Mi-am ridicat calm fața și am privit spre perete. Poate că Billie nu s-a gândit niciodată la tine în felul acela... Poate că nu o va face niciodată, dar la fel de adevărat e că ești singura persoană pe care și-o dorește mereu lângă ea. Și dacă nu-i spui, dacă nici măcar nu încerci, Miki, nu vei afla niciodată dacă poate fi la fel și pentru ea. Și atunci lucrurile nu se vor schimba niciodată. Și atunci Billie nu te va vedea niciodată cu adevărat. Și atunci vei rămâne omidă... pentru totdeauna.

Cuvintele mi s-au stins precum lumina unei lumânări.

Mi-am întors capul într-o parte și am văzut că Miki mă țintuia cu privirea. Mă privea într-un mod pe care nu-l mai văzusem până atunci. Cu un aer dezgolit și captivat, de parcă cuvintele mele reușiseră cumva să escaladeze zidul cu care se înconjurase.

Și-a întors din nou privirea și și-a ascuns un pufnet ușor, pe care eu însă l-am auzit foarte bine.

– Dintre toate persoanele în fața cărora am crezut că mă voi destăinui, a bombănit ea, tu erai categoric ultima pe lista mea.

Nu sunase ca o jignire. Sunase de parcă tocmai pierduse o luptă mică cu ea însăși, ceea ce m-a făcut să mă simt cumva acceptată.

– Mereu ați fost la fel din punctul ăsta de vedere, a murmurat ea.

– Din ce punct de vedere?

– Tu și ea... Felul în care vedeți lucrurile. Uneori îmi amintești de ea.

M-am uitat la ea, iar Miki a clătinat din cap, oftând. Apoi și-a tras gluga în spate, dezvăluindu-și fața. Cearcănele îi marcau ochii ușor mânjiți din pricina machiajului. Și-a plecat pleoapele, iar părul negru i-a încadrat trăsăturile ascuțite. Am remarcat

fără să vreau armonia plăcută dintre pomeții înalți și buzele cărnoase și pline. În spatele pantalonilor largi cu buzunare laterale și al hanoracelor largi se ascundea o frumusețe nebănuită.

A observat că o priveam și m-a privit ușor reticentă.

– Ce e?

Am zâmbit.

– Ești frumoasă, Miki.

A făcut ochii mari. Și-a întors imediat privirea și a strâns din buze, crispându-se. Și-a cuprins genunchii cu brațele, enervată, dar mi s-a părut că obrajii i-au căpătat o nuanță rozalie neobișnuită pentru tenul ei.

– Tu și... *omizile* tale, a bombănit ea morocănoasă și agitată, iar eu am zâmbit fără să vreau.

Am râs încet, cu capul sprijinit de perete și ochii semiînchiși, și am fost convinsă că am văzut-o topindu-se într-o expresie senină.

– Hei, ce se întâmplă?

Ne-am întors capetele. Billie stătea în prag, frecându-se la ochi cu mâna.

– Ce faceți aici? a întrebat ea somnoroasă.

Miki și-a plecat capul. Preț de o clipă a părut pe punctul de-a spune ceva, dar în cele din urmă a tăcut. Iar eu am înțeles.

– Liniștește-te, i-am spus lui Billie.

Mi-am ridicat capul și i-am zâmbit senină.

– Doar am băut un pahar de apă împreună.

Mi-am petrecut toată ziua acolo.

Nu părea să se fi schimbat ceva. Deși acum cunoșteam secretul lui Miki, nimic nu o împiedica să-și dea ochii peste cap când Billie începea să o tachineze. Eram convinsă că-i plăcea felul acela al lor de-a fi împreună. De aceea nu reușea să renunțe.

În timp ce învățam, am primit câteva mesaje.

– Cine e? m-a întrebat Billie curioasă, lungindu-și gâtul.

Era Lionel.

Când îmi spusese să trimit mesajul acela concomitent către 15 persoane din agendă, mă trezisem oarecum în dificultate.

Îl trimisesem către puținele numere pe care le aveam salvate: Anna, Norman, Miki, din nou lui Billie, către numărul de la serviciul clienți al companiei telefonice, după care m-am trezit ducând lipsă de destinatari. Întrucât îmi mai lipseau zece persoane, mi se strânsese inima la gândul că aveam s-o dezamăgesc pe bunica lui Billie, așa că i-l trimisesem de zece ori la rând lui Lionel.

Era inutil să spun că rămăsese puțin uluit de devotamentul meu religios.

– Deci? a întrebat Billie, curioasă ca o pisică. Cine îți scrie așa de des? Dă să văd!

– Ah, nimeni nou, am răspuns eu. E doar... Lionel.

– Lionel? Ah, tipul de la laborator... Cerule mare! Și vă sunați?

– Păi... da, din când în când.

– Cât... de des?

– N-aș ști să-ți zic, am răspuns eu, văzând că mă privea acum cu ochii înflăcărați de interes. Aș zice că des.

Billie și-a dus mâinile la gură cu emfază, iar eu am tresărit.

– *Se dă la tine!* Așa e, nu? Cerule mare, e limpede! Miki, ai auzit? i-a spus ea, înghiontind-o cu înflăcărare. Și el? Îți place, Nica?

Am clipit, privind-o cu candoare.

– Păi, da.

Billie a rămas cu gura căscată și și-a acoperit obrajii cu palmele, dar înainte să apuce să țipe ceva, Miki și-a vârât creionul între noi.

– Se referea dacă îți place de el în sensul ăla, mi-a clarificat ea lucrurile, arătând cu vârful creionului spre telefonul meu, dacă ești interesată de el.

M-am uitat la ea nesigură, dar în clipa în care am înțeles, am făcut ochii mari. Mi-am simțit obrajii arzând și am clătinat degrabă din cap.

– Ah, nu, nu, nu! am rectificat eu pe un ton urgent. Nu, Lionel nu... nu îmi place în sensul ăla! Suntem doar amici! Billie m-a privit șocată, cu mâinile încă pe obraji.

– Doar amici?

– Doar amici!

– Și el știe asta?

– Hm? Ce vrei să spui?

– Of, dă să văd!

Mi-a luat celularul. Cu o curiozitate sinceră a început să citească mesajele.

– Uau! a izbucnit ea. Vorbiți aproape zilnic! Îți scrie mult... Și aici... Și aici ți-a scris sub un pretext prostesc... Aha! Și aici...

– *Scuze*, a întrerupt-o Miki din senin, dar tipul ăsta îți vorbește doar despre el.

Am rămas surprinsă să văd că și ea se aplecase în lateral, cu o sprânceană ridicată, și arunca un ochi la telefon. Mi-a aruncat

o privire circumspectă și întrebătoare.

– Măcar te întreabă ce mai faci?

Întrebarea ei m-a lăsat perplexă.

– Păi, mă întâlnesc cu el la școală...

– Te întreabă? m-a întrerupt ea.

– Nu, dar sunt bine, am răspuns eu, fără să înțeleg nevoia aceea.

Miki m-a privit, întunecându-se ușor la față, după care s-a uitat din nou la telefon cu brațele încrucișate.

– E foarte mândru de succesele lui, a spus Billie lent, derulând mesajele, iar eu am înțeles din tonul ei că ceva în conversația noastră nu era cum se așteptase.

– Da, am încuviințat eu. De fapt...

– Ca să ne înțelegem, s-a răstit Miki o dată pentru totdeauna, vorbiți și despre altceva în afară de turneele lui de tenis?

M-am uitat la ele: una cu o privire ușor circumspectă, cealaltă cu telefonul meu în mână.

De fapt, nu îmi aminteam nici măcar o ocazie în care să nu fi sfârșit prin a vorbi despre el. Am trecut în minte prin toate conversațiile cu Lionel, prin toate plimbările și înghețatele pe băț pe care le împărțiserăm, dar nu am găsit nimic diferit.

Miki a clătinat din cap.

– Ești prea naivă. Cum de nu-ți dai seama?

Billie mi-a înapoiat telefonul. Mi-a zâmbit ușor și ezitant, de parcă s-ar fi scuzat.

– N-am vrut să fim băgăcioase... Sper că nu ți s-a părut așa. Dar e corect să te întrebe ce mai faci, nu crezi? Și noi ne vedem în fiecare zi, dar tot te întreb mereu, pentru că mă interesează să știi. Miki cam are dreptate aici.

– Profită de tine ca să-și gâdile egoul. Iar tu ești atât de bună, încât nici măcar nu-ți dai seama.

Miki se încrunta ușor, dar a înjurat printre dinți când Billie a înghiontit-o cu cotul în joacă.

– Iart-o, Nica, devine morocănoasă în situații de genul ăsta, dar e doar felul ei de a-și face griji pentru cineva.

Miki a străfulgerat-o cu privirea, dar fraza aceea mi-a rămas în minte. Am privit-o în tăcere, tremurând de emoție.

Miki își făcea griji pentru mine?

– Învățăm ori ba? a mormăit ea, aplecându-se din nou deasupra manualului, iar Billie a zâmbit.

– Erau copii cu temperamente ca al lui Miki la institut?

Miki i-a aruncat o privire urâtă și a dat s-o calce pe picior. În timp ce Billie încerca să o îmbrățișeze în joacă, nu mi-am amintit de nimeni care să-și fi făcut griji pentru mine.

Un singur nume mi-a apărut în minte. O lumânare fadă care rămăsese acolo de când plecase.

Adeline.

Adeline și mâinile ei care îmi împleteau codițele, care mă curățau pe genunchi. Adeline care fusese mereu puțin mai mare ca mine și ceilalți copii...

Am zâmbit în încercarea de a minimiza situația.

– Nu, nimeni care să mă apere cu atâta entuziasm.

Mi-am dat seama că poate nu folosisem cuvintele potrivite.

Billie m-a privit și pe chip i s-a creionat o întrebare nerostită. Am înțeles că voia să mă întrebe de ceva vreme, dar se temuse mereu să nu fie cumva nepotrivit.

– Ce fel de loc era?

Am ezitat, iar Billie a părut să-și regrete instantaneu întrebarea atât de directă, de parcă mi-ar fi deranjat sensibilitatea.

– Doar dacă ai chef să ne spui ceva, a șoptit ea, dându-mi o cale de-a evita subiectul.

Privirea ei ușor îngrozită mi-a dat de înțeles că nu voia să mă tulbure.

– E în regulă, am liniștit-o cu voce suavă. Am locuit acolo multă vreme.

– Serios?

M-am trezit încuviințând din cap. Întrebare după întrebare, am început încet-încet să le povestesc: le-am descris poarta mare, grădina plină de vegetație, vizitele pe care le primeam ocazional și viața pe care o avusesem acolo, printre copii care soseau și plecau.

Am ascuns detaliile mai cenușii, îngropându-le așa cum vâri praful sub covor. Până la urmă a rămas doar existența aceea puțin aspră și sfâșiată.

– Și erai acolo de doisprezece ani? Înainte să vină Anna? m-a întrebat Billie.

Miki mă asculta cu atenție, dar în tăcere.

Am încuviințat din nou.

– Când am ajuns acolo aveam cinci ani.

– Și fratele tău era acolo tot de atâta vreme? a întrebat Billie, după care a strâns din buze. Scuze! Știu că nu vrei să-i spun așa. Așa-mi vine... Mă refeream la Rigel.

– Da, am murmurat eu, plecându-mi privirea. Rigel a fost acolo dinaintea mea. Nu și-a cunoscut niciodată părinții. Directoarea institutului i-a dat numele pe care îl poartă.

Billie m-a privit surprinsă, așa cum făceau toți când aflau acel adevăr. Până și Miki, care până atunci se ținuse

departe de conversația noastră, mă privea acum cu un aer interesat.

– Vorbești serios? m-a întrebat Billie șocată. Era acolo dinaintea ta? Înseamnă că-l cunoști foarte bine.

Nu. Nu-l cunoșteam. Dar știam totul despre el.

Era un paradox.

Rigel se înrădăcinase în mine ca un parfum care te însoțește toată viața.

– Trebuie să fi fost greu pentru amândoi, a murmurat Billie. Probabil că directoarea voastră a fost foarte tristă când ați plecat.

O suflare de vânt mi-a trecut prin păr. În clipa aceea, mi-am ridicat lent privirea spre ea. Billie zâmbea ușor.

– Probabil că s-a întristat când și-a luat rămas-bun de la voi, nu? La urma urmei, v-a văzut crescând. Vă cunoștea de când erați micuți.

Am privit-o în ochi. În clipa aceea mi s-au părut mai mari ca de obicei. Abia de simțeam briza pe brațele goale.

– Nu, am spus doar. Doamna Fridge nu ne cunoștea de atâta vreme.

Billie a clipit, confuză.

– Scuze, dar n-ai spus că ea i-a pus numele lui Rigel când a ajuns acolo?

– Nu, am răspuns eu mecanic și am simțit din nou nevoia aceea de a *zgâria*, dar nu mi-am mișcat unghiile. Directoarea de dinaintea ei a făcut-o.

Billie s-a minunat. Miki, de lângă ea, mă privea fix. Mă privea cu atenție și am fost aproape sigură că i-am simțit ochii străpungând văzduhul, urlându-mi pe piele, săpând și imprimându-se în carnea mea.

– Directoarea de dinaintea ei? am auzit-o pe Billie spunând.

Vântul devenise un șuierat care mă mușca de încheieturile mâinilor.

– Sunt două directoare?

Nu mi-am mișcat unghiile. Într-atât, încât simțeam urmele pe care le lăsaseră pe coapsele mele.

– Nu ne-ai mai spus asta!

Billie s-a aplecat, privindu-mă cu ochii ei mari, și am început să simt durerea pricinuită de unghiile care mi se înfingeau în piele. Pupilele lui Miki erau ca două proiectile vorace, monstruoase, ce mă devorau bucată cu bucată.

– Deci, am auzit din nou, în timp ce sângele îmi pulsa în urechi, nu v-a crescut doamna Fridge. Așa o cheamă, nu? Ci femeia de dinaintea ei?

Simțurile îmi bubuiau. Pielea îmi era întinsă și îmi tremura. Mă simțeam cleioasă, lipicioasă și înghețată. Părea că aveam ace înfipte între corzile vocale, așa că am încuviințat doar din cap, mecanic, ca un soldățel de plumb.

– Și câți ani aveți când a venit doamna Fridge?

– 12, m-am auzit răspunzând, de parcă n-aș fi fost eu.

Nu eram acolo, totul se amplificase, îmi simțeam doar corpul pe punctul de-a exploda: urmau transpirația, agitația, gâfâielile, inima care mi se sfâșia, groaza care nu mă lăsa să respir. M-am ascuns, m-am abținut și am înghițit în sec, m-am rugat să oprească cineva totul, dar Miki se uita fix la mine și starea de rău m-a zdrobit. Spinii pe care îi simțeam în gâtleej s-au

ascuțit, m-au sufocat și ochii mi s-au dilatat. Totul a pulsat și am simțit din nou vocea aceea sfârtecându-mi sufletul ca

un monstru.

„Știi ce se va întâmpla dacă îi spui cuiva?”

Billie s-a aplecat din nou în față, cu a nu știu câta întrebare pe vârful limbii, dar în clipa aceea Miki și-a vărsat din greșeală paharul cu suc.

Lichidul s-a vărsat peste masă, și Billie și-a înfrânat un țipăt, ferindu-se repede. A salvat manualul de biologie înainte să se ude și și-a muștrat prietena pentru neatenția ei.

Conversația noastră s-a oprit.

Am scăpat de atenția lor și nu m-a mai obsedat. Abia atunci mi-am ridicat mâinile.

Când am făcut-o, am văzut semnele pe care mi le lăsaseră unghiile în materialul pantalonilor.

În noaptea aceea casa era tăcută. Doar eu și paharul pe care îl țineam în mână.

– Nica? Anna avea părul puțin ciufulit și își ținea halatul închis cu mâna. Ce faci aici? m-a întrebat ea, intrând în bucătărie.

– Mi-era sete.

M-a privit lung, iar eu m-am trezit plecându-mi capul.

S-a apropiat de mine, încet și în tăcere. M-am forțat să nu ridic ochii spre ea, deoarece mă temeam de ce ar fi putut citi

în ei. Nu exista lumină în privirea mea, doar întunericul a ceea ce nu aveam să pot șterge vreodată.

– Nu e prima dată când stai trează, a spus ea cu blândețe. Uneori, când mă duc la baie noaptea, văd o luminiță aprinsă pe coridor. Se vede prin ușa crăpată de la camera ta. Din când în când te aud coborând și adorm înainte să te aud întorcându-te la etaj. A ezitat, privindu-mă cu delicatețe. Nica, nu poți dormi?

În vocea ei era bunătate și amabilitate, dar tot nu m-am putut lăsa atinsă.

Simțeam răni în locul ochilor pe care îi căuta. Simțeam cicatrice care nu se opreau din sângerat. Simțeam coșmaruri acolo unde alții aveau vise, doar camere întunecate și miros de piele. Simțeam că trebuia să *fiu cuminte*.

Mi-am ridicat privirea de la pahar și m-am uitat drept în ochii ei, apoi am zâmbit în felul acela ușor sintetic și plastifiat.

– E totul în regulă, Anna. Uneori nu reușesc să adorm. Nu trebuie să-ți faci griji.

Copiii cuminți nu plâng. Copiii cuminți nu vorbesc. Copiii cuminți își ascund vânătăile și mint doar atunci când

li se spune

s-o facă.

Nu mai eram copil, dar o parte din mine încă vorbea cu aceeași voce mărunță.

Anna m-a mângâiat pe cap.

– Ești sigură?

M-am agățat involuntar de gestul ei cu atâta disperare, încât am tremurat. Blândețea aceea a fost de ajuns ca să mă frâng în bucăți. Am încuviințat din cap, încercând să zâmbesc mai bine, iar ea și-a pregătit un ceai de mușețel. Am refuzat când mi-a

oferit și mie din el. Am hotărât în cele din urmă să-i urez noapte bună și m-am întors la etaj.

Mi-am simțit corpul greu la fiecare treaptă. Am ajuns lângă camera mea și am apucat mânerul, dar m-am oprit când am auzit o voce.

– Știu de ce nu dormi.

Am privit în continuare spre ușă, în gol. În clipa aceea nu aveam forța necesară să mă confrunt cu el.

M-am întors cu ochi stinși, cu calmul celui care-și cunoaște demonii și și-i arată cu resemnare.

– Tu ești singurul care nu știe de ce.

Rigel m-a privit din pragul ușii lui, învăluit în întuneric. Apoi și-a coborât pleoapele.

– Te înșeli.

– Ba nu, am șoptit eu cu asprime.

– Ba da...

– Pe tine te *iubea!*

Gâtlejul mă ardea de efort. Ridicasem vocea. Mi-am dat seama că țineam pumnii strânși și aveam fața acoperită de păr.

Reacția aceea nu-mi stătea deloc în fire, într-atât încât m-am întrebat cum de-i putea aparține unui suflet docil ca al meu. Tocmai eu, care trăiam cu delicatețe, cedam sub greutatea fricii într-o lume înspăimântătoare.

Era vina acelor amintiri. Era vina *Ei*. Era vina crăpăturilor cu care îmi marcaseră copilăria, a mea și a

multor altora. Copilăria pe care i-o dăruise lui Rigel, fiul stelelor, în detrimentul nostru.

– Tu n-ai putut să înțelegi *niciodată*.

În clipa aceea aș fi vrut să urăsc felul în care mă simțeam legată de el. Felul în care îmi infesta gândurile. Senzația aceea de dulce agonie.

Aș fi vrut să urăsc felul în care mă lăsam privită de el, ca de nimeni altul, atât de fragilă și de plină de zgârieturi care în ochii celorlalți rămâneau mereu ascunse sub un plasture.

N-ar fi înțeles *niciodată*.

Am intrat în camera mea și am închis ușa, de parcă aș fi sperat să-mi închid afară toată durerea.

Așa cum speram, de nenumărate ori, să pot face. Să o ascund și să o tănuiesc. Să o acopăr cu un zâmbet.

Încă nu știam că a doua zi... în ziua următoare...

Toate scuturile mele aveau să se prăbușească și să se sfărâme în bucăți.

CAPITOLUL 21. Fără a rosti o vorbă

Nu există piele care să poată vindeca o rană a sufletului.

În ziua aceea ploua.

Cerul era o placă de metal murdară, iar caisul din grădină emana un miros atât de puternic, încât pătrundea chiar și în casă.

Vocea Asiei se auzea în aer.

Dalma trecuse să ne salute, aducând o prăjitură ca să-i mulțumească Annei pentru florile frumoase pe care i le trimisese. Asia, care se întorsese de la cursuri, pălăvrăgea cu ele în sufragerie.

Nici măcar nu mă salutase.

Adusese un pachet de biscuiți din aceia cu migdale care îi plăceau atât de mult lui Norman. Își lăsase geanta pe canapea, haina în cuier și venise în bucătărie, unde eu și Anna pregăteam serviciul de ceai.

– Asia! exclamase Anna și o sărutase pe obraji. Cum a fost la cursuri?

– O plictiseală, răspunsese ea, așezându-se lângă blatul din bucătărie.

Eu îmi lăsasem mâna jos, convinsă deja că nu avea să-mi mai răspundă la salut.

Norman a coborât când toată lumea era deja în camera de zi. S-a oprit și a salutată, în timp ce Anna aranja ceainicul aburind pe tavă.

În clipa aceea a sunat cineva la ușă.

– Nica, poți să duci tu tava dincolo, te rog? mi-a cerut ea înainte să se ducă să deschidă.

Am auzit-o traversând camera de zi în timp ce aranjam serviciul de ceai pe masă, iar Dalma m-a întrebat dacă așteptam pe cineva.

Nu mi-am putut da seama cine era. Printre zăngănitul ceștilor și pălăvrăgeli, am reușit doar să surprind o voce masculină.

– Doamna Anna Milligan? am auzit eu.

O clipă mai târziu s-a auzit zgomot de pași pe podea.

Necunoscutul a intrat în casă și am fost surprinsă să o aud pe Anna bâlbâindu-se confuză. Norman s-a ridicat în picioare, la fel și eu.

Din pragul ușii și-a făcut apariția un bărbat înalt și bine îmbrăcat. Nu-l mai văzusem până atunci. Purta o jachetă care îi încadra umerii înguști și am putut distinge o urmă de bretele care îi traversau cămașa. Nu avea cravată la gât, iar pe chip îi era întipărită o expresie indescifrabilă.

S-a trezit cu toată lumea privind-l.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, a spus el, observând că nu era singurul musafir. Vorbea într-un mod profesional. Nu am vrut să vă deranjez într-un moment plăcut. Nu vă voi răpi mult din timp.

– Mă scuzați, dar cine sunteți?

– Norman, s-a bâlbâit Anna, dânsul... Domnul...

– Dumneavoastră sunteți domnul Milligan? a dedus bărbatul, recunoscându-l după nume. Bună ziua. Îmi pare rău pentru această vizită, dar nu am de gând să mă lungesc. Vă cer doar câteva minute din timpul dumneavoastră.

– Din... timpul nostru?

– Nu, nu din al vostru, a rectificat bărbatul. Am câteva întrebări pentru cei doi copii care locuiesc cu voi.

– Poftim?

– Copiii aflați în plasament, domnule Milligan. Bărbatul, în picioare, a privit roată prin încăpere. Sunt acasă?

S-a așternut o tăcere apăsătoare. Apoi Asia și Dalma s-au

întors spre mine.

Stăteam în picioare, cu spatele spre bucătărie și cu o mină atât de surprinsă, încât cu greu îmi auzeam propria respirație.

Și bărbatul mă privea acum fix.

– Ea e? Fata care locuiește aici?

– Dar ce vreți de la ea? a întrebat Anna, îndreptându-se de spate cu curaj.

Bărbatul a ignorat-o, continuând să mi se adreseze.

– Domnișoară Dover, aș avea câteva întrebări pentru tine.

– Serios, s-a răstit Norman. Cine sunteți? Și ce căutați în casa noastră?

Bărbatul și-a luat ochii de la mine. S-a uitat la Norman, cu o privire glacială, apoi și-a vârât mâna în buzunar. L-a privit drept în ochi, serios, și a spus din spatele insignei lucioase:

– Detectivul Rothwood, domnule Milligan. Departamentul de poliție din Houston.

Toți s-au uitat fix la el șocați.

– Poftim?... s-a bâlbâit Norman.

– Trebuie să fie o greșeală, a intervenit Anna. Nu? De ce ar trebui să-i interogați...

– Rigel Wilde și Nica Dover, a citit bărbatul de pe un cartonaș pe care îl scosese din buzunar. Locuiesc pe strada Buckery, la numărul 123, cu Anna și Norman Milligan. E adresa bună. Detectivul Rothwood și-a vârât hârtia în jachetă și apoi și-a ridicat privirea spre mine. Domnișoară Dover, cu permisiunea ta, aș vrea să-ți vorbesc în privat.

– Nu, nu, stați așa! a spus Anna privindu-l cu hotărâre și punându-se între noi. Nu puteți veni aici și pretinde să puneți întrebări fără să explicați nimic! Copiii sunt minori, nu veți discuta nimic cu ei până nu ne spuneți ce căutați aici!

Detectivul Rothwood i-a aruncat o privire piezișă. Preț de o clipă am crezut că se enervase, dar am înțeles apoi că doar conștientizase cum stăteau lucrurile. Atitudinea

Annei era cel mai bun exemplu de instinct protector pe care îl văzusem vreodată.

– Informațiile pe care le caut au de-a face cu o chestiune delicată care ne-a fost adusă recent la cunoștință. S-a deschis o anchetă, am venit ca să adun mărturii și să încerc să fac lumină în această situație.

– Despre ce anume?

– Despre anumite evenimente care au de-a face cu institutul Sunnycreek Home.

L-am auzit ca printr-un geam.

Am încremenit, rece ca gheața. M-a străbătut un presentiment îngrozitor, dar abia de l-am auzit, pentru că în ureche îmi urla o voce subtilă.

– Sunnycreek? a întrebat Anna, încruntându-se la el. Nu înțeleg. Ce fel de evenimente?

– Evenimente care au avut loc cu câțiva ani înainte, a precizat detectivul. Intenționez să le verific veridicitatea.

Urma aceea de presentiment cât un punct a devenit o aluniță, apoi o vânătaie, o pată și, în cele din urmă, cangrenă. S-a răspândit precum cerneala, iar eu am auzit din nou *zgârieturi* care nu se mai opreau.

Erau unghiile mele.

– Este vorba despre o chestiune foarte importantă. Tocmai de aceea mă aflu aici.

Ceva nu era în regulă cu camera: pereții se distorsionau, venind spre mine, se prăbușeau lent, pierzându-și culoarea, umplându-se de crăpături și pânze de păianjen.

O cămăruță întunecată.

Privirea detectivului a accelerat acea distrugere, de parcă m-aș fi temut toată viața de sentința aceea.

– Domnișoară Dover. Ce îmi puteți spune despre Margaret Stoker?

Mi s-a strâns gâtul. Mintea mi-a plonjat într-un mecanism care mi-a avertizat tot corpul, iar realitatea a început să deraieze.

– Cine e femeia asta? Și de ce ar trebui s-o cunoască copiii?

– Se pare că doamna Stoker a condus institutul înaintea Angelei Fridge. Dar după câțiva ani în slujbă, a plecat de la institut. Circumstanțele demisiei ei nu sunt clare. Domnișoară Dover, vă amintiți... ceva aparte despre Margaret Stoker?

– Gata, ajunge!

Vocea Annei a spintecat aerul. Bătăile inimii mă asurzeau, reacții familiare galopau în mine cu o viteză amețitoare. Am văzut-o stând în picioare, cu spatele la mine, vrând parcă să mă protejeze.

– Vrem să știm ce se întâmplă. Gata cu răspunsurile evazive! Despre ce e vorba? Fiți clar!

Detectivul Rothwood mă privea în continuare. Mă străpungea cu privirea, mă dezgolea, era ca o obsesie. Când mi-am luat privirea de la el, i-am simțit-o pe a lui înfiptă în continuare în mine, ca un bisturiu lăsat de un chirurg.

– Cu câteva zile în urmă, districtul Houston a primit o plângere depusă de un anume Peter Clay, un fost rezident al institutului Sunnycreek, acum adult. Plângerea respectivă avea de-a face cu unele tipuri de pedepse neconforme cu directivele institutului.

– Pedepse?

– Pedepse corporale, doamnă Milligan, i-a răspuns detectivul Rothwood, aruncându-i o privire oțelită. Copiii erau torturați și bătuți. Margaret Stoker este în prezent acuzată de rele tratamente și abuzuri agravante împotriva minorilor.

Nu-l mai auzeam.

Peter mi-a pulsat cu violență în cap. *Fusesse Peter.*

Camera se învârtea de furie.

Peter vorbise. Răsturnase vaza, iar acum întunericul se revărsa peste tot, devorând totul în jurul lui.

Senzații de gheață și de nebunie mi-au vibrat pe piele, mi-au înghețat inima și mi-au măcinat stomacul. Au revenit agitația, transpirația, senzația de sufocare. Greața. Aerul a pulsat în jurul meu ca o creatură vie, iar

palpitațiile s-au intensificat până m-a durut, până aproape că mi-au străpuns pieptul.

Peter vorbise, iar acum toți aveau să vadă. Trebuia să mă ascund, să mă acopăr, să fug, dar picioarele mi-erău ca de plumb și trupul mi se pietrificase. O mulțime de amintiri mi-au năpădit mintea: zgomotul de metal, al pielii sub degete și unghiile care zgâriau întruna fără milă.

Am privit cu ochi mari în toate părțile.

– Doar nu vorbiți serios, a murmurat Anna, în timp ce eu tremuram tot mai tare. E... de neconceput așa ceva. Nica, ea...

S-a întors în spate. Și m-a văzut.

M-a văzut pe mine, care eram un mănunchi de tremurături, cu ochii răvășiți de un adevăr nerostit prea multă vreme.

Pe mine, care eram o încrengătură de frig și de sudoare, de anxietăți și temeri. Pe mine, care tremuram incontrollabil.

Și gura i-a tresărit. Privirea i s-a umplut de circumspecție și de îngrijorare. Vocea ei m-a făcut să-mi doresc să dispar.

– Nica... a șoptit ea șocată.

Și groaza a explodat ca un monstru. Pielea mi s-a despicat, a început tahicardia, iar anxietățile febrile mi-au tăiat răsuflarea: m-am umplut din nou de vânătași și parcă am simțit cum sunt zdrobită iar: *curelele, neputința, întunericul, țipetele.*

M-am dat un pas în spate.

Toți m-au privit cu groază și uimire și *nu, nu, nu, nu mă priviți așa, voi fi cuminte*, a țipat fetița din mine, *voi fi cuminte, voi fi cuminte, voi fi cuminte, jur!*

Acum știau cât eram de urâtă, de frântă, de inutilă și de distrusă și, dintr-odată, toți m-au privit așa cum mă privea Ea, toți aveau aceiași ochi, aceeași privire ca ea, același reproș și același dispreț. I-am revăzut chipul, i-am auzit vocea, i-am simțit mirosul, mâinile peste vânătașile mele și a fost prea mult.

A fost insuportabil.

Inima mi-a explodat.

– Nica!

Am fugit cu pupilele dilatate și cu plămâni umflați de panică.

Am fugit prin bucătărie, dar m-am ciocnit de ceva. Mi-am ridicat ochii zgâriați de lacrimi și am tresărit, înfiorându-mă, când am înțeles că auzise totul.

Privirea lui Rigel a fost lovitura finală. Ochii lui stinși și știutori, plini de ceea ce știusem amândoi dintotdeauna, m-au spintecat de tot.

L-am ocolit și am ieșit pe ușa din spate. Am auzit voci strigându-mă când am ieșit în ploaie. Umezeala mi-a îmbibat gâtulejul, iar în clipa aceea am simțit mai puternic ca niciodată nevoia

de cer, de aer liber, de a fugi de ziduri și de cărămizi și de a ști că erau cât mai departe de mine posibil.

Am fugit pentru că așa făcusem mereu. Am fugit pentru că nu eram în stare să le suport privirile. Am fugit pentru că nu aveam curajul să mă privesc prin ochii lor.

În timp ce alergam cu plămâni în colaps și furtuna revărsându-se peste mine, mi-am dat seama că, și de așa fi plecat departe, Mormântul avea să mă urmeze pentru totdeauna.

Ea și camera aceea întunecată nu aveau să mă părăsească vreodată.

Nu aveam să fiu vreodată liberă cu adevărat.

Disperarea m-a împins într-o cursă nestăpânită. Am alergat printr-o lume încețoșată de apă, iar amintirea dezamăgirii de pe chipul Annei mi-a sfârtecat sufletul până m-am prăbușit pe terenul noroios din părculețul de lângă râu.

Hainele îmi erau ude learcă. M-am ascuns acolo, la umbra unui tufiș, cum făceam în grădina de la Mormânt când încercam să scap de *Ea*. Căutam verdeța, pacea, tăcerea și mă rugam să nu mă găsească.

Frigul m-a mușcat de piele. Apa mi-a îmbibat pantofii, iar respirația mi-a devenit un șuiurat slab.

Am rămas acolo până când frigul mi-a pătruns în oase, răcind totul. Privirea mi s-a încetșosat lent.

Când totul părea deja să se atenueze, am auzit zgomot de pași pe pământul îmbibat. S-au îndreptat lent spre mine, în vuietul ploii. S-au oprit în fața mea.

Am zărit o pereche de pantofi printre expirațiile tot mai slabe. Am închis ochii și totul s-a stins în jurul meu.

Și în timp ce simțurile mă abandonau, două brațe m-au ridicat de la pământ. M-au învăluit, iar eu am recunoscut un miros familiar, un miros care a rupt ceva în mine, ca mirosul de acasă. M-am topit în strânsoarea aceea caldă, ascunzându-mi chipul în scobitura gâtului lui.

– Voi fi cuminte, am șoptit eu sleită.

Apoi întunericul m-a învăluit și, în întunecimea aceea, m-am pierdut cu totul.

CAPITOLUL 22. Voi fi cuminte

Doar cine a cunoscut întunericul crește căutând lumina.

Nu fusesem niciodată puternică.

Nu reușisem niciodată să fiu.

„Ai temperamentul unui fluture“, îmi spunea mama, „ești un spirit al cerului“. Îmi pusese numele Nica pentru că iubea fluturii mai presus de orice.

Nu o uitasem niciodată. Nici când zâmbetul ei îmi dispăruse din amintiri. Nici când singurul lucru care îmi rămăsese de la ea fusese *delicatețea*.

Tot ce-mi dorisem vreodată fusese o a doua șansă.

Și iubeam cerul pentru ceea ce era, o mantie curată și nori albi. Îl iubeam pentru că, și după o furtună, redevenea mereu

senin. Îl iubeam pentru că, atunci când totul se prăbușise, el rămăsese la fel.

„Ai temperamentul unui fluture“, îmi spunea mama.

Pentru prima dată, aș fi vrut să se înșele.

Îmi aminteam chipul acela așa cum pielea își amintește o vânătaie: o pată pe amintirile mele care nu avea să dispară vreodată.

Mi-l aminteam pentru că și-l întipărise prea adânc în mine ca să-l pot uita. Mi-l aminteam pentru că încercasem să o iubesc,

de parcă ea ar fi fost a doua mea șansă.

Fusese cel mai mare regret al meu.

Îmi plăcea nespus de mult cerul, iar ea o știa. O știa, așa cum știa că Adeline ura zgomotele puternice și că Peter se temea

de întuneric.

Ne lovea acolo unde eram cel mai afectați. Se folosea de slăbiciunile noastre, iar acelea erau părțile noastre în care și cei mai mari dintre noi rămâneau puțin copii. Ca păpuși, aveam cusături de toate formele și temerile, dar reușea mereu să găsească firul, să ne desfacă bucată cu bucată.

Ne pedepsea pentru că ne purtam urât.

Pentru că asta meritau copiii răi, așa își ispășeau vina.

Eu nu știam care era vina mea. De cele mai multe ori, nici măcar nu înțelegeam de ce o făcea. Eram prea mică să înțeleg, dar îmi aminteam toate acele momente, de parcă mi le-aș fi tatuat în memorie.

Nu dispăreau niciodată.

Când unul dintre noi era pedepsit, ne chirceam toți în cusăturile noastre și ne rugam să nu fim pedepsiți și noi.

Dar eu nu voiam să fiu păpușă, nu, eu voiam să fiu cer, cu mantia lui curată și cu norii albi, pentru că nu avea importanță cât de spintecat era, nu avea importanță câte tunete și fulgere îi creștau seninătatea, redevenea mereu ca înainte, fără să se frângă vreodată.

Așa visam să fiu. Liberă.

Dar redeveneam din porțelan și din pânză când își țintuia ochii asupra mea.

Mă târa după ea, iar eu vedeam deja ușa pivniței, scările înguste care coborau într-o prăpastie întunecată. Patul acela fără saltea și curelele care aveau să-mi imobilizeze încheieturile mâinilor toată noaptea.

În coșmarurile mele aveam să revăd mereu camera aceea.

Dar ea...

Ea era cel mai mare coșmar al meu.

*

„Voi fi cuminte“, îmi spuneam în timp ce trecea pe lângă mine.

Aveam picioarele prea scurte ca să o pot privi în față, dar nu aveam să uit vreodată sunetul pașilor ei. Ne îngrozea pe toți.

„Voi fi cuminte“, șopteam frângându-mi mâinile, dorindu-mi să fi fost invizibilă ca o crăpătură în tencuială.

Și încercam să fiu ascultătoare, încercam să nu-i ofer pretexte ca să mă pedepsească, dar aveam temperamentul acela de fluture și delicatețea moștenită de la mama. Îngrijeam șopârle și vrăbii rănite, mă murdăream pe mâini de pământ și de polen, iar ea ura imperfecțiunile la fel de mult ca slăbiciunea.

– Gata cu plasturii ăia, de zici că ești o cerșetoare!

„Sunt libertatea mea“, aș fi vrut să-i răspund, „toate culorile pe care le am“. Dar mă târa după ea, iar eu puteam doar să mă țin de fusta ei.

Nu voiam să cobor, nu voiam să petrec noaptea acolo. Nu voiam să simt cum patul de fier îmi zgâria omoplații. Visam la cer și la o viață în afara aceluși loc, la cineva care să mă ia de mână, nu de încheietura ei.

Și poate că avea să vină într-o zi. Poate că avea să aibă ochi albaștri precum cerul și degete prea blânde ca să lase vânătăi, iar

atunci povestea mea nu ar mai fi fost o poveste cu păpuși, ci altceva.

Poate un basm.

Țesut cu fir de aur și cu finalul acela fericit la care nu încetasem să visez.

Patul vibra sub zăngănitul verigilor metalice.

Picioarele îmi tremurau, iar întunericul mă învăluia, căzând peste mine ca o cortină.

Curelele din jurul încheieturilor scârțâiau în timp ce mă zvârcoleam, dădeam din picioare și zgâriam febrilă pielea. Ochii mă usturau de lacrimi și trupul mi se contorsiona, cerându-i o fărâmă de atenție.

– Voi fi cuminte!

Încercam cu disperare să mă eliberez, zgâriind cu unghiile până îmi crăpau.

– Voi fi cuminte! Voi fi cuminte! Voi fi cuminte, jur!

A ieșit pe ușa din spatele meu, iar întunericul a învăluit cămăruța.

A rămas doar o fâșie subțire proiectată pe peretele din fața mea, apoi un întuneric negru ca smoala și ecoul țipetelor mele.

Știam... Știam că nu trebuia să vorbesc vreodată despre asta.

Nici unul dintre noi nu trebuia să o facă, dar uneori lumina pătrundea chiar și între zidurile Mormântului, uneori să tăcem părea o pedeapsă și mai aspră.

– Știi ce se va întâmpla dacă vei spune cuiva?

Vocea ei, șuieratul acela ca scârțâitul unghiilor pe tablă.

– Vrei să știi?

Când mă întreba își înfigea mereu degetele în cotul meu. Iar eu îmi plecam privirea și nu reușeam niciodată să mă uit în

ochii ei, pentru că în pupilele ei se aflau prăpăstii, cămăruțe întunecate și temeri pe care nu aveam curajul să le privesc.

– Vrei să știi ce pătesc copiii *neascultători*?

Mă strângea de braț până se auzea un trosnet.

Iar eu îmi simțeam inima alunecând într-o coborâre pe care o cunoșteam bine, curelele legându-mă, *strângându-mă*, zgomotul pielii sub unghiile mele, o coborâre care era, de fapt, panică, așa că

clătinam din cap și o asiguram cu buzele strânse și cu ochii mari că aveam să fiu *cuminte, cuminte, cuminte*, așa cum îi plăcea ei.

Eram un institut mic la periferia unui oraș care uitase de noi. Nu eram nimic în ochii lumii și nu eram nimic nici în ochii ei.

Ea, care ar fi trebuit să fie mai bună, mai răbdătoare și mai iubitoare ca o mamă, părea să facă tot posibilul să fie exact contrariul.

Nimeni nu-și dădea seama de ce o făcea. Nimeni nu vedea răul însemnat pe pielea noastră.

Dar preferam o palmă, decât pivnița. Preferam o lovitură decât curelele la încheieturi. Preferam o vânătaie, decât cușca aia de fier, pentru că visam să fiu liberă, iar

vânătaile nu ajung la interior, ci rămân la suprafață și nu te împiedică să zbori.

Visam la o lume bună și vedeam lumina chiar și acolo unde nu exista. Căutam în ochii celorlalți ceea ce nu găsisem niciodată în ea, iar în tăcere șopteam rugăminți pe care nu le puteau auzi: *Te implor, alege-mă, alege-mă! Privește-mă și alege-mă! Măcar o dată, alege-mă pe mine!*

Dar nimeni nu mă alegea.

Nimeni nu mă vedea.

Eram invizibilă pentru toată lumea. Mi-aș fi dorit să fiu și pentru ea.

– *Ce ți-am spus?*

Stăteam cu ochii umezi plecați, privind la pantofii ei, neputând să-i ridic.

– *Răspunde-mi, a șuiert ea. Ce ți-am spus?*

Mâinile mi-au tremurat, strângând șopârta la piept. M-am simțit atât de ne semnificativă, cu picioarele mele scurte de copilă și cu tălpile îndreptate spre interior.

– *Voiau s-o rănească, am spus eu cu o voce mereu prea firavă. Voiau...*

M-a smucit, făcându-mă să amuțesc. Am încercat să țin de șopârlă, dar în zadar, mi-a smuls-o cu violență, iar eu mi-am întins brațele, cu ochii larg deschiși.

– *Nu...*

Usturimea pricinuită de pielea pe piele, de palma peste obraz, explozia puternică a loviturii de palmă. Fierbinte, înțepătoare, ca o mulțime de înțepături de viespe.

– *Îți amintești ce mi-ai povestit?*

În umbra acelei furtuni, ochii lui Adeline erau singura culoare într-o mare cenușie.

– *Ce ți-a spus mama ta... Îți amintești?*

Am încuviințat din cap, iar ea m-a luat de mână. I-am simțit privirea asupra unghiilor mele smulse din carne, pe care, în disperarea mea, le despicasem frecându-le de curelele de piele.

– *Știi ce trebuie să faci ca să treacă totul?*

Mi-am ridicat ochii vineți și înlăcrimați, iar Adeline mi-a zâmbit în felul acela al ei. M-a pupat pe fiecare deget.

– Vezi? a spus ea, aplecându-se peste mine. Acum durerea a dispărut.

Știa, de fapt, că mă dureau întruna. O știam cu toții, pentru că fiecare dintre noi avea cusăturile lui, diferite, dar sângerau toate la fel.

Adeline m-a strâns la pieptul ei, lipită de hainele ponosite care i se revărsau peste umeri, la fel ca ale mele. Iar eu m-am lăsat învăluită de căldura ei, de parcă ar fi fost ultima fărâmă de soare din lume.

– Să nu uiți, a șoptit ea, de parcă amintirea aceea cu mama mea îi aparținea puțin și ei.

Atunci mi-am căutat prin amintiri și am strâns-o în brațe cu toată delicatetea pe care o aveam.

– Ești un spirit al cerului, mi-am repetat ca o psaltire. Și, la fel precum cerul, nu te frângi.

– Tu ai făcut-o?

Tremuram. Groaza mă paraliza.

Un câine vagabond intrase în institut și-i distrusese biroul, împrăștiindu-i hârtiile. Nimic nu mă îngrozea mai tare ca momentele în care se înfuria. Iar în clipa aceea era furioasă.

– Tu i-ai dat drumul înăuntru?

– Nu, am șoptit eu cu voce mărunță și neliniștită. Nu, jur!

Ochii i s-au aprins într-o manieră înspăimântătoare. M-a cuprins frica. Respirația mi s-a accelerat, inima mi-a ajuns în gât și totul s-a prăbușit într-un mod îngrozitor.

– Nu, te rog, am scâncit eu, dându-mă în spate. Nu...

Și-a întins degrabă mâinile. A dat să mă prindă, iar eu m-am întors, încercând să fug, dar nu am reușit. M-a prins de tricou și m-a lovit rapid și violent. I-am simțit pumnul ca o lovitură de piatră la baza spatelui. Mi-am ținut respirația și privirea mi s-a încetșat.

M-am prăbușit la pământ, cu rinichiul în flăcări, durerea scurgându-mi-se în tot corpul.

– Tu și maniile tale scârboase! a urlat ea, tronând deasupra mea.

Nu puteam respira. Am încercat să mă ridic, dar am amețit. Dureri insuportabile mi-au stârnit alte lacrimi și m-am întrebat dacă în seara aceea aveam să văd sânge în urină. M-am acoperit cu mâinile tremurându-mi și m-am rugat să fiu invizibilă.

– De-aia nu te vrea nimeni, a șuierat ea. Ești o mincinoasă

neascultătoare și murdară. Cei ca tine rămân aici!

M-am mușcat de limbă și am încercat să nu plâng, pentru că știam cât de tare o enerva.

Rupea ceva din mine, ceva care în loc să crească, avea să rămână mereu mic. Fragil, infantil și distrus. Ceva disperat și naiv care avea să mă facă să văd binele în toți, doar ca să nu le văd latura cea mai rea.

Pentru că nu e adevărat că copiii încetează să mai fie copii când sunt dezamăgiți.

Unii văd cum li se ia totul.

Și tot rămân copii pentru totdeauna.

„Alege-mă“, imploram în minte când ne vizita cineva.

„Privește-mă! Știu să fiu cuminte, jur, știu să fiu bună. Îți voi da inima mea, dar alege-mă, te rog, alege-mă!“

– Ce-a pățit la degete? a întrebat-o într-o zi o doamnă. Privirea îi era țintuită asupra unghiilor mele despicate.

Și în nebunia unei clipe, lumea s-a oprit și eu am sperat, am sperat că avea să vadă, că avea să înțeleagă, să vorbească, preț de o clipă toți ceilalți au rămas la fel de nemișcați ca mine, cu ochii mari și ținându-și respirația.

– Ah... Nimic. Directoarea s-a apropiat cu zâmbetul acela care era o rană, care ne îngheța sângele în vene. E... Știți, când se joacă în aer liber, sapă întruna în pământ. Sapă încontinuu, scoate iarba, caută pietre... Îi place mult de tot. Nu-i așa?

Aș fi vrut să urlu, să mărturisesc, dar privirea ei mi-a supt sufletul. Vânățile au pulsat toate odată. Inima mi s-a ofilit. De fapt, ea era în mine, pentru că groaza m-a devorat

și m-a făcut să încuviințez din cap. În clipa aceea m-am temut că nu aveam să scap, m-am temut de ce mi-ar fi făcut dacă femeia aceea nu m-ar fi crezut.

Iar în noaptea aceea patul s-a zguduit, printre urlete, lovituri și curele care îmi strângeau încheieturile. Întunericul s-a așternut din nou peste mine, ca să mă pedepsească pentru că-i captasem cuiva atenția, printre lacrimi și urlete ce aveau să rămână acolo înăuntru pentru totdeauna.

– Voi fi cuminte! Voi fi cuminte! Voi fi cuminte!

Și așa fi urlat până mi-aș fi pierdut vocea, dacă n-ar fi fost... atingerea aceea.

Doar o atingere.

Ușa se deschidea de fiecare dată pe ascuns, creionând o fâșie de lumină în formă de seceră ce se subția în clipa următoare, și auzeam zgomot de pași apropiindu-se în întuneric de pat. Degete calde îmi găseau mâna, o strângeau cu blândete, iar degetul arătător mă mângâia cu mișcări circulare pe care nu aveam să le uit vreodată.

Și atunci totul dispărea. Atunci durerea se stingea printre lacrimi, iar inima îmi încetinea. Bătăile se răreau, gâfâielile deveneau un simplu șuierat, iar privirea mea încerca să asocieze un chip cu singurul gest care mă liniștise vreodată.

Dar nu am reușit niciodată să văd ceva.

Simțeam doar mângâierea aceea.

Simțeam doar ușurarea aceea.

CAPITOLUL 23. Pas cu pas

Și fetița i-a spus lupului:

– Ce inimă mare ai!

– E doar furia mea.

Apoi i-a spus:

– Ce furie mare ai!

– Ca să-ți ascund inima.

Stăteam întinsă.

Îmi simțeam brațele de-a lungul corpului și picioarele întinse. Aveam capul greu. Am încercat să mă mișc, dar nu am reușit. Ceva mă ținea, ținându-mă de saltea. Am încercat să-mi ridic mâinile și le-am simțit blocate.

– Nu... mi s-a desprins de pe buze și am început să respir apăsător, panicat.

Stresul mi-a străpuns inima, împingându-mi-o degrabă în coaste. Am încercat să mă ridic, dar ceva mă împiedica.

– Nu...

Totul a început să pulseze din nou, ca un coșmar nesfârșit. Degetele mi s-au contractat, zgâriind și săpând. Nu mă puteam mișca.

– Nu, nu, nu! am urlat eu. *Nu!*

Ușa s-a deschis larg.

– Nica!

Camera s-a umplut de diverse voci, dar am continuat să mă agit fără să văd pe cineva. Panica mă orbea. Îmi simțeam doar corpul blocat.

– Doctore! S-a trezit!

– Nica, liniștește-te! Nica!

Apoi cineva și-a croit drum printre ei, i-a împins laoparte și m-a eliberat dintr-o smucitură.

Am expirat tot aerul odată.

M-am ghemuit degrabă lângă tăblia patului și, încă șocată, am apucat mâna pe care am găsit-o lângă mine și am strâns-o. Persoana care mă eliberase s-a crispat când m-am agățat de ea cu toată ființa. Mi-am lipit fruntea de încheietura acelei mâini, tremurând și ținând ochii strâns închiși.

– Voi fi cuminte... Voi fi cuminte... Voi fi cuminte...

M-au privit toți cu răsuflarea tăiată.

Mâna pe care o strângeam s-a făcut pumn și m-am rugat să nu-mi dea drumul. Doar câteva clipe mai târziu, când mi-am ridicat pleoapele, mi-am dat seama a cui era.

Rigel și-a ridicat privirea dinspre mine și și-a încleștat maxilarul. S-a uitat drept la Dalma și Asia, și la un bărbat pe care nu-l mai văzusem până atunci, și a șuierat pe un ton lapidar:

– *Afară!*

A urmat o clipă lungă de tăcere, dar nu mi-am ridicat privirea. La scurt timp după aceea, le-am auzit zgomotul pașilor când au ieșit lent.

Anna s-a apropiat de mine.

– Nica...

Și-a pus palma pe chipul meu. I-am simțit căldura pe obraz. Era patul meu, camera mea. Nu mai eram la Mormânt. Mi-am dat seama că mai devreme mă ținuseră doar așternuturile, cu care cineva mă învelise prea strâns.

Nu erau centuri sau verigi metalice.

– Nica, a șoptit Anna cu voce disperată, e totul în regulă.

Salteaua s-a lăsat sub greutatea ei, dar n-am reușit să-i dau drumul încheieturii lui Rigel. L-am strâns până când Anna și-a strecurat cu delicatețe degetele în mâna mea și m-a convins să-mi slăbesc strânsoarea.

M-a mângâiat ușor pe cap și l-am auzit pe Rigel îndepărtându-se. Când mi-am ridicat privirea, căutându-l, am văzut doar ușa de la cameră închizându-se.

– E un doctor afară, mi-a spus Anna, privindu-mă zdruncinată. L-am chemat de cum ai ajuns acasă... Aș

vrea să te vadă. S-ar putea să ai febră și să te simți amețită. Țiam schimbat hainele, dar poate că încă ți-e rece...

– Îmi pare rău, am întrerupt-o eu cu o șoaptă stinsă.

Anna a tăcut. M-a privit cu buzele întredeschise, iar eu n-am reușit s-o privesc în ochi. Mă simțeam goală, ruptă și defectă.

Mă simțeam distrusă.

– Aș fi vrut să fiu perfectă, am mărturisit eu. Pentru tine. Pentru Norman.

Adevărul era că aș fi vrut să fiu ca toți ceilalți.

Dar rămăsesem naivă și fragilă. Mi-am repetat „voi fi cuminte“, pentru că mă temeam constant ca nu cumva să greșesc și să fiu pedepsită.

Senzația curelelor pe piele mă marcaseră atât de tare, încât duseseră la ceea ce se numea „panică prin asociere“. Uneori până și o îmbrățișare prea strânsă, imposibilitatea de-a mă mișca sau pur și simplu senzația de neputință erau de ajuns ca să mă facă să plonjez în groază.

Eram distrusă și așa aveam să fiu pentru totdeauna.

– Dar *ești* perfectă, Nica.

Anna m-a mângâiat ușor, clătinând din cap. În ochii ei am citit o anxietate plină de durere.

– Ești... cea mai suavă și mai bună persoană pe care am avut norocul s-o cunosc...

M-am uitat fix la ea cu inima goală și grea. Dar în privirea Annei...

În privirea Annei nu exista condamnare sau învinuire, ci doar eu. Și în clipa aceea mi-am dat seama pentru prima oară că... Anna avea ochii de culoarea cerului.

Cu mantia aceea curată și norii aceia albi, cu libertatea aceea pe care o căutasem pe chipuri mereu diferite, așa că mi-am văzut reflexia în privirea ei.

Iată cerul pe care îl căutasem mereu. Se afla în ochii Annei.

– Știi ce am observat prima dată când te-am văzut?

Pleoapele m-au usturat din cauza lacrimilor. Anna mi-a zâmbit

ușor șovăielnic.

– Delicatețea.

Și inima mi s-a frânt de o durere nespuse de dulce, de teribilă și de nesfârșită. O durere care mă rănea atât de tare, încât mi-era bine, iar chipul i s-a încetșosat printre lacrimi.

„Delicatețea e cheia, Nica“, și mama care îmi zâmbea, „mereu delicatețea... Nu uita!“

Le-am văzut pe amândouă de parcă le-aș fi putut simți în mine. Mama care îmi dădea fluturele albastru, Anna care îmi înmâna o lalea. Amândouă cu privirea aceea pasională, ambele cu ochii strălucitori.

Anna care mă lua de mână și mama care mă trăgea după ea. *Mama care râdea și Anna care zâmbea*, asemănătoare și diferite, o singură entitate care sălășluia în două corpuri.

Și acea delicatețe care ne unea, care ne ținea strâns împreună... Acea delicatețe pe care mi-o lăsase mama îmi oferise o a doua șansă.

M-am aplecat în față și m-am afundat în brațele femeii din față mea. Am îmbrățișat-o fără să mă mai înfrânez, fără să mă mai tem că aveam să forțez acea intimitate dintre noi sau că aveam să fiu respinsă, iar mâinile ei m-au apucat degrabă, de parcă ar fi vrut să mă protejeze.

– Nimeni nu te va mai răni... *Nimeni*... Îți promit!

Am plâns în brațele ei. Mi-am dat drumul. Și în îmbrățișarea aceea atât de disperată, în cerul acela pe care îl puteam atinge în sfârșit, mi-am auzit inima mărturisindu-i ceea ce nu avusesem curajul să-i spun în cuvinte.

– Tu ești... finalul meu fericit, Anna.

*

Mai târziu, după vizita medicului, Anna era tot acolo.

I-am ascultat cu nesfârșită afecțiune bătăile inimii în timp ce îmi netezea părul cu mâna.

– Nica...

M-a împins în spate cât să-i pot privi chipul. S-a uitat la ochii mei roșii și mi-a dat o șuviță de păr după ureche, privindu-mă ezitant.

– Ce-ai zice să vorbești despre asta... cu cineva?

Anna înțelesese de ce nu reușeam să dorm noaptea, ce copilărie îngrozitoare avusesem. Și totuși, când mă gândeam să mă destăinui cuiva, mă simțeam de parcă mă strângea cineva de măruntaie și nu mai puteam respira.

– Ești singura cu care... aș putea vorbi.

– Of, Nica, eu nu sunt doctor, a spus ea de parcă și-ar fi dorit să fie, doar pentru mine. Nu știu cum să te ajut...

– Îmi faci bine, Anna, i-am mărturisit eu cu voce măruntă.

Era adevărat. Zâmbetul ei mă liniștea. Râsul ei era ca o muzică. Iar afecțiunea ei mă făcea să mă simt mai iubită decât fusesem vreodată. Mă simțeam mai bine când eram cu ea. Mă simțeam protejată, dorită. Mă simțeam în siguranță.

– Încă mă vrei? am întrebat eu în șoaptă, temătoare.

Trebuia să știu, dar în sinea mea mă îngrozea răspunsul. Fără ea nu aveam să-mi mai privesc vreodată visurile la fel.

Anna și-a înclinat capul, întristată. În clipa următoare m-a strâns cu toată puterea la piept.

– Bineînțeles că da, m-a muștră ea, iar inima mea a iubit-o la nebunie.

Mi-am dorit să-mi fie mereu aproape. În fiecare zi, în fiecare clipă, cât avea să-mi permită ea.

– Aș fi vrut să te înțeleg mai bine, am auzit-o spunând, cu voce mai fragilă.

Atunci am observat că pe încheietura mâinii, pe lângă ceas, purta un șnur de piele pe care nu-l mai observasem până atunci. Nu părea potrivit pentru o doamnă ca ea, ci mai degrabă pentru o adolescentă.

– Nica... Trebuie să știi ceva.

Am înțeles instantaneu ce urma să-mi spună. Am ascultat-o tăcută.

– Tu și Rigel... nu sunteți primii copii care au locuit aici. A așteptat o clipă, apoi a spus: Eu și Norman am avut un fiu.

Și-a ridicat capul, așteptându-se să reacționez, dar eu am privit-o cu blândețe în ochi, calmă și știutoare.

– Știu, Anna.

M-a privit surprinsă.

– Știai deja?

Am încuviințat din cap, plecându-mi ochii spre brățară.

– Mi-am dat seama.

Din clipa în care ajunseseam acolo.

Klaus care dormea mereu sub patul din camera lui Rigel, tricourile închise la culoare pe care îl vedeam din când în când purtându-le. Locul de la masă din stânga lui Norman, unde lemnul era puțin mai uzat, și rama goală de pe măsuta de la intrare, ca o absență pe care Anna nu fusese în stare să o șteargă cu totul.

Și nu trebuia să o întreb de ce ne ascunsese asta. Nu pe ea.

Nu când făcuse tot posibilul să ne simțim ca acasă.

– Ziua aceea, la institut, a început ea să-mi spună încet, ziua

în care ați venit acasă, a fost într-un fel ca un nou început.

O înțelegeam, fiindcă și pentru mine însemnase același lucru. Fusese de parcă mi-aș fi luat rămas-bun de la o altă viață și aș fi luat de mână o a doua șansă.

– Voiam să vă simțiți acasă, a spus ea, înghițind în sec. Voiam să vă simțiți... de parcă am fi fost din nou o familie.

Mi-am pus ușor mâna în a ei. Pielea i s-a colorat de la plasturii mei.

– Ați fost cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată, i-am mărturisit eu. Aș vrea să știi asta. Pot... doar să-mi închipui cât de dor ți-e de el.

Anna a închis ochii, iar chipul i s-a brăzdat când m-a auzit. O lacrimă i s-a prelins pe obraz. Vocea i s-a frânt, iar ea s-a spulberat.

– Nu trece zi în care să nu mă gândesc la el.

Am îmbrățișat-o și mi-am pus obrazul pe umărul ei, sperând să-i dăruiesc puțină căldură. Inima mi-a suferit împreună cu a ei. I-am simțit durerea ca o undă caldă.

– Cum îl chema? am întrebat eu în șoaptă după o vreme.

– Alan.

Am simțit-o plecându-și privirea asupra mea.

– Vrei să-l vezi?

M-am îndreptat, iar Anna și-a dus o mână la piept, scoțându-și colierul lung pe care îl purta. Avea un pandantiv rotund, lucios și incrustat și n-am reușit să-mi amintesc vreo ocazie în care să o fi văzut fără el.

L-a deschis, iar el s-a desfăcut ca o cărticică aurie.

Înăuntru era fotografia unui băiat. Să fi avut puțin peste 20 de ani. Stătea la pianul din casă. Părul închis la culoare îi încadra chipul zâmbitor, iar pe trăsăturile plăcute și blânde străluceau doi ochi albaștri precum cerul.

– Are ochii tăi, am șoptit eu, iar Anna a zâmbit, în pofida situației. Un zâmbet umed, cu ochii plini de lacrimi.

– Era singurul pe care îl plăcea Klaus, a spus ea, cu același zâmbet tremurător. El l-a găsit pe când se întorcea de la școală într-o zi, când era mic. Of, ar fi trebuit să-i vezi... Ploua foarte tare în ziua aia, iar Alan îl ținea de parcă ar fi găsit o comoară. Nu știu care dintre ei părea mai mic și mai leoarcă.

Anna a strâns fotografia în mână, neavând însă curajul să o mângâie.

M-am întrebat oare de câte ori pe zi ținea în mână pandantivul acela. Oare de câte ori i se frângea inima în ochii aceia veșnic zâmbitori.

– Îi plăcea atât de mult să cânte... *Trăia* pentru pianul ăla. Seara, când se întorcea acasă, nu conta la ce oră, era mereu acolo. Îmi spunea: „Știi, mami? Aș putea să vorbesc doar așa, prin clape și acorduri, iar tu m-ai înțelege.“ Și avea dreptate, a șoptit ea printre lacrimi. Știa să vorbească așa. Voia să se facă muzician, înainte ca acel accident să ni-l ia...

Vocea i s-a frânt și a înghițit în sec.

Pandantivul acela mic părea să cântărească mult. I-am acoperit mâna cu a mea, ajutând-o să-l țină.

– Sunt convinsă că ar fi reușit, am zis eu și mi-am închis ochii umezi. Sunt convinsă că Alan ar fi devenit un mare

muzician... Și sunt convinsă că-i plăcea pianul la fel de mult cum îți plac ție florile tale.

Anna și-a plecat capul, iar eu am îmbrățișat-o, lăsând ca rănile noastre să se ia de mână. De parcă doar așa am fi găsit leacul, plângând și sângerând, dar împreună.

– Nu am vrut niciodată să-l înlocuiesc, am șoptit eu. Eu și Rigel... Nimeni n-ar putea să-l înlocuiască vreodată. Dar adevărul e că... persoanele pe care le iubim nu ne părăsesc niciodată cu adevărat, știi? Rămân în noi, iar într-o zi îți dai seama că au fost mereu acolo, unde le puteai găsi doar închizând ochii.

Anna s-a lăsat pe mine, iar eu aș fi vrut să continui așa, aș fi vrut să-i spun că inima noastră nu se naște compartimentată, că știe doar să iubească, *să iubească și atât*, cicatrice peste cicatrice, vânătași peste vânătași.

Iar pentru mine ar fi fost în regulă să ocup locul acela lângă Alan, oricât de mic și de uzat ar fi fost el. Mi-ar fi plăcut să-l umplu cu toate culorile pe care știam să le dăruiesc și să mă las iubită pentru ceea ce eram, așa cum și eu o iubeam pe ea, cu inima mea de fluture.

– Vom alege o fotografie cu el, am spus eu. Rama aceea de la parter nu va mai fi goală.

La câteva ore după conversația respectivă, am hotărât să mă ridic din pat.

În timp ce ieșeam din camera mea, îmbrăcându-mă cu un hanorac, am întrezărit o siluetă pe coridor. Nu știam că încă era acolo, dar am ales să nu o ignor.

– Asia.

S-a oprit. Nu s-a întors spre mine. La urma urmei, nu o făcea niciodată. Nu se prefăcuse vreodată că mi-ar aprecia prezența și nu avea să o facă nici de data asta.

– Îmi pare rău pentru ce ai pățit, a spus ea fără să folosească o intonație aparte. Nu mi-am dat seama dacă era sinceră.

A dat să plece din nou, dar i-am luat-o înainte.

– Asia, nu voi renunța la Anna.

Am văzut-o oprindu-se din nou, lent. Postura îi trăda o urmă de surprindere.

– Ce-ai spus?

– M-ai auzit, i-am răspuns eu calmă. Nu mă voi da laoparte. Am rostit-o fără ezitare, cu calm și fermitate. Nu știi cât de mult mi-am dorit o familie. Acum că am una... Acum că am această posibilitate cu Anna și Norman... Nu vreau să renunț la ea.

Am așteptat un răspuns care n-a mai venit. Asia nu s-a mișcat.

– Știu că înțelegi la ce mă refer, am continuat eu cu o voce mai blândă.

Intenția mea nu era să mă impun, ci să o fac să înțeleagă. M-am apropiat încet de ea, încercând să-i transmit bunele mele intenții.

– Asia, eu... Nu vreau să-i iau locul...

– *Nu* o spune, m-a întrerupt ea pe un ton glacial. Să nu îndrăznești cumva să o spui.

– Nu vreau să-i iau locul lui Alan.

– TACI!

Am tresărit când a ridicat vocea. S-a întors spre mine și în ochii ei încruntați am văzut străfulgerări de o durere care pulsa. Erau plini de suferință, o suferință care nu încetase niciodată să sângereze.

– Să nu îndrăznești, mi-a spus ea, țintuindu-mă cu o privire feroce. Să nu *îndrăznești* să vorbești despre el.

Am simțit o urmă de posesivitate în cuvintele ei, atât de diferită de suferința dezarmantă a Annei.

– Crezi că știi ceva? Credeți că puteți să veniți aici și să ștergeți tot ce ține de el? Nici o fotografie, nici o amintire, absolut nimic? Nu știți nimic despre Alan, a mârâit ea, *nimic!*

Avea chipul schimonosit de furie, dar nu am reacționat. Am privit-o cu ochii calmi și inima plină de adevăr.

– Erai îndrăgostită de el.

Asia a făcut ochii mari. Cuvintele mele au lovit-o în plin și bine ar fi fost să nu mai spun nimic, să tac, dar nu am făcut-o.

– De aceea nu suporți să mă vezi aici. Pentru că îți amintesc constant că el nu mai e. Că Anna și Norman au mers înainte în felul lor, iar tu, nu. Am dreptate, nu-i așa? Nu i-ai spus, am șoptit eu. Nu i-ai spus niciodată ce simțeai. Nu a știut. S-a stins înainte să găsești curajul să-i mărturisești. E cel mai mare regret al tău... Asta porți în tine, Asia. Nu reușești să accepți că nu mai este și de aceea mă urăști. Dar nu reușești să-l urăști și pe Rigel, am răbufnit eu în cele din urmă, pentru că îți amintește prea mult de el.

S-a întâmplat foarte rapid. Frustrarea a preluat controlul.

Asia a refuzat cuvintele mele, a refuzat să le recunoască față de ea însăși, le-a refuzat într-atât, încât a răbufnit mânioasă, furibundă, și a spintecat aerul cu mâna. Am văzut sclipirea inelelor, apoi plesnitura a răsunat ca un tunet.

Închisesem ochii, dar în clipa următoare mi-am dat seama că nu mă lovise pe mine. Cineva mă trăsesese de lângă ea.

Mi-am ridicat ochii și m-a șocat ce am văzut.

Rigel avea capul întors într-o parte și firul acela de stăpânire de sine ce-i străbătea spatele era acum rupt la nivelul umerilor, acolo unde capul îi atârna într-o parte într-un val de șuvițe închise la culoare.

Ne-am uitat fix amândouă la el, nevenindu-ne a crede ochilor.

Și-a îndreptat capul și și-a întors ochii negri spre Asia. A țintuit-o cu o privire terifiantă și a rostit printre dinți, periculos de lent:

– Vreau... să pleci... de aici!

Asia a strâns din buze, roșie la față. Am văzut o urmă de rușine în privirea ei, după care a privit dincolo de Rigel, mai în spate, spre cineva care o privea cu șoc, fără cuvinte.

– Asia... a murmurat mama ei, dezamăgită de gestul acela la care nu s-ar fi așteptat să asiste vreodată.

Asia și-a strâns mâinile pumn, înfrânându-și lacrimi de furie. Apoi s-a întors, cu părul fluturându-i, și a coborât scările în fugă, scăpându-ne de prezența ei.

Dalma, mâhnită, și-a dus mâna la față și a clătinat din cap.

– Îmi pare rău, a oftat ea, după care s-a dus după ea. Părea îngrozită. Îmi pare atât de rău!

Și-a plecat capul și a coborât și ea.

În clipa aceea mi-am dat seama că umbra care mă învăluisese și protejase nu mai era. M-am întors și l-am văzut pe Rigel îndepărtându-se. M-am simțit dezorientată, instabilă și nedumerită. S-a făcut nevăzut după colțul coridorului și o nevoie mi s-a desprins de pe buze ca o rugămintă.

– Așteaptă!

De data aceasta nu aveam să-l las să plece.

M-am înfiorat de febră, dar tot m-am dus după el. Eram în picioarele goale și am regretat că nu îmi luasem șosete. Am străbătut parchetul.

Fără să-mi dau seama, mi-am întins mâna și l-am prins de tivul tricoului. L-am oprit cu puținele forțe rămase.

– Rigel...

Și-a strâns pumnii cu o zvâcnire imperceptibilă. A rămas cu spatele spre mine, înalt și rigid, și totuși apropierea corpului lui mi-a insuflat o senzație stranie de siguranță.

– De ce? am întrebat eu. De ce ai încasat palma în locul meu?

Nu mai auzeam nimic în afară de el. Toate simțurile îmi erau încordate asupra respirației lui.

– Du-te și odihnește-te, Nica, mi-a răspuns el, pe un ton jos și cumpătat. Abia de te poți ridica.

– De ce? am insistat eu.

– Voiai să o încasezi tu? mi-a răspuns el cu vocea mai dură.

M-am mușcat de buze și de data asta am tăcut. L-am strâns mai tare și, cu ochii plecați și mâinile acelea ca de fetiță, am spus:

– Mulțumesc. Ai vorbit cu detectivul... Anna mi-a spus că i-ai povestit tot.

Încă nu-mi venea să cred.

Anna mă asigurase că nu mai trebuia să răspund la nici o întrebare, pentru că Rigel o făcuse în locul meu. Îi povestise

totul: țipetele, palmele, loviturile cu piciorul, ocaziile în care nu ne hrănea drept pedeapsă. Cum ne lega în pivniță și cum îi prinsese degetele lui Peter în tocul ușii doar pentru că în noaptea

dinainte udase din nou patul. Îi spusese totul, fără să lase ceva nepovestit.

După aceea, detectivul îl întrebese dacă directoarea îl tratase și pe el la fel. Rigel îi spusese că nu. Atunci detectivul Rothwood îl întrebese dacă îl atinsese vreodată altfel decât o făcea cu

ceilalți, în moduri nepotrivite pentru un copil. Rigel îi spusese din nou că nu.

Iar eu știam că era adevărat.

Pentru că detectivul nu înțelegea.

Detectivul nu o văzuse niciodată pe directoarea mișcându-i degetele micuțele pe clape, având în ochi o lumină cu care nu privise vreodată pe altcineva. Nu ar fi avut cum să-i vadă pe amândoi, așezați pe scăunel, el bălăngănindu-și picioarele prea scurte și ea dăruindu-i un fursec de fiecare dată când reușea să execute un acord.

– Ești fiul stelelor, îi șoptea cu o voce ce nici măcar nu părea a fi ei. Ești un dar... Un dar micuț.

Detectivul nu avea de unde să știe că directoarea nu putuse să aibă copii, iar Rigel, atât de singur și de abandonat, fusese singurul care o făcuse vreodată să simtă că ar fi putut fi doar al ei. Nu ca noi, care proveneam din familii destrămate, care aveam deja părinți în urma

noastră. Nu ca noi, care eram doar o grămadă de păpuși uzate.

– O uram.

Am avut impresia că era prima dată când îi mărturisea cuiva acest lucru.

– Uram ce vă făcea, a spus el lent. N-am suportat niciodată ce vă făcea. În fiecare zi... te auzeam... Vă auzeam mereu.

„Știu de ce nu dormi“, îmi spusese el, iar eu îi răspunsesem

într-un mod nedrept. Crezusem mereu că Rigel se bucura de atențiile ei, că nu-i păsa de ce se întâmpla. Se aflase mereu în carcasa lui, ferit de toate lucrurile.

Dar nu era așa. Nu era deloc așa.

Aveam impresia că cineva îmi oferise în sfârșit o scânteie de lumină ca să înlătur ceața. Îi înțelegeam mai bine privirile, atitudinile, înțelegeam de ce avea mereu acel aer stins când cânta la pian.

Era melancolie.

Purta asupra lui o bucată din *Ea*, un fragment cusut pe pielea lui, de care nu avea să se poată descotorosi vreodată. Oricât ar fi disprețuit-o, oricât ar fi vrut să o șteargă, avea să aibă mereu ceva de-al ei. M-am întrebat dacă de la un monstru era mai rău să primești ură sau iubire.

De ce nu plecase, atunci, dacă o ura? De ce alesese să rămână?

Mi-am dorit să-mi mai vorbească. Să se deschidă față de mine și să-mi explice acea frântură din trecut pe care nu o înțelesesem niciodată. Cât de puține știam despre el?

– Știu că tu m-ai adus acasă.

Rigel s-a crispat. A rămas nemișcat, aproape așteptând.

– Tu m-ai găsit, am spus eu, cu un zâmbet fad pe buze. Mereu mă găsești.

– Pot doar să-mi imaginez cât de tare te deranjează asta.

– Întoarce-te, am șoptit eu.

Încheieturile lui virile emanau putere și tensiune. Nervii îi erau încordați.

A trebuit să-i spun din nou, ca să se hotărască. Foarte lent, materialul mi-a alunecat printre degete și, cu o mișcare interminabilă, Rigel s-a întors spre mine. Iar eu am simțit cum mi se strânge inima când i-am văzut chipul.

Avea o zgârietură urâtă pe pomeți. Pielea îi era roșie. Probabil că de la inelele Asiei când îl pălmuisse.

De ce? De ce ascundea orice durere fără să se lase înțeles?

Am ridicat din instinct mâna. Și-a întors brusc privirea spre ea. S-a uitat la ea de sub părul închis la culoare, reticent, de parcă mi-ar fi intuit intențiile și ar fi fost înspăimântat de ele în

același timp.

Rigel a părut să-și înfrâneze de mai multe ori instinctul de-a se retrage, dar eu m-am mișcat lent, firavă și deznădăjduit de încăpățânată. M-am ridicat pe vârfuri ca să ajung la el și mi-am ținut respirația. Cu inima plină de speranță și cu toată delicatețea posibilă... l-am atins ușor pe obraz.

I-am atins pielea, iar el și-a plecat brusc privirea vulnerabilă și pierdută asupra mea.

Am văzut din nou acea explozie de emoții, m-au inundat din nou cu strălucirea unor galaxii necunoscute. Am strâns în piept răsuflarea pe care mi-o ținusem și, fără să-mi iau privirea de la el, mi-am lipit palma de obrazul lui.

Era cald. Moale și compact.

Mă temeam să nu-l sperii, să nu mă respingă și să se îndepărteze. Dar nu s-a întâmplat. M-am pierdut în ochii lui și m-am înecat în oceanul acela negru și adânc.

Câteva clipe mai târziu, pumnii pe care îi strânsese i s-au desfăcut încet. Încheieturile degetelor i s-au relaxat, degetele și-au pierdut din încordare. Ne-am privit în ochi și am zărit pe chipul lui o supunere care mi-a frânt inima. A oftat cu buzele închise, atât de slab și de dureros, încât abia de l-am auzit.

Rigel s-a lăsat atins, cu expresia aceea de dulce resemnare. De parcă tocmai ce l-aș fi învins cu o simplă

mângâiere.

Și-a plecat privirea și apoi, cu o apăsare ușoară care mi-a modelat sufletul, și-a plecat capul înspre palma mea.

Inima mi-a bătut cu disperare. M-a cuprins o senzație splendidă și destabilizatoare, învăluindu-mi sufletul, făcându-l să strălucească ca un soare.

Rigel m-a privit din nou în ochi, pe sub gene. Și mi-am dorit să fi durat o eternitate, ca nimic să nu se mai fi mișcat,

ca acel moment să fi fost infinit și ca el să mă fi privit așa pentru totdeauna...

– Nica!

A fost ca un șoc.

Clipa aceea s-a frânt. Rigel s-a îndepărtat brusc și să mă desprind de el în momentul acela mi s-a părut cel mai mare păcat cu care s-ar fi putut întina o ființă umană. A aruncat o privire plină de umbre în spatele meu și, la scurt timp după aceea, Anna și-a făcut apariția dinspre coridor, cu o privire tulburată.

– Ce s-a întâmplat cu Asia?

Părea șocată.

N-am apucat să-i răspund, că Rigel a și trecut pe lângă mine. Mi-am îndreptat brusc privirea spre el și am simțit impulsul de neînfrânat de a-l opri.

Mintea îmi vibra. O luam razna.

Anna mi-a spus că Dalma îi mărturisise ce văzuse, dar nu am reușit s-o ascult. Încă aveam în mine ochii lui negri, obrazul lui, felul în care se predase gestului meu. Aveam un univers care orbita și scotea zgomote, dar principiul care îl ținea la un loc se îndepărta de mine...

– Scuză-mă, Anna, i-am șoptit eu, după care m-am întors și m-am dus după el.

Nu reușeam să gândesc limpede. Am alergat ca proasta în jos pe scări, riscând să amețesc din cauza febrei. Trebuia să-i vorbesc. Să-i pun întrebări, să aflu răspunsuri, să-i înțeleg gesturile, să-i spun că... că...

Am văzut ușa de la casă deschisă și l-am recunoscut de departe. Am ieșit și l-am văzut pe Rigel pe trotuar. Mai era cineva cu el, dar numele lui mi se formase deja pe vârful limbii.

– Ri...

Nu am reușit să-l termin de rostit.

Am observat un singur detaliu. Un detaliu *familiar*.

Lumea s-a oprit dintr-odată.

M-am uitat fix cu ochii mari la silueta care stătea cu spatele spre mine și apoi... am înțeles cine era. Mi s-a tăiat răsuflarea și nu mi-a venit să cred.

N-aș fi putut uita vreodată cascada aceea de păr blond.

Niciodată.

Nici măcar după atâta vreme.

Era imposibil...

– Adeline... am șoptit eu, tulburată.

În clipa aceea, Adeline s-a ridicat pe vârfuri și și-a lipit buzele de ale lui Rigel.

CAPITOLUL 24. Constelații de fiori

Nu cei răi rag, ci cei care sângerează și nu știu cum altfel să-și ascundă durerea.

– Știu că tu ești...

Adeline mi-a privit mâna mică cu care o țineam de tricou, apoi s-a întors spre mine.

– Poftim? a întrebat confuză.

– Știu că tu stai cu mine. Știu că tu mă ții de mână, acolo jos, când mă pedepsește.

Mângâierea aceea din întuneric putea să-i aparțină doar ei.

Adeline m-a privit preț de o clipă și apoi... a înțeles. Și-a mutat privirea spre capătul coridorului, unde se afla ușa ce ducea spre pivniță.

– Dacă o să vadă... Am privit-o mică și îngrijorată. Nu ți-e teamă că te va descoperi?

Și-a plecat din nou privirea spre mine. M-a privit preț de o clipă, după care chipul i s-a îndulcit cu un zâmbet nespus de blând.

– Nu mă va descoperi.

M-a luat de mână, atentă la unghiile mele despicate, iar eu am strâns-o la rândul meu, cu toată afecțiunea care îmi tremura în trup. M-am ghemuit în brațele ei, cufundându-mă în părul ei moale. O iubeam enorm de mult.

– Mulțumesc, am șoptit eu cu lacrimi în voce. Mulțumesc.

Adeline.

Inima îmi bubuia în urechi.

Mintea îmi pulsa de imagini frenetice: Adeline care zâmbea, care mă consola, ochi albaștri și părul bălai ca soarele; Adeline care plângea pe ascuns la umbra iederii, care îl lua pe un alt copil în brațe, care îmi împletea părul

în grădina Mormântului, de parcă ne-am fi putut construi singure, într-o oarecare măsură, propriul final fericit.

Adeline care era acolo. Adeline care îl săruta pe Rigel.

Încremenită, l-am văzut pe Rigel respingând-o brusc și apoi străfulgerând-o cu o privire care a făcut-o să râdă ușor.

Nu puteam respira. Am simțit ca o mușcătură în piept când Rigel m-a văzut, cu o privire brusc imperioasă. L-am privit cu urletul acela mut înțepenit în piept.

În momentul acela, Adeline și-a dat seama încotro privea și s-a întors, cu buzele încă arcuite.

M-a văzut și zâmbetul i-a dispărut. Am văzut-o făcând ochii mari, de parcă nu-i venea să creadă.

– Nica?... a șoptit ea, circumspectă.

În clipa următoare, de parcă și-ar fi dat brusc seama de ceva, s-a uitat spre casa din spatele meu. Apoi s-a întors spre Rigel. S-a uitat la el într-un fel pe care n-am reușit să-l descifrez, dar m-a șocat intimitatea cu care îl privea.

– Ah, a zis Adeline și s-a întors din nou spre mine, emoționată. Nica...

– Nica!

Anna a alergat spre mine, alarmată. M-a înfășurat cu o pătură, în timp ce eu mă holbam în continuare la Adeline cu ochii mari.

– Nica, ai febră! Nu poți să stai afară așa! Doctorul a spus că trebuie să te odihnești!

Când Anna și-a ridicat capul, a dat cu ochii de Adeline. S-au privit preț de o clipă, după care Anna m-a luat pe după umeri.

– Vino înăuntru, a spus ea, încercând să mă îndrepte spre casă, nu poți să mai stai în frig...

I-am făcut cu greu pe plac, înfășurată în pătură.

– Adeline...

– O să trec să te văd, mi-a promis ea, întinzându-se spre mine. Nu-ți face griji! Tu... odihnește-te! Trec zilele astea să te salut. Promit!

Am reușit doar să încuviințez din cap înainte ca Anna să mă ducă în casă.

I-am căutat privirea lui Rigel. Cu o urmă de durere am văzut că nu mai era îndreptată asupra mea.

– Of, Rigel, a auzit-o el murmurând. Ce ai făcut?

Rigel nu a reușit s-o privească în față. Era deja prea deprimat ca să mai îndure tonul acela resemnat.

Ochii ei îi erau întipăriți în pupile, ca un semn înfierat care avea să-l ardă pentru totdeauna.

– Ce cauți aici? s-a răstit el enervat, canalizându-și frustrarea spre fata de lângă el.

Adeline a ezitat înainte să răspundă.

– Crezi că am uitat ce zi e poimâine?

A spus-o aproape cu blândețe, o încercare de a destinde atmosfera încordată, dar pe care el a înăbușit-o dintr-o privire. Adeline și-a plecat privirea.

– Am aflat despre Peter, a recunoscut ea. Un polițist a venit să-mi pună întrebări... M-a întrebat despre Margaret. A spus că-i căuta pe toți copiii care erau la institut înainte să fie concediată. De la el am aflat că nu mai erai la Mormânt. Și acum înțeleg de ce.

S-a așternut o tăcere cu miros de vinovăție, de greșeli numărate pe degete până li s-a pierdut șirul, iar Rigel a simțit-o ca pe o inevitabilitate.

– Ea știe?

– Ce să știe? a șuiert el reticent, dar furia aceea plină de otravă s-a izbit neputincioasă de un zid: ochi plini de un adevăr dureros.

Pentru că Adeline știa. Adeline știuse dintotdeauna. Pentru că Adeline îl privise mereu cu interesul acela la care el nu i-a răspuns niciodată, condamnat la o dragoste indestructibilă și eternă. Pentru că ea îl urmărise mereu cu privirea, la institut, doar ca să-l vadă privind-o pe Nica.

– Că te-ai lăsat ales ca să rămâi cu ea.

Rigel a clănțănit din dinți cu o zvâcnire plină de otravă. Avea corpul încordat și rigid și nu se uita la ea, dar a tăcut

oricum, pentru că, dacă ar fi răspuns, ar fi însemnat să-și recunoască singura vină pe care nu o putea nega.

Carul acela din el îl ucidea: Nica o văzuse pe Adeline sărutându-l, iar gândul acela nu-i dădea pace. Și-a amintit de cum îl mângâiase pe obraz, de cum îl atinsese ușor, și l-a durut și mai tare când și-a dat seama că în el se aprinsese o *speranță*. Speranța că l-ar fi putut vrea, că i-ar fi răspuns la sentimentul acela atât de disperat pe care îl nutrea.

– N-o să suflă un cuvânt, i-a poruncit el inflexibil. Nu te băga!

– Rigel, nu te înțeleg.

– Nici nu trebuie să mă înțelegi, Adeline, a mârâit el, încercând să se apere, să protejeze tot ce știa că era drept și strâmb în el.

Adeline a clătinat din cap și i-a aruncat o privire care i-a amintit, preț de-o clipă dureroasă, de cea a Nicăi.

– De ce? De ce nu-i spui?

– *Să-i spun?* a repetat el, înăbușindu-și un râs batjocoritor, dar Adeline nu s-a lăsat descurajată nici de data asta.

– Da, a răspuns ea cu o simplitate care l-a enervat și mai tare, dacă se putea așa ceva.

– *Ce să-i spun?* a mârâit el atunci, ca o fiară rănită. Ai văzut unde suntem, Adeline? Crezi că, și dacă n-am fi blocați aici, s-ar uita vreodată la mine?

Și Rigel a urât cuvintele pe care le rostise, pentru că știa că erau adevărate.

Ochii ei nu aveau să-l caute niciodată cu nevoie, dorință sau dragoste. Nu pe un dezastru cum era el. Iar el era prea deziluzionat ca să admită că ar fi dat orice ca să nu aibă dreptate.

– Una ca *ea* nu ar vrea niciodată pe cineva ca *mine*, s-a răstit el cu amărăciune, cu toată durerea pe care încerca încontinuu să o înăbușe.

Adeline l-a privit cu ochi sinceri și mâhniți.

Iar el avea să-și amintească de momentul acela pentru totdeauna... Momentul exact și tragic în care speranța

aceea unică avea să se aprindă în el, osândindu-l în fiecare zi, făcând să i se zguduie, rând pe rând, toate certitudinile.

– Dacă există vreo persoană care să poată iubi atât de mult... Dacă există în lumea asta o persoană cu o inimă atât de mare, aceea e Nica.

– Ai vrea să-mi mai spui ceva?

Am clătinat din cap.

Asistenta socială mi-a aruncat o privire înțelegătoare. Era o femeie profesională și amabilă, cu maniere discrete și o privire atentă. Trecuse doar o zi de la cele întâmplătoare și, chiar dacă inițial vizita fusese programată pentru săptămâna următoare, fusese mutată mai repede din cauza celor petrecute. Sarcina ei era să supravegheze procesul de adopție și să verifice dacă se derula fără probleme sau incompatibilități. Mă întrebuse despre Anna și Norman, despre școală și despre cum decurgea conviețuirea noastră, iar înainte îl întrebuse aceleași lucruri și pe Rigel.

– De acord. Voi redacta atunci primul raport.

S-a ridicat și eu am făcut la fel, înfășurându-mă cu pătura. Încă aveam febră.

– Ah, doamnă Milligan, a zis ea întinzându-se spre Anna. Poftim o copie a dosarelor medicale ale celor doi copii. Din moment ce vă interesează să contactați un psiholog, cred că ar putea fi utile.

Anna a luat dosarele. Erau de culoare verde-albăstrui, subțiri și îngrijite. Le-a răsfoit lent, cu grijă și respect.

– E de datoria mea să vă informez că Centrul de Asistență Socială oferă deja o variantă de sprijin psihologic în cazul

în care...

– Cine a compilat dosarele? a întrerupt-o Anna.

Am zărit cuvintele *Diagnostiche psihologice și comportamentale* pe foile la care se uita. Mi s-a părut că am văzut fotografia lui Rigel pe ele.

Femeia i-a răspuns pe un ton practic:

– Un medic specializat, în perioada în care doamna Stoker conducea institutul.

– Ah, a comentat Anna laconic. Atunci îmi închipui că nu conțin nimic despre atacurile de panică și tulburările cauzate de rele tratamente și violență.

Atmosfera din încăperea a devenit glacială.

M-am uitat la Anna fără să-mi dau seama ce spusese, după care am înțeles. Oare de unde scosese vocea aceea atât de tăioasă? Femeia a părut incredibil de stânjenită.

– Doamnă Milligan, nu știu ce idee v-ați făcut despre noi. Lucrurile care au ieșit la iveală despre Margaret Stoker...

– Nu mă interesează, i-a răspuns Anna cu răceală. Știu doar că femeia aia a fost concediată, când, de fapt, ar trebui să fie în închisoare, să-și ispășească pedeapsa bine meritată.

Îmi aminteam ziua în care plecase Margaret. Unii vizitatori observaseră vânătăi pe unii dintre noi și informaseră Centrul de Asistență Socială. Margaret fusese concediată imediat și coșmarul se sfârșise de la o zi la alta, ca o bulă spartă brusc.

Nu aveam să uit vreodată privirile celorlalți: de parcă văzuseră soarele după o viață petrecută în subteran. Toți aveau chipurile mohorâte și ochii spălăciți, de parcă n-ar mai fi văzut lumina de multă vreme și acum nu mai credeau în ea.

Nu-ți poți închipui că anumite coșmaruri se pot sfârși vreodată.

– Ce s-a întâmplat cu inspecțiile?

Se făceau inspecții. Dar erau prea sporadice, distrase și superficiale.

– Cum se poate ca nimeni să nu-și fi dat seama? a continuat Anna furioasă.

Pentru că *Ea* se pricepea.

Se pricepea să ne lase vânătăi unde nu se vedeau. Se pricepea să ne rănească în cele mai ascunse locuri. Se pricepea să ne transforme în păpuși rupte care nu spuneau nimic. *Ea* se pricepea, iar între timp lumea uita de noi, încredințându-ne unei femei care avea să devină mama coșmarurilor noastre.

Înțelesesem că așa se procedează de obicei cu lucrurile stricate. Sunt închise departe de tot doar ca să nu mai fie văzute. Noi eram diferiți, singuri, problematici, copiii nimănui. Cei pe care nu știau unde să-i pună.

Uneori mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi ajuns la Mormânt, ci într-un alt institut. Un loc controlat, sigur. Un loc unde nu erau paturi în pivniță și fundături. Un loc unde nu era *Ea*.

– Mă întreb cum de-a reușit să facă asta ani în șir, a spus Anna pe un ton rece. Mă întreb cum de n-ați văzut, cum de n-ați înțeles, mă întreb...

– Anna.

Mi-am pus mâna pe brațul ei. M-am uitat la ea cu privirea limpede, adresându-i o rugămintă tăcută.

Am clătinat din cap. Se lua de femeia nepotrivită. Nu era vina asistentei că Margaret era un monstru. Nu era vina nimănui.

Cineva ar fi trebuit să ne protejeze. Da, cineva ar fi trebuit să ne audă, să ne înțeleagă, însă nu puteam schimba trecutul, iar să-l răscolesc mă durea.

Nu voiam să mai simt furie. Nu voiam să mai simt ură. Îmi aduceau aminte doar de câtă furie și ură avusesem parte în copilărie...

– Treaba mea este să mă ocup de acest proces de adopție. Voi face tot posibilul ca să decurgă cât mai bine, a spus asistenta, privindu-ne cu o hotărâre sinceră. Îmi doresc la fel de mult ca dumneavoastră ca Nica și Rigel să aibă o familie, o viață liniștită și un viitor stabil.

Anna a încuviințat din cap, acceptându-i angajamentul luat. După care am însoțit-o amândouă spre intrare.

– La revedere.

Asistenta a deschis ușa, iar Klaus a țâșnit în casă. Surprinsă, s-a dat în spate și s-a ciocnit de Anna, care a scăpat dosarele din mână. Acestea s-au deschis și foile s-au împrăștiat peste tot.

M-am aplecat să o ajut, când, dintr-odată, m-am trezit în mână cu o foaie pe care era lipită fotografia lui Rigel.

Am citit fără să vreau câțiva termeni: „simptome“, „incapacitate“, „refuz“, „solitudine“ și...

– Mulțumesc, Nica, a spus Anna, luându-mi foile și punându-le în dosar.

Am privit-o fără s-o văd de fapt, ca prin ceață. Nici măcar nu i-am răspuns. Cuvintele acelea mi s-au învolburat în mine, creând dezordine.

Incapacitate. Refuz. Solitudine... Simptome?

Despre ce simptome vorbeau? Și de ce erau atât de multe pagini despre el?

Gândurile mi s-au îngrămădit în minte și nu mai puteam

gândi. Detaliile acelea mi-au vorbit, au pus cap la cap unele lucruri și au scos la iveală altele. Fiecare dintre ele era o bucată din misterul lui Rigel. Fiecare dintre ele, poate, făcea parte din sufletul lui...

Oare aveam să reușesc în sfârșit să i-l citesc?

Adeline a venit să mă vadă în după-amiaza aceea.

I-am deschis ușa, iar ea a intrat respectuoasă. A fost atât de ciudat să o conduc în casă, încât a trebuit să mă întorc și s-o privesc în față. Nu-mi venea să cred că era ea; că era acolo.

M-am oprit în camera de zi, agitată, iar ea s-a uitat la mine cu privirea dintr-odată încărcată de emoții.

– Vrei... să bei ceva? Anna a făcut ceai, am murmurat eu frângându-mi mâinile. Știu că, ei bine, cândva îți plăcea mult. Dacă vrei, pot să...

Nu am apucat să termin fraza, că am și simțit o pală de aer.

Adeline m-a îmbrățișat, iar eu am încremenit, uluită. M-am cufundat în căldura aceea neașteptată, iar pieptul mi s-a

aprins brusc când i-am simțit mâinile pe umeri. Nostalgia a explodat cu totul, dintr-odată, între brațele ei. M-am

trezit strângând-o la rîndul meu, ca pe o bucată care nu a încetat niciodată să mă completeze.

– Nu am știut că aveam să te găsesc aici, a șoptit ea tremurând.

Mi-am dat seama cât de dor îmi fusese de ea. Am avut impresia că cineva tocmai îmi înapoiase un angrenaj esențial al inimii. În ziua în care Adeline se transferase la un alt institut, lumea mea își pierduse și ultima lumină.

– Cât ai crescut...

Mi-a dat părul laoparte de pe față, ca să mă vadă mai bine. Și eu aveam aceeași părere despre ea.

Era adultă. Era cu doar câțiva ani mai mare ca mine, dar mi-am dat seama cu tristețe că nu mi-aș fi putut-o imagina așa mare.

Și totuși, avea același zâmbet. Avea aceiași ochi, același păr blond, aceeași voce blândă și liniștitoare... Am simțit o dorință nebună să plâng.

– Cum te simți?

– Mai bine, am răspuns eu, încercând să-mi stăpânesc emoțiile.

Am invitat-o să ia loc pe canapea și apoi m-am dus după ceai.

– Nu... Nu am știut că ai plecat de la Mormânt, mi-a spus ea, luându-mă de mână și privind în jur cu emoție și admirație.

E așa frumos aici... Casa asta pare făcută pentru tine. Par a fi oameni buni.

– Și tu? am întrebat eu neliniștită. Ești cu familia ta? Locuiți pe-aici?

Zâmbetul lui Adeline s-a diminuat.

– Sunt tot acolo, Nica, a spus ea cu precauție. La institutul la care m-am transferat. Sunt deja majoră, așa că ar trebui să plec, dar... n-am găsit de lucru, mi-a spus ea, zâmbind tristă. Vin din când în când în oraș... Găsisem de lucru într-o librărie mică, dar proprietarul a închis afacerea luna trecută.

Mi s-a strâns inima. Știam că avusesem noroc, știam că fusem o excepție, dar mi-a părut oricum rău să aud asta.

– Adeline, îmi...

– E în regulă, mi-a luat-o ea înainte, calmă. Serios... A trecut deja foarte mult timp. E bine așa.

Mi-a zâmbit slab și apoi și-a plecat privirea spre Klaus, care începuse să molfăie marginile păturii.

– Am aflat de la detectiv... Te simți bine?

– Anna crede că ar trebui să vorbesc cu cineva, am mărturisit eu după un timp. Crede... că m-ar putea ajuta.

– Cred că are dreptate, a spus Adeline strângând din umeri și oftând. De astfel de lucruri... nu te vindeci niciodată singur.

– Tu ai mers?

A încuviințat lent din cap.

– De câteva ori. M-am dus pe cont propriu. Proprietarul librăriei era un domn foarte amabil și avea un prieten psiholog. Nu i-am... povestit despre *Ea*. Nu i-am spus practic despre Margaret, dar m-a ajutat să vorbesc cumva cu el. A clătinat încet din cap. Dar, Nica, tu erai foarte mică atunci când au început să ți se întâmple toate lucrurile alea. Fiecare dintre noi își asimilează experiențele în mod diferit. Mai ales pe cele traumatice. Fiecare dintre noi le trăiește în felul lui. E diferit pentru fiecare dintre noi. Uită-te la Peter! El nu și-a mai revenit.

Mi-am ciugulit agitată plasturii, iar conștiința mea i-a dat dreptate. *Ea* nu plecase. Prezența ei era încă vie.

Nu trăisem cu toții aceleași traume, dar nici unul dintre noi nu mai fusese la fel de atunci.

„De astfel de lucruri nu te vindeci niciodată singur.“

Dar întrebarea era...

De astfel de lucruri te puteai vindeca vreodată?

Am simțit cum o mână mi-a tras cu delicatețe degetele de la gură. Adeline a zâmbit emoționată.

– Încă ai obiceiul să-ți ronțai plasturii când ești agitată.

M-am înroșit, rușinată, și mi-am plecat privirea. Era un viciu pe care îl aveam de mică.

– De aceea ai venit? am întrebat eu, reluând subiectul. Pentru că ai aflat ce s-a întâmplat?

Când m-a auzit, Adeline și-a întors privirea. Mi s-a părut dintr-odată că nu se simțea în largul ei.

– Nu... De fapt, am venit din alt motiv. Mi-am adus aminte săptămâna trecută... Și m-am gândit să vin. Să vin pentru Rigel.

Mi s-a strâns stomacul.

– Pentru... Rigel?

– Nu-ți amintești? Mâine e ziua lui.

Am picat din nori. Am amuțit și am rămas fără cuvinte.

Ziua de naștere a lui Rigel.

10 martie.

Cum de uitasem?

Am digerat informația, uitându-mă în continuare la Adeline.

De fapt, nu era ziua în care se născuse, ci cea în care îl găsiseră în fața Mormântului. Nu reușiseră niciodată să-i afle cu exactitate data nașterii, așa că aleseseră seara cu pricina.

Îmi aminteam de ziua lui de naștere pentru că era singura pe care o sărbătorise vreodată directoarea. Mi-l aminteam pe Rigel cu fața luminată de o lumânare înfiptă într-o prăjiturică, singur, așezat la masa din cantină...

– Am vrut să-i fac o surpriză, a murmurat Adeline, dar ar fi trebuit să-mi imaginez că nu avea să reacționeze așa cum m-am așteptat eu.

Amintirea aceluia sărut a fost ca un pumn în inimă. Mi-am întors privirea de la ea, neputând s-o privesc. Nu mi-am dat seama că-mi țineam mâinile strânse pe genunchi.

– Pentru el nu a fost niciodată o zi de sărbătoare. Lui Rigel... nu i-au plăcut niciodată toate aceste atenții, am spus eu încet.

– Nu, Nica... Nu e din cauza asta. Adeline și-a plecat privirea, melancolică. E din cauza celor întâmplate.

I-am aruncat o privire pe furiș, frapată, iar ea m-a privit cu tristețe.

– Chiar nu te-ai gândit la asta?

Am privit-o pe Adeline drept în ochi și apoi... Apoi am înțeles. Am înțeles cât de proastă fusesem.

Ceea ce se întâmplase... *faptul că fusese abandonat de părinții lui.*

– Ziua lui de naștere, ziua în care l-au găsit, îi amintește de noaptea în care familia lui nu l-a vrut, a confirmat Adeline.

Înțelesesem greșit. Îl văzusem mereu în carcasa lui strălucitoare și perfectă, asociind suferința cu ce făcea *Ea* și știind că el nu avea cum să înțeleagă.

Dar eu? Eu ce înțelesesem despre el?

– Rigel nu e ca noi, a spus Adeline, privindu-mă cu ochii încărcăți de nevoie. Nu a fost niciodată. Noi ne-am pierdut familiile, Nica, dar ai noștri n-au vrut să ne lase. Nu putem înțelege ce înseamnă să fii respins de propriii părinți și să fii lăsat într-un coș fără măcar un nume.

Neîncrederea continuă. Atitudinea deziluzionată. Absența legăturilor, armura, ca să respingă lumea. Caracterul lui agresiv și reticent.

Incapacitate, solitudine, refuz. Simptome.

Rigel suferea de sindromul abandonului. Era o traumă pe care o purta cu el dintotdeauna. Crescuse în el până se contopise cu realitatea aceea. Existau semne. Însă eu nu le percepușem.

Adeline a părut să mă înțeleagă.

– Nu va lăsa niciodată să se vadă cât sângerează, a spus ea. Rigel ascunde totul... Se abține încontinuu, dar la interior are un suflet înspăimântător de deschis față de durere și față de sentimente. Uneori nu înțeleg cum de nu înnebunește. Sunt convinsă că își urăște până și numele, a conchis ea. Pentru că i l-a pus directoarea și pentru că simbolizează abandonarea lui.

Dintr-odată, toate lucrurile căpătaseră un nou sens: Rigel care mă împingea, Rigel care nu lăsa pe nimeni să se apropie de el, Rigel care de mic copil se uita la lumânarea aceea de ziua lui fără nici o altă persoană prin preajmă.

Rigel care mă lua pe brațe în mijlocul parcului, care mă lăsa să-l ating pentru prima oară, care mă privea cu docilitatea cuiva care se crede în continuare rănit...

– Nu-l abandona, Nica! Nu-l lăsa să se supprime singur. Adeline m-a privit tulburată. Rigel se condamnă să fie singur. Poate pentru că crede că nu merită altceva... A crescut știind că nu l-au vrut și e convins că așa va fi mereu. Dar nu-l lăsa singur, Nica! Promite-mi că nu o vei face!

Nu aș fi făcut una ca asta. Nu aș mai fi făcut una ca asta.

Nu aveam să-l las singur, pentru că fusese singur prea mult timp.

Nu aveam să-l las singur, pentru că basmele există pentru toată lumea.

Nu aveam să-l las singur, pentru că viața nu o poți aprecia singur, ci alături de cineva, mână în mână, cu inimile puternice și fețele luminate.

Nu aveam să-l las singur, pentru că voiam să vorbesc cu el, să-l ascult, să-l mai aud multă vreme. Îmi doream să-i ating ușor sufletul.

Îmi doream să-l văd zâmbind, râzând și luminându-se la față. Îmi doream să-l văd fericit mai mult decât îmi dorisem vreodată ceva.

Îmi doream toate aceste lucruri și multe altele, pentru că Rigel îmi cioplise inima în ritmul respirației lui, iar eu nu mai știam cum altfel să respir.

Și aș fi vrut să urlu asta acolo, pe canapeaua aceea, să o scot la iveală și să o strig în fața lumii, dar m-am abținut. În schimb, mi-am lăsat inima să vorbească și restul lucrurilor le-am ținut pentru mine.

– Promit!

În după-amiaza următoare strângeam un pachet în mână, străbătând cu pas vioi străzile din cartier.

Eram ușor în întârziere. Mi-am ridicat privirea și am întrezărit standul de înghețată de peste drum. Am traversat și am aruncat o privire în jur, căutând un chip cunoscut.

– Bună, l-am salutat eu pe Lionel, care mi-a răspuns la salut. Scuze că am întârziat! Aștepti de mult?

– Nu, da de unde, a răspuns el, punându-se în mișcare. Vino, am ținut o masă. De fapt, te aștept de ceva vreme, dar nu-i problemă.

Mi-am cerut scuze din nou și i-am spus că, dacă voia, i-aș fi putut lua înghețată. Lionel a acceptat imediat, iar eu m-am oprit la chioșc și am cumpărat două înghețate la cornet.

Când m-am dus spre el, mi-am dat seama că se uita la mine. I-am întins înghețata și mi s-a părut că-l văd trecându-și privirea peste picioarele mele goale.

– Ce e? l-am întrebat după ce m-am așezat.

– E o rochie frumoasă, mi-a zis el, uitându-se la rochia mea roșie presărată cu bulinuțe albe. S-a uitat la materialul vaporos care îi conferea culoare tenului meu și la geanta de umăr mică

și maro pe care mi-o dăruise Anna. Îți vine foarte bine. Ești foarte drăguță.

M-am îmbujorat și am ridicat din sprâncene. Mi-am întors privirea și m-am gândit imediat la conversația din casa lui Billie.

– Mulțumesc, am răspuns eu, sperând să nu se observe că eram stânjenită.

– Nu era nevoie să te îmbraci cu ea ca să vii aici.

– Ce?

Lionel a zâmbit cu nonșalanță.

– Nu că n-aș aprecia, dar nu era nevoie să te îmbraci cu o rochie atât de drăguță doar ca să mâncăm o înghețată împreună. Serios că nu trebuia. E doar o înghețată.

– Ah, nu, eu... știu asta. M-am îmbrăcat cu ea pentru că am o cină după asta. Știi, sărbătorim împreună. Azi e ziua de naștere a lui Rigel.

Lionel a încremenit preț de-o clipă atât de îndelungată, încât înghețata a început să i se scurgă pe degete.

– Ah, a conchis el, privindu-mă fără să schițeze vreo expresie. Azi e ziua lui?

– Da...

A tăcut. A început din nou să-și mănânce înghețata, în timp ce eu îi zâmbeam unei gărgărițe care tocmai aterizase pe dosul palmei mele.

– Deci te-ai îmbrăcat cu ea pentru el?

M-am uitat la Lionel, care înfîgea lingurița în înghețată, prea concentrat ca să mă privească.

– „Pentru el“?

– Pentru dragul tău *frățior*? a precizat el dezinteresat. Te-ai făcut așa drăguță pentru ziua lui de naștere?

L-am privit confuză. Nu mă îmbrăcasem cu ea pentru cineva anume... Doar pentru mine.

Voiam să fie o ocazie specială. Eu îi anunțasem pe Anna și pe Norman și, știind că Rigel nu prea aprecia petrecerile, optasem pentru ceva simplu, doar între noi. Avea să vină și Adeline. De data asta, voisem să mă îmbrac cu ceva diferit.

– Cinăm acasă, am spus eu încet. Mi s-a părut drăguț...

– Și pentru o cină acasă tu te îmbraci în rochie?

– Lionel... Vrei să-mi spui ceva?

Nu-l înțelegeam. Nu-mi spusese mai înainte că îmi stătea bine cu ea?

– Las-o baltă, a murmurat el, clătinând din cap. Mi-a văzut privirea tulburată și a adăugat: Nu voiam să spun nimic. Doar mi se părea ciudat, atâta tot.

A mușcat din cornet și a încercat să-mi zâmbească. Am terminat de mâncat înghețatele în tăcere.

– Ce e aici? a întrebat el după un timp, scuturând pachetul pe care îl așezasem pe masă. E motivul pentru care ai întârziat, nu-i așa?

– Da, am răspuns eu, dându-mi o șuviță de păr după ureche. L-am văzut și m-am oprit să-l cumpăr. Îmi pare rău!

– Ce e?

– Cadoul pentru Rigel.

Lionel s-a oprit imediat din a-l învârti. L-a ținut în mână, întorcându-se lent spre mine.

– Pot să-l văd?

Am încuviințat din cap, iar el l-a despachetat încet.

Înăuntru era o sferă mică de sticlă.

Avea un șnur de mătase neagră și era umplută cu nisip colorat, dispus astfel încât să creioneze pe sticlă un frumos cer înstelat. Boabele de nisip străluceau în contralumină, sclipind ca niște stele mici.

Era constelația Orion, imprimată ca o pânză de păianjen din diamante foarte fine.

Nici măcar nu știam ce era. Poate un breloc. Nu eram convinsă. Totuși, când am văzut-o din întâmplare în magazinul acela mic de sticlă suflată, m-am gândit fără să vreau că era perfectă pentru el.

O parte din mine reușea să-și închipuie cum îi atârna de degete și cum se juca absent cu el în timp ce citea o carte...

Lionel l-a luat în mână, iar eu m-am ridicat să arunc lingurița.

– E lucrată manual, i-am povestit eu. Doamna mi-a spus că era ultima. Gândește-te că pictează chiar ea nisipul! Își pune un fel de monoclu, apoi se așază pe taburet și potrivește boabele de nisip cu un ac lung până când...

Am tresărit când am auzit zgomotul de sticlă spartă.

La picioarele lui Lionel, cioburi de sticlă străluceau în mijlocul unei aureole de nisip. M-am uitat fix la ele cu răsuflarea tăiată.

– Of, a zis Lionel, scărpinându-se pe obraz. La naiba!

În timp ce-și cerea scuze, m-am apropiat și am îngenuncheat, privind bucățile printre degete.

Cadoul acela ales cu grijă... se sfărâmasese.

De ce? De ce atunci când era vorba despre Rigel, totul sfârșea în bucăți?

Am adunat cioburile în mână, tremurând de dezamăgire,

și mi-am ridicat privirea spre Lionel. În ochi îmi strălucea o emoție nouă.

Și-a cerut din nou scuze, dar de data asta nu i-am răspuns.

Mai târziu m-am întors acasă cu inima grea. Mi-ar fi plăcut mult să-l văd pe Rigel acceptând acea atenție din partea mea și o parte din mine avea să se întrebe mereu dacă ar fi făcut-o.

– Ah, Nica, te-ai întors! mi-a zis Anna, în timp ce pune fața de masă bună. Ai putea să duci cutia aia sus, cât termin de pus masa? Trebuie dusă în cămăruța de la capătul coridorului.

Când am auzit-o, i-am cercetat chipul și i-am aruncat o privire plină de înțelegere, dar ea a zâmbit. În cămăruța din capătul coridorului ținea lucrurile lui Alan. Am ascultat-o și am pornit-o spre etaj.

Am aprins lumina și am așezat cutia lângă un dulap. În camera aceea erau haine, cutii, CD-uri vechi cu muzică și postere rulate lângă perete. Erau și cărți. M-am apropiat și am văzut că erau cele de la universitate.

Am descoperit că Alan studia Dreptul, ca Asia.

Am apucat respectuoasă o carte foarte groasă și am deschis-o. Voiam să mă apropiu de el, să-l cunosc și să aflu mai multe despre el. Aș fi vrut să o rog pe Anna să-mi vorbească despre el, dar nu știam dacă i-ar fi făcut plăcere să o facă.

Am răsfoit cartea de *Drept penal*, frapată de numărul disproporționat de pagini. Am observat că era curată și ordonată. Alan avusese grijă de manualele lui.

Am citit absentă titlurile capitolelor:

Infracțiunea de abuz infantil...

Infracțiunea de bigamie...

Infracțiunea de violență domestică...

Infracțiunea de incest... M-am încruntat. Un cuvânt anume mi-a sărit în ochi, captându-mi imediat atenția.
Adopția.

M-am concentrat și am citit ce scria acolo.

„În numeroase state, *adopția* creează o legătură de familie autentică. La încheierea procesului de adopție, *persoana adoptată* devine legal parte din familia *adoptatorului*. Ergo, este un membru cu drepturi depline al familiei.

Secțiunea 13 A, codul penal al statului Alabama: Orice relație sau căsătorie cu un membru al familiei, fie ea biologică sau obținută prin adopție, este considerată incest prin lege.

Aici sunt incluși: părinții și copiii biologici sau adoptivi; surorile și frații biologici sau adoptivi; surorile și frații vitregi.

Incestul este o infracțiune de clasa C. Infracțiunile de clasa C se pedepsesc cu închisoare până la...“

M-am oprit din citit. Am închis cartea și m-am îndepărtat de ea ca arsă. Urechile îmi țiuiau.

Am încremenit, holbându-mă la copertă fără să o văd de fapt. Ceva tăcut se zvârcolea în mine ca o mare furtunoasă. Nu am înțeles ce era senzația aceea de pustietate. Nu am înțeles nici măcar ce mi se întâmpla.

Am închis iute ușa și m-am dat în spate fără să mă recunosc. În timp ce mă întorceam, am avut impresia că pereții se îndepărtau. Brusc, totul părea nelalocul lui, străin, de parcă axa mi s-ar fi deplasat.

Am alungat acele senzații și le-am ferecat înainte să cobor din nou. M-am forțat să mă concentrez doar asupra acelei seri

și am ignorat emoția aceea nedefinită din interiorul meu ce nu părea să-mi dea drumul.

A fost o cină liniștită.

Am putut în sfârșit să le-o prezint Annei și lui Norman pe Adeline. Norman i-a tot dat sosul, întrebând-o dacă mai voia.

M-am uitat de mai multe ori la Rigel, încercând să citesc vreun semn pe chipul lui care să-mi dea de înțeles că aprecia cina noastră. Din păcate, nu-l vedeam clar din cauza lui Adeline.

A sosit tortul, au sosit și cadourile, iar eu m-am crispat puțin, amintindu-mi că nu aveam nimic să-i dăruiesc.

La sfârșit, după ce se întunecase deja de ceva vreme, Adeline a hotărât că sosise momentul să plece.

Norman s-a oferit să o însoțească, dar ea a refuzat politicos. Anna l-a pupat pe Rigel și a urcat în cameră, iar Norman i s-a alăturat după ce ne-a urat noapte bună.

– Mulțumesc pentru seara asta, a șoptit Adeline.

M-a salutat, mângâindu-mă, după care s-a apropiat de Rigel, care încă era așezat. Mai că n-am tresărit când s-a aplecat să-l îmbrățișeze.

– Gândește-te la ce ți-am spus zilele trecute, mi s-a părut că am auzit-o șoptind.

Când a auzit-o, Rigel și-a întors capul, de parcă n-ar fi vrut să o asculte, dar, în același timp, nici nu-și putea scoate cuvintele ei din minte. Adeline a oftat și apoi a plecat.

Am rămas doar noi doi.

S-a așternut tăcerea, iar Rigel s-a uitat spre mine. Când a văzut că-l priveam, și-a întors imediat privirea și s-a ridicat.

– Rigel. M-am apropiat de el, oprindu-mă în spatele lui. Ți-am cumpărat un cadou, azi... Nu am uitat. Doar că, din păcate, n-am putut să ți-l dau.

– Nu contează, a murmurat el.

Mi-am plecat capul.

– Pentru mine da, am răspuns eu cu amărăciune. Pentru mine contează.

Voiam ca seara aceea să fie specială pentru el. Voiam să-l fac să înțeleagă afecțiunea celor pe care îi avea aproape, chiar dacă el nu reușea să o vadă. Voiam să înțeleagă că nu era singur.

– Îmi pare rău, am spus eu cu voce slabă.

L-am apucat de tivul cămășii și am simțit nevoia să mă apropii și mai mult de el.

– Chiar am vrut. Și acum aș vrea... Aș vrea să pot repara...

– Nu o spune, m-a întrerupt el. Încheieturile mâinilor i s-au încordat. Părea o rugămintă urgentă. *Nu o spune...*

– Dar vreau, am murmurat eu încăpățânată. Permite-mi să repar lucrurile. Cu siguranță îți dorești ceva, am spus

eu, strângând mai tare de tricou, cercetându-i fața. Orice...

Rigel a respirat încet. A tăcut, după care l-am auzit întrebând, pe un ton incredibil de lent și jos:

– Orice?

Mi-am amintit cum mă ținuse pe brațe în ploaie. Palma pe care o încasase în locul meu. Zgârietura de pe fața lui...

– Da, am șoptit eu fără să ezit.

– Și dacă ți-aș spune... să nu te miști?

– Poftim?

Rigel s-a întors lent. M-a privit cu ochii închiși la culoare.

Abia de mai puteam respira: în reflexia din irisurile lui mi-am văzut rochia roșie și gura întredeschisă dedesubt de privirea-mi argintie.

– Nu te mișca, a șoptit el, iar eu m-am pierdut. *Pur și simplu, nu te mișca...*

Am încremenit, pironită de sunetul vocii lui.

M-a privit pe sub gene, tronând înalt deasupra mea, și abia atunci am observat pata de zahăr pudră din colțul gurii. Am dat să mă șterg.

Dar nu am reușit. Rigel m-a apucat de încheietura mâinii, oprindu-mă: atingerea lui mătăsoasă mi-a explodat pe piele și respirația mi-a tremurat.

Mă atinge.

Am rămas nemișcată în timp ce mi-a coborât lent brațul, înlănțuindu-mă cu privirea lui.

– Pur și simplu, a zis el, înghițind în sec, *nu te mișca!*

Eram hipnotizată. L-am privit cu ochi neputincioși, arzând de senzații necontrolate.

Și-a trecut privirea peste fața mea. S-a uitat la mine preț de o clipă, apoi... s-a aplecat lent în față.

Parfumul lui masculin mi-a invadat nările. Inima îmi bătea cu putere în gât. A respirat spre mine și... și-a apăsat buzele de colțul buzelor mele.

Mi-am ținut respirația.

Și-a trecut ușor limba caldă peste capătul gurii, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea. Inima mi s-a încordat, genunchii mi-au tremurat. M-a curățat de zahărul pudră și m-am trezit strângând de tivul rochiei de parcă ar fi fost singurul meu punct de sprijin în toată nebunia aceea.

Nu mai înțelegeam nimic.

Am respirat mai apăsător, suflările ni s-au amestecat și parfumul lui mi-a ajuns direct în gât, înceteșându-mi mintea precum cea mai dulce otravă.

Inima era pe cale să-mi plesnească. O stare de amețeală ciudată a făcut să se învârtă totul cu mine și am uitat cum se respiră.

Mă ucidea.

Fără nici un sunet.

Mi s-a părut că și lui i-au tremurat degetele, în jurul încheieturii mele...

S-a tras în spate, lingându-și zahărul de pe buza de jos. M-am uitat fix la el, confuză, înfierbântată și tremurând.

Mă înspăimânta ce se mișca în mine. Eram îngrozită de reacțiile pielii mele.

Dar respirația lui mi-a șters totul din minte. I-am simțit ochii arzându-mi buzele. I-am simțit respirația lovindu-mi obrazii.

Am închis ochii și...

Buzele Nicăi.

Asta era tot ce vedea Rigel.

Sângele îi pulsa în tâmples, creierul i se înceteșase. Inima stătea să-i sară din piept.

Nica rămăsese locului.

Nu se mișcase...

Fără să-și dea seama, a împins-o ușor în spate, până a ajuns la masă. S-a trezit trecându-și mâinile peste antebrațele ei, până a prins-o de încheieturi, gâfâind.

Murea de dorința de a o săruta.

Carul acela din el mârâia. Iar el încă îi simțea pe limbă gustul de miere al pielii, ca o sentință ce avea să-l ardă pentru totdeauna.

Trebuia să se îndepărteze de ea. Înainte să fie prea târziu. Trebuia să-i dea drumul, să mârâie la ea, să o împingă departe și să nu se mai uite niciodată la ea...

Dar Nica era acolo și, *Dumnezeule*, era cel mai frumos păcat pe care îl văzuse vreodată. Cu rochia care îi înfășura sânii și părul castaniu lung, cu buzele lucioase și întredeschise prin care trecea toată suflarea pe care ar fi vrut să i-o smulgă din gură.

Era splendidă și irezistibilă.

S-a aplecat ușor în față, inspirându-i parfumul dulce. Frânele cedau. I-a atins pielea caldă de pe încheieturile mâinilor și a auzit-o ținându-și respirația. Inima i se zbătea în piept într-o tortură insuportabilă.

Mirosul ei i s-a urcat la cap. I se părea că nu mai înțelegea nimic, că pierdea contactul cu realitatea. Nimic nu se compara cu efectul pe care îl avea Nica asupra lui.

Și ar fi vrut... În clipa aceea, ar fi vrut doar...

Nica s-a înfiorat.

Rigel și-a ridicat privirea.

A văzut-o înghițind în sec, strângând tare din pleoape, cu o mină șocată, cu obrazii pătați și genunchii tremurători.

Tremura atât de tare, încât nu mai putea respira; îi tremurau până și încheieturile de care o ținea.

Nu putea nici măcar să-l privească.

Iar în el s-a declanșat din nou același mecanism distructiv: groaza, respingerea, pasiunea devoratoare, acele sentimente care îl sufocau și-l zdrobeau într-o osândă veșnică.

I-au revenit angoasa și frustrarea, iar Rigel ar fi vrut să o zgârie cu unghiile, să se descotorosească de ea și să nu se mai simtă mereu atât de negru, de extrem și de inadecvat. Se săturase să se simtă așa, dar cu cât încerca mai mult să se răzvrătească împotriva lui însuși, cu atât inima i se

retrăgea mai tare în piept, ca o fiară rănită.

Ar fi vrut doar să simtă că era în regulă. Ar fi vrut doar să o atingă, să o simtă. Să o trăiască.

O dorea cu tot ce avea, dar avea doar mușcăături, spini, dureri și un suflet plin de suferință.

Iar ea nu putea nici măcar să-l privească în ochi.

„Dacă e cineva în stare să iubească atât de mult...” Șoapta aceea s-a stins în el, în timp ce Nica tremura în fața lui.

Iar Rigel s-a gândit că felul în care i se prăbușea sufletul printre oase de o viață întreagă doar privind-o avea o dulceață înfricoșătoare.

Mi-a dat drumul.

Rigel s-a îndepărtat, iar eu am plonjat la realitate.

Nu, mi-a urlat inima cu durere. Am simțit că înnebunesc.

Că nu mai știam încotro era sus și încotro jos. Nu mai eram eu: simțeam doar o forță invizibilă care mă lega de el.

Eram pe punctul de a-l opri, dar chiar atunci a bătut cineva la ușă.

Am tresărit și, în fața mea, Rigel și-a întors fața și și-a ațintit privirea asupra ușii de la intrare. Cine putea fi la ora aia?

– Nu pleca, l-am implorat eu. Vocea mi s-a părut încărcată de angoasă. Nu fugi! Te rog!

M-am mușcat de buze, sperând să-l conving să mă aștepte, să nu dispară măcar de data asta.

Poate că am reușit, pentru că Rigel nu s-a mișcat. I-am mai aruncat o privire, după care m-am îndreptat spre intrare și am fost convinsă că-i simt privirea ațintită asupra mea.

Am observat pe cineva dincolo de geamul jivrat, cineva care bătea la ușă de parcă n-am fi fost în toiul nopții.

M-am uitat pe vizor și am făcut ochii mari. M-am uitat fix la ușă, confuză, și am rămas șocată, după care am întins

mâna și

am deschis.

– Lionel, am spus eu cu răsuflarea tăiată.

M-a privit cu mâna încă ridicată, uluit. Arăta de parcă ar fi alergat până acolo.

– Ce faci? Ce cauți aici la ora asta?

– Am văzut luminile aprinse, a spus el în grabă, apropiindu-se de mine. Privirea lui înnebunită m-a speriat. Știu că e foarte târziu, știu, Nica, dar... nu puteam dormi... Nu puteam...

– Ce s-a întâmplat? Ești bine?

– Nu! a răspuns el înnebunit. Mă gândesc întruna, am ajuns la limită. Nu suport situația asta, nu suport ca tu să fii aici, ca...

S-a mușcat de buze, confuz.

– Lionel, liniștește-te!

– Nu suport să locuiești *cu el*, s-a răstit el în cele din urmă.

Mi s-a strâns stomacul. Când l-am auzit, am aruncat o privire alarmată în spatele meu. În tăcere, cuvintele lui răsunaseră ca o salvă de tun.

Am înaintat, închizând parțial ușa. Lionel s-a dat un pas în spate, iar privirea mi-a căzut pe poarta deschisă.

– E târziu, Lionel. Mai bine te duci acasă...

– Nu! m-a întrerupt el febril, ridicând vocea. Nu părea a fi deloc în apele lui. Nu mă duc acasă. Și nici nu mă mai pot preface că nu s-a întâmplat nimic! Nu suport să-l știu mereu în jurul tău, cu atitudinea lui de nemernic de neatins și tu cu... *rochia* ta, a zis el, gesticulând ca un smintit, uitându-se la fiecare centimetru din corpul meu. M-a privit în ochi, cu o strălucire sinistră bruscă în ai lui. Ați fost împreună până acum? Nu-i așa? Ce ți-a cerut drept cadou, ei? *Ce?*

– Nu ești în apele tale, am răspuns eu cu pieptul strâns.

– Nu vrei să-mi spui? Respira acum apăsat. M-a privit în ochi, convulsiv. Încă nu ai priceput, nu-i așa?

M-am apropiat de el.

– Lionel...

– *Nu!*... a urlat el, dându-se câțiva pași în spate. Cum să te fac să înțelegi? Hm? Cum? Și-a înfipt mâinile în păr. Chiar ești atât de naivă?

Am tresărit când și-a strâns mâinile pumn.

– Nu pot continua așa, e absurd! De cât timp vorbim? *De cât?* Și, cu toate acestea, se pare că nu vezi nimic! Ce trebuie să fac ca să înțelegi? Ce? Cerule mare, Nica, deschide ochii!

Lionel mi-a cuprins brusc fața cu mâinile și m-a sărutat, iar eu am făcut ochii mari. Mi-am plecat instinctiv pleoapele și l-am împins.

M-am împleticit în spate, confuză, iar el m-a privit uluit. Apoi s-a uitat în spatele meu.

Am tremurat când am văzut doi ochi negri care se holbau la noi din pragul casei. În penumbra nopții, erau ca două prăpăstii nemiloase și fără lumină.

Și-a ațintit privirea asupra mea. Rigel s-a uitat fix la mine preț de-o clipă în care am auzit lumea țipând. Apoi s-a întors și a dispărut.

– Rigel! l-am strigat eu, dând să-l urmez, dar m-am simțit prinsă de braț.

– Nica... Nica, așteaptă!

– *Nu!* m-am răstit eu.

Mi-am smucit brațul, iar Lionel m-a privit șocat, după care m-am întors și am fugit înăuntru.

Nervii erau pe cale să-i explodeze.

O durere surdă l-a devorat în timp ce se îndepărta de imaginea aceea. Sau poate că mai degrabă fugea. Îl încerca o dorință letală de a-l sfâșia în bucăți, de a-i sparge mutra nemernicului ăluia și de a-l smulge de pe ea. Să-i vadă împreună era ca și cum ar fi înnebunit. Minte i s-a prăbușit, i-a căzut într-un vârtej întunecat și lipsit de lumină.

Știusese mereu că Nica nu l-ar fi putut privi vreodată așa cum privea restul lumii, nu pe el, nu când inima îi era atât de murdară și de deteriorată.

Îi făcuse pe oameni să-l urască prea tare. O făcuse până și pe ea să-l deteste.

Sângele i-a urcat la creier. Își ținea pumnii strânși. Imaginea aceea l-a chinuit și a simțit o nevoie de neînfrânat de a sparge ceva, orice.

Nimeni nu avea să-l vrea vreodată, *nimeni*, pentru că era stricat, diferit, meschin și un *dezastru*.

Îi ținea pe oameni la distanță. Distrugea tot ce atingea. Era ceva în neregulă cu el și așa avea să fie mereu.

Nici măcar nu știa cum să simtă emoțiile obișnuite, nici măcar nu știa cum să simtă un sentiment suav precum iubirea fără să-l sfâșie și să-l facă bucăți în încercarea de a-l respinge.

Să te legi de cineva însemna să suferi. Să te legi de cineva însemna abandon, teamă, singurătate și durere. Iar Rigel nu voia să le mai simtă. Iubirea îl rănea, dar avea ochii Nicăi, zâmbetul ei strălucitor și o blândețe de copil care îi frângea inima.

A închis tare ochii. Stresul i-a pulsat în tâmples, punctulețe albe i-au explodat pe sub pleoape și a simțit cum se formează ceva în el, o pustiire crudă și arzătoare.

– Nu...

Mușchii i s-au contractat. A respins cu putere durerea aceea

care amenința de fiecare dată să-l facă să nu mai raționeze.

A închis ochii, zgâriindu-se pe ei, torturându-i, dar senzația

nu a dispărut.

Furios, i-a tras un șut ghiozdanului și s-a așezat pe pat. Și-a înfipt mâinile în păr ca un nebun și mai că nu și l-a smuls.

– Nu acum... *Nu acum...*

– Rigel! l-am strigat pe scări.

Am ajuns la etaj și m-am dus spre camera lui. Ușa era întredeschisă. Am împins-o lent. Era acolo, așezat pe pat, scufundat în întuneric.

– Rigel...

– *Nu intra*, a șuierat el, făcându-mă să tresar.

M-am uitat la el, mâhnită de tonul acela atât de amenințător.

– Pleacă! a zis el, strângându-și degetele în părul negru. Pleacă imediat!

Inima îmi bătea cu putere, ca o apucată, dar tot nu m-am mișcat.

Nu aveam de gând să plec. M-am apropiat încet, observându-i respirația sacadată, dar Rigel a scrâșnit cu violență din dinți.

– Ți-am spus *să nu intri*, a mârâit el furios, înfigându-și mâinile în saltea.

Pupilele îi erau incredibil de dilatate, ca ale unei fiare sălbatice.

– Rigel, am șoptit eu. Ești... bine?

– *Mai bine* ca niciodată, a șuierat el. Acum pleacă!

– Nu, i-am răspuns eu cu încăpățânare. Nu plec.

– *Afară!* a răbufnit el cu o violență înspăimântătoare. Ești surdă sau ce? Ți-am spus să dispari!

A mârâit la mine într-un mod îngrozitor. M-am uitat la el rănită, cu ochii larg deschiși, și am văzut o suferință devastatoare îngropată ca o bucată de sticlă în toată acea furie. Mi s-a pus ca un nod în gât și s-a înfipt și în mine.

Mă respingea din nou, dar de data aceasta vedeam cu câtă disperare o făcea.

„Pentru că Rigel se condamnă la singurătate“, am auzit în sinea mea în timp ce el sângera în fața mea.

– M-ai auzit? PLEACĂ, NICA! a tunat la mine pe tonul acela care ar fi înspăimântat pe oricine, dar de data aceasta mi-am urmat inima, nu rațiunea.

Mi-am întins brațele și l-am cuprins pe după cap, trăgându-l spre mine.

Și l-am strâns.

L-am strâns ca să mă sfărâm în bucăți odată cu el, fără să înțeleg de ce mă destrămam și eu. L-am strâns cu toată puterea, iar el mi-a apucat rochia de parcă ar fi vrut să mă împingă.

– Nu vei mai fi singur, i-am șoptit eu la ureche. Nu te voi părăsi, Rigel! Îți promit! I-am simțit respirația greoaie pe burtă. Nu te vei mai simți niciodată singur. *Niciodată...*

Iar în clipa în care am pronunțat cuvintele acelea, și-a înfipt mâinile în rochia mea, deformând-o cu putere. Și apoi... Apoi m-a tras spre el.

Rigel s-a agățat de mine. Și-a sprijinit fruntea de abdomenul meu. Respirația i s-a frânt și mi-a deformat sufletul, de parcă mărturisirea aceea fusese singurul lucru pe care avusese nevoie să-l audă.

M-am cutremurat. Am făcut ochii mari și mi-am înfipt mâinile în părul lui de parcă m-aș fi dezrădăcinat.

Și în timp ce mă strângea cu disperare lângă el, de parcă aș fi fost lucrul pe care și-l dorea cel mai mult pe lume, inima

mi-a explodat.

A explodat ca o galaxie.

Sufletul mi s-a dilatat și l-a învăluit pe Rigel, până s-a contopit cu respirația lui. Am simțit nevoia de a-l avea acolo, aproape de mine, uniți ca două bucăți dintr-un singur spirit. Uniți în inimă, ca două fragmente care s-au urmărit toată viața.

Am tremurat în timp ce ochii larg deschiși mi s-au umplut de lacrimi. M-am agățat de el, șocată, dându-mi seama o dată pentru totdeauna, care era adevărul.

Era prea târziu.

Pe dinăuntru eram plină de el. Își lăsase amprente peste tot pe mine.

Tot ce voiam, tot ce-mi doream cu disperare, era băiatul acela complicat care mă strângea acum în brațe de parcă așa ar fi putut salva lumea. De parcă așa s-ar fi putut salva pe sine...

Băiatul acela pe care îl cunoșteam de-o viață, copilul din Mormânt cu ochii negri și privirea stinsă... *Rigel*, a urlat fiecare părticică din mine, *Rigel și nimeni altul*.

Mi s-a părut că a fost mereu în mine, dând sens tăcerilor mele, luându-mi de mână visele chiar și atunci când erau prea înfricoșătoare. Trăiam deja după bătăile

inimii lui, după ritmul acela stângaci și uitat pe care mi-l imprimase direct în inimă.

Îi aparțineam cu fiecare fărâmbă strălucitoare a sufletului meu. Cu fiecare gând. Și cu fiecare respirație.

Eram începutul și sfârșitul unei singure povești: eterni și inseparabili, el, stea, iar eu, cer, el, zgârieturi, iar eu, plasturi, împreună, constelații de fiori.

Împreună... de la bun început.

Și în timp ce mă frângeam ca să mă cos la loc din bucăți ce strigau doar numele lui, în timp ce totul se prăbușea și el devenea parte din mine, am înțeles că, în toată viața mea, singurul căruia i-a aparținut inima mea... a fost el.

CAPITOLUL 25. Curs de coliziune

*Mi-e inima plină de vânătași,
dar sufletul plin de stele,
deoarece unele galaxii de fiori
strălucesc doar sub piele.*

Timpul se oprise.

Lumea nu se mai învârtea.

Eram doar *noi*.

Și totuși, în noi, universuri aflate în coliziune tocmai dăduseră naștere la forme noi pentru fiecare certitudine a mea.

Nu mă puteam mișca. Aveam ochii lipsiți de apărare și larg deschiși. Dar la interior... La interior nu mai existam.

Inima îmi tremura. Emoții fugeau în toate părțile, fără să le pot opri. Sentimentele alergau la vale, tot mai rapid, tot mai grăbite... Și aș fi vrut să-i strig inimii: „Nu, nu, așteaptă, te rog, așteaptă, nu așa! Nu așa!“

Dar nu se oprea.

Și era o nebunie să cred că lumea nu avea să-și dea seama de explozia care se petrecuse în mine. De parcă aș fi fost condamnată la o tortură doar a mea, care se adâncea în tăcere și ardea la fiecare respirație.

Rigel mi-a mototolit rochia pe umeri. Și-a mutat mâinile tot mai sus cu gesturi lente, șifonând materialul de-a lungul coastelor, fără ca eu să îndrăznesc să respir. Aș fi vrut să mă atingă zilnic.

Dintr-odată, și-a pus buzele pe abdomenul meu. Rigel mi-a sărutat pielea prin rochie.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Eram tulburată, hipersensibilă și fierbinte, dar n-am putut reacționa nicicum. Încă un sărut,

de data asta mai sus, în dreptul unei coaste care avea să ardă pentru totdeauna. Am tremurat și m-a tras spre el.

– Rigel, m-am bâlbâit el, în timp ce mă săruta prelung și fierbinte pe stern.

Părea pierdut, rătăcit în căldura mea, în parfumul meu, în trupul meu care îi era atât de aproape.

Îmi simțeam inima bătându-mi cu putere în stomac, anticipându-i gura. L-am strâns de păr și respirația mi s-a urcat la cap.

Mi-a sărutat pielea goală de pe piept, lent, în felul acela doar al lui, cu dinții și cu buzele. Sâni mi se ridicau și îmi coborau ritmic și și-a trecut limba caldă peste fața mea, lăsând în urmă o dâră de pasiune.

Am găfâit în timp ce și-a trecut degetele peste coapsa mea, strângând-o. Mi-a tras-o spre el, iar inima mea nu a reușit să se împotrivească.

Am încercat să ignor încordarea aceea dulce care mi se forma în abdomen, dar mi-a fost imposibil. Aveam impresia că-mi răsucea inima. Mă simțeam caldă, umedă, tremurătoare. Situația îmi scăpa de sub control: nu recunoșteam nici una dintre acele senzații, totuși îmi aparțineau toate.

Am gemut ușor.

Când m-a auzit, m-a tras în brațele lui, cuprins de o frenezie necontrolată. Mi-a îndoit posesiv coapsa pe după șoldul lui și și-a afundat gura în gâtul meu, mușcându-l, torturându-l, împingând încordarea aceea până la limită. Respirația mi s-a accelerat.

A gustat cu dinții din curba gâtului meu, savurând-o ca pe un fruct interzis. Picioarele mi s-au înmuiat, iar inima mi s-a umplut cu totul.

Nu mai gândeam clar.

Mi-am simțit gleznela tremurând, oasele bazinului tăindu-mi coapsele ca un fierăstrău, mâinile afundându-mi-se în umerii lui, ca să-l țină lipit de mine. Devenise centrul meu, punctul nodal al universului meu. Îl vedeam doar pe el, îl auzeam doar pe el, fiecare centimetru din mine tremura doar gândindu-se la el.

I-am simțit buzele sărutându-mi artera pulsantă de la gât, umplându-se de bătăile inimii mele. Am respirat greoi, copleșită de senzații violente, iar el mi-a strâns un sân în mână. Stomacul mi s-a strâns de un fior puternic și senzația aceea m-a speriat.

Dintr-odată, realitatea m-a lovit ca o găleată de apă rece ca gheața. Am tresărit, încordarea s-a frânt și m-a asaltat teama de cât de adevărat și de real era ceea ce simțeam.

– Nu!

M-am desprins de el și m-am dat în spate.

Privirea împietrită a lui Rigel mi-a străpuns inima. M-a privit de sub părul răvășit și fiecare pas cu care m-am îndepărtat de el a fost ca o lovitură de pumnal.

– Nu putem, am murmurat eu convulsiv. Nu putem!

M-am cuprins cu brațele, iar el a văzut străfulgerarea de groază din ochii mei.

– Ce...

– E *greșit!*

Vocea mea a răsunat în cameră, cuvântul acela frângând ceva în amândoi.

Ochii i s-au schimbat. În clipa aceea mi-am dat seama că nu-i mai văzusem niciodată atât de luminoși.

– E... *greșit?* a repetat el încet. Părea că nu era vocea lui. Neîncrederea s-a transformat în durere și privirea i s-a întunecat, de parcă sufletul i s-ar fi ofilit pe sub piele. Ce anume? Ce anume e *greșit*, Nica?

Știa deja răspunsul, dar voia oricum o confirmare.

– Asta, am răspuns eu, fără să am curajul să numesc ce simțeam, pentru că să o definesc ar fi însemnat să o recunosc și, prin urmare, să o accept. Nu putem! Rigel... Suntem pe cale să devenim frați!

M-a durut de moarte să o rostesc.

Asta aveam să fim în ochii lumii. *Frați*. Denumirea aceea pe care am refuzat-o mereu părea acum o condamnare veșnică.

Mi-am amintit ce citisem în cartea lui Alan și am simțit cum cuvintele acelea mă ardeau ca un semn înfierat ce nu avea să dispară vreodată.

Era o greșeală, nu trebuia, *nu puteam* să facem una ca asta, dar inima îmi urla, o nedreptate care îmi tăia răsuflarea. Iar acum basmul avea ghimpi și pagini putrezite, și cu cât Rigel mă privea mai mult, cu atât simțeam mai mult cum dorința mea de copilă mă spinteca în două.

Două globuri strălucitoare țineau în cumpănă echilibrul inimii mele.

Pe de o parte se aflau lumina, căldura, minunăția și ochii Annei. Familia pe care mi-o dorisem mereu. Singura speranță care mă ajutase să supraviețuiesc când directoarea mă lovea și mă rănea.

De cealaltă parte, visuri, fiori și universuri de stele. Rigel. Toate lucrurile pe care le pictase în mine. Rigel și ghimpii lui. Rigel și ochii lui care îmi pătrunseseră în suflet.

Și eu eram acolo, în mijlocul aceluia haos, zdrobită de dorințe contradictorii.

– Continui să te minți singură...

Rigel încă mă privea. Dar acum... Acum se afla la ani-lumină de mine. Ochii nu-i mai erau ca două răni deschise, ci abisuri îndepărtate.

– Continui să te amăgești... Vrei să crezi în basm, dar noi suntem stricați, Nica. Suntem ciobiți. E în firea noastră să distrugem lucrurile. *Suntem* făuritori de lacrimi.

„M-ai distrus“, păreau să-i șoptească ochii. „Da, tu, atât de fragilă și de subtilă, ești distrugerea întruchipată.“

Mi-am simțit pleoapele usturându-mă din cauza lacrimilor.

Vorbeam o limbă pe care ceilalți nu o puteau înțelege, pentru că ne trăgeam dintr-un univers doar al nostru. Dar ce mai zgâriau cuvintele acelea, ce mai pătrundeau până în suflet, ca nimic altceva din lume.

– Nu pot să pierd toate astea, am șoptit eu. Nu pot, Rigel...

Știa. Știa ce însemnau toate astea pentru mine. S-a uitat fix la mine cu privirea arzându-i de durere, dar în el ducea o luptă pe care știa că nu o putea câștiga.

Am văzut cum se stinge lumina din ochii lui.

Am vrut să o apuc, dar era deja prea târziu.

– *Atunci pleacă*, a șuierat el.

Nica a tresărit, cu lacrimi în ochi, iar el a simțit că moare.

În mintea lui totul era negru, plin de țipete, iar durerea îi rodea inima. Știa cât de important era pentru ea. Știa cât de mult își dorea o familie. Nu o putea învinovăți.

Dar promisiunea ei făcuse să se nască în el o speranță pe care nici măcar nu apucase să o îmbrățișeze, că Nica i-o și smulsese. Iar mecanismul distructiv sfâșia totul, făcându-l bucăți.

– Te rog, a zis Nica, clătinând din cap. Rigel, te rog, nu asta vreau...

– Și ce vrei? Ce vrei, *Nica*?

Frustrarea pe care o resimțea a răbufnit. S-a ridicat în picioare, zdrobind-o cu înălțimea lui, arzând sub privirea aceea pe care o visa în fiecare noapte.

– Ce vrei de la mine? a întrebat el exasperat.

A simțit cum carul din el se mișcă, îmboldindu-l să o mângâie, să o atingă, să o sărute. Și-a strâns mâinile pumn, neputincios. Preț de o clipă și-a dorit să-și smulgă inima din piept și s-o arunce. Știa că se putea învinovăți doar pe sine. La urma urmei, asta era pedeapsa dureroasă pentru greșeala comisă.

Pentru faptul că în ziua aceea, în Mormânt, cântase la pian. Pentru că se asigurase că avea să fie ales. Că avea să rămână cu ea.

Fusese un gest de egoism pur, un gest disperat, ca să nu o piardă. Iar acum avea să plătească pentru asta pentru totdeauna.

– Eu nu fac parte din basmul tău perfect, a șoptit el cu o amărăciune plină de suferință.

Ar fi vrut să o urască. Ar fi vrut să și-o smulgă din suflet, să o elibereze de el, să nu mai *sper*.

Dar o avea întipărită în inimă. Și încercase să se supună iubirii, dar își dăduse seama că doar așa știa să iubească, în

felul acela disperat și epuizant, fragil și distorsionat.

Nica l-a privit cu ochi strălucitori și distruși, iar Rigel a înțeles că nu avea să fie niciodată a lui.

Nu avea să o mai strângă vreodată în brațe. Nu avea să o mai sărute, audă sau respire vreodată. Avea să fie mereu inaccesibilă, dar dureros de aproape de el.

În clipa aceea a înțeles că nu avea să existe un final fericit. Nu pentru el. A înțeles cu amărăciune că trebuia să o rănească, ca să plece, departe de el, care era un dezastru. Trebuia să o rănească pentru că avea prea multă durere în el, prea multe regrete ca să recunoască față de el însuși cât își dorea ca ea să-l aleagă.

O dorea cu toată ființa lui. Dar mai presus de orice voia să o vadă fericită. Și dacă fericirea ei consta în a avea o familie, atunci avea să-i ușureze alegerea.

– Pleacă! Întoarce-te la prietenul tău! Sunt convins că abia așteaptă să reluați de unde ați rămas.

– Nu o face, a spus Nica, închizând ochii. Nu mă face să te urăsc, pentru că nu vei reuși.

Rigel a izbucnit într-un râs plin de ură, forțându-se să-l facă să pară credibil. La naiba de nu-l durea când râdea așa. Era ca și cum s-ar fi lăsat devorat de durere.

– Crezi că te vreau prin preajmă? Că vreau *bunătatea* ta idioată?

Nu ar fi suportat să o aibă alături ca soră. Niciodată.

– Nu știu ce să mă fac cu promisiunile tale, a mârâit el rănit.

Nica și-a întors privirea, simțindu-se vinovată și rănită. Și-a plecat privirea și nu a văzut tristețea cu care au privit-o ochii lui negri.

Rigel a simțit încă o cicatrice formându-se când lacrimile s-au prelins pe obrazii Nicăi. A rămas nemișcat, cu pumnii strânși tremurându-i pe lângă corp, și și-a dat seama că să rămână impasibil în fața ei era cel mai curajos lucru pe care îl făcuse.

Și iat-o că pleca! Din nou. Iat-o că redevenea lup!

Mergeau pe aceleași linii de cale ferată. Parcurgeau același traseu. Dar de data asta cu mai multă durere. Cu mai mult efort.

Nu avea să mai fie vreodată ca înainte.

Nimic nu avea să mai fie la fel.

„Nu te voi mai lăsa niciodată singur!“

Am simțit cum promisiunea aceea îmi bântuia sufletul în timp ce fugeam. De el. De mine însămi. De ceea ce eram amândoi.

Totul era greșit. Eu. Rigel.

Realitatea care ne lega.

Ceea ce simțeam. Ceea ce *nu* simțeam. Totul.

Am coborât scările, am intrat în bucătărie și am ajuns la ușa din spate.

M-am trezit în grădină. Mereu căutam natura, aerul liber și verdețea când simțeam că mă sufoc. Mi se părea singurul mod în care puteam respira.

Întunericul nopții m-a învăluit și m-am rezemat de perete, alunecând ușor în jos.

Tot ce vedeam erau ochii lui. Irisurile lui negre, felul în care mă priviseră. Promisiunea mea care se sfărâma în privirea lui, stingând acea lumină...

Și totuși, i-aș fi spus-o din nou. I-aș fi jurat același lucru pentru totdeauna, pentru că o parte din mine știa că nu ar fi putut niciodată să mintă, nu pe ochii aceia.

Cum aveam să-l privesc de acum încolo? Cum aveam să suport să-l am prin preajmă fără să-l ating? Fără să-l visez, să-l strâng în brațe, să-l doresc?

Cum aveam să văd iubirea în ceilalți, când îmi doream doar inima lui mototolită? Cum aveam să-l consider fratele meu?

Mă simțeam ruptă în două.

Eram pierdută.

Mi-am pus capul între genunchi și am simțit cum viața își bate joc de mine.

„Ce bucată ai alege din inima ta?“ a părut să-mi șoptească meschină. „Poți trăi doar cu una dintre ele,

pentru că cealaltă va muri inevitabil. Ce bucată ai alege?”

Mă simțeam confuză, fragilă și frântă.

Trecusem de punctul fără de întoarcere. Și era prea târziu ca să mă mai întorc.

Nici măcar nu mi-am dat seama că-mi vibra telefonul. Mi-am vârât mâna în buzunar și l-am scos. Pe ecranul iluminat s-a afișat un mesaj foarte lung. Printre pleoapele umede, am reușit cu greu să deblochez ecranul.

Era Lionel. Își cerea iertare pentru cele întâmplare, pentru că venise în toiul nopții.

Chiar că erau multe, prea multe cuvinte. Nu am reușit să absorb nici măcar unul dintre ele. Eram epuizată. M-am uitat

fix la ecran și chiar atunci m-a sunat. I-am privit numele luminat și nu am avut forța necesară să-i răspund. Nu voiam să vorbesc cu el. Nu în clipa aceea.

„Știu că ești acolo“, mi-a scris el când a văzut că nu răspundeam. Văzuse că eram online. „Te rog, Nica, răspunde-mi!“

M-a sunat din nou. O dată, de două ori. A treia oară mi-am plecat capul pe spate și am închis ochii. Am oftat și am acceptat apelul.

– Lionel, e târziu, am șoptit eu epuizată.

– Îmi pare rău, a spus imediat, poate de teamă să nu închid. Părea disperat și sincer. Îmi cer scuze, Nica! N-ar fi trebuit să mă port așa. Am reacționat nesăbuit și voiam să-ți spun că-mi pare rău...

Nu era momentul potrivit să vorbim despre asta. Nici măcar nu reușeam să mă concentrez. O lume sfărâmată orbita în mine și nu puteam vedea altceva.

– Iartă-mă, Lionel! Acum... nu mă simt în stare să vorbesc.

– Nu regret ce am făcut. Poate că am greșit modul, dar...

– Lionel...

A tăcut. Îi părea rău, o simțeam, dar în clipa aceea nu puteam fi atentă la el.

– Măine-seară... ai mei pleacă din oraș. Dau o petrecere la mine acasă și aș vrea să vii și tu. Am putea vorbi.

Am înghițit în sec. Nu mai fusesem la o petrecere în viața mea, dar mă îndoiam că aveam starea necesară ca să merg. M-am uitat fix la grădină cu privirea încețoșată.

– Mă tem că... nu am starea necesară.

– Te rog, vino, m-a implorat el. Apoi a părut să regrete impulsul acela și a spus pe un ton mai moderat: Vreau să vorbim. Și în plus... ți-ar ridica moralul, nu-i așa?

Nici măcar nu știa de ce aveam vocea umflată de plâns. Nici măcar nu mă întrebase. Oare credea că era din cauza lui?

– Promite-mi că ai să vii, a insistat el.

Mi-am dat brusc seama că totul ar fi fost mult mai simplu cu Lionel. Ar fi fost normal.

Ar fi fost pur și simplu posibil.

Dacă n-ar fi fost sufletul meu.

Și mintea mea.

Și inima mea.

Dacă n-ar fi fost cerul de stele din mine...

Am închis ochii și i-am strâns cu putere.

„Voi fi cuminte“, mi-a amintit copila din mine. Am alungat-o, pentru că nu voiam s-o ascult.

Să-mi protejez visul. Să mă simt iubită de o familie. Asta îmi dorisem mereu.

Atunci de ce mă durea atât de tare?

În ziua următoare m-a trezit sunetul de apel al mobilului. Dormisem foarte puțin.

– Nica! a ciripit o voce veselă. Bună!

– Billie? am murmurat eu, acoperindu-mi ochii cu mâna.

– Ah, Nica, n-o să-ți vină să crezi! Mi s-a întâmplat un lucru incredibil!

– Îhm, am bolborosit eu somnoroasă.

Îmi simțeam inima grea. Emoțiile din seara anterioară se răciseră în mine, ca niște ruine fumegânde, aducându-mi aminte de cele întâmplate.

– Jur că am crezut că avea să fie o dimineață ca toate celelalte și cine se aștepta la una ca asta? Când bunica mi-a spus

că în horoscop scria că astăzi am trei stele la noroc, nu m-aș fi gândit niciodată la *un astfel* de noroc...

Am încercat să mă ridic în șezut, în timp ce Billie a continuat să turuie.

– Ce-ar fi să ne vedem diseară? Ca să-ți povestesc! Poți să vii la mine... Comandăm aripioare de pui și ne facem măștile alea cu rubarbă pe care le-am găsit în cereale...

– Diseară? am mormăit eu evazivă.

– Da, ai planuri? m-a întrebat ea ușor dezamăgită.

– Păi... Ar fi o petrecere...

– O petrecere? La cine?

– La Lionel, am răspuns eu după o clipă. Aseară mi-a cerut să merg și eu.

A urmat o clipă de tăcere. O clipă în care mi-am luat telefonul de la ureche, ca să mă asigur că Billie mai era acolo. În clipa următoare, vocea ei mi-a explodat în ureche.

– *Cerule mare!* Glumești? Te-a invitat oficial?

Am îndepărtat telefonul de ureche, năucită.

– Nu pot să cred așa ceva! Deci îți place de el? Ah, stai așa, ți-a spus că e interesat de tine?

– E doar ca să vorbim, i-am explicat eu, dar ea nu m-a ascultat.

– Cu ce te îmbraci? Știi deja?

– Nu, am răspuns eu nesigură. Sinceră să fiu, nu m-am gândit încă... Dar serios că vrem doar să vorbim, am clarificat eu.

În fond, era adevărul. Lionel mă rugase de mai multe ori, ceea ce mă făcuse să înțeleg cât de mult conta pentru el.

– Am altă idee! a exclamat Billie. Te voi ajuta eu să alegi! Trebuie să mă văd cu Miki azi. Ce-ar fi să vii și tu? Bunica mi-a dăruit o mulțime de truse de machiaj pe care nu le-am folosit niciodată! Așa vă pot povesti și ce s-a întâmplat!

– Dar...

– Prostii, e perfect așa! Trecem să te luăm curând, ia-ți câteva rânduri de haine pentru diseară! O sun chiar acum pe Miki și-i spun! Pe mai târziu!

A închis înainte să apuc să mai spun ceva.

M-am uitat fix la telefon cu gura căscată. M-am trântit iar pe saltea și mi-am înăbușit un oftat.

Billie fusese prea exuberantă în privința petrecerii.

Nu eram de aceeași părere cu ea, ci acceptasem să merg doar ca să vorbesc cu Lionel și să lămuresc lucrurile cu el. Totuși, la

scurt timp după aceea, am ieșit din cameră cu ghiozdanul în mână și privirea ușor stinsă.

Când am ajuns pe coridor, mi-am dat seama că nu reușeam să-mi ridic privirea.

Ușa *lui*... era acolo. La câțiva metri de mine.

Și înainte să apuce să se zvârcolească ceva în mine din nou în felul acela dureros, m-am îndepărtat și am apucat-o pe scări. Am coborât la parter și m-am îndreptat spre intrare cu capul plecat, pentru că totul părea să mă întrebe despre el.

Îl simțeam în jurul meu. Era în aer, precum ceva invizibil și esențial.

Am întrezărit pianul în capăt și mi-am întors repede privirea. Am ajuns lângă ușă, nerăbdătoare pentru prima oară să ies din casa aia, dar s-a deschis chiar în fața mea.

– Nica! a spus Anna, clipind uimită. Ah, scuze! Ieși?

M-am grăbit s-o las să treacă.

– Prietenele tale au ajuns deja?

Îi spuseseam că aveam să ies, așa că am încuviințat din cap. Am ajutat-o cu câteva sacoșe și mi-a zâmbit.

– Mulțumesc.

Înainte să apuc să ies pe ușă, m-a sărutat delicat pe cap. Am privit-o confuză, iar ea mi-a zâmbit dulce. M-am simțit cuprinsă brusc de un sentiment de vinovăție și disperare: Anna nu știa cât de ruptă în două mă simțeam. Nu știa la ce renunțam, pentru că aveam nevoie de ea...

Mi-am plecat capul, mușcându-mă de buză.

– Plec, am murmurat eu agitată.

Am ieșit în grabă din casă, încercând să înghit bucățile în care mi se frânsese inima.

„Suntem făuritori de lacrimi...”

„Ba nu”, am alungat eu iute gândul acela, în timp ce parcurgeam aleea. Și totuși, vocea lui mi-a rămas în minte, în sânge, o șoaptă care nu avea să plece.

M-am uitat după mașina bunicii lui Billie, dar nu am văzut-o. În schimb, am observat o mașină cu motorul pornit și m-am apropiat de ea, oprindu-mă când am întrezărit la volan un bărbat pe care nu-l mai văzusem până atunci.

– Nica! Noi suntem! Urcă! a zis Billie, fluturând din mână pe geam. Ți-a luat ceva, m-a muștrat ea în timp ce m-am așezat ezitant pe banchetă.

Miki, de lângă geam, m-a salutat cu capul.

– Scuze, am răspuns eu. Mașina s-a pus în mișcare, iar eu m-am aplecat spre scaunul șoferului, zâmbind ezitantă. Bună... Eu sunt Nica.

Bărbatul de la volan m-a privit absent în oglindă, după care s-a uitat din nou la stradă. M-am retras, confuză, iar Billie a fluturat din mână.

– Nu vorbește niciodată în timp ce conduce.

I-am aruncat o privire precaută lui Miki.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. E bunicul tău?

Billie a izbucnit în râs, făcându-mă să tresar. Am privit-o confuză și în clipa aceea mi-am dat seama că, în loc să se îndrepte spre partea de sud a orașului, cum crezusem eu, mașina mergea spre nord.

Știusese mereu puține lucruri despre Miki. La școală o lua mereu cu mașina din locuri în care nu putea fi văzută, poate pentru că o stânjenea ceva din situația ei familială. Credeam că se simțea prost față de fetele de bani gata din școala noastră, dar când mașina s-a hurducăit puțin și s-a oprit în cele din urmă în fața casei ei... am înțeles că mă înșelasem foarte tare.

– Am ajuns! a ciripit Billie.

În fața mea se înălța o vilă imensă impunătoare.

Coloane masive susțineau o terasă circulară în stil Art Nouveau, de un alb orbitor. O scară spațioasă se vedea pe aleea mărginită de chiparoși, ondulându-se spre două feline sculptate în piatră care străjuiau intrarea, tăcute și mândre. De jur împrejur se întindea o grădină splendidă într-o jubilarie de flori.

– Aici locuiești tu? am croncănit eu, în timp ce Miki cobora din mașină cu guma de mestecat în gură și mâinile în buzunarele hanoracului.

A încuviințat din cap, trecând pe lângă mine, iar eu m-am uitat fix la ea, uluită. Nu departe de noi, un grădinar nivela un gard viu în formă de cal cabrat.

– Vino!

Billie m-a tras în sus pe scările foarte albe. Ușa masivă din lemn de nuc s-a deschis fără ca Miki să apuce să bată la ea.

– Bine v-ați întors, domnișoară!

Ne-a întâmpinat o femeie cu maniere blânde, pe care Billie a salutat-o cu voce veselă, ca un ciripit.

Am rămas uluită de hol: un candelabru mare de cristal domina o încăpere cu podea de granit, lustruită.

Femeia m-a ajutat să-mi dau jos jacheta. Am privit-o confuză, în timp ce Miki și-a dat jos hanoracul rupt și i l-a întins. De data asta m-am abținut să mai întreb dacă era bunica ei.

– Cine e? am întrebat-o în șoaptă pe Billie.

– Ea? Ah, e Evangeline.

– Evangeline?

– Menajera.

Am privit-o pe femeie îndepărtându-se, clipind.

– Ești singură la părinți? am întrebat-o pe Miki în timp ce ne conducea.

Opulența care ne înconjura reușea să mă facă să mă simt mică și nesemnificativă ca o ploșniță. A încuviințat din cap că da.

– Familia ei se trage din generații întregi de nobili, m-a informat Billie. Chiar dacă nobilimea nu mai există în ziua de astăzi, străbunii ei erau ceva baștani, știi? Uite-i acolo!

Mi-am ațintit privirea asupra unui portret al unei perechi, ea purtând mănuși de catifea, el cu perciuni mari, ambii cu o expresie severă și arogantă.

Apoi am văzut un tablou imens, și asta puțin spus. Erau înfățișate trei persoane: un bărbat cu privirea severă și doi ochi arctici care păreau să străpungă pânza. Lângă el, mai blândă, dar la fel de rafinată, îmbrăcată într-o rochie care îi scotea în evidență părul ca pana corbului și tenul deschis la culoare, o femeie frumoasă zâmbea ușor. Iar în fața lor, pe scaun, era Miki.

Era chiar ea, într-o rochie de organza și cu părul strâns frumos la spate.

– Sunt părinții tăi, am conchis eu, privind la perechea aceea serioasă și virtuoasă.

Tatăl, în special, părea mai degrabă o statuie de marmură, decât un om. Avea un aer incredibil de sever, într-atât încât m-am simțit intimidată. Am înghițit în sec. Toată acea solemnitate te făcea să te agiți.

Dintr-odată, ușa din spatele nostru s-a deschis larg. Ne-am întors toate trei și în fața noastră a apărut un bărbat impunător ca un munte. Era îmbrăcat cu un costum de lux, iar eleganța îi era întipărită pe trăsăturile aristocratice. Avea părul închis la culoare și grizonant, iar maxilarul sever îi era încadrat de o barbă îngrijită la milimetru, deasupra căreia ieșeau în evidență doi ochi cu aer de răpitor.

Nu încăpea nici o îndoială: era tatăl lui Miki.

Și-a ațintit privirea asupra noastră, iar eu m-am cutremurat. Am simțit impulsul de-a mă face mică sub privirea lui. Și-a umflat pieptul și...

– *Rățușcă!* a ciripit el, radiind.

A alergat spre noi cu brațele întinse.

M-am uitat fix la el șocată când a ajuns lângă Miki și a strâns-o tare în brațe, învârtind-o ca pe o copilă. A zâmbit extaziat și a mângâiat-o iubitor pe cap cu mâinile mari.

– Rățușca mea, ce mai faci? Te-ai întors! Și-a frecat obrazul

de al ei. De cât timp nu ne-am văzut?

– De la micul-dejun, tati, a răspuns Miki, șifonată ca o păpușă. Ne-am văzut azi-dimineață.

– Mi-a fost dor de tine!

– Și ne vom vedea și la cină...

– O să-mi fie dor de tine!

Miki a îndurat cu răbdare atenția pe care i-a acordat-o tatăl ei, în timp ce eu mă holbam uluită la bărbatul care, până în urmă cu o clipă, mă îngrozise doar cu o privire și care acum își cocoloșea fiica cu aceeași voce pe care o folosea Norman când încerca să-l mângâie pe Klaus.

– Of, Marcus, gata, las-o să respire!

O femeie splendidă a venit spre noi și abia atunci am înțeles că o astfel de grație nu putea fi surprinsă pe pânză. Mama lui Miki era o femeie de o finețe rară. Mișcările ei păreau a fi argint lichid, iar ea aluneca pe podea aproape ca un parfum, mătăsoasă și frumoasă.

Miki semăna mult cu ea.

– Wilhelmina, a spus femeia, zâmbindu-i lui Billie. Bună. Mă bucur să te revăd.

– Bună dimineața, Amelia! a răspuns prietena mea.

Miki a profitat de momentul acela ca să mă prezinte.

– Mami, tati, ea e Nica.

Mi-au zâmbit într-un fel care a reușit să mă încălzească.

– Nu vedem prea des prietene noi, a spus mama ei. Makayla e mereu foarte rezervată... E o plăcere să te cunoaștem.

Makayla?

S-a întors spre ea.

– Uneori mi-ar plăcea să îmbrace și haine noi, dar se încăpățânează să poarte hanoracele alea largi... Of, scumpete! Iar zdreanța aia care stă să se deșire?

Mi-am dat seama că se referea la tricoul pe care îl purta, cu logoul celor de la Iron Maiden. Mi-am dat seama că era același tricou pe care îl cususem eu pentru ea. Panda era încă acolo, brodat pe țesătură. Miki nu-l dăduse jos.

– Îl am de ani buni, i-a luat ea apărarea. Și nu se atinge nimeni de el.

– Lui Makayla îi place foarte mult cârpa aia pe care se încapățânează să o numească tricou, ne-a informat mama ei. Uneori, de teamă să nu-l fac dispărut, îl poartă chiar și când doarme...

– Tati, o poate duce șoferul pe Nica, mai târziu? Trebuie să ajungă undeva.

– Desigur, orice pentru rățușca mea, a răspuns tatăl ei cu mândrie.

M-am simțit și mai dezorientată când bărbatul care condusesse mașina și-a făcut apariția în încăperea purtând mănuși albi și ducând o tavă. Tatăl lui Miki și-a schimbat imediat expresia feței și l-a abordat cu un aer conspirativ.

– Hei, Edgard...

– Da, domnule? a întrebat majordomul cu un nas incredibil de încovoiat.

– Ai verificat să nu fi intrat *bărbați*?

– Da, domnule. Nici un exemplar masculin adolescent nu a intrat pe poartă.

– Sigur?

– Absolut.

– Bine, a încuviințat Marcus triumfător. Nici un bărbat nu trebuie să se apropie de puișorul meu!

Noroc că nu se uita la ea, pentru că expresia de pe fața lui Miki era de neprețuit.

– Noi mergem la etaj, a mormăit ea, împingându-ne pe scări.

Le-am făcut cu mâna părinților ei, iar ei ne-au răspuns la salut.

Camera lui Miki contrasta complet cu restul casei: biroul era plin de cărți și de partituri pentru vioară, pereții erau plini de postere cu formații, decupaje din reviste și fotografii. Un ursuleț panda de pluș stătea pe un scaun într-un colț al camerei.

– Părinții tăi sunt minunați, i-am spus eu. Păreau foarte implicați.

– Da, a răspuns ea. Uneori prea mult...

Crezusem că Miki nu primea atenția cuvenită de la părinții ei, dar era frumos să știu că nu era așa.

– Ești pregătită? a întrebat Billie, întorcând geanta cu susul în jos. Din ea s-a revărsat o cascadă de cutiuțe și flacoane strălucitoare care m-au vrăjit. Haide, așază-te aici, a spus ea, trăgându-mă spre scaun. Și acum... închide ochii!

– Puțin din ăsta...

Am simțit furnicături în obraji.

– Un pic și din ăsta...

Era prima dată când mă machiam. Era o senzație cu totul nouă pentru mine.

La institut mă limitam să le privesc pe femeile machiate care ne vizitau sau pe cele din ziarele pe care le arunca directoarea din când în când. Pe atunci fusesem doar o copilă cu fața cenușie și ochii mari, care se întreba cum era să strălucești așa. Acum, în schimb, eram probabil prea timidă ca să o rog pe Anna să cumpărăm câteva împreună.

– Gata! a anunțat Billie triumfătoare. Am terminat!

Am deschis ochii și m-am privit în oglindă.

– O... Uau, am șoptit încet, extrem de frapată de ce vedeam.

– Chiar că uau, a comentat și ea.

Miki, în spatele meu, se uita la mine cu brațele desfăcute, nările dilatate și ridicând dintr-o sprânceană.

– Dar... cum naiba ai machiat-o?

– De ce? a întrebat Billie, apropiindu-și fața de a mea.

M-am uitat în oglindă: fardul de pleoape de culoarea păunului, rujul roșu aprins și puțin mai sus de buze, pomeții rozalii ca două mere.

– Da, am răspuns eu. De ce?

Ne-am uitat fix amândouă la ea ca două bufnițe, iar ea s-a plesnit cu mâna peste ochi.

– Voi două... a mârâit Miki, clătinând din cap. N-am puterea necesară...

– Nu-ți place cum am machiat-o?

– Dar de când știi tu să machiezi? N-ai ținut o pensulă în viața ta! Dă-o înapoi!

I-a smuls pensula din mână și a luat câteva șervețele demachiante cu care m-a frecat tare pe față. A șters totul, după

care a luat-o de la capăt, în timp ce Billie s-a îmbufnat, cu brațele încrucișate.

– Bine, dacă tot te pricepi așa de tare, machiaz-o tu, a încuviințat ea. Eu o voi ajuta să aleagă cu ce se îmbracă!

Mi-a apucat ghiozdanul și l-a ridicat în aer cu brațele întinse.

– Aici sunt hainele pe care le-ai adus?

Am încuviințat din cap, iar Billie a desfăcut fermoarul, scoțând hainele, curioasă foc. S-a uitat la fuste și la cămăși cu o atenție care m-a stânjenit puțin.

– Asta-i drăguță... Ah, și asta... a murmurat ea, în timp ce Miki îmi trasa două linii subțiri la îmbinarea pleoapelor cu ceva ud și rece.

– Asta-mi place... Nu, asta nu... *Cerule mare!* a strigat Billie.

Am tresărit pe scaun, iar Miki a înjurat.

– Asta! Categorie! Nica, ți-am găsit rochia!

A ridicat-o triumfătoare și am simțit instantaneu cum se răsucește ceva în mine. Era rochia pe care o cumpărasem împreună cu Anna, cea de culoarea cerului, cu nasturi pe piept.

– Nu, m-am auzit murmurând, nu aia.

Nu-mi aminteam nici măcar să o fi pus în ghiozdan. Pur și simplu, vârașem hainele împăturite în ghiozdan, fără să le aleg.

– De ce nu? a întrebat Billie consternată.

Adevărul... era că nu știam nici eu.

– E... pentru ocazii speciale.

– Și asta nu e o ocazie specială?

Mi-am frânt degetele.

– Ți-am spus... Mă duc pentru că m-a rugat Lionel. Trebuie doar să vorbesc cu el.

– Și atunci?

– Și atunci... nu mă duc ca să particip la petrecere.

– Nica, e o petrecere! s-a răstit Billie. Vor fi toți îmbrăcați... *de petrecere!* Și probabil că rochia asta îți vine de minune, dar chiar că de minune... Ce ocazie mai bună ca asta să o porți?

– Nu e nevoie...

– Ba da, a răspuns ea cu o hotărâre înnoită. În ochii ei am văzut afecțiunea specifică celor care voiau să-mi facă dreptate. Toți trebuie să te vadă purtând-o, Nica... Nu va fi deplasat,

crede-mă... Și, dacă vrei, poți s-o porți și cu alte ocazii, dar azi... Azi e cu siguranță una dintre acele ocazii. Nu vei regreta, te asigur! Ai încredere în mine?

A zâmbit și apoi a întins rochia pe pat. În clipa aceea am înțeles că voia să-mi dăruiască o seară diferită, unică și emoționantă. Nu mai fusesem la o petrecere, nu mai purtasem niciodată o astfel de rochie, nu mă mai machiasem niciodată pentru a mă

pune în valoare și bănuiam că înțelesese asta. O făcea pentru mine. Ca să mă facă să strălucesc și să mă simt specială.

Totuși, când am văzut rochia aceea splendidă așteptându-mă pe pat, mi-am plecat fără să vreau capul și m-am simțit, în adâncul meu, nelalocul meu. Știam pentru cine aș fi vrut să port rochia aceea, iar el nu era la petrecere.

Miki mi-a ridicat din nou bărbia cu un deget și i-am întâlnit fără să vreau privirea. Mi-am întors privirea înainte să apuce să citească în ea umbra plină de amărăciune a chinului meu interior.

– Uite ce-am găsit! a spus Billie, ieșind din dulap.

Când îl deschisese?

Mi-a arătat o pereche de sandale transparente, finețe, cu o curea subțire care se lega în jurul gleznei. Erau foarte drăguțe. Și erau încă în cutie.

– Sunt... ale tale? am întrebat-o eu pe Miki.

A făcut o grimasă.

– Le-am primit cadou. De la ceva rude îndepărtate. Nici măcar nu sunt numărul meu...

– Dar sunt numărul tău! a zis Billie și mi le-a întins radioasă.

M-am uitat nesigură la tocul lor mic.

– N-am mai purtat tocuri...

– Haide, încearcă-le!

Le-am încălțat, iar Miki și Billie m-au pus să mă ridic.

Îmi veneau bine. Mai că n-am căzut după câțiva pași, dar lor nu li s-a părut o problemă. Billie a fluturat o mână prin aer.

– Stai liniștită, ai toată după-amiaza la dispoziție să umbli cu ele și să exersezi!

Așa mi-am petrecut restul zilei.

În cele din urmă, după ce m-am îmbrăcat cu rochia și m-au terminat de machiat, mi-au spus că mă puteam uita.

M-am supus. Și... am rămas fără cuvinte.

Eram eu. Dar nu semăna cu mine.

Gene dese și negre îmi conturau ochii gri, făcându-i să pară orbitori, iar Miki mă dăduse cu ceva pe buze care le făcea să pară două petale cărnoase. Obrajii îmi erau rozalii, plini, iar tenul, de obicei cenușiu și ușor mohorât, strălucea acum sub pistrui ca o catifea evanescentă.

O panglică de mătase albă îmi ținea părul în sus, scoțându-mi în evidență chipul și lăsând restul șuvițelor moi și desfăcute să-mi cadă peste umeri.

Chiar eram eu...

– Tipu' o să facă infarct, a răbufnit Billie, sadică și mândră.

Am privit-o cu obrajii arzându-mi, iar ea a chiuit ușor.

– Dacă aș fi avut aparatul de fotografiat, ți-aș fi făcut o poză! Arăți... *Cerule mare, pari...* Pari o păpușă! Mi-a netezit rochia peste șolduri, admirându-mă cu ochi strălucitori. La naiba, stai numai să te vadă cineva! Miki, tu ce zici?

– Am să-i spun lui Edgard să te însoțească până în fața casei, a bombănit Miki, uitându-se la mine cu coada ochiului. N-o să te plimbi așa pe stradă.

Billie a râs și m-a privit euforică.

– Ai să vezi, va fi ca un basm!

Un basm...

Sigur...

Mi-am privit reflexia cu ochi stinși, încercând să simt aceeași euforie ca ea, dar n-am reușit. În mine se afla doar o întindere uscată și pustie. Care îi șoptea *numele*.

– Ah, Nica, înainte să pleci, trebuie să vă povestesc ce mi s-a întâmplat azi!

Billie a bătut din palme, încântată. Mi-am dat seama că așteptase toată ziua să ne povestească.

– Despre ce e vorba? am întrebat eu, acordându-i toată atenția mea.

– N-o să vă vină să credeți!

Ne-am adunat lângă ea și am invitat-o să ne spună. Billie ne-a mai ținut puțin în suspans, dar se vedea că ardea de nerăbdare. În cele din urmă, a răbufnit și a spus:

– Am aflat cine îmi trimite trandafiri!

S-a așternut tăcerea. Am privit-o uluită, cu gura căscată; Miki încremenise lângă mine.

– Poftim? am întrebat eu, înghițind în sec.

– Ați înțeles bine! ne-a răspuns ea, fericită. Azi-dimineață am ieșit la cumpărături, iar în timp ce treceam prin parc, mai că nu m-am împiedicat de un baset... Cerule mare! Și a venit un tip,

și dintr-una în alta, am început să vorbim. Și aflu că merge la aceeași școală ca noi! Chestia e că am stat toată dimineața la taclale și m-a însoțit și la cumpărături. Și după ce am râs și glumit, știți ce mi-a zis? Că s-a bucurat că Findus, basetul lui, s-a împiedicat chiar de mine, pentru că așa a găsit o scuză ca să-mi vorbească. Mi-a spus că voia să o facă de mult timp, dar era prea timid. Și atunci, ei bine, atunci mi-a picat fisa! Ochii i-au scânteiat. L-am întrebat dacă el îmi dăruia trandafirul. Ce mai, am trecut direct la subiect! El m-a întrebat care trandafir. „Trandafirul alb“, i-am explicat eu, „cel pe care îl primesc

anonim în fiecare an“, și,

ei bine, ce a zis el? Știți ce a zis? *A zis că da!*

Billie s-a așteptat la o reacție festivă de care însă n-a avut parte.

N-am reușit să văd expresia de pe chipul lui Miki. Mi-am dres glasul și am spus:

– Ești... sigură? Adică, ești chiar sigură că...

– Da! Fără nici o îndoială! Ar fi trebuit să vezi ce jenat era, nu reușea să mă privească în ochi! A bătut din palme, cu părul electrizat de emoție. Vă dați seama? El e! Ați fi crezut vreodată că practic mă voi împiedica...

– Nu.

Miki, lângă mine, încă nu se mișcase. Și totuși, ceva tocmai se fisurase în ea.

– Nu e el.

– Și mie mi-e greu să cred! Jur, nu m-aș fi gândit niciodată că un tip atât de drăguț...

– Nu, a spus Miki din nou. Te-a mințit.

– *Nu, nu!* a zis Billie, clătinând din cap zâmbitoare. Nu! Mi-a spus-o clar și răspicat...

– Și tu îl crezi? Îl crezi pe un necunoscut?

– De ce nu aș face-o?

– Poate pentru că e exact ce voiai să ți se spună!

Billie a clipit, ezitantă.

– Și dacă ar fi așa? a întrebat ea încet. Ce e în neregulă cu asta?

– *Ce e în neregulă cu asta?* a repetat Miki printre dinți. Ca întotdeauna, ești prea naivă și te lași păcălită!

– Ce știi tu, ei? Nici măcar nu-l cunoști!

– Și tu-l cunoști?

– Păi, un pic, da! Am petrecut toată dimineața împreună!

– Și acum crezi orice prostie îți spune?

Billie și-a plecat bărbia, încruntată.

– Ho, ce vrei? Nu ți-aș fi spus dacă aș fi știut că aveai să reacționezi așa...

Miki și-a strâns pumnii, tremurând de frustrare.

– Și la ce reacție te așteptai?

– Să te bucuri pentru mine! Nica se bucură pentru mine! a zis ea, întorcându-se spre mine. Nu-i așa?

– Eu...

– Ar trebui să mă bucur că te lași fraierită de primul tip care trece pe lângă tine?

Nu îmi plăcea întorsătura pe care o luau lucrurile. Am simțit ceva urât trosnind în aer.

– Nu m-am lăsat fraierită! Mi-a spus...

Miki a ridicat vocea:

– *Nu e el!*

– *Ba da!* s-a răstit Billie, strângând din degete. Nu mai crede mereu că doar tu ai dreptate!

– Iar tu nu mai crede orice!

– *De ce?* a insistat Billie, pe un ton schimbat. Pentru că ți-e atât de greu să crezi că cineva ar putea fi interesat de mine?

– Pentru că te simți prea singură ca să vezi dincolo de tine!

Miki și-a dat seama că spusese prea multe când o străfulgerare de surprindere i-a străbătut privirea celei mai bune prietene

ale ei. M-am uitat la ele cu răsufarea tăiată și am simțit sub picioare un cutremur pe care nu îl puteam opri.

– Ah, așa deci? a șoptit Billie, privind-o rănită. Tu, în schimb, n-ai nevoie de nimeni, nu-i așa? Părinții tăi sunt suficient de prezenți încât să-ți permiți să te porți urât cu toată lumea?

– Ce treabă are asta? a ripostat Miki, roșie la față.

– Are! Pentru că așa faci mereu! *Mereu!* Nu reușești nici măcar să te bucuri pentru mine!

– *Nu e el!*

– Asta vrei tu! a țipat ea, vărsându-și ranchiuna. Tu *vrei* să nu

fie el! Vrei să fii singură, ca tine, pentru că nimeni altcineva

nu te suportă!

– *Ah, îmi pare rău!* a urlat Miki, năpădită de furie. Îmi pare rău dacă la ora 4.00 dimineața n-ai pe cine să suni în

afară de mine! Probabil că suferi tare în clipele alea, când îmi mărturisești cât de singură te simți!

– Ție îți place că te sună cineva! a răbufnit Billie printre lacrimi. Te bucuri de asta, e singura consolare pentru caracterul tău scârbos! *Nimeni* nu vrea să aibă de-a face cu tine!

– NU E EL!

– Oprește-te!

– Nu e el, Billie!

– De ce? a țipat ea.

– *Pentru că sunt eu!*

Fața lui Billie s-a strâns într-un spasm rapid. S-a uitat fix la prietena ei, nemișcată, fără cuvinte.

– Poftim? a îndrăznit ea să întrebe după o clipă.

– Sunt eu, s-a răstit Miki. N-am reușit nici măcar să mă uit la ea, în timp ce a adăugat: Eu am fost mereu.

Billie a privit-o consternată, într-un fel pe care nu-l mai văzusem până atunci.

– Nu e adevărat, a murmurat ea după o clipă. Circumspecția de pe chip i s-a înăsprit. Nu e adevărat, mă minți...

– Ba e.

– Nu! a răbufnit ea, tremurând. Nu, minți! Mă minți!

Miki a tăcut.

Iar în fața acelei tăceri înfrânte, convingerea din ochii lui Billie s-a preschimbat în cenușă. Încet... a început să clatine din cap.

– Nu, nu te cred, a șoptit ea, de parcă ar fi încercat să se convingă pe ea însăși. De ce ai fi făcut-o? De ce... De ce ai fi... A mijit ochii. Din milă?

– Nu...

– Pentru că ți se păream jalnică? Așa e? a întrebat ea, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe față. Te emoționam prea tare?

– Nu!

– Așa nu aveam să mă mai plâng de cât de singură mă simțeam? De-asta?

– Oprește-te!

– Spune-mi adevărul! O dată pentru totdeauna!

Miki a făcut atunci un gest disperat.

Singurul care putea exprima ce simțea.

A prins-o pe Billie de față și și-a lipit buzele de ale ei.

A fost totul prea brusc. Billie a clipit, confuză, cu ochii plini de groază și de consternare, iar în clipa următoare a împins-o cu toată forța.

S-a dat în spate cu încheietura mâinii aproape de buze, tremurând și în stare de șoc. S-a uitat fix la cea mai bună prietenă a ei în ultimul mod cu care ai privi pe cineva pe care îl cunoști de o viață, cu care ai împărtășit zâmbete și lacrimi.

Iar în fața acelei priviri, am auzit vuietul scos de inima lui Miki care se frângea în două.

Apoi Billie s-a întors și a luat-o la fugă.

– Billie! am strigat-o tulburată.

M-am oprit în afara camerei și am văzut-o dispărând în capătul coridorului, după care cineva s-a înghiontit în mine și m-am împleticit în față.

– Miki... m-am bâlbâit eu și am întins mâna spre ea, în timp ce se îndepărta în cealaltă parte, înăbușindu-și lacrimile.

M-am întors într-o parte, apoi în cealaltă, îndurerată, fără să știu după care dintre ele să mă duc.

Nu le mai văzusem niciodată certându-se în halul ăla, niciodată... Își spusese lucruri îngrozitoare, pe care nici măcar nu le credeau cu adevărat. Știam că așa era. Furia putea scoate la iveală ce era mai rău chiar și din cele mai bune persoane.

M-am gândit la Miki, la toate lucrurile care o făceau cu siguranță să se rupă în bucăți. Totuși, știam că ea îndurase în fiecare zi solitudinea sentimentelor care o încercau și reușise să nu se piardă cu firea.

Billie, în schimb, probabil că era șocată...

M-am întors și am alergat spre ea. Am deschis ușile pe rând, până am găsit-o în ceea ce probabil că era un mic salon în care se servea ceaiul. Stătea ghemuită pe podea, cu

brațele în
jurul genunchilor.

M-am apropiat de ea cu grijă și mi-am dat seama că nu tremura, ci plângea.

M-am apropiat de ea. Îmi părea rău din inimă. Cu toată delicatetea din lume, mi-am pus mâna pe umărul ei și apoi m-am aplecat să o îmbrățișez de la spate. Am sperat să nu i se pară intruziv, dar teama aceea a dispărut când m-a strâns mai tare de brațe, acceptându-mi prezența.

– Nu trebuie să rămâi aici, a șoptit ea cu voce răgușită. Nu-ți face griji pentru mine... Pleacă sau o să pierzi petrecerea!

Dar eu am clătinat din cap. Fără să ezit, mi-am dat jos sandalele și m-am așezat lângă ea.

– Nu, am răspuns eu. Rămân cu tine.

CAPITOLUL 26. Cerșetorii de basme

Nu contează dacă ești distrus.

Nu contează dacă sunt distrusă.

Chiar și mozaicurile sunt făcute din cioburi sparte.

Și totuși, privește ce minunăție!

Billie a rămas tăcută multă vreme. A privit în gol, cu lacrimile uscate și privirea distrusă de plâns.

Nu-mi puteam închipui ce simțea în clipa aceea. Probabil că prin fața ochilor i se derula prietenia lor de o viață.

Aș fi vrut să o alin. Să-i spun că totul avea să fie din nou ca înainte.

Dar poate că adevărul era că unele lucruri erau menite să se schimbe, în pofida eforturilor noastre. Lucruri care se schimbă

în mod inevitabil, pentru că viața își urmează cursul.

– Sunt bine, a spus ea, când am mângâiat-o și și-a amintit că încă eram acolo.

Oricât m-aș fi forțat să o cred, știam că nici măcar ea nu credea asta.

– Știu că nu e așa, am răspuns eu. Nu trebuie să te prefaci.

Billie a închis ochii. A clătinat ușor din cap, ca o marionetă ciobită.

– Doar că... nu-mi vine să cred.

– Billie, Miki...

– Te rog, eu... m-a întrerupt ea distrusă. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Mi-am plecat capul.

– Nu a făcut-o din milă, am șoptit eu oricum, fără s-o privesc. Trandafirul... Nu ți l-a dăruit din compasiune. Știi că n-ar fi făcut-o niciodată din acest motiv.

– Nu mai știu... nimic.

– Ceea ce s-a întâmplat nu trebuie să te facă să te îndoiești de toată prietenia voastră, am spus eu, încercând s-o privesc în ochi. Relația voastră a fost mereu reală, Billie... Mai mult decât crezi. Am văzut-o înghițind în sec și am adăugat: Te... iubește cu tot sufletul...

– Te rog, Nica! Billie a strâns din buze de parcă orice cuvânt în clipa aceea ar fi putut s-o rănească. Am nevoie de... o clipă. Ca să asimilez. Știu că nu vrei să mă lași singură, dar nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea. Voi fi bine... Și-a dat seama că o priveam temătoare și a părut să vrea să mă liniștească. Aș vrea doar să rămân singură.

– Ești sigură?

– Da, categoric, a spus ea, încercând să zâmbească nesigur. Serios, e totul în regulă. În plus, trebuie să mergi la o petrecere, nu-i așa?

– Nu, nu contează. Și, în plus, e târziu...

– Și ce-i cu asta? a întrebat ea. Doar nu vrei să-mi spui că am petrecut atâta vreme ca să te pregătim degeaba? Nu accept așa ceva... În plus, sunt convinsă că Lionel te așteaptă oricum.

M-am gândit cum să-i răspund, dar mi-a luat-o înainte:

– Ar trebui să mergi. Arăți minunat. E seara ta. Nu vreau să o strici din cauza mea.

– Și tu? am întrebat eu, de parcă aș fi căutat un motiv ca să rămân. Ce vei face?

– Eu voi fi bine. Ți-am spus, e totul în regulă. Am rugat-o deja pe bunica să vină să mă ia. Va ajunge din clipă în clipă, ca să mă ducă acasă.

I-am spus că alesesem deja să rămân, dar ea m-a ridicat în picioare, mi-a netezit rochia peste umerii și m-a asigurat că nu trebuia să-mi fac griji. Înainte să apuc să insist, m-a împins deja cu delicatețe din cameră.

– Du-te, mi-a zis ea, zâmbind cu tristețe, fără s-o pot contrazice. Și distrează-te! Fă-o și pentru mine! Ne auzim mâine.

M-am trezit pe coridor, în timp ce ușa se închidea în spatele meu. Cu toate acestea, odată rămasă singură, în loc

să mă supun, m-am îndreptat în cealaltă parte.

Am căutat-o pe Miki după fiecare uşă.

Când am găsit ultima cameră închisă, am înţeles că acolo trebuia să fie, așa că am bătut la uşă.

Am strigat-o de mai multe ori, după care am şoptit că îmi părea rău pentru ce se întâmplase. I-am spus că nu voiam să-i invadez spaţiul, că mă putea lăsa să intru, chiar dacă nu voia să vorbească. Că aveam să stau, pur şi simplu, acolo, lângă ea.

Tot timpul.

Dar nu mi-a răspuns.

Miki nu a deschis uşa, iar eu am ținut de mâner, holbându-mă la ea și simțind nevoia să o văd.

– Domnișoară, m-a strigat cineva.

M-am întors, și Evangeline m-a privit cu părere de rău.

– Mașina vă așteaptă ca să vă ducă oriunde vreți.

I-am aruncat o privire plină de angoasă, ca o rugămintă tăcută de la care nu m-am putut abține.

– Aș vrea s-o văd pe Miki...

– Domnișoara preferă să nu vadă pe nimeni acum, a răspuns ea lent, aruncându-mi o privire care spunea mai mult decât o mie de cuvinte. I-a spus însă șoferului să vă ducă la adresa indicată. Mașina vă așteaptă pe alee.

Nu voiam să plec așa, fără ca măcar s-o văd. Evangeline și-a împreunat mâinile în față, consternată.

– Îmi pare rău.

Mi-am plecat privirea, după care m-am uitat din nou spre uşă. Am privit neputincioasă uşa închisă, după care am renunțat și am urmat-o în jos pe scări.

Evangeline mi-a întins jacheta, pe care am strâns-o rulată la piept. În cele din urmă, după ce mi-a urat seară bună, m-a condus până la uşă și m-a invitat spre mașină.

Edgard mi-a deschis portiera. I-am mulțumit și m-am așezat pe bancheta din spate, după care scârțâitul pietrișului ne-a însoțit până la poartă.

M-am întors și am mai aruncat o privire spre casă. Într-o clipită, a dispărut în spatele ramurilor de chiparos.

Am ajuns în fața casei lui Lionel cu unghiile înfipite în rochie și muzica de-afară ce făcea mașina să vibreze. M-am trezit holbându-mă la oamenii îngrămădiți în grădină fără să reușesc să mă mișc.

– Nu e adresa corectă? m-a întrebat Edgard.

– Ba da... Ba da, e.

Mă simțeam ținută de scaunul acela, de parcă inima mi-ar fi prins rădăcini. Cu toate acestea, privirea în expectativă a

lui Edgard m-a făcut să mă simt suficient de jenată încât să deschid ușa.

Am coborât în întunericul de pe strada luminată de felinare.

Trotuarul era plin de oameni, iar muzica era atât de tare, încât abia de-mi auzeam gândurile. În mulțimea aceea de băieți la bustul gol, lăzi de bere și țipete, m-am simțit inadecvată în rochia mea confecționată cu grijă.

Am rămas nemișcată, ca un stâlp de sare, și cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât ceva din interiorul meu făcea tot mai mult cale întoarsă.

Ce căutam acolo?

Abia ce ajunseseam și deja voiam să plec. Ar fi trebuit să-mi croiesc drum printre oameni și să-l caut pe Lionel, dar m-a cuprins lent senzația că mă aflam în locul greșit.

Dintr-odată, mi-am dat seama ce simțeam.

Nu era în regulă.

Ceva mi se părea dureros de nelalocul lui. Ceva nu se alinia. Nu se potrivea.

Eu.

Tot ce ținea de mine, suflet și trup.

Mi-am văzut reflexia în geamul unei mașini, rochia aceea care mă făcea să arăt ca o păpușă.

Dar la interior eram făcută din cenușă și hârtie. La interior aveam stele și ochi de lup. Aveam sufletul împărțit în două, dar fără cealaltă parte, nici măcar respiratul nu mai părea să aibă sens.

Mersesem acolo cu speranța că aveam să uit și, poate, să găsesc în Lionel un motiv să rămân. Dar mă amăgisem.

„Nu-ți poți înșela inima“, au urlat universurile pe care le înlănțuisem. Și în ochii mei triști am văzut nevoia, neostenită

și nepotolită de *el*.

De Rigel.

Rigel care prinsese rădăcini în mine. Rigel care se ancorase de trupul meu în felul acela delicat și distructiv pe care îl au florile înainte de a muri. Rigel care era constelația mea de fiori.

Nu există basme pentru cei care cerșesc un final fericit. Acesta era adevărul.

Iar în clipa în care am recunoscut-o față de mine însămi, nu am mai putut înțelege ce căutam acolo.

Nu aveam ce să caut la petrecerea aceea. Nu era locul meu. Nu avea să mă facă să uit sentimentele pe care le nutream. Avea doar să le umple de spini.

Am hotărât să plec. Aveam să găsesc alt moment în care să vorbesc cu Lionel, acum voiam doar să mă întorc acasă.

Dar înainte să apuc să plec, am simțit pe cineva ridicându-mă în brațe.

Mi-am înăbușit un țipăt. Cineva m-a ridicat, m-a întors și m-a săltat pe brațe ca pe un sac de cartofi. Poșeta mi s-a agățat de ceva.

– Hei, am prins și eu una! a spus străinul care mă ținea în brațe și l-am văzut cu groază pe un prieten de-al lui făcând la fel cu o fată care chicotea.

– Și acum? a întrebat unul dintre ei, entuziasmat.

– Să le aruncăm în piscină!

Au urlat cu putere și s-au îndreptat ca nebunii spre casă. M-am zbatut în toate felurile posibile, rugându-l să-mi dea drumul, dar a fost în zadar. Măinile îi erau atât de lipicioase, încât eram convinsă că avea să-mi lase urme pe picioare.

Doar după ce au ajuns în casă, s-au oprit amândoi din nebunia lor și au privit în jur confuzi.

– Hei, dar aici nu e piscină, a mormăit unul dintre ei.

Am profitat de momentul acela și m-am rostogolit din brațele lui și am fugit de-acolo înainte să mă prindă din nou.

Înăuntru era ca în infern. Oamenii urlau, dansau, se sărutau. Un tip dădea pe gât un butoi de bere printr-un furtun, încurajat de o mulțime mică de oameni. Un altul își flutura șapca, mișcându-se de parcă ar fi călărit un taur de rodeo. Când am reușit să văd mai bine, mi-am dat seama că era mașina roșie de tuns iarba a lui Lionel.

Am căutat ușa cu o privire confuză, fiind prea scundă ca să văd pe deasupra tuturor capetelor.

M-am strecurat printre spinări și brațe, căutând ieșirea, dar cineva m-a înghiontit puternic cu umărul și mai că n-am căzut la pământ.

– Scuze! a spus o fată, încercând să-și tragă prietena după ea.

De ce păreau toți să-și fi pierdut mințile?

– Iart-o, serios! A băut prea mult...

– Era atât de frumos! s-a răstit cealaltă de parcă ar fi văzut un extraterestru. Era o bunăciune, fir-ar să fie, și tu nu mă crezi! *Nu mă crezi!*

Am încercat să o ajut să se ridice, iar ea s-a lăsat pe mine.

– Era cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată! mi-a urlat în față, mirosind a alcool.

– Da, în regulă, în regulă, a mormăit prietena ei. Un tip din altă lume, înalt, foarte frumos, și cu ochii „mai negri ca noaptea“... Sigur, cum să nu...

– Era *mortal!* a scâncit fata. Unul așa frumos ca el nu se poate perinda pur și simplu pe aici! A trebuit să încerc să-l ating, înțelegi? Cu pielea aia atât de albă, nici măcar nu părea real...

Am încremenit. Împietrită, m-am trezit cu surprindere că o strângeam de braț mai tare decât era nevoie.

– Băiatul pe care l-ai văzut... avea părul negru?

S-a luminat la față, plină de speranță.

– Deci l-ai văzut și tu! Ah, știam eu că nu am visat...

– Unde l-ai văzut? Era... Era aici?

– Nu, s-a plâns ea. L-am văzut afară. Cu o clipă înainte era acolo, se plimba pe stradă, și am încercat să mă apropiu de el. Cerule mare! În clipa următoare nu mai era...

M-am întors și m-am împins ca să ajung la ușă. Inima îmi bătea cu putere.

Era el. O simțeam în fiecare atom din corp.

Dar probabil că soarta avea ceva împotriva mea. Eram aproape de ieșire când, dintr-odată, am simțit cum mă prinde cineva de încheietura mâinii. M-am întors în spate și am întâlnit singura privire pe care nu aș fi vrut să o văd.

– Nica?

Lionel m-a privit de parcă nu eram reală.

– Ești... aici, s-a bâlbâit el, apropiindu-se. Am crezut că nu te voi vedea... Am crezut că... nu vei veni, dar în schimb...

– Lionel, am murmurat eu îngrozită. Îmi pare rău... Îmi pare foarte rău, dar trebuie să plec...

– Mă bucur că ai venit, a bolborosit aproape de obrazul meu, făcându-mă să mă trag în spate.

Emana un miros de alcool foarte puternic și, din cauza zgomotului, nu am reușit să înțeleg ce zicea.

– Trebuie... să plec.

Muzica era prea tare și n-am reușit să mă fac înțeleasă, așa că m-a luat de mână și mi-a făcut semn din cap să-l urmez. M-a dus spre bucătărie, unde, odată intrați, am găsit câțiva tipi lângă frigider ocupați să ia beri din el. Au plecat râzând, iar Lionel a închis ușa, ca să putem vorbi.

– Îmi pare rău că n-am mai dat nici un semn, am spus eu cu sinceritate. Ar fi trebuit să-ți spun ceva. Dar, Lionel, nu eram sigură că voi veni, iar acum...

– E de ajuns că ești aici, a murmurat el, cu voce târăgănată.

Mi-a zâmbit cu o privire luminoasă și distantă. A umplut un pahar de plastic roșu cu puncte și mi l-a întins.

– Poftim!

– Ah... Nu, mulțumesc.

– Haide, gustă, a insistat el zâmbind larg, după care a sorbit lung din el în locul meu. Haide, doar o înghițitură!

La insistența lui, am hotărât să-i fac pe plac. Eram pe punctul de-a mă întoarce acasă, așa că ce mare lucru? Am gustat

băutura și m-am trezit strângând din pleoape. Am făcut o grimasă, iar el a părut satisfăcut.

– E bun, nu?

Am tușit forțat. Atunci mi-am dat seama că probabil avea mult alcool.

– Știi, credeam că n-am să te văd, l-am auzit spunând. Când l-am privit în ochi, am văzut că mă privea de la o distanță periculos de mică. Am crezut că nu vei veni...

Am simțit nevoia să fiu sinceră, să-l privesc în ochi și să-i spun că, de fapt, nu puteam rămâne.

– Lionel, aș vrea să-ți explic...

– Nu spune nimic, am înțeles deja totul, a răspuns el, după care mai că n-a căzut pe mine.

Am lăsat paharul din mână și l-am ridicat, clătinându-mă pe tocuri.

– Te simți bine?

A chicotit.

– Doar... am băut puțin...

– Mi se pare că ai băut ceva mai mult, am murmurat eu.

– Am văzut că nu mai vii... Am crezut că mi-ai tras țeapă...

M-am așteptat să-l aud chicotind din nou, dar nu s-a întâmplat. S-a așternut în schimb tăcerea și momentul acela s-a prelungit. În clipa următoare i-am simțit mâna alunecând peste blatul de lângă mine. L-am privit în ochi, iar Lionel a înghițit în sec, cu capul înclinat în dreptul capului meu.

– Dar acum ești aici...

– Lionel, am șoptit eu și i-am simțit mâna alunecându-mi peste încheietură.

– Ești aici și ești... mai *frumoasă* ca niciodată...

M-am dat în spate, dar acolo era blatul. I-am pus o mână în piept, dar de cealaltă, din păcate, mă ținea el strâns. L-am privit alarmată.

– Ai spus că vom vorbi, am spus eu ezitant, dar trupul i-a alunecat pe rochia mea.

– Să vorbim? a șoptit el, lăsându-se pe mine. Nu e nevoie să vorbim...

Mi-am întors fața, încercând să o ascund în umărul lui, dar nu m-a ajutat. Buzele lui le-au găsit oricum pe ale mele, acoperindu-le cu totul. M-a sărutat pe blatul din bucătărie, mirosul de alcool amestecându-se cu respirația mea. Gura lui umedă a urmărit-o pe a mea, aproape sufocând-o, iar eforturile mele de a-l face să se oprească au fost în zadar.

– Nu... Lionel!

L-am împins tare în piept, încercând să scap de un lucru pe care nu-l voiam, dar și-a ridicat mâna spre fața mea, ca să mă sărute și mai adânc. M-a prins de păr, ca să mă țină nemișcată, și m-am trezit incapabilă să mă mișc.

– Te rog...

Nu m-a ascultat. A făcut singurul lucru în stare să mă frângă în bucăți. M-a prins de ambele încheieturi. Și le-a strâns.

Iar realitatea s-a prăbușit.

O descărcare mi-a străbătut șira spinării, o teamă veche și viscerală mi-a apăsât inima în piept și am început să respir șuierat.

Strângerea, panica, curelele peste încheieturi, brațele blocate. Pivnița întunecată. Trupul mi s-a încordat, sufletul mi s-a revoltat.

S-a auzit un scârțâit puternic când Lionel mi-a dat drumul.

Un lichid portocaliu l-a udat, iar paharul de plastic s-a rostogolit pe jos, rupt în mai multe locuri. Îmi smucisem brațul și apucasem primul lucru pe care pusesem mâna și i-l aruncasem în față.

M-am uitat fix la el cu ochii mari și șocați, după care am fugit de-acolo.

Am ieșit din bucătărie și m-am împins printre oameni, ca să ies din casă, ca să las în urmă groaza care îmi pătrunsese până în măduva oaselor. Bătăile inimii mă asurzeau. Mă simțeam înghețată, umedă și alunecoasă.

Realitatea pulsa în jurul meu și mi s-a făcut rău, iar gâtlejul mi s-a strâns, otrăvindu-mă cu senzații familiare. Am simțit că mă sufoc între toate acele corpuri care mă apăseau, până când, dintr-odată, un țipăt m-a făcut să-mi vin în fire și să tresar.

M-am întors împreună cu toți ceilalți. Și am încremenit.

Am văzut o pată întunecată zburând pe lângă noi.

Un liliac mic intrase pe fereastra deschisă și acum se zvârcolea prin sufrageria plină de oameni, orbit de lumină și de

zgomote. Câteva fete au urlat oripilate, altele și-au acoperit părul cu mâinile.

M-am uitat fix la el, în timp ce inima îmi bătea foarte repede. S-a izbit de o veioză, năucit, încercând să găsească o cale de ieșire, când un pahar a spintecat aerul și l-a lovit în plin, făcându-l să se izbească de perete.

Cineva a râs, vocile s-au întetit.

Un alt pahar a zburat prin aer și, când s-a izbit de perete, au izbucnit și mai multe râsete. Frica s-a transformat curând în divertisment. Într-o clipită au început să zboare de toate prin aer: bile de aluminiu, mucuri de țigară, capace și bucăți de plastic.

O ploaie de gunoaie s-a revărsat peste el, iar scena aceea mi-a sfâșiat inima.

– Nu! am strigat eu. Nu! Opriți-vă!

A căzut într-o băltoacă de puncti, iar aripile i s-au îmbibat de alcool. Râsetele s-au întetit, iar eu i-am apucat de brațe pe cei care se aflau mai aproape.

– Ajunge! Opriți-vă!

Și totuși, nimeni n-a părut să mă asculte. Au continuat să ațâțe, să țipe amuzați. Era insuportabil.

Partea aceea autentică a mea a preluat controlul. M-am înghiontit și mi-am croit drum prin mulțime până am ajuns la el dincolo de zidul de persoane care îl înconjura.

L-am văzut ghemuit la perete și n-am putut decât să mă arunc spre el și să-l iau în mâini.

Bile de hârtie au plouat peste mine, iar cineva a aruncat cu o țigară în mine.

Am strâns liliacul la piept, încercând să-l protejez, și am simțit cum se agăța cu disperare de mine, zgâriindu-mi pielea cu ghearele lui mici. M-am uitat în jur îngrozită și am simțit din nou acel fior, acea groază care îmi sfâșia respirația.

Am văzut toate acele brațe ridicându-se deodată – și pe directoare ridicând vocea, ridicând mâinile, degetele ei strângând, împingând și trosnind coaste –, iar panica a vuit în mine mai tare ca înainte.

Am trecut de zidul acela de persoane care se îmbrânceau, fără să știe că zdrobeau pe cineva.

Când am reușit să găsesc ieșirea, am luat-o la sănătoasa pe trotuar, lăsând în urmă infernul acela, alergând ca apucata. Riscam să cad pe tocuri, dar nu m-am oprit. Am alergat chiar dacă mușchii mă dureau, până când zgomotele s-au atenuat în spatele meu, am alergat până acasă.

M-am liniștit doar când am văzut gărdulețul la câțiva metri de mine. Mi-am tras sufletul, aruncând o privire plină de anxietate în spate. Apoi mi-am plecat privirea spre căldura care mă gâdila pe gât: liliacul era tot acolo, agățat de mine. Tremura. Mi-am

plecat obrazul spre căpșorul lui, mângâind încet creatura aceea atât de mică și de neînțeleasă.

– E totul în regulă, am șoptit eu.

Și-a ridicat capul și i-am întâlnit privirea confuză. Doi ochi negri lucioși ca două bile de marmură mi-au mers drept la inimă.

Nimic în lume nu mi-a amintit mai mult de Rigel ca acea creatură a nopții cu gheare, înfricoșată, pe care o țineam în brațe. Aș fi vrut să mă întorc, să-l țin în brațe și să rămân cu el. Să-i spun că-mi lăsase totul. Că pe dinăuntru eram plină de el, de dezastrele și de fiorii lui.

Și că nu mai știam să trăiesc fără el.

Am înghițit în sec, mi-am deschis mâinile și l-am lăsat pe liliac să zboare. Mi-a zgâriat stângaci pielea, după care a reușit să-și ia zborul.

M-am pierdut privindu-l, după care am auzit pași în spatele meu. Abia de-am apucat să-l văd făcându-se nevăzut în întuneric, că am și simțit cum mă prinde cineva de umăr, forțându-mă să mă întorc.

Am văzut doi ochi tulburați și am tresărit.

– Nica, a zis Lionel, gâfâindu-mi în față. Dar ce... ce faci?

– Dă-mi drumul, am murmurat eu pe un ton urgent, încercând să scap de atingerea lui.

Când mi-a atins pielea, m-am alarmat și m-au încercat imediat senzații neplăcute.

– De ce ai plecat așa?

M-am dat în spate, eliberându-mă din strânsoarea lui, dar el m-a prins din nou. Și știam că nu-i stătea în fire, știam că Lionel nu era așa, dar tot m-am temut de el.

– Ce înseamnă toate astea? Mai întâi vii și apoi pleci așa?

– Mă doare, am spus eu și mi-am auzit vocea subțiindu-se de frică, de sentimentul de neputință, de teama care creștea, sufocându-mă.

Am încercat să-l resping, dar nu m-a lăsat: m-a prins de umeri, nerăbdător, și m-a scuturat furios.

– La naiba, oprește-te și uită-te la mine!

Lionel și-a luat brusc mâinile de pe mine. S-a clătinat în spate și s-a prăbușit la pământ cu atâta forță, încât i s-a tăiat răsufarea.

Printre lacrimi, am văzut doar silueta înaltă și înfricoșătoare care s-a strecurat prin întuneric, punându-se între mine și

el. Pumnii strânși pe lângă corp ardeau de un calm nemișcat

și periculos.

Rigel l-a privit de sus, cu venele de la încheieturile mâinilor ieșite în relief și cu frumusețea aceea crudă de diavol întunecat.

– Nu o... *atinge*, a șuierat el lent și implacabil.

În ochi îi strălucea o furie atât de rece, încât vocea suavă mi s-a părut înspăimântătoare.

– Tu! s-a răstit Lionel cu o ură oarbă, târându-se pe coate.

Rigel a ridicat din sprânceană.

– *Eu*, a încuviințat el batjocoritor, după care a prins cu putere părul lui Lionel.

L-a țintuit cu capul la pământ, lăsându-l să se zvârcolească pe asfalt ca o pradă care respira șuierat.

Nu mai respiram. În ochii lui Rigel se putea vedea violența aceea nemiloasă care devora orice scânteie de lumină.

Și-a întors fața spre mine. S-a uitat la mine peste umăr, o privire care mi-a pătruns până în suflet.

– Du-te în casă!

Am deschis poarta cu un nod în gât și mâini tremurătoare. Am crezut că avea să-și reverse ferocitatea asupra lui Lionel, dar, în schimb, i-a dat drumul cu mișcări foarte lente. I-a aruncat o privire intimidantă și apoi a dat să mă urmeze. Dar Lionel

a gemut și l-a apucat de tivul blugilor, și-a înfipt cu putere unghiile și a încercat să-l rănească în toate modurile posibile.

– Te crezi erou? i-a urlat furibund. Asta crezi că ești, nu? Crezi că ești personajul bun?

Rigel s-a oprit.

– Personajul bun? a șoptit el pe un ton jos și înspăimântător. *Eu... personajul bun?*

În întuneric, buzele albe i s-au arcuit.

A zâmbit.

A zâmbit cu rânjetul acela de monstru al întunericului, cu rânjetul acela care mă făcuse de multe ori să tremur.

Mâna care îl apucase a aterizat pe pământ, zdrobită brutal de pantoful lui. Lionel s-a zvârcolit la picioarele lui, confuz și în dureri, iar Rigel l-a călcat violent pe mână, până degetele i s-au lărgit, rând pe rând.

– Vrei să privești în mine? Te-ai pișa pe tine înainte să deschizi ochii, a șuierat el pe un ton înfricoșător, iar eu am crezut că avea să-i rupă încheietura mâinii. Ah, nu, nu am fost niciodată personajul bun. Vrei să vezi cât de *rău* pot fi?

L-a călcat mai tare, cu atâta forță, încât am auzit oasele trosnindu-i.

Am suspinat. Rigel și-a încleștat maxilarul și și-a întors brusc ochii, adânci și migdalați, spre mine. Abia atunci a părut să-și aducă aminte că-i priveam.

S-a uitat fix la mine într-un mod pe care nu am reușit să-l descifrez, dar câteva clipe mai târziu, contrar așteptărilor mele, și-a strâns pumnii și i-a dat drumul cu un gest sec. Lionel și-a tras imediat mâna, gemând și clătinându-se. A rămas neputincios pe stradă, după care Rigel i-a întors spatele o dată pentru totdeauna, îndreptându-se ca un înger formidabil spre mine.

În clipa următoare, zgomotul încuietorii de la casă a răsunat în tăcere.

Ochii mi s-au adaptat la beznă. Încet, conturul lui Rigel s-a desenat în întuneric: se afla în spatele meu, cu spatele rezemat de ușă. Părul negru îi acoperea fața, iar maxilarul i se întrezărea ca o coasă în întuneric.

Am tremurat când i-am auzit respirația. Intimitatea aceea a reaprins tot ceea ce încercasem cu disperare să înăbuș. Eram o statuie de carne și dorințe, care cu greu reușea să nu se destrame. Pentru prima oară m-am întrebat dacă avea să existe vreodată o modalitate de a trăi împreună fără să sângerăm. Oare urma să vină vreodată ziua aceea în care nu aveam să ne mai rănim reciproc?

– Ai dreptate. Doar... mă amăgesc singură. Mi-am plecat fața, pentru că nu mă mai puteam minți singură. Mi-am dorit mereu un final fericit... L-am căutat în fiecare clipă, sperând ca într-o zi să-l găsesc. Mi l-am dorit încă de când *Ea*... directoarea... mi-a dat un motiv să sper la un viitor mai bun. Dar adevărul este... Am strâns din buze,

înfrântă, predându-mă complet. Adevărul este că tu, Rigel, tu faci parte din basm. Lacrimile mi-au înceteșat vederea. Poate că ai făcut de la bun început. Dar n-am avut niciodată curajul să văd asta, pentru că mă temeam să nu pierd totul.

Nu s-a mișcat, învăluit în tăcere. Mi-am întors capul într-o parte, încercând să controlez emoțiile care nu-mi dădeau pace. Inima îmi exploda și eram pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

Am văzut pianul care lucea slab. M-am uitat la el preț de-o clipă, după care mi-am simțit picioarele îndreptându-se spre el.

Am atins ușor șirul de clape albe, de parcă i-aș fi simțit mâinile. M-am întristat când m-am gândit la ce spusese Lionel.

– Nu e adevărat că ești rău. Eu știu cum ești la interior și nu e nimic urât sau înspăimântător în tine. Tu nu ești așa, am șoptit eu. Văd în lăuntrul tău tot binele pe care tu nu reușești să-l întrezărești.

– E în firea ta, am auzit după o vreme în spatele meu. Să cauți mereu lumina în lucruri, ca o molie.

Acum se afla în pragul ușii. Umbrele îi făceau chipul dureros de frumos, dar privirea îi era stinsă, lipsită de viață.

– O cauți și acolo unde nu e, a spus el lent. Și acolo unde nu a fost niciodată.

L-am privit cu ochi lipsiți de apărare și înfrânți, clătinând din cap.

– Fiecare dintre noi strălucește de ceva, Rigel, de ceva ce avem în noi. Am căutat mereu binele în lume. Și l-am găsit în tine.

Și nu contează care e adevărul, pentru că singura lumină pe care o văd acum ești tu. Oriunde privesc, în orice clipă, te văd doar pe tine.

În întuneric, i-am întrezărit ochii scânteindu-i ușor. Privirea aceea... Nu aveam să o uit vreodată.

I-am văzut inima în ochii aceia. Am văzut cât era de mototolită, de rănită și de sângerândă. Dar și strălucitoare, vie și disperată.

Eram un lucru imposibil și o știam amândoi.

– Nu există basme, Nica. Nu pentru cei ca mine.

Iată-ne! Confruntarea finală.

Nu existau pagini care să continue povestea aceea de tăceri și înfiorări, nu pentru noi. Sufletele noastre se urmăriseră reciproc toată viața, iar acum ajunseseră la capăt de linie.

Nu ne potriveam cu nimeni pentru că eram diferiți. Iar cei diferiți, ca noi, aveau un limbaj pe care nimeni altcineva

nu-l înțelegea.

Limbajul inimii.

– Nu vreau ceva din care tu nu faci parte, am găsit eu puterea să recunosc, o dată pentru totdeauna, cu voce tare.

Tocmai ce-i șoptisem lucruri de nemărturisit, dar nu-mi păsa, pentru că-i șoptisem doar adevărul.

– Aveai dreptate. Suntem stricați... Nu suntem precum ceilalți. Dar, Rigel, poate că ne-am frânt în bucăți ca să ne potrivim mai bine.

Nimeni nu-mi cunoștea demonii mai bine ca el. Nimeni nu-mi cunoștea cicatricele, traumele, temerile.

Iar eu învățasem să-l văd ca nimeni altul, pentru că în inima aceea atât de diferită o regăsisem pe a mea.

Ne aparțineam într-un mod pe care nimeni altcineva nu l-ar fi înțeles.

Și poate că era adevărat, poate că era în firea noastră să distrugem lucrurile. Dar în felul acela *distrugător și distrus* de a fi eram ceva aparte, doar al nostru.

Groază și mirare. Fieri și izbăvire.

Eram un delir de note.

O melodie sfâșietoare și nepământească.

Îmi atinsese sufletul într-un mod atât de subtil, încât destinul ni se scrisese singur, ca pe o pagină goală. Iar mie

îmi luase atât de mult timp să înțeleg, încât atunci când am făcut primul pas, am avut impresia că îmi luase toată viața.

M-am apropiat de el, înaintând în întuneric. Ochii îi străluceau de parcă tot cerul se afla în camera aceea. Mi-a urmărit fiecare mișcare cu atenție, de parcă mărturisirea pe care tocmai i-o făcusem îl ținea țintuit acolo, cu o forță mai presus de voința lui.

Fără să-mi iau privirea de la el, l-am atins ușor pe mână. În ochii lui mă simțeam mereu o creatură minusculă și o entitate periculoasă. I-am simțit ligamentele încordate, de parcă ar fi vrut să se împotrivescă, dar, înarmându-mă cu toată delicatețea pe care o aveam, l-am prins de încheietura mâinii și l-am tras ușor spre mine.

I-am dus mâna spre fața mea.

Un mușchi al maxilarului i-a zvâcnit. Atingerea lui mi-a încălzit sufletul. Am suspinat și mi s-a părut că-i simt sângele tremurând, în timp ce o lacrimă i-a udat degetele semistrânse, de parcă o parte din el încă nu îndrăznea să mă atingă.

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost nespus de fragilă, de parcă m-ar fi putut sfărâma în orice clipă cu degetele.

– Cândva te temeai de mine, a șoptit el.

– Cândva... nu învățasem încă să te văd cu adevărat. Lacrimi mi s-au prelins pe obraji și mi-am amintit clipa în care distrusesem totul. Îmi pare rău, am șoptit eu. Rigel, îmi pare rău...

Ne priveam pentru prima oară.

Apoi, ca un miracol lent, și-a răsfiat degetele pe obrazul meu. Rigel m-a atins pe față, iar căldura aceea mi-a topit inima. Și-a trecut ușor degetul arătător peste colțul gurii, mângâindu-mă de parcă în gestul acela s-ar fi regăsit imposibilitatea a ceea ce eram.

– Nu sunt una dintre creaturile tale, Nica, a murmurat el cu voce tristă. Nu mă poți... repara.

– Nici nu vreau s-o fac, am șoptit eu.

Lăsase trandafiri în mine, lăsase petale și urme de stele acolo unde înainte era doar un deșert plin de crăpături. Și

făcuserăm schimb de ceva, în tăcere, în umbra defectelor noastre.

Rigel era un lup, iar eu îl voiam exact așa cum era.

– Te vreau... așa cum ești. Ți-am promis. Și nu am încetat să cred asta. Nu te voi lăsa singur, Rigel. Permite-mi... Permite-mi să rămân cu tine!

„Rămâi cu mine“, l-a rugat inima mea, „rămâi cu mine, te rog, chiar dacă mi-e teamă, chiar dacă nu știu ce se va întâmpla. Chiar dacă poate că nu ne va merge bine, nu nouă, pentru că există o poveste pentru toate lucrurile și nu există basme cu lupi și molii.

Dar rămâi cu mine, te rog, pentru că, dacă suntem stricați împreună, atunci restul lumii e defect, nu noi.

Dacă suntem stricați împreună, atunci nu-mi mai este teamă.“

L-am sărutat încet pe mână.

Mușchii i s-au contractat, iar respirația pe care și-o ținea părea pe punctul de a-i sparge pieptul.

Îmi doream totul de la el: mușcăturile, greșelile, haosul și mângâierile. Îi voiam fragilitatea. Sufletul autentic. Voiam inima aceea pe care nimeni nu o putea îmblânzi.

Îl voiam pe băiatul fără final fericit, cel care fusese abandonat pe nedrept sub un acoperiș plin de stele.

M-am aplecat în față și lui i s-a tăiat brusc respirația.

I-am apăsat mâna pe fața mea și m-am ridicat pe vârfuri. Apoi, cu toată delicatetea de care eram în stare, am închis ochii și mi-am lipit ușor buzele de ale lui.

Inima îmi bătea cu putere în coaste.

Gura lui Rigel era moale, precum catifeaua caldă. M-am desprins cu un plescăit slab și, preț de o clipă lungă, a rămas periculos de nemișcat.

Nu am înțeles ce efect avusese gestul acela asupra lui.

În clipa următoare m-am simțit împinsă în spate. M-am izbit de pian, dar n-am apucat să-mi simt inima urcându-mi în

gâtlej, că Rigel și-a și înfipt degetele în părul meu și mi-a plecat capul pe spate.

Gâfâia și m-a privit cu ochii mari, de parcă aș fi făcut ultimul lucru la care se așteptase din partea mea. M-am temut că avea să mă respingă, dar o clipă mai târziu m-a tras spre el, iar buzele i s-au izbit de ale mele.

Un univers de zgârieturi și de stele a explodat, iar inima mi s-a strâns cu putere.

M-am agățat de el cu mâini instabile, copleșită de acel imbold puternic. Bătăile inimii mi s-au accelerat, respirațiile ni s-au amestecat și mi-am simțit sufletul strigându-i numele.

Și Rigel m-a sărutat...

M-a sărutat de parcă lumea ar fi fost pe cale să se prăbușească.

M-a sărutat de parcă ar fi fost singurul motiv de a trăi, singurul motiv pentru a nu mai respira.

I-am simțit degetele tremurându-i în părul meu, coborând pe umerii mei, pe ceafă, atingându-mă și strângându-mă cu putere, de parcă m-aș fi putut dizolva din clipă în clipă. L-am strâns de încheieturile mâinilor ca să-l fac să înțeleagă că nu aveam să mai plec vreodată. Că, oricât de mult ar fi strigat lumea „nu“, ne aparțineam până la ultima suflare.

L-am atins cu gesturi timide și nesigure, iar inocența atingerii mele a părut să-l scoată din minți. A gâfâit și m-a prins de șold, mototolindu-mi rochia lipită de corpul meu, și apoi m-a apăsă într-un gest posesiv de el. Gura lui caldă și lacomă mă săruta impetuos. I-am simțit dinții pe buze, pe limbă, și fiecare sărut era

o mușcătură, fiecare sărut era un tremur de fiori în stomac.

Nu puteam respira, inima îmi bătea ca nebuna, simțeam că explodez.

Rigel și-a vârât un genunchi între coapsele mele, țintuindu-mă de el, iar sărutul a devenit puternic, înspăimântător, ceresc.

Iar eu aș fi vrut să-i spun că nu conta dacă nu existau povești pentru cei ca noi, că nu conta dacă nu aveam să sfârșim bine. Cât timp rămâneam împreună, nici măcar viitorul nu mă mai speria.

Eram exilați din tărâmul basmelor.

Și poate, la urma urmei, am fi putut fi un basm doar al nostru.

Un basm de lacrimi și zâmbete. De zgârieturi și mușcături în întuneric.

Ceva de preț și distrus unde nu exista alt final fericit în afară de noi.

Mi-am strâns coapsele în jurul genunchiului lui, iar Rigel a luat foc. Părea incapabil să raționeze, să se controleze, să se abțină. M-a prins de picioare și m-a ridicat, iar sandalele mi-au picat din picioare și eu am tremurat când bătăile inimilor noastre s-au izbit unele de altele ca două lumi gemene.

– Împreună, i-am șoptit la ureche ca o rugămintă.

Rigel m-a strâns de coapse până m-a durut, iar clapele pianului au scos un sunet disonant când m-a așezat pe el.

Eram subjugată de el. Nu mă puteam mișca. Cu cât îl atingeam mai mult, cu atât trupul lui părea să înnebunească lipit de al meu.

Dar mi-am dat seama că, oricât de tare m-ar fi strâns, oricât de tare m-ar fi strâns mâinile lui, într-atât încât aproape că nu mă mai puteam mișca, nu mi-era frică. Pentru că Rigel știa prin ce trecusem.

Îmi cunoștea coșmarurile mai bine ca oricine altcineva.

Știa unde se afla fiecare crăpătură și mă atingea într-un fel aproape protector și disperat. De parcă mi-ar fi dorit și, în același timp, mi-ar fi menținut fragilitatea. Iar eu știam că nu m-ar fi rănit niciodată.

În timp ce-l strângeam în brațe, dăruindu-i toată suavitatea mea, am înțeles că, indiferent ce dezastru plin de umbre ar fi fost inima lui, aveam s-o țin cu mine.

Pentru totdeauna.

Și mereu.

Și mereu...

– Nica?

O lumină. Un zgomot de pași.

Vocea Annei.

Am făcut ochii mari. N-am apucat să gândesc clar, că Rigel s-a și desprins brusc de mine.

M-am simțit de parcă cineva îmi smulsese rădăcinile.

Când Anna a intrat, înfășurată în halat, m-a găsit în picioare, lângă pian, complet singură. M-am uitat la ea cu ochii mari, de căprioară, și frângându-mi degetele.

– Tu ești, Nica, a mormăit ea somnoroasă, uitându-se la picioarele mele goale. Am auzit brusc un zgomot... Pianul... E totul în regulă?

Am încuviințat, strângând din buze, sperând să nu observe că eram roșie la față.

– Ce faci aici, în întuneric? Iar nu reușești să dormi?

– M-am... întors de puțină vreme, am ciripit eu cu o voce aproape ridicolă, după care am înghițit în sec. Îmi pare rău că te-am trezit...

Anna s-a relaxat, aruncând o privire spre ușa casei, iar eu am profitat de acel moment ca să-mi ridic repede o bretea de la rochie.

– Stai liniștită, nu-i problemă. Vino!

Mi-a întins mâna zâmbind.

M-am aplecat să-mi iau sandalele și m-am îndreptat spre ea, ca să mă însoțească sus, dar înainte să trecem pe sub arcada ce dădea spre coridor, unde mă aștepta, mi-am întors capul într-o parte și l-am văzut.

Acolo, în întuneric, unde ea nu-l putea observa.

Cu spatele rezemat de perete, cu piciorul îndoit, pieptul umflându-i-se de la gâfâielile tăcute. Cu capul lăsat pe spate, mă țintuia cu ochii lichizi și fierbinți. Încă avea buzele umede și umflate de la mușcăturile mele. Părul ciufulit de degetele mele.

Rigel m-a privit ca o întruchipare a păcatului, ceea ce și era.

Iar eu am simțit pace și chin deopotrivă... Ușurare și decadentă. Străfulgerări strălucitoare și furtuni în întuneric.

Am simțit furtuna ce plana deasupra noastră, încărcată de tunete.

„Da...“, a șoptit o voce în sinea mea, numărând universurile mov și înstelate pe care le lăsase în mine, „*dar uite ce culori frumoase*“.

CAPITOLUL 27. Ciorapii

Dorința este o flacără care stinge mintea și aprinde inima.

– Nica?

Am clipit, întorcându-mă la realitate. Norman mă privea ușor îngrijorat.

– Îți convine?

El și Anna m-au privit lung.

– Mă scuzați, mi-a zburat mintea în altă parte, m-am bâlbâit eu.

– Psihologul, Nica, a repetat Anna, cu răbdare. Îți amintești că am discutat despre asta? Că poate dacă ai vorbi cu cineva te-ar ajuta să te simți mai bine, a continuat ea cu delicatețe. Uite, o prietenă mi-a dat numărul de telefon al unui psiholog foarte bun... Mi-a spus că ar fi disponibil zilele astea. M-a observat cu atenție. Ce zici?

Am simțit o senzație de anxietate în stomac, dar am încercat să nu o las să se vadă. Anna voia să mă ajute, îmi voia doar binele. Faptul că știam asta mi-a mai ușurat din disconfort, dar nu l-a făcut să dispară cu totul. Însă privirea ei încrezătoare mi-a dat curaj.

– Bine, am răspuns eu, încercând să am încredere în ea.

– Bine?

Am încuviințat din cap. Puteam măcar să încerc.

Mi-a părut fericită să poată face în sfârșit ceva pentru mine.

– De acord. Atunci sun mai târziu la cabinet, ca să confirm. Mi-a zâmbit, mângâindu-mă pe mână, după care s-a uitat în spatele meu și s-a luminat la față. Ah, bună dimineța!

Toți nervii mi s-au încordat când Rigel a intrat în bucătărie. Pielea mi-a devenit sensibilă la prezența lui și stomacul mi s-a umplut de scânteii. A trebuit să mă stăpânesc din răputeri să nu-mi ridic capul spre el și să nu-l țintuiesc cu privirea.

Amintirea celor întâmplate în seara dinainte era încă vie în mine.

Buzele lui, mâinile lui...

Le simțeam peste tot. Aș fi crezut că visasem, dacă nu le-aș fi simțit arzându-mi încă pielea.

Când s-a așezat în fața mea, am îndrăznit să-i arunc o privire. Părul ciufulit îi încadra chipul atrăgător. Și-a dus la gură un pahar cu suc, privindu-i cu ochii negri pe Anna și Norman, care voiau să-i spună ceva. Părea... normal. Nu ca mine, care eram un pachet de nervi.

A luat micul-dejun, aparent liniștit, și nu s-a uitat nici măcar o dată la mine.

În minte mi-au tremurat imagini cu trupurile noastre înfășurate unul în jurul celuilalt și degetele mi s-au strâns în jurul ceștii.

Doar nu avea de gând să ignore ce se întâmplase... Nu?

La un moment dat, a luat un măr, zâmbind agale, și a spus ceva care i-a făcut pe Norman și pe Anna să izbucnească în râs. Și-a dus fructul la gură și, în timp ce ei erau distrași, privirea i-a alunecat asupra mea.

Rigel a mușcat din măr prelung și adânc, înlănțuindu-mă cu privirea lui. S-a lins pe buza de sus și și-a trecut lent privirea peste mine. A durat o clipă până să-mi dau seama că ceramica fierbinte a ceștii îmi ardea degetele.

– Plouă, am auzit-o pe Anna zicând, parcă din depărtare. Azi vă duc eu la școală.

– Sunteți gata? ne-a întrebat ea puțin mai târziu. Și-a luat paltonul, în timp ce Rigel cobora scările. V-ați luat umbrelă?

Am vârat una mică în ghiozdan, încercând să o îndes printre cărți. Între timp, Anna s-a dus să aducă mașina, făcându-se nevăzută.

M-am îndreptat spre ușa de la intrare. În aer se simțea mirosul acela proaspăt care îmi plăcea la nebunie. Am întins brațul ca să deschid ușa întredeschisă și să ies, dar ceva m-a împiedicat.

O mână ținea ușa deasupra capului meu.

– Ai o gaură în ciorapi.

M-am cutremurat când i-am auzit timbrul profund aproape de mine.

– Ai observat?

În spatele meu, prezența lui înaltă și dominantă trona deasupra mea.

– Nu, am spus eu încet, simțindu-l cum se apropie și mai tare de mine. Unde?

O respirație caldă m-a mângâiat pe gât. În clipa următoare i-am simțit degetul arzându-mi pielea într-un punct situat chiar sub tivul fustei. M-a apăsat cu vârful degetului acolo, aplecându-și fața spre mine.

– Aici, a spus el încet, strângând din dinți.

Mi-am plecat privirea spre punctul acela și am înghițit în sec.

– E mică...

– Dar e, a șoptit el răgușit.

– E aproape sub fustă, am răspuns eu. Abia de se vede...

– Se vede suficient... încât să te întrebi până unde ajunge.

Am perceput o nuanță controversată în vocea lui, ca și cum o gaură de genul ăsta, pe o fată delicată și inocentă ca mine, ar fi putut declanșa aluzii ciudate în imaginația masculină. Am simțit cum mă îmbujorez.

Oare și în a lui?

– Pot oricând să mi-i dau jos, am propus eu fără să mă gândesc.

Respirația i s-a intensificat.

– Să ți-i dai jos?...

– Da, am ciripit eu, simțindu-i pieptul împingându-mă în spate. Am o pereche de rezervă pe care o iau mereu cu mine...

Aș putea să-i schimb...

– *Hm*, mi-a murmurat el pe piele, parcă pierdut în mine. Sunetul acela simplu mi-a ars stomacul.

Atenția lui mă făcea să mă topesc precum ceara și, în același timp, mă făcea să mă simt vie, străbătută de electricitate și febrilă. M-am pierdut în el, în încordarea pe care o emana, în căldura lui, în tăcerea lui, în respirația lui...

Sunetul claxonului m-a trezit la realitate: Anna ne aștepta.

M-am mușcat de buză în timp ce Rigel se îndepărta de mine și căldura corpului lui dispărea de lângă umerii mei. A trecut pe lângă mine, ieșind pe ușă, iar în urma parfumului lui mi-am ascuns un suspin pe care nu i-aș fi putut permite vreodată lumii să-l audă.

Pelerina galbenă a lui Billie a fost primul lucru pe care l-am zărit în dimineața aceea în care ploua ușor. Stătea lângă poartă, cu capul plecat, legănându-și încet glezna pe asfaltul ud.

Când mi-a zâmbit slab, dar ușurată, am înțeles că mă așteptase pentru că nu avusese chef să intre singură. A încercat să mă întrebe despre petrecere, iar eu am încercat în schimb să aflu cum se simțea ea. Mi-am dat seama după cearcăne că nu reușise să doarmă prea bine.

– Nu... ai sunat-o, așa-i? am întrebat eu precaută, în timp ce ne îndreptam împreună spre dulăpioare.

Billie nu mi-a răspuns, iar mie mi-a părut rău.

– Billie...

– Știu, a șoptit ea cu durere în voce.

Nu am vrut să insist, pentru că știam că nu aș fi obținut nimic forțând nota. Și totuși exista o parte din mine care, deși știa asta, nu reușea să stea deoparte.

– Ai nevoie de timp, am murmurat eu, ceea ce e de înțeles. Dar dacă i-ai spune... Dacă ai vorbi cu ea...

– Nu reușesc, a zis ea, înghițind în sec, este totul atât de...

atât de...

S-a oprit și o străfulgerare chinuită i-a străbătut privirea limpede. Nici n-am apucat să mă întorc, că și-a luat ghiozdanul și s-a dus drept în clasă.

În spatele meu, Miki a încetinit, urmărind-o cu privirea. S-a uitat la ea cu ochii stinși, ca la o rană.

– Miki, am spus eu și i-am zâmbit cu gândul să o încurajez. Bună dimineața...

Nu mi-a răspuns și și-a deschis dulăpiorul. Avea fața la fel de marcată ca Billie, ca și cum ruptura aceea din relația lor le-ar fi frânt și pe ele. Mi-am plecat capul.

– Am vrut să-ți mulțumesc, am spus eu o clipă mai târziu. Pentru ieri. Pentru că m-ai dus la tine acasă. Și pentru că m-ai ajutat să mă machiez. M-am uitat fix la degetele mele și am continuat: A fost frumos să-ți cunosc părinții. Și știu că poate nu e ceea ce vrei să auzi chiar acum, dar... în pofida celor întâmplare, mi-a plăcut după-amiaza de ieri. Am apreciat mult timpul petrecut împreună.

Miki se oprise. Nu s-a întors spre mine, dar după o vreme i-am auzit vocea.

– Îmi pare rău că nu ți-am răspuns, a murmurat ea încet.

Știam că se referea la mesajele pe care i le trimisesem ca să aflu cum se simțea.

– E în regulă, am răspuns eu. Am atins-o ușor pe mână și și-a plecat privirea spre gestul respectiv. Dacă vrei să vorbești despre asta, sunt aici.

Și-a ridicat ochii și s-a uitat la mine de sub glugă. Nu mi-a răspuns, dar ochii ei mi-au șoptit mai mult decât ar fi vrut ea să spună.

– Hei, Blackford.

Cineva s-a sprijinit cu mâna de dulăpiorul lui Miki fără să-i ceară permisiunea. L-am recunoscut pe un băiat de la profilul ei de studiu, un tip cu părul castaniu și des pe care îl văzusem ocazional în clasă în timpul orelor comune. A zâmbit în felul lui arogant care le sucea mințile multor fete.

– Azi vremea se asortează cu starea ta?

– Să ți-o tragi, Gyle!

Gyle i-a aruncat o privire amuzată prietenului cu care era.

– Am nevoie de notițele de la științe, a spus el răspicat. Ei bine, cine n-are nevoie de ele... Țăcănitul ăla de Kryll ne dă test săptămâna viitoare. E isteric pentru că continuă să-i dispară borcane cu tot soiul de creaturi din laborator... Dar tu ți-ai notat tot, nu-i așa?

Miki l-a ignorat, iar el și-a plecat fața.

– Deci? a întrebat el zâmbind neplăcut. Știu că abia aștepti să-mi faci favoarea asta. La urma urmei, ar trebui să fii fericită că cineva catadicsește să-ți vorbească.

Miki a tăcut, iar el a privit-o din cap până-n picioare.

– Dacă n-ai purta mereu hanoracele astea de cerșetoare, a insinuat el, aplecat peste ea, știi ce alte *favoruri* mi-ai putea face?

Au izbucnit amândoi în râs, iar Miki l-a înghiontit în coaste. I-am aruncat prietenei mele o privire stânjenită, iar Gyle și-a mutat privirea arogantă asupra mea.

– Hei, micuță Dover! Ai o gaură în ciorapi, știi?

Am făcut ochii mari, iar el s-a uitat la mine de parcă aș fi fost un șoricel.

– Interesant...

– Termină, idiotule, a mârâit Miki la el, în timp ce eu încercam să trag în jos de fustă ca să acopăr ruptura, dar strădania mea a părut să-l amuze.

Gyle s-a aplecat spre mine rânjind.

– Așa se vede, mi-a șoptit el la ureche. Nu știi? Așa este și mai sexy...

Cineva l-a lovit cu umărul, împingându-l în cealaltă parte. S-a izbit din greu de șirul de dulapuri, ținându-se cu mâna de braț. Expresia lui uluită s-a transformat repede în furie: s-a întors brusc și ochii colerici i-au scânteiat când l-a identificat pe vinovat. Dar a încremenit când a văzut cine era.

Rigel s-a întors lent. L-a țintuit cu privirea pe Gyle, cu o naturalețe prădătoare, fixându-l cu privirea preț de-o clipă îndelungată, după care a catadicsit să deschidă plictisit gura.

– Ups.

Gyle nu a reacționat. Nici măcar prietenul lui, în spatele lui, nu mai râdea. A părut să-și regăsească vocea doar când Rigel a dat să se întoarcă.

– Fii atent, a murmurat el încet, ca un avertisment.

Poate că a sperat că Rigel nu avea să-l audă, dar ochii aceia felini abia așteptau.

– „Atent“? a repetat Rigel cu un zâmbet mușcător. Ceva îi scânteia în ochii negri, ca un fel de amuzament sumbru. La cine? *La tine?*

Gyle și-a întors agitat privirea. Aroganța i s-a pitit și, dintr-odată, a părut să vrea să-și retragă cuvintele.

– Nu contează.

Rigel l-a privit îndelung. Toți oamenii de pe coridor treceau pe lângă el ca un râu de priviri adoratoare și ostile. Iar el stătea acolo, în toiul aceluia flux, atât de înalt și de crunt de splendid. O capodoperă din colți și cerneală.

Apoi, preț de o fracțiune de secundă, privirea i-a căzut asupra mea. Mi-a tresăltat inima în piept, dar senzația aceea a dispărut când s-a întors și și-a văzut de drum.

– Nemernic arogant, a șuierat Gyle după ce Rigel s-a îndepărtat suficient de mult.

L-am urmărit pe Rigel cu privirea, văzându-l cum a ajuns la dulăpiorul lui și a scos o carte.

– Nu mă convinge.

Am clipit nedumerită și m-am întors spre Miki. Ținea în mână o carte, dar nu mă privea.

– Cine? am întrebat eu, perplexă. Apoi am adăugat. Rigel?

A încuviințat din cap.

– Are ceva... *ciudat*.

– Ciudat? am încercat să înțeleg, desfăcând sticla de apă și ducându-mi-o la buze.

– Da. E ceva în felul lui de-a fi. În comportamentul lui.

– În ce sens?

– Nu știu să-ți explic... Poate e doar o impresie. Dar uneori mi se pare că te privește de parcă ar vrea să te sfâșie în bucăți...

M-am înecat cu apă. Am tușit tare, lovindu-mă peste piept, și m-am rugat să nu-mi observe disconfortul.

– Ce tot zici acolo?... am spus eu, înghițind în sec, privind oriunde în jur, mai puțin la ea.

M-am simțit dintr-odată irascibilă ca un păianjen. Am început din nou să-mi aranjez caietele, în încercarea de-a părea ocupată, și mi s-a părut că am văzut-o pe Miki observându-mă cu atenție, cel puțin până când Gyle a hotărât să-i amintească că încă era acolo.

– Deci? a insistat el din nou. Îmi dai și mie notițele?

– Nu, s-a răstit ea, sec. Descurcă-te!

– Oh, haide! a obiectat Gyle.

– Am spus nu.

– Vrei ceva la schimb, nu-i așa? Poate că o tăvăleală bună ți-ar prinde bine, nu crezi?

– Gyle, jur că-ți trag una peste cap cu vioara, a mârâit Miki. Cară-te naibii de-aici!

– Și tu, Dover?

Am tresărit. M-am uitat neajutorată la Gyle, iar el a zâmbit disprețuitor când mi-a văzut expresia.

– Tu nu ai notițe?

– Eu... m-am bâlbâit eu, în timp ce a privit țintă spre gaura din ciorapii mei, până a ajuns la coapsele mele.

– Ai putea să mi le arăți...

Am simțit cum ard de rușine când am văzut că Rigel își ridicase acum privirea din cartea pe care o răsfoia și se uita la noi.

– Te descurci la anatomie? a întrebat Gyle, apropiindu-se de fața mea. Pun pariu că da...

Ceva l-a lovit cu putere.

Vioara a răsunat în carcasa ei, iar Gyle și-a dus mâna la cap, masându-se cu o grimasă.

– Pentru unul care gândește cu creierul, ești chiar idiot, a spus Miki strângând din dinți, ceea ce a pus capăt

conversației.

Billie îmi spusese să nu cred zvonurile de pe coridor, pentru că de cele mai multe ori erau minciuni. Iată de ce, în timp ce ieșeam din clasă, sub pretextul că am nevoie la baie, m-am trezit sperând că avea dreptate.

Pașii mei grăbiți au răsunat pe coridorul pustiu. Am trecut pe lângă șirul de dulăpioare, până am văzut ușa albă din capătul îndepărtat. Am observat că era întredeschisă. Cu un strop de curaj, am aruncat un ochi înăuntru, după care am deschis-o, m-am strecurat în cameră și am închis ușa după mine.

Doi ochi m-au privit. Rigel se afla în mijlocul infirmeriei.

– Am aflat ce s-a întâmplat, i-am spus eu direct.

Am observat imediat roșeața de pe pometul lui alb și tăietura care îi despicasă pielea.

„Te simți bine?“ Asta aș fi vrut să-l întreb, dar un presentiment urât m-a îndboldit să-l întreb în schimb:

– E adevărat?

Rigel m-a privit cu capul plecat.

– Ce anume?

– Rigel, am oftat eu epuizată.

Așa se întâmpla mereu cu el: fiecare cuvânt era o insinuare care se despica în patru.

– Știi ce. E adevărat?

– Depinde, a răspuns el cu o nonșalanță ostentativă. La care parte te referi?

– La cea în care i-ai spart nasul lui Jason Gyle în timpul orei de baseball.

Din câte se zvonea, Gyle avusese doar ghinionul să se afle pe traiectoria mingii lovite de Rigel în timpul simulării. Păcat că Gyle fusese cel care îi aruncase mingea. Iar la cum o lovise Rigel cu bâta, trimițând-o înapoi cu o forță care ar fi putut depăși viteza sunetului, în loc să formeze o traiectorie curbă, mingea îl nimerise pe Gyle drept în nas.

„Nu a fost vina lui Rigel Wilde“, protestau colegele lui.
„Nu a făcut-o intenționat; e nevinovat.“

Rigel a plescăit din limbă.

– Unii ar face bine să nu joace, dacă nu au un spirit sportiv,

a spus el pe un ton glumeț. A fost doar un accident tragic...

– Mie mi s-a spus altceva, am murmurat eu.

Lumina aceea din ochii lui s-a diminuat. M-a privit în felul acela umbrit și obraznic pe care îl avea de mic.

– Și ce ți s-a spus mai exact?

– Că l-ai provocat.

Mă întâlnisem cu Miki după oră. Cu ochii mari, îmi jurase că-l văzuse pe Rigel ascunzându-și un zâmbet strâmb

după „accident“.

Până atunci, profesorul îl văzuse deja foarte clar pe Gyle năpustindu-se asupra lui ca un animal furios. Rigel rămăsese locului doar cât să încaseze o lovitură care îi rănise pielea, după care îi cărase pumni cu nemiluita.

Iată de ce mă aflam acolo. Miki îmi spusese unde îl puteam găsi.

– *Să-l provoc, eu?* a repetat el cu voce lejeră și târăganată. Ce insultă defăimătoare...

Am clătinat din cap, epuizată, și m-am apropiat de el. M-a privit mai alert.

– Cum de ajungi mereu să te iei la bătaie cu alții? l-am întrebat eu.

Rigel și-a înclinat capul într-o parte și a zâmbit obraznic.

– Îți faci griji pentru mine, Nica?

– Da, am șoptit eu fără ezitare. Mereu ajungi să-ți faci rău. Și ultimul lucru pe care vreau să-l văd e o altă rană pe pielea ta.

Tonul discursului s-a schimbat de parcă aș fi spus ceva important. Nu voiam să glumesc pe tema asta. Rigel mă privea acum fără alte jocuri sau aparențe.

– Rănile de pe piele sunt singurele care trec, mi-a răspuns el cu o seriozitate care mi-a făcut pieptul să mi se strângă.

– Nu toate lucrurile sunt menite să doară pentru totdeauna, Rigel, i-am spus eu. Unele se pot vindeca... O fac lent, în timp, chiar dacă nu pare posibil... Uneori se poate. Alteori... chiar și doar o parte mică din noi se poate vindeca.

M-a privit îndelung.

Momentele rare în care Rigel afișa o expresie atât de *docilă*... mă făceau să mă înfior. Am vrut să-l ating. Mi-am trecut ușor degetele peste gâtul lui, apoi peste maxilar.

– Ce înseamnă... „să te vindeci“? a spus el fără să-și ia ochii de la mine.

În mâinile mele părea o fiară sălbatică și supusă.

– Să te vindeci înseamnă... să atingi cu blândețe ceva ce înainte a fost atins de teamă.

I-am atins ușor tăietura de pe pomet și am avut impresia că am simțit un fior străbătându-i pielea.

Brusc, atingerea lui mi-a străpuns inima. Mi-am ținut răsuflarea când și-a strâns degetele în spatele genunchilor mei acoperiți de ciorapi, atingând ușor carnea fragedă și docilă din locul acela. Vârfurile degetelor lui mi-au lăsat urme arzătoare pe coapse și m-am tras mai aproape de el. Mi-am înăbușit un fior.

– Rigel...

– Încă ai ciorapii, a comentat el, observând că nu-i schimbasesem.

Și-a înfipt lent degetele în ei și mi-am simțit inima bătându-mi cu putere în piept.

– Rigel, suntem la școală...

– Ți-am mai spus, Nica, a mârâit el. Tonul ăla nu face decât să înrăutățească lucrurile...

Brusc s-au auzit pași de dincolo de ușă, iar eu am încremenit. Am văzut mânerul apăsându-se.

Fără să mă gândesc, panicată, l-am tras în picioare după mine și am intrat amândoi în camera de alături.

Spațiul era de-a dreptul ridicol și mi-am dat instantaneu seama de prostia pe care o făcusem. Rigel nu trebuia să se ascundă. Era singurul care putea fi acolo.

Ușa s-a deschis și, prin crăpăturile metalice, am văzut-o pe infirmieră intrând.

– Wilde? a strigat femeia.

Mi s-a tăiat răsufierea când am văzut că era și directoarea cu ea.

– Și totuși era aici, a afirmat ea, înainte să înceapă să vorbească despre cele întâmplate.

Am încercat să nu fac nici un zgomot, în timp ce vocile lor umpleau încăperea.

În spatele meu, Rigel nu scotea nici un sunet. Dacă nu i-aș fi simțit pieptul apăsându-mă pe spate, mi-ar fi fost greu să-mi imaginez că în spatele meu era chiar el, atât de blând și de ascultător. Și totuși, să-l simt respirând atât de forțat de cumpătat, îmi aducea aminte de toate punctele în care ni se atingeau corpurile.

Mi-am apropiat fața de crăpături și am îndrăznit să arunc o privire prudentă la cele două femei. Oare cât timp aveau să rămână acolo?

Am simțit respirația caldă a lui Rigel mângâindu-mă pe ceafă. Și-a întredeschis buzele și sunetul acela subtil mi-a pătruns până în creier, stârnindu-mi un fior fierbinte.

Am încercat să mă întorc, dar chipul lui era deja acolo, lângă gâtul meu, în spațiul acela minuscule. Părul lui mătășos mi-a mângâiat obrazul, iar nările mi s-au umplut de parfumul lui puternic.

– *Rigel...*

– Șșșt, mi-a șoptit el la ureche, plimbându-și mâinile peste șoldurile mele, modelându-le cu degetele lui.

Inima a început să-mi bată mai repede.

Înainte să apuc să fac ceva... Rigel m-a mușcat de gât.

Am făcut ochii mari și l-am apucat repede de încheieturile mâinilor, strângându-le convulsiv. Ce făcea?

M-a sărutat prelung pe gât și am înghițit în sec, delicat. Și-a înfrânat un oftat ascuns când mi-a simțit trupul

delicat pulsând lipit de al lui. M-a strâns și mai tare lângă el, iar mâinile lui mi-au incendiat abdomenul.

– *Oprește-te*, am șoptit eu ușor.

Drept răspuns am primit doar o răsuflare adâncă ce mi-a pătruns printre vertebre, făcându-mă să tremur.

Și-a trecut degetele de-a lungul coastelor mele, prin despicătura dintre sâni, îmbătându-se cu bătăile furioase ale inimii mele, apoi mi-a apucat fața de jos, înclinându-mi-o în lateral.

Am găfâit cu ochii mari când și-a apăsat buzele fierbinți pe curba gâtului meu, înflăcărându-mă. Am simțit furnicături în glezne și am rămas fără suflare. Gura lui mi-a tachinat pielea fragedă cu o lentoare moale, de parcă i-ar fi plăcut să guste din mine.

Cu cealaltă mână, Rigel a găsit gaura din colanți. M-a mușcat ușor de gât, gustându-mă, și apoi și-a împins degetul în ruptură. Și-a târât degetul peste pielea mea goală, amortind-o, și am reușit să simt doar bătăile violente ale inimii mele, răsuflarea lui caldă, trupul lui solid lipit de al meu și degetul lui, ceva care se întindea și apoi...

Cele două femei au plecat, iar eu am zbughit-o afară din cămară, împleticindu-mă. Aerul s-a schimbat brusc.

M-am întors cu ochii mari și fața roșie, iar Rigel m-a privit din penumbră, lingându-și buzele umflate, privindu-mă de parcă m-ar fi considerat delicioasă. Am bâlbâit ceva neinteligibil,

după care un curent rece m-a făcut să-mi plec privirea spre piciorul meu.

Acolo, unde înainte avusesem o gaură mică, se căsca acum o ruptură enormă: o bucată mare de carne lăptoasă ieșea prin materialul rupt. Am rămas cu gura căscată și am fost convinsă că l-am văzut zâmbind.

– Of, a murmurat Rigel. Acum *chiar că* trebuie să-i schimb.

Fusese nebun să riște așa.

Nimeni nu trebuia să înțeleagă ce era între noi, nimeni nu trebuia să știe, altminteri am fi putut pierde totul. Nu aș fi suportat să nu-i mai văd pe Anna și pe Norman. Nu acum că deveniseră o parte atât de importantă din viața mea.

Știam că mă contraziceam singură, dar știam și că, în adâncul meu, nu aș fi vrut niciodată să distrugem ceea ce clădiserăm.

Rigel nu părea să-și dea seama de gravitatea situației, ceea ce mă îngrijora. În ochii celorlalți aveam să fim curând o familie. Pentru unii eram deja. Trebuia să fim atenți.

Dar, deși pe de o parte știam asta foarte bine, pe de altă parte nu reușeam să scap de senzația pe care mi-o lăsaseră mâinile lui.

Nu mă mai recunoșteam. Cu cât mă atingea mai mult... cu atât mi se părea mai mult că-mi pierd mințile. Inima îmi tresălta. Mâinile îmi tremurau.

Atingerea lui mă modela, iar pieptul îmi devenea un extaz delirant. Cu cât îi dădeam mai multe bucăți din sufletul meu, cu atât deveneam mai mult a lui.

Oare cum aveam să mă descurc cu toate astea?

– Nica, a venit cineva să te viziteze, a spus Norman intrând

în cameră și întrerupându-mi șirul gândurilor.

L-am privit confuză. Când am coborât la parter, în ușă am văzut doi ochi albaștri care m-au făcut să zâmbesc.

– Adeline!

Privirea i s-a îndulcit de cum m-a văzut.

– Bună, m-a salutat ea cu căldură.

Purta o căciulă cu striații și cizme de cauciuc care o protejaseră de ploaie. Părea o rază de soare încastrată în furtună.

– Nu voiam să te deranjez, s-a scuzat ea. Eram în trecere prin oraș și ... am văzut că au deschis o patiserie micuță. M-am gândit la tine, mi-a spus ea ușor jenată. Doamna de acolo tocmai făcuse niște tarte și știu cât de mult îți place dulceața...

Mi-a întins un pachet, iar eu am simțit în gât o senzație caldă și dulce ca mierea.

– Adeline, nu era nevoie... Am luat tarta și mi-am ridicat privirea spre ea, zâmbindu-i. Nu vrei să rămâi? O putem mânca împreună... Nu e nici un deranj, am anticipat eu, înainte să apuce să spună ceva. Am ceai din acela care îți place mult și afară plouă atât de tare... Haide, intră!

Și-a șters cizmele de preș și i-a zâmbit recunoscătoare lui Norman când i-a luat haina, ca să o agațe în cuier.

– Ia loc până una-alta, am invitat-o eu. Pregătesc ceaiul și vin.

A făcut așa cum i-am zis și, puțin mai târziu, m-am alăturat ei, ducând în mână o tavă cu ceainicul aburind.

Stătea în picioare, cu spatele la mine.

Am dat s-o strig, dar chiar atunci mi-am dat seama că în sufragerie mai era cineva. În capătul celălalt al camerei, învăluit în tăcerea lui tipică, Rigel citea indiferent față de orice altceva, cu pielea scaldată în lumina ce pătrundea prin fereastră.

În clipa aceea, lumea s-a oprit. În clipa aceea... am înțeles un lucru pe care poate că n-aș fi vrut să-l văd.

Adeline... Adeline îl privea de parcă n-ar mai fi existat nimeni în afară de el.

Cu ochi care șopteau. Și buze care tăceau. Cu inima frântă și melancolia izvorâtă dintr-un lucru pe care l-a contemplat mereu de departe.

Adeline... îl privea pe Rigel exact așa cum o făceam eu.

CAPITOLUL 28. Un singur cântec

Când nu vei putea vedea lumina, vom privi împreună stelele.

– Adeline... Ce simți pentru Rigel?

Adeline a coborât ceașca. În privirea ei am recunoscut o scânteiere de surprindere.

– De ce mă întrebi asta?

Poate că Anna avea dreptate în privința mea: aveam o inimă transparentă și de aceea nu știam să mă prefac. Nu mă pricepusem niciodată să-mi ascund emoțiile și nu m-am priceput nici în clipa aceea.

– Nica, a șoptit ea ușor, dacă te referi la sărutul acela...

– Aș vrea să știu, am spus eu direct. Trebuie... să știu, Adeline. Simți ceva pentru el?

Știam că nu-i puteam spune nimănui despre mine și Rigel. Chiar dacă Adeline ne știa de-o viață, cu mult înainte să fim luați de la institut împreună, nu era un lucru pe care să-l pot spune pur și simplu. Dacă s-ar fi aflat, consecințele ar fi fost dezastruoase. Și totuși, nu m-am putut abține să nu o întreb.

Și-a plecat privirea.

– Vă știu pe amândoi de mult timp, a șoptit ea. Am crescut împreună. Iar Rigel... face parte din copilăria mea. Și chiar dacă n-am reușit niciodată să-l înțeleg, am învățat să nu-i judec faptele.

Am avut impresia că îmi scăpa ceva, din nou. Nu înțelegeam. La institut nu-i văzusem niciodată împreună și totuși Adeline părea să-l cunoască într-un mod pe care nu reușeam să-l interpretez.

– Rigel m-a învățat atât de multe lucruri. Nu prin ceea ce spunem, ci tocmai prin ceea ce alegem să nu spunem, pentru că uneori să taci e cel mai mare sacrificiu. M-a

învățat că sunt ocazii de care trebuie să profităm și altele din care putem doar... să ne dăm laoparte. Să acceptăm că nu putem schimba natura lucrurilor, pentru că măsura în care ne pasă de ele este exact cât suntem dispuși să sacrificăm doar ca să le protejăm de la distanță. M-a învățat că lucrurile la care ținem cel mai mult se măsoară prin prisma curajului pe care îl avem de-a renunța la ele.

Adeline și-a ridicat capul, privindu-mă cu ochii ei albaștri precum cerul.

Nu aveam să-i înțeleg pe deplin cuvintele. Nu aveam să le înțeleg sensul ascuns. Aveau să-mi devină clare doar la sfârșit.

Ochii i-au scânteiat ca un labirint de lucruri nespuse. Pentru că poate avea și ea dorințe, la interior, pe care învățase să le măsoare prin prisma dăților în care alesese tăcerea în

locul cuvintelor.

– Crede-mă, Nica, a spus ea, zâmbind încet, pentru Rigel simt doar o afecțiune foarte profundă.

Am ales să o cred pe Adeline.

Poate că nu reușisem să-i interpretez întru totul cuvintele, dar eram absolut convinsă de un lucru: aveam încredere în ea și știam că nu și-ar fi bătut vreodată joc de mine.

Aș fi vrut să-i vorbesc clar, să-i mărturisesc ce anume mă lega de Rigel, dar nu puteam. Pe de o parte, simțeam nevoia de a-mi împărtăși cuiva temerile și nesiguranța, iar pe de altă parte, știam că nu-mi permiteam una ca asta.

Eram singură cu sentimentele acelea. Singură cu el.

– Deci?

Am clipit, confuză. Billie m-a privit încruntată.

– Iartă-mă, sunt un pic cu capul în nori, m-am scuzat eu.

– Te-am întrebat dacă vrei să învățăm împreună, a repetat ea inexpressiv. Dacă vrei să vii la mine după școală.

– Ah, mi-ar plăcea, dar astăzi chiar nu pot, am răspuns eu cu părere de rău. Anna mi-a făcut programare la doctor

și i-am spus că mă voi duce.

Billie s-a uitat la mine preț de-o clipă, după care a încuviințat din cap.

În zilele acelea nu părea în apele ei. Cearcănele îi făceau ochii să pară lucioși și afundați în orbite și fiecare expresie îi părea agitată și lentă, atât de diferită de vivacitatea ei obișnuită.

Și, la urma urmei, înțelegeam de ce. Ea și Miki nu-și vorbeau de câteva zile.

Oricât de simplă ar fi părut soluția, știam că nu era de ajuns să apuce telefonul și să facă pace cu cea mai bună prietenă a ei. Ceva se rupsesse în după-amiaza aceea. Lucrurile pe care și le spusese tulburaseră și aspectele elementare ale relației lor, iar cu cât trecea mai mult timp, cu atât ruptura dintre ele părea să se adâncească.

– Îmi pare foarte rău, Billie, i-am spus cu sinceritate. Poate altă dată...

A încuviințat din nou din cap, fără să mă privească. Și-a lăsat privirea să-i rătăcească prin acel du-te-vino de elevi, dar când ochii i s-au oprit, am înțeles ce văzuse.

Miki străbătea coridorul, cu ghiozdanul pe un umăr și fața neacoperită de glugă.

Atunci mi-am dat seama că nu era singură. Mergea împreună cu o fată. Era cu siguranță o colegă de clasă. O mai văzusem salutând-o pe Miki câteodată, așa că nu m-a surprins prea tare să le văd împreună.

Am văzut o urmă de nesiguranță pe fața machiată când ne-a observat. A ezitat preț de o clipă, după care s-a îndreptat

spre noi. M-am bucurat să o văd apropiindu-se de noi și i-am zâmbit dulce.

– Hei, am salutată-o eu, fericită.

Miki și-a plecat privirea, iar eu am interpretat gestul drept un salut.

– L-am găsit, mi-a spus doar, întinzându-mi un ghiozdan.

Era cel cu hainele pe care le lăsasem la ea acasă în după-amiaza cu petrecerea.

– Ah, am răspuns surprinsă. Unde era?

– Evangeline l-a pus printre lucrurile mele.

– I-auzi... Păi, mulțumesc atunci. Ah, chiar! Am căutat ceva în ghiozdan și i l-am întins. Poftim... Sunt pentru tine.

Miki a întins mâna și a luat pachetul de fursecuri, rămânând perplexă.

– Anna a ținut morțiș să-ți mulțumească pentru ospitalitate. Și pentru că m-ai dus cu mașina, pentru machiaj și sandale... Așa

că am făcut fursecuri împreună. M-am scărpinat pe obraz. Da, ce-i drept, ale mele n-au ieșit prea drăguțe, am recunoscut eu,

uitându-mă la ursuleții aceia sfărâmicioși urâți și plini de cocoloașe și diformități. Dar i-am gustat și, după primele guri, dacă mesteci puțin, nu mai sunt așa tari...

Tovarășa lui Miki mi-a zâmbit.

– De fapt, nu par așa rele.

– Așa sper, am spus eu, apreciindu-i intervenția.

Billie, în spatele meu, ne privea fără să spună ceva.

– Nu trebuia, a spus Miki, părând să nu-și găsească cuvintele. Nu era nevoie...

– Dar... ți se pare lucrul potrivit de spus? a glumit însoțitoarea ei, îmbrâncind-o jucăuș cu umărul. Vezi că le-a făcut pentru tine! Ai putea măcar să-i mulțumești!

Miki i-a aruncat o privire morocănoasă și totuși am văzut-o îmbujorându-se pe sub machiaj.

– Desigur, a mormăit ea în felul acela ușor enervat al ei care mă făcea să înțeleg cât de mult apreciasse, de fapt, gestul. Mulțumesc.

– Mereu morocănoasă ca un urs, a tachinat-o prietena ei cu bunăvoință. Ca atunci când nu-ți bei cafeaua. Știți că Makayla devine *insuportabilă* dacă nu-și bea cofeina ei iubită?

– Nu e adevărat, a mormăit Miki.

– O, ba da! Devine o fiară... Pe cuvânt, a râs ea. Dacă n-aș ști cum e...

– Dar ce știi *tu* despre cum e ea?

Ne-am întors toate.

Billie își ținea brațele încrucișate și mâinile strânse chiar deasupra cotului. În privire îi scânteia o ostilitate pe care nu o mai văzusem până atunci. A părut să-și dea seama de intervenția ei doar când ne-am întors toate spre ea. A strâns instinctiv din buze și a plecat.

În timp ce se îndepărta, din postura ei mi-am dat seama că, de fapt, își ținea brațele încrucișate ca să nu se prăbușească în nesiguranța ei.

– Mulțumesc pentru fursecuri.

Miki și-a tras gluga pe cap și s-a îndepărtat în cealaltă parte.

Prietena ei a urmărit-o cu privirea. Când privirile ni s-au întâlnit din nou, nici una dintre noi n-a găsit ceva adecvat de spus.

Spărtura se lărgea.

Tot mai mult.

În cele din urmă avea să înghită totul: visuri, amintiri și momente fericite. Nu avea să mai rămână nimic.

Doar ruine.

Doar golul.

Sala de așteptare a cabinetului psihologic era o încăpere sobră și elegantă. O plantă tropicală întrerupea tonurile reci, iar pe pereții de culoarea antracitului erau agățate câteva tablouri abstracte pe care, în pofida răbdării mele, nu am reușit să le interpretez.

Am îndrăznit să arunc o privire la persoana de lângă mine.

Rigel stătea cu brațele încrucișate, cu glezna rezemată pe genunchi și cu gura contorsionată într-o grimasă enervată.

Era nervos. Foarte nervos. Pe corp i se citea cât de supărat era să se afle acolo, prins în capcană de Anna cu fraza:

– Dacă tot merge Nica, de ce nu încerci și tu? S-ar putea să descoperi că te simți bine...

Îi puteam înțelege starea de spirit: adică, Rigel să vorbească despre el însuși la modul abstract? Rigel, care își construise o mască atât de groasă, încât îi acoperea până și inima?

Era o idee atât de absurdă, încât părea de neconceput.

I-am privit profilul. Avea maxilarul viril încordat, buza de sus ușor încrêțită. Era la fel de magnific și de captivant ca întotdeauna, chiar și așa, foarte enervat.

În clipa aceea am observat-o pe fata care stătea în spate. Ținea o revistă în fața ei și stătea cu picioarele apropiate și ochii efectiv țintuiți asupra lui Rigel. Se uita la el cu atâta intensitate, încât am rămas surprinsă că nu i s-a scurs pielea de pe oase. Când Rigel și-a lăsat capul pe spate, coperta revistei pe care o ținea în mână s-a încrêțit ușor.

Atunci m-am uitat mai bine la ea și am văzut că avea doi ochi căprui splendizi și o față foarte rafinată.

Era drăguță. Foarte drăguță...

Cu o senzație pe care nu am reușit s-o definesc, m-am întrebat dacă el o observase.

M-am întors.

Rigel își ținea capul rezemat de perete și fața într-o parte. Iar privirea... Privirea îi era ațintită asupra mâinii mele, care se afla lângă piciorul lui. Nici măcar nu-mi dădusem seama că-i atingeam genunchiul. Părea absorbit, ca și cum, în pofida supărării pe care o simțea, acela era momentul potrivit pentru a fi fermecat...

– La revedere!

Un domn bine îmbrăcat a ieșit pe ușa din fața noastră. A ținut-o deschisă ca să-l lase pe un bărbat de circa 40 de ani să iasă.

– Pe săptămâna viitoare, Timothy. Atunci, următoarea rezervare este... Și-a lăsat privirea să rătăcească prin sala de așteptare până ne-a văzut pe mine și pe Rigel. Ah, voi trebuie să fiți copiii doamnei Milligan, a zis el și am văzut un mușchi al maxilarului lui Rigel contractându-se. Ați ajuns deja, foarte bine... Domnișoară, vrei să începi tu?

Mi-am ronțait plasturii, încordată, după care m-am ridicat.

A zâmbit și m-a lăsat să intru.

– Sinceră să fiu, Anna nu e încă mama noastră adoptivă, am precizat eu cu voce slabă.

Doctorul m-a privit, recunoscându-și greșeala.

– Îmi cer scuze, a spus el. Doamna Milligan m-a informat despre adopție. Nu am înțeles că procesul era încă în curs de derulare.

Mi-am strâns mâinile, simțindu-le cum transpiră, iar el a observat că eram agitată. Avea o privire profundă, cercetătoare, dar atenția pe care o emana nu transmitea senzația de subjugare, ci doar o sensibilitate neașteptată.

– Vrei să vorbești puțin cu mine? m-a întrebat el.

Am înghițit în sec. Îmi simțeam trupul tremurând, șoptindu-mi că nu voia, dar am încercat să nu-l ascult.

Voiam să o fac pentru mine. Voiam să încerc. Chiar dacă măruntaiele mi se înnodau de groază și realitatea mă apăsa de aveam impresia că voia să mă zdrobească.

Am încuviințat lent din cap. A fost nevoie de un efort enorm, poate cel mai mare pe care îl făcusem vreodată.

O oră mai târziu, am ieșit din nou pe ușă.

Mă simțeam moale, încordată și tremurătoare. Îi povestisem puțin despre copilăria mea, dar nu reușisem să-i vorbesc despre traumele mele, pentru că de fiecare dată când încercam să intru pe ușa minții mele, neliniștile așteptau să mă ambuscheze.

M-am agitat, m-am blocat și am amuțit de nenumărate ori. Spusesem doar câteva lucruri, chinuite și tremurătoare, dar el mă asigurase oricum că mă descurcasem bine. Fusese prima dată pentru mine.

– Ne putem revedea, dacă vrei, mi-a spus el cu blândețe. Nu e grabă. Poate săptămâna viitoare.

Nu m-a forțat să-i răspund, ci m-a lăsat să asimilez în tăcere, căutând răspunsul în mine. Apoi și-a ridicat privirea spre Rigel.

– E rândul tău, a spus el, în timp ce eu mă întorceam pe scaun. Ia loc!

Mi-am dat seama că Rigel nu se mișcase nici măcar un centimetru de când plecasem.

M-a urmărit cu privirea, vrând parcă să se asigure că eram bine. Apoi, după o clipă, și-a desfăcut brațele încrucișate și s-a hotărât să se ridice. S-a îndreptat spre birou reticent.

A intrat pe ușă cu pas măsurat, dar primul lucru la care s-a gândit era că nu voia să fie acolo.

În ultima vreme îl încerca mereu o senzație de frenezie stranie.

O senzație sfârâitoare care îi aprindea sângele. Era viscerală, ca otrava. Contorsionată și delicioasă.

Era ea.

Dintr-o mișcare impulsivă, s-a întors și i-a căutat ochii: i-a întâlnit privirea strălucitoare doar preț de-o clipă, suficient cât să se imprime asupra lui. Era ca și cum ar fi trebuit de fiecare dată să o privească, să o vadă, ca să-și dea seama că nu era un vis.

Că dacă se întorcea să o privească, ea îi întâlnea privirea. Că dacă o atingea, ea nu se temea. Că dacă își trecea mâna prin părul ei, ea nu dispărea într-un vis, ci rămânea acolo, în mâna

lui, privindu-l drept în ochi.

Era reală.

Atât de mult, încât îi făcea sângele să tremure.

În el, dezastrul vuia. Zgâria și îi sfâșia pereții inimii, întrebându-l dacă nu cumva își pierduse mințile, dacă nu cumva era doar a nu știu câta iluzie, iar atunci Rigel se întorcea și o privea, îi căuta cu disperare ochii și apoi îi strângea în sine cu toată nevoia pe care nu reușea s-o desprindă de sufletul lui.

Și-o imprima în el cu forță, pe ea și ochii ei limpezi. Iar lumina aceea sfârșea prin a acoperi totul.

Și, chiar dacă inima lui rămânea un delir, ceva în ea pulsa cu delicatețe.

Ceva despre care știa că era blând, ceva care încălzea, se odihnea la umbra spinilor și lipea plasturi colorați printre crăpăturile sufletului lui.

Preț de o clipă, în timp ce Nica dispărea în spatele ușii, atât de mică, de luminoasă și de *reală*, o parte din el și-a amintit că,

și dacă nu o putea vedea, avea să rămână acolo...

– Bine, Rigel. Rigel, așa e?

Vocea doctorului i-a întrerupt șirul gândurilor. Aproape că uitase de el. Aproape.

– Înțeleg că e prima dată și pentru tine, l-a auzit spunându-i, în timp ce el studia biroul din priviri.

Ceva de pe birou i-a captat atenția. Păreau a fi cartonașe, dar erau la fel de mari ca paginile unei cărți. Erau stivuite în două coloane ordonate și pe fiecare dintre ele pete negre creau o serie de figuri nedefinite.

– Sunt interesante, nu-i așa?

Rigel l-a privit brusc pe doctor. Stătea în picioare lângă el și se uita la hârtiile pline de pete.

– Sunt cartonașe Rorschach, l-a informat el. Contrar credinței populare, nu sunt un instrument pentru evaluarea instabilității mintale a persoanelor, ci servesc la a arăta felul în care subiectul percepe lumea. Ajută la investigarea personalității. A luat câteva dintre ele, cu figuri din ce în ce mai abstracte. Unii văd furie, neajunsuri, temeri... Alții visuri, speranțe. Iubire. Doctorul și-a ridicat privirea spre el. Tu ai fost vreodată îndrăgostit?

Lui Rigel i-a venit să râdă. Dar în felul acela exagerat, răutăcios și neînfrânat care îl făcea să semene cu un lup.

El și iubirea se luptau de o viață. Se sfâșiau reciproc. Și totuși nici unul dintre ei nu reușea să supraviețuiască fără celălalt.

Cu toate acestea, în loc să râdă, Rigel s-a trezit pentru prima dată uitându-se la acele pete fără sens. Auzise mereu vorbindu-se despre iubire ca fiind un sentiment blând, tandru, care-ți făcea inima ușoară. Nimeni nu

vorbea despre spini, nimeni nu vorbea despre dorul acela care era ca un cancer sau despre chinul cauzat de o privire neîmpărtășită.

Nimeni nu vorbea despre cât de tare durea dragostea când te devora până îți tăia respirația.

Dar știa că era diferit. Nu era precum ceilalți.

Și-a dat seama că doctorul îl privea intens, parcă intrigat de nuanța din ochii lui.

– Ce e dragostea pentru tine?

– Un car de lemn, a murmurat Rigel. Mușcăturile lui nu se vindecă niciodată.

Când și-a dat seama că deschisese gura, era prea târziu. Vorbise cu el însuși, nu cu doctorul. Era o reflecție pe care o purta cu sine dintotdeauna.

Dar doctorul îl privea acum cu atenție, iar Rigel a simțit cum fiecare fărâmbă din trupul lui respingea privirea aceea. I s-a părut respingătoare, opresivă, ceva de care trebuia să scape imediat.

Se pierduse preț de-o clipă în el însuși, iar Nica îi smulsese ceva de neconfesat. Și-a promis că nu avea să se mai întâmple. Și-a întors privirea și s-a uitat din nou prin încăperea ca o fiară în cușcă.

– Știu despre afecțiunea ta.

Rigel s-a blocat. Instantaneu.

– Despre... *afecțiunea mea?*

Deci Anna îi vorbise despre el. Și-a rotit ușor umerii, întorcându-se lent.

– Nu te teme, a spus doctorul, senin. Vrei să te așezi în fotoliu?

Rigel nu s-a mișcat. L-a privit drept în ochi, iar în irisuri îi strălucea o lumină atât de ascuțită, încât părea un ac. Doctorul i-a zâmbit liniștitor.

– Nu-ți închipui cât de bine e uneori să vorbești. Știi cum se zice? Cuvintele ne permit să citim sufletul.

Să citim sufletul?

– Toți sunt puțini încordați la început... E normal. Ce-ar fi să iei loc pe fotoliu?

Să citim... sufletul?

Și-a ridicat din nou fața spre doctor. L-a privit cu ochii negri de rechin. Apoi, din senin, a zâmbit. Buzele i s-au întredeschis, dezvăluindu-i dinții, formând una dintre cele mai reușite capodopere ale lui.

– Înainte să începem, aș vrea să vă întreb ceva.

– Ce spui?

– Ah, mă scuzați, a spus el, apropiindu-se. E vorba despre acea nehotărâre pe care o simți prima dată, înțelegeți, nu? La urma urmei, mereu am privit cu reticență abordarea confidențială. Știți, din cauza, *afecțiunii* mele.

Doctorul l-a privit surprins când, în loc să se așeze pe fotoliu, s-a lăsat ușor pe scaunul din fața lui.

– E doar o curiozitate, a insinuat el pe un ton de inocență învățată. Nu vă supărați, nu-i așa, *domnule doctor*?

Doctorul și-a împreunat degetele sub bărbie, acceptându-i cererea.

– Te ascult!

Atunci Rigel i-a zâmbit măsurat, ca o fiară îmblânzită, după care l-a întrebat:

– Care este scopul acestor ședințe?

– Să favorizeze o îmbunătățire a bunăstării psihologice și să te ajute să te dezvolți la nivel personal, a răspuns cu calm doctorul.

– Deci considerați de la sine înțeles că... *clienții* dumneavoastră au nevoie de ajutor.

– Ei bine, din moment ce vin la mine de bunăvoie...

– Și dacă nu vin de bunăvoie?

S-a ales cu o privire calmă și alertă.

– Încerci să-mi spui că nu ai ales să fii aici?

– Încerc să vă înțeleg abordarea.

Doctorul a părut să se gândească.

– Ei bine, s-ar putea să descopere că-i face să se simtă mai bine. Uneori oamenii construiesc realități în care cred că se simt bine. Nu se gândesc că au nevoie de asta. Dar în sinea lor se simt inutili, ca o ramă ruptă sau ca o bucată de sticlă.

– Dacă nu simt că au nevoie, atunci cum poate fi adevărat contrariul? a întrebat Rigel, enigmatic.

Doctorul și-a împins ochelarii pe nas.

– Așa stau lucrurile. Minte are angrenaje complicate, nu toate lucrurile sunt menite să fie înțelese. Rorschach însuși a spus o dată că și sufletul trebuie să respire.

– Chiar și al dumneavoastră?

– Poftim?

– Sunteți uman, doctore, ca toți ceilalți. Și sufletul dumneavoastră trebuie să respire?

Doctorul l-a privit în ochi, de parcă abia atunci l-ar fi văzut de fapt.

Rigel a zâmbit ironic, dar privirea i-a rămas rece.

– Dacă aș spune că în cartonașele alea văd dorințe, traume sau temeri, ați găsi o modalitate de a mă analiza. Dar dacă v-aș spune că nu văd nimic, că pentru mine sunt doar niște pete prostești, ați interpreta oricum și asta. Poate ca pe un refuz. O închidere. Greșesc? A așteptat o replică ce n-a mai venit. Oricare ar fi răspunsul, ați găsi ceva de corectat. Indiferent care ar fi realitatea, cine intră pe ușa aceea e menit să primească un diagnostic. Poate că ideea nu e cum se simt oamenii, doctore, ci cum îi fac să se simtă. Ideea e convingerea voastră că ceva e neapărat în neregulă cu ei, că trebuie reparați, pentru că la interior sunt inutili, goi și afectați... ca o ramă ruptă sau ca o bucată de sticlă.

Doctorul l-a privit, iar Rigel s-a uitat drept în ochii lui, fără măști.

– Vă rog, doctore, a spus el cu voce aspră, privindu-l de sub sprâncenele negre, nu acum ar trebui să încercați să-
mi

citiți sufletul?

Tăcerea care s-a așternut l-a făcut să-și dea seama că reușise ce-și propusese. La naiba de avea să se lase psihanalizat. Îi era de ajuns cât îl analizaseră în copilărie. Nu avea nevoie să audă din nou că era un dezastru. O știa deja foarte bine. Cu siguranță nu avea să-i permită încă unui doctor să-i stoarcă creierul.

Cu toate acestea, l-a enervat felul în care l-a privit doctorul, de parcă în realitate ar fi înțeles deja totul despre el.

– Ai un mecanism de apărare formidabil, Rigel, a spus el pe un ton de cunoscător, iar Rigel știa că nu fusese un compliment. Azi ai hotărât că nu te pot ajuta nicicum, dar poate că într-o zi vei înțelege că, în loc să te protejeze, mecanismul acesta te consumă.

Mi-am ridicat privirea de la ceașca pe care o țineam în mână spre silueta tăcută din fața mea.

Rigel stătea la pian. Părul îi cădea în față și-și mișca lent și absent degetele pe clape. Singurul sunet care se auzea în toată casa era melodia aceea slabă.

Așa era de când ne întorseserăm acasă.

Când se deschisese ușa cabinetului, primul lucru pe care îl văzusem fusese chipul lipsit de zâmbet al psihologului, iar al doilea – expresia glacială și umbrită a lui Rigel.

Rămăsese tăcut în tot acest timp. Știam că nu era în firea lui să vorbească de dragul de a vorbi, dar am înțeles din tăcerea

lui că întâlnirea nu decursese conform așteptărilor.

M-am apropiat și mi-am așezat ceașca aburindă lângă el, ca să-și dea seama că eram acolo.

– E totul în regulă? am întrebat eu cu blândețe.

Nu s-a uitat la mine. Doar a încuviințat din cap.

– Rigel, ce s-a întâmplat cu doctorul?

Am încercat să fiu cât mai delicată posibil, pentru că nu voiam să fiu intruzivă. Eram doar îngrijorată pentru el și voiam să-l alin.

– Nimic important, a răspuns el laconic.

– Părei... tulburat.

Am încercat să-l privesc în ochi, dar nu mi-a permis. Se uita la clapele albe, de parcă în fața lui s-ar fi aflat o lume pe care eu nu o puteam vedea.

– Credea că poate intra, a murmurat el, de parcă aș fi fost

singura care ar fi putut înțelege. Credea... că putea privi înlăuntrul meu.

– Și aici a greșit? am șoptit eu.

– Nu, a răspuns el, închizând ochii, greșeala lui a fost că a crezut că aveam să-l las să o facă.

Mi-am dorit să nu fi simțit golul acela usturător în piept, dar, din păcate, nu am reușit să controlez acea emoție.

Aș fi vrut să-i mărturisesc că acolo greșeam și eu, dar am tăcut, temându-mă de răspunsul lui.

Rigel era introvertit, complicat și ostil față de afecțiune, dar mai presus de toate, era unic. Înțelesesem deja de ceva vreme că ridicase o barieră între el și lume, o barieră ce i se înrădăcinase

în inimă, în plămâni și în oase, devenind parte din el.

Și totuși știam și că, dincolo de ea, strălucea un univers de întunecimi și catifea.

Și tocmai în acea galaxie rară și frumoasă aș fi vrut să intru. Încet, cu delicatețe.

Nu voiam să-l rănesc. Nu voiam să-l schimb sau, mai rău, *să-l repar*. Nu voiam să-i alung demonii, ci doar să stau împreună cu ei sub acel acoperiș de stele și să le număr în tăcere.

Oare avea să-mi deschidă vreodată ușa aceea?

Mi-am plecat privirea, înfrântă de temerile mele. Deși ne apropiaserăm unul de celălalt, uneori eram încă prea îndepărtați ca să ne înțelegem.

Am dat să plec, ca să-l las puțin singur, dar ceva nu m-a lăsat. Rigel mă ținea de încheietură.

Mi-am ridicat încet privirea. Privirile ni s-au întâlnit și, o clipă mai târziu, i-am îndeplinit rugămintea tăcută: m-am apropiat din nou și m-am așezat lângă el pe taburet.

Fără să-mi dea timp să înțeleg, Rigel și-a trecut mâna sub

genunchii mei și m-a tras în brațele lui. Când i-am simțit corpul lipit de al meu, m-am înfiorat de uimire. În clipa următoare, căldura lui m-a învăluit și am simțit o fericire atât de vibrantă și de intensă, încât am amețit.

Nu mă obișnuisem încă cu faptul că-l puteam atinge. Era o senzație stranie și nespus de frumoasă, mereu nouă, mereu puternică, o descărcare amețitoare. Mi-am așezat capul în scobitura gâtului lui, lăsându-mă pe trunchiul lui care pulsa. Când m-am ghemuit în căldura lui, a oftat ușor, relaxându-se.

Preț de o clipă, m-am gândit că, poate, dacă am fi fost făcuți din aceeași tandrețe, și-ar fi plecat capul și și-ar fi rezemat obrazul de capul meu.

– La ce te gândești când cânti? am întrebat eu după o vreme, printre melodiile îngânate de acele acorduri lente.

– În clipele acelea încerc să nu mă gândesc.

– Și reușești?

– Niciodată.

Voisem mereu să-l întreb. Nu-l auzisem niciodată cântând o melodie fericită. Mâinile lui creau melodii splendide, angelice, dar care-ți sfâșiau inima.

– Dacă te întristează, de ce o faci? m-am trezit eu întrebându-l, cu fața ușor ridicată. I-am privit încântată buzele când le-a depărtat ca să vorbească.

– Unele lucruri nu țin de noi, a răspuns el enigmatic. Lucruri care... ne aparțin fără să poată fi îndepărtate. Nici măcar atunci când vrem.

M-a cuprins un presentiment. M-am uitat la degetele lui, care alunecau lent pe clape, dându-mi brusc seama de un lucru.

– Îți amintește de... *Ea*?

Amintirea directoarei încă năștea monștri în coșmarurile mele. Rigel îmi mărturisise că o ura și totuși, într-un fel, o purta după el de mic copil.

– Îmi amintește... de ce am fost dintotdeauna.

„Singular“, aproape că l-am auzit rostind, „abandonat lângă o poartă închisă“, și mi-am dorit instantaneu să se oprească din cântat.

Mi-am dorit să i-o smulg din suflet, să-l curăț, să-l scap de orice urmă a acelei femei. O voiam departe de Rigel.

Mă chinuia ideea că-i dăruise iubire, cu mâinile ei pline de lovituri și cu ochii aceia murdari de furie.

Era o boală. Afecțiunea ei era o vânătaie. Și i-o întipărise în inimă de atâta vreme, încât sufletul mi se revolta doar la gândul acela.

– De ce? am întrebat eu ușor. Atunci de ce continui să cânti?

Nu înțelegeam. Era ca și cum și-ar fi zgâriat o zgaibă, știind că avea să sângereze din nou.

Rigel a tăcut preț de o clipă, de parcă ar fi adunat în sine un răspuns. Îmi plăceau tăcerile lui nespuse de mult și mă înfricoșau în același timp.

– Pentru că *stelele sunt singure*, a rostit el cu amărăciune. Am încercat să înțeleg sensul acelor cuvinte atât de triste, dar mi-a fost imposibil.

Știam că Rigel încerca să-mi răspundă, în felul lui, dar pentru prima dată mi-am dorit să-mi deschidă larg ușile inimii și să mă lase să înțeleg în sfârșit cheia acelui limbaj secret.

Voiam să știu totul despre el.

Totul. Fiecare gând, vis și teamă. Fiecare frică, dorință și ambiție.

Voiam să-i pătrund în inimă, așa cum el intrase în a mea, dar mă temeam că nu aveam să găsesc drumul spre ea.

Poate că Rigel nu știa cum altfel să se exprime. Poate că doar așa reușea să se exprime, dăruindu-mi bucăți din el, treptat, sperând că aveam să reușesc să le pun laolaltă.

Și aș fi vrut să mă ridic la înălțimea așteptărilor lui. Să-l fac să înțeleagă că era splendid. Extraordinar și inteligent.

Și că era frumos, pentru cei care știau unde să privească, pentru că un suflet ca al lui strălucea doar pentru câțiva.

– Știi ce-mi spuneam când eram tristă? Mi-am plecat privirea. M-am uitat la plasturii mei și am zâmbit. „Nu contează cât de tare doare. Poți să desenezi un zâmbet peste o cicatrice?”

Mi-am trecut degetele peste mâinile lui, rezemându-le ușor de ele.

Rigel s-a oprit când le-a simțit atingerea pe piele. Inițial, nu mi-a înțeles gestul, apoi s-a mișcat din nou, iar degetele mele i-au urmărit fiecare mișcare. Au coborât împreună cu ale lui, au dănuțuit împreună pe clape și, în timp ce melodii prindeau ființă

sub mâinile noastre unite, inima mi s-a umplut de emoții.

Am cântat împreună. Lenți și nesiguri. Neîndemânatici și tremurând ușor. Dar împreună.

Apoi, dintr-odată, s-a transformat într-o cursă a notelor, tot mai vioaie și imperfectă. M-am trezit zâmbind în timp ce mâinile le urmau stângace pe ale lui, încercând să țin pasul cu el, cu încheieturile noastre suprapuse.

Am cântat urmărindu-ne, atingându-ne, iar eu mi-am auzit râsul amestecându-se cu notele. Am râs, am râs din inimă, din suflet, din toată ființa.

Am șters împreună tristețea acelei muzici. Am șters-o pe Margaret. Am șters trecutul.

Și poate că de atunci încolo Rigel nu avea să-și mai amintească de *Ea* când cânta. Ci de noi. Mâinile noastre unite. Inimile noastre împletite.

Melodia aceea plină de imperfecțiuni, de greșeli și de defecte. Dar și de râsete, de mirare și de fericire.

Avea să-și amintească de plasturii mei pe degetele lui, de greutatea mea pe picioarele lui și de parfumul meu pe pielea lui.

O vom fi învins împreună. Chiar fără să vorbim. La urma urmei, și muzica e o armonie care se trage din haos.

Iar noi eram un singur cântec, cel mai spectaculos și mai secret dintre toate.

Rigel s-a oprit.

Mi-a pus degetele în ceafă și m-a prins de păr. Lent, mi-a tras capul pe spate și mi-a privit fața.

Și eu l-am privit așa, cu obraji calzi și ochii strălucitori, ca două semiluni zâmbitoare. Pe buze, un zâmbet strălucitor oglindea toată căldura care îmi exploda în inimă.

Ochii lui au absorbit fiecare detaliu al feței mele.

Și m-a privit de parcă nimic în lume n-ar fi meritat să fie privit la fel.

Exista o frumusețe, în lucrurile fragile, pe care nu avea s-o înțeleagă vreodată.

Aveau ceva ce le făcea efemere, rare, să trăiască până mai era timp.

Așa era și Nica.

El nu avea să înțeleagă vreodată. Nu avea să înțeleagă vreodată cum de reușea ceva atât de delicat să-l frângă, în loc să se frângă. Nu avea să înțeleagă vreodată cum de reușea să pătrundă chiar și atunci când el se îngropa în sine.

A privit-o și i s-a părut nespus de frumoasă. Cu ochii aceia de copilă și obrații rozalii, cu zâmbetul acela foarte dulce și râsul acela care îți frângea pur și simplu sufletul.

Îi zâmbea.

S-a întrebat dacă exista ceva în lume mai puternic decât Nica atunci când îi zâmbea. Mai puternic decât Nica care respira în mâinile lui, care se lăsa atinsă, care îi alunga orice gând doar privindu-l în ochi.

Nu-i ștergea chinurile, ci le lua de mână.

Chiar dacă erau strâmbe, extreme și greșite. Chiar dacă încercau să o distrugă.

Le liniștea cu o mângâiere, iar ele rămâneau uluite de fiecare dată.

Și Rigel știa de ce, chiar dacă nu înțelegea cum o făcea.

Până și chinurile lui erau îndrăgostite de ea. Iar el o dorea din tot sufletul, chiar dacă sufletul lui era un dezastru.

A înghițit în sec și s-a trezit strângând-o mai tare de păr. Era mai presus de el: își dorea să o strângă, să o simtă, să-și umple mâinile de ea. Nu fusese nicidecum delicat; singura delicatețe din el era cea care purta numele ei.

Dar Nica și-a rezemat tâmpla de brațul lui, calmă și senină cum nici măcar în visurile lui nu sperase să o vadă vreodată. L-a privit în ochi, fără teamă.

Și în timp ce zâmbetul acela îl îngenunchea din nou, Rigel a înțeles că orice cuvânt care exista ca să exprime ce simțea nu ar fi fost vreodată de ajuns.

Ea era cel mai frumos lucru pe care îl avusese vreodată în el.

Și știa doar că avea s-o protejeze, cu orice preț.

În orice moment.

În fiecare clipă minusculă.

Cât de mult timp avea să poată.

Rigel și-a lipit gura de a mea și m-am înfiorat ușor. M-am topit în căldura lui, în timp ce mă strângea în sărutul acela, ținându-mă în continuare de păr.

Mi-am trecut mâna peste clavicula lui și apoi l-am prins cu delicatețe de gât. Mi-am mișcat buzele pe ale lui, răspunzându-i cu docilitate și făcându-l să ofteze.

Aș fi vrut să-i spun că îmi plăcea de muream când ofta așa. Încet, pe ascuns, de parcă n-ar fi vrut nici măcar el să se audă.

Mi-a tras capul și mai pe spate, pliindu-mă sub voința lui, iar eu l-am lăsat s-o facă. Eram precum ceara în mâinile lui.

Respira forțat, măsurat și mă atingea de parcă ar fi vrut să-mi exploreze și sufletul, dar, în același timp, se temea să o facă.

Nu înțelegeam de ce tremura mereu și, încercând să-i transmit din seninătatea mea, l-am mângâiat încet, sugându-i ușor buzele.

M-a apucat și mai tare și m-a sărutat zgomotos și umed, iar respirația aspră și fierbinte mi-a răsunat pe gura umflată. Gustul lui mă uimea. Limba lui era ca un incendiu.

Rigel nu mă săruta, ci mă devora lent.

Iar eu mă lăsam devorată, pentru că era tot ce îmi doream.

Confuză, l-am mușcat cu nesăbuiță de buza de jos, ceea ce l-a făcut să geamă gutural. M-a apucat de o coapsă

și m-am trezit călare pe el, cu degetele lui în spatele genunchiului și cu cealaltă mână pe șold, împingându-mi bazinul pe al lui.

Nu puteam respira.

Am încercat să-mi trag suflarea, dar gura lui caldă și vorace a pus stăpânire pe a mea, uimindu-mă, pliindu-mă, mușcându-mă cu posesivitate.

M-am agățat de el, încercând să țin pasul cu el, și m-a apăsat de vintre cu atâta dorință, încât mi-am ținut respirația.

Am amețit și am început să respir greoi.

M-a frecat de el, iar fricțiunea dintre corpurile noastre a fost șocantă. M-a încercat o senzație asemănătoare panicii, dar mai caldă, mai vâscoasă și mai urgentă.

Am încercat să mă mișc, dar degetele lui nu m-au lăsat. Și-a înfipt mâinile în șoldurile mele, strângându-le cu pasiune, de parcă ar fi vrut să se contopească cu mine. M-a forțat să simt contactul acela incendiar dintre noi, iar de data aceasta, când m-a mușcat, n-am reușit să-mi înăbuș un geamăt. L-am prins de umeri și mi-am strâns tot mai tare genunchii, coapsele tremurându-mi pe șoldurile lui.

Totul s-a redus la el.

La mâna lui pe șoldul meu.

La presiunea exercitată de bazinul lui.

La buze, respirații, limbi, mâini...

Nu am reușit să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă nu am fi fost întrerupți.

S-a auzit soneria și am tresărit brusc.

Și-a desprins gura de pe a mea. Mi-am dat seama că gâfâiam, eram îmbujorată și mâinile îmi tremurau.

Rigel și-a plecat capul, gâfâind ușor, în scobitura gâtului meu. Încă își ținea degetele înfipte în curba șoldului meu, iar mușchii îi zvâcneau ușor, de parcă s-ar fi forțat constant. Avea mai mult autocontrol ca mine, mai multă experiență. Trupul lui puternic vibra cumpătat, nu ca al meu, care părea o victimă a unor reacții destabilizatoare.

N-am reușit să mă desprind de el, dar când s-a auzit soneria din nou, am înțeles că trebuia s-o fac.

Rigel mi-a dat drumul fără tragere de inimă. M-am dat jos de pe el cu obrajii înflăcărați și, cu inima răvășită, m-am dus să deschid.

– Anna! am exclamat eu, găvind-o chinându-se ușor în fața ușii.

Am luat buchetul enorm de flori pe care îl ținea în mână, ca să o ajut, și parfumul lor m-a îmbătat. L-am dus în bucătărie în timp ce ea a pufnit, epuizată, așezând sacoșele de cumpărături pe blat.

– Câtă lume! a răbufnit ea. Azi n-am avut un moment de respiro...

Am pus florile într-o vază și le-am privit cum străluceau de sănătate. Erau minunate, ca întotdeauna. Anna mi-a observat privirea și a zâmbit radioasă.

– Îți plac?

– Sunt splendide, Anna, am recunoscut eu, fermecată de frumusețea lor. Cui trebuie să i le livrezi?

– Ah, nu, Nica. Nu sunt de livrat. Sunt pentru tine. M-a privit radioasă și apoi mi-a spus: Ți le-a trimis iubitul tău.

CAPITOLUL 29. Împotriva inimii

Nu eram prințesă.

Aș fi sacrificat basmul

ca să salvez lupul.

– Poftim? am întrebat eu, nevenindu-mi a crede.

Anna a zâmbit de parcă ar fi vrut să mă liniștească.

– Mi le-a dat un băiat afară, a spus ea cu tandrețe. A spus că sunt pentru tine. A fost atât de stângaci! L-am invitat să intre, dar n-a vrut. Poate se temea că ar fi deranjat, a adăugat ea când mi-a văzut ochii mari.

În clipa aceea am observat ceva alb între flori. Un bilet. Cu un melc desenat pe el.

– Nica, nu trebuie să te ascunzi. Nu e nimic rău în a avea iubit...

– Nu, am spus eu degrabă. Nu, Anna, te înșeli. Nu este iubitul meu.

S-a încruntat cu blândețe.

– Și totuși mi le-a dat pentru tine...

– Nu e ceea ce crezi tu. E doar... doar...

„Un prieten“, aș fi zis înainte, dar acum nu-mi găseam cuvintele. După ceea ce făcuse, Lionel își pierduse acea calitate. Mi-am mușcat tare buza și probabil că Anna și-a dat seama că nu mă simțeam în largul meu.

– Înseamnă că am înțeles greșit. Iartă-mă, Nica! Doar că în ultima vreme te văd atât de gânditoare... Și apoi băiatul ăsta apare la ușă cu flori minunate și am crezut... A clătinat din cap, zâmbind ușor. Ei bine, e oricum un buchet foarte frumos. Nu ți se pare, Rigel?

Am simțit o încordare dureroasă când m-am întors.

Rigel se afla în pragul ușii. Avea o mină inexpresivă, dar n-a răspuns. Se uita la flori cu ochii adânci, ca două abisuri. Și-a întors privirea când Anna s-a oprit lângă el și

și-a plecat-o asupra ei de parcă și-o smulsese de pe ceva mut și rece ca gheața.

– Pot... să vorbesc puțin cu tine? l-a întrebat ea.

Nu am înțeles de ce, dar am observat o ușoară enervare pe chipul lui. De parcă ar fi înțeles deja despre ce voia să-i vorbească. A încuviințat din cap că da și s-au îndepărtat împreună.

– M-au sunat de la cabinetul doctorului, am auzit-o pe Anna spunându-i în timp ce urcau scările.

Când m-am întors, privirea mi-a zăbovit asupra biletului. Mi-a luat o vreme până să-l apuc ca să-l citesc.

Am vrut să-ți scriu de o mie de ori și acesta mi s-a părut cel mai bun mod de-a o face.

Nu-mi amintesc prea bine ce s-a întâmplat seara trecută, dar nu reușesc să scap de senzația că te-am speriat. Așa e? Îmi pare rău...

Când putem vorbi? Mi-e dor de tine.

Încheieturile mâinilor mi-au tremurat. Am revăzut fiecare clipă de parcă ar fi fost o cicatrice: buzele lui, mâinile lui, brațele lui care mă forțau, care mă țineau nemișcată, vocea mea care îl implora.

Din impuls, am smuls florile din vază, m-am dus la chiuvetă și am deschis ușa de sub ea. M-am oprit cu buchetul de flori în aer, uitându-mă la coșul de gunoi cu degetele tremurânde.

Mi-am înfipt unghiile printre frunze, am strâns din buze, mi-am încordat gâtul și totuși... nu am reușit să o fac.

Florile acelea nu meritau așa ceva.

Dar adevărul era altul.

Ceva din mine nu reușea să-l șteargă. Să-l urască, să-l distrugă, să-l smulgă din mine. Partea cea mai distrusă a inimii mele, cea pe care o deformase directoarea.

Am văzut desenul stilizat cu melcul ieșind dintre flori și n-am găsit puterea necesară ca să săvârșesc gestul acela. Ar

fi trebuit să rup bucata aceea de hârtie și să o arunc, dar nu o puteam face.

N-am știut niciodată să rup. Nici măcar cu toată *delicatețea* din lume.

În zilele următoare am primit alte buchete splendide. Fiecare dintre ele cu același bilețel cu un melc pe el.

Când mă întorceam acasă, le găseam puse deja în vază de către Anna.

Într-o după-amiază am primit și un pachet de caramelle în formă de crocodil. M-am trezit apucându-l și apoi vârându-l într-un sertar, ca să nu-l mai văd. În ziua următoare am găsit alte două decorate cu panglici pe masă.

– E un admirator al ei, i-a șoptit Anna lui Norman într-o seară, iar el a scos un „Oo“ conspirativ, ridicând din nasul lung.

Lui Klaus, în schimb, nu-i plăcea atâta forfotă. Sâsâia la vasele pe care Anna le lăsa pe mobilier și le rodea pe cele care aveau ghinionul să nu fie îndeajuns de sus. Părea să înțeleagă că nu le aducea ea, ci altcineva.

Într-o seară am auzit un foșnet în bucătărie. Am aprins lumina și m-am trezit cu doi ochi galbeni uitându-se la mine cu o petală albă ieșindu-i de sub mustață.

– Klaus, am mormăit eu, exasperată. M-am apropiat de el și și-a dat urechile pe spate, apucându-se din nou să mestece sfidător. Haide! Vrei să te doară iar burtica?

S-a furișat pe lângă mine înainte să apuc să-l dau jos de pe blat. Probabil că pentru el să fie luat în brațe era mult mai rău ca o durere de stomac.

Am oftat ușor, uitându-mă la buchetul acela de trandafiri albi. Am scos bobocul pe care îl distrusese și l-am învârtit între degete. Știam deja ce scria pe bilețel, fără să fie nevoie să-l deschid. Încetasem să le mai citesc pentru că cuvintele acelea mă răneau.

Când m-am întors, l-am văzut pe Rigel lângă ușă. Prezența lui se ițea printre umbre și ochii îi erau ca două diamante întunecate în întunericul din casă. Irisurile negre

i-au alunecat până la trandafirul alb pe care îl țineam în mână.

Nu spusese nimic în zilele acelea. Și totuși, știam cum să interpretez acest lucru. Mă apropiasem de el, iar asta însemnase că învățasem să înțeleg diversele tipuri de tăcere pe care le afișa.

– Nu contează deloc, am șoptit eu înainte să se întoarcă.

Nu voiam ca traumele și neîncrederea lui să-l îndepărteze

de mine, chiar dacă îi îmbolnăviseră inima încă din copilărie.

– Dar nu le-ai aruncat.

Mi-a întors spatele, iar eu mi-am mușcat buzele, dorindu-mi să dărâm toate zidurile care încă existau între noi. Uneori mi se păreau o scară infinită, plină de crăpături și de trepte rupte care încercau să mă facă să cad.

Uneori, când mă opream epuizată și mă uitam spre vârf, nu reușeam să-l văd. Dar știam că era acolo. Singur.

Eram singura care putea ajunge la el.

– Nica? am auzit o bătaie în ușă în dimineața următoare. Se poate?

Anna a intrat și m-a găsit cu cămașa de noapte încă pe mine. Mi-a zâmbit, urându-mi bună dimineața, apoi a luat peria cu care mă pieptănam, s-a așezat pe pat și a început să mă perie.

Când o făcea, simțeam cum pieptul mi se încălzește de o afecțiune nemăsurabilă. Mă atingea cu grijă, alinându-mă, făcându-mă să visez la o viață plină de mângâieri și zâmbete. Era cea mai frumoasă senzație din lume.

– Săptămâna viitoare voi avea un client foarte important, mi-a spus ea. Vrea să mă ocup eu de evenimentul pe care îl organizează la Clubul Mangrovia. Va participa foarte multă lume și va fi un vis devenit realitate să-mi văd numele printre aranjamente. I-am simțit atingerea nesigură și pe ea ezitantă. Ei bine, clientul respectiv

este un prieten al Dalmei. Și toate acestea nu ar fi fost

posibile dacă ea nu i-ar fi menționat numele meu. Anna a adăugat mai încet:

M-a ajutat foarte mult. Aș vrea să-i mulțumesc. Fără ea nu aș fi avut o ocazie atât de importantă.

M-am întors. A așteptat să-i răspund, dar când a văzut că tăceam, a continuat:

– Nu am uitat ce s-a întâmplat, a spus ea întristată. Nu am uitat ce s-a întâmplat cu Asia... Nu trece zi în care să nu mă gândesc la asta. Dar sunt importanți pentru mine și Norman, Nica... Au împărtășit cu noi momente pe care nu le vom uita niciodată, a spus ea, iar eu am simțit umbra lui Alan reverberându-i în privire. De aceea voiam să te întreb... Mi-ar plăcea să-i pot invita la noi ca să...

– Anna, am întrerupt-o eu, e în regulă.

M-a privit cu ochii ei albaștri.

Discursul acela m-a făcut să înțeleg cât de mult ținea la mine. Dar nu-i purtam deloc pică Asiei. În pofida celor întâmplate,

ceea ce simțeam față de ea nu se apropia de furie, ci mai degrabă de tristețe.

Nu voiam să compromit relația pe care o avea cu Anna. Nu o voisem niciodată. Știam cât de mult țineau una la cealaltă și nu voiam ca acest lucru să fie afectat din cauza mea.

M-a strâns cu mâinile de față.

– Serios?

– Serios.

– Ești sigură?

Am încuviințat încet.

– Sunt sigură.

Anna a respirat tremurat și apoi a zâmbit. M-a mângâiat pe obraz, iar eu i-am răspuns la zâmbetul acela cu toată fericirea

pe care mi-o stârnea atingerea ei.

M-a periat în continuare, întrebându-mă ce ar fi putut găti. I-am spus că Norman ar fi apreciat cu siguranță sosul ei celebru.

– Mă duc să o sun pe Dalma, a spus ea după ce ne-am ridicat și m-a invitat între timp să cobor la micul-dejun.

Am coborât. Mă simțeam ușoară, proaspătă și luminoasă. Mă simțeam fericită. Clipele acelea petrecute cu ea îi făceau bine inimii mele și îmi plăcea nespus de mult că îmi cerea mereu părerea.

Cu sufletul ușurat, m-am oprit în pragul ușii de la bucătărie. Și fericirea mi s-a amplificat.

Rigel stătea la masă, cu o carte și o ceașcă.

Își ținea tâmpla rezemată de încheieturile degetelor, iar părul negru ciufulit, care ieșea în evidență în lumina delicată a dimineții, i se revărsa în jurul feței.

Parcurgea în tăcere rândurile scrise, dar Anna îmi spusese că se trezise devreme din cauza unei dureri de cap, așa că, în tăcere, m-am oprit să-l privesc fără să mă observe.

Îmi plăcea foarte mult să fac asta. În clipele acelea era pur și simplu el însuși. Ieșeau la iveală nuanțe ale lui pe care nu-i lăsa pe ceilalți să le vadă și am rămas din nou fermecată de înfățișarea lui deopotrivă delicată și feroce.

Pielea albă și inocentă, linia ascuțită a sprâncenelor, pomeții sculptați și ochii sălbatici. Gesturile ireverențioase, buzele acelea care împărțeau mușcăături și zâmbete tăioase oricui îndrăznea să se apropie de el.

A dat pagina, iar eu m-am întrebat ce capodopere trebuie să fi fost originile lui de-l proiectaseră așa.

M-am apropiat de el, încercând să nu-l distrag. Am ocolit masa și, profitând de clipa aceea în care nu era nimeni cu noi, m-am aplecat peste el și l-am sărutat pe obraz.

Din senin.

Când m-am îndreptat de spate, i-am văzut privirea ușor frapată. A clipit și s-a întors spre mine, surprins.

– Bună dimineața, i-am șoptit eu, cu tandrețe.

I-am zâmbit cât am putut de dulce și de strălucitor, după care am luat carafa și m-am îndreptat spre dulap. Mi s-a

părut că-i simt privirea arzătoare asupra mea.

– Mai vrei niște cafea? am întrebat eu, înainte să mă servesc pe mine.

Rigel m-a privit preț de o clipă, după care a încuviințat din cap și am observat că mă privea cu mai multă atenție. M-am întors lângă el și i-am umplut ceașca. Și-a trecut privirea peste mine, până a ajuns la chipul meu.

– Poftim, am spus eu încet.

M-am întors și a surprins cu privirea luciul mătăsos al cămășii mele de noapte.

Am dat să iau o ceașcă din dulap, dar raftul era gol. Am încercat atunci să ajung la cel de deasupra, dar era prea sus pentru mine.

M-am uitat la șirul de cești, încruntată, gândindu-mă pe ce m-aș fi putut urca, dar hârșăitul unui scaun mi-a captat atenția.

Rigel s-a ridicat și s-a apropiat de mine. A apucat cu ușurință o ceașcă, privindu-mă de sus. Privirea i-a alunecat peste chipul meu, zăbovind asupra gurii mele și asupra irisurilor mele mari și strălucitoare.

– Mulțumesc, i-am zâmbit eu.

Am dat să iau ceașca, dar a părut să se răzgândească brusc. Cu o mișcare leneșă mi-a tras-o din mână și și-a dus-o la spate. L-am privit șocată.

– Rigel, am gemut eu. Îmi dai ceașca?

L-am atins pe brațe, încercând să ajung la ceașcă, dar când n-am reușit, l-am privit din nou în ochi. Poate că a fost o reflexie a luminii soarelui, dar mi s-a părut că am văzut un val de amuzament în privirea lui. Am zâmbit indulgentă, iar el m-a întrebat cu voce joasă:

– O vrei?

– Da, te rog...

I-am bătut cu vârfurile degetelor pe încheietură, dar n-a dat nici un semn că mi-ar da-o. L-am prins de șolduri, iar el s-a uitat la mine cu o privire de felină.

– N-ai de gând să-mi dai ceva în schimb? a murmurat el cu voce răgușită și slabă.

Respirația îi era caldă și îmbietoare. Îi simțeam trupul cald sub degete.

De când avea el chef de joacă?

Noutatea aceea m-a electrizat și îmbunat. Mi-am plecat fața și i-am apropiat mâna de buzele mele fără să-mi mut privirea

de la el. I-am sărutat pielea. Am auzit un foșnet, de parcă și-ar fi strâns lent degetele în jurul ceștii de ceramică.

Rigel m-a privit cu ochi lichizi și adânci și și-a trecut mâna peste obrazul meu, printre degetele mele. M-a mângâiat pe buze cu degetul mare, iar eu l-am sărutat ușor pe buricele degetului, un sărut zgomotos și dulce sub privirea mea inocentă și sinceră.

S-a apropiat de mine, privindu-mă cu o atracție arzătoare, de parcă ar fi vrut să absoarbă tot ce ținea de mine: parfumul, buzele, ochii, mâinile, până și puritatea mea...

Un sunet puternic ne-a făcut să tresărim. Am încremenit amândoi. S-a auzit vocea Annei, care a rupt magia ce se crease între noi:

– Poate răspunde cineva? Apoi a adăugat: Cred că e curierul!

Am observat că Rigel închisese ochii. Trăsăturile parcă îi împietriseră. Când a deschis din nou ochii, am simțit toată forța glacială a aceluia gest.

Înainte să apuc să trec, m-a oprit cu brațul, împingându-mă în spate. A trecut pe lângă mine și s-a îndreptat spre intrare cu pas hotărât, iar când a trecut pe lângă masă, a pus ceașca pe ea cu un gest sec.

Livratorul și-a ridicat șapca când Rigel i-a deschis ușa. Probabil că era nou: s-a uitat la cartonașul pe care îl ținea în mână cu un aer nesigur, scărpinându-și câteva coșuri mici de pe față.

– Bună, am o livrare la această adresă, a spus el, în timp ce bilețelul cu melc ieșea dintr-un buchet de flori nespuse de frumos. Îmi puteți semna aici?

Rigel s-a uitat fix la desenul lui Lionel cu o privire tăioasă. Apoi și-a mutat privirea spre curier și a zis

nesigur:

– Cred că e o *greșeală*.

– Deloc, a ripostat băiatul. Destinatară e o anume Nicol, ba nu, Ni... ca... Dover.

Rigel i-a zâmbit într-un mod atât de politicoasă, încât a părut înspăimântător.

– Cine?

– Nica Dover...

– N-am auzit de ea.

Băiatul a tras florile înapoi, clipind din ochi dezorientat.

– Dar... a început el să se bâlbâie. Pe cutia poștală scrie „Dover și Wilde“ lângă „Milligan“...

– Ah, ei? Sunt foștii proprietari, a răspuns Rigel. Noi abia ce ne-am mutat. Nu mai locuiesc aici.

– Și unde locuiesc?

– La cimitir.

– La... *Ah...*

Băiatul a făcut ochii mari și mai că nu i-au căzut ochelarii

de pe nas. Și i-a împins la loc și i s-au aburit.

– Așa e.

– Fir-ar să fie, nu știam... La naiba, îmi pare rău...

– Erau bătrâni, l-a informat Rigel, plescăind din limbă cu o doză tocmai potrivită de dramatism. Ambii aveau peste 100

de ani.

– Ah... Ei bine, atunci bravo lor... Îți mulțumesc oricum...

– *Cu plăcere.*

I-a închis ușa în nas.

Și nici un buchet pompos de flori nu ne-a mai trecut pragul.

Cel puțin, în ziua aceea.

Seara cu cina a sosit într-o clipită.

Anna emana o ușurare pe care o puteai atinge de-a dreptul. S-a uitat la fața de masă pe care o întindeam,

satisfăcută, apoi mi-a spus că o întâlnise pe Adeline în timp ce se întorcea acasă.

O simpatiza foarte mult: o adora pentru felul ei amabil de-a fi și zâmbetele sincere. Știa cât de apropiate eram și am avut impresia că i se strânsese pieptul când Adeline îi mărturisise că nu găsisese încă de lucru.

– E o fată atât de dulce, a spus ea în timp ce vâră plăcinta în cuptor. I-am împrumutat umbrela pentru că era toată udă... Nici măcar glugă nu avea!

A închis ușa și a reglat temperatura, după care și-a dat jos mănușile, ușor tulburată.

– Unde ai spus că stă? m-a întrebat ea.

– La Saint Joseph, am răspuns eu. De când au transferat-o, a rămas tot acolo. Acum, că e majoră, ar trebui să plece, dar până nu-și găsește de lucru...

– Am invitat-o și pe ea la cină, a spus Anna în timp ce felia pâinea.

Am rămas cu tacâmurile în mână. Mi-am ridicat privirea spre ea.

– Știu că trebuia să fie ceva intim, dar pur și simplu n-am putut să n-o fac. E mereu atât de drăguță... și știu cât de apropiate sunteți. A fost o adevărată provocare să o conving că nu avea să deranjeze, dar în cele din urmă mi-a spus că avea să vină. Mi-a zâmbit cu blândețe. Te bucuri?

Inima mea ar fi spus că da, dacă gândurile nu m-ar fi trădat. Ceva în mine ardea încă după ultima dată când ne văzuserăm. Pe de o parte, să o aud spunându-mi că nu simțea nimic pentru Rigel mă liniștise, dar pe de altă parte mă temeam că nu era adevărat. Alesesem să o cred, dar gândul acela mă chinuia.

Anna s-a uitat la ceasul de pe perete.

– Ah, n-am văzut cât de târziu e! Nica, du-te să te pregătești! Termin eu aici.

Am încuviințat și am urcat la etaj, desprinzându-mi părul.

Mi-am apucat halatul de baie, lenjerie curată și m-am dus la baie, unde m-am dezbrăcat și am dat drumul la duș,

după care m-am strecurat sub jetul fierbinte.

M-am spălat cu grijă și mi-am frecat părul cu un șampon parfumat, bucurându-mă de toată spuma aceea.

După ce m-am clătit bine, am ieșit, atentă să nu picure de pe mine, așa că am apucat halatul și l-am legat în talie. Era cam mic chiar și pentru mine, dar avea o nuanță liliachie care îmi plăcuse mereu foarte mult.

Mi-am luat chiloții, sărind puțin pe loc. Mi-am înclinat capul și am văzut dantela albă ce îmi contura curba bazinului. Era prima dată când hotărâsem să port alt tip de lenjerie decât simplă și din bumbac. Și totuși o simțeam foarte moale pe piele.

În timp ce-mi ștergeam părul, am auzit pe cineva strigându-mă de jos.

– Ah, Nica, am uitat suporturile dantelate pentru farfurii! Ai putea să mi le dai tu? Sunt în comoda din camera mea!

Mi-am trecut mâneca peste tâmple și am auzit-o pe Anna adăugând:

– Ultimul sertar de jos!

Fără să mă gândesc, mi-am strâns halatul de baie, am ieșit și am luat ce îmi ceruse. I le-am întins pe scări, întâlnind-o la jumătatea lor.

– Poftim, am zâmbit eu ușor, iar Anna a făcut ochii mari când m-a văzut în halat, încă toată udă.

– Scuze, nu mi-am dat seama că ești la duș! Ai să răcești așa, scumpete! Mulțumesc! Da, astea sunt perfecte. Acum du-te să te usuci!

Mi-a spus să am grijă să nu răcesc, așa că m-am întors în baie, găsind ușa larg deschisă.

Mi-am înăbușit un tremur mic de frig și mi-am răsucit părul, ca să storc excesul de apă. Când am început să mă pieptăn, am observat tricoul curat și împăturit frumos de lângă chiuvetă.

Un tricou negru, cu nasturi pe piept. Un tricou de bărbat.

L-am privit șocată. Și mi-am dat seama că nu fusese acolo mai devreme.

Într-o clipă am înțeles, am făcut legătura. Am simțit o prezență în spatele meu și m-am întors brusc. Mai că n-am scăpat pieptenele din mână.

Rigel era în prag. Nemișcat.

De sub părul închis la culoare, m-a țintuit lent cu privirea neagră. Într-o mână ținea prosopul și mi-am dat seama că probabil se întorsese în cameră după el, crezând că baia era liberă.

– Eu... Eu... m-am bâlbâit eu, cu obrajii arzându-mi, nu terminasem...

L-am văzut strângând lent prosopul. Mi s-a uscat gâtulejul, iar o scânteie crudă i-a licărit în ochi când și-a trecut privirea arzătoare peste tot corpul meu: mi-a alunecat peste gleznelor care îmi tremurau, peste coapsele umede, peste curba sânilor mei și peste pielea expusă a gâtului.

A tras adânc aer în piept, iar sunetul acela mi-a făcut sângele să tremure. M-a privit drept în ochi, iar eu am înghițit în sec sub privirea lui incandescentă.

– Rigel, vin musafirii! Anna se perindă prin casă și... Am apucat strâns pieptenele. M-am uitat spre coridorul din spatele lui și mi-am dat brusc seama că eram față în față, pradă și prădător. Trebuie să ies, am spus eu repede.

Rigel s-a uitat la mine și în spatele ochilor îi pulsa o furtună, ca și cum mintea i-ar fi procesat cu o viteză exagerată. Parcă ne întorseserăm la început, pe când mă temeam să trec pe lângă el, de frică să nu mă muște. Chiar dacă din alte motive...

– Rigel, am încercat eu să fiu rezonabilă, trebuie să trec.

Am sperat ca vocea mea să nu fi sunat prea subțire și speriată, pentru că îmi spusese deja ce efect avea acest lucru asupra lui. Totuși, când mi-a auzit rugămintea, a mijit ochii și apoi... a zâmbit.

A făcut-o într-un mod atât de calm și de relaxat, încât mi s-a făcut frică.

– Desigur, a zis el cu o voce controlată. N-ai decât.

„Nu-ți fac nimic“, părea să-mi promită, dar privirea lui m-a făcut să mă simt ca un șoricel în fața unei pantere.

Am înghițit și mai multă salivă ca înainte.

– Dacă vin acolo, mă lași să trec?

Rigel s-a lins pe buză, lăsându-și privirea să rătăcească cu nonșalanță, și în clipa aceea semăna mai tare ca niciodată cu o fiară la ieșirea din bârlog.

– Îhm, a încuviințat el.

– Nu, spune-o! m-am bâlbâit eu.

– *Ce anume?* a râs el amuzat.

– Că ai să mă lași să trec.

A clipit cu o inocență care l-a făcut să pară, dacă se putea așa ceva, chiar și mai periculos.

– Am să te las să treci.

– Promiți?

– Promit!

M-am uitat la el preț de o clipă, nesigură, după care am hotărât să mă apropii de el.

Iar Rigel și-a ținut promisiunea.

M-a lăsat să trec. M-a lăsat să trec și apoi... m-a prins cu atâta impetuoșitate, încât mi s-a tăiat răsuflarea.

Și m-a zdrobit. Literalmente.

Am auzit ușa trântindu-se și m-am lipit cu spatele de perete, cu trupul lui deasupra mea. Am făcut ochii mari, iar Rigel mi-a vârât mâinile în păr, după care buzele ni s-au unit.

M-a sărutat cu o ardoare nebunească și copleșitoare.

Am încercat să respir, să-mi păstrez luciditatea. Am încercat să-l împing, să mă desprind de el, dar mi-a prins buza cu dinții și a supt-o până când mi s-au înmuiat picioarele.

M-a ținut lipită de el, cu aerul acela de lup și buzele fierbinți, iar eu m-am simțit brusc neputincioasă.

Realitatea a pulsat în jurul meu, s-a încetșosat și mi s-a părut că deliram.

Ar fi trebuit să fiu rațională, să înțeleg că era un risc, dar ceea ce simțeam pentru el era prea puternic: mă rupea în bucăți și mă sufoca, plinindu-mă pe acele emoții. L-am mângâiat pe gât și i-am răspuns cu toată disperarea pe care o aveam în trup.

Rigel m-a prins de coapse și m-a ridicat. Halatul de baie mi s-a desfăcut și a alunecat, descoperindu-mi umerii. Mi-am încovoiat degetele de la picioare când m-a mușcat de curba gâtului, gustând din pielea mea proaspătă de parcă ar fi fost un fruct interzis, dulce și succulent. Trupul meu zvelt s-a contractat sub dinții lui și picioarele mi-au tremurat.

Eram atât de puțin obișnuită să-l pot atinge și să mă las atinsă de el, încât la cel mai mic contact tremuram și obrajii îmi ardeau. Mă simțeam slăbită, fierbinte și plină de energie.

Rigel mi-a căutat din nou gura, fără să-mi acorde timp să țin pasul cu el, și m-am trezit întâmpinându-l cu un geamăt ușor. M-a forțat să-mi desfac buzele și, când limba i s-a împletit cu a mea, o căldură arzătoare mi s-a aprins din stomac până în vârful picioarelor.

Nu înțelegeam cum mă putea secătui așa de energie și, în același timp, să mă facă să mă simt atât de vie. Lăcomia lui sălbatică și parfumul lui mă îmbătau complet.

Și-a vârât brusc mâinile sub halat, iar eu am înțepenit. Fără să-mi dau seama, mi-am înclinat capul într-o parte și m-am desprins.

Gura lui se afla acum la o suflare distanță de a mea, printre respirațiile noastre umede. Am găfâit, cu pleoapele pe jumătate închise, amețită, pentru că inima stătea să-mi sară din piept.

Rigel și-a lins buzele umflate. Părul îi umbrea fața. A părut să-și dea seama că mă speriasse, pentru că și-a sprijinit obrazul de al meu, încercând să se controleze. Atunci mi-am dat seama că tremura în timp ce mă ținea lipită de el.

Atingerea lui era aspră, impetuoasă, sălbatică, dar se și temea ca nu cumva să mă rănească.

Îmi plăcea nespus de mult acest contrast la el, pentru că, și dacă mă prindea ca o fiară, uneori părea să mă cunoască mai bine ca oricine altcineva. Rigel nu era violent și autoritar, doar brusc. Așa era el, dar asta nu însemna că era nepotrivit pentru mine.

Cu o mișcare ușoară, m-a sărutat prelung pe artera de la gât care pulsa. Mi-a trasat cercuri delicate pe piele cu degetele arătătoare și trupul mi s-a relaxat.

Mi-am lipit capul de al lui, oftând. M-am liniștit, iar mintea mi-a alunecat într-un delir languros.

I-am căutat din nou buzele și le-am făcut pe plac, plonjând într-un vârtej de săruturi fierbinți și adânci.

Mișcările fierbinți ale limbii lui erau acum lente și provocatoare, iar degetele i se strângeau cu ardoare pe șoldurile mele, urmând inconștient ritmul acela intens, de parcă nu s-ar fi putut abține.

Gustul lui m-a amețit. Își înfigea mâinile în carnea mea, frecându-mă lasciv de el. M-am îmbujorat din nou și am început să respir greu. Am simțit o încordare ciudată în partea de jos a abdomenului, dulce și insuportabilă.

Limba lui mi-a dat foc gurii și m-am trezit sorbind-o încet, aproape timid, făcându-l să-și înfigă degetele în pielea mea.

Am tresărit. Și-a trecut vârful degetelor peste coapsele mele, atingând ușor lenjeria de dantelă pe care o purtam. Mi-am strâns picioarele în jurul lui până când respirațiile noastre au început din nou să se urmărească reciproc.

Rigel și-a desprins buzele de pe ale mele și m-a mușcat de maxilar, apoi de gât și de umăr. Părea pierdut, flămând, părea să tânjească după mine. Și-a înfipt cu putere mâinile în șoldurile mele, din nou, de parcă ar fi tânjit să-mi simtă trupul fremătând, cedând și pliindu-se sub degetele lui. Mi-am înăbușit un geamăt de durere și m-am arcuit, iar el și-a mutat degetele,

prinzându-mă

de omoplați, sărutându-mi pielea sensibilă de sub ureche. Coapsele mi s-au încordat, mușchii mi-au tremurat.

Rigel m-a lăsat pe spate și, strângându-mi bazinul, și-a înfipt buzele în sânul meu.

Mi s-a tăiat răsufarea.

Mă făcea să amețesc. Mă făcea să-mi pierd mințile, să disper, să explodez și să respir. Mă făcea să trăiesc. Mă anihila cu un sărut și mă făcea parte din el.

Iar eu îl lăsam s-o facă, pentru că nu-mi doream alt lup în afară de el.

M-a încercat un sentiment atât de puternic, încât m-am cutremurat. Aș fi vrut să nu existe mereu senzația aceea între noi, de parcă ne-ar fi putut smulge în orice clipă. De parcă nu aveam niciodată suficient timp sau suficiente cuvinte, nimic care să ne fi fost permis să trăim pe deplin.

Mi-am dorit să-i pătrund în inimă și să înțeleg dacă și el simțea nevoia aceea care priva toate lucrurile de sens.

De a ne aparține reciproc. De a rămâne împreună. De a ne strânge așa în brațe.

Suflet la suflet. Și inimă la inimă. Și să ne amestecăm crăpăturile, până nu ne mai era frică...

Sunetul scos de mâner m-a pătruns dintr-o realitate îndepărtată.

Prea îndepărtată.

În clipa aceea, ușa s-a întredeschis, iar sufletul mi-a tresărit, împietrindu-mi respirația.

Am întins brusc brațul: am pus mâna pe ușă și am împins-o înapoi cu putere.

Mi-am ținut respirația când am auzit vocea lui Norman de cealaltă parte a ușii:

– Ah... Ăăă, e cineva în baie?

M-am desprins de Rigel, cu atâta bruschețe, încât l-am simțit opunând rezistență, încercând să mă țină lângă el.

– Ah, Norman, Nica făcea duș! a spus Anna, apropiindu-se, și m-a cuprins groaza. Poate că n-a terminat încă... Nica? a zis ea, bătând la ușă. Încă te usuci?

Am găfâit îngrozită, dându-mi seama că eram un dezastru. Am văzut urme de dinți pe umăr și pe piept și mi-am strâns halatul cu gesturi febrile, privindu-l agitată pe Rigel: el mă privea în continuare *pe mine*, de parcă nu i-ar fi păsat de altceva.

Anna a bătut din nou la ușă.

– Nica?

– Da, am zis eu cu voce stridentă, înghițind în sec. Rigel și-a lins buza de jos, iar eu am adăugat: N-am... N-am terminat încă.

– E totul în regulă?

– Da!

– Bine, atunci intru...

– *Nu!* am strigat eu, panicată. Nu, Anna... Nu... sunt îmbrăcată!

– Stai liniștită, Norman a plecat! Ai halatul pe tine, nu? Aș vrea să-ți arăt ceva.

Am respirat greoi. M-am mușcat cu putere de buze, holbându-mă la ușă, încercând să gândesc. Am apăsat foarte lent mânerul și am deschis ușa doar cât să pot arunca un ochi.

– Ah, Nica, dar ești încă udă, a zis ea. Ești roșie la față... Sigur te simți bine?

Am înghițit în sec, încercând să-i distrag atenția. În clipa aceea mi-am dat seama că avea ceva în brațe. O rochie.

– A confecționat-o Dalma, a spus ea fericită, văzând încotro mă uitam. Pentru tine. Pentru ceea ce s-a întâmplat... Știu că îți plac foarte mult culorile, dar ea e de părere că o nuanță mai închisă, pe tenul tău, ar arăta magnific. Și... Ei bine...

Era neagră.

Materialul moale părea o revărsare de cerneală ce strălucea în contralumină. N-o puteam vedea în întregime, dar nu mi-a trebuit mult ca să înțeleg că era splendidă, și asta puțin spus.

– Îți place?

– E foarte frumoasă, Anna, am șoptit eu, negăsindu-mi cuvintele. Nu... știu ce să spun. Dalma e incredibilă... *Ah!* M-am îmbujorat și mi-am dus mâna la gură.

Din spatele ușii, Rigel tocmai mă ciupise de coapsa udă. Anna m-a privit confuză și îngrijorată, iar eu am împins-o în spate cu mâinile tremurânde. Am însoțit-o pe coridor, invitând-o să vină cu mine.

– Vreau s-o încerc chiar acum! Dalma s-ar bucura... La ce oră ajung? Fir-ar, e atât de târziu...

Am continuat să vorbesc și am tras-o după mine, fără să-i dau timp să privească în spate și să-l vadă... *pe el.*

Rochia de la Dalma era perfectă. Îmi venea ca turnată, conturându-mi rotunjimile de parcă ar fi fost cusută pe mine. Mânecele îmi îmbrăcau brațele până la degete, lăsându-mi însă umerii descoperiți.

Mi-am netezit materialul pe șolduri, privindu-mă tulburată în oglindă.

Culoarea neagră îmi scotea în evidență tenul și strălucea de reflexe ascunse. Nu mă făcea să par mohorâtă, ci, dimpotrivă, îi conferea înfățișării mele un contrast rar, care m-a făcut să mă simt prețioasă ca o stea în noapte.

Era minunată.

Nu aveam să mă obișnuiesc vreodată să mă văd așa. Mereu parfumată, cu haine curate în fiecare zi. Să pot face duș când voiam, să stau sub jetul cald până mă încălzeam, să mă privesc într-o oglindă fără crăpături.

Să simt senzația aceea pe piele, de parcă aș fi fost ceva frumos care merita să fie admirat.

La interior eram în continuare fetița care își freca flori de haine și care și le repara singură. De unele lucruri nu aveam să scap niciodată.

Mi-am periat încet părul și m-am trezit gândindu-mă ce lung era. Când eram mică mi se umfla la fiecare suflare de vânt, iar eu visam că pluteam pe cer ca o libelulă: pe atunci

fusesem doar o copilă, dar asta nu m-a împiedicat să am speranțe mari.

Mi-am tras părul într-o parte și am încercat să-l împletesc, dar mi s-a încurcat întruna în plasturi și am reușit doar să-l încâlcesc, așa că am renunțat. L-am desfăcut din nou și mi l-am lăsat pe spate, aranjându-l cu degetele.

Când am coborât, familia Otter sosise deja.

Norman ținea în mână o sticlă de vin și purta un pulover roșu vesel. Povestea despre colonia de șoareci pe care o găsisese în podul unei doamne, iar eu l-am salutat pe George, care mi-a zâmbit de sub mustața mare.

Dalma, în schimb, era în bucătărie cu Anna. De cum m-a văzut, a încremenit emoționată.

– Te-ai îmbrăcat cu ea, a murmurat ea privindu-mă, de parcă eu i-aș fi făcut un cadou ei. Oh, Nica, arăți splendid!

Mai că nu s-a topit toată, emoționată, când m-am apropiat de ea și am sărutat-o pe obraz.

– E o ocazie specială, am răspuns eu, privind-o pe Anna, care mi-a zâmbit mișcată. Mulțumesc, Dalma, m-ai lăsat fără cuvinte. E un cadou foarte frumos.

S-a îmbujorat, bucuroasă. Abia atunci am observat silueta din spatele ei.

– Bună, Asia.

Asia era elegantă și sofisticată ca întotdeauna. Părul prins într-o coadă frumoasă îi conferea un aer de prințesă pe care îl avea și în gesturi. Și totuși am simțit tăcerea stânjenitoare care s-a așternut după cuvintele mele. Și-a întors privirea de la mine și s-a uitat în altă parte, în jos.

– Bună, a murmurat ea fără să mă privească.

Pentru prima oară nu mi s-a părut superbă, ci aproape... stânjenită.

– Le duc la mașină, a spus ea, arătând spre mai multe pachete care conțineau flori uscate de lavandă și de iasomie ce emanau un parfum incredibil.

Cu siguranță un cadou de la Anna.

– Ai nevoie de ajutor? am întrebat-o eu, urmând-o, dar mi-a răspuns pe un ton destul de sec.

– Nu.

M-am oprit, lăsând-o să își vadă de drum.

Picioarele zvelte au purtat-o spre intrare, unde a scos cheile de la mașină, dar ceva i-a captat atenția. A încremenit, iar eu am înțeles de ce.

Pe măsuță strălucea fotografia înrămată a lui Alan. Sticla trebuia schimbată: avea o crăpătură mică în partea de jos, iar ea a zăbovit cu privirea tocmai acolo, chiar pe crăpătura aceea în care fusese lipit cu grijă un plasture albastru.

Albastru ca ochii lui Alan.

Asia s-a întors lent către mine. Și-a plecat privirea spre degetele mele, pline de plasturi colorați, apoi și-a ridicat-o spre fața mea și, preț de o clipă, am văzut ceva blând și fragil în ochii ei, ceva ce nu-mi mai conferise până atunci.

O combinație de remușcare și durere, dar și de... resemnare. S-a întors și a ieșit.

Am privit-o făcându-se nevăzută pe ușă și apoi m-am întors.

Pe când umpleam sosiera, s-a auzit soneria și cineva s-a dus să deschidă.

– Gata! Anna și-a dus încheietura mâinii la frunte din cauza căldurii emanate de cuptor. Plăcinta arăta minunat. Nica, te duci tu să verifici dacă e totul gata, te rog?

Am ajuns în sufragerie, ca să mă asigur că era totul în ordine, dar m-am blocat când am trecut prin fața coridorului.

Nu Asia sunase la ușă, ci Adeline.

Intrarea s-a luminat de la părul ei blond și moale. Probabil că tocmai ce-și dăduse jos paltonul, dar nu reușeam să o văd limpede din cauza peretelui.

– Mereu mă privești așa.

– Așa cum? a îmboldit-o o voce joasă.

M-am încordat în mod inexplicabil.

Era Rigel. El îi deschisese, iar acum, arogant, se uita la ea cu neîncredere.

– Așa... De parcă m-aș afla mereu în locul nepotrivit, a spus ea cu un zâmbet trist. L-a privit cu ochii ei limpezi,

cu o complicitate aparte în ei. Mi-ai cerut să nu mă bag și asta fac. Așa am făcut mereu... Sau mă înșel?

Ce voia să spună? Să nu se bage în ce anume?

S-au privit îndelung, după care Rigel și-a întors privirea, iar în a lui Adeline am văzut o licărire pe care n-am putut-o defini. Ceva prea plin de nevoie, de căldură și compasiune, iar el a lăsat să-i scape printre degete sau poate, pur și simplu, nu a văzut.

Dar eu am văzut și am avut din nou senzația că îmi scăpa ceva, că rămăsesem în urmă, că nu știam despre ce vorbeau...

În spatele acelor ochi negri se afla o lume pe care nu o puteam atinge. Un suflet pe care Rigel nu lăsase pe nimeni să-l vadă.

Atunci de ce? De ce ea vorbea de parcă ar fi înțeles? *De parcă ar fi știut?*

În clipa aceea m-au observat.

Am văzut o străfulgerare în privirea lui Adeline și s-a uitat drept în ochii mei, iar eu m-am uitat la Rigel. Stringența cu care a părut să se întrebe cât de mult auzisem m-a făcut să mă simt și mai nelalocul meu.

– Nica, mi-a zâmbit Adeline ezitantă, bună...

– Bună, am spus eu cu inima confuză și năucită.

A scos un pachet din geantă.

– Am adus ceva dulce, a spus ea stânjenită. Am vrut să aduc flori, dar ținând cont că Anna vinde flori, mi s-a părut o prostie...

S-a apropiat de mine, privindu-mă, și mi-a zâmbit dulce.

– Ești foarte frumoasă, a șoptit ea, de parcă eu aș fi fost floarea cea mai frumoasă.

Am urmărit-o cu privirea când a trecut pe lângă mine. În clipa în care am dat să mă întorc, Rigel a venit spre mine.

Gândurile mi-au amuțit și, preț de o clipă, am uitat ce am vrut să-i spun.

Purta o pereche de pantaloni închiși la culoare și o cămașă albă care îi venea impecabil peste piept. Materialul

de un alb imaculat nu distona deloc cu înfățișarea lui, ci, dimpotrivă, îi făcea ochii să pară două abisuri magnetice și periculoase.

Părul negru și sprâncenele bine definite îi ieșeau în evidență mai mult ca de obicei, dezlănțuind o seducție perturbatoare.

M-am uitat la el cu ochii mari și fața roșie, năucită.

S-a oprit în fața mea, perfect în largul lui, cu frumusețea aceea nemiloasă, și m-am simțit copleșită de intensitatea cu care m-a privit. Și-a înclinat capul într-o parte și s-a uitat pe sub gene la cum eram îmbrăcată, privind felul în care rochia îmi îmbrăca rotunjimile blânde. Preț de o clipă, mi-a părut pe punctul de a spune ceva. Apoi, ca într-o luptă cu sine pe care se obișnuise să o piardă, și-a înghițit cuvintele.

M-am întrebat de ce mă privea mereu așa. Părea să-mi strige ceva și, în același timp, să mă roage să nu înțeleg. Iar eu încercam cu disperare să pricep, dar, oricât de mult aș fi învățat

să-i citesc tăcerile, privirile acelea rămâneau pentru mine o enigmă inaccesibilă.

Ce știa Adeline? Și ea de ce pătrunsese în lumea lui secretă? Nu avea încredere în mine?

Nesiguranța m-a asaltat. Am încercat să nu o ascult, dar mi s-a cățarat pe piele. L-am privit pe Rigel drept în ochi și inima și-a urlat dorința de a-l lega de mine, de a fi importantă, de a-i pătrunde în suflet, așa cum intrase el în al meu.

Ce înseamnă eu pentru el?

– Ah, aici erați! a zis Norman intrând pe ușă și zâmbindu-ne. Suntem gata! Veniți?

A fost o cină caldă și plină de viață.

Masa era frumos aranjată, cu tacâmurile bune și preparatele aburinde în centru, printre clinchete și arome.

Adeline se așezase de cealaltă parte a mesei, lăsând intenționat liber locul de lângă Rigel pentru mine. M-am uitat la ea pieziș, simțind ca un vâl umed peste inimă. Să o

văd alături de persoane pe care le iubeam atingea corzi sensibile și contradictorii: simțeam față de ea o afecțiune fără măsură, dar și multă nesiguranță.

– Vrei puțin sos? am văzut-o întrebând-o pe Asia, care a privit-o suspicioasă.

Adeline i-a zâmbit drept răspuns. Apoi, cu blândețe, a ajutat-o să-și toarne din dressingul auriu. Asia a privit-o cu precauție când a văzut-o luând o bucată de pâine și pentru ea și lăsându-i-o lângă farfurie.

– Ce incredibil miroase în casă, a spus George. Zici că mestecă flori!

– Ar trebui să știm ceva? i s-a alăturat Dalma.

S-au întors spre Anna, iar ea a chicotit.

– Ah, nu, nu vă uitați la mine! De data asta nu sunt eu responsabilă. Apoi i-a privit pe rând și a adăugat plină de viață: Sunt toate pentru Nica.

Bucata de mâncare mi-a rămas blocată în gât. M-am forțat s-o înghit și toți s-au întors spre mine.

– Pentru Nica? a întrebat Dalma, uitându-se la mine cu mirare și tandrețe. Nica, cineva îți trimite flori?

– Are un admirator secret, a spus Norman stânjenit. Un băiat care îi trimite o mulțime de buchete zilnic...

– Un *pretendent*? Ce tip romantic! Și cine e? Îl cunoști?

Am înghițit în sec, simțindu-mă foarte stingherită, și mi-am înăbușit impulsul de a-mi roade plasturii la masă.

– E un coleg de școală.

– Ce băiat bun! a intervenit Anna entuziasmată. Atât de grijuliu! După atâtea cadouri, ar trebui să-l chemăm măcar la un ceai. E cel cu care ai fost la înghețată, nu-i așa? Amicul tău?

– El... Da...

– Ce-ar fi să-l inviți la noi într-o zi?

– Eu, ei bine...

Am tresărit brusc. Mi s-au contractat toți mușchii.

Sub fața de masă cineva mă prinsese de genunchiul gol. I-am simțit degetele lui Rigel pe piele și am înțepenit. Ce făcea? Își pierduse mințile?

Am zdrobit șervetul în mână și i-am privit pe meseni pe rând, încordată.

Dalma era chiar lângă mine. *Dacă ne vedea?*

În clipa aceea, Dalma s-a întors spre mine și am simțit inima bătându-mi cu putere în gât.

– Nu oricine poate dărui flori. E nevoie de o sensibilitate aparte, profundă, nu crezi?

– Da, am spus eu, înghițind în sec, încercând să mă port normal, dar când mi-a auzit răspunsul, Rigel m-a strâns de picior. M-am cutremurat.

Când Dalma s-a întors, am profitat și l-am prins de încheietura mâinii, trăgându-i-o de pe piciorul meu. M-am întors într-o parte, simțind furnicături în obraji. Toată lumea a înțeles greșit roșeața din obrajii mei.

– Pun pariu că e drăguț...

– Drăguț și îndrăgostit!

– Îndrăgostit? m-am bâlbâit eu cu voce slabă.

Anna mi-a zâmbit.

– Ei bine, nu-i dăruiești atâtea flori oricui, nu crezi? Cu siguranță că Lionel ține foarte mult la tine.

Aș fi vrut să spun ceva, dar au început să vorbească toți odată, năucindu-mă. Vocile li s-au suprapus, gândurile s-au amestecat, iar eu n-am mai înțeles nimic.

– De cât timp îl cunoști?

– Ce băiat de aur!

– Și noi ne-am îndrăgostit când eram de vârsta lor, nu-i așa, George?

– Nica, a spus Anna deodată, ce-ar fi să-l inviți la noi mâine după-amiază?

Am tresărit când am auzit scârțâitul scaunului.

În toată acea euforie, aproape nimeni nu a acordat vreo atenție felului în care a plecat Rigel: s-a făcut nevăzut pe ușa, urmat de privirea mea și de cea a lui Adeline.

Inima mi-era strânsă și rece ca gheața. Senzația aceea s-a amplificat când mi-am dat seama că Asia se uita la locul lui rămas gol. Și-a mutat încet privirea spre mine.

Brusc mi s-a părut că stăteam pe ace.

Mi-am plecat privirea și, mormăind o scuză, am părăsit camera în care toată lumea pălăvrăgea. Aproape că nu mă observaseră și, pentru prima oară, am fost recunoscătoare pentru asta.

L-am căutat pe Rigel și am auzit brusc zgomotul care venea din camera din spate. M-am dus degrabă înspre ea, iar când am ajuns la ușă, am făcut ochii mari: era acolo și rupea în bucăți toate florile pe care le trimisese Lionel, una câte una.

– Nu! Rigel! Oprește-te! am încercat eu să-l opresc.

L-am apucat de încheietura mâinii, dar s-a desprins de mine atât de repede, încât petalele s-au învârtit în jurul lui, într-un vârtej mut: m-a țintuit cu privirea, iar eu m-am cutremurat.

– *De ce?* a întrebat furios. De ce n-ai scos un cuvânt?

L-am privit cu ochii mari, dar n-am apucat să-i răspund, că a și făcut un pas spre mine.

– Ce simți pentru el?

O senzație surdă m-a făcut să nu-mi pot lua privirea de la Rigel.

– Poftim?

– Ce simți?

Vocea lui mi s-a părut un mârâit, dar în ochii lui am văzut pulsând ceva vulnerabil, ca o rană. L-am privit nevenindu-mi a crede, pentru că întrebarea aceea a zguduit toată încrederea pe care ne chinuiserăm din greu să o clădim.

– Nimic...

Rigel m-a privit cu o amărăciune arzătoare. A clătinat ușor din cap, de parcă în fața lui s-ar fi aflat un adevăr pe care nu voia să-l accepte.

– Nu poți, a scrâșnit el. *Tu* nu poți. După tot ce-a făcut... După cât a fost de intruziv, de insistent, după ce că aproape că te-a lovit, tu *nu* poți să-l urăști.

Cuvintele lui au fost ca o zgârietură. Le-am simțit lovindu-mă și intrându-mi în piele, pentru că... erau adevărul.

Nu puteam nega.

Nu avea importanță cât de tare mă răneau. Nu puteam urî... Oricât m-aș fi forțat.

Și totuși, fusesem învățată ce era ura. Directoarea mi-o imprimase pe piele într-un mod pe care nu aveam să-l uit vreodată.

Mă rupsese, mă călcase în picioare, mă deformase. Mă bătuse și mă crăpase. Mă îndoise atât de mult, încât rămăsesem așa pentru totdeauna: distorsionată și fragilă ca o copilă.

Asta îmi lăsase. O inimă defectuoasă, care căuta în ceilalți bunătatea pe care nu o găsisese în *Ea*. O molie care vedea lumină

în orice lucru, chiar dacă se ardea până era mistuită.

Mi-am strâns degetele. L-am privit pe Rigel cu ochi stinși și am clătinat și eu din cap, înghițind în sec, știutoare.

– Nu e important, am spus eu încet.

– *Nu* e important? a repetat Rigel, mijindu-și ochii negri cu o durere plină de furie. Ah, nu e? Și atunci ce e cu adevărat important pentru tine, Nica?

Nu.

Orice, dar nu aia.

Mi-am strâns pumnii, nesigură.

Era ultima persoană care putea rosti acele cuvinte.

– Știu ce e important, am șoptit eu cu o voce care nici măcar nu a părut a fi a mea. Mi-am simțit sângele sfârâind sub piele și am ridicat ochii, uitându-mă la el cu o privire apoasă și strălucitoare. Sunt singura care a spus clar ce contează cu adevărat.

Sprâncenele i s-au înăsprit, străfulgerate de uimire.

– Poftim?

– Ție! mi-a răbufnit de pe buze. Ție nu-ți pasă niciodată de nimic și de nimeni! Nici măcar nu ți-ai dat seama de cum te privește Adeline! Te comporti de parcă ar fi un lucru ca oricare altul, de parcă n-ar exista riscuri! Știi ce se întâmplă dacă ne prind, Rigel? Îți pasă?

Nesiguranța mea a preluat controlul. Am alungat-o, dar mi-a otrăvit inima, amintindu-mi cât eram de fragilă, de

slabă și de plină de frici. Pentru prima oară, groaza de a nu fi suficient s-a proiectat și asupra lui Rigel.

– Tot ce faci este să te joci cu focul. Se pare că te amuză. Până și la masă, în fața altora, sfidezi soarta și ai curajul să insinuezi că mie nu-mi pasă?

Nu eram în apele mele, dar nu am reușit să mă opresc. Nu mai suportam.

Pentru noi trebuise să ajung la compromisuri cu mine însămi și să o mint pe singura persoană care mă iubea cu adevărat. Pe singura pe care nu aș fi vrut s-o păcălesc vreodată: pe Anna.

Îl alesesem pe el, dar alegerea aceea îmi frânsese inima. Și aș fi făcut din nou aceeași alegere, de zece ori, și apoi de alte o sută de ori și de alte o mie de ori, dacă asta ar fi însemnat să fiu aproape de el.

Mi-ar fi frânt inima de fiecare dată, dar tot l-aș fi ales pe el din nou. L-aș fi ales mereu pe el.

Și totuși, nu puteam spune că lucrurile stăteau la fel pentru Rigel.

El nu-mi oferise niciodată vreo certitudine. Eu îi mărturisisem că-l voiam alături de mine, îmi deschisesem cea mai intimă și mai fragilă parte din mine și rămăsesem expusă tăcerii lui.

– Risc totul. Toate lucrurile la care țin cel mai mult. Iar tu pari că nici măcar nu-ți dai seama de asta. Uneori te porți de parcă n-ar conta, de parcă pentru tine ar fi doar un joc...

– Nu, m-a întrerupt el, brusc, închizând ochii. Nu o spune! A deschis din nou ochii și în fundul privirii lui am văzut ceva tremurând cu putere. Nu încerca măcar să o spui.

L-am privit cu ochi stinși și, de data asta, am clătinat eu din cap.

– Nu știu ce înseamnă toate astea pentru tine, am șoptit eu cu amărăciune. Nu știu niciodată ce gândești... Nici ce simți. Ești persoana care mă cunoaște mai bine ca oricine altcineva, dar eu despre tine... nu știu aproape nimic.

Dintr-odată, nu mai păream a fi în aceeași cameră, ci la ani-lumină distanță.

– Ți-am spus că te vreau pentru ceea ce ești. Așa cum ești. Am spus *adevărul*. Nu m-am așteptat să-mi răspunzi sau să te deschizi față de mine de pe o zi pe alta. Adevărul este, am rostit eu cu o șoaptă tremurată, că mi-ar fi în regulă oricare dintre variante. Îmi doresc doar să te pot înțelege. Dar cu cât încerc mai mult să o fac, cu atât tu mă respingi mai tare. Cu cât încerc mai mult, cu atât am mereu senzația că vrei să mă ții afară. Departe de tine. Chiar pe mine, dintre toți... Și nu înțeleg de ce. Suntem ruți împreună, dar nu mă lași să intru, Rigel. Nici măcar pentru o clipă.

M-am simțit complet epuizată. În ochii lui Rigel am văzut doar un întuneric indescifrabil. Și m-am întrebat unde anume se afla el, în spatele acelei priviri.

Dacă simțea durerea care mă încerca și nevoia de a face parte din lumea lui, așa cum și el făcea parte din a mea.

Inima mi s-a strâns și mai tare. Și, simțind că vederea mi se încețoșa, mi-am plecat privirea, pentru că tăcerea aceea era a nu știu câta dovadă pe care nu aveam puterea necesară să o ascult.

Pumnii îi tremurau.

Carul acela din el se zvârcolea ca un monstru. Nu mai suporta, nu mai suporta să fie el însuși! Nu se mai simțise niciodată atât de prins în capcană în corpul lui, nu-și mai dorise niciodată să fie altcineva, oricine altcineva.

Nica voia să *intre*. Voia să intre, dar nu înțelegea. Avea doar s-o rănească.

Credea că exista ceva în el, ceva blând și drept, dar nu era așa. Avea în el doar respingere, temeri și un suflet din care picurau chinuri. Avea zgârieturi și furie. Durere și un sentiment de neputință.

La interior era un dezastru.

Învățase să refuze legăturile, afecțiunea, totul. Și încercase să o

refuze și pe ea: o respinsese, o zgâriase, o sfâșiase, încercase să

o desprindă de el, dar Nica îi luase totul din el. Cu zâmbetul acela splendid și cu delicatețea ei. Cu diversitatea ei și cu lumina aceea pe care nu o înțelesese niciodată.

Și se rugase mereu ca ea să-l privească, pentru că în ochii ei până și lumea părea să strălucească.

În ochii Nicăi, nici măcar el nu mai părea atât de inadecvat.

Dar acum că-l privea în sfârșit, era sfâșiat de frică.

Se temea că avea să vadă cât era de strâmb, cât era de uzat, de stricat și de irecuperabil. Se temea că nu avea să fie înțeles, că urma să fie respins și s-o vadă dându-și seama că putea avea parte de ceva mai bun. Se temea că avea să fie abandonat din nou.

Iată de ce nu o putea lăsa să intre.

O parte din el ar fi vrut-o mereu alături. Cealaltă, cea care o iubea mai mult decât pe sine, nu putea nicicum să o închidă în cușca aceea de mărăcini.

Nica și-a plecat capul, tristă.

Și Rigel a tăcut pentru că, chiar dacă ea nu o știa, tăcerea aceea îl costa mai mult ca orice cuvânt.

O dezamăgea din nou. De ce cu cât încerca mai mult să o protejeze de el însuși, cu atât o rănea mai tare?

Nica a plecat, luând cu ea orice urmă de lumină. Iar în timp ce a privit-o făcându-se nevăzută, Rigel a simțit cum inima îi era strânsă ca într-o menghină și cum erau întipăriți pe ea, rând pe rând, *toți* spinii regretelor care îl încercau.

CAPITOLUL 30. Până la sfârșit

Nu vreau finalul fericit, ci marele final.

Asemenea iluzioniștilor, cei care te lasă cu gura căscată și te fac să crezi, pentru o clipă, că magia poate exista.

Nici unul dintre ei nu respira.

Rigel îi vedea pe toți nemișcați, în șir, unul lângă celălalt.

El nu se afla printre ei. Ca întotdeauna.

Umbra directoarei trecea prin fața acelor trupușoare ca un rechin negru.

– Astăzi, o doamnă mi-a spus că unul dintre voi i-a făcut semne de la fereastră.

Vocea îi era ca sticla, lentă și ascuțită.

Rigel privea scena de la distanță, așezat pe taburetul pianului. Nu-i scăpase privirea de ură pură pe care i-o aruncase Peter.

El nu era niciodată pedepsit împreună cu ei.

– Mi-a spus că unul dintre voi a încercat să-i spună ceva, dar nu a reușit să înțeleagă ce anume.

Nimeni nu a respirat.

I-a privit pe rând, iar Rigel a văzut-o prinzând-o de cot pe fetița de lângă ea.

Adeline a încercat să nu se crispeze, nici măcar atunci când directoarea a început s-o strângă de braț ca o menghină lentă și violentă.

– Cine a făcut-o?

Au tăcut toți. Se temeau de ea, iar asta era de ajuns ca să-i facă să pară vinovați în ochii ei. Așa-i vedea ea.

Pielea lui Adeline a început să se învinețească. O zdrobea atât de tare, încât i se citea durerea pe chip.

– Monstruleți ingrați ce sunteți! a șuierat directoarea cu o ură denaturată.

Rigel a înțeles imediat ce era acea strălucire roșiatică din ochii ei. Era strălucirea violenței.

Au început cu toții să tremure.

Margaret i-a dat drumul lui Adeline. Apoi, cu mișcări mecanice, și-a scos cureaua de piele de la pantaloni.

Rigel a văzut-o pe Nica, în spate, tremurând mai tare ca toți ceilalți. Știa că era îngrozită de curele. A simțit ceva râcâindu-l, ca o unghie ce zgâria pielea. Și-a dat seama că inima i se oprise și avea palmele transpirate.

– Vă mai întreb o dată, spunea directoarea, îndreptându-se lent spre capătul șirului. Cine a făcut-o?

I-a văzut tremurând. Ar fi putut spune că fusese el. La urma urmei, își mai asumase vina pentru lucruri pe care nu le făcuse, dar de data aceasta nu i-ar fi ajutat cu nimic. Fusese cu ea toată ziua.

În plus, Margaret era prea furioasă. Și când era atât de furioasă, cineva plătea mereu consecințele.

Voia să-i rănească.

Voia să-i lovească.

Nu o făcea pentru că era bolnavă. Sau labilă.

O făcea pentru că voia s-o facă.

Iar Rigel nu se putea demasca, nu-și putea asuma vina de atâtea ori, pentru că atunci n-ar mai fi avut încredere în el, nu i-ar mai fi dat mai multă libertate decât celorlalți și el n-ar mai fi putut

să o protejeze pe Nica.

– Tu ai făcut-o?

A văzut-o oprindu-se în fața unei fetițe căreia îi tremurau genunchii. Fetița a clătinat degrabă din cap, cu fața plecată. Își frângea mâinile atât de tare, încât degetele i se albiseră.

– Și tu, Peter? l-a întrebat pe băiețelul cu păr roșcat.

– Nu, a răspuns el cu voce slabă.

Scâncetul acela înfricoșat îi semnase mereu sentința. Cureaua de piele din mâinile directoarei a scârțâit.

Rigel știa că nu fusese Peter. Era prea îngrozit ca să facă ceva.

Dar Peter era plăpând, delicat și sensibil. Și asta era singura lui vină.

– Tu ai făcut-o?

– Nu, a repetat el.

– Nu?

Peter a izbucnit în plâns pentru că o simțea. O simțeau cu toții. Voia să se descarce.

L-a apucat de păr, iar el și-a înăbușit un țipăt. Era mic, slăbuț, cu cearcăne și obrajii supti. Arăta jalnic, cu muci la nas și frică în ochi.

Rigel a văzut dezgustul din privirea directoarei și s-a întrebat dacă avea măcar o fărâmbă de umanitate în ea.

Și-a adus din nou aminte să nu se atașeze vreodată de ea, chiar dacă-l cocoloșea, chiar dacă-l îngrijea ca o mamă și-i spunea că era special. Chiar dacă era singura care-i arăta o fărâmbă de afecțiune.

Nu putea să-i uite a doua față.

De obicei nu-i pedepsea în fața lui. Se asigura că o făcea mereu în altă încăpere, de parcă el n-ar fi știut ce făcea sau ce monstru era. Dar nu și de data aceea. De data aceea era furioasă și abia aștepta să-i stâlcească în bătaie.

– Întoarce-te, i-a poruncit ea.

Ochii lui Peter s-au umplut de lacrimi. Rigel și-a dorit ca Peter să nu facă din nou pe el, pentru că atunci directoarea l-ar fi făcut să regreta că pătase covorul.

Directoarea l-a forțat să se întoarcă, iar el și-a dus mâinile tremurătoare la cap, ca să se protejeze, șoptind rugăciuni ce nu aveau să iasă vreodată din casa aceea.

Lovitura a răsunat atât de tare, încât toți și-au ținut respirația. L-a lovit peste spate și peste dosul coapselor, unde nimeni nu avea să vadă urmele.

Suferința i-a făcut trupul mic să tresalte ca un tunet, iar ea a părut să-l disprețuiască și mai tare, doar pentru că reacționa la durere.

Cum putea? Cum putea să fie iubit de un astfel de monstru?

De ce singura persoană de la care primea afecțiune era atât de inumană?

S-a simțit și mai rău.

Distorsionat. Inadecvat.

Refuzul s-a împins în el până l-a rupt pe dinăuntru. Tot mai mult.

Nu trebuia să formeze legături. Nu trebuia să simtă afecțiune; afecțiunea era greșită.

– Vreau să știu cine a făcut-o, a șuiert directoarea, cu venele umflate de furie pe tâmpile. Ura când nu afla cine era vinovatul.

A trecut pe lângă copii, ținând cureaua în mâna strânsă pumn, și s-a apropiat de Nica. Iar Rigel a văzut îngrozit că Nica își mușca convulsiv plasturii. Era un gest pe care-l făcea când era agitată, iar directoarea l-a observat.

S-a oprit în fața ei, cu ochii brutali luminați de o conștientizare bruscă.

– Tu ai făcut-o? a șoptit ea pe un ton sinistru, de parcă Nica ar fi mărturisit deja.

Nica s-a uitat fix la cureaua pe care o ținea în mâini. Era palidă, mică și tremura toată. Rigel și-a auzit bătăile inimii răsunându-i în urechi.

– Deci?

– Nu.

A plesnit-o atât de tare, încât gâtul mic i-a trosnit. Rigel a simțit cum i se înfig unghiile în palme, în timp ce Nica s-a întors cu gâtulejul contractat. O lacrimă i s-a prelins pe obraz, dar n-a îndrăznit nici măcar să și-o șteargă.

Directoarea a răsucit cureaua în mâini, iar Rigel a simțit cum inima îi bătea mai repede. Îi vedea deja furia, ochii nebuni, mâna care se ridica, care lovea, cureaua străfulgerând văzduhul... și ceva în el a urlat.

L-a cuprins senzația de panică.

Atunci a făcut singurul lucru care i-a venit în minte: s-a uitat în jur și a apucat foarfeca pe care directoarea o folosea ca să taie partiturile. Apoi, cu un gest brusc și nebunesc, urmând un instinct febril, și-a înfipt o lamă în palmă.

A regretat într-o clipită: durerea a explodat cu furie și foarfeca a căzut pe jos, făcându-i pe toți să se întoarcă.

Picături roșii au pătat covorul și, când directoarea și-a dat seama, și-a coborât mâna cu care era pe punctul de a o lovi pe Nica. A alergat spre el și l-a prins de palmă de parcă ar fi fost o vrabie rănită.

Abia atunci Rigel a privit-o în ochi pe Nica. Erau înspăimântați, fragili și tulburați.

O vedea în ceață, din cauza durerii, dar nu avea să uite vreodată privirea aceea.

Nu avea să-i uite vreodată ochii, limpezi ca două perle de râu.

Lumina aceea avea să rămână în el pentru totdeauna.

Mirosul râului era proaspăt și înțepător. Pe pod, zgomotele de pe șantier se pierdeau în apele care se rostogoleau în depărtare.

Mă holbam la muncitori fără să-i văd. Refăceau parapetul și, de câteva săptămâni, în locul balustradei se afla o plasă portocalie care acoperea priveliștea și nu te lăsa să apreciezi panorama.

M-am dus acolo ca să simt iarba sub picioare și îmbrățișarea liniștitoare a aerului liber, dar inima îmi pulsa ca o rană.

Nu simțeam nimic altceva.

– Ai ajuns, m-a întâmpinat o voce când m-am întors acasă.

Anna avea paltonul pe ea, gata să iasă, iar eu am încuviințat încet din cap. Am văzut-o cercetându-mi fața, dar m-am ascuns după păr.

– E niște prăjitură, a spus ea cu vocea aceea blândă pe care o iubeam atât de mult. Vrei să mănânci ceva?

I-am spus că nu prea îmi era foame. Mă simțeam lentă, epuizată. S-a încruntat, îngrijorată, iar eu am încercat să-i zâmbesc.

– Nica... Îmi pare rău pentru aseară, mi-a spus ea, privindu-mă rușinată. Îmi dau seama că poate am

exagerat... cu toată treaba aia despre Lionel și flori. Îmi cer scuze. Mi-a dat o șuviță după ureche. Adevărul e că sunt foarte fericită că cineva știe să te aprecieze pentru ceea ce ești. N-am vrut deloc să te fac să te simți inconfortabil.

Mi-am pus mâna peste a ei și i-am răspuns șoptit:

– E în regulă, nu-ți face griji!

– Ba nu e, a murmurat Anna. Pari atât de abătută. De când te-ai întors la masă aseară...

– Nu e nimic grav, am mințit eu, regăsindu-mi puțin vocea. Sunt... doar puțin obosită. Apoi mi-am îmbunătățit privirea.

Nu trebuie să te simți vinovată, Anna. N-ai făcut nimic care să mă întristeze.

– Ești sigură? Mi-ai spune, nu-i așa?

Am sperat să nu-mi simtă inima vibrând din cauza acelei întrebări.

– Desigur. Stai liniștită!

În astfel de momente nu reușeam să-mi dau seama ce mă rănea mai tare: ceea ce se afla în mine sau faptul că trebuia să păstrez tăcerea despre ceea ce nu puteam spune nimănui.

Ochii Annei știau să te înțeleagă. Și totuși era ultima persoană din lume căreia i-aș fi putut mărturisi ce simțeam.

– Ia-ți o eșarfă, i-am spus eu zâmbind. Bate puțin vântul.

Mi-a mulțumit. Am așteptat să iasă, salutând-o, dar de cum a plecat, senzația de gol a revenit la fel ca înainte.

M-am dus spre camera de zi cu pași lenți și m-am cocoțat pe canapea, cuprinzându-mi genunchii cu brațele.

M-am întrebat dacă așa se simțeau Billie și Miki, de parcă ceva esențial se afla în afara axei lor. Aș fi vrut doar să pot vorbi cu cineva despre asta.

– Am crezut că aveau să vină din afară.

Klaus, care stătea pe canapea lângă mine, m-a privit cu un ochi pe jumătate deschis. În clipa aceea mi s-a părut singurul căruia-i puteam face confidențe.

– Când a început totul, am șoptit eu, am crezut că orice obstacol ar fi intervenit între noi avea să provină din exterior.

Că aveam să le înfruntăm cumva... împreună.

M-am întors spre el, simțind cum ochii îmi deveneau sticloși.

– M-am înșelat, am murmurat eu. Nu luasem în considerare cel mai important aspect.

Klaus m-a privit în tăcere. M-am prelins în jos, ghemuindu-mă, de parcă aș fi vrut să mă protejez de lume.

Am lăsat ca oboseala să pună stăpânire pe gândurile mele. Am adormit, dar nici măcar în somn n-am reușit să găsesc pacea la care speram.

La un moment dat, mi s-a părut că am simțit ceva atingându-mi fața.

Degete... care mi-au atins ușor obrazul.

Aș fi recunoscut atingerea aceea din o mie.

– Aș vrea să te las să intri, l-am auzit eu șoptind. Dar la interior sunt o cărare acoperită de spini.

A spus-o de parcă n-ar fi știut cum altfel s-o zică, iar tonul acela melancolic mi-a ars inima. Am încercat să mă agăț de realitate, să lupt ca să rămân trează, dar în zadar. Cuvintele lui s-au pierdut cu mine, dispărând.

Când m-am trezit era deja seară. De cum am deschis ochii, mi-am dat seama că simțeam două greutateți apăsându-mă.

Una era fraza aceea, de care eram convinsă că nu fusese un vis.

Cealaltă...

Cealaltă era Klaus, care stătea ghemuit pe mine, dormind cu botul pe gâtul meu.

În ziua următoare, Rigel nu a venit la școală cu mine.

Am aflat când Norman a coborât scările și mi-a spus zâmbind stingherit că avea să mă însoțească. Rigel nu se simțea bine, durerea de cap din ziua dinainte nu-i trecuse încă.

În ziua aceea n-am reușit să fiu atentă la ore. Mentea îmi zbura întruna la după-amiaza dinainte, la acele câteva cuvinte pe care mi le șoptise în timp ce credea că dormeam.

Când am ieșit, în umbra unui cer care picura, m-am uitat în jur, dorindu-mi să nu dau de Lionel. Până atunci reușisem să-l evit până și la laboratoare, așezându-mă la masa cea mai îndepărtată de a lui.

– Te duci acasă?

Billie m-a privit de sub norul ei de cărlionți. I-am întâlnit privirea lentă și opacă și am ridicat sprâncenele, zâmbind spășită.

– Da, am murmurat eu cu voce mai moale.

A încuviințat în tăcere. Cearcănele care-i pătau fața erau vizibile și în umbra glugii.

– Bine, a șoptit ea.

În clipa aceea mi-am dat seama că era la fel de singură ca mine.

Billie avea nevoie de mine. Avea nevoie de o amică...

Înainte să se întoarcă, am prins-o de tivul hanoracului.

– Așteaptă, am oprit-o eu. M-a privit din nou în ochi. Vrei să... mergem să mâncăm ceva împreună?

Am văzut-o ezitând.

– Acum?

– Da... E un bar dincolo de intersecție, la câțiva pași de pod. Ai chef să mănânci ceva cu mine?

Billie m-a privit preț de o clipă, nesigură. Apoi și-a coborât capul și și-a apucat celularul cu degete tremurătoare.

– Îi... spun bunicii că rămân în oraș...

I-am zâmbit cu blândețe. Bine. Hai să mergem atunci!

Mi-am petrecut toată după-amiaza cu ea.

Am luat două sendvișuri, apoi am stat pe canapelele din bar, în timp ce afară ploua, sorbind frappè de ciocolată printre perne.

Billie mi-a vorbit despre multe lucruri. Mi-a povestit că poate părinții ei aveau să se întoarcă până la sfârșitul lunii,

dar renunțase deja să mai spere cu adevărat.

Am ascultat-o tot timpul, fără să o întrerup vreodată. Am crezut că voia să se descarce, dar am înțeles că avea nevoie doar de puțină companie.

În seara aceea, când ne-am luat rămas-bun, avea în continuare un aer epuizat, dar în ochi îi strălucea o ușurare tăcută.

– Mulțumesc, mi-a spus ea.

I-am zâmbit încurajator și i-am strâns mâna într-o mângâiere.

Pe drum spre casă, în lumina primelor felinare care s-au aprins, mi-a sunat telefonul mobil. L-am scos din buzunar și m-am uitat cine era înainte să răspund.

– Anna? Bună...

– Bună, Nica, unde ești?

– Sunt pe drum, am răspuns eu. Scuze că am întârziat... Ar fi trebuit să te anunț.

– Ah, scumpete... Nu sunt acasă nici eu, a oftat ea și mi-am imaginat-o ținându-și încheietura mâinii pe frunte. Evenimentul de la club mă scoate din minți! Mai am livrări de făcut și

chiar nu le pot amâna pe mâine... Nu, Carl, alea nu vin puse acolo, am auzit-o spunându-i asistentului ei. Nu, dragule, alea vin puse împreună cu begoniile la intrare, acolo... Of, îmi pare rău, Nica, dar chiar nu știu la ce oră voi termina în seara asta...

– Nu-ți face griji, Anna, am asigurat-o eu. Am să-i pregătesc eu ceva cald de mâncare lui Norman când ajunge acasă...

– Norman ia cina cu colegii diseară, îți amintești? Se va întoarce târziu și de aceea te-am sunat...

În timp ce am deschis porțița, am auzit-o oftând.

– Rigel a fost singur toată ziua... Ai putea să vezi cum se simte? Măcar să verifici că nu a făcut febră, a spus ea foarte îngrijorată.

Mi-am amintit cum, cu ceva timp în urmă, o sunasem în timp ce erau la convenție. Anna fusese îngrijorată de

moarte

tot timpul.

Mi-am mușcat buza, apoi am încuviințat din cap. Mi-am amintit că nu mă putea vedea și, în timp ce am intrat în casă și am lăsat cheile în bol, i-am spus să stea liniștită și să nu se îngrijoreze.

– Mulțumesc, a murmurat ea, de parcă aș fi fost un înger pentru ea. Apoi m-a salutat, iar eu am închis apelul.

M-am descălțat, ca să nu murdăresc podeaua cu tălpile umede, și l-am căutat. Nu l-am găsit nicăieri, așa că am dedus că era în camera lui și am pornit-o spre etaj.

Am ezitat însă când am ajuns în fața ușii lui. Inima îmi bătea cu putere în piept.

Adevărul era că mă gândisem toată ziua la el, iar acum, că eram acolo, mi-era teamă să-l înfrunt.

Mi-am făcut curaj, am ridicat mâna și am bătut la ușă.

Când am intrat, lumina slabă ce pătrundea prin fereastră

a trasat conturul camerei.

Silueta lui Rigel era învăluită în umbre. Mi s-a strâns pieptul când am deslușit conturul solid al toracelui lui și, preț de o clipă, l-am ascultat cum respiră.

Afară ploua, dar mirosul meu nu a fost de ajuns ca să-l mascheze pe al lui. S-a amestecat cu sângele meu și mi-am amintit cât de adânc îmi pătrunsese în suflet.

M-am apropiat cu blândețe de el și l-am atins pe față: era cald, dar, din fericire, nu bolnav.

Am oftat. Mi-am trecut ușor degetele peste pielea lui, dăruindu-i o mângâiere ascunsă, apoi m-am întors. Ajunsesem deja la ușă, dar vocea lui m-a oprit.

– Pot doar să te rănesc.

Am rămas nemișcată. I-am ascultat cuvintele de parcă, în adâncul meu, undeva, le știam deja.

– Așa sunt eu, a murmurat el cu voce deziluzionată, și nu știu să fiu altcumva.

Am privit în față, cu pleoapele pe jumătate lăsate, cu o expresie epuizată, de parcă inima mi-era un diamant prăfuit care încetase să mai strălucească.

M-am întors lent. Rigel stătea în șezut, strângând cu mâinile marginea patului, dar cu capul plecat, umbrit de păr. Părea să vrea să mă împiedice să-l văd.

– Țsta e adevărul...

– Pot să dorm noaptea, l-am întrerupt eu, simțindu-mă pustiită, dar hotărâtă. Nu mai trebuie să țin lumina aprinsă. Nu mă mai ridic din pat pentru că nu vreau să adorm. Coșmarurile nu au dispărut încă, dar se estompează. Se estompează pentru că în întunericul acela nu mai văd pivnița, ci ochii tăi. Am mijit ochii, frântă. Tu mă vindeci, Rigel. Și nici măcar nu-ți dai seama.

Mă umpluse de stele. Și nici măcar nu vedea asta.

– *Putem* să ne vindecăm, am șoptit eu, crezând cu adevărat ce spuneam.

În clipa aceea, însă, Rigel și-a ridicat ochii. Și am înțeles atunci că orice adevăr s-ar fi aflat în privirea lui mă depășea. Nu lăsase niciodată pe cineva să-l vadă așa.

– E ceva stricat în mine... care nu se va vindeca niciodată.

„Stelele sunt singure“, îmi spusese cu ceva timp în urmă cu același sentiment evaziv.

Mi-am dat seama că îmi spunea ceva important, că încerca, într-un fel, să mă facă să înțeleg.

Ușa spre sufletul lui Rigel nu-mi mai părea poarta unei fortărețe, ci intrarea spre un tufiș foarte des, sculptată în cristal, gata să se prăbușească.

– Sunt lucruri pe care nu le poți repara, Nica. Eu sunt unul dintre ele. Sunt un *dezastru*, a șoptit el pe un ton categoric. Și așa voi fi mereu.

– Nu-mi pasă, am șoptit eu cu sinceritate.

– Nu, nu-ți pasă, a repetat el aproape cu asprime. Nimic nu e îndeajuns de irecuperabil pentru tine. Nimic nu e suficient de înspăimântător, de negru sau de rău. Așa ești tu.

– Nu ești irecuperabil, am răspuns eu.

De ce continua să se condamne la solitudine? Mă rănea, pentru că era singura durere în care nu-mi permitea să-l

urmez.

S-a uitat fix la mine cu o ironie plină de amărăciune și de dispreț.

– Fiecare poveste are un lup... Nu te preface că nu știi ce rol am jucat mereu în a mea.

– Ajunge! m-am răzvrătit eu cu încăpățănare. Asta crezi că ești pentru mine? Monstrul care distruge povestea? Așa ai vrea să te privesc?

– N-ai *idee* de cum aș vrea să mă privești, a șoptit el, regretându-și imediat cuvintele.

M-am uitat fix la el frapată. Am încercat să mă agăț de ochii lui, dar și-a încleștat maxilarul și nu m-a lăsat.

– Rigel...

– Crezi că nu știu? m-a întrerupt el furios, țintuindu-și privirea asupra mea.

Preț de o clipă, felul arzător și supus în care m-a privit mi-a adus aminte de un lup care își privește luna.

– Știu cât de greu ți-a fost. Știu. Ți-o citesc în ochi în fiecare zi. E tot ce-ți dorești de o viață. O familie.

M-am blocat, fără să-mi dau seama că mă apropiasem de el.

– Situația asta te sufocă. Nu vrei să minți, dar ești obligată să o faci în fiecare clipă. Și apoi, lovindu-mă drept în inimă, a recunoscut: Nu vei fi *niciodată* fericită așa.

Gâtlejul mi s-a strâns cu o senzație arzătoare. Lacrimile mi-au usturat ochii și mi-au confirmat slăbiciunile.

Rigel îmi citea sufletul.

Îmi știa dorințele cele mai strălucitoare.

Îmi cunoștea visele, chinurile și temerile.

Iar eu fusesem o proastă să cred că nu observase.

Nu mă puteam ascunde.

Nu de el.

Privirea lui era condamnarea la care nu aveam să încetez vreodată să visez.

Vocea lui, o rană pe care aveam s-o port în mine pentru totdeauna.

Dar parfumul lui era o muzică.

Și în ochii lui îmi găseam salvarea.

Eram a lui.

Într-un mod straniu, nebunesc, dureros și complicat.

Dar eram a lui.

– Te-am ales pe tine, am șoptit eu dezarmată. Mai presus de orice, te-am ales pe tine, Rigel. Nu vei înțelege niciodată, pentru că vezi lucrurile doar în alb și negru. *E adevărat* că mi-am dorit dintotdeauna o familie, am șoptit eu apăsător, dar te-am ales pe tine pentru că ne aparținem. Nu mă respinge... Nu mă ține la distanță. Nu ești prețul pe care trebuie să-l plătesc. Ești ceea ce mă face fericită...

Am strâns din ochi de durere.

– Vreau să intru, chiar dacă la interior ești o cărare acoperită de spini.

O străfulgerare i-a străbătut privirea și am profitat de momentul acela ca să-l prind de față cu ambele mâini.

Mă temeam mereu că avea să se tragă în spate, că urma să se răzvrătească când îl atingeam, dar Rigel doar și-a ridicat ochii spre mine, două galaxii negre splendide.

L-am privit rugătoare și, preț de-o clipă, am jurat că și el mă privea la fel.

De ce?

De ce nu reușeam să stăm unul lângă celălalt?

De ce nu puteam trăi împreună ca toți ceilalți?

– Te vreau pe tine, i-am spus din nou, privindu-l drept în ochi. Doar pe tine. Orice ai fi, oricum te-ai vedea, te vreau așa cum ești. Nu mă privezi de nimic, Rigel. De nimic...

L-am mângâiat pe obraji, privindu-l în ochii închiși la culoare, și m-am rugat să mă creadă. Aș fi vrut să-i dau ochii mei și să-i permit să se vadă așa cum îl vedeam eu, pentru că-i adorăm diversitatea mai mult decât orice altceva.

– Dacă te las să *intri*, a șoptit el încet, te vei răni.

Am zâmbit, tristă, și am clătinat din cap. Și, arătându-i toți plasturii mei, i-am spus:

– Nu m-am temut niciodată să mă rănesc.

A strâns din ochi, învins. Fără să-i dau timp să facă altceva, i-am ridicat fața și mi-am lipit buzele de ale lui.

Nu știam cum altfel să-i dau glas inimii mele. Așa că m-am ancorat de sărutul acela de parcă ar fi plecat din viața mea.

M-a prins cu putere de umeri, iar lacrimile mele i s-au prelins pe pomeți.

Ne-am ancorat unul de celălalt, ținându-ne și înălțându-ne, conștienți că aveam să ne scufundăm. Că aveam să ne pierdem pentru totdeauna, deoarece în realitatea aceea ca un ocean nu era loc pentru doi ca noi.

Eram frânți, stricați, distruși.

Dar o lumină strălucea în noi cu puterea a sute de stele.

Avea forța unui lup.

Și delicatețea unui fluture.

Iar eu nu puteam crede că ceva atât de frumos și de sincer putea fi și greșit.

L-am sărutat aproape cu angoasă, îmbrățișându-l cu atâta entuziasm, încât am căzut în spate. Spatele i-a atins salteaua, iar eu am continuat să-l țin de față fără să-i dau drumul.

I-am simțit bătăile inimii în abdomen. Rigel și-a trecut degetele peste spatele meu și apoi s-a agățat de mine de parcă n-ar fi putut gândi rațional. Mâinile îi tremurau, ca de fiecare dată când mă atingea. În clipa aceea m-am gândit că nu voiam să fiu vreodată atinsă de altcineva.

Era unic.

Dar și... unicul.

Unicul capabil să mă sfărâme în bucăți.

Unicul în măsură să mă întregească la loc.

Unicul în stare să mă tulbure cu un zâmbet și să mă distrugă cu o privire.

Rigel, mi-a strigat sufletul. L-am strâns în brațe, zgâriindu-l pe spate cu plasturii mei, cu intenția de a nu-i mai da drumul.

Nu ești singur, i-am strigat eu cu fiecare sărut, iar el și-a vârât mâna în părul meu, strângându-l cu putere. L-am

lăsat să mă strângă de el, să se întipărească în mine până la ultimul fior.

Rigel m-a prins de șolduri și în clipa următoare eram eu întinsă pe saltea.

M-a lipit de pat. I-am simțit mușchii tremurând, de parcă ar fi simțit nevoia să se descarce, să explodeze și să-și dea drumul. I-am vârât mâinile în păr și l-am sărutat cu pasiune. Limba mi s-a împletit cu a lui și ceva în el a clacat.

Mi-a țintuit încheietura mâinii deasupra capului și m-a apucat cu putere de o coapsă, strângând-o cu posesivitate. Degetele lui aspre mi-au lăsat urme în formă de semilună pe trup și m-am arcuit fără să vreau: buzele mi s-au deschis într-un gâfâit mut.

Rigel s-a blocat, cu răsuflarea tăiată, și m-a privit în ochi. Abia în clipa aceea a părut să-și dea seama de felul violent în care mă apucase, blocându-mă într-o poziție restrictivă și dominantă.

Simțeam efortul continuu pe care îl făcea pentru a-și ține la distanță acea latură.

L-am privit cu inima în gât, lipsită de apărare în strânsoarea lui. Degetele lui mă zdrobeau într-o strânsoare de fier, dar tremurau la fel de tare ca ale mele. M-am uitat la el pentru că, chiar dacă nu se purtase niciodată cu delicatețe, când priveam în ochii lui nu mă temeam.

Erau ochii pe care îi cunoșteam de o viață întreagă.

Ochii care mă legănau noaptea, până adormeam.

Ochii care aveau să mă însoțească pentru totdeauna, pictați în sufletul meu.

Nu m-ar fi rănit niciodată.

Mi-am îndoit glezna în spatele lui. Am făcut-o cu toată delicatețea pe care o posedam, lipsită de apărare și dezarmată. Rigel s-a uitat fix la mine cu maxilarul încleștat și, în timp ce o lacrimă mi s-a prelins pe tâmplă, l-am mângâiat pe obraz.

– E în regulă, am șoptit eu. Ești *dezastrul* meu nespus de frumos...

M-a privit cu un sentiment mut în ochi. O emoție puternică și inteligibilă.

Mi s-a strâns inima când mi-a ridicat mâna de care mă apucase și și-a dus-o la gură. Și-a lipit buzele de încheietura mea subțire și m-a sărutat ușor pe ea, iar chipul lui printre plasturii mei a fost cel mai dulce, imposibil și cel mai dorit lucru pe care l-am văzut vreodată.

Și iată-l acolo, pe vârful greșelilor mele. Mi-a sărutat buricele degetelor rând pe rând, iar eu am simțit cum mă podidesc lacrimile până m-a usturat vederea.

Ba *nu* era greșeala mea cea mai frumoasă.

Nu.

Rigel era destinul meu.

Rigel era finalul meu frânt, șifonat și nespus de frumos.

Și așa avea să fie pentru totdeauna.

L-am cuprins cu brațele și l-am tras spre mine. Ne-am devorat reciproc buzele cu săruturi, iar el și-a vârât mâinile sub rochia pe care o purtam.

Am tresărit când i-am simțit degetele calde.

Rigel a respirat încet, apoi mi-a urmărit curbele bazinului de parcă și-ar fi dorit toată viața să o facă. Inima mi-a pulsat cu furie, ca un tambur de-a lungul abdomenului.

M-a mângâiat cu gesturi adânci, atingând nervi pe care nici măcar nu știusem că-i am. Și-a trecut lent mâinile printre omoplații mei, iar într-o clipită elasticul de la sutien s-a desfăcut, eliberându-mi spatele.

Mi-am ținut respirația.

Înainte să apuc să respir, Rigel și-a vârât degetele pe sub cupele sutienului și mi-a cuprins sânii goi. M-a strâns de ei și am simțit cum mi se aprind obrajii, cum îmi accelerează respirația. Am ars de emoții incredibile și toate noi. Și-a trecut degetele peste un sfârc, atingându-l, tachinându-l, rotindu-și degetul peste el, și o senzație stranie de căldură s-a răspândit din punctul acela până în abdomen, dându-i foc.

Cu o tresăltare a inimii, mi-am simțit brațele ridicându-se. Rochia mai că nu i s-a rupt între degete când mi-a dat-o jos cu tot cu sutien.

Aerul din cameră mi-a biciuit pielea și m-am trezit complet expusă. Mi-am dus instinctiv brațele la piept, încercând să mă acopăr. I-am căutat imediat ochii și am văzut că erau deja ațintiți asupra mea, două abisuri de groază și mirare.

M-am simțit nepotrivită, mică și fragilă. M-am simțit vulnerabilă; într-atât încât m-am trezit opunând rezistență când m-a apucat de încheieturile mâinilor ca să mi le desfacă.

Mi le-a tras laoparte extrem de lent, oprindu-mi mâinile de o parte și de cealaltă a capului.

Apoi m-a privit. În întregime.

Și-a trecut ochii peste pielea mea, devorându-mă de parcă nu aș fi fost reală.

În clipa în care s-a uitat fix din nou la fața mea, am întrezărit în ochii lui o căldură nemaivăzută.

Puternică. Extremă. Și arzătoare.

Ceva de neînțeles care m-a făcut să respir tremurător.

Rigel s-a aplecat peste mine și mi-a luat un sfârc în gură. Am făcut ochii mari și am încercat să mă mișc, dar mi-a ținut încheieturile de saltea, ținându-mă cu fermitate. L-a supt printre dinți și am simțit o încordare suavă în partea de jos a abdomenului, care a devenit fierbinte și intolerabilă. Mi-am simțit trupul zvârcolindu-se, implorând să se ghemuiască, dar n-am reușit decât să-mi strâng cu disperare coapsele în jurul piciorului lui.

– Rigel... te rog..., am spus eu gâfâind, fără să știu ce anume îl imploram, de fapt, să facă.

Drept răspuns, și-a strâns dinții în jurul sfârcului, iar senzația aceea s-a intensificat. Spatele mi s-a arcuit și buzele mi-au tremurat, iar încordarea din abdomenul meu a crescut până mi s-a tăiat respirația.

Eram sensibilă, prea sensibilă. Corpul îmi îngheța și fierbea în același timp, ceva ce mă chinuiam să recunosc.

Era totul atât de puternic, încât m-am trezit mijind ochii.

În clipa aceea, Rigel s-a ridicat de pe mine și și-a dat jos tricoul.

Părea să ardă de nevoia de a simți contactul dintre pielea noastră. Foșnetul materialului s-a amestecat cu respirația mea, iar părul negru i-a căzut peste față, ciufulit.

M-am cutremurat din nou: era o capodoperă.

Pielea albă îi făcea umerii să pară lați, de parcă ar fi fost sculptate în marmură. Pieptul definit părea făcut pentru a fi atins, simțit și admirat, dar frumusețea lui brută și exagerată m-a intimidat atât de tare, încât am rămas cu brațele strânse la piept, neputând nici măcar să-l ating.

M-am uitat fix la el cu obraji fierbinți și degetele aproape de buzele-mi umflate, cu privirea tremurândă. Iar chipul

acela de înger întunecat m-a privit din nou de parcă nu și-ar fi crezut ochilor.

Era basmul meu. Eram sigură de asta acum.

Dar era cel mai mare fior al meu.

Cea mai nebunească teamă a mea.

Era singurul coșmar pe care n-aș fi vrut să încetez vreodată să-l visez.

Când m-a sărutat din nou, am explodat.

Pielea lui a aprins-o pe a mea, iar senzația pe care mi-a stârnit-o a fost atât de intensă, încât m-am agățat cu putere de umerii lui. Mi-am simțit sânul gol pe pieptul lui: senzația pielii lui frecându-se de a mea a fost incredibilă.

S-a poziționat între picioarele mele și m-a atins peste tot cu degetele-i arzătoare, de parcă ar fi vrut să mă absoarbă cu totul și să ia totul din mine, inclusiv sufletul. Dintr-odată mi s-a părut că totul în corpul lui îmi striga să-l ating.

Nesigură, mi-am pus degetele pe pielea lui, pentru că nu știam unde să-mi așez mâinile.

I-am trasat lent contururile brațelor și articulațiile puternice ale umerilor. M-am simțit din nou mai mică, mai nesigură și mai fragilă decât eram deja.

Dar în clipa următoare, mușchii dorsali ai spatelui i s-au contractat și mi-am dat seama că reacția aceea se datora atingerii mele, chiar dacă era nesigură. Cu mai multă îndrăzneală, mi-am trecut mâinile peste pieptul lui, mângâindu-l până în dreptul gâtului, după care mi-am înfipt degetele în părul lui.

Și-a desprins gura de pe a mea pentru a mă săruta fierbinte tot mai jos pe piele. Rigel și-a cufundat buzele în abdomenul meu, mușcându-l și mângâindu-l cu limba, apoi a continuat.

Am respirat cu disperare și mi-am strâns degetele în părul lui. Sângele îmi pulsa sub buzele lui ca o simfonie nebună de fiori.

M-a sărutat pe interiorul coapsei, cea mai moale și mai sensibilă parte. Apoi mi-a ridicat piciorul tremurător și a continuat tortura până m-a făcut să-mi pierd orice fărâmă de luciditate: m-a mușcat ușor de gleznă și și-a trecut ochii negri peste mine, arzându-mă.

Gâfâia în genunchi pe saltea, cu buzele umflate și ochii strălucitori, iar priveliștea aceea spectaculoasă mi-a tăiat respirația.

Oasele bazinului îi delimitau baza abdomenului, iar pieptul lat deborda de o aură seducătoare și infernală. Era ceva splendid și îngrozitor și, totuși, mi-era imposibil să-mi mut privirea de la el.

Obrajii îmi erau fierbinți și, în timp ce picioarele îmi erau închise și îmi tremurau, inima îmi era o floare larg deschisă
ce pulsa.

În clipa următoare, și-a pus mâinile pe bazinul meu. Realitatea a început să pulseze cu putere în jurul meu, dar nimic nu era mai concret ca degetele lui pe marginea lenjeriei mele.

Respirând cu rapiditate, Rigel s-a oprit și și-a ridicat ochii spre ai mei.

Iar eu am devenit categoric conștientă de ce urma să se întâmple.

Era punctul fără de întoarcere. Era granița după care nu mai exista cale de întoarcere.

Lent, așteptându-se să refuz, Rigel mi-a apucat elasticul chiloților, apoi a tras în jos.

Și eu mi-am simțit inima oprindu-se.

Respirația mi s-a tăiat.

Fiecare nerv mi-a devenit conștient de materialul care mi-a alunecat peste picioare, dispărând.

Am găfâit, fragilă și suferindă, iar Rigel și-a coborât privirea spre punctul acela acum expus.

Mi-am apropiat coapsele. În clipa aceea mi-am dorit mai mult ca niciodată să scap de sentința privirii lui. În clipa aceea mi-am dorit mai mult ca niciodată să mă ascund și să dispar. Am încercat să mă ghemuiesc, dar înainte să apuc s-o fac, i-am simțit degetele alunecându-i acolo.

M-a atins unde nu mă mai atinsese nimeni până atunci: mi-a atins ușor carnea docilă din punctul acela, iar geamătul meu surprins l-a făcut să se ridice din nou deasupra mea. Rigel s-a aplecat și mi-a supt un sân, iar reacția care m-a străbătut a fost atât de intensă, încât m-a tulburat.

M-a tachinat și m-a masat și am început să respir neregulat. Mi s-a părut că-mi pierd mințile. Am tremurat, iar obrajii mi s-au înfierbântat. Pe de o parte, mi-am dorit să se oprească, pentru că, pe de altă parte, nu puteam îndura focul acela mistuitor.

M-am trezit agățându-mă de el, incapabilă până și să vorbesc, și un geamăt mi s-a desprins de pe buze.

– Rigel...

Drept răspuns la rugămintea aceea, m-a masat și mai energic între coapse și m-a mângâiat și mai intens cu limba.

Bazinul mi s-a arcuit și am făcut ochii mari, înfigându-mi unghiile în spatele lui.

Mi-am simțit membrele vibrând convulsiv. Camera a început să se rotească. Picioarele mi-au tremurat și m-a

străbătut o senzație de furnicături care mi-a tăiat respirația.

Era cea mai mistuitoare senzație din lume.

Înainte ca acea încordare să ajungă la limită, Rigel s-a desprins și s-a întins pe lateral. Am auzit foșnetul pantalonilor și un sunet ca de plastic, dar eram atât de confuză, încât nici măcar n-am reușit să înțeleg.

M-a prins de bazin și m-a tras spre el. Am tresărit când am simțit durerea dintre picioare. Eram deja atât de hipersensibilă, încât tremuram din orice.

Nu ne mai separa nimic acum. Inima a început să-mi bată cu putere, iar privirea mi-a fremătat.

– Uită-te la mine, l-am auzit eu șoptind.

L-am privit în ochi, suspinând.

Iar Rigel m-a privit... M-a privit într-un fel pe care nu aveam să-l înțeleg până la sfârșit. În privire îi ardeau emoții infinite, iar eu le-am urmărit rând pe rând, până mi s-au întipărit în memorie.

Până mi le-am însușit.

Întru totul.

Apoi s-a împins în mine. Mi-am înăbușit un geamăt de durere și mi-am simțit mușchii încordându-se și arzând. Trupul mi s-a încordat și am simțit o durere ascuțită în timp ce m-a pătruns încet tot mai mult, încercând să nu mă rănească.

Am tras aer în piept și am simțit cum mi se prelinge o lacrimă pe tâmplă. Dar Rigel nu și-a luat ochii de la mine, nici măcar o clipă. Pupilele lui, adânci și dilatate, au rămas ancorate de ale mele, de parcă ar fi vrut să-și graveze în suflet fiecare nuanță a acelei clipe.

Fiecare nuanță *a mea*.

Iar eu l-am lăsat să o facă.

L-am lăsat să ia totul.

Tot ce-i puteam da.

Și în cele din urmă ne-am potrivit... ca două bucăți rupte ale aceluiași suflet.

Și pentru prima oară în viața mea, pentru prima oară de când fusesem doar o copilă, fiecare parte din mine a părut

să-și găsească locașul potrivit.

Fără crăpături sau cioburi.

S-a contopit cu mine și m-a prins cu mâna de coaste de parcă ar fi vrut să-mi ajungă până la inimă. S-a sprijinit cu cealaltă mână de tăblia patului, și-a aplecat fața și și-a rezemat fruntea de a mea.

A făcut-o pentru că poate și el voia să-mi spună ceva fără cuvinte.

A făcut-o pentru că, *chiar dacă nu fusese niciodată delicat*, alegea să-mi dăruiască cea mai blândă parte a lui.

Și în timp ce lumea se reducea doar la noi doi, aș fi vrut să-i spun că nu avea importanță dacă era un dezastru la interior, întrucât cu cerneala pe care mi-o transmisese aveam să scriem ceva doar al nostru.

Și poate că el avea să rămână la fel de impenetrabil ca noaptea și multifățetat ca o boltă de stele, dar în acel cântec unic, inimile noastre băteau la unison.

Aveam să găsim o cale.

Împreună.

Aveam să o găsim pentru că, și dacă n-ar fi existat, aveam să o scriem noi cu ceea ce aveam.

Cu sufletele noastre.

Și cu inimile noastre.

Cu melodii secrete și constelații de fiori.

Cu toată forța unui lup și delicatețea unui fluture.

Mână în mână...

Până la sfârșit.

CAPITOLUL 31. Cu ochii închiși

*Te iubesc așa cum doar stelele știu să iubească:
de departe, în tăcere, fără să se stingă vreodată.*

În noaptea aceea n-am visat urât.

Fără pivnițe.

Fără curele.

Fără scări în spirală ce coborau în întuneric.

Tot timpul... am avut impresia că cineva mă privea. Doar când coșmarurile au bătut la poarta gândurilor mele, mi s-a părut că am auzit un geamăt desprinzându-mi-se de pe buze.

Dar în clipa următoare... au dispărut. Ceva m-a învăluit, alungându-le, iar membrele mi s-au cufundat în uitare, legănate de o căldură liniștitoare.

Am deschis ochii, ușor confuză.

Nu știam cât era ora. Pe fereastră se vedea cerul de culoarea aceea întunecată și ușor fadă ce nu-și pierduse încă nuanța nopții. Probabil că mai erau câteva ore până la ivirea zorilor.

Am focalizat încet privirea și asupra celorlalte lucruri. Mi-am dat seama că mă dureau oasele bazinului și îmi simțeam mușchii de la picioare ușor țepeni. Mi-am mișcat coapsele sub pătură și am simțit usturimea subtilă de mai jos.

În clipa aceea mi-am dat seama de greutatea caldă pe care o simțeam în talie.

Mi-am plecat privirea. O încheietură bine definită îmi apăsa pe șolduri. Am studiat contururile puternice și angulare, apoi mi-am ridicat privirea spre băiatul de lângă mine.

Rigel își ținea celălalt braț pe pernă și respira ușor și regulat. Genele plecate îi scoteau în evidență pomeții eleganți, iar părul negru i se revărsa pe pernă ca o mătase lichidă, moale și încâlcit. Buzele îi erau umflate și ușor crăpate, dar în continuare splendide.

Îmi plăcuse mereu nespus de mult să-l privesc cum doarme. În clipele acelea se dezlănțuia în el o frumusețe din altă lume. Trăsăturile relaxate îl făceau... încântător și vulnerabil.

Am simțit cum îmi bate inima în piept.

Chiar se întâmplase?

Am întins mâna, foșnind. Am ezitat, apoi i-am atins fața cu grijă, simțind-o caldă sub vârfurile degetelor.

Chiar era acolo.

Chiar se întâmplase totul...

O fericire de nestăpânit mi-a umplut inima. Am mijit ochii și i-am inspirat parfumul masculin, după care, fără zgomot, m-am mișcat mai aproape de el.

Mi-am așezat suav buzele pe ale lui. În tăcerea din jurul nostru, sărutul acela a răsunat ca un plescăit lent și slab. Când l-am privit din nou, mi-am dat seama că deschisese ochii. Irisurile îi ieșeau în evidență de sub genele închise la culoare și m-a trezit cu ele ațintite asupra mea înainte să le văd, negre și incredibil de lungi.

– Te-am trezit? am șoptit eu, gândindu-mă că poate nu fusesem suficient de delicată.

M-a privit drept în ochi, dar nu mi-a răspuns. M-am relaxat pe pernă, bucurându-mă să-i simt privirea asupra mea.

– Cum te simți? m-a întrebat el, privindu-mi corpul învelit în pătură.

– Bine. I-am căutat ochii, ghemuită, simțind cum obrajii mi se încălzeau de atâta fericire. Mai bine ca niciodată.

Gândul la Anna și Norman și-a croit drum în mintea mea și mi-am amintit că aș fi făcut bine să mă întorc în camera mea.

– Cât este ora? l-am întrebat eu, dar Rigel a părut să-mi intuiască temerea.

– Se vor trezi abia peste câteva ore, iar eu am auzit „*mai poți rămâne puțin*“ fără să fie nevoie de cuvinte.

Aș fi vrut să mă privească în ochi, dar eram prea liniștită ca să nu mă mulțumesc cu trupul lui aproape de al meu. Oboseala mi se prelingea pe piele și totuși, după o clipă indefinită, în loc să închid ochii, am șoptit cu înflăcărare:

– Mi-a plăcut mereu foarte mult numele tău.

Nu știam de ce alesesem momentul acela ca să-i spun asta. Nu-i mărturisisem niciodată acest lucru, nici măcar o dată. Și totuși acum îmi simțeam sufletul mai legat ca oricând de al lui.

– Știu că nu gândești ca mine, am adăugat eu încet, în timp ce el mă privea din nou. Știu... ce reprezintă pentru tine.

Mă privea cu atenție acum; în ochi îi strălucea ceva îndepărtat, o licărire pe care am contemplat-o fără să încerc să o înțeleg.

I-am vorbit cu blândețe, cu sinceritate.

– Nu e cum crezi tu. Nu te leagă de directoare, am rostit eu încet, ca o șoaptă.

Rigel continua să-mi privească ochii și buzele, întins, cu părul răsfirat pe pernă. Intimitatea acelei conversații i-a reverberat în privirea de nepătruns.

– Dar de ce anume mă leagă? a întrebat el lent, de parcă n-ar fi crezut cu adevărat răspunsul.

– De nimic.

M-a privit fără să înțeleagă, iar privirea mi s-a îmbunătățit.

– Pur și simplu, nu te leagă. Ești o stea de pe cer, Rigel, iar cerul nu-l poți înlănțui.

Mi-am întins degetul spre el. Mi-am trecut vârful degetului peste pielea de pe umărul lui, iar sub ochi... i-am unit o aluniță cu clavicula, apoi unul, două, trei punctulețe. Au urmat cele trei stele din centura de mai jos. În tăcere, i-am trasat pe piele constelația Orion.

– Numele tău nu e o povară... E special. Ca tine, care strălucești doar pentru cei care știu unde să se uite. Ca

tine, care ești tăcut, profund și multifacțat ca noaptea. Am unit capetele în jos cu o dungă invizibilă. Te gândești vreodată? Am zâmbit când am rostit acele cuvinte. Eu port numele unui fluture. Cea mai efemeră creatură din lume. Dar tu... Tu ai un nume etern de stea. Ești rar. Cei ca tine strălucesc cu o lumină proprie, chiar dacă nu știu asta. Iar numele Rigel te face... întocmai ceea ce ești.

M-am oprit cu degetul pe pectoralul lui, în dreptul inimii. Chiar acolo, la capătul cel mai îndepărtat al acelei constelații invizibile, s-ar fi aflat steaua al cărei nume îl purta.

Foșnind, m-am întors să-mi caut rochia pe jos. Am scotocit prin buzunarul ei și m-am întors spre el, strângând ceva în mână.

Rigel s-a uitat la plasturele violet pe care-l țineam în mână. Oboseala mi-a învăluit membrele, dar înainte să apuce să înțeleagă ce se întâmpla, l-am desfăcut și i l-am lipit în punctul acela din dreptul inimii.

– *Rigel*, am șoptit eu, arătând spre plasture, steaua lui.

Apoi am luat unul la fel, de aceeași culoare, l-am desfăcut și mi l-am lipit în dreptul inimii.

– *Rigel*, am zis eu, arătând spre pielea mea.

Mi-am pus palma peste el și am simțit cum gestul acela m-a pătruns ca o promisiune.

Chiar și prin somnul care pune lent stăpânire peste mine,

am reușit să-i simt mâna strângându-se pe cearșaful care îmi înfășura șoldurile.

– Stelele *nu* sunt singure. Tu nu ești singur, am spus eu, zâbind cu blândețe, închizând lent ochii. Te port... mereu cu mine.

Nu am așteptat să-mi răspundă.

Am adormit liniștită, pentru că învățasem să-i respect tăcerile.

Pentru că înțelesesem că nu trebuia să-i cer răspunsuri atunci când băteam la ușa sufletului lui. Trebuia doar să intru încet, să mă așez în acea grădină de trandafiri de cristal și să aștept cu grijă și răbdare.

Iar de data aceasta... i-am simțit privirea asupra mea.

M-a însoțit tot timpul, iar eu nu i-am înțeles niciodată *adevărata* semnificație.

Până nu avea să sosească momentul potrivit... nu aveam

să înțeleg.

Am alunecat în căldura liniștitoare a respirației lui și am adormit.

Când m-am trezit, mai târziu... nu era acolo.

Aerul era călduț în după-amiaza aceea târzie.

Vântul făcea copacii să foșnească și purta cu sine mirosul proaspăt al norilor. Am tras adânc aer în piept și am avut impresia că mă puteam ridica odată cu briza și că puteam păși pe cer.

Trecuse doar o săptămână de la dimineața aceea.

Pașii îmi răsunau pe trotuarul de asfalt, calmi și măsurăți.

La ora aceea nu era nimeni în jur, eram singuri.

– Uite, am șoptit eu în timpul unei adieri. Ghiozdanul m-a lovit încet în spate când m-am oprit.

Apusul colora râul, făcându-l să scânteieze asemenea unui cufăr cu minerale. Punctele în care refăceau parapetul erau delimitate cu plase portocalii, dar dincolo de ele se puteau vedea oricum umbrele care se întindeau peste ramuri. Privită de pe pod, apa strălucea cu reflexe limpezi și scânteietoare.

Rigel se afla la un pas în fața mea și-i puteam vedea profilul conturat în aerul roșiatic. Privea în direcția pe care i-o indicasem, în timp ce părul negru îi dănțuia în jurul capului. Lumina aceea atât de caldă îi făcea ochii să pară și mai strălucitori.

Să mă întorc acasă de la școală împreună cu el era unul dintre momentele care îmi plăceau cel mai mult acum. Nu erau ocazii speciale, dar puteam fi împreună liniștiți, sub privirile celorlalți, fără să ne temem. Eram suficient de departe de toți și de toate ca să putem uita de lume preț de-o clipă.

– Sunt frumoase, nu-i așa? Toate acele culori, am murmurat eu, în timp ce apa se rostogolea în depărtare sub noi, cu reflexii strălucitoare de nuanța mierii.

Doar că nu priveam la râu, ci îl priveam pe el.

Rigel și-a dat seama. S-a întors încet spre mine.

M-a privit în ochi, poate pentru că și el învățase să înțeleagă ceva despre noi, acel ceva care ni se perinda în privire și care era invizibil pentru ceilalți. În tăcerile noastre existau cuvinte

pe care nimeni altcineva nu le putea auzi și acolo eram meniți să ne întâlnim: printre lucrurile nespuse.

A așteptat să ajung încet la el, cu acea delicatețe care nu-mi lipsea niciodată când mă apropiam de el. M-am oprit la o distanță care ar fi fost considerată acceptabilă. Chiar dacă nu era nimeni în jur, chiar dacă până și muncitorii care forfoteau în timpul execuției lucrărilor plecaseră deja, ne aflam în aer liber și erau limite pe care nu le puteam uita.

– Rigel... Te îngrijorează ceva?

L-am privit în ochii cu care mă privea la rândul lui și am văzut în ei ceva ce m-a făcut să continui.

– Ești distant. De câteva zile pari tulburat de ceva.

Ba nu, tulburat nu era cuvântul potrivit.

Era ceva mai profund de-atât.

Era ceva ce nu știam recunoaște, iar senzația aceasta nu-mi dădea pace.

Rigel a clătinat încet din cap, întorcându-și privirea de la mine. S-a uitat în depărtare, spre punctul în care râul se pierdea ca o panglică nedefinită printre copaci.

– Nu m-am obișnuit niciodată, a recunoscut el cu voce slabă.

– Cu ce anume?

– Cu felul tău de-a fi, mi-a răspuns el pe un ton neobișnuit, aproape resemnat. Cu faptul că reușești să observi ce nu văd alții.

– Așa e, deci? L-am privit în ochi, intuind că senzațiile mele erau corecte. E ceva în neregulă?

A tăcut, iar eu l-am întrebat cu o voce mai dulce:

– Are de-a face cu psihologul, nu-i așa? am spus eu încet. Te-am văzut vorbind cu Anna, azi-dimineață... Țin minte că a vrut să vorbească cu tine după consultația din ziua aceea. Și alaltăieri... ați fost plecați toată după-amiaza.

L-am prins de mână cu amândouă mâinile și privirea i-a fremătat o clipă înainte să se desprindă de orizont și să se plece asupra acelui gest.

– Rigel, am spus eu pe un ton ezitant, blând. Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Și-a ridicat încet privirea spre mine.

M-a privit la fel. Așa cum mă privea din dimineața aceea din urmă cu o săptămână, ca o pată pe care nu o puteai scoate cu nimic.

Brusc s-a întâmplat ceva tulburător. Nu aș fi fost niciodată pregătită pentru așa ceva.

Preț de-o clipă care m-a lăsat confuză și fără suflare, zidurile de apărare din ochii lui Rigel s-au prăbușit toate și prin ele a pătruns un val de sentimente care m-a zdrobit ca un tsunami.

Remușcări, disperare și o căldură nestăpânită i-au explodat în privire, iar eu am tremurat, cu ochii mari, frapată de emoții atât de puternice, încât am simțit că nu mai puteam sta în picioare.

Inima mi s-a sfâșiat, tulburată, și m-am dat o jumătate de pas în spate.

– Rigel, am șoptit eu cu voce slabă.

Mi-era greu să cred și nu înțelegeam ce se întâmplase. Dar înainte să apuc să fac ceva, s-a aplecat spre mine și m-a sărutat prelung pe colțul buzelor.

Când s-a îndepărtat de mine, l-am căutat cu o privire năucită și urgentă, confuză de acea furtună de emoții și simțindu-mă anihilată de un gest atât de nesăbuit.

Ce însemna asta?

Eram pe punctul de a-l întreba, când iată că am văzut lumea prăbușindu-se în jurul meu.

Privirea mi s-a mutat în spatele lui. Și am văzut-o.

La câțiva metri de noi, o siluetă se creiona printre vuietele vântului.

Un chip care se uita la noi. O privire nemișcată.

Dar nu a oricui.

Nu.

Lionel.

Inima mi s-a frânt cu un suspin mut. Văzând strigătul din ochii mei larg deschiși, Rigel s-a întors, iar privirea i s-a întunecat brusc când l-a văzut pe băiatul din spatele lui.

Lionel ținea în mână un buchet foarte frumos de flori, identic cu cele care umpleau casa. În privirea confuză și șocată, am revăzut fiecare secvență din scena care tocmai se derulase. Care fusese aieva.

Degetele mele împreunate cu ale lui Rigel. Intimitatea respirațiilor noastre. Trupurile noastre apropiate. *Buzele lui pe colțul buzelor mele.*

După săptămâni întregi, după tot acel timp... clipa aceea a fost de ajuns.

Doar un moment.

Și atunci a înțeles.

Iar când a înțeles, a fost ca și cum s-ar fi prăbușit și s-ar fi izbit de gheață.

Lionel m-a privit într-o lumină diferită, iar în privire îi scăpărau mii de nuanțe: consternare, neîncredere, înfrângere și devastare.

Și-a plecat încet brațul în care ținea florile. Apoi, ca într-o revărsare acidă, privirea i-a alunecat răzbunătoare spre Rigel.

– Tu, a șoptit el cu o voce pe care abia de-am recunoscut-o. Buchetul i-a tremurat în mână și trăsăturile i s-au ascuțit de la

o furie nefirească. Până la urmă ai făcut-o. Ai reușit să-ți pui mâinile *scârboase* pe ea.

– Lionel, m-am bâlbâit eu, dar Rigel m-a întrerupt pe neașteptate.

– *Oh*, încă un buchet de flori, a insinuat el pe un ton usturător. *Câtă originalitate!* Le poți lăsa pe verandă. O să

se sinchisească cineva să le ducă în casă.

În vocea lui Rigel a scânteiat o furie excesivă, înăbușită, iar lui Lionel i-au scăpărat ochii. S-a dus spre el cu pași apăsați, devorând asfaltul.

– Ai fost mereu un *rahat cu ochi*, l-a acuzat el, în timp ce gâtul îi căpăta o nuanță periculos de violet. Mi-am dat seama din prima clipă că erai un nemernic arogant! A trebuit să-ți pui naibii mâinile pe ea, *nu-i așa?* Trebuia s-o faci, pentru că ești un *nenorocit!*

– Poate că a vrut *să-mi pun naibii mâinile pe ea*, a ripostat Rigel, strângând din buze și zâmbind cu cruzime. Mai mult decât le-ar fi vrut pe *ale tale*.

– Rigel! l-am implorat eu cu ochii mari, dar Lionel a înaintat și i-a urlat la o palmă distanță de fața lui:

– Te bucuri, acum? *Eh?* În voce îi ardea o încordare agitată. Te bucuri că te-ai distrat? Ești mulțumit? Nu meriți pe cineva ca ea!

Rigel s-a cutremurat îngrozitor și a mijit ochii. Îl ustura ca o rană.

– *Tu*, a răbufnit el cu o furie nefirească, *tu* nu meriți pe cineva ca ea.

– Mi-e *scârbă* de tine. Lionel l-a privit cu ranchiună, iar când am încercat să-l liniștesc, m-a pârjolit și pe mine cu privirea. Mi-e *scârbă* de amândoi! Credeți că o să scăpați basma curată? Chiar credeți asta? Ei bine, vă înșelați amarnic. Teatrul vostru murdar se termină aici. Lionel și-a întors din nou privirea spre Rigel, plină de dispreț. Am să le spun tuturor. Toți vor ști ce faceți în casa aia, ce *fel* de familie sunteți! Toți! Vom vedea atunci ce are lumea de spus.

Am făcut ochii mari și am simțit cum mi se strânge gâtul de panică.

– Lionel, te rog...

– *Nu*, s-a răstit el pe un ton răzbunător.

– Te rog, trebuie să înțelegi!

– Am înțeles deja destul! s-a răstit el cu repulsie. E totul suficient de clar. Atât de clar că-mi vine să vărs, a rostit el printre dinți. Ai ales s-o faci cu viitorul tău frate adoptiv, Nica. Felicitări! Ai ales să te lași atinsă de el, un ticălos bolnav care locuiește cu tine și care ar trebui să te vadă doar ca pe o soră. O soră, îți dai seama? Toată treaba asta e indecentă!

– Haide, dă-mi o cutie de praline, a răbufnit Rigel, pe un ton usturător. *Ca să ne împăcăm.*

Lionel s-a năpustit asupra lui într-o clipită.

S-a întâmplat totul brusc: florile au căzut pe jos, violența a izbucnit într-o manieră monstruoasă. Aerul s-a umplut de zgomote de lovituri, pumni și mârâituri, iar eu am făcut ochii

mari, îngrozită.

– Nu! am urlat eu cu buze tremurătoare. Nu!

Dintr-un impuls nebunesc, m-am aruncat asupra lor, încercând să-i opresc. I-am zgâriat pe brațe, cu vocea încărcată de panică.

– Opriți-vă! Vă implor, nu! Opriți-vă!

N-am reușit să termin fraza. Capul mi s-a dus într-o parte, iar părul mi-a biciuit fața, lumea s-a învârtit cu o violență amețitoare, după care m-am prăbușit la pământ.

Am rămas fără suflare la impactul cu asfaltul. Am simțit cum mi se zgârie obrazul și o usturime în ochiul drept, care m-a făcut să-l închid. Preț de-o clipă în care n-am mai înțeles nimic, o durere surdă mi-a pulsat în tâmpile ca o tobă.

M-am sprijinit pe încheieturile mâinilor, nesigură, și am simțit pe limbă gustul cu aromă de fier al sângelui. Îmi ardeau pleoapele. Cu ochii înlăcrimați și tremurători, mi-am ridicat capul spre cel care mă lovise.

Lionel se uita la mine cu o expresie devastată. În privirea șocată i se putea vedea o groază pură.

– Nica, nu... A înghițit în sec, zdrobit. Jur, nu voiam...

Lionel nu l-a văzut pe Rigel stând nemișcat, cu chipul acoperit de părul negru, nu i-a văzut fața întoarsă într-o parte, spre

mine, de parcă l-ar fi lovit pe el, nu pe mine.

Nu i-a văzut privirea glacială, nici pupilele subțiri ca niște ace ce se holbau în lateral cu o neîncredere brutală.

Nu a văzut nimic din toate astea.

Nu...

A văzut doar străfulgerarea din ochii lui negri, incendiari, care s-au năpustit asupra lui, spintecând cu furie aerul.

Rigel l-a prins de păr și l-a lovit atât de tare, încât i-a spart buza. Lionel a gemut de durere, în timp ce Rigel i-a cărat pumni cu nemiluita: l-a masacrat cu o furie oarbă, zdrobindu-l, lovindu-l, bătându-l cu pumnii, iar Lionel i-a răspuns, încercând să-l lovească în toate felurile. A reușit să-l zgârie pe față, iar ferocitatea gesturilor lor a degenerat într-atât, încât a devenit insuportabilă.

– Vă rog! AJUNGE! am strigat eu, în timp ce ochii mă ustureau din cauza lacrimilor. *Vă rog!*

Un pumn l-a lovit pe Rigel în tâmplă, spintecându-i sprânceana. Ochii i-au dispărut în atacul acela incoerent, iar eu m-am cutremurat până în măduva oaselor.

– Nu!

Cu genunchii usturându-mă, m-am ridicat în picioare și m-am aruncat asupra lor.

Tocmai ce căzusem la pământ din același motiv, dar nici măcar gustul sângelui nu a fost de ajuns ca să mă oprească.

Nu a fost de ajuns durerea din obraz. Nici lovitura care mă doborâse la pământ.

Nu a fost de ajuns teama, nici nodul din gâtlej.

Nu a fost de ajuns nimic din toate astea, pentru că...

Pentru că, până la capăt... aveam o inimă de molie. Și așa avea să fie pentru totdeauna.

Pentru că era în firea mea să mă ard, așa cum spusese Rigel. Și aveam să înțeleg repercusiunile gestului meu doar după ce avea să fie prea târziu.

Printre lacrimile care îmi încețoșau privirea, m-am aruncat asupra lor, prinzându-mă de orice am apucat. I-am strâns de încheieturile mâinilor și de brațe, fără să știu măcar ale cui erau, iar ei m-au împins de mai multe ori, în timp ce i-am apucat, zgâriat și implorat fără reținere.

– Ajunge! Rigel, Lionel, *ajunge!*

Totul s-a petrecut prea repede.

Cineva m-a împins pe nepregătite. Am fost îmbrâncită în spate. Picioarele mi s-au împleticit și, din cauza violenței cu care am fost împinsă, m-am izbit de ceva ce s-a deformat la impactul cu trupul meu.

Un scârțâit îngrozitor a vibrat în aer, un sunet care a oprit timpul.

Sub greutatea mea neașteptată, plasa portocalie care înlocuia parapetul a cedat.

Am făcut ochii mari, fără să-mi dau seama ce se întâmpla de fapt. Am încercat să mă prind de ceva, să mă împing în față, dar greutatea ghiozdanului pe care-l purtam m-a tras în spate și m-am dezechilibrat.

Prin țipătul mut din ochii mei larg deschiși, am reușit să întrezăresc, parcă cu încetinitorul, chipul lui Rigel.

Felul în care s-a întors și felul în care părul i-a biciuit pielea.

Privirea lui sfâșiată, plină de o groază oarbă pe care nu o mai văzusem niciodată pe chipul lui.

A fost singurul meu punct de sprijin într-o lume care se scurgea pe lângă mine.

Într-o secvență de momente sfâșietoare, l-am văzut sărind și întinzându-se spre mine. Și-a întins brațul până aproape că i s-a rupt și umbra lui m-a învăluit în clipa în care am căzut în gol.

Rigel m-a apucat cu putere, iar aerul a șuierat monstruos în timp ce am căzut amândoi, ca o creatură urlătoare care mi-a smuls lacrimile din ochi.

În timp ce cădeam de la înălțimea aceea amețitoare, în timp ce trupul lui se interpunea sub al meu, cuprinzându-

mă cu brațele, ca un scut, nu am simțit nimic în afară de sentimentul neîncrezător al morții.

Și pe el.

Presiunea exercitată de mâinile lui, care m-au zdrobit de pieptul lui, până aproape că m-am contopit cu bătăile inimii lui.

Înainte ca impactul să ne învăluie într-un întuneric violent, înainte ca totul să se sfâșie în frig, i-am simțit buzele lângă ureche.

Sunetul vocii lui a fost ultimul lucru pe care l-am auzit.

Ultimul lucru... înainte de sfârșit.

Prin vuietul vântului... în lumea care se stinge într-un mod tragic în jurul nostru, înainte ca întunericul să ne anihileze pe amândoi, l-am auzit șoptindu-mi cu o voce fragilă:

– Te iubesc.

CAPITOLUL 32. Stelele sunt singure

Toată lumea crede că moartea este o durere inacceptabilă.

Un gol brusc și violent... O fatalitate în care totul se preschimbă în nimic.

Nu știu cât de mult se înșală.

Moartea... nu e nimic din toate astea.

E pacea prin excelență.

Sfârșitul oricărui simț.

Ștergerea tuturor gândurilor.

Nu m-am gândit niciodată ce însemna să încetezi să mai exiști. Dar am învățat cu siguranță un lucru: că moartea nu se lasă ocolită fără să necesite un compromis.

Eu o atinsesem deja o dată în accidentul acela, pe când avusesem doar cinci ani.

Îmi dăduse drumul, dar îi ținuse în schimb pe mama și pe tata.

Nu avea să mă cruțe. Nu de data asta.

Eram din nou acolo, pe talerul opus vieții.

Iar de cealaltă parte era un preț pe care nu l-aș fi putut plăti *vreodată*.

Un sunet ascuțit.

Era singurul lucru pe care îl auzeam.

Lent, din neant, au apărut și altele. Un miros aseptice și înțepător.

Pe măsură ce s-a intensificat, am început să-mi simt corpul.

Eram întinsă.

Totul mă apăsa atât de greu, încât eram țintuită. De ce anume, încă nu înțelegeam. Câteva clipe mai târziu, mi-am dat seama că ceva mă mușca de un deget.

Am încercat să deschid ochii, dar îmi simțeam pleoapele grele, ca niște bolovani.

După nenumărate încercări, am reușit să găsesc în mine energia necesară pentru a face acel efort.

Lumina a pătruns subțire și feroce ca o lamă, rănindu-mi ochii și forțându-mă să strâng din pleoape. De cum am fost în stare să lupt cu intensitatea ei, am reușit să văd... doar alb peste tot.

Mi-am focalizat privirea pe brațul întins pe o pătură imaculată. Pe degetul arătător aveam un fel de clemă care mă strângea de vârful degetului și pulsa în ritmul bătăilor inimii mele.

Mirosul de dezinfectant era acum atât de puternic, încât mi s-a făcut greață. Mă simțeam slăbită și amețită. Am încercat să mă mișc, dar mi-a fost imposibil.

Ce se întâmpla?

Am întrezărit silueta unui bărbat așezat pe un scaun lângă perete. L-am privit printre gene și abia după câteva clipe am găsit forța necesară ca să-mi deschid ușor buzele.

– Norman, am spus eu cu voce firavă.

A fost o șoaptă abia audibilă, totuși Norman a tresărit. Și-a ridicat privirea spre mine și apoi a sărit în picioare, vărsând paharul de plastic cu cafea. S-a repezit spre patul meu, împleticindu-se, și m-a privit în față cu atâta emoție, încât s-a învinețit. În clipa următoare s-a întors și s-a dus în pragul ușii.

– Asistentă! a strigat el. Chemați-l imediat pe doctor! S-a trezit, e conștientă! Și pe soția mea... Anna! Anna, vino, s-a trezit!

În aer a răsunat un zgomot de pași grăbiți. Într-o clipită, camera a fost invadată de asistente, dar înainte de orice altceva,

o siluetă de femeie a apărut în pragul ușii: s-a prins de toc și a clipit cu atâta emoție, încât au podidit-o lacrimile.

– Nica!

Anna și-a croit drum printre oameni și a ajuns lângă mine, apucând pătura de pe mine. S-a uitat fix la mine cu

ochi mari și febrili și a spus cu vocea distorsionată de o disperare inconsolabilă.

– O, Doamne, mulțumesc... *Mulțumesc...* Mi-a pus o mână tremurândă pe cap, de parcă se temea să nu mă rupă, iar lacrimile i s-au scurs pe fața roșie.

Chiar și cu simțurile lente și încețoșate, mi-am dat seama că nu o mai văzusem niciodată atât de tulburată.

– O, scumpete, mi-a spus ea, mângâindu-mă pe piele. E totul în regulă...

– Doamnă, doctorul e pe drum, i-a spus o asistentă, după care mi-a ridicat puțin perna cu un aer practic.

– Mă auzi, Nica? m-a întrebat femeia cu voce limpede. Mă poți vedea?

Am încuviințat lent, în timp ce s-a dus să verifice perfuzia și valorile înregistrate.

– Nu, nu, încet, a șoptit Anna când am încercat să-mi mișc brațul stâng.

Abia atunci mi-am dat seama de cât de tare mă durea fiecare mișcare: o durere ascuțită mi-a străbătut toracele și ceva m-a împiedicat să o fac.

Nu, nu ceva... Un bandaj.

Aveam brațul rezemat pe piept și bandajat până la umăr.

– Nu, Nica, nu-l atinge, m-a mustrat Anna când am încercat să mă frec la un ochi care mă ustura îngrozitor. Ți s-a rupt un capilar, ai ochiul roșu... Cum ți-e toracele? Te doare când respiri? Ah, domnule doctor Robertson!

Un bărbat înalt și grizonant, cu barbă scurtă și îngrijită și halatul alb ca zăpada, a ajuns lângă patul meu.

– De cât timp e conștientă?

– De câteva minute, a răspuns asistenta. Pulsul e regulat.

– Tensiunea?

– Sistolică și diastolică normale.

Nu înțelegeam nimic. Până și gândurile îmi erau mute și uluite.

– Bună, Nica, mi-a spus bărbatul cu voce clară și precaută. Eu sunt doctorul Lance Robertson, medic la Saint Mary O'Valley și șeful acestei secții. Îți voi controla acum reacțiile la stimuli.

S-ar putea să te simți amețită și să-ți fie greață, dar e complet normal. Nu te neliniști, bine?

Spătarul a început să se încline.

De cum mi-am simțit greutatea capului pe umeri, o amețeală sfâșietoare mi-a întors măruntaiele pe dos: stomacul mi s-a strâns de la senzația de vomă și m-am aplecat în față, dar din trupul meu gol a ieșit doar o tuse puternică și usturătoare, care m-a făcut să lăcrimez.

Anna mi-a venit imediat în ajutor, dându-mi părul laoparte de pe față. Am strâns tare de pături când o nouă senzație de vomă mi-a zdrobit cu furie abdomenul, contorsionându-mi la maximum corpul slăbit.

– E în regulă... Sunt reacții normale, m-a asigurat doctorul, sprijinindu-mă de umeri. Nu te speria! Acum mă voi pune aici... Te poți întoarce fără să miști piciorul?

Eram prea amețită ca să înțeleg la ce se referea. Abia atunci am observat sensibilitatea stranie pe care am simțit-o la un picior, de parcă ar fi fost umflat. Dar doctorul îmi îndreptase deja bărbia cu degetul.

– Acum urmărește-mi degetul arătător!

Mi-a vârât o lumină într-un ochi, dar când a repetat operațiunea cu celălalt, m-a usturat atât de tare, încât l-am închis. Doctorul Robertson mi-a spus că totul era în regulă, iar eu m-am forțat să execut ce-mi spunea până s-a liniștit.

A stins lumina și s-a aplecat asupra mea.

– Câți ani ai, Nica? m-a întrebat el, privindu-mă în față.

– 17, am răspuns eu încet.

– În ce zi te-ai născut?

– Pe 16 aprilie.

Doctorul mi-a verificat fișa medicală, după care m-a privit din nou.

– Și doamna aceasta, a arătat el spre Anna, știi să-mi spui cine e?

– E... Anna. E mama mea... Adică... viitoarea mea mamă

adoptivă, m-am bâlbâit eu, iar ochii Annei au tremurat de tandrețe. Mi-a dat părul la spate, mângâindu-mi tâmplele de parcă aș fi fost cel mai fragil și mai prețios lucru din lume.

– Bine, a încuviințat doctorul. Nici o traumă la nivel psihologic. E bine, a spus el, creând o senzație generală de ușurare.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat în cele din urmă.

Cumva, știam deja, pentru că trupul mi-era un dezastru, tot zdrobit, și fierbea în mine o confuzie violentă. Și totuși, în timp ce gâtul mi s-a strâns din cauza lacrimilor, m-am chinuit să găsesc răspunsul. Am privit-o pe Anna în ochi și am absorbit chinul acela sfâșietor care i-a străbătut chipul.

– Podul, Nica, m-a ajutat ea să-mi amintesc. Plasa de siguranță s-a rupt și... ai căzut... în râu, s-a chinuit ea să-mi spună, distrusă. V-a văzut cineva, au sunat imediat după ajutor... Ne-au anunțat de la spital...

– Ai două coaste fisurate, a intervenit doctorul. Iar când te-am găsit, aveai umărul dislocat. L-am pus la loc, dar va trebui să-l ții bandajat cel puțin trei săptămâni. Ai și o entorsă la gleznă,

a adăugat el, cu siguranță din pricina impactului. Ținând cont de lucrurile prin care ai trecut, ești practic nevătămată. A ezitat, cu un aer serios. Nu cred că-ți dai seama cât de norocoasă ai fost,

a adăugat el, dar nu-l mai ascultam.

Un sentiment de groază mi-a cuprins răsuflarea.

– Era și băiatul ăla cu tine, a continuat Anna. Lionel... Îți amintești? E și el aici. El a dat alarma, polițiștii i-au pus câteva întrebări, dar ar vrea să știe...

– *Unde e?*

Anna a tresărit.

Bătăile inimii îmi pulsau în gât cu o forță sufocantă.

Văzându-mă așa, Anna aproape că s-a pierdut cu firea.

– E în sala de așteptare, chiar în față...

– Anna, am rugat-o eu, tremurând. Unde e?

– Ți-am spus, e chiar afară...

– *Unde e Rigel?*

Când am rostit întrebarea, s-au uitat cu toții la mine.

În ochii Annei am văzut o suferință pe care n-aș fi putut vreodată s-o exprim în cuvinte.

Norman a strâns-o de mână. După un moment care mi s-a părut interminabil, a apucat perdeaua de lângă patul meu... și a tras-o laoparte.

Lângă mine, corpul devastat al unui băiat zăcea nemișcat.

M-a luat un vertij violent și m-am agățat de bara de la pat,

ca să nu mă destram.

Era Rigel.

Fața îi era căzută într-o parte pe pernă. Pielea îi era devorată de vânătăi, iar capul îi era extrem de bandajat, cu șuvițe de păr negru ieșindu-i printre fâșii. Umerii îi erau blocați de un bandaj complicat și avea două tuburi de plastic în nări, ca să-l ajute la alimentarea plămânilor cu oxigen. Dar cel mai tare m-a distrus să văd că respira atât de încet, încât părea inert.

Nu.

Am icnit și gâtlejul mi s-a strâns din nou, trimițându-mi un fior rece în oase.

– Aș fi vrut să spun că a fost la fel de norocos ca tine, a șoptit doctorul, dar, din păcate, nu e așa. Are două coaste rupte și trei fisurate. Clavicula e fracturată în mai multe locuri și are o ușoară leziune la osul iliac al pelvisului. Dar problema e capul. Trauma la nivelul capului l-a făcut să piardă cantități mari de sânge.

Credem că...

Doctorul s-a oprit când o asistentă l-a chemat din dreptul ușii. Și-a cerut scuze pentru o clipă și a plecat, dar nici că l-am văzut. În priveam pe Rigel cu o devastare surdă pe care inima mea nu o putea îndura.

Corpul lui... Mă protejase cu corpul lui...

– Doamnă și domnule Milligan, i-a strigat doctorul Robertson, ținând câteva documente în mână. Puteți veni o clipă?

– Ce se întâmplă? a întrebat Anna.

S-a uitat la ea într-un fel pe care nu l-am putut defini. Iar ea a părut să înțeleagă imediat. Instantaneu, ochii pe care ajunsesem să-i iubesc s-au lărgit de disperare.

– Doamnă și domnule Milligan, a sosit. Confirmarea de la Centrul de Servicii Sociale...

– Nu, a clătinat Anna din cap, desprinzându-se de Norman. Vă rog, nu...

– Știți că acesta e un spital privat... Și el...

– Vă rog, a implorat Anna cu lacrimi în ochi, apucându-l de halat. Nu-l transferați. Vă rog, e cel mai bun institut din oraș, nu-l puteți trimite în altă parte! Vă rog!

– Îmi pare rău, a răspuns doctorul, mâhnit. Nu depinde de mine. Se pare că dumneavoastră și soțul dumneavoastră nu mai sunteți tutorii legali ai băiatului.

Creierului meu i-a luat un moment să înregistreze acele informații.

Poftim?

– Voi plăti eu pentru tot! a spus Anna, clătinând din cap cu înverșunare. Vom plăti noi spitalizarea, tratamentul, tot ce va avea nevoie... Nu-l trimiteți în altă parte...

– Anna, am șoptit eu, distrusă.

Anna l-a apucat pe doctor de halat, implorându-l.

– *Vă rog...*

– Anna... Ce tot spune acolo?

Anna a tremurat. După câteva clipe, de parcă ar fi întâmpinat în ea însăși o înfrângere dureroasă, am văzut-o plecându-și încet capul. Apoi s-a întors spre mine.

Când i-am văzut ochii distruși, prăpastia din mine s-a lărgit.

– El ne-a cerut-o, a mărturisit ea cu o durere palpabilă. Așa a vrut el... A fost de neclintit. Săptămâna trecută mi-a cerut să întrerup procesul de adopție... Anna a înghițit în sec, clătinând încet din cap. Am încheiat totul în ultimele zile. Nu a vrut să mai rămână...

Lumea s-a restrâns la o pulsație sufocantă, iar eu nici măcar nu-mi dădusem seama. În inima mea, un pustiu

surd priva toate lucrurile de înțeles.

Ce tot spunea acolo?

Nu era posibil. Săptămâna trecută noi...

Am avut un presentiment și mi s-a pus un nod în piept, copleșindu-mă.

O ceruse după ce fusesem împreună?

„Nu vei fi niciodată fericită așa.“

Nu.

Nu, eu îi explicasem, el înțelesese.

Nu, dă râmasem pereți și privisem înăuntru pentru prima dată înăuntru, iar el înțelesese, înțelesese...

Nu se poate să fi făcut una ca asta. Să renunțe la o familie, să redevină orfan...

Rigel știa asta, știa că băieții trimiși înapoi nu rămâneau la Mormânt. Erau considerați problematici și, ca atare, erau trimiși departe, către alte instituții. Iar eu nu aș fi aflat niciodată unde îl trimiseseră din motive de confidențialitate. Nu l-aș mai fi găsit niciodată.

De ce? De ce nu-mi spusese nimic?

– Vă mulțumesc pentru încrederea acordată institutului nostru, i-a spus doctorul Robertson Annei. Totuși, doamnă și domnule Milligan, trebuie să fiu sincer și să vă informez că situația băiatului este critică. Leziunea cerebrală traumatică este profundă, iar Rigel se află periculos de aproape de ceea ce se numește o comă de gradul al treilea. Se mai numește și comă profundă.

Și în momentul de față, a spus el, ezitând, căutându-și cuvintele, nu ne putem aștepta ca situația să se schimbe. Poate că, dacă ar fi fost un băiat ca toți ceilalți, tabloul clinic nu ar fi fost atât de grav, dar din cauza afecțiunii lui...

– Afecțiune? am întrebat eu șoptit, cu voce fragilă. Ce afecțiune?

Anna a făcut ochii mari, întorcându-se spre mine. Dar ceea

ce m-a șocat n-a fost să-i văd tăcerea înfrântă, ci privirea

doctorului, care s-a uitat la mine de parcă nici nu-l cunoșteam pe băiatul de lângă mine.

– Rigel suferă de o patologie rară, a spus doctorul Robertson. Un sindrom cronic care s-a atenuat în timp. Este o tulburare neuropatologică ce se manifestă ca niște crize dureroase la nivelul celui de-al cincilea nerv cranian. Mai exact, la tâmples și ochi. Așa s-a născut, dar cu timpul înveți cumva să trăiești cu asta...

Din păcate nu există tratamente, dar analgezicele pot ține durerea la distanță și, odată cu trecerea anilor, ajută la reducerea frecvenței crizelor.

Timpul se scurgea acum, dar eu nu existam.

Nu mai eram acolo. Nu eram în camera aceea.

Am ieșit din realitatea aceea.

Sufletul mi-a urlat, nevenindu-i să creadă, și am simțit doar cum mi-am trecut încet privirea peste Anna.

Și nu a fost nevoie de altceva: s-a destrămat și a răbufnit în fața mea.

– Îmi pare rău, Nica! a spus ea, izbucnind în lacrimi. Îmi pare rău... Nu a vrut să știe nimeni... Ne-a pus să promitem că nu-ți vom spune, încă de când ați ajuns acasă... Ne-a pus să jurăm... Doamna Fridge ne informase, dar Rigel ne-a pus să promitem, a spus ea, închizând ochii, suspinând. Nu l-am putut refuza... N-am putut... Îmi pare rău...

Nu.

În mine vuia un răcnet asurzitor.

Nu era real.

– Când l-ai găsit căzut în noaptea în care am plecat, m-am speriat de moarte... Am crezut că a făcut o criză și a leșinat...

Nu.

– Vorbisem cu psihologul despre afecțiunea lui, ca să-l ajut... Probabil că i-a spus, iar Rigel a reacționat rău...

– Nu, am șuierat eu. Simțeam cum îmi pulsează tâmplesle și o senzație de greață și nu mai auzeam nimic.

Nu era adevărat. Dacă ar fi fost bolnav, aș fi știut. Îl știam pe Rigel de o viață. *Nu era adevărat...*

O amintire trădătoare mi s-a strecurat în mine.

Rigel stând pe pat. Privirea pe care mi-o aruncase în seara aceea, când îmi spusese: „E ceva stricat în mine... care nu se va vindeca niciodată.“

Și lumea a explodat. Am fost copleșită când fiecare piesă s-a așezat în sfârșit la locul ei.

Durerile de cap repetate.

Teama exagerată a Annei când avea febră.

Felul lor știutor de a se purta unul cu celălalt, pe care nu-l înțelesesem niciodată.

Rigel în seara zilei lui de naștere, în camera lui, cu degetele

în păr și pupilele dilatate.

Rigel care strângea din pumni, închizând pleoapele în timp ce se îndepărta de mine.

Rigel pe coridor, cu spatele la mine, mârâindu-mi „Vrei să mă repari?“, ca o fiară rănită.

Am încercat să mă opun acelei invazii, să o resping și să o alung, dar mi s-a agățat de coaste, înceteșându-mi vederea.

Cu o forță crudă, mi-a împins în minte ultima bucată.

Rigel la Mormânt, pe când eram copii.

Bomboanele acelea mici albe pe care directoarea i le înmâna doar lui.

Nu erau bomboane.

Erau medicamente.

Gâtlejul mi s-a închis brusc. Abia l-am auzit pe doctor când a început din nou să vorbească.

– Când subiecții cu un psihic mai fragil ca alții suferă o astfel de traumă, creierul tinde să protejeze sistemul. Stările de inconștiență în care ajung, în majoritatea cazurilor degenerază într-o... comă ireversibilă.

– Nu, am zis eu, înghițind în sec. Tremuram tare și toată lumea s-a întors spre mine.

Sărise de pe pod pentru mine.

Ca să mă salveze.

Pentru mine.

– Nica...

– Nu...

Mi-a venit din nou să vărs și m-am aplecat înainte, iar de data asta sucurile gastrice mi-au ars gâtul, erodând ce mai rămăsese din corpul meu.

Cineva a dat să mă sprijine, dar a tresărit când l-am respins.

Durerea m-a devastat ca o nebunie, și mi-am pierdut și ultima fărâmă care mă ancora de realitate.

– Nu! am strigat eu, începând să mă agit. M-au podidit lacrimile și m-am aplecat spre el, încercând să ajung la el. Nu putea fi sfârșitul; trebuia să rămânem împreună. Împreună, a urlat sufletul meu, zvârcolindu-se. Am auzit mai multe voci încercând să mă calmeze, dar devastarea din interiorul meu era atât de violentă, încât m-a orbit.

– Nica!

– Nu!

I-am dat laoparte brațele lui Norman și am dat laoparte păturile din impuls. *Bipul* aparatului s-a intensificat alarmant, coastele fisurate mi-au pulsă și aerul s-a umplut de țipete și de panică. Au încercat să mă oprească, dar m-am zvârcolit cu toată puterea și vocea mi-a răsunat între pereții camerei.

Patul s-a mișcat sub zăngănitul barelor metalice.

Mi-am smucit brațul și acul de la perfuzie a ieșit cu o senzație de usturime arzătoare, în timp ce mă zbăteam, loveam cu picioarele și zgâriam febril aerul.

Am simțit cum mă prinde cineva de încheieturi, încercând să mă țină nemișcată, iar în nebunia provocată de durere au devenit *curele de piele într-o pivniță întunecată*. Teroarea a explodat, iar angosta m-a aruncat din nou în coșmarurile mele.

– Nu!

Spatele mi s-a arcuit și peticele au spintecat golul.

– Nu! Nu! Nu!

Am simțit o împunsătură ascuțită în antebraț și am clănțănit atât de tare din dinți, încât gustul de sânge mi-a umplut gura.

M-a înghițit uitarea.

Și în întunericul acela am visat doar negru, un cer fără stele și ochi de lup care nu aveau să se mai deschidă vreodată.

– A suferit un șoc. Mulți pacienți au o cădere nervoasă, se poate întâmpla... Știu că lucrurile la care ați asistat probabil că v-au tulburat, dar acum trebuie să stea calmă. Trebuie doar să se odihnească.

– Nu știți cum e, a spus Anna, cu vocea zguduită de angoasă. Nu știți cum e ea. Dacă ați cunoaște-o pe Nica, nu ați spune că e normal. Apoi a adăugat oftând: N-am văzut-o niciodată așa.

Vocile lor s-au pierdut în universuri îndepărtate.

M-am cufundat din nou într-un somn dens și artificial, iar timpul s-a pierdut odată cu mine.

Când am deschis din nou ochii, habar n-aveam cât era ceasul.

Îmi simțeam capul nespus de greu și o durere subtilă mă împungea în spatele ochilor. Mi-am ridicat pleoapele umflate și primul lucru pe care l-am observat a fost o reflexie aurie.

Nu era reflexia soarelui, ci păr.

– Hei, a șoptit Adeline când am reușit să focalizez privirea asupra ei. Mă strângea de mână și cu buzele frumoase înroșite de plâns. Avea părul împletit, ca atunci când eram la Mormânt.

O iubisem mereu pentru că ea, spre deosebire de mine, strălucea chiar și între acei pereți cenușii.

– Cum te simți? m-a întrebat ea bâlbâit. Chinul de pe chipul ei era evident, dar tot avea acea dulceață cu care încerca să mă liniștească în pofida durerii pe care o simțea. Este apă, dacă vrei... Ai vrea să încerci să bei o înghițitură?

Am simțit gustul bilei în gură, dar am rămas nemișcată, tăcută și pustie. Adeline a strâns din buze, apoi și-a tras ușor mâna din a mea.

– E aici, stai așa... S-a întins spre noptiera mea și atunci am observat al doilea pahar de lângă patul meu.

Cineva pusese în el o păpădie mică.

Era precum cele pe care le culegeam în copilărie, din curtea institutului, pe care le suflam exprimându-mi dorința de a pleca să trăiesc basmul la care visasem mereu.

Știam... Ea o adusese.

Adeline mi-a înclinat tăblia patului ca să mă ajute să beau. A pus paharul înapoi pe noptieră, iar ceva din ea s-a frânt când m-a văzut atât de neajutorată. Mi-a aranjat pătura și privirea i-a căzut peste brațul meu, spre zgârietura pe care mi-o lăsase acul când se smulsese. În momentul acela, ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Au vrut să-ți lege încheieturile, a șoptit ea. Ca să nu te agiți din nou și să te rănești... I-am rugat să nu o facă. Știu despre ce-ți amintește asta... Anna s-a opus și ea.

Adeline și-a ridicat fața, cu durere în ochii plânși.

– Nu-l vor transfera.

A izbucnit într-un hohot de plâns răgușit și m-a îmbrățișat. Pentru prima dată în viață de când tânjiseam după afecțiune umană, am rămas inertă ca o păpușă.

– Nici eu nu știu, a mărturisit ea, strângându-mă atât de tare, încât aproape că m-a rănit. Nu știu despre boală, crede-mă...

Am lăsat-o să plângă până n-am mai putut respira. Am lăsat-o să tremure lângă mine, să zgârie și să suspine, am lăsat-o să sângereze, așa cum făcuse ea mereu cu mine. Și în timp ce trupul i s-a prăbușit peste pieptul meu epuizat, m-am întrebat dacă nu simțeam cumva aceeași durere.

Abia după o vreme a părut să găsească puterea necesară să-mi dea drumul. Și-a îndreptat umerii, dar capul i-a rămas plecat, de parcă, în pofida durerii, încă încerca să fie un punct de referință de care să mă agăț.

– Nica... E ceva ce nu ți-am spus niciodată.

O lacrimă i s-a prelins de pe față, murind pe podea. Tristețea acelor cuvinte a fost atât de intensă, încât m-a făcut să mă uit la ea.

Adeline a scos ceva din buzunar. Apoi, cu degetele tremurânde, a așezat pe pătură ce ținea în mână.

Am văzut pe cuvertură fotografia mea polaroid.

Fotografia pe care mi-o făcuse Billie, cea pe care nu o mai găsisem și pe care eram convinsă că o pierdusem.

Era acolo.

– Au găsit-o în portofelul lui, a murmurat Adeline, într-un buzunar interior. A purtat-o... mereu la el.

Lumea s-a prăbușit cu totul.

Și am simțit crescând în mine un adevăr care rămăsese ascuns multă vreme.

Un adevăr alcătuit din priviri secrete, cuvinte nerostite, sentimente ținute sub tăcere ani întregi, în adâncul sufletului.

Un adevăr... pe care nu reușisem să-l văd, dar pe care inima lui îl păstrase în tăcere în fiecare zi.

– Nu eu o făceam, Nica, am auzit-o spunând dintr-o lume care se destrăma. La Mormânt, când Margaret te închidea în pivniță, nu eu te țineam de mână.

Și în timp ce fruntea mi se brăzda de plâns, în timp ce durerea mă frângea și totul ardea împreună cu mine, am înțeles în sfârșit ceea ce nu reușisem niciodată să înțeleg.

Toate frazele și comportamentele.

Și, pe măsură ce adevărul acela m-a pătruns, l-am simțit devenind parte din mine, contopindu-se cu sufletul meu și făcând să-mi tremure, unul câte unul, toți ghimpii regretului.

– În tot acest timp... Toată viața lui, mereu... mereu te-a...

Știuse întotdeauna că era ceva în neregulă cu el.

Se născuse știind asta.

O simțise dintotdeauna. Așa își explicase Rigel de ce îl abandonaseră.

Nu era precum ceilalți.

Și nu fusese nevoie să vadă privirile directoarei, nici mișcarea cu care clătina din cap când familiile îl alegeau.

Rigel îi

spiona din grădină, iar pe chipurile lor vedea o milă pe

care nu o
ceruse niciodată.

– Deci?

Bărbatul care-i vâră o lumină în ochi nu răspunsese. Îi înclinase fața mititică, iar Rigel văzuse scânteii explodând în fața pupilei.

– De unde ați spus că a căzut?

– De pe scări, răspunsese directoarea. De parcă nici măcar nu le-ar fi văzut.

– E din cauza bolii, spusese doctorul, mijind ochii, cercetându-l cu atenție. Când durerea e foarte severă, dilatarea pupilei îi provoacă dezorientare și un fel de halucinație.

Rigel nu înțelesese mare lucru din acele cuvinte, dar nu își ridicase capul. Doctorul îi aruncase o privire pătrunzătoare, iar el simțise o conștientizare inacceptabilă.

– Cred că ar trebui să-l examineze un psiholog pentru copii. Suferă de o afecțiune cu adevărat unică. În combinație cu trauma suferită...

– Traumă? a întrebat directoarea. Ce traumă?

Doctorul îi aruncase o privire pe jumătate perplexă și pe jumătate indignată.

– Doamnă Stoker, copilul dă semne clare de sindromul abandonului.

– Nu se poate așa ceva, a șuierat directoarea cu o voce care-i făcea pe ceilalți copii să plângă. Vorbiți prostii!

– Ați spus chiar dumneavoastră că a fost abandonat.

– Era încă în scutece! Nu-și amintește ce s-a întâmplat, era doar un bebeluș!

Doctorul îi aruncase cu stoicism o privire foarte autoritară.

– E perfect capabil să înțeleagă acum. Copiii atât de mici simt o lipsă de puncte de referință și au tendința de a se învinovați. Reflectă această absență asupra lor înșiși și își atribuie cauza. Este posibil să se fi convins că lucrul cu care s-a născut este motivul pentru care l-au...

– Nu suferă *de nimic*, a rostit directoarea apăsător, cu ochii plini de o încăpățănare furioasă. Îi dau tot ce are nevoie. *Tot.*

Rigel nu avea să uite vreodată privirea doctorului, pentru că era aceeași pe care învățase să o întrezărească de atâtea ori, mereu pe alte fețe. Compasiunea aceea îl făcea să se simtă, dacă se putea așa ceva, și mai rău.

– Uitați-vă la el! E un dezastru, l-a auzit murmurând. Negarea acestui fapt evident nu-l va ajuta.

Crizele nu surveneau niciodată la fel.

Uneori era doar o împunsătură în spatele ochilor, altele dispăreau zile întregi și apoi explodau cu o ferocitate neașteptată. Acelea erau clipele pe care le ura cel mai mult, pentru că nu apuca să sperie că avea să se vindece, că se și întorceau mai puternice ca înainte.

Și atunci Rigel își zgâria pleoapele, hainele, strângea ce avea în mână până când totul se rupea în bucăți. Își simțea inima bătându-i mai repede în gât, cu un sunet hidos și neacordat, și, îngrozit să nu-l vadă cineva, fugea și se ascundea în cele mai îndepărtate locuri.

Trecea pentru că era mic, ca un pui de animal. Trecea pentru că în întunericul acela simțea împlinirea a ceea ce fusese întotdeauna.

Singur.

Singur, pentru că dacă nu fusese suficient pentru o mamă, nu avea să fie niciodată suficient pentru altcineva.

Directoarea era cea care-l găsea de fiecare dată.

Îl trăgea afară cu blândețe și-l lua de mână, fără să-i pese de sângele care-i păta degetele.

Îi fredona povești despre stele, aștri îndepărtați ce se simțeau singuri, iar el încerca să nu se uite la fusta ei șifonată de copilul pe care-l pedepsise la momentul respectiv.

Așa creștea dezordinea în el: de-a lungul timpului învățase că nu există afecțiune, pentru că stelele sunt

singure.

Fusese întotdeauna un copil diferit.

Nu funcționa precum ceilalți, nu *vedea* precum ceilalți: *o privea pe ea, iar când vântul îi umfla părul lung castaniu, vedea pe spatele ei aripi lustruite, o licărire ce dispărea într-o clipită, de parcă n-ar fi existat niciodată.*

Doctorul îl avertizase că s-ar putea să vadă lucruri inexistente din cauza durerii. Știa asta foarte bine și totuși ura defectul acela mai mult decât orice altă slăbiciune.

Părea că boala își bătea joc de el și, de fiecare dată când scânteile îi încetoșau vederea, *vedea un zâmbet strălucitor și ochi gri care nu aveau să-l privească niciodată cu căldura aceea.*

Vedea vise. Iluzii.

O vedea pe ea.

Și poate că nu s-ar fi simțit atât de rău, la urma urmei, dacă ar fi existat măcar o parte din el care să nu fi fost atât de deformată, de extremă și de inadecvată.

Dar, pe măsură ce dragostea aceea stângace creștea tot mai mult, Rigel se uita la unghiile înfipite în pământ, iar răbufnirile lui păreau urmele lăsate de o fiară sălbatică.

– Se va ameliora în timp, spunea medicul.

Ceilalți copii se țineau departe de el, privindu-l cu frica pe care o simte o persoană care vede pe cineva zgâriind brusc clapele pianului sau sfâșiind iarba ca un nebun.

Nu se apropiau pentru că le era frică de el și, până la urmă, lui îi convenea așa.

Nu suporta mila. Nu suporta privirile acelea care-l aruncau la gunoiul lumii. Nu trebuia să i se amintească cât de diferit era: anumite condamnări nu se aleg, poartă culoarea tăcerilor noastre și durerea invizibilă a greșelilor noastre.

Dar poate că tocmai asta era cea mai dureroasă greșală: tăcerea. Iar el nu înțelesese asta până într-o după-amiază de vară, când se apropiase de chiuveta din spălătorie cu un pahar.

Se ridicase pe vârfuri și își întinsese brațul, dar o durere ascuțită îl orbise înainte să finalizeze gestul.

Durerea explodase ca un roi de spini, iar el strânsese din dinți: paharul se spărsese în chiuvetă, iar Rigel reușise doar să strângă, să strângă și să strângă, până simțise cum sticla îi tăia pielea.

Picături roșii pătaseră porțelanul, iar Rigel văzuse flori de sânge și mâini de fiară, degetele încovoiate ca ghearele animalelor.

– Cine e acolo? spuse o voce mică.

Tresărise, dar chiar înainte să fie surprins, simțise cum i se strângea stomacul de o senzație de arsură. Nica străbătuse podeaua cu pași mici, iar sentimentul acela se transformase instantaneu într-o groază nebună.

Nu ea.

Nu ochii aceia.

Nu suporta ideea că, deși el era mereu primul care o împingea departe de el, avea să-l vadă drept fiara zdrobită și sângerândă care era.

Poate pentru că, de milă, Nica ar fi găsit o crăpătură prin care să se strecoare și din care el nu avea să o mai poată respinge.

Sau poate pentru că, dacă s-ar fi privit în ochii ei, ar fi fost ca și cum ar fi privit în sine și ar fi văzut ce dezastru era.

– Peter, tu ești? șoptise ea, iar Rigel fugise înainte să-l vadă.

Se ascunsese în tufișuri, căutând singurătatea, dar durerea revenise și căzuse pe iarbă.

Închisese ochii, zgâriind tulpinile cu degete agitate. Nu găsea altă modalitate de a se descărca de acea durere îngrozitoare.

„Se vor ameliora în timp“, așa spusese doctorul. Și pentru prima oară, cu tâmplele încă pulsându-i, lui Rigel îi venise să zâmbească, dar în felul acela plin de amărăciune și de cruzime, felul acela care aproape că durea. Felul acela care nu avea nimic vesel în el, pentru că știa în adâncul

sufletului că, dacă venea din interiorul lui, nu putea fi decât ceva *distorsionat, extrem și greșit*.

Și se întrebase dacă, la urma urmei, lupii nu râdeau oare tot așa, cu șuieratul acela pustiu și fălcile contractate.

Și totuși, oricât de deznădăjduit ar fi fost, nu reușise să scape de gândul către ea.

Nica plia întunericul, își făcea loc printre putregai și cerneală. Ea, care, în pofida tuturor lucrurilor, zâmbea mereu, avea o lumină pe care el nu reușise să o înțeleagă.

– Există un basm pentru fiecare dintre noi, o auzise spunând odată, cu ochii limpezi și pistruii în vânt, cu o margaretă în păr.

Rigel rămăsese pe margine, ca întotdeauna, pentru că nimic nu e mai înfricoșător pentru întuneric decât lumina și, în același timp, nimic nu-l atrage mai tare ca ea.

Nica îl cuprinsese cu brațul pe un copil mai mic, firav și micuț.

– Ai să vezi, îi spusese ea, zâmbind cu ochii marcați de plâns, dar plini de speranță ca zorii. Și noi îl vom găsi pe al nostru.

Și, uitându-se la ea, Rigel se întrebase dacă ar fi putut exista ceva și pentru el, pe undeva printre pagini uitate. Ceva bun. Ceva blând. Care să știe să atingă cu grijă, dar fără să vrea neapărat să repare.

Privind-o mereu de departe, Rigel se întreba dacă acel ceva nu ar fi putut fi ea.

– Ar trebui să-i spui, îi șoptise o voce într-o seară.

Rigel închisese ușa pivniței, unde Nica reușise în sfârșit să adoarmă. Și totuși nu se întorsese.

Știa că ea aflase. Ochii aceia albaștri îl urmăreau mereu.

În spatele lui, Adeline își prinsese marginile rochiței cenușii, după care șoptise:

– Ea crede că eu o țin de mână.

Rigel își plecase ochii și se gândise la Nica în spatele acelei uși. Nica iubea atât de mult basmele, încât visa cu disperare să aibă parte de unul.

– E în regulă așa, îi răspunsese el. Fă-o să creadă asta!

– De ce? îl întrebase Adeline, privindu-l cu un strop de disperare. De ce nu-i spui că ești tu?

Rigel nu răspunsese. Apoi, în tăcere, puse mâna pe ușă. Mâna aceea cu care doar acolo, în întunericul viselor destrămate, reușea să găsească puterea de a o atinge cu fiecare fărâmbă din sine.

– Pentru că nu există basme în care lupul să o ia de mână pe fetiță.

Urâse întotdeauna să o privească în față.

Așa cum iubise, cu o disperare sfâșietoare, fiecare centimetru din ea.

Și Rigel încercase să stârpească iubirea aceea, îi smulsese fiecare petală cu mâini care învățaseră să rupă încă din pruncie.

Dar, după o petală, urma alta, apoi alta și imediat alta, iar pe scara aceea în spirală infinită se afundase atât de adânc în ochii Nicăi, încât îi fusese imposibil să mai iasă la suprafață.

Se înecase în ea, iar speranța îi atinsese inima.

Nu voia să spere. Ura să spere.

Să spere însemna să se amăgească că într-o zi avea să se vindece sau că singura persoană care-l iubea nu era un monstru care-i bătea de moarte pe ceilalți copii.

Nu.

Nu era de el.

Ar fi vrut să o șteargă, să o împingă, să se debaraseze de ea.

Să scape de sentimentele acelea, pentru că erau *distorsionate, extreme și greșite*, la fel ca el.

Însă, cu cât trecea mai mult timp, cu atât Nica îi pătrundea mai adânc în inimă.

Cu cât anii îi schimbau mai mult, cu atât se zgâria mai tare în spinii acelei iubiri cu final eșuat.

Și pe măsură ce zilele se transformau în ani, pe măsură ce ea continua să zâmbească, Rigel înțelesese că în

blândetea aceea exista o forță pe care nimeni altcineva nu o avea.

O forță diferită.

Să ai un suflet ca al Nicăi însemna să recunoști duritatea lumii și să te hotărăști, în fiecare zi, să iubești și să fii blând.

Fără compromisuri. Și fără teamă.

Doar din toată inima.

Rigel nu îndrăznise niciodată să spere.

Dar se îndrăgostise nebunește de ea, care era întruchiparea speranței.

– Ți-ai luat toate lucrurile?

Rigel se întorsese.

Femeia se afla în pragul camerei lui. Spusese că o chema Anna, dar Rigel abia de auzise despre ce vorbiseră ea și soțul ei mai devreme.

O văzuse aruncând o privire spre patul gol care-i aparținuse cândva lui Peter.

– Când ești gata...

– V-a spus, nu-i așa?

Anna ridicase ochii, dar el o țintuise deja cu privirea, impenetrabilă.

– Despre ce anume?

– Despre boală.

O văzuse înțepenind. Anna se uitase la el uluită, poate surprinsă de faptul că vorbea despre asta cu o răceală sintetică.

– Da, ne-a informat. A spus că crizele s-au atenuat în timp, dar ne-a dat oricum lista cu toate medicamentele tale.

Anna îl privise cu o sensibilitate care nici măcar nu-l atinsese.

– Știi, asta nu schimbă nimic, încercase ea să-l liniștească, dar Rigel știa că văzuseră *nota* despre el, iar aceea, de fapt, schimba multe lucruri. Pentru mine și Norman este...

– Am o rugămintă.

Anna clipise, uimită de întrerupere.

– O rugămintе?

– Da.

Probabil că se întrebase dacă era același băiat politicoș și prietenos care până cu o clipă înainte, jos în salon, le zâmbise în cel mai fermecător mod posibil.

Se încruntase, cu o mină nesigură.

– În regulă, murmurase ea.

În clipa aceea, Rigel se întorsese spre fereastră.

Acolo jos, dincolo de sticla prăfuită, Nica își punea cutia de carton în portbagajul mașinii lor.

– Despre ce e vorba?

– Despre o promisiune.

Dacă crești cu o inimă de fieră, înveți să recunoști oile.

Și înțelesese imediat, cu mult înainte ca Lionel să o apuce pe Nica pe stradă și să o scuture până avea să-i facă pe plac.

În timp ce dăduse cu el de pământ, simțise o satisfacție sadică în a provoca aceeași durere fizică cu care el avusese de-a face toată viața. Furia jalnică a lui Lionel nu făcea decât să hrănească întunericul acela din el.

– Crezi că ești un erou? îi scuiase Lionel. Asta crezi, nu? Crezi că ești personajul bun?

– Personajul bun? se auzise el șoptind. Eu... *personajul bun?*

Lui Rigel i-ar fi plăcut să-și dea capul pe spate și să izbucnească într-un râs plin de cruzime.

Ar fi vrut să-i spună că lupilor nu le stă în fire să *spere*, că avea sufletul prea putred pentru un sentiment atât de dulce și de luminos.

Dacă era adevărat că exista un basm pentru fiecare dintre noi, al lui se pierduse în tăcerea unui copil frânt, cu mâinile murdare de pământ.

– Ai vrea să te uiți în mine? Te-ai pișa pe tine înainte să deschizi ochii.

Îi zdrobise mâna de pământ, bucurându-se de durerea lui.

– Ah, nu, *nu* am fost niciodată personajul bun, şuierase el cu acel sarcasm crud care-i izvora din suflet. Vrei să vezi cât de *rău* pot fi?

I-ar fi arătat cu bucurie, dacă nu şi-ar fi amintit că Nica era acolo.

Se întorsese şi o căutase cu privirea.

Îi privea.

Şi în faţa acelor ochi strălucitori, Rigel nu reuşise să se mai vadă ca un monstru.

Exista o pedeapsă mai rea decât crizele.

Pe care doar ea i-o putea aplica.

– Suntem stricaţi împreună, îi şoptise Nica. Dar tu nu mă laşi niciodată să intru, nici măcar o clipă.

Şi Rigel revăzuse sticla spartă, tăieturile de pe mâini.

Revăzuse din nou iarba ruptă şi sângele de pe degete.

Se revăzuse pe sine, atât de posomorât şi de singur, şi nu suportase ideea de a o lăsa să intre în dezastrul acela de care nici măcar el nu avea să se elibereze vreodată. Să o vadă atingând acea parte atât de dezgolită şi de furioasă care-i masacra sufletul şi ţipa de durere ca o faptură vie.

Aşa că tăcuse. Din nou.

Iar privirea ei dezamăgită îi pătrunsese în inimă ca o cicatrice.

Ar fi vrut s-o iubească.

Să o trăiască.

Să o respire.

Dar viaţa îl învăţase doar să zgârie şi să rupă.

Nu ar fi ştiut niciodată să iubească cu blândeţe. Nici măcar pe ea, care era întruchiparea vie a bunătăţii.

Şi când văzuse ochii aceia frumoşi umplându-se de lacrimi, Rigel înţelesese că, dacă exista un preţ de plătit, ca să o salveze de el însuşi, atunci avea să-l coste totul.

Tot ce avea.

Fiecare petală, pentru dragostea aceea cu un final eşuat.

Mai devreme sau mai târziu, avea să sosească și momentul acela.

Rigel o știuse dintotdeauna. Dar fusese atât de orbit de speranța de a putea rămâne cu ea pentru totdeauna, de a nu mai fi singur, încât sfârșise prin a se refugia în acea iluzie.

O privise întinsă pe pat, cu spatele gol ițindu-se printre cuverturi. Apoi deschisese mâna. Privind la plasturele violet pe care i-l prinsese de piept, înțelesese ce avea de făcut.

Își strânsese pumnii și apoi, după ce închisese ușa, coborâse la parter cu un singur obiectiv în minte.

Carul din el își înfipsese colții în inima lui, încercând cu disperare să-l oprească, dar Rigel îl înecase cu toată puterea care-i mai rămăsese.

Își căutase basmul, dar îl găsisese în ochii Nicăi.

Îl citise pe pielea ei.

Îl simțise în parfumul ei.

Îl întipărise în amintirile despre noaptea aceea, iar acum știa că nu avea să o uite vreodată.

La parter, lumina din bucătărie era deja aprinsă. Chiar dacă era foarte devreme și toți ceilalți încă dormeau, știa perfect pe cine avea să găsească acolo.

Anna era îmbrăcată în halat, cu părul ciufulit. Punea un ceainic pe aragaz, dar nu trecuse mult până să-l observe stând

în prag.

– Rigel... Își dusesese o mână la piept, luată prin surprindere. Bună. Cum te simți? E foarte devreme... Eram pe punctul de-a veni să văd cum te simți... Îi aruncase o privire îngrijorată. Ești mai bine?

El nu-i răspunsese. Se uitase fix la Anna cu ochii aceia care nu mai știau să se ascundă, pentru că acum că avea să renunțe la *ea*, nu mai avea nevoie să se prefacă.

Anna îl privise confuză.

– Rigel?

– Nu pot rămâne.

Scuipase acele cuvinte, de parcă ar fi fost acid. Anna, de cealaltă parte a bucătăriei, încremenise.

– Poftim? reușise să șoptească după o vreme. Ce vrei să spui?

– Asta. Nu mai pot rămâne aici. Trebuie să plec.

Își dăduse seama că vorbitul nu fusese niciodată atât de obositor. Și de dureros. Inima lui refuza să se despartă de ea.

– E cumva... o glumă? a întrebat Anna, încercând să zâmbească, dar reușise să schițeze doar o grimasă fadă. Un joc de care nu sunt la curent?

O privise drept în față pentru că, chiar și fără să vorbească, Rigel știa că ochii lui exprimau toată fermitatea alegerii lui. Și ea nu avusese de ales decât să înțeleagă.

Încet, orice urmă de culoare se scursese din chipul ei matur.

– Rigel... Ce vrei să spui? îl întrebase Anna, privindu-l descurajată. Doar nu vorbești serios. Nu... Îl privise în ochi, în timp ce dezamăgirea îi subțiasse vocea. Am crezut că te simți bine, că ești fericit. De ce îmi spui asta? Am făcut ceva? Eu și Norman... Se oprise, după care șoptise: E din cauza bolii? Dacă...

– Boala nu are *nimic* de-a face cu asta, șuierase el, mereu prea sensibil când venea vorba despre acel nerv expus. E alegerea mea.

Anna îl privise îndurerată, iar Rigel o privise în ochi cu toată hotărârea pe care o avea.

– Cere revocarea adopției.

– Nu... Doar nu vorbești serios...

– N-am vorbit mai serios în viața mea. Cere-o! Chiar azi.

Anna clătinase din cap. În ochii ei strălucea o încăpățănare maternă pe care el nu avea să o înțeleagă vreodată.

– Crezi că mi-o vor da pur și simplu? Fără un motiv? E un lucru serios. Nu funcționează așa, e nevoie de motive specifice...

Dar el o întrerupsese.

– Există nota.

Pe fața ei se creionase o expresie confuză.

– Nota? repetase ea, dar Rigel știa că Anna știa despre ce era vorba. Acel rând de neșters din decretul de custodie era un privilegiu rezervat doar pentru el.

– Cea despre *mine*. Dacă crizele mele interferează cu liniștea familiei și degenerază în episoade de violență, procesul adoptiv poate fi întrerupt.

– Nota aia e aberantă! se răstise Anna. N-am de gând să mă folosesc de ea! Incidentele violente se referă la familia ta adoptivă, iar tu nu ne-ai rănit niciodată pe nici unul dintre noi! Boala nu

e o porțiță, ci mai degrabă un motiv ca să te ținem!

– *Ah*, haide, spusese el trăgănat, zâmbind sarcastic. M-ai vrut doar pentru că îți aminteam de fiul tău.

Anna înțepenise.

– Nu e adevărat.

– Ba da. Oare nu la asta te-ai gândit când m-ai văzut acolo, cântând la pian? Nu te preface că nu este așa! Nu ați venit acolo pentru mine.

– Nu vei...

– Nu sunt Alan, șuierase el, făcând-o să tresară. Nu am fost niciodată. Și nu voi fi *niciodată*.

Iată că o făcea din nou. Privind ochii aceia acum pustiți, lui Rigel i se confirmase din nou că cel mai bine se pricepea să muște și să rănească.

Preț de o clipă, Anna reușise doar să asimileze asprimea cuvintelor lui. Apoi, când își plecase capul, fusese sigur că-i văzuse mâinile tremurând.

– Nu ai fost niciodată înlocuitorul lui. Niciodată. Te-am îndrăgit... pentru cine ești tu. Doar pentru ceea ce ești. Zâmbise cu amărăciune și clătinase din cap. Aș vrea măcar să cred că și tu ne-ai îndrăgit pe noi.

Nu-i răspunsese. Adevărul era că își dăduse seama că știa fie să iubească cu disperare, fie să nu simtă nimic, iar afecțiunea nu se regăsea în abisul acela care se afla între ele.

Faptul că avusese parte de afecțiune de la directoare îl împinsese de prea multe ori să refuze orice atașament spontan care încerca să se înfiripe în el.

– Nu pot susține această rugămintă. Chiar dacă asta vrei, nu te pot lăsa să te întorci acolo. Anna își ridicase capul, cu ochii răniți, dar intenși. Cum poți să vrei să te întorci? În locul acela îngrozitor? *Nu*, îi spusese ea, înainte ca el să apuce să o întrerupă. Crezi că n-am înțeles ce fel de instituție este? Nevoia ta de a pleca e chiar atât de puternică?

Rigel își strânsese pumnii. Carul din el îl mușcase peste tot, sfâșiind și zgâriind, și o auzise țipând ca o sentință disperată.

– Trebuie să existe o altă soluție. Oricare ar fi, o putem găsi împreună, putem...

– Sunt îndrăgostit de ea.

Rigel avea să-și amintească mereu cât îl usturase acea mărturisire. Erau lucruri atât de intime, încât nu-și vorbea nici lui însuși despre ele și i se părea intolerabil să o facă de față cu altcineva.

În tăcerea ca de gheață care se așternuse, cuvintele acelea răsunaseră ca o condamnare.

– Chiar *sunt*, rostise el printre dinți, până în măduva oaselor.

Simțise privirea Annei asupra lui și nu-l ajutase cu nimic când i-o întâlnește și o văzuse încremenită de neîncredere. Rigel își înfipse unghiile în palme și își ridicase spre ea ochii adânci și știutori.

– Acum înțelegi? Nu o voi vedea *niciodată* ca pe o soră.

Și Anna nu reușise să facă nimic, nimic altceva decât să se uite la el de parcă nu el ar fi fost acolo, ci o persoană pe care o vedea pentru prima dată.

Rigel o lăsase.

– Locul meu nu e aici. Cât timp voi rămâne aici, ea nu va fi *niciodată* cu adevărat fericită.

În timp ce-și pleca capul, în timp ce o revedea în minte zâmbindu-i cu plasturele acela lipit pe piept, Rigel înțelesese o dată pentru totdeauna că, dacă exista într-adevăr un final, pentru cei ca el, atunci se aflase în el de la bun început.

– *Stelele sunt singure, îi spusese odată directoarea. Că tine. Sunt departe, unele s-au stins deja. Stelele sunt singure, dar nu încetează să strălucească, chiar și atunci când nu le vezi.*

Și Rigel o înțelesese atunci când Nica îi trasese constelația pe piept.

Înțelesese după ce o privise dormind toată noaptea, fără să închidă un ochi.

Înțelesese că undeva, în adâncul inimii, avea să o poarte mereu cu el.

– *Nu ești singur. Te port mereu cu mine.*

Pentru că stelele sunt singure, dar nu încetează să strălucească, chiar și atunci când nu le vezi.

Și Rigel știa că avea să strălucească mereu pentru ea, chiar dacă nu avea să o mai vadă vreodată.

Ea care era întrucâtva steaua lui, ea care fusese întotdeauna cel mai prețios lucru pe care-l văzuse vreodată...

Avea să o privească din inima lui ca o crăpătură și să știe că, oriunde ar fi fost, Nica era fericită. Cu o familie adevărată și cu basmul pe care și-l dorise mereu.

– *Ea* chiar că merită... tot ce-i poți oferi.

– Rigel, vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Nu avea să-i uite vreodată ochii.

Ochii Nicăi.

Acolo se pierduse pe sine pe când fusese doar un copil.

Rigel o privise în irisurile alea de făuritoare de lacrimi și știuse încă o dată că nu o putea minți.

„Se întâmplă că-ți dau drumul“, ar fi vrut să-i spună, dacă nu s-ar fi purtat mereu așa. Pentru prima dată de când mi-ai luat totul, îți dau drumul.

Dar nu reușise să o facă. Nici măcar la sfârșit.

Așa că făcuse singurul lucru pe care nu și-l permisesese niciodată.

Își coborâse toate scuturile.

O privise preț de o clipă cu ochii inimii, iar dragostea aceea arzătoare îi explodase din pupile ca o viitură.

Nica rămăsese fără suflare, incapabilă să înțeleagă, iar el și-o întipărise din nou în memorie, până în cel mai mic detaliu.

– Rigel...

Nu ar fi avut cum să prezică ce avea să se întâmple după aceea.

Nu ar fi avut cum să știe că nu aveau să ajungă acasă, că acele cuvinte nespuse aveau să rămână înfipite în el ca ultimul lui regret.

Dar avea să-și amintească mereu de țipătul încremenit în ochii ei.

Așa cum nu avea să uite groaza din acel moment sau trosnetul surd al inimii care-i ajunsese până în gât. Plasa cedase și Nica căzuse pe spate.

Rigel se aruncase înainte, cu pupilele dilatate de adrenalină: părul Nicăi se răsfrase, iar el văzuse *aripi de molie întinse în apus, un înger care își lua zborul*.

O altă halucinație a lui. Ultima.

Rigel o apucase cu fermitate și își împinsese trupul sub al ei dintr-un instinct firesc născut din nevoia pe care o avusese mereu de a o proteja. Poate chiar și de el însuși.

Auzise carul din el țipând, zvârcolindu-se, strângând-o cu febrilitate în brațe. Îl simțise închizându-se în jurul ei ca o floare, spinii drepți tremurând la unison ca să o salveze de impact.

Și chiar înainte să-și dea seama de final, Rigel auzise acele cuvinte explodându-i din gură de parcă ar fi putut răscumpăra o existență întreagă.

– Te iubesc.

Nica tremurase în brațele lui, ca un fluture prins între degetele lui de prea mult timp.

Și în timp ce șoapta aceea îl părăsea pentru totdeauna, Rigel simțise pentru prima și ultima oară în viața lui... pacea.

O ușurare nespus de dulce și eternă, acel abandon aproape epuizant împotriva căruia se luptase mereu.

Nu avea să fie niciodată singur.

Nu.

Pentru că Nica era în el. Cu ochii ei de copil și zâmbetul acela care-ți frângea inima... Ea, care nu avea să plece niciodată, urma să aibă în inima lui un loc *veșnic de stea*.

Și în timp ce lumea smulgea ultima pagină a acelei povești fără sfârșit, Rigel își îngropase fața în gâtul ei, exact ca un lup, și o strânsese cu toată ființa.

Cu toată puterea și cu fiecare respirație...

Cu fiecare cuvânt nerostit și fărămă de regret.

Cu fiecare petală a lui.

Și cu fiecare spin al lui.

Tot ce avea... pentru acea dragoste cu un final eșuat.

*– Adio, i-a spus măcăleandrul zăpezii,
iubind-o pentru ultima dată.*

Mi-a fost frig, dar ai încercat să mă acoperi.

Și acum mi-ai pătruns în inimă.

Ce bucată ai alege?

Din inima ta?

Poți trăi cu una singură, pentru că cealaltă va muri cu siguranță.

Ce bucată ai alege?

– Pe tine, i-ar fi răspuns Rigel cu ochii închiși. Te-aș fi ales pe tine.

Întotdeauna și cu orice preț.

CAPITOLUL 33. Făuritorul de lacrimi

Și așa s-a născut iubirea. A început să străbată lumea și într-o zi a întâlnit Marea.

A fost fermecată și i-a dăruit tenacitatea ei.

A întâlnit Universul și i-a dăruit misterele ei.

Apoi a întâlnit Timpul și i-a dăruit eternitatea.

În cele din urmă a întâlnit Moartea. Era înfricoșătoare, mai măreață decât Marea, Universul și Timpul la un loc.

S-a pregătit să o înfrunte, dar ea i-a dăruit o lumină.

– Ce e asta? a întrebat atunci dragostea.

E speranța, i-a răspuns Moartea.

Ca atunci când te voi vedea de departe, să știi mereu că vii.

În copilărie auzisem spunându-se că adevărul colorează lumea.

Acesta e compromisul. Până nu-l cunoști, nu vei vedea niciodată realitatea în toate nuanțele ei.

Acum, că le vedeam, acum, că știam tot ce nu știusem până atunci, ar fi trebuit să privesc lumea în nuanțele strălucitoare ale cuiva care în sfârșit putea înțelege.

Și totuși, nimic nu mai fusese vreodată atât de cenușiu ca atunci.

Nici lumea. Nici realitatea. Nici eu.

În copilărie auzisem zicându-se și că nu-l poți minți pe făuritorul de lacrimi. Pentru că el te citește... Nu poți ascunde nici o emoție de el. Toate senzațiile cele mai disperate, mai sfâșietoare și mai sincere care îți afectează inima el le-a injectat în tine.

Când eram mică, mă temeam de el ca de un monstru. Pentru mine era doar ceea ce voiau ei să credem că este: Omul Negru care venea să te ia dacă mințea.

Nu știam pe atunci cât de mult mă înșelam. Aveam să înțeleg abia la sfârșit.

Doar cu ochii plini de acel adevăr aveam să înțeleg în sfârșit o poveste care mă însoțise toată viața.

Adeline mi-a povestit totul.

Prin cuvintele ei, am reconstituit firul unei vieți paralele cu a mea, trăită în singurătate.

Fiecare piesă, fiecare bucățică de hârtie... Toate s-au împreunat, formând paginile unei povești pe care am putut în sfârșit s-o citesc.

Din clipa aceea, am văzut doar conștientizarea unui sfârșit pe care nu l-aș fi putut cunoaște vreodată.

În ziua următoare a venit un polițist ca să-mi pună câteva întrebări. M-a rugat să-i spun ce s-a întâmplat, iar eu i-am răspuns monoton la întrebări. I-am spus adevărul: întâlnirea cu Lionel, încăierarea, căderea.

În cele din urmă, după ce și-a notat câteva informații într-un carnetel, bărbatul m-a privit în ochi și m-a întrebat dacă Lionel ne împinsese în mod intenționat.

Am tăcut. Mi-a trecut prin minte fiecare clipă din acel moment: mânia, furia răzbunătoare, chipul lui distorsionat de dezgust. Apoi am spus din nou adevărul.

Fusese un accident.

Bărbatul a încuviințat din cap și a plecat așa cum venise.

După ce au aflat despre accident, Billie și Miki au dat și ele fuga la spital.

Miki a ajuns foarte devreme. A așteptat afară, pe unul dintre scaunele care se aflau în fața rezervei mele. S-a ridicat doar când Billie a străbătut în fugă coridorul, gâfâind și cu ochii plini de lacrimi.

S-au uitat una la cealaltă printre acel du-te-vino al asistentelor: una cu buzele strânse de angoasă, cealaltă cu fața roșie de plâns.

În clipa următoare, Billie s-a aruncat în brațele lui Miki și a izbucnit în hohote de plâns.

S-au îmbrățișat ca niciodată până atunci, agățându-se una de cealaltă, iar îmbrățișarea lor emana căldura unei afecțiuni reunite. Au rămas așa vreme îndelungată, apoi și-au dat încet drumul, privind-se în ochi. Privirea lor înainte de a intra în salon promitea lumină și cer senin după o furtună cumplită.

Aveau să vorbească.

Mult și îndelung.

Ele încă aveau timp.

– Nica!

Billie a alergat spre patul meu. S-a aruncat asupra mea și m-a îmbrățișat: coastele fisurate mi-au pulsă dureros, dar am mijit doar ochii, fără să scot vreun sunet.

– Nu-mi vine să cred, mi-a spus ea plângând. Când am auzit vestea, nu am... Jur, nu am putut să respir... *Doamne*, ce îngrozitor!

Am simțit cum cineva m-a luat încet de mână.

Miki m-a strâns de mână, cu ochii mânjiți de la rimel.

N-am găsit puterea necesară ca să-i spun lui Billie că mă rănea.

– Dacă putem face ceva, am auzit-o murmurând, dar inima îmi era o gaură adâncă și sunetul acela s-a pierdut pe drum.

Atunci Miki s-a întors spre Rigel. Mi-am amintit când îmi mărturisise că ceva la el nu o convingea. Ca toți ceilalți, văzuse lupul și, ca ei, nu reușise să întrezărească sufletul ce pulsa dedesubt.

– Ah, poza mea, a zâmbit Billie, ștergându-și lacrimile cu degetele. Încă o ai...

Poza polaroid era acolo, subțire și încrețită, cu lejeritatea aceea banală care mă țintuia în realitate într-o manieră insuportabilă.

Mi-am simțit inima putrezindu-mi între coaste când a șoptit, emoționată:

– Nu știam că o ții aici...

Aș fi vrut să-i spun care era sensul din spatele acelei fotografii. Mi-aș fi dorit să simtă durerea sfâșietoare care mă devora pe dinăuntru, pentru că mă ucidea.

Poate că într-o zi aveam să-i spun.

Într-o zi aveam să le spun că nu toate poveștile există pe paginile cărților. Că există povești invizibile, nerostite și ascunse care trăiesc în secret și mor neuzite. Basmе fără sfârșit, menite să rămână pe vecie incomplete.

Poate că într-o zi aveam să le spun basmul nostru.

M-au privit nesigure, căutând o fărâmbă din mine, din lipsa de griji care mă caracterizase mereu, dar n-am reacționat. Am rămas neajutorată, așa că au hotărât să mă lase în pace.

Abia când au ajuns în dreptul ușii m-am auzit șoptind încet:

– M-a protejat.

Miki, care era ultima, s-a oprit și s-a întors.

Nu mi-am ridicat fața, dar privirea ei a ajuns până la mine. S-a întors din nou, dar în timp ce o făcea, s-a mai uitat o dată la Rigel.

Rămasă singură, mi-am privit mâinile.

Ambele erau complet albe. Pielea mi-era goală de la încheieturi până în vârful unghiilor. Degetele îmi erau presărate ici și colo cu urme roz, tăieturi mici și cicatrice.

Mi-am ridicat încet privirea. O asistentă îi aranja perfuzia lui Rigel, de cealaltă parte a patului lui.

– Plasturii mei, am murmurat eu mecanic. Unde sunt?

Și-a dat seama că o priveam. În ochii mei decolorați strălucea din nou o lumină ciudat de intensă care a făcut-o să ezite.

– Nu mai ai nevoie de ei, nu-ți face griji, a răspuns ea politicoasă.

Expresia mi-a rămas la fel, așa că s-a apropiat de mine, arătându-mi degetele.

– Vezi? Ți-am dezinfectat toate tăieturile. Sunt curate. Și-a plecat fața și mi-a zâmbit, dar nu i-am răspuns la zâmbet. Ți plăcea să grădinărești? Așa te-ai ales cu toate semnele alea?

Am tăcut și m-am uitat la ea de parcă nici n-ar fi vorbit. Și poate că și-a dat seama că încă o priveam așa, cu ochi

serioși și
frânți, dar strălucitori.

– Îmi *vreau*... plasturii.

S-a uitat la mine uluită, neștiind ce să spună. A clipit de mai multe ori, incapabilă să mă înțeleagă.

– Nu mai ai nevoie de ei, a repetat ea, poate întrebându-se dacă cererea mea fără sens nu era doar o consecință a șocului suferit.

După ce îmi ieșisem din minți, țipând și zgâriind până îmi smulsesem perfuzia, asistentele de pe secție îmi aruncaseră întruna priviri precaute.

Iată de ce femeia a părut foarte ușurată când a intrat cineva în salon. S-a întors repede și a dispărut, ceea ce m-a făcut să-mi ridic privirea.

Și totuși mi-am dorit să n-o fi făcut.

Aerul s-a oprit în jurul meu, blocându-mi saliva în gâtlej.

Lionel a intrat prudent, invadând spațiul. Ochii îi erau încercănați și buzele mușcate, devorate de angoasă, dar n-am avut timp să observ și altceva, pentru că mi-am îndreptat mecanic privirea spre perete.

Aș fi vrut să-l opresc, să-i spun să nu se apropie, dar mi-am dat seama că respirația îmi comprima atât de tare gâtlejul, încât mă împiedica să scot vreun sunet. S-a oprit lângă patul meu și am suferit mai mult ca oricând din cauza neputinței mele.

Nimic nu mi s-a părut atât de lung ca acea clipă în care a rămas

acolo, lângă mine, în tăcerea aceea pe care nu știa cum să o rupă.

– Știu că poate sunt ultima persoană pe care vrei s-o vezi.

Nici măcar nu se putea uita la Rigel. Mi s-a întors stomacul pe dos la gândul că stătea întins acolo, în spatele lui, cu viața atârându-i de un fir.

– Am... auzit că ai vorbit cu un ofițer. Știu că i-ai spus că a fost un accident. Am vrut să-ți mulțumesc pentru că ai

spus adevărul.

Am continuat să privesc într-o parte, insensibilă. Lionel mi-a căutat îndelung privirea, cu nevoia cuiva care nu știe cum să-și ispășească păcatele.

– Nica, a șoptit el rugător, încercând să mă ia de mână, nu mi-aș fi dorit niciodată...

A tresărit când mi-am smucit cu putere brațul. Tuburile de la perfuzie au strălucit puternic și m-am uitat la el cu ochii mai mari și mai incandescenti ca niciodată. Mi-a tremurat încheietura mâinii când am spus cu o lentoare de gheață:

– Nu mă mai poți atinge.

Lionel s-a uitat la mine, rănit de acea reacție pe care nu o mai avusesem până atunci.

– Nica, n-am vrut să se întâmple asta, a spus el, cu vocea ca un bocet distrus de remușcări. Crede-mă, îmi pare rău! N-ar fi trebuit să-ți spun lucrurile alea... Nu eram în toate mințile...

Și pumnul, Nica, jur că n-am vrut să te lovesc... S-a uitat la vasul capilar de la ochi pe care mi-l spărsese și și-a mușcat buza, plecându-și fața.

Încă nu se putea uita la Rigel.

– Nu voi spune nimănui. Despre voi doi...

– Nu mai contează, am șoptit eu.

– Nica...

– *Nu*, am șoptit eu pe un ton necruțător. Nu mai contează nimic acum. Te consideram prietenul meu. Un *prieten*, Lionel... Știi măcar ce înseamnă cuvântul *prietenie*?

Vocea îmi era un șuierat rece ca gheața, de nerecunoscut.

Dar nu eram eu.

Nu, pentru că eu eram mereu docilă și delicată și zâmbeam în orice situație. Aveam cristale de mirare încastate în ochi și degetele mereu pline de plasturi colorați.

În clipa aceea eram rezultatul unei povești sfâșiate în două.

Al unui cadou pentru o zi de naștere făcut bucăți lângă un stand de înghețată. Al unei petreceri care se încheiase cu o fugă, al unei suflări care se frânsese în teamă, când mâinile lui mă apucaseră. Al dezamăgirii pe care o simțisem ciopârțindu-mi inima când ne împroșcase cu dezgustul lui furios, jurând că avea să ne condamne.

Nu, nu eram eu.

Paginile pârjolate în cenușă îmi zgâriau acum gâtul.

– Ți-aș fi iertat totul. *Totul*, dar nu asta.

Știam că nu era vina lui. Și totuși, la capătul acelei scări care începuse cu un melc mic, m-am întrebat dacă Lionel mă iubise măcar o dată cu dezinteresul pur și necondiționat pe care i-l rezervasem eu lui.

– Pleacă!

A înghițit în sec, chinuit.

Era adevărat că aveam o inimă de molie.

Era adevărat că mă îndreptam spre lumină până mă ardeam, pentru că lucrurile prin care trecusem în copilărie mă deformată în mod ireparabil. Dar, chiar dacă cele mai distruse părți ale mele ar fi încercat să mă facă să-l privesc în ochi, nimic nu m-ar fi putut convinge să-l iert.

Îmi smulsese o bucată din suflet.

Lionel a strâns din buze, dând să spună ceva care s-a stins însă în tăcere. Nici un cuvânt nu mi-ar fi putut aduce înapoi ce îmi fusese luat.

În cele din urmă, învins, și-a plecat capul. S-a întors și a plecat încet, înainte să-l strig din nou.

– Lionel, am spus eu, ridicându-mi irisurile decolorate și privindu-l în sfârșit în ochi. După ce ieși pe ușa aia, nu te mai întoarce!

A înghițit cu amărăciune, aruncându-mi o ultimă privire. Apoi a plecat.

Și nici de data aceea nu și-a întors capul spre Rigel.

Poate pentru că cei ca Lionel nu pot privi realitatea în toate culorile ei.

Nu au curajul să o înfrunte și să o vadă în ei înșiși.

Chiar dacă au făcut tot posibilul ca să ne scoată în evidență cele mai întunecate nuanțe, chiar dacă au sfâșiat-o cu unghiile, făcând cerneala să țâșnească.

În cele din urmă, știu doar să plece fără să aibă măcar curajul să arunce o ultimă privire.

Îmi era greu să mănânc.

Nu aveam niciodată poftă de mâncare, iar tăvile cu preparatele pe care mi le serveau rămâneau uneori neatînse. Anna încerca să mă întărească, dar în privirea ei se întrezărea o descurajare care făcea inutilă orice încercare a ei.

Am văzut-o în ochii ei și în seara aceea, în timp ce mă ajuta să mă așez astfel încât să nu mă doară coastele fisurate.

– Cum e așa? m-a întrebat ea. Te dor?

Am clătinat din cap cu o mișcare imperceptibilă.

După o clipă, Anna și-a pus mâna pe fața mea, iar eu mi-am ridicat privirea. Am văzut în ei o afecțiune tremurândă și îndurerată.

M-a mângâiat preț de o clipă îndelungată. Mi-a privit fiecare colțișor al feței și am înțeles ce avea să spună înainte să-i aud vocea.

– Am crezut că te-am pierdut și pe tine.

M-a privit în ochi, pe rând, și ridurile de pe frunte i s-au intensificat.

– Preț de o clipă, am crezut că vei dispărea și tu ca Alan. A încercat să se îmbărbăteze, dar nu a reușit să-și înfrâneze lacrimile, i-au umplut ochii și a putut doar să-și plece fața, apucându-și mâna pe care o ținea în poală. Nu știu ce m-aș fi făcut... fără zâmbetul tău dulce. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără să te mai găsesc dimineața în bucătărie, dându-mi binețe, uitându-te la mine în felul acela al tău. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără chipul tău fericit care să-mi amintească că e o zi frumoasă și atunci când plouă sau că există mereu un motiv ca să învingi

tristețea. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără tine... Fără Nica mea...

Vocea i s-a frânt și am simțit cum îmi pătrunde în suflet, ajungând la mine prin amorțeala care întunecase totul.

Mi-am mișcat mâna liberă și mi-am pus-o pe a ei, care era caldă și tremurătoare.

Anna și-a ridicat privirea și în cerul acela pe care-l iubeam atât de mult mi-am văzut reflexia irisurilor tremurânde de plâns.

– Tu ești soarele, mi-a șoptit ea, privindu-mă cu ochi de mamă. Ai devenit micul meu soare...

Am cuprins-o cu brațul, în timp ce lacrimile se prelingeau epuizate. Anna m-a strâns cu disperare în brațe și am închis ochii, lăsându-mă legănată ca un copil.

Cu inimile picurând de suferință, fuzionate ca o singură lumânare, am plâns toate lacrimile care-i zguduiau pieptul, iar ea le-a plâns pe toate ale mele.

Ca mamă și fiică, unite și apropiate.

Anna și-a plecat fața și a privit într-o parte. S-a uitat la Rigel cu aceeași afecțiune disperată pe care mi-o purta mie. Apoi s-a desprins de mine și m-a privit în ochi.

A făcut-o în felul acela profund și conștient specific adulților. Ba mai mult, specific doar mamelor.

Și am înțeles. Acolo, în tăcerea din spitalul acela, am înțeles că știa.

Inima mi s-a prăbușit brusc, ca un castel de cărți de joc.

– N-am știut cum să-ți spun, am șoptit eu înfrântă. N-am putut s-o fac... Dar nu știam nici cum să te fac să înțelegi că mi se rupea inima că trebuia să te mint. Ești cel mai frumos lucru

care mi s-a întâmplat... Îmi era frică să nu te pierd. Șiroaie fierbinți mi se scurgeau pe obraji și am simțit cum mă frâng în bucăți. Aveam inima împărțită. Te-am așteptat atâta vreme, Anna, mai mult decât îți poți imagina, dar Rigel... Rigel e tot ce am... Totul. Și acum el... Mi-am dus încheietura osoasă la ochi, care îmi ardeau de lacrimi.

Anna m-a îmbrățișat, dar n-a spus nimic. Și ea știa că legătura dintre noi era insurmontabilă.

Și totuși, nu m-a făcut să mă simt nelalocul meu.

– Mi-a spus Rigel, a șoptit ea, iar inima mi-a încremenit ca un angrenaj ruginit. Am tremurat, nevenindu-mi să cred, și m-a asaltat confuzia. Nu m-am putut abține să nu o strâng mai tare în brațe, în timp ce așteptam să continue.

– Acum înțeleg că nu ar fi făcut-o niciodată, dacă n-ar fi fost constrâns. Știa că altfel nu ai fi fost de acord cu rugămintea lui. Voia să ai o familie din toate punctele de vedere.

Anna mi-a cuprins fața cu mâinile și mi-a cercetat ochii. Aveam privirea plecată și buzele tremurânde și mușcate. Și-a rezemat fruntea de a mea, ținându-mă așa până m-am oprit din plâns.

– Doctorul nu ți-a spus asta, ca să nu-ți dea speranțe false, mi-a șoptit ea după o vreme, dar mi-a spus că uneori ajută dacă aud vocile celor dragi.

Mi-am ridicat ochii epuizați și a continuat:

– Stimulează conștiința, a spus ea, și memoria pe termen lung. Nici unul dintre noi nu ar avea puterea să schimbe ceva. Dar tu, a spus Anna plecându-și capul și înghițind în sec, ai această putere. Încă te aude.

În noaptea aceea, când în spital s-a așternut tăcerea ca într-un sanctuar, inima încă îmi tremura. O vreme, n-aș fi știut să spun în ce măsură cuvintele Annei au sculptat cărări în mine, iar ecoul lor a răsunat în descurajarea mea.

M-am uitat în gol. În întuneric, singurul lucru pe care-l auzeam era acel neant de netrecut care priva fiecare respirație de sens.

Era acolo, la câțiva pași de mine, și totuși... nu fusese nicicând mai departe ca atunci.

– Voiai să pleci, am șoptit eu în întuneric.

Rămăsesem nemișcată și cu greu îl puteam vedea. Cu toate acestea, i-aș fi putut trasa conturul feței și cu ochii închiși.

– Voiai să pleci fără să-mi spui nimic, pentru că știai că aș fi făcut tot posibilul să te opresc. Știai că nu te-aș fi lăsat. M-am uitat la el cu privirea stinsă. Tu și eu trebuia să rămânem împreună. Dar poate că asta ne-a diferențiat întotdeauna. Eu m-am amăgit mereu prea mult. Tu... nici măcar o dată.

Gâtlejul mi s-a strâns lent, dar nu mi-am mutat privirea de la el. Simțeam ceva în interior, o forță care se împingea să iasă.

– Tu mi-ai dat trandafirul, am continuat eu. L-ai rupt în bucăți pentru că n-ai vrut să înțeleg. Ți-a fost mereu teamă că te voi vedea așa cum ești, dar te înșelai, am șoptit eu cu vocea frântă. Te văd, Rigel. Și singurul regret pe care îl am... e că nu te-am văzut mai repede.

Mi-am dorit să nu simt cum lacrimile îmi usturau din nou ochii, dar a fost inevitabil.

– Mi-aș fi dorit să mă lași să te înțeleg, dar m-ai alungat de fiecare dată. Întotdeauna am crezut că nu reușeai să ai încredere pe deplin, că nu reușeai să-mi dai o șansă... Nu era așa. Nu mie nu mi-ai dat niciodată o șansă, ci ție.

Am strâns din ochi.

– Ești nedrept, Rigel.

Ceva în mine a vibrat cu tăcerea unui cutremur și totul a devenit acru și fierbinte.

– Ești nedrept, l-am acuzat printre lacrimi. N-ai avut niciodată dreptul să decizi pentru mine... Să mă ții departe. Și acum ești pe punctul de a mă lăsa din nou afară... Mereu singur, chiar și la sfârșit. Dar nu-ți permit, m-am încăpățânat eu. Ai înțeles? Nu te las!

Am tras laoparte pătura. Am întins mâna spre trupul lui nemișcat, arzând de disperare când am văzut că era prea departe.

M-am dat jos de pe saltea, iar picioarele mi-au tremurat când au atins podeaua. Glezna mi s-a plâns, înțepenită și umflată, și m-am prins de bara de la pat, încercând să mă țin singură, dar a fost o încercare jalnică și picioarele m-au dezamăgit.

M-am prăbușit la pământ pe antebrațul liber, ceea ce mi-a stârnit o durere sfâșietoare. Coastele fisurate mi-au țipat în carne și mi-am ținut respirația când m-a străbătut un val de durere.

Nu-mi puteam imagina ce ar putea să creadă oamenii despre mine când aveau să mă vadă. Eram o priveliște demnă de milă, așa, cu buzele strânse și lacrimile care-mi mureau pe gresie. Și totuși, într-un fel sau altul, am reușit să găsesc puterea necesară să mă târăsc până lângă patul lui.

L-am luat de mână, trăgându-i-o cu greu spre mine. I-am strâns-o, așa cum o strânsese el pe a mea de nenumărate ori, în întunericul din pivnița aceea, pe când eram copii.

– Nu mă lăsa încă în urmă, l-am rugat eu îngenuncheată, simțind cum lacrimile îmi sfâșiau ochii. Nu o face, te rog! Nu te duce unde nu te pot ajunge. Lasă-mă să-ți fiu alături! Să trăim împreună pentru ceea ce ești. Să rămânem împreună pentru totdeauna, pentru că nu pot îndura o lume în care nu ești lângă mine. Vreau să cred, Rigel... Vreau să cred că poate exista un basm în care lupul o ia de mână pe fetiță. Rămâi cu mine și hai să-l scriem împreună! Te rog!

Mi-am lipit fruntea de mâna lui, umezindu-i degetele.

– *Te rog*, am repetat eu, cu gura deformată de plâns.

Nu știu cât am stat acolo, dorindu-mi să mă contopesc cu sufletul lui.

Și totuși, în noaptea aceea ceva s-a schimbat.

Dacă era adevărat că mă putea auzi...

Atunci aveam să-i dăruiesc tot ce aveam.

În ziua următoare le-am rugat pe asistente să nu mai tragă perdeaua care mă despărțea de Rigel. Nici dimineața, nici seara. Îmi doream să văd în fiecare moment chipul băiatului din patul de lângă al meu.

Când Anna a ajuns la spital, nu m-a găsit cu ochii stinși și expresia goală, cum se întâmplase în zilele precedente.

Nu.

Când a ajuns eram deja trează, între pături, cu privirea vigilentă și atentă.

– Bună dimineața, am salutat-o eu, înainte să apuce să spună ceva.

S-a uitat la mine surprinsă, clipind, iar când mi-am dat seama că era și Adeline cu ea, un strop de căldură mi-a îmbunătățit privirea.

– Bună, am spus încet. I-a aruncat o privire nedumerită Annei, după care m-a privit cu sinceritate.

– Bună.

La scurt timp după aceea, în timp ce-mi împletea părul, mâncam piure de mere cu lingurița.

*

Zilele s-au scurs una după alta, inexorabil. Pe măsură ce tabloul clinic se normaliza, îmi petreceam fiecare moment liber asigurându-mă că Rigel îmi auzea vocea.

Îi citeam cărți și povești, povești despre mare. Îi spuneam tot ce-mi aducea Anna, iar cuvintele mele răsunau în tăcere până la căderea serii.

Doctorul Robertson trecea cu regularitate să-mi verifice starea de sănătate. Se uita la cartea pe care o țineam în mână, iar când îl privea pe Rigel, lumea se oprea brusc și eu simțeam cum mă încerca o speranță sufocantă care îmi tăia răsuflarea.

Atunci mă opream și mă uitam la doctor cu o voracitate arzătoare, de parcă în trupul acela nemișcat el ar fi putut vedea un detaliu care celorlalți le scăpa. O mișcare... Sau o reacție... Orice lucru care i-ar fi putut atrage privirea profesională.

De fiecare dată când doctorul Robertson pleca, inima mă împungea atât de tare, încât trebuia să-mi mușc buzele ca să nu stric paginile cu unghiile.

În cameră nu mai era umbră, ca în zilele precedente.

Cerusem să tragă mereu laoparte perdelele, pentru ca Rigel să poată vedea cerul. Sau ca eu să-l văd pentru el și să-i povestesc despre el.

– Azi plouă, i-am spus într-o dimineață, privind afară. Cerul e iridescent... Arată ca o placă de metal care picură.

Apoi mi-am amintit ceva și am adăugat încet: Seamănă cu cel pe care-l vedeam uneori la Mormânt. Ți amintești? Copiii ziceau că era exact culoarea ochilor mei...

Ca întotdeauna, cuvintele mele au rămas fără răspuns. Uneori, tăcerea aceea dezlanțuia în mine o dorință atât de absurdă, încât mi se părea că-l aud răspunzându-mi. Alteori, suferința era atât de apăsătoare, încât mi se părea o bătălie pe care nu o puteam câștiga.

Și cu cât trecea mai mult timp, cu atât speranțele că s-ar putea trezi se diminuau.

Cu cât zilele se scurgeau inexorabil una după alta, cu atât frustrarea devenea o otravă care îmi lua foamea și îmi subția încheieturile mâinilor.

Billie și Miki încercau să-mi fie alături în toate felurile posibile, iar Anna încerca să mă liniștească prin toate mijloacele: mi-a adus dulceață de mure, care îmi plăcea atât de mult, și uneori îmi făcea un tur al secției într-un scaun cu roțile.

Într-o zi, o asistentă a chemat-o, așa că m-a lăsat preț de o clipă lângă aparatul de cafea, asigurându-mă că avea să se întoarcă imediat. Probabil că s-a speriat când, la întoarcere, nu m-a mai găsit acolo unde mă lăsase. M-a căutat în toată secția, îngrijorată de moarte și abia când a trecut pe lângă salonul nostru senzația de panică i s-a împotmolit în gât: eram acolo, lângă patul lui Rigel, cu mâna peste a lui și oasele umerilor dispărându-mi după spătarul scaunului cu roțile.

– Trebuie să mănânci, mi-a șoptit ea după ce a aruncat pâinea prăjită cu dulceață de care nu reușeam să mă ating. Nu-i răspundeam, prizonieră într-o lume de nepătruns, iar Anna doar își pleca capul, înfrântă de tăcerea aceea.

Apoi mă ajuta să mă spăl și, când îmi desfăcea rochia, în oglinda de la baie vedeam toată viața pe care i-o dădeam lui Rigel, suflet și oase, până la ultima muchie.

Dacă exista un preț de plătit pentru a-i oferi tot ce aveam, acesta era imprimat în cearcănele care îmi devorau pomeții proeminenți.

Noaptea nu puteam dormi. *Bipul* ascuțit al inimii lui Rigel era singurul sunet care pulsa în întuneric, iar eu, învelită în pături, îi număram bătăile, rugându-mă să nu le aud oprindu-se. Groaza stârnită de gândul că aveam să adorm și la trezire să nu mai aud sunetul acela era atât de copleșitoare, încât mă sufoca.

Când asistentele vedeau urmele de stres de pe fața mea, îmi administrau medicamente care să mă facă să dorm, dar încăpățânarea cu care încercam să le combat efectul îmi ducea corpul aproape de epuizare.

– Nu poți continua așa, mi-a spus doctorul Robertson într-o seară, după ce ajunsesem la limită.

Corpul meu se afla în pragul unui colaps, iar procesul meu de vindecare se deteriorase înspăimântător de mult.

– Trebuie să mănânci mai mult și să te odihnești, Nica. Nu te poți vindeca dacă nu dormi.

S-a uitat la mine, înfășurată în pături prea mari, slabă și fragilă ca o crisalidă, și a părut să clacheze.

– De ce? De ce te împotrivești somniferelor? Împotriva a
ce lupti?

Mi-am întors încet fața spre el, impasibilă ca o fantomă, și mi-am văzut reflexia în privirea lui.

Pe chipul acela descărnat, în care ochii cenușii ocupau tot spațiul, se citea o încăpățânare ce strălucea ca o nebunie.

– Împotriva timpului, am mărturisit eu fără să clilesc.

Vocea mi-era subțire ca un fir de mătase.

Și el doar m-a privit, înfrânt și conștient.

– Fiecare zi îl poartă tot mai departe.

Billie și Miki treceau des să vadă cum mă simțeam, iar Adeline era acolo în fiecare zi, având grijă de mine și împletindu-mi părul ca atunci când eram fetițe.

Mă obișnuisem să primesc vizitatori. Dar nu mi-am imaginat vreodată că, într-o după-amiază, aveam să o văd intrând pe Asia.

La început am fost convinsă că mă înșelasem. Totuși, când și Adeline s-a ridicat în picioare, surprinsă să o vadă acolo, mi-am dat seama că nu mă înșelau ochii.

Nu era deloc machiată, dar n-am putut să nu observ că era mereu curată și ordonată. Avea părul prins în coadă și purta un hanorac gri care nu-i știrbea cu nimic farmecul sofisticat.

Asia s-a uitat în jur cu un aer precaut, ca un animal într-un mediu necunoscut, și pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva venise doar pentru că o căuta pe Anna.

Atunci privirile ni s-au întâlnit. A trecut o clipă înainte să mă privească cu totul: și-a aruncat privirea peste trăsăturile slăbite ale feței, apoi peste trupul meu îmbrăcat într-un halat care atârna pe mine.

Am auzit-o pe Adeline împreunându-și mâinile și rostind pe un ton supus:

– Vă las puțin singure.

– Nu, a răspuns Asia, oprind-o. Apoi, pe un ton mai blând,

a adăugat: Rămâi!

Când a ajuns lângă patul meu, fără să se așeze sau să se apropie de mine, nu mi-am putut imagina de ce venise acolo.

S-a uitat fix la perfuziile care îmi intrau în braț. Apoi, fără ca eu să spun ceva, și-a îndreptat încet privirea spre Rigel. S-a uitat la el preț de o clipă îndelungată; atât de mult încât, atunci când a spus în sfârșit ceva, mi-am dat seama că își mușca buzele.

– Te-am invidiat de multe ori, a murmurat ea din senin. A făcut-o fără să-și ia ochii de la el. N-am prea avut ocazia să ne vedem, dar în puținele ocazii care au existat, a trebuit să recunosc că nu știi ce înseamnă să renunți. Nu ai renunțat niciodată

la ideea de a stabili o relație cu mine, deși mereu te-am respins și te-am tratat ca pe un obstacol. Chiar și fără să te cunosc, nu mi-a luat mult ca să înțeleg că nu știi să te dai bătută. S-a întors încet

și m-a privit în ochi, cu privirea plină de reproș. Și totuși, uită-te la tine acum! Ai încetat să mai lupți.

Nu, aș fi vrut să-i spun, tocmai asta nu făcusem. Aveam o tenacitate de nezduncinat, care mă secătuia chiar și de oxigen. Ajunsesem în starea aia tocmai pentru că nu știam cum să mă resemnez.

Și totuși... am tăcut. Am rămas inertă în prezența ei, iar lipsa aceea de reacție a avut asupra ei un efect pe care nu mi l-aș fi imaginat vreodată.

S-a întristat. Pentru prima dată de când o cunoscusem, Asia a părut să mă înțeleagă. Mai mult ca oricine altcineva.

– Nu-l poți ajuta dacă nu te ajuți mai întâi pe tine, a șoptit ea pe un ton complet diferit, care părea să-i vină din suflet. Nu

face ca mine... Nu lăsa ca durerea să te anihileze. Să te înece în regrete. Ai o șansă de care eu n-am avut parte. O speranță. N-am să te iert dacă o vei irosi.

S-a uitat cu asprime la mine și am văzut-o tremurând, dar în tremurul acela am întrezărit toată nevoia de a dărâma zidul după care mă ofileam.

– Moartea nu se combate prin sacrificiu, ci cu viață. Tu m-ai făcut să înțeleg asta. Fata care, după ce a trecut prin chinurile iadului, m-a privit în ochi și mi-a spus că nu avea să se dea laoparte, că nu avea să renunțe la Anna, e încă în această cameră. *Haide*, a mârâit ea, scoate-o la iveală! Nu-l vei salva anulându-te pe tine însăși, ci oferindu-i un motiv ca să se trezească. Și arătându-i că ești aici, că ești bine și că te lupți să trăiești, chiar dacă să trăiești în momentul de față te sfâșie. Nu lăsa suferința să facă din tine o persoană care nu ești, nu face aceeași greșeală ca mine... Nu putem alege durerea, dar putem alege cum să o trăim. Și dacă a trăi înseamnă a îndura, atunci fă-o și pentru el, insuflă-i din puterea ta și transmite-i curajul tău. De asta, de viața care încă-i bate în piept, trebuie să te agăți cu toată ființa.

La sfârșitul discursului, am văzut că gâfâia, avea lacrimi pe gene și privirea aceea dură ce deborda de emoții.

Nu se uitase niciodată așa la mine. Niciodată, nici măcar o dată.

Și totuși, aveam să-mi amintesc pentru totdeauna privirea ei.

Asia și-a întors privirea de la mine, poate pârjolită de accesul acela emoțional care pusese stăpânire pe ea, și până și Adeline, care se afla în spatele ei, o privea amuțită. Și-a ascuns fața de mine și și-a îndreptat din nou ochii strălucitori spre Rigel.

– Tu încă ai de ales, a spus ea încet, nu irosi ocazia!

Am privit-o întorcându-se brusc și dând să plece, așa cum sosise, strângând geanta în mână și cu umerii țepeni.

– Asia!

S-a oprit. Apoi mi-a aruncat o privire peste umăr și m-a văzut acolo, printre pături, cu fața suptă și cu ochii plini de o lumină fragilă.

– Mai treci să mă vezi!

Ceva a strălucit în privirea ei. În clipa următoare a plecat, nu înainte de a-i arunca o ultimă privire Adelinei.

Nimic nu se schimbase. Și totuși, în clipa aceea, mi se părea că reușesc să văd lumea cu mai multă claritate.

– Adeline, pot să-ți cer o favoare?

S-a întors spre mine, așteptând.

Am ridicat privirea spre ea.

– Plasturii mei. Poți să mi-i aduci?

Adeline m-a privit cu ochii mijiți o clipă îndelungată, de parcă ar fi priceput semnificația cuvintelor mele.

Și apoi...

A zâmbit.

– Desigur.

Când am simțit plasturii în mână, între pereții aceia albi, am simțit cum ceva în mine se îndreaptă.

I-am ales cu grijă, iar printre toate culorile acelea pe care le simțisem mereu ca fiind ale mele, am perceput din nou o parte din mine.

Uite unul galben, ca ochii lui Klaus.

Unul de culoarea cerului, pentru Anna și Adeline.

Unul verde pentru Norman, tandru ca zâmbetul lui.

Unul portocaliu pentru vivacitatea lui Billie și unul albastru pentru profunzimea lui Miki.

Unul roșu pentru Asia și pentru caracterul ei înfocat.

Și, în sfârșit...

În sfârșit, unul violet pentru Rigel, ca acela pe care i-l lipisem pe piept în noaptea aceea în camera lui.

Privindu-le pe toate la un loc pe mâinile mele, am înțeles că, deși dragostea avea diferite nuanțe, fiecare dintre ele atingea aceleași corzi: corzile inimii. Și toate împreună puneau în mișcare o forță unică și invizibilă, pe care doar sufletul o putea simți.

Zilele acelea au fost grele.

Stomacul mi-era ca un nod strâns care părea să refuze mâncarea. Senzația de vomă îmi întorcea măruntaiele pe dos, iar Anna venea în fugă, dădea laoparte păturile și mă ajuta să mă întorc pe o parte, după care dădeam afară masa, care ajungea pe podea.

Și totuși, treptat, mâncam din nou, cu mai multă încăpățănare ca înainte.

Peste scurt timp, am putut merge din nou. Glezna mi s-a vindecat și coastele nu-mi mai scârțâiau ca niște cioburi de sticlă când mă ridicam. Mâncarea a început încet să-mi rămână în stomac, iar procesul de vindecare a început să se miște din nou în direcția corectă.

Asia a venit să mă vadă din nou, așa cum îi cerusem. La început nu a părut convinsă, dar când mi-a văzut conturul mai colorat al feței și starea de sănătate, privirea i s-a îmbunătățit.

De la o zi la alta, fața mi se împlinea, iar oasele umerilor îmi dispăreau sub piele. Mi-au scos bandajul de la braț și, treptat, am început din nou să execut fiecare mișcare.

Dar în timp ce corpul meu se punea din nou pe picioare, cel al lui Rigel rămânea mereu la fel, nemișcat și țintuit de bătăile acelea fragile ale inimii.

Trezește-te, îmi pulsa în piept, în timp ce eforturile mele îmi dăruiau din nou viață.

El abia de respira și nimic nu părea să schimbe starea precară în care se afla.

– *Trezește-te*, am murmurat eu cu voce scăzută în timp ce asistentele îi înlocuiau bandajele.

Dar fața i se subția, iar venele de la încheieturi i se accentuau tot mai tare.

Umbrele de sub pleoape i se adânceau și, cu cât îl țineam mai mult de mână, cu atât îi simțeam pielea tot mai fragilă sub degetele mele. Cu cât îl priveam mai mult dormind așa, cu atât se ofilea mai mult sub ochii mei.

Îi povesteam legende vechi, povești cu lupi care se întorc acasă, dar în timp ce ziua luptam în lumină și speranță, noaptea dorința de a-l vedea deschizând ochii îmi epuiza sufletul și respirația.

– *Trezește-te, îl imploram în întuneric, ca o rugăciune. Trezește-te, Rigel, te rog, nu mă părăsi! Nici măcar nu pot exista fără ochii tăi, iar inima mea de molie nu mă poate încălzi, nu știe decât asta: să ardă și să tremure. Trezește-te și ia-mă de mână, te rog, privește-mă și spune-mi că suntem eterni împreună. Privește-mă și spune-mi că vei fi mereu alături de mine, pentru că lupul moare în orice poveste, dar nu în asta... În asta trăiește și e fericit și se plimbă de mână cu fetița. Te rog... trezește-te!*

Dar Rigel rămânea nemișcat, iar eu sufocam în pernă lacrimi pe care nu voiam să le audă.

– *Trezește-te*, îi șopteam eu până îmi crăpau buzele.

Dar el... nu se trezea niciodată.

Am fost externată câteva zile mai târziu, sub privirea încurajată a doctorului.

În ochii lui alinați am citit toată ușurarea pe care o simțea când m-a văzut stând în picioare, vindecată și sănătoasă, gata de plecare. Nu avea de unde să știe că inima îmi sângera exact ca

în prima zi, sfâșiată, pentru că o bucată din mine era încă în camera aceea.

Încet, m-am întors la școală.

În prima zi, ca și în următoarele de altfel, a fost imposibil să nu observ ochii mereu ațintiți asupra mea. Șoaptele mă urmăreau peste tot și toată lumea încă vorbea despre accident.

Chiar în ziua aceea am aflat că Lionel se mutase în alt oraș.

Viața mea și-a reluat cursul, flegmatică și obișnuită, dar nu trecea zi în care să nu mă duc să-l văd pe Rigel.

Îi duceam buchete de flori proaspete, înlocuindu-le pe cele vechi. Îi spuneam în continuare povești și îmi făceam temele pe un scaun lângă perete. I-am repetat din lecțiile de geografie și de biologie și învățam împreună la literatură.

– Azi profesorul ne-a cerut să scriem un eseu despre o operă antică la alegere, am spus eu într-o seară. Am ales *Odissea*. Am răsfoit paginile cărții în *bipul* ascuțit al bățăilor inimii lui. Ulise se întoarce acasă în cele din urmă, am spus eu încet. După atâtea greutăți, după ce a depășit încercări de nedescris, Ulise reușește. În cele din urmă, se întoarce la Penelope. Și descoperă că ea l-a așteptat. În tot acest timp, ea l-a așteptat...

Rigel a rămas nemișcat, cu pielea albă și stinsă. Pleoapele îi erau atât de palide și subțiri, încât păreau un giulgiu.

Uneori mă trezeam întrebându-mă oare cât de greu era să ridice acele două fâșii subțiri de piele care-i acopereau ochii.

Stăteam cu el cât de mult puteam. Asistentele încercau să mă trimită acasă, să mă scoată dintre acei patru pereți albi, poate mai degrabă pentru bunăstarea mea decât pentru a respecta regulamentul spitalului.

S-au dat bătăute când, într-o seară, m-au prins acolo, ghemuită, încercând să dorm pe scaunele metalice de pe coridor. Nu m-au certat de data aceea, dar asistenta-șefă mi-a spus că seara, măcar seara, trebuia să plec acasă.

Dar nu voiam...

Voiam să rămân cu el.

Pentru că în fiecare noapte Rigel devenea din ce în ce mai palid și mai îndepărtat, iar sufletul îmi rodea oasele în fiecare clipă pe care nu o petreceam ținându-l de mână, încercând să-l trag departe de abisul acela.

Așa că ajungeam mereu puțin mai devreme și-i vorbeam puțin mai mult, iar în weekend eu îi trăgeam laoparte draperiile dimineața, eu îi șopteam bună dimineața și îi aduceam mereu un buchet de flori proaspete.

Dar noaptea...

Noaptea visam mâini albe și pleoape deschise pe galaxii de stele:

Visam că mă privea cu ochii aceia unici și adânci și de fiecare dată... Rigel îmi zâmbea.

O făcea în felul acela dulce și sincer în care nu-l mai văzusem zâmbind... În felul acela real ce săpa în mine o absență sfâșietoare.

Iar dimineața, când îmi dădeam seama că fusese doar un vis, când îmi dădeam seama că nu era cu adevărat acolo, pieptul mi se despica în două și mușcam din pernă până simțeam gustul lacrimilor în gură...

Și totuși, în ziua următoare eram mereu acolo, în camera aceea albă, cu florile mele și cu sufletul făcut bucăți.

– Ah, am îngânat ușor într-o dimineață, văzând că după o furtună soarele străpunsese în sfârșit cerul. Lumina se frânsese într-un milion de bucăți și un curcubeu scânteia vibrant în toate nuanțele lui. Uite, Rigel, am șoptit eu încet. Am zâmbit trist și mi s-a strâns gâtul. *Uite ce culori frumoase!*

Mâna mi-a tremurat. Câteva clipe mai târziu, ieșeam din cameră cu buzele strânse și degetele acoperindu-mi ochii.

Exista o disperare aparte în viața care mergea înainte.

Ceva care, în pofida mâhnirii mele, marca curgerea unui râu implacabil.

Nu conta de câte ori voiam să încetinească.

Nu conta de câte ori îl imploram să se oprească, să se uite la ce lăsa în urmă.

Lumea nu aștepta după nimeni.

Cu un balon în mână, într-o rochie mulată, în ziua aceea de primăvară m-am uitat la pat din prag.

Părul îmi cădea peste față pe laterale și în aer pulsa mereu același sunet.

M-am apropiat încet, ajungând lângă patul lui. Acolo, în tăcerea aceea care ținea totul suspendat prea mult timp, am găsit curajul să-l privesc din nou în față.

Aproape o lună.

Trecuse aproape o lună de la accident.

– Billie mi l-a adus, am șoptit eu încet. De fapt, a adus mai multe. Spune că o zi de naștere fără baloane nu e o zi de naștere adevărată.

Mi-am plecat capul, fragilă ca o frunză. Apoi am legat balonul de bara de metal, ca să rămână cu el. M-a durut inima când am văzut balonul lângă trupul lui nemișcat.

M-am așezat pe pat.

– Anna a făcut o prăjitură cu căpșune. A fost perfectă... Frișca ți se topea în gură. N-am mai avut până acum un tort de ziua mea de naștere... Dar, acum că mă gândesc mai bine, poate că ție nu ți-ar fi plăcut. Știu că nu-ți plac lucrurile prea dulci. Mi-am privit palmele mâinilor pe care le țineam în poală. Klaus doarme mereu sub patul tău, știi? Chiar dacă nu v-ați înțeles niciodată, cred că îi e foarte dor de tine. Și lui Adeline. Nu o spune, încearcă să-mi insufle putere, dar... ochii ei îmi vorbesc. Ține foarte mult la tine. Ar vrea doar să te întorci.

Cu părul acoperindu-mi fața plecată și cu genele ițindu-mi-se dincolo de șuvițe, i-am ascultat sunetul bătăilor inimii câteva clipe interminabile.

– Știi, Rigel, ar fi un moment bun ca să deschizi ochii.

Gâtlejul m-a usturat ușor și am înghițit în sec, încercând să nu mă prăbușesc. Mi-am ridicat încet privirea spre el.

Lumina ce pătrundea prin fereastră îi săruta pleoapele plecate. Nu mai avea bandaje la cap de o săptămână deja,

iar doctorul spusese că, datorită lipsei de mișcare, coastele i se vindecau.

Și totuși, mintea nu-i fusese niciodată atât de departe ca atunci.

Privindu-l, a trebuit să recunosc că, chiar și în pragul morții, Rigel avea mereu acea frumusețe care-ți amuțea inima.

– Ar fi un cadou de neuitat, am spus eu, simțind cum lacrimile îmi umpleau ochii. Cel mai frumos cadou pe care mi l-ai putea face.

L-am luat de mână și nu mi-am dorit niciodată mai mult ca atunci ca și el să mă strângă de ea. Să-și închidă mâna și să o zdrobească pe a mea până aveam să nu-mi mai simt degetele. M-a încercat din nou senzația aceea de prăbușire, presentimentul acela care îmi dădea de știre că eram pe cale să mă frâng.

– Te rog, Rigel, mai sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le facem împreună... Și pe care trebuie să ți le spun... Și trebuie

să crești cu mine, să termini școala și să împlinești mulți ani în continuare și trebuie să... Trebuie să ai parte de toată fericirea pe care o meriți. Lacrimile mi-au încețoșat vederea. Ți-o pot dărui. Voi face orice ca să fii fericit. Îți promit! Nu vreau altceva. Nu mă lăsa singură în lumea asta, suntem stricați împreună... Iar tu... Tu ești locașul meu. Locașul meu frumos...

Lacrimile mi-au căzut pe dosul mâinii lui. Inima mi s-a zvârcolit și am simțit-o încă o dată ca aparținându-i în mod iremediabil.

– Tu ești lumina mea. Și sunt pierdută fără tine. Sunt pierdută... Te rog, uită-te la mine! Dacă mă auzi, te rog, întoarce-te la mine!

Am simțit o strângere în interiorul mâinii.

O contracție.

Mi-a luat o clipă ca să percutez și apoi lumea s-a întors cu susul în jos.

Se mișcase.

O emoție violentă mi-a cuprins gâtul și n-am mai putut respira atât de mult timp, încât vocea mi s-a stins.

– Doctore! am șuierat cu greu, bâlbâindu-mă.

Am găfâit, împleticindu-mă jos din pat, și cu gesturi tremurătoare m-am repezit spre ușă.

– Doctore! am strigat eu. Domnule doctor Robertson, veniți! Repede!

Doctorul Robertson a venit degrabă și, văzându-i expresia, am înțeles că țipetele mele bruște îi tulburaseră până și lui purtarea profesională.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el, grăbindu-se să verifice pe ecran semnele vitale ale lui Rigel.

– A... reacționat, am rostit eu frenetic. A reacționat la ce i-am spus... S-a mișcat...

Doctorul și-a mutat privirea de la monitor spre mine. M-a găsit cu ochii roșii și degetele împreunate, slabă și tremurând.

– Ce ai văzut? a întrebat el, pe un ton mai precaut de data asta.

– S-a mișcat, am răspuns din nou. Îl țineam de mână și și-a mișcat degetele...

Doctorul Robertson a mai aruncat o privire la valorile lui Rigel, apoi a clătinat din cap.

– Îmi pare rău, Nica. Rigel nu e conștient.

– Dar l-am simțit, am insistat eu. Vă jur că mi-a strâns mâna, nu mi-am imaginat eu...

Doctorul a oftat, după care și-a vârât degetele în buzunarul halatului și a scos ceva ce arăta ca un stilou de metal. L-a pornit și a ieșit un fascicul de lumină foarte subțire, pe care l-a îndreptat spre pupila lui Rigel după ce i-a ridicat pleoapa.

Nici o reacție.

Lumea s-a prăbușit încet în jurul meu. Și n-am putut decât să-l privesc, fragilă și inutilă.

– Dar eu... Eu...

– Pacienții aflați în stare comatoasă se pot mișca uneori, mi-a spus medicul. Pot avea spasme, contracții... Uneori

chiar plâng. Dar nu înseamnă nimic... Faptul că se mișcă e doar un reflex,
o reacție involuntară la medicamente.

S-a uitat la mine cu o amărăciune care m-a frânt și mai tare în bucăți.

– Îmi pare rău, Nica!

În ochii mei înlăcrimați, am simțit pentru prima dată arzând ceva mult mai dureros decât lacrimile: deziluzia.

Și am înțeles, ca niciodată până atunci, cât de distructiv era să te agăți de o speranță.

Doctorul Robertson mi-a pus o mână pe umăr, după care a plecat. Știam că, dacă aș fi avut puterea să-l privesc, aș fi simțit durerea care-l încerca pentru că îmi smulsese încă un vis.

Am rămas acolo în ziua în care împlineam 18 ani.

Cu inima putrezindu-mi între coaste și balonul acela atârând deasupra trupului lui nemișcat.

În copilărie auzisem spunându-se că adevărul redă lumea în culori.

În asta consta compromisul. Până nu-l știi, nu vei putea vedea vreodată realitatea în toate nuanțele ei.

Dar unele adevăruri au nuanțe care ne anulează.

Unele adevăruri au povești la care nu suntem pregătiți să renunțăm.

Nu eram pregătită să renunț la a mea.

Dar nu mai aveam zâmbete pe care să i le arăt lui Rigel. Nu mai aveam povești pe care să i le spun.

Aveam doar o inimă goală, care mă rodea din interior, ca un corp străin. Uneori mi se părea că o simțeam cum îmi iese din piept și cade la pământ cu o bufnitură, sub ochii mei amortiți.

Atunci mă gândeam că, dacă chiar mi-ar fi căzut inima, m-aș fi aplecat să o ridic fără să clilesc. Fiecare senzație, în mine,
era durere.

În seara aceea, când am rămas cu el, nici măcar asistentele n-au intrat să-mi spună că trebuia să plec.

Poate pentru că îmi văzuseră ochii sticloși și nu reușiseră să mă desprindă de patul acela care părea să țină în viață nu o inimă, ci două.

Ziua mea de naștere trecuse deja de câteva zile și nu se schimbase nimic.

El era mereu acolo. Eu eram mereu acolo.

Poate că aveam să rămânem acolo pentru totdeauna.

Rămăsesem fără povești și fiecare lumină pe care încercasem să i-o dăruiesc se stinsese ca un chibrit în ochii lui închiși.

Nu mai rămăsese nimic.

În sufletul meu era doar un gol profund. Și tocmai de acolo am simțit cum ies la iveală cuvinte care mă însoțiseră toată viața.

– A fost odată ca niciodată, într-un timp foarte, foarte îndepărtat, o lume care nu putea plânge.

Vocea îmi era doar o șoaptă epuizată.

– Emoțiile nu ardeau, iar sentimentele... nu existau. Oamenii trăiau cu sufletele goale pe care nu știau cum să le simtă. Dar, ascuns de toată lumea, învăluit într-o singurătate perpetuă, trăia un omuleț înveșmântat în umbre. Un meșter singuratic, ale cărui abilități aveau o putere stranie și incredibilă. Din ochii lui limpezi ca sticla, putea sculpta și făuri lacrimi de cristal.

Într-o zi i-a bătut la ușă un bărbat. A văzut lacrimile meșterului și, mânat de dorința de a putea simți măcar o fărâmă de sentiment, l-a întrebat dacă le putea lua el. Nu-și dorise nimic mai mult pe lume decât să poată plânge.

– De ce? l-a întrebat o voce care nu aducea a voce.

– Pentru că a plânge înseamnă a simți, a răspuns bărbatul. În lacrimi se află iubire și cel mai plin de compasiune rămas-bun. Sunt cea mai intimă prelungire a sufletului, ceea ce ne face să ne simțim cu adevărat umani, mai mult decât bucuria sau fericirea.

Artizanul l-a întrebat dacă era convins, dar bărbatul l-a implorat, așa că meșterul a luat două lacrimi și i le-a vârât sub pleoape.

Bărbatul a plecat, dar în locul lui s-au întors mulți alții.

Toți au cerut același lucru și, rând pe rând, artizanul le-a făcut pe plac. Și iată că oamenii au plâns: au fost furie, disperare, durere și angoasă.

Au fost pasiuni sfâșietoare, deziluzii și lacrimi, lacrimi, lacrimi. Meșterul infectase o lume pură, o mânjise de cele mai intime și mai istovitoare sentimente.

Și omenirea a început să dispere, devenind așa cum o știm acum.

De aceea toți copiii trebuie să fie cuminți.

Pentru că mânia, gelozia sau tachinarea nu le stă în fire.

Toți copiii trebuie să fie cuminți, pentru că plânsul, mofturile și minciunile nu fac parte din ei.

Și, dacă minți, el va auzi. Dacă minți, înseamnă că ești al lui, iar el vede totul: fiecare emoție care te afectează, fiecare fior al sufletului tău. Nu-l poți păcăli.

Așa că fii cuminte, copile! Fii ascultător!

Așa că nu fi niciodată rău și, mai ales, amintește-ți: nu-l poți minți pe făuritorul de lacrimi.

Cuvintele mi s-au stins în tăcere.

Acum, că erau acolo, strălucind de cerneală, păreau să fi așteptat doar sfârșitul.

– Pentru mine asta a fost mereu, am mărturisit eu. A fost mereu ceea ce au vrut ei să credem. Monstrul de care să ne fie frică... Dar m-am înșelat.

Mi-am ridicat privirea spre el, cu pleoapele grele de lacrimi.

Căutasem basmul nostru de atâta vreme, fără să știu că-l avusesem mereu în mine încă de la început.

– Uite, Rigel, am șoptit eu în cele din urmă, devastată. Uite cum mă faci să plâng! Țasta e adevărul: tu ești făuritorul meu

de lacrimi. Am clătinat din cap, prăbușindu-mă de tot. Mi-am dat seama prea târziu. Fiecare dintre noi are propriul

făuritor de lacrimi... E vorba despre persoana aceea care ne poate face să plângem, să fim fericiți sau să ne sfâșie dintr-o privire. E persoana aceea care are un loc atât de important în noi, încât ne

face să disperăm cu un cuvânt sau ne emoționează cu un zâmbet. Și nu o poți minți... Nu o poți minți pe acea persoană, pentru că sentimentele care te leagă de ea depășesc orice minciună. Nu-i poți spune cuiva pe care-l iubești că-l urăști. Așa stau lucrurile...

Nu-l poți minți pe făuritorul de lacrimi. Ar fi ca și cum te-ai minți singur.

M-a cuprins angoasa, iar fiecare milimetru de piele îmi suferea. Știam că, dacă povestea aceea ar fi avut un sfârșit, atunci aș fi rămas pentru totdeauna cu copilul acela cu ochi negri pe care-l văzusem cu mulți ani în urmă în pragul unui institut.

– Aș fi vrut să te privesc în ochi în timp ce o zic, am suspinat eu, strângând degetele pe pătură. Mi-aș fi dorit să o citești în ochii mei când ți-aș fi spus-o, dar poate că e prea târziu. Poate că timpul nostru s-a scurs și acesta e ultimul moment care mi-a mai rămas...

Mi-am rezemat fruntea pe pieptul lui și, în timp ce lumea se stinge odată cu mine, i-am mărturisit singurele cuvinte pe care le păstrasem pentru finalul nostru.

– *Te iubesc*, Rigel, am șoptit eu cu inima frântă. Te iubesc așa cum iubești libertatea într-o pivniță întunecată. Așa cum iubești o mângâiere, după ani de vânătăi și lovituri... Te iubesc așa cum iubești doar cerul, fără să te frângi vreodată în bucăți. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată o culoare în viața mea... Și te iubesc așa cum știu să te iubesc doar pe tine, *numai și numai pe tine*, care îmi faci bine și rău mai mult ca orice altceva, care ești lumină și întuneric, univers și stele. Te iubesc așa cum știu să te iubesc numai pe tine, care ești făuritorul meu de lacrimi...

Am plâns, zguduită până în măduva oaselor, și m-am agățat de paginile acelei povești cu tot ce aveam.

Cu fiecare fâșie disperată a mea...

Cu fiecare lacrimă și cu fiecare respirație.

Cu toți plasturii mei și cu sufletul acela care nu avea să mai simtă nimic.

Și, preț de o clipă, aș fi jurat că-i simțisem inima bătând mai repede. Aș fi vrut să o iau în mână și să o strâng la piept, să o țin lângă mine pentru totdeauna. Dar am putut doar să-mi ridic privirea spre fața lui, așa cum făcusem în fiecare zi.

Am putut doar să-mi găsesc curajul de a-l privi din nou.

Și de data asta...

De data asta, când inima mi-a alunecat din piept, am auzit bufnitura.

Dar nu m-am aplecat să o ridic.

Nu. Am rămas acolo, neputincioasă.

Pentru că pupilele mele...

Pupilele mele priveau drept în alte pupile.

Ochii mei... priveau drept în alți ochi.

Ochi obosiți, istoviți...

Ochi negri.

Preț de o clipă, am încetat să mai exist. Emoția care m-a asaltat a fost atât de viscerală și de neîncrezătoare, încât m-a anulat, m-a lăsat prea îngrozită ca să sper.

Cu ochii înecați de lacrimi, m-am uitat fix la crăpătura subțire care-i despărțea pleoapele, neputând să mă mișc. Simțeam că, dacă îndrăzneam să respir, momentul acela avea să se

facă țândări.

– *Rigel...*

Dar ochii lui...

Ochii lui au rămas acolo.

Nu au dispărut ca în vise.

Nu s-au evaporat ca o iluzie.

Au rămas în fața mea, fragili și reali, ochi obosiți de lup în care îmi vedeam reflexia.

– Rigel, am spus eu, tremurând din toți rărunchii, prea înfrântă ca să-mi cred ochilor.

Dar nu era doar imaginația mea. Rigel mă privea.

Nu era un vis.

Rigel deschisese ochii.

M-am încruntat și numele lui mi s-a frânt pe buze: mi-am dat în sfârșit drumul și golul acela devorant a explodat din mine, împreună cu un cutremur de angoasă și durere.

Corpul mi-a fost străbătut de o bucurie atât de intensă, încât mi-a luat răsuflarea. M-am lăsat cu capul pe pieptul lui, lipsită de energie, iar ochii lui au fost pentru mine cel mai frumos miracol dintre toate.

Mai iubit ca orice cer.

Mai dorit ca orice basm.

Pentru că e adevărat că există o poveste pentru fiecare dintre noi, e adevărat, dar a mea nu conținea lumi sclipitoare sau înflorituri aurite, nu, ci avea grădini de trandafiri cu spini și pleoape ridicate pe galaxii de stele.

Avea constelații de fiori și spini de regrete, iar eu i-am strâns cu disperare, i-am îmbrățișat unul câte unul până la ultimul ghimpe.

Mi-am pus mâna pe obrazul lui Rigel, plângând în hohote, iar el a continuat să mă privească de parcă, chiar și în confuzia totală care-l încerca în clipa aceea, ar fi înțeles că privea la o față care-i stârnea un sentiment nespus de profund și nemărginit.

Iar eu... nu mi-am luat ochii de la el.

Nici măcar pentru o clipă. Nici măcar când am întins mâna în lateral și am apăsat butonul pentru a le chema pe asistente... Sau când au venit în fugă și voci neîncrezătoare au explodat în jurul meu.

Nici măcar când toată secția a dat fuga să vadă o răsturnare de situație neașteptată.

Am rămas tot timpul cu el, înlănțuită de privirea lui trup și suflet.

Am rămas cu el exact așa cum făcusem în fiecare noapte în visele mele și în fiecare zi a fiecărei săptămâni.

Am rămas cu el fără să mai plec vreodată, până...

Până la sfârșit.

A trecut ceva timp până ca Rigel să poată vorbi.

Întotdeauna crezusem că cei care se trezeau din comă erau receptivi imediat sau măcar stăpâni pe corpul lor, dar am descoperit că nu era așa.

Doctorul m-a informat că avea să mai dureze câteva ore înainte să-și poată controla pe deplin mișcările și că, atunci când petreceau mai mult de două săptămâni în comă, mulți pacienți ajungeau în stare vegetativă, dar s-a bucurat să mă informeze că, după atâtea complicații, măcar de aceasta din urmă fusese cruțat.

Mi-a mai explicat că, după ce se trezeau, unii oameni puteau fi agitați și agresivi, pentru că nu recunoșteau locul în care se aflau. Așa că mi-a recomandat să-i vorbesc cu calm când aveam să mă pot întoarce lângă el.

Înainte să mă lase din nou singură cu el, doctorul Robertson mi-a pus o mână pe umăr și mi-a zâmbit atât de plin de speranță, încât am simțit cum mi se umplu plămâni.

După ce a ieșit, mi-am dat o șuviță după ureche, întorcându-mă spre băiatul întins în pat.

Mi-am simțit inima nespus de ușurată când l-am văzut atât de calm.

L-am atins ușor pe față cu vârfurile degetelor, urmărindu-i trăsăturile, iar Rigel și-a deschis ochii.

A clipit încet, încă prea slăbit ca să se miște, și și-a focalizat privirea pe fața mea.

– Bună, am șoptit eu, mai blândă ca niciodată. Linia care-i urmărea bătăile inimii a marcat două palpitații apropiate.

Gâtlejul mi s-a strâns de lacrimi izvorâte dintr-o bucurie de nestăpânit când am auzit sunetul atât de prezent al inimii lui.

Pe măsură ce m-a recunoscut, pupilele i s-au ancorat de ale mele ca niște stele binare.

I-am mișcat cu delicatețe câteva șuvițe de păr, convingându-mă că nu visam.

– Până la urmă te-ai întors, am șoptit eu. Te-ai întors la mine.

Rigel m-a privit drept în ochi și, chiar dacă trupul îi era vizibil epuizat, mi s-a părut că nu arătase nicicând mai frumos ca atunci.

– Ca în poveștile tale, a reușit el să îngâne, răgușit, iar eu m-am cutremurat de o dragoste arzătoare când i-am auzit din nou vocea. M-au podidit din nou lacrimile, ca un prieten vechi, și m-am lăsat copleșită, prea zguduită ca să mă împotrivesc.

– Mă puteai... auzi?

– În fiecare zi.

Am zâmbit printre lacrimi, simțind cum mi se prelingeau pe obraji. Auzise tot ce-i povestisem, șoptisem și mărturisisem. Tot.

Știa că nu aveam să-i mai dau drumul. Pentru nimic în lume.

– Te-am așteptat mult timp, am șoptit eu în timp ce degetele mi se împleteau cu ale lui și am simțit cum se strâng.

Ne-am luat de mână, ca lupul și fetița, și în palmele acelea unite am găsit toată lumina pe care nu încetasem să o caut.

– Și eu.

CAPITOLUL 34. Vindecare

Există o forță care nu poate fi măsurată.

E curajul celor care nu încetează niciodată să sper.

Recuperarea lui Rigel a necesitat timp.

Au trecut mai multe zile până să i se restabilească complet ciclurile de somn – veghe și alte câteva până ca trupul lui să reușească să stăpânească din nou fiecare stimul și mișcare.

Și-a recăpătat deplin luciditatea și, în pofida impedimentelor fizice care îl țintuiau la pat, nu a durat mult până să-și dezvăluie caracterul nestăpânit.

Pe de altă parte, nu suportase niciodată ca oamenii să-l îngrijească sau să se teamă pentru el, în orice fel. Poate pentru că, din cauza bolii lui, evitase astfel de lucruri de atâtea ori, încât

în timp dezvoltase un fel de repulsie față de oricine se apropia de el cu îngrijorare în ochi. De aceea, în timp ce se străduise să se

trezească, probabil că nu se împăcase cu posibilitatea că avea

să fie constrâns zilnic să accepte îngrijiri iubitoare din partea unor străini desăvârșiți.

Mai ales din partea asistentelor.

În decursul acelor săptămâni, toate îl iubiseră pe băiatul acela fascinant cu înfățișare de înger care dormea un somn nedrept

și lupta pentru viața lui. Și toate îl îngrijiseră cu precauție, schimbându-i bandajele și uitându-se la el de parcă ar fi fost un somn prea fragil ca să dureze.

Acum că băiatul cu pricina deschisese ochii, dând la iveală doi ochi magnetici și ireverențioși de lup, aerul părea să trosnească de electricitate și exaltare.

Lucru care, după cum era ușor de imaginat, nu le-a plăcut nici doctorilor, nici asistentei-șefe și cu atât mai puțin lui Rigel.

– Domnișoara Dover? mi-am auzit numele într-o după-amiază. Eram la un pas de ușa de la rezerva lui, dar m-am întors și am văzut-o pe asistenta-șefă venind spre mine.

– O, bună dimineța! Am apucat mai strâns florile pe care le aveam la mine și cartea pe care i-o adusesem. Ce mai faceți?

Asistenta-șefă, o femeie zdravănă cu sâni generoși și brațe

puternice, și-a pus mâinile în șolduri și m-a privit cu o expresie foarte neprietenoasă.

– Au existat *certuri*...

– Of, hâhm, din nou? m-am bâlbâit eu, încercând să mai relaxez conversația râzând, dar nu părea să aibă starea necesară, așa că m-am limitat la a-i zâmbi ușor forțat. Da, îmi imaginez că au existat unele... *discrepanțe*, am zis eu ezitant, dar încercați să-l înțelegeți. Nu e ușor pentru el. Nu o face cu intenții rele... E un puști bun. Latră, dar nu mușcă. Apoi m-am gândit puțin și m-am corectat. Adică, de fapt, mușcă, din când în când, dar e mai mult un fel de a se apăra... Am clătinat ușor din cap. Doar că, știți, situația de față îl stresează.

– Îl stresează? a repetat ea, revoltată. Să știi că primește toată îngrijirea și atenția de care are nevoie! a ripostat ea. Ba chiar și în plus!

– Tocmai...

– *Poftim?*

– Sunt convinsă, am adăugat eu degrabă. Doar că el, ei bine, cum să spun, e puțin *sălbatic*, dar vă asigur că e un băiat bine-crescut. V-ar surprinde cât de manierat poate fi. Trebuie doar să se obișnuiască puțin...

Am văzut că mă privea încă încruntată, așa că am scos un crin din buchet și i l-am întins, cu mirosul lui splendid, zâmbindu-i cât am putut de blând. În fața acelei suavități, s-a îmbunat. A luat floarea mormăind, iar eu m-am bucurat.

– Nu vă faceți griji! Aveți încredere în mine. Sunt convinsă că va ști să se comporte adecvat...

– Ce faci?

M-am întors imediat. Tonul acela alarmat se auzise din rezerva lui Rigel.

Am intrat degrabă, fără să mă gândesc: asistenta din fața patului lui era roșie la față și agitată.

Am trecut pe lângă ea și abia atunci l-am văzut.

Învăluit în lumina soarelui ce pătrundea prin draperiile albe, Rigel avea toracele înfășurat cu un bandaj complicat și păturile adunate în jurul bazinului. Fața îi era suptă și umbrită sub pomeți, iar de sub sprâncenele subțiri i se ițeau ochii negri minunați și obsedanți.

Iar el îi folosea pentru a o străfulgera cu privirea pe asistenta de lângă el.

– Ce se întâmplă? am întrebat eu, când am văzut că stătea cu trunchiul ridicat și cu brațul sprijinit de saltea. Strângea pătura în mână de parcă ar fi fost un fel de închisoare.

– I-am spus că nu se poate ridica, a răspuns ea. Dar nu vrea să mă asculte...

– E în regulă, am spus eu, zâmbindu-i politicoasă femeii, în timp ce i-am pus o mână pe umăr lui Rigel și l-am așezat la loc. I-am simțit mușchii abia înfrânându-și dorința de-a se răzvrăti. Nu trebuie să vă alarmați!

Femeia s-a strecurat din salon, luând cu ea tava de la prânz. Am privit-o făcându-se nevăzută pe ușă, după care m-am întors spre el. I-am zâmbit cu blândețe.

– Unde credeai că te duci?

Rigel mi-a aruncat o privire de fiară captivă. Cu toate acestea, a preferat să se limiteze la atât.

Am aranjat florile cu calm, de parcă nu l-aș fi surprins din nou neascultându-l pe doctor.

– Cum te simți azi?

– De minune, a bombănit el pe un ton usturător. Încă puțin și vor agăța un cartonaș în fața salonului meu, ca la grădina zoologică.

Nu era într-o dispoziție prea bună. Probabil că nu-l ajuta faptul că fusese prins din nou încercând să scape.

– Trebuie să ai răbdare, am spus eu cu delicatețe, reînvișorând petalele cu degetele. Ești pe mâinile unor oameni foarte capabili. Știi asta? Și ar fi *drăguț*, din când în când, să fii politicos. Sau măcar nu ostil, poftim! Ai putea măcar să încerci?

Rigel s-a uitat fix la mine strâmbând ușor din buza de sus, iar eu l-am privit cu indulgență.

– Mi-au spus că ai fost nepoliticos cu o asistentă... E adevărat?

– Voia să-mi înfigă două tuburi de plastic în *nas*, a șuierat el, profund indignat. I-am spus că putea să și le vâre politicoasă în...

– Ah, Nica, ce plăcere să te revăd!

Doctorul Robertson a intrat în rezervă cu halatul fluturându-i și o mapă la subraț. A ajuns lângă noi și a spus fericit:

– Bună dimineața, Rigel. A fost bună supa?

Rigel a zâmbit politicos.

– *Scârboasă* de-a dreptul.

– Văd că suntem în toane bune, a comentat doctorul, după care i-a pus aceleași întrebări de rutină.

L-a întrebat dacă în ziua aia s-a simțit letargic sau amețit. L-a întrebat dacă îl durea des capul, iar Rigel i-a răspuns doar strictul necesar, de parcă ar fi fost constrâns în mod inevitabil să răspundă.

– Bine, a spus doctorul Robertson. Aș spune că recuperarea ta merge bine.

– Când voi putea pleca de aici?

Doctorul a clipit și l-a privit.

– *Să pleci?* Să pleci... Ei bine... Microfractura de la nivelul bazinului s-a vindecat, clavicula va mai dura câteva săptămâni până se va suda, iar coastele nu s-au vindecat încă. Nu prea poți spera să poți ignora faptul că ți-ai riscat viața, nu crezi?

Rigel l-a străpuns cu privirea, dar doctorul Robertson l-a privit drept în ochi, fără să se clinească.

– În plus, îți amintesc că oricât de neplăcută ar fi mâncarea pentru convalescenți, e important să mănânci. Corpul tău are nevoie de ea ca să-și revină.

M-am trezit privind când la unul, când la celălalt, neînțelegând de ce se simțea în aer senzația aceea palpabilă de sfidare. Rigel părea să se străduie din răputeri să nu spună ceva care să iasă din sfera *politeții* despre care tocmai îi spusese și am fost aproape sigură că l-am văzut pe doctorul Robertson îndreptându-și spatele cu un aer de triumf.

– Voi trece din nou mai târziu, l-a informat medicul, satisfăcut. Apoi a plecat, ieșind victorios pe ușă.

Rigel s-a afundat printre perne și a oftat cu atâta resemnare, încât a părut un mârâit. Și-a ridicat brațele, încrucișându-le peste față.

– Dacă mai rămân aici...

Nu eram obișnuită să-l aud vorbind atât de mult, dar lucrurile cu care ne confruntaserăm dărmaseră zidul în spatele căruia își ferecase mereu sufletul. Era ca și cum, după ce-i spusese și după ce făcusem pentru el, Rigel înțelesese în sfârșit că nu era nevoie să se mai ascundă de mine.

– Ai fost în comă o lună, i-am amintit eu, așezându-mă lângă el. Nu crezi că toate astea sunt... justificate și necesare?

– *Aș aprecia*, a rostit el strângând din dinți, ca măcar să nu mi se schimbe bandajele când nu e nevoie.

– Nu poți, din când în când, să te bucuri când ești cocoloșit?

A încremenit. Și-a mișcat un braț și m-a privit de parcă aș fi spus cel mai ridicol lucru din lume.

– *Cocoloșit?* a repetat el cu sarcasm.

– Da, cocoloșit, am răspuns eu, îmbujorându-mă. Nu știi, știi tu, să te relaxezi, să te lași puțin dus de val. Știi că nu e ușor pentru tine, dar din când în când te-ai putea lăsa

îngrijit de alții. Ai putea să te bucuri de câteva atenții, m-am bâlbâit eu, aruncându-i o privire. Avea brațele în continuare ridicate, încrucișate peste față, dar se uita la mine.

Preț de o clipă, am avut impresia că reflecta cu înflăcărare la termenul *a cocoloși*, dar cu un sens foarte diferit de al meu...

Înainte să spună ceva, m-am ridicat cu o mișcare delicată. Mi-am netezit bluza pe care o purtam și mi-am dat părul după ureche.

– Unde pleci? a întrebat el de parcă aș fi plecat la celălalt capăt al lumii.

M-am întors și mi-am dat seama că încă mă privea.

– Mă duc doar până la automate, am răspuns eu, apoi am râs. Unde te temi că m-aș duce?

Rigel mi-a aruncat o privire piezișă, poate temându-se că dacă-l lasam la mila doctorilor, cineva ar fi putut profita de absența mea ca să-l închidă în salon.

Era neobișnuit să-l văd atât de vulnerabil și de agitat, constrâns să rămână într-un mediu pe care în temperamentul lui distorsionat îl percepea ca fiind ostil, așa că i-am zâmbit cu blândețe, mângâindu-i ușor părul negru.

– Mă duc să iau niște apă. Mă întorc imediat... Aruncă un ochi peste cartea pe care ți-am adus-o; e cea despre mecanica stelelor pe care mi-ai cerut-o.

L-am privit lung înainte să plec.

Am străbătut tot coridorul, până la holul de la intrare, unde am scos câteva monede și m-am oprit apoi în fața automatului.

– Ah, ești aici!

În spatele meu, o fată venea cu mișcări mlădioase spre mine.

– Adeline!

A zâmbit radiantă, în timp ce eu mi-am dat părul peste umăr. Era îmbrăcată cu o bluză indigo vaporosă, care se potrivea de minune cu ochii ei dulci.

– Ți-am adus cheile de la casă... Anna spune că le-ai uitat.

Mi-a întins mănunchiul de chei cu breloc în formă de fluture, iar eu le-am luat.

– Ah, mulțumesc, nu trebuia să te deranjezi...

– Stai liniștită, mi-era în drum. Asia e afară; a trecut pe la magazin cu mașina și acum mă duce acasă. Au fost în regulă crinii?

– Sunt foarte parfumați, i-am mulțumit eu bucuroasă. Aveai dreptate.

În ochii ei strălucitori am regăsit acea lumină care ne unea.

Adeline nu mai trebuia să-și caute un loc de muncă. Evenimentul de la clubul Magnolia se dovedise a fi un succes, iar oamenilor le-au plăcut aranjamentele florale ale Annei atât de mult, încât în zilele următoare telefonul sunase încontinuu. Făcuseră rezervări pentru un număr nesfârșit de evenimente succesive, unul mai important decât celălalt, iar afacerea ei avusese parte de ocazia mult sperată pe care o merita.

Dar asta nu era tot: cu ochii plini de afecțiune, Anna o întrebase pe Adeline dacă îi putea oferi ea locul de muncă pe care îl căutase de atâta vreme.

Când Carl, asistentul ei, o văzuse intrând pe ușă, maxilarul mai că nu-i picase până la podea. Se oferise imediat să-i dea o mână de ajutor, dar nu știa că Adeline avusese mereu o sensibilitate aparte, capabilă să-mi lumineze și cele mai mohorâte zile. Și nu fusese o surpriză, pentru mine, să descopăr că avea o afinitate deosebită pentru flori care o făcea perfectă pentru meseria aceea.

Și nu puteam exprima în cuvinte ce simțeam când intram în magazin și-i găseam împreună, râzând și vorbind.

Îmi dorisem mereu ca Adeline să rămână în viața mea. Acum știam că avea să facă parte din ea pentru totdeauna.

– Asia nu intră? am întrebat eu, uitându-mă spre intrare.

– Ah, nu, mă așteaptă în mașină, a spus ea zâmbind, clătinând din cap. Știi cât de nerăbdătoare poate fi.

Prietenia lor era neașteptată și se înfiripase cât fusesem internată eu. Când Asia se întorsese să mă vadă, Adeline făcuse tot posibilul să o implice: se așezau în spatele meu, fiecare cu câte o șuviță din părul meu în mână, iar în timp ce Asia mormăia indignată că era imposibil, Adeline chicotea încet și-i arăta cum să facă o împletitură coadă de pește.

În timp, Asia se întorsese și fără să-i cer eu.

– Nu e chiar atât de rea, a șoptit Adeline în glumă.

– Chiar nu, am încuviințat eu. E puțin dificilă, dar... e o persoană bună. Îmi spune mereu că sunt încăpățânată. Am zâmbit când mi-am amintit ce-mi spusese. Incurabilă, încăpățânată și tenace ca speranța.

– E adevărat. Chiar ești așa. Ești ca speranța.

Mi-am ridicat privirea și m-am uitat în ochii lui Adeline. Nu o spusese pe un ton nonșalant cum făcusem eu. Nu... Era sinceră.

– Eu n-aș fi reușit să fac ce-ai făcut tu.

– Adeline...

– Nu, a spus ea cu voce transparentă. Nu aș fi reușit să o fac. Să-i stau aproape în fiecare zi fără să mă descurajez. Să mă trezesc în fiecare dimineață cu puterea de a zâmbi. I te-ai dăruit

cu totul... I-ai vorbit în fiecare zi și în fiecare noapte. Ai avut

puterea să continui chiar și când te stingea... Nu te-ai dat bătută. E adevărat ce spune doctorul: doar o lumină puternică, așa ca a ta, îl putea aduce înapoi acasă.

O căldură plină de stânjeneală mi-a năvălit în piept și doar mi-am arcuit ușor buzele.

– Doctorul nu a spus niciodată asta, am mormăit eu, dar Adeline mi-a zâmbit la fel de fragil.

– M-a rugat să rămână între noi.

Mi-am plecat capul, privind-mi degetele. Plasturii mei erau o scânteiere de culori liniștitoare.

– Asia m-a ajutat. Atunci când mă stingeam, m-a ajutat să nu mă rătăcesc. Acum știu de ce Anna ține atât de mult la ea. Avea dreptate în privința ei.

Adeline m-a atins ușor pe braț, încurajator.

– Ah, a zis ea când s-a auzit un claxon de afară. Trebuie să fug...

– Nu vii să-l saluți pe Rigel?

– Of, mi-ar plăcea, dar mă așteaptă Asia! Poate trec mâine, după serviciu. Te găsesc aici?

Am încuviințat din cap, fericită.

– Desigur.

Mi-a zâmbit. Apoi m-a salutat și s-a întors, într-un vârtej de păr bălai.

Am privit-o cum iese în fugă și, aruncând o privire prin ușă, am întrezărit-o deschizând portiera unei mașini.

Asia și-a ridicat ochelarii de soare, bombănind ceva ce părea a fi o muștrare, și am văzut-o pe Adeline chicotind în timp ce-și punea centura. Câteva clipe mai târziu se îndepărtau deja.

M-am întors cu un zâmbet pe buze și părul foșnindu-mi pe spate.

Când am ajuns din nou în salonul lui Rigel, am observat că nu mai era singur.

Lângă patul lui se afla o tavă, iar asistenta care o adusese îi aranja acum așternuturile, astfel încât tuburile de la perfuzie să nu se suprapună.

Mi-am dat seama că o văzusem deja de câteva ori în rezervă. Deseori ea era cea care-i schimba bandajele. Era foarte tânără și delicată ca o căprioară și, totuși, când îi atingea pielea lui Rigel, simțeam ca o mâncărime în stomac.

Rigel a părut să-și dea seama că-l privea pe ascuns. Era pe punctul de-a o străfulgera, dar, în ultimul moment, ochii i-au scânteiat. A aruncat o privire la ecusonul de pe pieptul ei și apoi s-a ridicat în șezut, zâmbindu-i convingător.

– Ce zici, Dolores, am putea mânca ceva *decent*?

Fata s-a înroșit, făcând ochii mari. A încercat să-i răspundă, dar l-a privit în ochi și n-a reușit să formuleze o frază coerentă.

– Îmi pare rău, dar nu... Eu nu...

Mi-am dres vocea.

Asistenta a tresărit de parcă ar fi explodat ceva. S-a întors spre mine și m-a văzut stând în prag. Cu obraji roșii ca para focului, a trecut pe lângă mine și s-a făcut nevăzută în spatele meu.

L-am privit pe Rigel cu buza ușor țuguiată și încruntată. Am ajuns lângă pat și am așezat sticla pe noptieră, în timp ce el a privit cum se năruie încercarea lui de-a face rost de un prânz mai bun.

– Ai putea să nu le corupi pe asistente? am mormăit eu, ușor îmbufnată.

Rigel s-a așezat din nou printre pături, cu gesturi țepene.

– Încercam să fiu *politicos*, a spus el pe un ton glumeț, strângând din dinți, fără să încerce măcar să fie credibil. L-am privit cu o urmă de reproș în ochi.

– Nu trebuie să te ridici, i-am amintit eu, privind bandajul complicat de pe claviculă. Doctorul a spus că trebuie să ții brațul cât mai nemișcat posibil. Te doare, nu-i așa? am șoptit eu, văzându-i din profil maxilarul ușor contractat. Of, Rigel, știi că nu trebuie să-l forțezi.

Rigel nu-și făcea griji nici de coastele fracturate, dar eu îmi aminteam foarte bine durerile care mă sâcâiseră la fiecare mișcare. Chiar și să respir fusese dureros. Eram convinsă că durerea se făcea deja simțită.

– Dacă vrei să pleci de aici, trebuie să stai liniștit, să respecti recomandările primite și, mai ales, să mănânci, am conchis eu, mutându-mi privirea spre tava pe care i-o aduseseră.

Rigel i-a aruncat o privire ostilă, dar eu m-am întins după ea și mi-am așezat-o pe genunchi, uitându-mă la ce conținea: un pahar cu apă și fructe, adică piure de mere pentru convalescenți.

Am apucat recipientul de plastic și l-am învărtit între degete, apoi l-am deschis. Am pus lingurița pe tavă și i-am întins-o.

– Haide, mănâncă!

A străfulgerat piureul cu privirea, de parcă l-ar fi putut otrăvi, și, în plus, am avut senzația că-l durea foarte tare când se mișca. Exagerase într-adevăr cu mișcarea, chiar dacă n-ar fi recunoscut-o niciodată.

– Nu, mulțumesc, a murmurat el pe un ton care ar fi făcut pe oricine să renunțe. Dar nu și pe mine.

Am apucat cu gesturi delicate recipientul, m-am așezat mai bine și am înfipt lingurița în pulpa aurie.

– *Ce faci?*

– Cu cât stai mai nemișcat, cu atât e mai bine. Așa a spus și doctorul, nu? I-am zâmbit cu tandrețe. Haide, deschide gura!

S-a uitat fix la mine, care țineam lingurița în mână, de parcă i-ar fi venit greu să creadă ce intenții aveam. Când a părut să înțeleagă că intenționez întocmai ceea ce bănuise el, adică să-l hrănesc cu lingurița, a mijit ochii cu o mină indignată și feroce.

– *Nici vorbă!*

– Haide, Rigel, nu te purta ca un copil, am șoptit eu, apropiindu-mă de el. Haide! I-am lipit lingurița de buze și l-am privit cât mai neajutorată.

Și-a încleștat maxilarul, uitându-se la mine cu buzele strânse, de parcă instinctul de a azvârli tava în aer se lupta cu înverșunare cu faptul că eu îi sugerasem gestul respectiv.

– Haide, am spus eu cu voce catifelată.

Rigel a strâns din dinți. A părut să se forțeze din răputeri să se abțină de la orice cuvinte care-i apăseau gâtlejul. Apoi, uitându-se la expresia mea atât de dulce și de dornică și la imboldul încurajator din ochii mei, după ceea ce mi s-a părut a fi o veritabilă luptă interioară, în cele din urmă s-a hotărât să deschidă ușor gura, ca o crăpătură foarte mică.

I-am vârât lingurița printre buze cu blândețe, iar el m-a privit cu ochi înflăcărați, aproape mistuindu-mă. În cele din urmă, cu o privire plină de sarcasm, a înghițit.

– Ei bine, a fost chiar atât de rău?

– Da, s-a răstit el morocănos, dar eu încărcasem deja lingurița din nou. Preț de o clipă am crezut că avea să o rupă cu dinții. Cu puțină bunăvoință și multă răbdare, l-am convins să mănânce mai mult de jumătate.

La un moment dat, o picătură aurie i s-a revărsat pe la colțul buzelor, iar eu i-am luat-o fără să mă gândesc cu lingurița. Când a văzut că ochii îmi ardeau de tandrețe, n-a mai suportat.

– *Ajunge*, a șuierat el, smulgându-mi recipientul și lingurița. Le-a dat drumul pe noptieră și, înainte să apuc să protestez, și tava a sfârșit la fel.

– Of, haide, am șoptit eu cu voce slabă, aproape că...

M-a cuprins cu brațul pe după talie și m-a tras spre el.

Am încercat să nu mă prăbușesc peste el, dar a fost în zadar. M-a ținut tare, nelăsându-mă să mă ridic de pe el.

– Rigel, m-am bâlbâit eu, luată prin surprindere, ce faci?

Am încercat să mă retrag, dar m-a strâns aproape, apăsându-mă de corpul lui. Înainte să apuc să spun ceva, și-a apropiat buzele de urechea mea și a mârâit pe un ton ireverențios:

– Doar nu vrei să-mi refuzi un pic de... *cocoloșire*, nu-i așa?

M-am înflăcărat, în timp ce căldura emanată de pielea lui îmi amintea cât de dor îmi fusese de el. Am început să respir sacadat, iar Rigel și-a îngropat fața în gâtul meu și mi-a inhalat parfumul, cuprinzându-mă cu brațul. Am simțit cum plămâniile se dilată încet.

– Rigel, e un loc public, m-am bâlbâit eu, roșie la față.

– *Hâm...*

– Dacă intră cineva... Mi-a tras ușor cămașa din blugi, croindu-și drum cu degetele peste pielea taliei. M-a strâns în dreptul coastelor și mi-am ținut respirația.

– Rigel, m-am bâlbâit eu, n-aș vrea ca asistenta-șefă să se înfurie din nou...

Am tresărit și am făcut ochii mari, șocată, ducându-mi mâna sub față.

Tocmai mă mușcase de gât.

– *Rigel!*

Timpul nu a vindecat o singură rană.

Billie și Miki au fost cea mai mare ușurare a mea.

Ceea ce mi se întâmplase le făcuse să se gândească la cât de imprevizibilă era uneori viața și că timpul era insuficient ca să-l piardă cu neînțelegeri. Așa că se înfruntaseră în sfârșit și, chiar dacă nici una dintre ele nu mi-a povestit ce își spusese, am înțeles că furtuna trecuse.

Odată le-am văzut chiar venind la școală ținându-se de mână. M-am uitat la privirile lor limpezi și am înțeles că gestul acela era doar o confirmare a afecțiunii lor întremate.

Și totuși, când i-am cercetat chipul lui Miki, nu am descoperit pe el melancolie sau dezamăgire. Am înțeles că și pentru ea faptul că avea din nou alături o persoană atât de importantă depășea orice dorință a inimii.

Și probabil că relația lor nu avea să mai fie ca înainte, dar, privindu-le cum se țin de mână, am înțeles că și ele aveau să găsească încet-încet o modalitate de a rămâne aproape una de cealaltă.

Până la sfârșit.

Am ales o după-amiază în care le-am invitat acasă la mine ca să ne facem temele împreună. În ziua aceea, mi-am deschis inima ca o carte în fața lor.

Le-am povestit totul.

Despre momentul când îmi pierdusem părinții; despre clipa când mă treziseam la poarta unui institut, la cinci ani, singură și fără nimic. Le-am povestit cum zilele petrecute la Mormânt se

preschimbaseră în ani și despre directoare, despre paginile

pe care ni le rupsese, marcând pentru totdeauna povestea vieții noastre.

Și apoi le-am vorbit despre Rigel.

Le-am spus totul, fără să las nimic nezis: fiecare mușcătură și farsă, fiecare secret și cuvânt nespus; fiecare moment care ne apropiase și legase cu un fir mai puternic ca destinul.

Le-am spus povestea noastră și în clipa aceea am simțit că nu aș fi schimbat nici măcar o virgulă din ea.

Chiar dacă era atât de imperfectă și de distrusă, chiar dacă pentru mulți ar fi fost de neînțeles, era singura poveste pe care mi-o doream.

La spital lucrurile s-au îmbunătățit. Lui Rigel i-au scos bandajele și a început reabilitarea. Recuperarea totală a facultăților a generat destul de multe probleme și nici nu mai știu câte flori a trebuit să-i dăruiesc asistentei-șefe pentru diversele *discrepanțe* care au apărut pe parcurs.

Apoi mai era și problema adopției.

Deoarece Rigel nu mai era un membru al familiei Milligan, trebuia să se întoarcă la un institut, dar Anna a făcut tot posibilul să nu fie trimis departe. A dat multe telefoane, s-a dus în persoană la Centrul de Servicii Sociale și le-a explicat că, având în vedere boala de care suferea Rigel, dacă ar fi fost aproape de noi, ar fi putut păstra legătura cu noi și, prin urmare, și-ar fi putut menține seninătatea mintală care era crucială pentru starea lui.

De fapt, cu ajutorul medicului, Anna a atașat documente care evidențiau cât de tare afecta armonia lui psihologică manifestările crizelor. Un climat de pace, după cum se demonstrase, le atenua și rărea. Stresul și anxietatea, în schimb, doar le înrăutăteau.

În cele din urmă, spre surprinderea și ușurarea tuturor, s-a hotărât să fie transferat la Institutul Saint Joseph. Cel la care era și Adeline.

Saint Joseph era mult mai aproape ca Mormântul și se afla la doar câteva stații de autobuz distanță. Directorul era un bărbat scund și îndesat, iar Adeline m-a asigurat că, în

pofida caracterului lui morocănos, era o persoană bună. Uitându-mă în ochii ei sinceri, o parte din mine s-a simțit ușurată să știe că Rigel nu avea să fie singur.

În ceea ce privea școala, în schimb, Anna îi plătise deja școlarizarea pe tot anul, așa că avea să o termine odată cu mine.

În timp ce mă plimbam pe coridorul pustiu, în după-amiaza aceea târzie, zgomotul pașilor mei a răsunat din pereți așa cum făcuse de nenumărate ori. Și totuși mi-a fost greu să-mi imaginez că în ziua următoare nu aveam să mă mai întorc.

M-am oprit în fața aceluiași salon.

Patul era făcut, iar scaunul de lângă perete nu mai era. Noptiera era goală, fără flori care să ofere o pată de culoare în tot acel alb.

Sosise momentul să fie externat.

În fața pragului rezervei, i-am admirat profilul conturat în contralumină.

Afară era un apus vinețiu, încă mărgelat de la stropii de ploaie. Norii erau înflăcărați de un roșu aprins, iar lumina care strălucea în aer părea capabilă de orice.

Rigel era în picioare lângă fereastră. Părul negru îi încadra fața, iar umerii puternici îi ieșeau în evidență pe fundalul oferit de ferestre. Își ținea o mână în buzunar, într-un fel care-l făcea tragic de fermecător.

Mi-am luat o clipă ca să-l privesc în tăcere.

L-am revăzut de copil, cu fețișoara de îngerăș și ochii nespūs de negri.

L-am revăzut la șapte ani, cu genunchii juliți și panglicile mele în mână.

L-am revăzut la zece ani, cu o lumânare în față și privind în gol.

L-am revăzut la 12 ani, cu privirea precaută și bărbia plecată, iar apoi la 13, la 14 și la 15, cu frumusețea aceea fără scrupule ce părea să nu se oprească niciodată.

Rigel care nu se lăsa atins, care te reducea la tăcere cu inteligența lui, care își dădea capul pe spate și izbucnea

într-un răs lipsit de bucurie. Rigel care plescăia obraznic din limbă, care te înspăimânta doar dintr-o privire... Rigel care mă privea de la distanță, pe ascuns, cu ochi de băiat, dar inimă de lup.

Rigel, atât de neobișnuit, de distorsionat, de umbros și de fascinant.

L-am privit în întregime și nu mi-a venit să cred că era...

al meu.

Că în el, inima aceea de lup îmi purta în tăcere numele.

Nu aveam să-i mai dau drumul.

– Deci suntem gata, a auzit el.

Rigel și-a întors capul și a văzut-o pe Nica apropiindu-se cu mâinile la spate. Părul lung îi flutura încet și ochii aceia ca două puțuri de stele îi erau absolut strălucitori.

S-a apropiat de el, în dreptul ferestrei.

– Deci, Rigel? Te predai și promiți să nu mai fugi? l-a întrebat Nica. Mi te predai?

Rigel a privit-o pe sub gene.

– Dar tu mi te predai? a întrebat la rândul lui, cu voce răgușită și calmă. A privit-o profund și a șoptit: Mi te predai... așa cum sunt?

Nica a zâmbit ușor. L-a privit în felul acela care-i topea sufletul și i-a răspuns:

– Am făcut-o deja.

Și Rigel știa că era adevărat.

Fusese nevoie de mult timp ca să înțeleagă. Ca să accepte.

Fusese nevoie de toate acele rugăminți pe care i le făcuse.

Fusese nevoie de lacrimi. Și de urlete. Fusese nevoie să-l vadă plecând într-un loc în care ea nu putea ajunge.

Fusese nevoie de cuvintele pe care i le șoptise în ultima seară, ca să-l facă să priceapă o dată pentru totdeauna.

Preț de-o clipă s-a întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi decurs altfel. Dacă n-ar fi căzut de pe pod. El ar fi plecat ca s-o salveze de el însuși, iar Nica nu ar fi aflat niciodată că fiecare alegere pe care o făcuse Rigel în viață se învârtea în jurul unui singur scop.

Ea.

Poate că într-o zi, imposibil de știut când exact, s-ar fi regăsit.

Sau poate că nu. S-ar fi pierdut pentru totdeauna, iar el și-ar fi trăit viața imaginându-și-o crescând.

În schimb, ea era acolo, după săptămâni întregi de lacrimi în ochi.

Și privind-o în ochii aceia pe care-i purta în sine încă de copil, Rigel și-a auzit inima șoptindu-i:

Doar așa puteam să înțeleg.

Simțindu-te aproape de mine în fiecare zi.

Și ascultându-te cum plângi în fiecare noapte.

N-am crezut niciodată pe deplin că ai putea... să mă vrei. Iar acum că știi ce dezastru sunt, poți înțelege de ce.

Am crezut mereu că ai fi fost mai fericită dacă ți-aș fi dat drumul. Nu știu să fiu precum ceilalți, ar fi vrut să-i spună cu inima plină de disperare, nu am fost niciodată și nici nu voi fi vreodată.

Dar tu m-ai făcut să înțeleg... că mă înșelam.

Pentru că acum, că știi totul, știu că mă vezi cu adevărat așa cum sunt. Și, cu toate astea, nu vrei să mă schimbi. Cu toate astea, nu te temi. Cu toate astea, vrei doar... să rămâi cu mine.

Și la sfârșit, la sfârșitul tuturor acelor cuvinte nerostite, la sfârșitul tuturor celor întâmplare, Rigel a închis încet ochii și a șoptit doar...

– Mă predau.

Nica a zâmbit, tremurătoare și strălucitoare.

– Bine, a șoptit ea cu o emoție ce părea să-i rupă pieptul în bucăți. În privire părea a i se citi: „Vom avea timp să ne fuzionăm imperfecțiunile și să creăm ceva frumos din ele“.

Era atât de afurisit de irezistibilă, încât Rigel s-a întrebat cum de reușea să-și înfrâneze impulsul mistuitor de a o atinge. Înainte să apuce s-o facă, însă, Nica și-a întins brațele și i-a vârât sub nas lucrul pe care îl ținuse ascuns la spate.

Rigel a amuțit.

Era un trandafir negru. Cu multe frunze și tulpina ciuruită de spini.

Era precum cel pe care i-l dăruise el cu mult timp în urmă și pe care apoi aproape că-l făcuse bucăți într-un acces de angoasă.

– E... pentru mine?

– *Eu?* a zis Nica, ridicând jucăuș din sprânceană. *Să-ți dăruiesc ție o floare?*

Rigel și-a întors capul într-o parte, pregătit să se încrunte. Avea deja fruntea brăzdată, când, în schimb, s-a întâmplat un lucru într-un totul neașteptat.

O forță invizibilă l-a făcut să-și arcuiască buzele și, pentru prima oară, a simțit înfiripându-se în el ceva sincer și spontan.

Nu rânjetul cu care își masca durerea. Nu...

În reflexia din ochii ei a văzut un zâmbet nemilos de splendid.

Nica s-a uitat fix la el fără să respire. Ochii îi erau în continuare ușor strălucitori, doar că acum erau mari și uimiți cum nu-i mai văzuse niciodată.

Dacă ar fi putut, Rigel și-ar fi dorit să-i privească așa pentru totdeauna.

– Îmi place când zâmbești, a șoptit ea, zâmbind la rândul ei. Degetele îi tremurau acum și, văzând-o așa, îmbujorată și cu ochii emoționați, impulsul de a o atinge a devenit insuportabil.

Rigel și-a strecurat mâna în părul ei și a tras-o spre el.

A încercat să n-o rănească în timp ce a strâns-o tot mai tare până a ajuns în brațele lui.

Cerule mare, părul ei... parfumul ei... și ochii ei strălucitori care-l priveau mereu fără frică, așteptând, chiar și atunci când o strângea așa.

Era steaua lui.

S-a aplecat spre urechea ei, iar cu cealaltă mână a prins-o de cea cu care Nica ținea trandafirul.

În timp ce carul din el îi revendica buzele îmbietoare, Rigel s-a gândit că i-ar fi putut spune orice din tot ce ținuse mereu în sinea lui, chiar acolo și atunci.

Chiar la sfârșitul tuturor lucrurilor.

Că o iubise în fiecare zi, de când era doar o copilă.

Că o urâse pentru că el nu știa nici măcar ce era iubirea, după care se urâse pe sine din același motiv.

Că-i făcea bine într-un fel care aproape că-l *durea*, pentru că fiecare floare din el mușca și avea spini întocmai ca trandafirul pe care-l strângeau în mână.

Ar fi putut să-i spună atât de multe lucruri, toate la un loc acolo, la ureche.

Ar fi putut să-i șoptească „Te iubesc până în măduva oaselor.“

În schimb, în timp ce-și strângea degetele în părul ei, a ales să-i spună...

– Tu ești... făuritoarea *mea* de lacrimi.

Iar Nica, atât de dulce, de mică și de fragilă, a zâmbit. A zâmbit cu lacrimi și cu buzele.

Pentru că era de parcă i-ar fi spus...

Ești motivul pentru care pot să plâng și motivul pentru care sunt fericit.

Ești motivul pentru care sufletul meu este plin și simte, simte tot ce ar putea simți.

Ești motivul pentru care îndur orice durere, pentru că merită să pătrunzi în noapte ca să vezi stelele.

Ești toate aceste lucruri pentru mine și mult mai mult decât aș ști să exprim.

Mai mult decât ar putea pricepe cineva.

A sărutat-o, afundându-se în gura ei. I-a devorat buzele încet, lent, simțindu-le înnebunitor de moi și de dulci.

Nica i-a cuprins fața cu mâinile și, pentru prima oară, Rigel s-a gândit că exista ușurare în durerea aceea incredibilă pe care doar ea i-o putea provoca.

Pentru că petalele și spinii aceia aveau să facă mereu parte din el.

De la început până la sfârșit.

Și că nu era important dacă era vorba despre trandafirul pe care-l strângea în mână sau despre cel pe care-l purta în el.

La urma urmei, florile pe care ea i le dăruise erau la fel.

CAPITOLUL 35. O promisiune

Există trei lucruri invizibile extraordinar de puternice: muzica, parfumul și iubirea.

Soarele de iunie strălucea pe cer.

Aerul se simțea călduț și ușor pe piele, ca o petală de floare.

În curtea liceului, în zgomotul vesel al sutelor de voci, mulțimi de familii și elevi se aflau în plină celebrare.

Era ziua absolvirii.

Bunici mândri își îmbrățișau nepoții, părinții îi immortalizau cu mândrie, iar din difuzoarele școlii se auzea o muzică ușoară și delicată drept fundal pentru fiecare cuvânt rostit.

Părea una dintre acele zile imposibil de uitat, una dintre acele zile în care până și aerul avea ceva magic, diferit și special, capabil să-ți rămână în memorie pentru totdeauna.

– Zâmbiți!

Sclipirea unui bliț ni s-a reflectat în zâmbete. Anna mă ținea de braț, iar Norman pe după umeri, în timp ce eu țineam diploma în mâini, euforică. Toga mă atingea pe glezne, iar toca pătrată de pe cap îmi conferea mai degrabă un aer caraghios decât solemn.

– Asta a ieșit chiar bine! a spus Billie entuziasmată, pe un ton victorios, iar șnurul auriu al pălăriei a fluturat în aer.

– Ești o fotografă pricepută, a recunoscut Norman, timid și zâmbitor, poate din cauza numeroaselor fotografii pe care ni le făcuse deja.

Billie s-a entuziasmat și mai tare.

– Trebuie să facem una toți împreună! a spus ea cu exuberanță. Vreau să o agăț pe holul casei!

Ne-a zâmbit mai fericită ca niciodată. Ochii îi străluceau ca nestematele. S-a întors și a alergat mai încolo, spre locul în care se aflau Miki și părinții ei, împreună cu alți doi adulți.

Mama și tatăl lui Billie râdeau cu însuflețire și ieșeau în evidență în mulțime ca o pereche de papagali colorați: el purta

o cămașă cu model tropical, iar ea avea părul creț și o pereche de

cercei ceremoniali foarte țipători, un dar din partea unui trib amazonian îndepărtat. Când îmi făcuse cunoștință cu ei, îmi strânseseră mâna cu ambele mâini, entuziasmați, privindu-mă cu aceeași înflăcărare pe care o văzusem de atâtea ori în ochii prietenei mele.

Îmi plăcea foarte mult de ei.

Știam cât de important era pentru Billie să fie prezenți în ziua aceea, dar când am văzut afecțiunea pe care o nutreau față de ea, am înțeles că n-ar fi ratat-o pentru nimic în lume.

Acum se aflau în mijlocul unei povești animate care, judecând după gesturile lor, părea a fi o goană a maimuțelor. Părinții lui Miki, impecabili și calmi de parcă ar fi fost de viță regală, îi ascultau zâbind ușor, ținându-și ușor mâinile pe umerii fiicei lor.

Totul era bine.

Era lumină în viața mea.

Și era o zi foarte fericită pentru mine, un moment de bucurie pură. Preț de o fracțiune de secundă, gândurile mi-au zburat într-o mică măsură la mama și tata.

Mi-aș fi dorit să fie acolo...

Mi-aș fi dorit să mă vadă.

În amintirile mele, ei erau cel mai de preț detaliu. Îi vedeam din spate: eu oprindu-mă să privesc fiecare lucru, ei chemându-mă din față. Pe tata îl vedeam cel mai neclar, o siluetă care se înceteșase cu timpul, dar pe mama mi-o aminteam ca pe o lumină care nu se uită.

Eu rămâneam în urmă, curioasă în privința lumii încă de mic copil, iar ea, înfășurată în lumina fadă a zilei, se

întorcea mereu după mine.

Privea spre mine, zâmbitoare, și vedeam printre razele soarelui mâna pe care mi-o întindea.

„Nica?” spunea doar. Avea cea mai blândă voce din lume. „Vino!”

Cineva m-a atins pe față.

M-am întors și l-am văzut pe Norman aranjându-mi cu grijă șnurul pălăriei. L-am privit în ochi, iar el mi-a zâmbit ușor. Grija din gestul lui mi-a ușurat inima.

– Au ajuns!

Un cor de voci entuziasmate a răsunat în jurul nostru. Unii s-au întors. Printre persoane, diverse perechi de fete și băieți au înaintat pe gazon, cu coșuri mari la subraț.

– Pentru ce sunt? a întrebat Anna, încercând să vadă.

– Pentru a-i saluta pe absolvenți, am răspuns eu, zâmbind ușor. Am crezut că n-o vor face, dar...

Știam că în anii anteriori pregătiseră un mic spectacol, dar de data asta lucrurile se derulasera diferit. Același comitet însărcinat cu pregătirile pentru Ziua Grădinilor se gândise la un lucru deopotrivă caraghios și festiv.

Pălăriile noastre au început să fie înlocuite cu coronițe de flori: crini albi pentru fete, iar pentru băieți frunze de un verde crud frumos împodobite cu boabe mici de culoarea miezului nopții.

Era categoric o alegere neobișnuită, aproape stranie chiar, dar am zâmbit cu toții când i-am văzut pe tineri perindându-se mândri cu flori și boabe pe cap.

Anna și-a dus mâna la piept și a râs.

Nici n-am apucat să mă mișc, că cineva mi-a smuls toca de pe cap și mi-a pus o coroniță de flori în loc. M-am întors și am văzut-o pe Billie chicotind veselă, apoi întorcându-se spre Miki, care a scuipat o șuviță de păr negru de sub coroana ei de crini și și-a ridicat capul, gata să o străfulgere cu privirea.

A apucat o coroniță dintr-un coș, fără să se-ntoarcă măcar, atacând-o pe Billie cu privirea în flăcări.

– Dacă te prind... a amenințat-o ea, fluturând-o ca pe o armă contondentă.

A fost în zadar să încerc să intervin. Le-am privit în timp ce Miki a urmărit-o, după care i-a apăsat coronița de flori pe cap de parcă ar fi încercat s-o facă praf.

Le-am aruncat o privire plină de viață Annei și lui Norman, după care, plină de energie, am apucat o coroană pentru băieți și mi-am croit drum printre persoane.

M-am mișcat prin mușuroiul acela de fețe fericite, în timp ce mirosul florilor începea să se răspândească în aer. M-am oprit când l-am găsit pe cel pe care-l căutam. Nu foarte departe, un tânăr fascinant conversa cu directoarea. Împreună cu ei erau alte două persoane, un bărbat și o femeie, care eram convinsă că vorbeau cu el despre viitorul lui.

Rigel stătea cu spatele la mine. Toga îi era descheiată, pălăria pătrată la subraț și mâna în buzunar, lăsând să se întrezărească pantalonii cu croi elegant.

M-am apropiat cu precauție, nevrând să întrerup un moment important, dar chiar atunci bărbatul și femeia au încuviințat din cap și i-au strâns mâna. Directoarea a dat din cap și apoi i-a invitat să o urmeze. S-au îndepărtat împreună, iar eu am hotărât să alerg până la el.

M-am oprit în spatele lui și mi-am dres glasul, ca să-i captez atenția.

Rigel s-a întors. Și-a ațintit privirea asupra mea, dar când mi-a văzut expresia ștregărească, a spus cu un oarecare disconfort în voce:

– Gata cu pozele!

Drept răspuns, i-am întins coroana, euforică. Și-a plecat privirea, uitându-se la ea și a ridicat din sprânceană.

– Glumești, a spus el sec, dar am auzit o urmă de nesiguranță în tonul lui, de parcă ar fi învățat în timp că vorbeam serios.

– Vrei s-o porți? l-am întrebat eu.

– Mi-e foarte bine și fără ea, a spus el pe un ton tăios, cu atitudinea aceea acră adorabilă.

Dar începeam să-l înțeleg.

– Haide, l-am îndemnat eu, apropiindu-mă de el zâmbind. Toți poartă coronițe...

– Nu...

L-am întrerupt înainte să apuce să mă contrazică. Am sărit ușor, întinzând brațele, și i-am așezat-o pe cap. Câteva boabe s-au desprins și i-au ricoșat din piept: Rigel a clipit, crispat, de

parcă nu și-ar fi dat seama că tocmai ce-i așezasem o coroană

de flori pe cap. Însă înainte să apuce să reacționeze, l-am luat de bărbie, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe maxilar.

S-a încruntat, iar eu i-am zâmbit angelic.

– Îți stă foarte bine, am spus eu, legănându-mă ușor, în timp ce i-am căutat mâna și mi-am întrepătruns degetele cu ale lui. Rigel și-a dat seama că încercam să-l îmbenez și mi s-a strâns inima când mi s-a părut că l-am văzut zâmbind din colțul gurii.

Cu inima bătându-mi mai repede, aș fi vrut să-i spun: „Poți zâmbi, serios că poți zâmbi, nu se va întâmpla nimic...”

– Nu mai spune!

Ne-a împins lent mâinile împreunate la spatele meu și m-a tras spre el. M-a prins cu încheietura mâinii la spate și s-a uitat la mine pe sub gene.

Coronița chiar că-i venea bine: părea un prinț al pădurilor.

– Mulțumită? a murmurat el.

Am încuviințat din cap, radiantă, iar o petală de crin mi-a pendulat între ochi. Mi-a privit expresia când l-am atins ușor pe obraz cu cealaltă mână.

– Am visat la ziua aceasta. Mi-am trecut privirea languroasă peste chipul lui. Am visat să te văd aici. Să te văd luându-ți diploma odată cu mine.

Privirea i s-a adâncit când a auzit blândețea din vocea mea. Știa că mă refeream la perioada în care crezusem că aveam să-l pierd. A tăcut, lăsându-mă să-l ating, și și-a plecat ochii spre buzele mele.

– Ce se va întâmpla acum?

– Orice vrem, am răspuns cu blândețe, pentru că nu mă mai temeam. Acesta e doar începutul.

Am închis ochii, îmbătându-mă de apropierea lui, și mi-am așezat capul în scobitura gâtului lui. M-am lăsat învăluită de căldura lui și mi-am dorit să simtă bucuria care îmi zguduia inima.

Eram plină de viață și eram fericită. Fericită să-l văd acolo, cu coronița pe cap, fericită să-i fiu alături la începutul unei călătorii noi și frumoase.

Eram pregătită.

– Hei!

Billie a fluturat aparatul de fotografiat.

– Trebuie să facem poza cu noi toți!

Din fericire, din cauza distanței nu a auzit comentariul deloc drăguț al lui Rigel. Ni s-au alăturat și alții și, după un număr nesfârșit de fotografii, am continuat serbarea.

La sfârșitul zilei, curtea era plină de petale și bobite împrăștiate ici și colo. L-am salutat pe Rigel când a trebuit să plece, probabil pentru a continua conversația cu directoarea, și am rămas doar noi în curte.

Fusese o zi de neuitat.

Am simțit pe cineva mângâindu-mă ușor pe păr.

Era Anna. Cu gesturi atente, mi-a aranjat un crin pe frunte și s-a uitat la mine cu blândețe.

– Sunt atât de mândră de tine, mi-a mărturisit ea cu o afecțiune care mi-a rămas întipărită în memorie. Nu mi-am putut lua ochii de la ea când am auzit cuvintele acelea rostite din inimă și cu sinceritate.

Voiam să o întreb ceva. Voiam să o fac de ceva vreme, de fapt, dar nu îmi găsisem niciodată curajul necesar. În clipa aceea, stând în fața ei, am înțeles că nu mai voiam să aștept.

– Anna, am șoptit eu, aș vrea să mergem să-l vedem pe Alan.

Am spus-o pe un ton blând, dar hotărât. I-am simțit mâna oprindu-se în părul meu.

– Aș fi vrut să te rog mai devreme, am recunoscut eu, alegându-mi cu grijă cuvintele, dar nu mi s-a părut niciodată momentul potrivit. Nici măcar nu știam dacă ar fi fost drept să-ți cer asta. Dar mi-ar plăcea... Mult. M-am uitat la ea cu ochi blânzi și limpezi, privind-o drept în ochi. Crezi că l-am putea vizita?

Am întrezărit pe chipul ei un sentiment pe care nu-l mai văzusem până atunci.

Mă temusem mereu să nu fiu intruzivă, neadecvată și lipsită de delicatete. Mă temusem să nu fiu prea mult, pentru că afecțiunea era un dar pe care-l privisem mereu de departe.

Abia cu timpul am înțeles că în dragoste nu există intruziune, ci doar împărtășire.

Anna și-a plecat capul și în privirea ei am văzut un răspuns care nu necesita cuvinte.

Am mers chiar în după-amiaza aceea.

Purtam în continuare coroana de crini pe cap.

Era târziu și lumina apusului scâldea marmura albă. Nu era nimeni în cimitir. Liniștea zăbovea printre epitafuri, contopindu-se cu aerul călduț și parfumat de la începutul verii.

Alan se afla în spatele cimitirului, la umbra unui mesteacăn.

Când am ajuns acolo, am observat că cineva îi adusese flori: erau proaspete, pline, probabil că nu aveau mai mult de-o zi.

– Asia, a murmurat Anna cu un zâmbet dulce-amărui.

Pe piatră nu era nici urmă de mușchi: am bănuț că trecea des pe acolo, ca să se asigure că era mereu îngrijită și curată.

Norman s-a aplecat și a așezat un buchet de flori albastre pe iarba ce creștea în fața pietrei funerare. I-a luat foarte mult timp să aranjeze hârtia, să se asigure că nu se șifona, că era perfectă în fiecare pliu și colțișor.

Când s-a îndreptat din nou, Anna s-a apropiat de el și l-a atins ușor pe umăr. Și-a rezemat capul de al lui, în timp ce eu priveam mormântul lui Alan, iar vântul a rămas singurul zgomot care se mai auzea în jurul nostru.

Aș fi vrut să-i spun atât de multe lucruri.

Să-i vorbesc despre mine, despre el, despre ce fel de persoană era, să-i mărturisesc că, deși nu-i auzisem niciodată vocea, într-un mod imposibil, ciudat și nedefinit, îl simțeam aproape de mine.

Aș fi vrut să umplu tăcerea aceea, să-i dăruiesc la rândul meu ceva, însă ceva ce nu reușeam să exprim în cuvinte, pentru că prezența mea implica absența lui.

Aș fi vrut să găsec o modalitate de a-i vorbi din inimă, dar când Anna și Norman s-au întors, în tăcerea care ne învăluia, eram tot acolo, nemișcată în fața lui.

I-am auzit punându-se în mișcare cu pași lenți, călcând pe pietricelele pavajului.

Nu m-am mișcat: am privit în continuare la inscripția sculptată în marmură, fără să văd altceva.

Mi-am ridicat lent brațele și mi-am luat coroana de flori de pe cap. Am îngenuncheat în fața lui și am așezat-o sub numele lui, ținând-o preț de-o clipă cu degetele-mi pline de plasturi.

– Voi avea grijă de ei, am șoptit eu, dând glas inimii mele. Voi încerca să mă ridic la înălțimea a două persoane extraordinare. Îți promit!

Vântul a adus cu el parfumul florilor din apropiere. M-am ridicat, în timp ce părul desfăcut îmi dănțuia în jurul capului. Promisiunea aceea mi-a pătruns până în adâncul sufletului. Aveam să mă țin de ea cu toată ființa mea, în fiecare zi, cât de mult posibil.

Pentru totdeauna.

– Nica? mi-am auzit numele.

M-am întors. Razele calde ale soarelui scăldau totul în jur. Norman și Anna mă așteptau pe cărare. Anna mi-a zâmbit, învăluită în lumină. Apoi mi-a întins mâna.

Și am auzit, în adâncul inimii, cea mai dulce voce din lume șoptindu-mi:

– *Vino!*

CAPITOLUL 36. Un nou început

Orice sfârșit este începutul a ceva excepțional.

Trei ani mai târziu

O căldură plăcută intra prin fereastra deschisă.

Din cartierul liniștit se auzea foșnetul frunzelor și ciripitul primăvărativ al păsărilor.

– Deci... Leptospiroza este o infecție care prezintă simptome bifazice... am spus eu, ronțâind concentrată pixul. Mi-am umezit buzele și apoi am notat informațiile pe foaie, finalizând lucrarea pe care trebuia să o predau până săptămâna viitoare.

Klaus moțâia printre picioarele mele încrucișate. L-am mângâiat distrată, răsfoind volumul de boli infecțioase pentru a consulta anexele.

Eram în anul al treilea la Facultatea de Medicină Veterinară, un curs universitar pe care îl alesesem cu inima și cu tot sufletul. Toate materiile mi se păreau fascinante, dar era totuși un parcurs solicitant și, chiar dacă era o zi specială, cu siguranță nu mă puteam sustrage de la învățat...

– Nica! Au ajuns!

O voce m-a strigat de la parter și mi-am ridicat brusc capul. Am zâmbit ușor și am aruncat imediat pixul pe pat.

– Vin!

Euforia mea a fost atât de stridentă, încât Klaus s-a trezit indignat. S-a ridicat de pe picioarele mele și a sărit, nervos, chiar în clipa în care am făcut și eu același lucru.

Am fugit spre ușa camerei mele, dar m-am oprit în ultimul moment în fața oglinzii.

Mi-am dat seama de cum arătam, așa că mi-am aranjat tricoul cu dungi mulat și mi-am curățat părul de pisică de

pe blugi.

Păream ușor răvășită, dar nu am dat importanță. Mi-am văzut în schimb ochii și oglinda a reflectat chipul proaspăt și luminos al unei tinere femei.

Fața mea nu mai era portretul acela slab și cenușiu care, cu ani în urmă, trecuse pragul acelei case pentru prima dată.

Din oglindă mă privea o fată cu ten rozaliu și sănătos, cu pistruii evidențiați de soare și cu fața slabă, dar plină. Încheieturi subțiri, fără oase la vedere, și o privire luminoasă care reflecta un suflet plin de lumină. Rotunjimi mai dulci și pronunțate completau ceea ce era acum într-un tot corpul unei tinere de 21 de ani.

Oh, da'... 21 împliniți de curând...

Am zâmbit, suflând smocul de păr slobod care îmi cădea pe frunte, după care am ieșit degrabă din cameră.

Pe degete îmi străluceau doar trei plasturi colorați. I-am privit cu entuziasm, dându-mi seama că numărul lor se redusese treptat odată cu trecerea anilor.

Cine știe, poate că într-o zi nu aveam să mai am nevoie de ei... Îmi voi fi privit atunci mâinile goale știind că toate culorile se aflau în mine. Am zâmbit iarăși, *în sinea mea*.

Pe coridor am dat peste Klaus, încă supărat pentru mai înainte, și l-am ciupit în trecere de dos.

A tresărit revoltat, iar eu am profitat de faptul că era încă pe jumătate adormit și am luat-o la fugă. Deja avea 13 ani și petrecea mai mult timp dormind decât făcând altceva, dar era încă destul de energic și alerga ca un titirez.

Am râs în timp ce mă urmărea în jos pe scări, iar în clipa aceea de euforie desăvârșită, gândul mi-a zburat preț de-o clipă la *el*.

Când avea să mă sune? Chiar nu găsisese încă un moment în care să-mi scrie?

Am ajuns la parter și am luat-o rapid într-o parte. Klaus, în schimb, a alergat drept înainte, fără să reușească să mă apuce

la timp. Am intrat în sufragerie zâmbind.

– Iată-mă, am spus eu, auzindu-l cum mieuna a răzbunare în depărtare.

Anna s-a întors spre mine și mi-a zâmbit. Era splendidă și radiantă: îmbrăcată cu o cămașă de bumbac cu volănașe și pantaloni albaștri ca noaptea, părea visul luminos pe care mi-l dorisem atât de mult în copilărie.

Și nu era singurul...

Încăperea era o explozie de garoafe. Aerul deborda de un parfum dulceag care mi-a invadat nările. M-am dus spre ea, atentă la vasele de pe jos, iar ea mi-a dat o floare în timp ce am pășit peste un buchet roșiatic. Am apucat floarea și, aruncându-ne o privire cu înțeles, ne-am vârât amândouă nasul în corolă.

– Pâine!

– Rufe spălate și...

– Hârtie nouă!

– Coajă de măr... Ba nu, mai degrabă... ghimbir...

– Miroase fără îndoială a pâine. Pâine proaspăt scoasă din cuptor!

– Nu am auzit niciodată de o floare care să miroasă a pâine!

Ca de fiecare dată, n-am reușit să nu râd. Mi-am vârât nasul în garoafă și am râs copios, iar ea a făcut la fel.

Avea să fie mereu jocul nostru.

Chiar dacă în tot acel timp se schimbaseră atât de multe lucruri, eu și Anna... aveam să ne privim mereu așa.

După succesul din anii aceia, afacerile crescuseră atât de mult, încât nu doar că își mărise cu mult magazinul, ba chiar deschisese alte două. Unul funcționa deja de câțiva ani, iar altul era aproape gata și, chiar dacă avea deja exclusivitate în ce privea aranjamentele florale din tot orașul, comenzile continuau să sosească.

În salon aveam acum un televizor de ultimă generație, iar canapelele erau noi-nouțe. Camerele erau toate zugrăvite de sus până jos, iar pe aleea îngrijită din fața casei era parcată o frumoasă mașină roșie. Dar rămăsese

în continuare casa noastră și nu aș fi schimbat-o pentru nimic în lume.

Îmi plăcea așa cum era, cu tapet pe pereți și cu scările ei înguste, cu parchetul neted acolo unde aluneca Klaus și cu oalele din aramă care luceau în lumina bucătăriei.

Și Anna, în pofida hainelor sofisticate și a agrafei de argint elegante care îi lucea acum în păr, avea aceiași ochi pe care îi văzusem la piciorul scărilor în dimineața aceea la Mormânt.

Devenise mama mea adoptivă.

După un an de plasament temporar, ea și Norman au confirmat adopția și am devenit o familie.

Acum eram Nica Milligan.

Și, chiar dacă la început mă speriasse ideea de a-mi schimba numele de familie, odată cu trecerea timpului am fost convinsă că făcusem alegerea corectă. Nimic nu era mai frumos decât să-mi citesc numele și să văd legătura dintre cele patru persoane care mă iubiseră ca pe o fiică.

– Mai bine le fac să dispară înainte de diseară sau n-o să avem unde să luăm cina, a constatat Anna liniștită.

– Putem mânca și așa. Lui Adeline și lui Carl nu le-ar displăcea... Am învărtit garoafa în mână și am întrebat-o îngrijorată: Crezi că o va cere de soție ? Știu că poate e puțin cam devreme, dar el are 28 de ani și, de fiecare dată când încerc s-o întreb pe Adeline, se înroșește ceva de groază și își ascunde zâmbetul în mâini...

– Fata aia nu ne spune adevărul, a zis ea printre râsete, învărtind tulpina între degete.

Am auzit sunetul de apel al unui celular. Mi-am îndreptat

gâtul și m-am întors rapid, părul fluturându-mi.

El e!

I-am mormăit Annei că trebuia să răspund și am șters-o rapid din cameră. Eram convinsă că trebuia să urc în cameră, dar direcția din care se auzea sunetul m-a făcut să bănuiesc că-l uitasem afară. Să iau o gustare în aer liber, cu

picioarele goale la soare și parfumul de aer curat în nări, devenise deja un obicei la care nu puteam renunța.

M-am repezit pe verandă, dar mai că nu m-am ciocnit de cineva.

– Ah, Nica, fii atentă!

– Scuze, Norman, am spus eu, încercând să-mi duc la spate părul care îmi căzuse peste față.

Mi-a întins telefonul pe care-l lăsasem pe masa de fier forjat și fața mi s-a relaxat, radiantă.

– Mulțumesc.

Mi-a zâmbit, apoi și-a întins gâtul și mi-a dat un pupic pe obraz. Fusese mereu ușor stângaci, dar era unul dintre lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la felul lui blând de a fi.

– La mulți ani încă o dată, mi-a spus el, cu șapca de lucru pe cap. Ne vedem diseară?

– Desigur. Mi-am dus brațele la spate și m-am legănat, fericită, mișcându-mi degetele de la picioare. Te așteptăm să ajungi devreme. Și, te rog, ai milă de bieții șoricei...

– Nu sunt șoricei, e un alt cuib de viespi...

– Păi, și ele au motive să existe, am răspuns eu sincer, înclinându-mi capul. Nu crezi?

– Explică-i asta doamnei Finch, mi-a răspuns Norman, privindu-mă cu expresia aceea elocventă, de parcă aș fi fost o mică ștregăriță.

Întotdeauna am avut păreri diferite despre munca lui și nu pierdeam ocazia să-i injectez puțin din modul meu de a gândi. Cu câțiva ani în urmă nici nu mi-ar fi trecut prin cap, dar pe măsură ce am crescut, am înțeles mai bine cum funcționează lucrurile, mi-am întărit certitudinile și am învățat să nu mă mai tem de judecata familiei mele.

Mi-am înclinat capul și l-am salutat, după care am întors neliniștită celularul.

Nu, nu era el.

Era Billie.

Un strop de deziluzie mi-a afectat inima. Nimic nu-mi plăcea mai mult decât să vorbesc cu prietenele mele, totuși

n-am reușit să-mi reprim disconfortul pe care l-am simțit când am văzut că pe ecran nu apărea scris numele lui.

Să fi uitat oare?

Nu putea să fi uitat o zi atât de importantă, nu-i așa?

Mi-am înghițit amărăciunea și m-am grăbit să răspund:

– Alo?

– La mulți ani! mi-a răsunat în ureche, făcându-mă să mă clatin.

– Billie! am râs eu, confuză. Deja mi-ai urat la mulți ani. Am vorbit azi-dimineață!

– Ai deschis cadoul de la noi? m-a întrebat ea foarte curioasă, referindu-se la pachetul pe care ea și Miki mi-l trimiseseră.

– O, da, am răspuns eu, plimbându-mă pe verandă. Și sunteți... nebune!

– Deci îți place?

– Foarte mult, am șoptit eu cu sinceritate. Dar nu trebuia. Cine știe cât v-a costat!

– I-am cerut sfatul tatălui meu, mi-a spus ea entuziasmată, ignorându-mă. Spune că e printre cele mai bune de pe piață. Face niște instantanee superbe și trebuie să vezi ce culori calitative are! Ai încercat-o deja? Ți-am pus și câteva filme, le-ai văzut?

– Da, am făcut deja una, am spus eu și am scos o fotografie din buzunarul blugilor, privind-o cu tandrețe. Anna și Norman zâmbeau îmbrățișați în sufrageria noastră. A ieșit bine, am șoptit eu fericită. Serios... Mulțumesc.

– N-ai de ce! a spus ea, bucuroasă. Nu împlinești 21 de ani în fiecare zi! E un reper important... Aproape mai ceva decât să devii majoră! Era nevoie de un cadou așa cum trebuie... Rămâne valabil pentru diseară? E confirmat? Venim la tine la cină?

– Da, Sarah a zis că aduce tortul, iar Miki, vinul.

– Să sperăm că Miki se va dezgheța puțin, mi-a mărturisit ea cu speranță. Măcar în seara asta... Știi, Vincent încearcă să-i placă cu orice preț, dar, ei bine, Miki e Miki...

Am oftat înțelegătoare.

Mi-am amintit de când eram fetițe. Momentul acela după accident fusese într-un fel un nou început pentru toți.

Nu a fost ușor la început. Billie era geloasă pe orice făcea Miki fără ea. Comportamentul ei m-a nedumerit și pe mine și m-am gândit de mai multe ori că poate partea ei mai intimă și mai iubitoare avea să o schimbe din nou în cele din urmă. Înțelesesem curând că nu era așa.

Miki era o parte fundamentală din viața ei și, în timp, Billie dobândise maturitatea necesară ca să înțeleagă că dacă se dădea puțin laoparte nu însemna că o pierdea. Înțelesese că nu o putea sufoca cu afecțiunea pe care i-o purta, iar când Sarah intrase în viața lui Miki, s-a străduit mai tare ca toți ceilalți să o facă să se simtă în largul ei.

Miki o cunoscuse pe Sarah la un concert al celor de la Iron Maiden, cu doi ani în urmă. Când se cuplaseră, tatălui ei îi căzuse fața când își dăduse seama că toate acele avertizări de a nu lăsa *bărbați* să intre în casă fuseseră cam inutile.

– Vincent e băiat bun, am încercat să o asigur. Miki are doar nevoie de timp. Știi cum e ea...

– Da, a murmurat ea de cealaltă parte.

Vincent era iubitul lui Billie deja de câteva luni bune. Era un tip spontan și stângaci, care mi-ar fi amintit de Norman când era tânăr dacă l-aș fi cunoscut în tinerețea lui.

Știa cât de solidă era relația ei cu Miki și încerca mereu să o implice: îi lăsa întotdeauna cel mai bun loc la masă și încerca

în toate modurile să o amuze cu glumele lui, poate căutând un fel de acceptare pentru care ea însă îl făcea să muncească din greu.

Miki nu se pricepuse niciodată la a-și face prieteni noi. Iar Vincent... Ei bine, nu era un prieten, ci iubitul lui Billie. Și, chiar dacă locul acela special din inima ei îi aparținea acum doar lui Sarah, poate că, din cauza unui fel de protecție naturală în ce o privea pe prietena ei cea mai

bună, Miki nu renunțase încă la defensivă.

Relația lor fusese întotdeauna foarte exclusivistă. Poate tocmai de aceea era atât de complicat.

– Dă-i timp! Ai să vezi că în seara asta va fi bine.

– Doar că... Aș vrea ca el să-i placă, atâta tot, a spus ea oftând. Îmi pasă mult de asta... E important pentru mine să știu că cei pe care-i iubesc îl apreciază, a murmurat ea, iar eu am mijit ochii, înțelegând-o. Din punctul ăsta de vedere semănam foarte mult.

– Sunt sigură că îl place. Doar că are nevoie de timp ca să o arate. Iar Sarah îl adoră pe Vincent. O să reușească s-o îmbuneze, ai să vezi. Nu te îngrijora!

Billie a oftat din nou, dar de data asta eram sigură că zâmbea.

– Să sperăm că vinul își va face efectul, a spus ea, iar eu mi-am ascuns un zâmbet.

Am mai sporovăit puțin și apoi am salutat-o, promițând că aveam să ne auzim mai târziu, ca să ne punem de acord asupra orei.

Când am închis telefonul, sentimentul acela ușor de dezamăgire era tot acolo. Mă durea puțin inima, de parcă m-ar fi împuns cineva cu un ac.

Era o zi specială și, chiar dacă încă din copilărie nu mai avusesem așteptări, lucrurile se schimbaseră între timp. Crescusem amândoi și n-am putut să nu mă gândesc că nimeni nu m-ar fi învinovățit pentru că îmi doream să-mi ureze la mulți ani în ziua în care împlineam 21 de ani.

Voiam doar să-i aud vocea mângâindu-mi urechile și să-i văd ochii negri în care îmi lăsasem inima. *Îl voiam acolo*, din toate punctele de vedere, și, chiar dacă eu îi spuseseam prima că aveam un examen de dat, nu reușeam să mă resemnez cu ideea că tocmai în ziua aceea eram departe unul de celălalt.

Că tocmai în ziua aceea nu mă sunase.

Că tocmai în ziua aceea fusese ocupat cu cine știe ce obligație universitară.

Având în vedere notele excelente cu care terminase liceul, Rigel obținuse o bursă de studiu promițătoare în cadrul Universității de Stat din Alabama.

Crezusem mereu că avea să se orienteze spre materii mai... filosofice sau literare, dată fiind cultura nelimitată pe care o dezvoltase în acest sens. Dar Rigel alesese să studieze ingineria. Și dintre toate domeniile disponibile, se hotărâse la cel aerospațial.

Era unul dintre cele mai dificile și mai complexe cursuri universitare cu care să-și continue studiile și mulți studenți renunțau înainte să termine primul an, dar încă de la terminarea liceului mi-am dat seama că universul îl fascina într-un fel.

În spital nu făcuse altceva decât să citească cărți despre mecanica corpurilor cerești și, cu cât îi aduceam mai multe manuale despre cinematica stelelor, cu atât părea mai predispus să renunțe la somn și să-și petreacă noaptea înțelegând legi și teorii.

Sinceră să fiu, n-aș fi crezut vreodată că spațiul l-ar fi interesat atât de mult. Probabil din cauza legăturii controversate pe care a avut-o întotdeauna cu numele lui și cu tot ceea ce însemna pentru el solitudinea stelelor. Dar poate, într-un fel, constelațiile și galaxiile îi pătrunseseră atât de mult în suflet, încât dorința de a le înțelege secretele se transformase într-un interes profund și nemărginit, până devenise o alegere.

Ne e frică doar de ceea ce nu cunoaștem, am citit o dată. Și Rigel alesese să nu se mai lase dominat de ceea ce-l marcuse,

ci mai degrabă să-l studieze până avea să-l înțeleagă, să-l disece și să și-l însușească. Poate că stelele fuseseră scrise dintotdeauna în viața lui, încă de când vegheaseră asupra lui, în noaptea aceea, învelit într-un coș în fața porții Mormântului.

Profesorii îi spuneau întruna cât de scriitor era și că în mod cert avea să facă carieră.

Totuși, oricât m-aș fi bucurat, cursurile pe care le alesese îi ocupau și mai mult timp decât îmi ocupau mie ale mele. Și, de parcă n-ar fi fost de ajuns, încă din primul an Rigel începuse

să profite de cunoștințele lui dând meditații.

Era absurd câți studenți deveneau disperați să promoveze examenele. Mai ales într-o facultate atât de dificilă ca aceea. Unii dintre ei îi ofereau sume exorbitante ca să-i ajute, iar alții aveau nevoie să treacă de ultimul obstacol ca să-și ia licența și păreau dispuși să facă orice.

De aceea nu-l văzusem aproape deloc în ultimul timp. Era ocupat cu lucrările ce trebuiau predate, iar meditațiile îi ocupau o mare parte din timp, de parcă ar fi avut un scop precis pentru el. Rigel nu era cu siguranță o persoană care să se dea peste cap ca să-i ajute pe alții. Dacă o făcea, exista un motiv. Înțelesesem că avea nevoie de banii aceia pentru ceva anume, pentru că nu-i cheltuia cu mână largă, cum ar fi făcut oricine altcineva.

Era un mister pe care nu voise să mi-l clarifice.

Deși timpul trecea, încă ținea secrete față de mine. Când mi-am dat seama de asta, emoția aceea înțepătoare care mă încerca n-a făcut decât să se amplifice.

Celularul m-a trezit din nou la realitate.

De data asta era un mesaj.

Un mesaj de la *el*...

Inima mi-a bătut cu putere, dar când l-am deschis, am rămas șocată să văd că nu era ceea ce sperasem.

Îmi trimisese o adresă.

Sub adresă scrisese doar: „Vino aici!“

M-am uitat fix la mesaj, așteptându-mă să găsesc și altceva, poate o urare, un la mulți ani, ceva, dar am fost din nou dezamăgită. Nu era nimic de genul ăla.

Am recitit adresa pe care mi-o trimisese, dar nu am recunoscut-o. Am intuit că era în centru, dar strada nu-mi spunea nimic în plus. Mesajul acela nu avea nimic special, nimic diferit.

Cu un strop de dezamăgire în inimă, mi-am plecat privirea și m-am întors în casă.

O jumătate de oră mai târziu, ajunsesem deja la destinație. Am privit în jur, căutându-l, și când mi-am dat seama că nu era acolo, am presupus că încă nu ajunsesese. I-am scris rapid, informându-l că eram acolo.

Ecranul celularului s-a aprins din nou brusc. Solicitarea pentru un apel video ilumina intermitent ecranul. Doi ochi verzi străluceau în imaginea de profil și am ridicat celularul înainte de a accepta.

– Will, l-am salutat eu, încadrându-mi fața.

Un băiat cu păr castaniu m-a salutat la rândul lui cu entuziasm.

– La mulți ani, *ochi de argint!*

Am zâmbit ușor și am clătinat din cap, stingherită.

– Mulțumesc...

– Deci? Cum te simți acum că ai crescut?

– Mereu am de învățat ceva, am răspuns eu în glumă. Încă mai am de terminat lucrarea la boli infecțioase. Tu cum stai cu ea?

– Am început, dar... Haide, nu vreau să vorbesc despre asta.

Will era și el student la Medicină veterinară. Deoarece frecventam aceleași cursuri, ni se întâmplase de mai multe ori să discutăm despre anumite materii sau să facem schimb de informații despre examenele pentru care trebuia să ne pregătim. Era un tip neîngrijit, cu ochi verzi vibranți și un fizic athletic, iar în ultima vreme îmi ținea mereu loc lângă el, în rândul al treilea, chiar dacă nu-i ceream asta.

Am pălăvrăgit despre diverse și zâmbetul lui strălucitor m-a urmat în timp ce mă plimbam pe trotuar, în soarele de după-amiază.

– Mă face să mă agit. Laboratorul, vreau să spun... Aș vrea să mă pricep, dar folosirea bisturiului are... mereu un anumit efect asupra mea. Știu că în asta va consta munca

noastră, că o să facem bine, dar nu sunt făcută pentru asta...

– Ba te pricepi de minune. Ești mult mai dedicată decât mulți alții. Te-ai străduit un an întreg ca să-ți faci curaj. Și grija cu care o faci... e nebunie curată. Trebuie să-ți amintesc că profesorul te-a dat exemplu la ultima oră?

Mi-am mușcat buza, jucându-mă cu ciuful de păr care îmi cădea peste ochi. Will a urmărit mișcarea cu care mi-am trecut degetele prin păr.

– Știi, Nica, mă gândeam, a izbucnit el cu o voce puțin diferită. Uite, e o berărie fantastică în centru... Știi care? Cea de pe colțul cu parcul. Acum că poți să bei, ei bine, nu mai ai o scuză ca să nu vii. Aș putea trece să te iau diseară...

L-am privit în ochi, dar intențiile care străluceau în ei prevesteau ceva subînțeleș care m-a făcut să-mi întorc privirea.

Am clătinat din cap, umezindu-mi buzele.

– Am planuri...

– Ah, chiar, iubitul tău, nu-i așa?

Gândul la Rigel mi s-a reflectat în ochi ca o lumină derutantă. M-am simțit vulnerabilă doar o clipă, dar a fost de ajuns ca să-și dea seama.

– Of, nu-mi spune... Iubitul tău nu și-a amintit de ziua ta.

Am zâmbit cu o oarecare compasiune când am auzit fraza aceea pe care nu o puteam crede.

– Nu e deloc așa.

Nu-l cunoștea pe Rigel. Nu avea idee despre lucrurile prin care trecuserăm împreună și despre ce anume ne lega, pentru că nimeni în afară de noi nu era în stare să citească cicatricile pe care le împărtășeam și să înțeleagă profunzimea cu care ne uneau.

Eram înlănțuiți într-un fel de neînțeleș pentru oricine altcineva. Nici măcar timpul nu ne putea îndepărta... Îl învinseserăm împreună în urmă cu trei ani în urmă.

– E doar... foarte ocupat. Atâta tot.

– Pari foarte sigură, a spus Will, privindu-mă cu atenție. Și totuși... nu vorbești niciodată despre el.

Constatarea aceea m-a frapat. M-am gândit puțin și mi-am dat seama că nu greșea.

Era adevărat... Vorbeam rareori despre Rigel. Fiecare pagină a noastră era un fragment pe care îl păstram departe de priviri indiscrete, ca un labirint de la care doar eu aveam cheia. Nu eram în stare să povestesc despre relația noastră într-o manieră normală, pentru că ar fi fost ca și cum aș fi încercat să-i explic despre ocean cuiva care nu l-a văzut niciodată. Ca și cum l-aș fi redus la o întindere de apă, fără a ține cont de adâncimea abisurilor lui sau de frumusețea albastrimii lui, sau de creaturile imense ce pluteau prin el cu o lejeritate maiestuoasă.

Anumite lucruri pot fi înțelese doar văzute prin ochii sufletului.

Privindu-mi chipul gânditor, Will mi-a interpretat tăcerea ca pe-o ezitare.

– Știi, *ochi de argint*, eu n-aș uita niciodată de ziua ta de naștere.

Am clipit și l-am privit în ochi și am văzut că erau fermi și hotărâți. A zâmbit agale prin ecran.

– Dacă, în loc să-ți faci griji pentru iubitul tău absent, ai accepta să bei o bere cu mine, ai uita și de cine te neglijează cu atâta cruzime...

Mi-am dat seama în timp ce încă vorbea. Am recunoscut prea târziu senzația *aceea*, ca un fir de diamant care străpunge aerul și ajunge până la craniu.

M-am întors spre el cu inima care îmi pulsa în gât.

Fusese mereu ca un fior pe șira spinării, *el...* Ca niște furnicături reci și fierbinți în același timp.

Un tânăr stătea în fața ușii clădirii.

Părul negru capta lumina soarelui, dureros de inconfundabil, iar încheieturile albe îi ieșeau clar în evidență pe pieptul lat. Magnific de înalt, stătea cu un umăr rezemat de tocul ușii și pieptul puternic îmbrăcat

într-o jachetă de piele, ceea ce-i evidenția farmecul periculos.

Frumusețea explozivă care-i creiona trăsăturile nu mai era frumusețea aceea intrigantă de băiat, ci una puternică de bărbat. Linia mandibulei își pierduse orice iz adolescentin, iar sub sprâncenele arcuite, ochii lui negri creau un contrast fermecător care îți tăia respirația.

Rigel se uita la mine cu brațele încrucișate, cu capul înclinat și ochii migdalați care emanau un magnetism otrăvitor.

Am simțit cum mi s-a strâns gâtul de o bucurie arzătoare. Inima mi-a tresăltat de entuziasm și corpul mi s-a încordat aproape până în vârful degetelor de la picioare, dar când mi-am dat seama de felul incendiar în care mă privea, totul s-a oprit brusc.

M-am blocat cu o mină șocată și am înțeles brusc că nu doar că era acolo, ci probabil și auzise fiecare cuvânt spus.

– Rigel, am spus eu, înghițind în sec, cu ochi care îmi scânteiau totuși de agitație. Simțeam o fericire incontrollabilă, dar privirea aceea letală nu prevestea cursul ca-n povești la care sperasem.

– Ce se întâmplă? a întrebat Will, fără să poată vedea.

Limba îmi era ca legată, așa că am hotărât să ridic celularul, ca să înțeleagă și singur. L-am prins în cadru pe băiatul din spatele meu, iar farmecul lui infernal a ieșit în evidență chiar

și de la distanța aceea. Am încercat să zâmbesc, în timp ce Will a încremenit.

– Rigel, l-ai... cunoscut pe William?

– Ah, nu cred că am avut încă *plăcerea*, a șuierat el cu privirea plecată, scrâșnind din maxilar. Vocea lui profundă mi-a făcut stomacul să tremure... cu ochii lui Will de cealaltă parte a ecranului.

Problema când se supăra așa era că devenea, dacă se putea așa ceva, și mai atrăgător. Și cu siguranță mult prea imprevizibil.

Rigel s-a desprins de ușă cu o mișcare de felină și a venit spre mine. Fiecare pas al lui era fluid și precis, ca al unui

prădător implacabil. Prezența lui mi-a făcut pielea să fremete. Chiar dacă emana emoții deloc pozitive, sub pașii lui am simțit lumea curbându-se până l-a încadrat ca o ramă.

Will s-a albit la față când a văzut că înclinam în continuare ecranul, ca să țin pasul cu statura lui.

– Bună, sunt Will, s-a bâlbâit el. Coleg de facultate cu Nica. Tu... Da, tu ești...

– *Prietenul ei*, a rostit apăsător Rigel, înaintând. *Partener. Iubit.* Hotărăște tu care-ți place mai mult.

Am văzut în ochii lui Will că se simțea foarte stingherit.

Probabil că își făcuse o idee foarte diferită despre el decât ceea ce vedea acum.

Rigel s-a oprit în spatele meu și m-am trezit înghițind și eu în sec. Apoi s-a aplecat în față și, ațintindu-și privirea asupra lui Will, a șuierat:

– Ce spuneai?

– Tocmai... spuneam... Adică o întrebam pe Nica dacă ar vrea să mergem cu toții să sărbătorim, nu știu... undeva...

– Uau, ce propunere *delicioasă!* a spus el târăgănat, pe un ton deloc *delicios*. Foarte grijuliu! Pentru că, știi tu, preț de o clipă, dragă William, am avut neplăcuta impresie că o invitai să iasă cu tine.

– Nu, eu...

– *Ah*, da, cu siguranță am auzit eu *greșit*, a mârâit Rigel, sfâșiindu-l din priviri. Un băiat așa isteț ca tine cu siguranță nu ar face o chestie așa riscantă. Zic bine?

– Rigel, i-am șoptit eu încordată, încercând să-l calmez, dar am tresărit când mi-a luat în schimb telefonul din mână. Am dat să spun ceva, dar l-a ridicat înainte să-l pot lua înapoi.

– Rigel!

– Dacă mă gândesc mai bine, *William*, a spus el plescăind din limbă în timp ce-l urmăream, cred că vom refuza oferta ta *amabilă*. Ba chiar am o idee și mai bună. Ce-ar fi să bei singur berea aia pe care ți-o dorești atât de

mult? Poate că așa te vei gândi mai bine la cine *te neglijează cu atâta cruzime*.

William s-a uitat fix la el năucit și probabil că l-a considerat un dezechilibrat când Rigel i-a zâmbit în felul acela care te făcea să te înfiori.

– Distracție plăcută! Mi-a făcut plăcere să te cunosc... *Ah*, încă ceva, a zis el și și-a coborât vocea atât de tare, încât abia de-l auzeam, data viitoare când îi vei mai spune *ochi de argint* o să ai un motiv ca să ți se spună *ochi vineți*...

Și a închis brusc apelul video.

M-am uitat fix la el cu gura căscată, tulburată. Nici măcar n-a catadicsit să se întoarcă să-mi arunce o privire în timp ce găfâiam cu ochii ieșiți din orbite.

– Nu... Tu... L-ai amenințat cumva?

– Nu, mi-a răspuns el fără ezitare. I-am dat doar un sfat.

Înainte să apuc să-i spun ceva, s-a întors și m-a lăsat să văd supărarea arzătoare care-i înăsprea trăsăturile.

Mi-a dat telefonul, aruncându-mi o privire arzătoare de sub părul închis la culoare.

– *Ce noroc*, a șuierat el cu voce aspră, că mi-ai spus că nu se dădea la tine.

Am clipit, încă încruntată.

– Nu se dădea la mine... Până acum nu...

– Da, și îmi imaginez că, într-o clasă de optzeci de persoane, îți ține locul pentru că se simte *singur*, a scrâșnit el, dându-mi târcoale.

L-am simțit atingându-mi ușor spatele și un fior m-a mușcat de piele. Am simțit cum trupul lui tronează deasupra mea și cum trezește în mine un sentiment adânc de apartenență.

– Măcar el m-a sunat, am șoptit înainte să mă pot opri. Am simțit fraza aceea arzându-mi buzele și am regretat-o instantaneu.

Rigel s-a oprit brusc, deasupra mea.

– *Poftim?*

Mi-am tras mânecile în jos, conștientă că nu mai puteam să retrag ce spuseseam. Ceva din mine m-a

îmboldit însă să-mi însușesc și să urmez traseul acela înțepător care mă chinuia de câteva ore.

– Nici un gest. Nici un semn de viață... E ora 17.30, Rigel. Mă chemi la adresa asta fără nici o explicație și vii așa, furios și insuportabil...

De fapt, mă emoționa nespus de tare că *venise acolo așa*, pentru că doar când se afla în preajma mea, sufletul meu strălucea de un entuziasm luminos. Dar nu puteam să mă prefac că nu mă rănise faptul că mă ignorase toată ziua.

– E din cauză că am fost *nepoliticos* cu prietenul tău?

– Nu vreau să vorbesc despre Will. Nu-mi pasă de el acum! am spus eu cu voce aspră și am mijit ochii.

Picioarele mi se încordaseră și aproape că stăteam pe vârfuri, cu degetele strânse și părul fluturându-mi pe lângă șolduri.

– Mă interesează că, într-o zi atât de importantă, tu...

– Credeai că am uitat?

Lentoarea cu care a articulat acea frază m-a făcut să-mi ridic ochii spre el. În ochii lui se învârteau galaxii suspendate, atât de familiare, încât să mă îmbuneze, dar și atât de nemărginite, încât să mă strivească. Simțeam un strop de vinovăție.

– Nu, am răspuns eu, coborându-mi iar vocea. Dar ești mereu atât de ocupat, încât... Am lăsat fraza aceea suspendată și mi-am întors fără să vreau privirea.

M-am mușcat de buză, simțindu-mă prostesc de vulnerabilă sub privirea lui, de parcă m-aș fi expus în fața lui, vulnerabilă.

Știam că avea lucruri de făcut, știam că îi ocupau timpul, totuși...

Oare meditațiile alea prostești erau mai importante decât timpul petrecut împreună?

M-am întors și, din cine știe ce impuls, m-am îndepărtat de el. Nu înțelegeam de ce mă simțeam rușinată, aproape neînțeleasă,

o fetiță, chiar dacă aveam 21 de ani, pentru că la urma urmei știam că avea proiectele lui, cursurile lui, și nu-mi doream câtuși de puțin să mă pun între el și viitorul lui.

Am ajuns aproape de marginea trotuarului, când am simțit două mâini prinzându-mă de talie.

Rigel m-a tras la pieptul lui și m-a apucat atât de viguros, că m-a destabilizat. Degetele acelea care știau să alerge abile pe clape s-au înfipt în carnea moale a șoldurilor mele, iar mirosul lui masculin m-a uluit complet.

– Crezi că sunt prea ocupat ca să-mi amintesc de tine?

M-au trecut fiori când buzele lui fierbinți mi-au atins lobul urechii. Respirația mi-a tremurat și i-am văzut pantofii în spatele alor mei. Îi simțeam prezența ca o presiune fierbinte pe șira spinării.

– Asta crezi? a spus el răgușit. Crezi că azi... nu m-am gândit la tine?

Am încercat să mă întorc, dar Rigel m-a strâns în continuare la pieptul lui.

– Sau că, a spus el, în timp ce respirația lui mi-a alunecat pe gât, nu mi-am petrecut toată ziua... așteptând momentul în care aveam să pot în sfârșit... *să te ating?*

Și-a trecut ușor buzele și dinții peste gâtul meu, iar fiecare centimetru din mine a început să ardă sub respirația lui. Mă ținea doar de mijloc, totuși simțeam cum mi se strângea fiecare nerv.

Am tresărit când mi-a atins urechea cu gura, șoptindu-mi atât de încet, încât părea să-și înăbușe impulsul de a mă mușca.

– Crezi că nu mă sting de dorința de a-ți simți mirosul? Sau gustul gurii tale? Crezi că... nu adorm în fiecare noapte... imaginându-mi că te țin, a zis el, strângându-mă mai tare, cu posesivitate, de mijloc, în mâinile mele?

Respiram greoi, iar Rigel s-a aplecat spre mine.

– Ești crudă, *molie!*

Pulsul mi se accelerase, inima îmi pompa impulsuri în terminații. Am respirat încet, aproape pe ascuns, de parcă aș fi putut trăda felul în care mă subjuga prezența lui.

– Molie? m-am trezit eu murmurând. Nu credeam că-mi mai spui așa...

Rigel și-a frecat nasul de obrazul meu și mai că nu mi s-a tăiat respirația când și-a trecut ușor mâinile peste abdomenul meu, strângându-mă lângă el.

– Dar tu ești *molia* mea, a șoptit el cu o dulceață fierbinte. Molia... mea mică.

M-am clătinat, complet amețită de tonul acela pe care nu-l mai folosise cu mine, iar el a profitat și m-a întrebat mios:

– Nu vrei să auzi ce am să-ți spun?

Fiecare fărâcă din mine îi răspundea afirmativ, pentru că asta îmi dorisem toată ziua. Am rămas nemișcată, într-o tăcere încărcată de așteptări, iar Rigel mi-a înțeles răspunsul fără să fie nevoie să vorbesc.

Am simțit cum își vâcă mâna în buzunarul hainei. Am auzit foșnetul materialului, după care și-a plecat din nou fața spre a mea.

Părul lui moale mi-a atins tâmpla când, apropiindu-se din nou de urechea mea, mi-a șoptit ușor:

– La mulți ani, Nica!

Mi-a pus ceva metalic și rece în jurul gâtului.

Am clipit din ochi, surprinsă, și mi-am plecat capul. Când am văzut despre ce era vorba, toate gândurile mi-au amuțit.

Era un lanț subțire, dintr-un argint limpede și lucios, cu un pandantiv în formă de picătură. Cristalul din care era făcută fusese cizelat așa de splendid, încât strălucea ca o stea albă.

Atunci am înțeles.

Nu era o picătură. Era o lacrimă.

Precum cele ale făuritorului de lacrimi.

– Acum vrei să știi de ce te-am chemat aici?

M-am întors, încă tulburată de cadoul acela care ascundea în sine o semnificație imensă și doar a noastră. Rigel m-a tras încet spre el, dar am înțeles că doar mă invita să mă apropii de ușa pe care ieșise el.

Am înțeles doar după ce s-a uitat la una dintre soneriile din dreptul ușii, iar eu i-am urmat exemplul.

Pe al treilea rând, pe un cartonaș nou scria „Wilde“.

Mi-am ridicat fața, uluită, incapabilă să vorbesc.

– E apartamentul meu.

– Al tău...

Rigel m-a privit cu ochii lui negri adânci.

– Am strâns bani încă de la începutul universității. Meditațiile date îmi trebuiau pentru chirie, când aveam să găsesc un loc.

Și l-am găsit.

Mi-am simțit pulsul bătându-mi în urechi până am amețit, în timp ce el a murmurat:

– Îți aduci aminte de fata aia care nu reușea să termine facultatea? Cu ajutorul meu și-a luat ultimul examen pe care-l tot dădea de un an. Și ca să-mi mulțumească pentru că sunt un *profesor bun*, a zis el, zâmbind din colțul gurii, mi-a oferit un apartament frumos în oraș la un preț excepțional. Voiam să fie o surpriză.

M-am uitat fix la el cu ochii bulbucați și cu inima tremurândă, iar el mi-a dat o șuviță de păr după ureche, înclinându-și chipul atrăgător.

– Nu-ți cer nimic, mi-a șoptit el, privindu-mă în ochi. Știu că ai casa ta acum. Știu că te bucuri în sfârșit de ceea ce ai. Dar dacă ai vrea să vii vreodată... Să stai... Să rămâi la mine...

N-am mai rezistat. Pieptul mi-a explodat, dezlănțuind o căldură ce a șters până și lumina soarelui. M-am aruncat de gâtul lui, strângându-l cu toată forța.

– E minunat! am strigat eu, făcându-l să se clatine. M-am agățat de trupul lui, iar el m-a sprijinit. Of, Rigel! Nu pot să cred!

Am râs, lipindu-mi fața de gâtul lui, entuziasmată că nu mai trebuia să stea la institut, că avea un loc al lui, o casă *a lui*, entuziasmată de libertatea lui. Entuziasmată de faptul că era unic și surprinzător, că nu mai trebuia să stăm așa de departe unul de

celălalt, pentru că abia așteptam să petrec zile întregi și nopți interminabile cu el. Și să mă trezesc aproape de fața lui dimineața, să petrecem weekendurile împreună și duminicile bând cafea în pat.

Era cel mai frumos cadou pe care mi l-aș fi putut dori.

I-am cuprins fața cu mâinile și l-am sărutat, nebună de fericire, chicotind cu buzele lipite de ale lui, făcându-l să geamă cu pasiunea mea.

Rigel m-a strâns așa de tare, încât i-am simțit inima și am auzit că bătea la unison cu a mea, în același ritm dezacordat

și nebunesc.

Încă eram stricați, iar asta nu avea să se schimbe.

Eram distruși și așa aveam să fim mereu.

Dar în basmul acela care ne-a înlănțuit adânc sufletele se afla ceva inocent și indestructibil.

Ceva puternic și inoxidabil.

Noi.

Și în pragul ultimei noastre pagini, am înțeles că eternitatea *există*, pentru cine iubește fără măsură chiar și o singură clipă.

Pentru că orice sfârșit nu e niciodată un sfârșit.

Orice sfârșit e doar...

Un nou început.

CAPITOLUL 37. Ca amarantul

*Nu vreau să te am fără demonii tăi,
fără defectele tale sau fără întunericul tău.
Dacă umbrele noastre nu se ating,
atunci nici sufletele noastre nu o vor face.*

Apartamentul lui Rigel se afla la etajul al treilea al clădirii.

Nu avea lift, dar scările străluceau ca perlele, erau bine luminate și duceau spre o ușă mare de lemn, închisă la culoare. Pe peretele de lângă, pe plăcuța de alamă a soneriei, scria numele lui.

Cel puțin asta am reușit să văd înainte să-mi pună mâna la ochi.

– Te uiți? a întrebat el.

– Nu, am răspuns eu, cu o sinceritate de copil. Mi-ar fi plăcut să-mi țin mai în frâu entuziasmul, dar eram convinsă că-mi țâșnea ca o lumină lichidă prin toți porii.

– Nu trișa, m-a avertizat la ureche, cu vocea aceea care mă făcea să mă înfior.

Mi-am plecat fața, zâmbind, pentru că mă gădilase. Îmi plăcea nespus de mult când se dădea acestor gesturi atât de reale și de jucăușe. În astfel de momente, Rigel îmi arăta o latură a lui care mă făcea să-mi pierd mințile.

Am pipăit încuietoarea, fără ca el să ușureze câtuși de puțin lucrurile, dar când am găsit-o, am strecurat cu ușurință cheia în ea.

Am deschis ușa și o pală de lumină a pătruns printre degetele lui.

– Ești gata?

Am încuviințat din cap, mușcându-mi buzele, iar el și-a luat mâna de pe ochii mei.

În fața mea s-a deschis un loc primitiv, luminos, de un farmec contemporan. Tonurile mobilierului, în stil modern, erau însoțite de un design simplu, în nuanțe de crem, în care podeaua lucioasă din lemn de culoare închisă crea un contrast captivant. Totul, de la ramele ferestrelor, până la pernele de pe canapea, se asorta într-un mod elegant, dar categoric, cu parchetul de culoarea cafelei. Am intrat cu grijă, explorându-l cu privirea.

Aerul mirosea a proaspăt și a nou. Am zărit ușa camerei lui, la capătul unui coridor mic, și pașii mi-au răsunat în timp ce m-am îndreptat spre bucătărie, locul meu preferat din casă. Pentru mine era un loc pe care îl împărtășeai cu alții, în care pălăvrăgeai, în care aveai parte de oaspeți și de căldură. Am observat tonurile de alb ce scoteau în evidență lumina naturală a apartamentului. Am văzut un blat încăpător și finisajele din oțel, precum cele ale chiuvetei și ale aragazului, de o nuanță deschisă, delicată și strălucitoare.

Era superb. Nu părea deloc casa unui student de facultate.

M-am întors spre Rigel cu ochi strălucitori și abia atunci mi-am dat seama că mă privise în tăcere în tot acel timp. Chiar dacă era încrezător în sine, mușcător și intimidant, în clipa aceea părea să aștepte doar părerea mea.

– E minunat, Rigel. Nu am cuvinte. Îmi place de mor. Am zâmbit extaziată și s-a uitat la mine cu o emoție ciudată în ochi.

Am simțit furnicături în obraji de fericire și am reluat explorarea apartamentului, plină de viață și de curiozitate. Mi-l imaginam deja perindându-se printre pereții aceia, cu o carte într-o mână și o ceașcă de cafea în cealaltă. M-am dus lângă o piesă de mobilier frumoasă de sub fereastră și am deschis sacoșa de hârtie pe care o aveam la mine. Am așezat pe ea o plantă mică cu flori în ciorchini roșii.

Știam că lui Rigel nu-i plăceau în mod deosebit plantele. De fapt, se uita la ea încruntat.

– Ce se vrea a fi? a întrebat el ușor dezamăgit.

Am zâmbit ușor, intuind că i se părea neobișnuită și urâtă.

– Nu-ți place?

Din felul sceptic în care se uita la ea, am înțeles că *nu*.

– N-am timp să mă ocup de ea, a răspuns el, evitându-mi întrebarea. Va muri.

– Ba nu va muri, l-am asigurat eu zâmbind, crede-mă! M-am apropiat de el, privindu-l plină de viață. Și acum, închide ochii!

Rigel și-a plecat fața și s-a uitat la mine curios, studiindu-mi cu atenție fiecare mișcare. Nu se așteptase la o astfel de rugămintă, iar natura lui circumspectă îl făcea să nu accepte niciodată ordine de la cineva. Totuși, când m-am oprit în fața lui, s-a hotărât să se supună.

I-am ridicat încheietura mâinii, desfăcându-i degetele mătăsoase. Apoi i-am pus în mână un obiect mic și strălucitor, așa cum făcuse el cu mine.

De data asta era rândul meu.

– Bine, acum poți să te uiți.

Rigel a deschis ochii și și-a plecat privirea.

În mâna lui era un lup mic sculptat dintr-un material lucios și negru ca obsidianul. Multiplele lui fațete reflectau lumina ca o piatră iridescentă, redându-i silueta zveltă surprinsă într-o alergare sălbatică și prețioasă. Era rafinat și deosebit. Când îl văzusem, mă îndrăgostisem literalmente de el.

– E un breloc. Pentru cheia de la apartamentul tău, l-am lămurit eu.

– Un lup?

Nu mi-am dat seama dacă-i plăcea sau nu.

– E sălbatic, singuratic și legat de noapte. E minunat în forța lui misterioasă. Mă face să mă gândesc la tine.

Rigel și-a ridicat ochii spre mine și m-a privit. Din cauza sincerității, obrajii mi s-au înflăcărat, și m-am întrebat dacă

nu cumva exagerasem cu felul meu dulceag și naiv de a fi, dar

am vrut să-l fac să înțeleagă că, deși ocupase mereu acel rol controversat, iubeam felul lui de a fi mai mult ca orice altceva.

Cu o ușoară jenă, am deschis pentru ultima oară plasa și am scos o ramă.

Era o poză cu noi doi, în ziua absolvirii.

Îl îmbrățișam cu un zâmbet care îmi făcea ochii să sclipească. Îl luasem prin surprindere, pentru că el, în loc să se uite la aparatul de fotografiat, avea ochii aplecați asupra mea.

Îmi plăcea atât de mult fotografia, încât o înrămasem.

– E preferata mea, am bolborosit eu, roșie în obraji ca un copil. Dar nu ești obligat să o expui dacă nu vrei. M-am gândit că poate ți-ar plăcea să ai ceva familiar care...

– Rămâi aici în seara asta!

Trupul lui mi-a invadat spațiul, iar parfumul lui m-a îmbătat. M-a umbrit și, când mi-am ridicat privirea, am văzut că era aproape, fierbinte și al naibii de fermecător.

– Rămâi aici, a șoptit el pe un ton jos. Uplete-mi așternuturile de parfumul tău! Lasă-ți lucrurile în jur! Vocea i-a devenit și mai joasă. Pune-ți spumantul în baie! Acolo vreau să te găsesc când mă trezesc...

Am respirat greu când și-a sprijinit mâinile pe mobilierul din spatele meu, încolțindu-mă. După atâta vreme, încă nu mă obișnuisem cu el. Acum nu mai era băiat, iar natura părea să aibă

un plan clar de a-l transforma din toate punctele de vedere într-un înger ademenitor dintr-o altă lume. Uneori mi-aș fi dorit să se

oprească, pentru că, cu cât înainta în vârstă, cu atât dobânda o încredere și o dominație care ar fi făcut orice femeie să pălească.

– I-am promis Annei că mă voi întoarce acasă să cinăm împreună, i-am șoptit eu în timp ce mă mușca încet de pielea de sub maxilar. A supt-o ușor și m-am topit toată.

Am oftat, uitând ce spuneam, iar Rigel și-a pus o mână pe gâtul meu ca să-mi aplece capul, aprofundând contactul.

Cu siguranță nu mă puteam plânge de a fi închisă cu el într-un apartament, dar prezența lui răvășitoare nu mă ajuta deloc să-mi țin promisiunile.

– Rigel, am spus eu, strângând din buze, în timp ce el s-a apropiat și mai tare și s-a apăsat de mine. I-am simțit gura mișcându-i-se încet și fierbinte în spatele urechii și degetele înfigându-i-se în părul meu, pliindu-mă după voința lui.

Se pricepea la asta.

Avea o forță de persuasiune foarte puternică, atât în gesturi, cât și în voce. Și, din păcate, știa prea bine cum s-o folosească...

În clipa aceea mi-am auzit telefonul sunând și am tresărit. L-am împins instinctiv cu mâinile în piept, iar Rigel și-a înăbușit un geamăt răgușit și contrariat.

Nu-i plăcea când cineva îi întrerupea intenția de a mă devora încet.

– Îmi voi aduce lucrurile, l-am asigurat eu cu blândețe, atingându-l ușor pe gât. Rigel s-a desprins de mine, iar eu i-am zâmbit. Dar dă-mi puțin timp!

I-am lăsat rama în mână. M-a urmărit cu privirea, încruntat, apoi și-a plecat ochii spre fotografia noastră. Înainte să dau fuga să răspund la telefon, i-am văzut ochii negri țintuindu-se asupra pozei și contemplând-o în tăcere.

Am scotocit în geantă și am găsit telefonul mobil, dar țârâitul se oprise deja. L-am scos și am văzut că aveam trei apeluri pierdute de la Adeline, unul după celălalt.

M-am întrebat de ce insistase atât, pentru că nu-i stătea în fire. Am verificat dacă îmi scrisese cumva un mesaj ca să îmi explice, dar n-am găsit nici unul, așa că am decis să o sun înapoi.

Am inițiat apelul și mi-am pus telefonul la ureche, dar n-am apucat să aud nici primul țârâit, că un zgomot puternic a explodat în aer și mi-a făcut inima să-mi tresare.

M-am speriat îngrozitor de tare. Cu răsuflarea tăiată, am dat drumul telefonului și m-am repezit în cealaltă cameră,

unde am făcut ochii mari.

Rigel stătea rezemat de perete cu mușchii tremurându-i și un scaun, cel de lângă fereastră, răsturnat la picioarele lui. Strângea cu violență din dinți, iar brațele, străbătute de tremurături incontolabile, erau un mănunchi de nervi pe cale să explodeze.

M-am uitat la el cu răsuflarea tăiată, speriată.

– Ce... N-am apucat să termin. I-am văzut pumnii încleștați, degetele strângând cu violență rama. Degaja o tensiune nevrotică și arzătoare care mi-a tăiat respirația.

Avea o criză.

Rigel a închis cu putere ochii și durerea aceea invizibilă l-a împins spre un delir teribil: a căzut în genunchi, sticla i s-a spart între degete și cioburile i-au tăiat pielea, pătându-l de sânge. Și-a prins capul cu mâinile, înfigându-și convulsiv unghiile în părul negru, iar eu am tresărit când l-am văzut.

– Rigel...

– *Nu te apropia!* s-a răstit cu o ferocitate care m-a înspăimântat.

L-am privit cu inima în gât, tulburată de reacția lui. Pupilele îi erau dilatate și trăsăturile atât de comprimate, încât îmi păreau de nerecunoscut.

Nu voia să-l văd în starea aceea, nu voia să-l vadă nimeni în starea aceea, dar nu aveam să-l las vreodată singur. Am încercat să fac un pas, dar s-a răstit din nou.

– Ți-am spus să stai departe! a mârâit el ca o fiară.

– Rigel, am șoptit eu cu o voce dezarmată și sinceră. Nu mă vei răni.

S-a uitat fix la mine cu ochi sălbatici de sub părul dezordonat. În toată acea durere care-i făcea brutali, am văzut țipătul unei suferințe care mi-a frânt inima.

Nu eram inconștientă, știam că atacurile puteau fi periculoase pentru cei din jurul lui, dar tot nu m-am temut pentru siguranța mea. M-am apropiat încet, încercând să par neajutorată, iar el s-a uitat la mine gâfâind. M-am îngrozit că aveam să-l sperii, să declanșez

în el o reacție și mai violentă, dar tremurăturile s-au domolit încet, semn că criza trecea.

Nu mai văzusem una ca asta.

Am ajuns lângă el și m-am așezat aproape de el, iar Rigel n-a vrut să se uite la mine. I-am văzut nervii încordați ai maxilarului, vena umflată de pe tâmplă și mi-am imaginat că probabil simțea că-i explodează capul.

Cu gesturi precaute și foarte ușoare, mi-am trecut mâinile pe pieptul lui și l-am îmbrățișat din spate.

Simțeam cum inima îi bătea nebunește. Încă tremura.

– E totul în regulă. Sunt aici, am spus eu cu o voce cât mai blândă. Știam cât de mult îl calma și liniștea tonul acela.

Își înfigea unghiile în palme. Mi-a fost teamă că se rănise și la cap, dar nu m-am mișcat ca să verific, nu încă. Avea nevoie de calm și de liniște.

Pe podea, fotografia noastră zăcea printre cioburi pătate de sânge. Se zgâriase și se stricase. Rigel s-a uitat fix la rama ruptă în bucăți și la sticla spartă preț de o clipă care mi s-a părut infinită.

– Sunt un dezastru.

– Un dezastru splendid, am adăugat eu.

Gura i s-a strâmbat cu acrimă, dar nu mi-am slăbit strânsoarea. Mi-am sprijinit obrazul pe spatele lui și i-am transmis toată căldura mea.

– Nu ești inadecvat. Nu ești... Să nu crezi asta nici măcar o clipă, i-am spus eu cu voce blândă, iar când am văzut că nu îmi răspunde, am continuat: Știi ce e planta aia mică pe care ți-am adus-o? E amarant. Înseamnă „cea care nu se ofilește“. E floarea nemuritoare. Ca sentimentele mele pentru tine. Am zâmbit, închizând ochii. Și ea e diferită de toate celelalte flori. Are nevoie de foarte puțină îngrijire, are o înfățișare atipică și e foarte rezistentă.

E puternică, la fel ca tine. Și este unică așa cum e.

Nu știam dacă vorbele mele ajungeau până la el, dar voiam să-l fac să înțeleagă că, deși nu-l puteam urma în

durerea aceea, poate că, dacă o înfruntam împreună, avea să fie puțin mai suportabilă.

– N-o mai face să pară ceva special. Nu voi funcționa niciodată bine, a recunoscut față de el însuși.

Știam cât de mult îi afecta boala psihicul. Atacurile nu-l epuizau doar fizic, ci îi afectau și mintea. I-o distorsionau. Generau resentimente, un sentiment de inadecvare și o frustrare atât de profundă, încât îl făceau să se nege pe sine.

– Nu contează.

– Ba da, a șoptit el pe un ton malițios.

– Ba nu. Știi de ce? am întrebat eu blând. Pentru că eu te consider perfect așa cum ești. Vreau fiecare părticică din tine, Rigel... Chiar și pe cele pe care insiști să le ascunzi. Pe cele mai fragile și diferite. Nu ești inadecvat. Ești lupul meu nespus de dulce și de complicat...

Exageram din nou cu emotivitatea, dar vulnerabilitatea lui mă impulsiona să-l protejez. Mi-am amintit când, la 18 ani, accidentul acela aproape că mi-l luase. Preferam să mor, dar să nu accept că aveam să-l pierd. La vremea aceea fusesem prea tânără ca să-mi dau seama că greșeam, dar în clipa de față mi-am dat seama că încă eram dispusă să mă dăruiesc cu totul pentru el.

– Sunt aici pentru tine. Voi fi mereu aici pentru tine... Mi-am ridicat fața și l-am sărutat pe umăr, sprijinindu-mi bărbia de el. Apoi, după o ultimă privire, m-am dus la baie și m-am întors cu lucrurile de care aveam nevoie.

De data asta m-am așezat vizavi de el. Am înmuiat un tampon de vată în dezinfectant și apoi, cu delicatețe, i-am îngrijit tăieturile de pe mâini. I-am curățat pielea, având grijă să nu-l rănesc, iar ochii lui mi-au urmărit fiecare gest.

În cele din urmă, după ce i-am dezinfectat o tăietură care-i ajunsese până la degetul arătător, mi-am scos plasturii din buzunar și i-am pus unul pe deget.

Am ales culoarea mov, la fel precum cel pe care i-l lipisem pe piept cu mulți ani în urmă. Poate că Rigel a

observat, pentru că și-a ridicat fața și m-a privit în ochi.

I-am zâmbit cu blândețe.

– Lasă-mă să văd eu pentru tine, pentru că tu nu știi să te privești.

I-am sărutat mâna și, înainte să poată reacționa, m-am apropiat și m-am ghemuit la pieptul lui.

Rigel nu m-a strâns în brațe. Mâinile încă îi tremurau.

Dar inima lui era cu mine.

Bătea lipită de a mea.

Și în mijlocul cioburilor, sufletele ni s-au luat de mână și s-au plimbat pe sub stele.

Din nou.

*

Am rămas cu el în noaptea aceea.

I-am spus Annei ce se întâmplase, mărturisindu-i că nu voiam să-l las singur. Tot timpul, însă, în loc să dorm, l-am mângâiat pe păr și am așteptat ca durerile de cap repetate să se atenueze. Am bănuț că explozia aceea bruscă se datorase stresului resimțit în ultimele luni. Printre meditații, învățat și proiecte de realizat, Rigel se supusese unei presiuni exagerate care avusese repercusiuni asupra organismului lui. Convingerea aceea m-a bântuit până dimineața, până m-am întors acasă, bântuită de gândul la el.

Mi-am pregătit ceva de mâncare pentru prânz, fără a înceta să mă gândesc la el cum se prinsese de cap cu mâinile. Aș fi

vrut să-mi resetez mintea, să o derulez înapoi ca pe un film vechi, dar eram sortită să retrăiesc momentul acela și să mă întreb cum trebuia să fi fost pentru el să suporte durerea aceea toată viața.

S-a auzit soneria, întrerupându-mi șirul gândurilor. M-am dus să deschid, întrebându-mă dacă era cumva Norman, care trecea pe acasă la prânz, dar mi-am dat repede seama că mă înșelasem.

Era Adeline. Mi-am amintit instantaneu de apelurile pierdute și de faptul că nu o mai sunasem înapoi.

S-a uitat la mine cu respirația tăiată, iar eu mi-am dus o mână la frunte.

– Ah, Adeline, eu...

Eram pe punctul de a-mi cere scuze, când am observat pe chipul ei o expresie pe care nu o mai văzusem de ceva vreme.

De prea multă vreme. O senzație viscerală și străveche a înflorit din nou în mine, înainte ca ea să apuce să vorbească.

– Nica, a spus ea. Margaret s-a întors.

Probabil că eram într-o altă dimensiune, pentru că totul a părut să înceteze brusc să mai existe. Aerul, pământul, soarele, vântul, mâna mea pe mânerul ușii.

– Poftim?

– S-a întors. Adeline a intrat și a închis ușa. Au arestat-o la aeroport. E aici, Nica. De două săptămâni deja.

După denunțul înaintat de Peter cu trei ani mai devreme, se dovedise că Margaret părăsise de mult țara. Mai exact, când fusese dată afară de la Mormânt fără ca măcar să-i fie investigat comportamentul brutal.

La vremea aceea ne temuserăm că scăpase, dar Asia mă asigurase că pentru infracțiunile mai grave, printre care se numărau cele violente, statul Alabama nu prevedea un termen de prescripție.

Margaret nu doar că săvârșise o infracțiune îngrozitoare, dar o și agravase prin repetarea ei de-a lungul anilor, cu prejudicii psihologice și o cruzime nejustificată.

Nu conta câți ani aveau să treacă. Îi bătuse, umilise și lovise pe copiii de care ar fi trebuit să aibă grijă și nici măcar trecerea timpului nu i-ar fi putut șterge comportamentul.

– A crezut că se va întoarce de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu a știut că cineva a depus plângere împotriva ei. Au arestat-o de cum a ajuns.

Adeline vorbea agitat și convulsiv, dar dincolo de asta se afla un sentiment de bază pe care îl simțeam și eu, un amestec de tulburare, paralizie, răzbunare și groază. Am

lăsat-o să se manifeste, pentru că eram prea supărată ca să reacționez.

S-a plimbat prin cameră, apoi s-a întors și m-a privit cu ochi sinceri.

– Procesul va avea loc peste câteva zile.

Mi s-a părut ciudat și imposibil să procesez acele cuvinte. Nu-mi venea să cred că eram acolo, că trăiam acea situație. M-am simțit înstrăinată.

– Au nevoie de cât mai multe mărturii. Din păcate, după atâția ani, nu toți copiii pot fi găsiți. Mulți sunt acum adulți, unii de negăsit, alții nu vor veni.

Adeline s-a oprit și am înțeles instantaneu ce avea să-mi ceară.

S-a uitat la mine cu ochii mari și albaștri și apoi mi-a spus cu o voce blândă, dar fermă:

– Vino la proces, Nica! Depune mărturie împreună cu mine.

Rugămintea ei mi-a stârnit o senzație de panică nerezonabilă. Ar fi trebuit să mă bucur de vestea aceea, să vreau să se facă dreptate, dar, în schimb, ideea că *Ea* era atât de aproape de prezentul meu mi-a copleșit sufletul și respirația.

Și știam de ce. Încă mergeam la psiholog. Temerile mi se atenuaseră, dar nu dispăruseră. Încă nu reușeam să port curele. Senzația pe care mi-o lăsa pielea îmi făcea greață. Și, în

unele situații, fricile mele se întorceau ca niște monștri și îmi rodeau sufletul.

Nu mă vindecasem încă. Uneori încă o simțeam acolo, ca pe o prezență care nu pleca niciodată, de parcă noaptea îi auzeam vocea îngrozitoare șoptindu-mi la ureche: „Știi ce se întâmplă dacă spui cuiva?”

– Și eu vreau să o uit, Nica, a spus Adeline mijind ochii și strângând ușor pumnii. Și eu... Nu trece zi în care să nu-mi doresc să fi avut o copilărie diferită. Fericită. Fără *Ea*. Dar a sosit timpul, Nica... A sosit timpul nostru. În sfârșit cineva e dispus să ne asculte. Acum depinde de noi. Să nu tăcem, să nu ne dăm laoparte, nu acum... Pentru mine,

pentru tine, pentru Peter și pentru toți ceilalți. Merită să plătească pentru ce a făcut.

Adeline m-a privit cu răsufierea tăiată și cu ochii plini de lacrimi, dar pe chipul ei am văzut o hotărâre de fier. Era îngrozită de moarte. I se citea în ochi.

Nici unul dintre noi nu voia să o revadă. Nici unul dintre noi nu și-ar fi dorit să-i mai vadă vreodată fața.

Dar toți aveam aceleași cicatrice. Aceeași dorință disperată.

Să încheiem o dată pentru totdeauna cu acel coșmar.

Am privit-o pe fata pe care o consideram ca făcând parte din mine încă de când fuseserăm mici și în ea ne-am văzut pe amândouă micuțe și pline de vânătași, sprijinindu-ne în pofida tuturor lucrurilor.

– Voi depune mărturie.

Mi-am strâns degetele, ca să nu vadă că îmi tremurau. În privire i s-a aprins o lumină tremurătoare, dar puternică.

– Trebuie doar să-mi promiți un lucru, am continuat eu. Rigel nu trebuie să afle despre asta.

Adeline a rămas nemișcată. Am văzut în ochii ei o urmă de șoc și de confuzie care m-a făcut să-mi întorc privirea de la ea. Nu aveam nevoie să mă uit la ea ca să înțeleg că considera prezența lui Rigel un sprijin care mi-ar fi insuflat putere și curaj.

– Pentru că...

– Nu-l vreau acolo, am întrerupt-o eu, mai hotărâtă ca niciodată. Mi-am strâns degetele și, pentru prima dată în viață, am privit-o într-un fel care nu accepta replici. Nu trebuie să vină.

În ziua fatidică, purtam o pereche de pantaloni mulați de culoare închisă, iar părul lung îmi atingeă tivul vestei mici cenușii pe care o îmbrăcasem peste bluza albă de mătase. Aveam senzația că bucata aceea mică de pânză mă sufoca, drept care o tot bâzâiam cu degetele. Anna mă întrebase dacă nu preferam să port o jachetă de-ale ei

peste bluză, dar mi se întorsese stomacul pe dos la gândul că m-ar fi strâns ceva de încheieturile mâinilor.

În afara sălii de judecată, podeaua de marmură prestigioasă răsuna de zgomotul pașilor unor bărbați eleganți și ai unor femei de carieră. Era un decor rafinat, solemn, cu tavane atât de impunătoare, încât mă făcea să mă simt supusă și nesemnificativă.

– O să fie totul în regulă, mi-a șoptit Anna.

Adeline, lângă ea, a înghițit în sec imperceptibil. Ochii ei albaștri semănau cu o mare iarna: involburată, tulbure și agitată. Era palidă, cu cearcăne ușoare care m-au făcut să-mi dau seama că nu eram singura care petrecuse nopți nedormite înainte de ziua aceea. Carl nu reușise să vină, iar ea îi ducea lipsa.

– Voi fi înăuntru cu voi, în rândul publicului, a continuat Anna. Trebuie doar s-o așteptăm pe... Ah, uite-o!

M-am întors spre silueta care urca scările mari.

Asia s-a îndreptat spre noi îmbrăcată cu o fustă închisă la culoare și o bluză de satin de culoarea petrolului legată la gât. Absența tocurilor îi evidenția înfățișarea tinerească, însă aura hotărâtă pe care o emana o făcea să pară complet în simbioză cu mediul acela distins și formal.

M-a surprins prezența ei. Știam că absolvise Dreptul și voia să fie avocat de drept civil, dar nu mă așteptasem să o văd.

Ce căuta acolo?

– Mă scuzați, a spus ea pe un ton ferm. Mi-a scăpat că s-a schimbat ora.

Ochii Adelinei s-au umplut de ceva tremurător și luminos când a privit-o. Mi-am dat atunci seama că ea o rugase să vină. Asia s-a dus lângă ea și am simțit o forță tăcută îmbibând aerul în felul în care i-a susținut privirea.

Venise să ne sprijine.

În clipa aceea m-am bucurat că era și ea acolo.

– Ar trebui să intrăm, a subliniat ea pe un ton practic. Anna, du-te și așază-te în tribune! Voi două, în schimb, va

trebui să așteptați în capăt până veți fi chemate să depuneți mărturie. Atunci, procurorul vă va cere să mergeți în banca martorilor. Asia ne-a privit cu fermitate în ochi. Încercați să nu vă agitați. Nervozitatea nu vă va ajuta, iar apărarea ar putea face juriul să creadă că mințiți. Răspundeți la întrebări cu calm, cât mai clar posibil, nu vă va grăbi nimeni.

Mi-am frânt mâinile, încercând să rețin tot ce spunea, dar am avut senzația neplăcută că-i uitasem deja toate sfaturile. Aveam să fiu nevoită să vorbesc clar în fața unui public despre un lucru care, deși trecuseră ani de atunci, încă îmi făcea stomacul să se strângă. Am încercat să-mi amintesc de ce mă aflam acolo, de ce făceam asta și am încercat să mă îmbărbătez singură.

Când am intrat în sală, m-a surprins liniștea respectuoasă din aer în pofida mulțimii. Câțiva jurnaliști, într-o parte, așteptau sosirea judecătorului, sperând să publice toată povestea în ediția de seară.

Anna s-a întors spre noi, aruncându-ne o privire încurajatoare de care m-am agățat cu toată ființa. Apoi s-a dus și s-a așezat în tribune. Am urmărit-o cu privirea în timp ce ne-am așezat pe scaunele de lângă perete.

În clipa aceea mi-am dorit să am alături o prezență înaltă, liniștitoare, cu ochi negri inconfundabili.

Să mă privească în felul acela profund al lui.

Să mă strângă de mână cu degetele mătăsoase.

Să-i sfideze pe toți din privire, pentru că eram agitată și speriată.

Să-mi aducă aminte că nu conta cât de întunecate erau coșmarurile mele. Puteam vedea stelele în ele...

Ba nu, a spus sufletul meu. Nu, el nu trebuia să fie acolo.

Trebuia să stea departe.

Ascuns.

Și în siguranță.

A intrat judecătorul, anunțat de aprod, și ne-am ridicat cu toții. Când ne-am așezat, s-a auzit vocea grefierului:

– Statul Alabama împotriva lui Margaret Stoker.

Am realizat brusc un lucru și mi s-a strâns gâtul.

Ea era acolo.

Dintr-odată nu m-am mai simțit în largul meu în pielea mea. Am început să transpir. Am început să mă scarpin agitată cu degetul arătător pe încheietura mâinii, până m-am înroșit, și m-am simțit din nou lipicioasă, crispată și prea plină.

Am vrut să mă zgârii până la sânge, până aveau să mi se formeze cruste și apoi să le rup și pe ele, dar Asia m-a luat de mâna cu care îmi zgâriam pielea și mi-a așezat-o în poala ei, ținând-o cu fermitate. N-am avut forța necesară să mă întorc și să-i arunc o privire: Adeline m-a apucat de cealaltă mână, agățându-se de mine, iar eu i-am răspuns la fel, până a durut-o chiar.

– Vă mulțumesc, Onorată Instanță. Membri ai juriului, a spus procurorul, după expunerea speței și a capetelor de acuzare, cu permisiunea dumneavoastră, aș începe audierea directă a martorilor.

– Continuați, domnule avocat!

Bărbatul i-a mulțumit judecătorului cu un semn din cap, apoi s-a întors către public.

– Ca prim martor, o chem să depună mărturie pe Nica Milligan.

Am simțit o străfulgerare în tot corpul și am tresărit.

Eu eram. Eu eram prima.

M-am ridicat cutremurându-mă și am înaintat în sala tăcută de parcă aș fi purtat o piele care nu era a mea. Aerul părea făcut din muchii ascuțite. Am încercat să ignor privirile din jurul meu, fețele care m-au urmărit ca niște manechine mute, dar în mintea mea publicul urla, copleșindu-mi gândurile.

În câteva clipe am trecut pe lângă tribună și aprodul m-a pus să depun jurământul, apoi mi-a arătat banca martorilor, unde m-am așezat sub privirea juriului. Vesta mă asfixia. Mâinile îmi erau transpirate.

Am rămas pe vârful scaunului, cu genunchii apropiați și cu degetele împreunate ca un mănunchi de nervi, fără să

îndrăznesc măcar să mă uit în jur.

– Vă rog, domnișoară, spuneți-vă numele pentru a fi consemnat în procesul-verbal, a afirmat acuzarea.

– Nica Milligan.

– Și locuiți pe strada Buckery, la numărul 123?

– Da...

– Procesul de adopție s-a finalizat în urmă cu doi ani.

Corect?

– Corect, am răspuns eu din nou, cu voce slabă.

– Numele dumneavoastră de familie anterior era Dover.

Confirmați?

Am răspuns din nou afirmativ, iar el a făcut câțiva pași, continuând audierea.

– Așadar pe vremea când vă numeați Nica Dover, erați unul dintre copiii încredințați institutului Sunnycreek Home.

– Da, am murmurat eu.

– Și doamna Stoker aici de față conducea institutul la vremea aceea?

Am încremenit. Timpul s-a oprit.

O forță viscerală m-a făcut să-mi ridic privirea și să înfrunt realitatea.

Și am văzut-o.

La masa inculpaților, ca pe o fotografie veche.

M-am uitat la femeia care îmi smulsese visele de copil și mi s-a părut că mă întorsesem cu ani în urmă.

Nu se schimbase. Era mereu *Ea*.

Margaret se uita la mine cu ochi ascuțiți ca acele, iar părul cărunt și ațos îi ajungea până la umeri. Îmbătrânise, fața ei de mastif era marcată de fumul de țigară și de alcool, dar înfățișarea neglijată o făcea doar și mai trasă la față, conferindu-i un aer feroce. Avea în continuare aceleași antebrațe puternice, aceleași mâini mari și nervoase care îmi fisuraseră coastele de mai multe ori.

Dacă mă uitam la ele, încă le simțeam înfigându-mi-se în carne.

Am continuat să mă uit fix la ea, iar ea și-a trecut privirea peste mine, studiindu-mi hainele curate și

înfățișarea sănătoasă și matură, de parcă nu m-ar fi recunoscut întru totul. Părea că nu-i venea a crede că, după tot acel timp, monstrulețul acela cu degetele pline de plasturi și fața murdară putea fi fata îngrijită și hrănită din fața ei.

O nebunie stranie mi-a cuprins inima. Tâmpilele mi-au pulsant, inima mi-a luat-o la galop. Am avut impresia că cineva tocmai îmi întorsese sufletul pe dos.

– Domnișoară Milligan?

– Da, am șoptit eu cu o voce de nerecunoscut. Degetele îmi tremurau incontrollabil, dar m-am străduț să nu se vadă. Avocatul și-a dus mâinile la spate.

– Răspundeți la întrebare!

– Da. Ea conducea institutul.

Ceva din mine a urlat, s-a zvârcolit, amenințând să mă sufoce. M-am răzvrătit împotriva acelor senzații, forțându-mă să rămân prezentă, să nu distrug toate eforturile pe care le făcusem împreună cu psihologul. În capul meu, ne confruntaserăm de nenumărate ori cu directoarea, dar să o am în fața mea era ca un coșmar devenit realitate.

Avocatul a continuat cu întrebările. I-am răspuns lent, luptându-mă cu nesiguranța care mă încerca, uneori întrerupându-mă și cu vocea frântă, dar fără să mă blochez vreodată.

Aș fi vrut să mă uit în ochii ei și să-i arăt cu mândrie femeia care devenisem.

Aș fi vrut să-i arăt că-mi urmărisem visul așa cum obișnuiam să urmăresc norii de pe cer când eram mică. Fără să renunț vreodată.

Și aș fi vrut să mă vadă așa cum sunt, să vadă forța din ochii mei strălucitori și tenacitatea cu care străluceau, chiar dacă înăuntru lucea mereu acea inimă de molie.

Și totuși, în tot acel timp, n-am putut s-o privesc în față.

– Bine. Nu mai am alte întrebări, Onorată Instanță. Procurorul s-a așezat la loc, întărit de declarațiile mele, și a venit rândul apărării să ia cuvântul.

A început să mă contrainterogheze, încercând să mă bulverseze, dar nu m-am lăsat indusă în eroare. Nu m-am

contrazis, nu mi-am retractat cuvintele, pentru că fiecare amintire era încă reală în capul meu și vie pe pielea mea.

Am rămas fermă în depozițiile mele și am agravat și mai mult capetele de acuzare, motiv pentru care la un moment dat apărarea a decis să se retragă.

– E suficient, domnișoară Milligan, a început avocatul.

Reușisem.

Mi-am ridicat privirea.

Deși se controlau, pe fețele membrilor juriului zăboveau o multitudine de emoții printre care răceală, încordare și neîncredere.

Tocmai terminasem de povestit în detaliu despre cum mă lega în pivniță și mă lăsa singură, să mă zvârcolesc în propria frică. Despre cum buzele mi se crăpau de la atâta urlat și de sete. Despre cum amenința că avea să-mi smulgă unghiile, ca să nu mi le mai crap de pielea curelelor.

M-am uitat spre Margaret și privirile ni s-au întâlnit. S-a uitat la mine cu ochii închiși la culoare, cercetători, de parcă în sfârșit m-ar fi recunoscut.

Apoi a zâmbit.

A zâmbit așa cum zâmbea când închidea ușa pivniței după ea. Așa cum zâmbea când mă agățam de fusta ei. A zâmbit în felul acela strâmb și respingător al ei, un rânjet care era o victorie.

Am simțit în gâtleej o emoție roșie și brutală.

M-am ridicat degrabă și, la cererea judecătorului, am părăsit banca martorilor, umedă și convulsivă. Tremuram incontrollabil. Am traversat sala de judecată cu sângele bătându-mi în tâmples, dar odată ajunsă în spate, în loc să mă așez din nou pe scaun, am apucat mânerul și am zbughit-o afară din încăperea. Am simțit amăreală în gât și am reușit să găsesc baia chiar la țanc:

m-am agățat de toaletă și am vărsat tot disconfortul care îmi rodea sufletul.

Pielea mi s-a acoperit de transpirație și măruntaiele mi s-au strâns. Am tresărit în timp ce lacrimile de la efortul depus îmi încețoșau privirea: am văzut-o din nou acolo, cu

rânjetul acela batjocoritor și toată durerea pe care mi-o provocase.

În fața *Ei* nu eram o femeie de 21 de ani.

Eram încă fetița murdară care se ruga *să fie cuminte*.

Am simțit pe cineva atingându-mă, încercând să aibă contact cu mine, dar senzația de repulsie m-a asaltat, iar creierul meu a refuzat atingerea. Am alungat degetele care încercau să mă ajute, iar o voce familiară a încercat să mă facă să gândesc logic.

– Lasă... Nu. Oprește-te!

Asia a încercat să mă liniștească, luptându-se cu palmele cu care o respingeam. Se poate s-o fi rănit, dar nu eram în toate mințile: a reușit să mă apuce de umeri și am tremurat.

– E totul în regulă. Te-ai descurcat. Te-ai descurcat...

Am încercat să mă îndepărtez de ea, dar m-a oprit, strângându-mă într-un mod ciudat, tăios, greoi. Și totuși cu căldură.

Am încercat să mă eliberez, dar în cele din urmă strânsoarea ei mi-a înfrânt reticența.

Mâinile ei nu erau la fel de blânde ca ale Annei și nici la fel de familiare ca ale Adelinei.

Dar mă țineau.

Și, chiar dacă veneam din realități diferite, chiar dacă proveneam din două universuri care nu se intersectaseră niciodată, mi-am dat drumul la lacrimi și am lăsat-o, o dată, să atingă inima acelui copil pe care n-aș fi vrut să las pe nimeni să îl vadă.

În seara aceea am stat sub duș o perioadă interminabilă. Mi-am spălat transpirația, angoasa și frisoanele de care nu scăpam. Am spălat mirosul de frică, zgârieturile de pe încheieturi și ce mai rămăsese din ziua aceea.

Apoi am ajuns la apartamentul lui Rigel cu sufletul zdrobit și ochii pustii.

Existența mea părea mânjită, de parcă ar fi fost ștersă cu o radieră. Adevărul era că aveam nevoie să-i respir puțin prezența, să-l simt chiar și pentru o clipă, pentru că,

în întunericul în care cădeam uneori din nou, el era singura lumină care îmi putea aduce alinare.

Nici măcar nu își dădea seama de puterea pe care o avea asupra mea.

Rigel lua întunericul și-l transforma în catifea. Îmi atingea inima și totul părea deodată să funcționeze, de parcă ar fi știut melodia secretă care-i puneă în mișcare angrenajele complexe. Avea raiul în ochi și iadul pe buze și era singura realitate care le făcea pe toate celelalte să fie ne semnificative.

Am vârât cheia în broască. Ar fi trebuit să bat măcar la ușă, dar când i-am simțit în aer mirosul, am intrat în tăcere fără să mă gândesc la asta.

Am lăsat geanta să cadă pe canapea și mi-am dat jos geaca, observând lumina unei lămpi care lumina masa din cealaltă cameră. M-am așteptat să-l văd acolo, dar am găsit doar o carte deschisă despre mișcarea sateliților, un pahar cu apă, o farfurie cu niște firimituri și câteva note în scrisul lui elegant.

Am atins ușor stiloul rezemat de canelura dintre pagini, imaginându-mi-l stând acolo, studiind, cu trăsăturile minunate luminate de veioză și cu expresia aceea concentrată pe care o avea mereu când citea.

În clipa următoare am devenit conștientă de o prezență tăcută în spatele meu.

M-am întors, pentru că știam că avea obiceiul înrădăcinat de a se mișca ca un prădător în umbră.

– *Poate ai vrea să-mi explici.*

Stătea în prag, magnific și înspăimântător. În întuneric, ochii îi străpungeau întunecimea în felul acela care mă făcuse să tremur de multe ori. Ținea în mână ziarul de seară. Era rulat, dar nu era nevoie să mi-l arate ca să știu ce scria în el.

Cazul copiilor din Sunnycreek făcea înconjurul țării.

S-a apropiat și a trântit ziarul de masă cu un gest sec, fără să înceteze să mă înlănțuie cu privirea furtunoasă. Mirosul lui familiar mi-a trezit inima. Chiar dacă în clipa aceea ochii lui mă respingeau și mă striveau ca niște găuri

negre, îmi simțeam corpul reacționând la apropierea lui de parcă nu ar fi fost niciodată atât de specific lui.

– *De ce? De ce nu mi-ai spus?*

Era furios.

Foarte furios.

Ar fi vrut să fie acolo. Nu-i plăcuse comportamentul meu, iar ideea că nu fusese cu mine în momentul acela distona cu instinctul primordial care-i însuflețea inima.

Aș fi vrut doar să mă scufund în brațele lui, să-l simt cum mă strânge, să simt că sunt în siguranță. Dar știam că nu puteam evita acea confruntare, pentru că Rigel merita o explicație pentru faptele mele.

– Dacă ți-aș fi spus, ai fi venit, i-am șoptit eu. Și am încercat să previn acest lucru.

– Ai încercat... *să-l previi?* A mijit ochii, ca două fulgere tăioase. Și de ce ai făcut asta, Nica?

O sclipire de conștientizare i-a străbătut privirea în modul acela distructiv și ostil care-l transforma în dușmanul meu.

– Ce e? Credeai că sunt prea *slab* ca să vin? A făcut un pas spre mine, debordând de furie și durere. E din cauza a ceea ce ai văzut zilele trecute? Din cauza crizei?

– Nu.

– Și atunci din ce cauză?

– N-am vrut să te vadă, am șoptit eu cu o sinceritate dezarmantă.

Rigel nu s-a mișcat, dar ceva i se cristalizase în irisuri.

– Nu suportam să te vadă din nou, am mărturisit eu. Nu suportam gândul că, văzându-te, s-ar fi trezit din nou ceva în ea. N-aș fi putut îndura una ca asta. Urăsc obsesia pe care a avut-o întotdeauna față de tine, afecțiunea bolnavă pe care te-a forțat s-o primești din partea ei. Mi se taie răsuflarea. Am vrut-o departe. Am vrut să te protejez de ea, chiar dacă asta ar fi însemnat să trec singură prin toate!

Mi-au tremurat pumnii și gâtulejul m-a usturat. Am simțit cum lacrimile amenințau să iasă din nou. Plângeam întruna; ajunseseam deja la limită.

– Și aș face-o din nou, am șuierat eu printre dinți, gândindu-mă la rânjetul ei, la cum mă distrusese. Aș face-o din nou de o sută de ori, doar ca să o țin departe de tine. Nu-mi pasă dacă crezi că a fost o prostie. Nu-mi pasă dacă ești supărat pe mine acum. Nu-mi pasă, Rigel, aș fi făcut orice, aș fi făcut *totul* ca să o împiedic să te mai vadă!

Am închis tare ochii, iar o forță disperată a explodat ca o stea.

– Așa că n-ai decât să te enervezi. Mârâie la mine! l-am ațâțat eu, în timp ce șocul suferit în ziua aceea îmi copleșea nervii. Spune-mi că am greșit că nu te-am lăsat să vii, spune-mi că am făcut o greșeală! Spune ce vrei tu, dar nu-mi cere să-mi cer scuze! N-o face, pentru că singurul lucru care mă face să mă simt bine, singurul lucru care îmi aduce ușurare în tot haosul ăsta, e să știu că o dată, doar o dată, am putut face ceva ca să te pot proteja...

M-a apucat și m-a tras spre el.

M-am ciocnit de pieptul lui și un suspin mi-a tăiat răsuflarea. Căldura lui m-a învăluit ca o mânășă, iar lumea a vibrat în brațele lui, amuțită de o forță invizibilă, dulce și nespus de puternică.

Am tremurat, în timp ce plânsul îmi eroda inima și simțeam că-mi pierd puterile.

– Prostuțo, mi-a șoptit încet la ureche.

Am închis ochii cu amărăciune. Doamne, n-aș fi vrut să mai simt nimic altceva. Mi-aș fi dorit ca Rigel să o șteargă pe Margaret pentru totdeauna, doar vorbindu-mi cu vocea lui nespus de profundă.

Și-a mutat mâna pe ceafa mea, încercând să mă legene, iar eu m-am agățat de gestul lui cu un sentiment disperat. L-am lăsat să-mi atingă inima, în felul lui specific. L-am iubit și mai mult pentru felul în care știa să mă întregească, doar ținându-mă așa.

– Nu trebuie să mă protejezi, a murmurat el cu o blândețe care mi-a mângâiat corzile sufletului. Nu trebuie să mă aperi de nimic. Asta... e treaba mea.

Mi-am îngropat fața în puloverul lui curat și parfumat. Am clătinat din cap, gemând la pieptul lui.

– Te voi proteja mereu, am mărturisit eu, simțindu-mă mică ca un copil, pentru că nu știam să fiu altfel. Chiar dacă crezi că n-ai nevoie de asta...

Rigel m-a strâns mai tare și l-am lăsat să mă absoarbă complet, centimetru cu centimetru, până am devenit una cu căldura lui. Știa că așa eram eu, că așa eram noi, încăpățânați și insuportabili până la capăt.

Aveam să continuăm să ne sacrificăm unul pentru celălalt.

Aveam să continuăm să ne protejăm în felul nostru, alegând tăcerile în locul cuvintelor, gesturile în locul oricărui alt lucru.

Aveam să continuăm să ne vrem așa, în felul acela excesiv și imperfect, plin de greșeli, dar sincer ca soarele.

L-am privit languros și distrusă, iar el și-a plecat fața, privindu-mă calm și profund.

Inima mi-a bătut cu putere, emoționată încă o dată de chipul lui, de tot ce însemna pentru mine, iar Rigel s-a plecat și m-a sărutat pe buze.

Gura lui moale mi-a stârnit furnicături calde în stomac. Mi-am pus brațele pe umerii lui și l-am tras spre mine cu o nevoie arzătoare.

Mi-am împletit limba cu a lui, iar Rigel m-a strâns de umeri, încercând să mă țină, să mă înfrâneze. S-a străduit să controleze imboldul care amenința să mă atace ca o fiară, dar mi-am înfipt degetele în umerii lui și m-am lipit de el.

– Am nevoie de tine, l-am implorat eu. Am nevoie de asta.

Te rog...

Rigel a respirat adânc, cu pieptul vibrându-i și părul căzându-i peste ochi. L-am prins de față și mi-am afundat buzele dulci și nevoiașe în ale lui.

Mușchii i s-au încordat. Respirația i s-a oprit în gât.

I-am simțit stăpânirea de sine tremurând. Mi-am intensificat împingerile moi ale gurii și insistența trupului

meu mic l-a făcut să cedeze definitiv.

M-a prins de ceafă și și-a apăsat gura pe a mea, devorându-mă cu sărutări fierbinți. M-a invadat cu limba și încrederea lui de sine m-a uluit, stârnindu-mi un fior intens pe șira spinării. Mi-am vârât mâinile în părul lui și l-am sărutat cu o pasiune copleșitoare, făcându-l să geamă răgușit.

Respirația i-a devenit hămesită, impetuoasă. Rigel m-a forțat să mă dau în spate până m-am lovit de marginea mesei, pe care a golit-o brusc dintr-o mișcare a brațului: paharul și farfuria s-au spart și o ploaie de hârtii a umplut parchetul, în timp ce m-a apucat de șolduri și m-a întins.

Cu degete tremurânde, am încercat să-l dezbrac de pulover, iar Rigel l-a aruncat pe jos, împreună cu tricoul, arzând ca un foc mistuitor. Părul închis la culoare i-a căzut ca o aureolă moale peste umerii puternici și n-am apucat să-l admir că m-a și apucat de pantaloni, mi-a ridicat bazinul cu un gest brusc și mi i-a dat jos. Am început să respir greoi. Obrajii îmi ardeau și m-am trezit ridicând brațele când mâinile lui zdravene mai că nu mi-au smuls hanoracul pe care-l purtam.

Nu exista calm. Nici răbdare. Ne atacam unul pe altul ca niște animale tremurânde.

Aerul mi-a amorțit pielea, umplând-o de senzații reci și calde. Omoplații goi mi s-au lovit de masă, iar Rigel m-a prins de curbura gâtului, strângând-o până nervii mi-au luat foc. M-am contractat sub atingerea lui și bătăile inimii mi-au luat-o razna când și-a înfipt degetele în coapsa mea și apoi dinții în partea interioară, unde carnea era mai fragedă și mai sensibilă. Am închis ochii și m-am agățat de marginile mesei, străfulgerată.

Corpul a început să-mi tremure și l-am lăsat pe Rigel să șteargă totul din mine, să ia totul și să mă umple cu el.

Nu mi-a păsat de semne.

Nu l-aș fi oprit.

Aveam nevoie de asta.

De atingerea lui înflăcărată, de mușcăturile lui, de dragostea lui neagră.

Aveam nevoie să mă pierd în sufletul lui, pentru că era singurul loc care nu m-ar fi speriat niciodată.

Mâinile mi-au tremurat, mușchii mi s-au încordat. Rigel mi-a dat jos chiloții cu mișcări hotărâte, iar elasticul mi s-a înfipt în piele, tăindu-mi respirația. Apoi, fără urmă de delicatețe, m-a prins de glezne, trăgându-mă de-a lungul mesei până m-am

izbit de vintrea lui. Corpul îi ardea de încordare, de frenezie,

de nevoia de a mă gusta, de a mă sfâșia, de a mă face a lui.

Și eu îl voiam așa cum era, pentru că nu voiam să fie altceva decât el însuși.

Un diavol frumos. Singurul înger care sălășluia în întunericul din sufletul meu.

Am respirat greoi în timp ce atingerea lui posesivă îmi incendia pielea. Și-a trecut degetele de-a lungul coapselor mele și apoi și-a înfipt buricele în ele, iar eu am simțit cum îmi modela cu mâinile carnea catifelată. A strâns până și-a umplut palmele, până m-a durut și am icnit ușor.

Sunetul acela l-a făcut să mă strângă și mai tare. Am strâns tare din ochi și mi-am încovoiat gleznelor, iar Rigel s-a aplecat și mi-a cuprins zona intimă cu buze fierbinți, mușcându-mă. Am deschis ochii mari și respirația mi s-a blocat în gât.

M-am strâns din instinct, dar m-a apucat de șolduri, blocându-mă într-o strânsoare de fier de neclintit. A început să mă chinuie cu dinții, să mă sărute și să mă lingă, sugând fără milă, iar o furtună necruțătoare m-a făcut să închid ochii. Am gemut, picioarele mi-au amorțit, abdomenul inferior mi-a pulsat puternic.

A continuat să mă mângâie fără milă cu limba lacomă, iar cu dinții mi-a stimulat nervii, care mi-au trimis șocuri tulburătoare de-a lungul pielii.

Respirația mi-a devenit neregulată, am tremurat, obrații mi-au luat foc. L-am strâns de păr, dar Rigel nu s-a oprit, și-a rotit limba în jurul aceluși punct sensibil și apoi m-a pătruns cu ea și mai apăsător ca înainte. Mi-am mușcat buzele și degetele lui mi-au zgâriat pielea, ținându-mă

nemișcată, în timp ce atingerile acelea fierbinți mă tachinau cu o cruzime dulce, zdrobindu-mi mușchii.

Când s-a îndreptat, eram mută, epuizată și tremuram toată. Un zumzet îmi încețoșa creierul. Rigel și-a lins buzele roșii, umflate și violente, apoi, urmându-și instinctul impulsiv care-l devora, și-a apucat elasticul de la pantalonii de trening și i-a dat jos.

Abia mi-am amintit că acum luam anticoncepționale, că m-a și apucat cu putere de bazin și mi l-a ridicat, strângând de el până a scârțâit. Strânsoarea lui mi-a tăiat răsufarea.

Nu fusese niciodată delicat, dar nu i-aș fi cerut să facă o excepție pentru mine. Rigel încerca mereu să se stăpânească, să se înfrâneze, de parcă i-ar fi fost mereu teamă că avea să mă rupă în bucăți. Era flămând, sălbatic și impetuos, dar în clipa aceea mi-am dorit să-mi cioplească în continuare sufletul, să șteargă lumea cu asprimea lui obișnuită și să o smulgă și s-o arunce departe de tot.

I-am simțit bărbăția apăsându-mă între picioare și inima mi-a tresăltat. Sângele mi-a tremurat, corpul mi-a fiert și bătăile inimii mi-au zdrobit inima.

Am vrut să-mi plec fața, să-i întâlnesc privirea, dar m-a pătruns cu fermitate, iar senzația a fost atât de bruscă și de impetuoasă, încât mi-am încovoiat degetele de la picioare și spatele mi s-a arcuit.

Mi-au tremurat coapsele, de parcă nu reușeam să mă obișnuiesc cu el. Mi-am înfipt unghiile în lemnul mesei, iar Rigel a respirat în felul acela jos și viril, bucurându-se de senzația maleabilă și fierbinte care îl învăluia. Mi-am mușcat buzele, mică și tremurândă, dar în loc să-și înceapă asaltul, și-a pus mâna pe obrazul meu și m-a privit în ochi.

Timpul s-a oprit.

M-am agățat de irisurile lui, iar pieptul mi-a explodat de o emoție de nestăpânit. L-am privit la rândul meu, iubindu-l la nebunie, revărsând în privire tot ce simțeam.

Acolo ni se întâlneau sufletele.

Acolo își dăruiau reciproc totul.

Cu ochii ațintiți asupra mea, Rigel a început să se miște în mine. S-a împins tare și adânc, țintuindu-mă cu putere de masă, strângându-mă de umeri până m-au durut oasele.

Respirația lui a umplut aerul.

Lumea s-a îndepărtat.

A devenit ochii lui.

A devenit pielea lui, parfumul lui, vigoarea și puterea lui.

A devenit el.

Și întunericul s-a transformat în catifea.

Stelele au înflorit în umbră.

Rigel s-a aplecat peste mine și i-am răspuns la împingerile solicitante cu picioarele amortite și gleznelor tremurânde. Mă durea bazinul în locul în care mă strângea, dar mi-am înfipt unghiile în spatele lui și i-am răspuns la sărutări cu toată blândețea care îmi tremura în trup.

Pentru că eram o galaxie de stele, noi doi.

Un haos magnific.

Un delir strălucitor.

Dar numai împreună reușeam să strălucim.

Și așa aveam să fim mereu.

Greu de înțeles.

Imperfecti și neobișnuiți.

Dar nemuritori...

Ca florile de amarant.

CAPITOLUL 38. Mai presus de orice

*Și atunci să ne îmbrăcăm cu stele.
Să ne plimbăm printre vise.
Vom avea corpuri cerești, știi?
Vei îmbrăca iubirea mea ca pe o eternitate.
Și orice lună, văzându-te cum strălucești,
va dori iubirea unui soare
care să o facă să strălucească la fel.*

Un inel.

Carl îi dăruise lui Adeline un inel.

Vestea logodnei lor îi dăduse pe toți peste cap de fericire: Anna își dusesese mâinile la inimă, emoționată, și eu o îmbrățișasem cu putere, atât de entuziasmată, încât căzuserăm împreună pe canapea.

Simțeam o bucurie pe care nu aș fi putut să o explic vreodată în cuvinte, care îmi umplea inima cu muzică și deborda de lumină. O iubeam din tot sufletul și merita să fie fericită.

Pentru această ocazie, câteva zile mai târziu, Anna hotărâse să organizeze o mică petrecere acasă la noi și îi invitasese pe toți prietenii noștri: la urma urmei, Adeline făcea acum parte din familie.

„Vei ajunge la timp, nu-i așa?” am tastat pe celular, în timp ce mă plimbam pe trotuarul din beton.

Mergeam rapid pe stradă și vântul îmi mângâia părul care îmi atârna pe umeri.

„Da”, a răspuns simplu Rigel, concis ca de fiecare dată. Nu risipea niciodată cuvinte, nici măcar în mesaje.

Știam cât era de ocupat cu studiile și toate celelalte lucruri, dar speram că nu avea să întârzie, măcar în seara aceea.

„Ne vedem la opt, atunci”, am scris eu, veselă și senină.

În ziua aceea mai aveam un motiv ca să fiu binedispusă: trecusem cu brio examenul la boli infecțioase, după săptămâni de învățat. Nu era o materie simplă, așa că-l sunasem imediat pe Rigel ca să-i spun ce fericită eram, pentru că știa câtă pasiune puneam în cursurile mele universitare. Era mereu primul pe care îl sunam după un examen și singurul care, atunci când îmi făcea un compliment, mă făcea să zâmbesc și să mă bucur ca un copil.

„Distrează-te cu ceilalți“, mi-a răspuns cu o îngrijorare neobișnuită.

Aveam să merg la o bere împreună cu niște colegi, înainte de cină. După spusele lor, un examen atât de important trebuia sărbătorit, iar mie mi se păruse o idee foarte drăguță. Trecusem pe acasă să mă schimb, îmbrăcându-mă deja pentru seara aceea, ca să nu fiu nevoită să lipsesc mai târziu, cu musafirii prin casă.

„Mulțumesc“, i-am scris eu înapoi, zâmbind la ecran, după care am pus deoparte celularul și m-am grăbit să ajung la local.

Mi s-a părut luminos, rafinat și îmbietor; peretele de sticlă lăsa să se întrevadă ghirlande luminoase care atârnavă din

tavan precum niște ramuri ale unei sălcii plângătoare, iar canapelele din piele îl făceau locul potrivit în care să te relaxezi în compania cuiva.

Will era deja acolo. Aștepta în față, dar nu și-a dat seama de prezența mea până n-am fost chiar în spatele lui.

– Bună! Aștepti de mult?

– Hei! Nu, de-abia am... Cuvintele i s-au stins pe buze când s-a întors.

Și-a trecut privirea peste silueta mea, iar eu mi-am controlat reflexia în geamul localului, ca să mă asigur că nu era nimic în neregulă.

Purtam niște cizme cu toc, o pereche de pantaloni mulați și o jachetă scurtă care îmi ajungea până în talie. Dedesubt, optasem pentru un top de un gri perlat care se

asorta cu ochii mei. Avea corsajul rigid și mânecile lungi bufante, de organza, care-l făceau să arate sofisticat și feminin. Îmi lăsasem părul desfăcut, iar la gât îmi pusesem medalionul splendid în formă de lacrimă pe care mi-l dăruise Rigel de ziua mea de naștere.

Pentru seara aceea, mă și machiasem ușor, ceea ce îmi făcea ochii strălucitori, în timp ce un ruj pal îmi accentua moliciunea buzelor și le făcea să pară și mai pline, scoțând în evidență culoarea rozalie a obrazilor mei.

După ce trecusem de ziduri și căpătasem încredere, cu câțiva ani în urmă, eu și Anna avusesem parte de unul dintre acele momente mamă și fiică la care visasem mereu: cumpăraserăm cosmetice împreună, iar ea mă învățase cum să mă machiez. Încet, cu calm, cu atenție și răbdare. Fusese un moment foarte intim și important pentru mine, pe care aveam să-l păstrez pentru totdeauna în suflet.

Norman, în schimb, mă învățase să conduc și, mulțumită lui, îmi luasem permisul. Venise la examen cu mine și, în pofida faptului că eram agitată, mă înseninase cu calmul lui obișnuit. După ce îl luasem, ieșisem din clădire fluturând cartonașul, iar el mă îmbrățișase cu blândete, mândrie și stânjeneală, râzând în spatele ochelarilor groși.

Erau clipe pe care le păstram în memorie, precum un cufăr prețios plin de minuni.

În momentul acela l-am observat pe Will uitându-se la picioarele mele. Billie îmi spusese că pantalonii aceia îmi conturau curbele mai mult ca orice alt articol de îmbrăcăminte, dar eu îi alesesem pentru că erau foarte comozi, pentru că mă simțeam bine în ei, nu pentru a atrage asupra mea priviri nedorite.

Mi-am întors privirea de la el, privind în jur.

– Deci, am spus eu, mușcându-mi buza, ceilalți ajung sau...

– Ajung. Will m-a privit din nou în ochi. Știi că întârzie mereu. Și la ore. A schițat un zâmbet care i-a scos în evidență irisurile verzi.

Era un băiat atrăgător, îngrijit și avea un zâmbet care străpungea inima oricărei femei. Era și unul dintre acele zâmbete solare și contagioase la care adesea, în veșnica mea nepăsare, mă trezeam că-i răspundeam. De fiecare dată când o făceam însă, privirea îi devenea gânditoare, de parcă în aerul meu autentic aveam un detaliu luminos pe care celelalte, în privirile lor adorante, nu îl aveau.

– Ai fost grozavă azi, la examen, a murmurat Will cu o voce caldă.

Am văzut că se apropiase. Și-a trecut privirea peste chipul meu, iar eu am zâmbit încercată de o dulce ușurare.

– Mulțumesc. Și tu. Am fost puțin agitată la început... Mă bucur că a mers bine.

– Am putea studia împreună data viitoare, a propus el fără să înceteze să se uite la mine. Mă privea în ochi, de parcă ochii mei l-ar fi vrăjit. Am putea să ne vedem după curs... Știi, nu locuiesc foarte departe de universitate. Ai putea să vii la mine...

– Băieți! Hei!

Două colege au venit spre noi, întrerupându-ne conversația. Will și-a mușcat buzele și și-a ridicat ochii către ele, răspunzându-le apoi la salut cu un zâmbet. Chiar voiam să sper că propunerea lui fusese completamente amicală, dar mă temeam că nu era așa. Am alungat acel gând și m-am concentrat asupra altora. De fapt, ieșeam rar împreună, dar îmi plăcea de fetele acelea: vorbeam despre pasiunea noastră comună și împărtășeam o realitate care ne interesa profund. Ar fi trebuit să vină și un cuplu, dar am aflat că intervenise ceva și nu mai putea veni.

– Deci... suntem doar noi? le-a întrebat Will, iar ele au încuviințat din cap. Când le-a auzit, privirea i-a alunecat din nou spre mine.

S-a uitat la mine o clipă, apoi a spus:

– Atunci, să intrăm...

– Am auzit vorbindu-se foarte bine despre el, am spus eu, zâmbind mulțumită și arătând spre local. Două

prietene dragi

au fost deja aici și mi-au zis că berile artisanale sunt foarte bune! În plus, pe lângă consumație aduc și sendvișuri cu un sos

special și niște cartofi prăjiți care sunt de...

Nu am apucat să termin, că cineva a venit din spate, mi-a ridicat cu forță capul și și-a strivit buzele de ale mele.

Mi s-a tăiat respirația și i-am recunoscut parfumul lui Rigel, iar inima mi-a tresăltat: m-a strâns cu degetele de maxilar și m-a supus unui sărut atât de înflăcărat și de neașteptat, încât mi s-a tăiat răsufarea. Mi-a devorat buzele, asaltându-mă cu așa un elan, încât corpul meu firav aproape că a cedat sub acel asalt incendiar.

M-am agățat de brațul lui, iar Rigel i-a aruncat o privire tăioasă și incandescentă lui Will, fără să înceteze să mă sărute. Când l-am strâns de geaca de piele și eram sigură că nu mai aveam suflare în piept, a hotărât să se desprindă de mine.

Învinețită și răvășită, mi-am rearanjat părul, iar Rigel și-a ținut brațul pe după umărul meu, după care s-a întors cu o nonșalanță inocentă spre chipurile amuțite ale celor de față.

– Ah, *William*, a zis el plescăind din limbă, ești și tu aici. Ce aiurit sunt, chiar nu te văzusem.

Ba îl văzuse și încă cum. Îi aruncase chiar și o privire de foc pur.

Will s-a uitat fix la el încremenit, iar fetele l-au privit șocate.

Își făcuse cu siguranță o intrare teatrală, dar știam că nu era singurul motiv pentru care apariția lui uimea într-atât.

Rigel chiar nu era genul de băiat pe care te așteptai să-l întâlnești pe stradă. Era terifiant și încântător. Deborda de o autoritate masculină care, împreună cu fizicul lui monumental, îl făcea un prădător înnăscut.

– Ți se pare potrivit? am murmurat eu, indignată și încă răvășită.

– Haide, nu-mi spune că nu ți-a plăcut, *molie*, mi-a șoptit el la ureche, cu vocea aceea răgușită și amuzată care

mi-a aprins stomacul.

Mi-am ridicat privirea spre el, încruntată, încă roșie ca para focului, și m-am uitat la el cu reproș.

– Ești iubitul ei misterios, a spus brusc una dintre fete, încurajată de cealaltă. L-au privit cu admirație, iar el și-a ridicat ochii, aruncându-le o privire șireată.

– Sunt Rigel, a răspuns el zâmbind strâmb, rostindu-și numele de stea.

Nu fusese niciodată un tip expansiv și cu siguranță nu începuse acum să fie, dar cunoșteam mult prea bine abilitatea lui de a plăcea oricui și mi-am imaginat că asta intenționa în acel moment.

– Ah, Nica e mereu atât de discretă în ce te privește, mi-au reproșat ele cu drag. Nu dă din casă niciodată. Ne-a spus că studiezi ingineria și că cânti la pian, dar în ce privește restul pare mereu...

– Ce ai pățit la mâini? le-a întrerupt Will.

Se uita la degetele pline de răni și zgârieturi roșii ale lui Rigel. Erau rănilor pe care și le făcuse în timpul crizei, cele pe care i le îngrijisem, dar Rigel l-a țintuit cu o scânteie în privire.

– Ah, nimic. O încăierare, a spus el liniștit.

Dar nu era adevărat!

Will l-a întrebat cu precauție:

– O încăierare?

– Ba nu, doar s-a tăiat, am încercat eu să minimizez situația, dar Rigel a zâmbit din colțul gurii cu nonșalanța celui care nici măcar nu trebuie să ridice vocea ca să domine.

– M-au enervat niște tipi. Poate că ar trebui să-l ascult pe psihiatrul meu când îmi zice că am *grave probleme* de gestionare a furiei și o înclinație puternică spre tulburările de personalitate...

A izbucnit într-un râs lejer, clătinând din cap, iar Will l-a fixat cu ochii cât cepele.

Am zâmbit agitată.

– Îi place să glumească...

Fetele s-au relaxat, acceptând simțul acela ciudat al umorului, dar Will a încremenit, de parcă întruparea iubitului meu ar fi fost chiar mai rea decât ideea pe care și-o făcuse despre el.

– Deci mergem? a propus Rigel cu un aer inocent, insuportabil până în măduva oaselor. Încă mă ținea pe după umăr, de parcă situația aceea l-ar fi relaxat enorm. Mi s-a părut că l-am văzut pe Will înghițind în sec.

– Deci... vii și tu?

– Ah, invitația nu era și pentru mine? Și totuși mi s-a părut că ai zis altceva în după-amiaza aceea, în timpul apelului video... Rigel a lăsat conversația să se estompeze, pironindu-l cu o privire penetrantă care a evocat din nou toate *sfaturile* amabile din timpul acelei conversații.

Will a părut să se prindă din zbor. S-a întors și a intrat în local, în grabă, de parcă ar fi vrut doar să fie înghițit de ușa rotativă. Colegele mele au intrat după el, pălăvrăgind senine despre eleganța localului.

– Știi, a murmurat Rigel pe un ton aspru când am rămas singuri, ai un obicei ciudat de a atrage imbecili.

– Poți să nu-l mai terorizezi? i-am spus eu, aruncându-i o privire ostilă.

– *Nici nu mă gândesc*, a răspuns el, strângându-și brațul, ca să-mi imprime cuvintele acelea în timpan. Căldura compactă a corpului lui mi-a pus la grea încercare bunăvoința și am suspectat că știa asta.

– De asta ai venit? Pentru Will? l-am întrebat pe un ton mai dur, în timp ce ne strecuram împreună printre ușile rotative. Încheietura lui lată mi-a atins chipul, iar eu am vrut să i-o strâng. Doar un pic.

– Voiai să-ți cunosc prietenii de ceva vreme... Nu-i așa?

Iată cum îmi răstălmăcea vorbele. Era adevărat că-mi exprimasem această dorință de multe ori, dar îl și cunoșteam destul de bine, încât să înțeleg că nu se afla acolo din *dorința* bruscă de a socializa.

Rigel a oprit ușa cu o mână. Și-a aplecat capul și m-a privit cu ochii adânci și catifelăți.

– Nu te bucuri că am venit? a spus el cu voce joasă, sorbindu-mi voința în irisurile lui închise la culoare.

L-am privit cu gâtul contractat, cu ochii strălucitori și cu obraji ușor fierbinți, pentru că, de fapt, mă emoționa faptul că venise, mai mult decât își imagina. S-a uitat fix la ochii și buzele mele, iar inima mi s-a topit dintr-o suflare

– Te vei comporta frumos? l-am întrebat eu pe un ton dulce.

A ridicat din sprânceană ușor amuzat, afișând acel aer angelic care îl făcea mereu să pară cel mai rău dintre diavoli.

– Nu așa mă comport *mereu*?

L-am privit cu elocvență, dar doar o clipă, pentru că Rigel a dat drumul ușii și m-a împins ușor în față.

Am simțit o căldură plăcută pe față. Înăuntru, localul era și

mai plăcut: luminițele creau un efect aproape festiv, relaxant

și plăcut, și am observat o mulțime de băieți tineri așezați la mese și

la bar. Am intuit că era un local cunoscut printre studenți.

I-am găsit pe ceilalți în spate, așezați pe canapele în jurul unei mese rotunde. Ne-am așezat, iar Rigel a rămas cu geaca de piele pe el, în timp ce eu mi-am dat-o jos pe a mea. Am pus-o pe canapea lângă mine și am rămas doar în bluză, netezindu-mi materialul peste bust și privind în jurul meu cu ochi luminoși, răpită de ambient. Părul mi-a alunecat pe gât și l-am dat lent după ureche, încântată, dându-mi seama abia atunci că Will, de cealaltă parte a mesei, se uita pe furiș la corpul meu îmbrăcat în bluza de organza strălucitoare.

Și-a luat repede privirea de la mine și s-a uitat spre bar, înainte ca eu să le zâmbesc colegelor mele, fiind de acord cu ele în privința particularității localului.

Rigel, lângă mine, s-a lăsat pe spătar și și-a întins brațul în spatele meu. Mi s-a părut că simt cum își trece privirea peste șirul mic de nasturi ce îmi ajungea până la baza

spatelui, dar am continuat să vorbesc cu fetele, prea prinsă cu ele ca să-mi dau seama de altceva.

Mă încerca o senzație stranie de euforie: Adeline care se logodea, universitatea care mergea bine, familia mea dulce și specială... Toate acele emoții s-au contopit, creând un amestec de fericire care mi-a înviorat obraji și mi-a făcut ochii să îmi strălucească.

În timp ce ceilalți erau distrași, Rigel s-a aplecat spre mine și și-a lipit buzele fierbinți de urechea mea.

– Știi, mă *gândeam*, a șoptit el cu vocea răgușită, persuasivă și otrăvitoare.

Cuvintele i-au alunecat pe limbă ca mătasea, iar eu m-am apropiat de el, ușoară, murmurând cu un surâs.

– La ce anume?

– La toate lucrurile pe care aș vrea să *ți le fac*.

M-am înecat cu salivă. M-am înflăcărat, cu ochii mari, iar de cealaltă parte a mesei l-am văzut pe Will uitându-se la noi cu o expresie ezitantă. Mi-am adus aminte de toate lucrurile pe care mi le făcea de obicei și, dacă se poate așa ceva, m-am înroșit și mai tare.

Rigel și-a afundat chipul în părul meu, înflăcărandu-mi pielea cu răsufierea lui, iar eu am înțeles că nu se comporta frumos, ci se comporta cât mai urât posibil. Dacă îmi era deja dificil să gestionez senzațiile stârnite de faptul că era aproape de mine, cu siguranță nu mă ajuta să-l aud vorbindu-mi în modul acela intim și nerușinat.

Am tresărit când i-am simțit în coaste vibrația celularului.

Rigel s-a desprins de mine fără prea multă tragere de inimă și, cu un gest fluid, și l-a scos din buzunar. Am înțeles că era unul dintre mulții băieți care-l contactau pentru meditații când a mijit ochii și s-a ridicat ca să răspundă de afară, unde ar fi putut auzi conversația în absența vocilor și a zgomotelor.

L-am privit dispărând printre oameni, care-l lăsau indiferenți să treacă, și mi s-a părut din nou ciudat să-l văd acolo, ca o culoare ce nu reușea niciodată să se amestece.

Era mereu diferit față de ceilalți băieți. Mi se păreau toți la fel pe lângă el, ca niște pietre lângă un diamant. Desigur, fiecare avea nuanța lui sau diversitatea lui, dar Rigel avea mai multe fațete decât toți ceilalți, era mai pestriț ca toți ceilalți, iar prin nervurile lui radia lumina stelelor. Avea o fire tăioasă și o inimă minerală, dar un suflet ca al lui strălucea doar pentru câțiva.

Iar eu aveam să-l țin aproape.

Pentru toată...

– Bună seara, a spus o tânără chelneriță, zâmbind amabilă, scoțând pixul. Ce doriți?

Am salutat-o și am comandat din meniu, iar ea și-a notat rapid pe un carnetel. Pentru Rigel am ales o bere brună, nu prea afumată, sperând din inimă că avea să-i placă, și apoi fata a plecat.

M-am alăturat celorlalți și am sfârșit prin a vorbi despre universitate. Ne-am spus părerile despre anumite cursuri, despre laboratoarele de după-amiază, iar peste câteva minute, când a sosit comanda, Rigel încă nu se întorsese.

L-am căutat cu privirea. Nu voiam să fiu prea neliniștită, nici să par exagerată, dar din cauza bolii lui, mă temeam mereu că ar putea să aibă o criză sau să se simtă rău. Chiar dacă nu puteam face nimic, decât să-l ajut să-și ia medicamentele, ideea că putea să i se întâmple în orice moment mă neliniștea.

M-am ridicat, scuzându-mă și spunându-le că aveam să mă întorc repede, și m-am dus să-l caut. Voiam doar să mă asigur că era bine, chiar dacă doar aruncând o privire din ușă, dar n-a fost nevoie să ajung până la intrare. Spre surprinderea mea, l-am găsit în picioare, nemișcat, lângă bar, cu celularul încă în mână și cu privirea întoarsă spre...
un mic grup de persoane?

– Rigel?

L-am luat de mână, iar el s-a întors dintr-odată, uitându-se la degetele pline de plasturi care se împleteau cu ale lui. S-a liniștit când și-a dat seama că eram eu, dar chiar și după ani buni, încă nu se obișnuise cu anumite gesturi spontane.

Am văzut că era cu trei băieți și o fată pe care nu îi mai văzusem până atunci.

– Bună, i-am salutat eu, surprinsă și confuză, apoi am ridicat privirea spre el și i-am căutat ochii. Am văzut că nu mai vii...

– E vina noastră. Ne-am întâlnit din întâmplare, a răspuns amical unul dintre ei, cu mâinile în buzunarele gecii.

L-am privit curioasă, dar observându-mi privirea mirată, fata a zâmbit scurt și a spus ușor satisfăcută:

– Suntem la aceeași facultate.

– Ah! Am zâmbit cu multă căldură, iar pieptul mi s-a umplut de o senzație caldă când am auzit.

Era prima dată când aveam ocazia să cunosc colegi de-ai lui de la universitate și m-am bucurat foarte mult de asta.

– Încântată să vă cunosc! Eu sunt Nica.

– Ești... prietenă cu el? au întrebat ei ezitanți, iar eu am înțeles că atitudinea solitară a lui Rigel, care era reticent față de orice tip de confidență, era motivul incertitudinii lor.

– Sunt iubita lui, am răspuns eu liniștită, stârnind tocmai o reacție de uimire.

Toți mi-au zâmbit cu o conștientizare nouă, de parcă prezența mea atât de dulce și de exuberantă l-ar fi făcut mai ușor de abordat.

– Ai înțeles, a comentat tipul de mai devreme, făcând cu ochiul împreună cu ceilalți.

– Nu ne-ai zis că ai iubită, Wilde, a spus fata zâmbind, străduindu-se s-o aud. Da, nici măcar o dată...

M-a privit în ochi, de parcă s-ar fi așteptat să mă vadă rănită de acele cuvinte sau neglijată de către el, dar chipul meu a rămas curat și senin.

Nu aveam nevoie să știu motivul: Rigel era rezervat, închis și introvertit, cu siguranță nu era genul care să le vorbească celorlalți despre sine. Știam cum era, dar nu m-aș fi îndoit de el din cauza asta.

Ceea ce împărtășeam era inoxidabil, mergea dincolo de sufletele noastre și era mai puternic decât orice cuvânt.

Ea însă mi-a interpretat tăcerea drept victorie. Am văzut satisfacția de pe chipul ei când doar am zâmbit ușor, după care mi-am ridicat privirea spre Rigel.

– Voiam doar să-ți zic că a sosit băutura, i-am spus eu cu o voce suavă, menită să-i acorde spațiu. Ți-am luat o bere brună. Apoi m-am întors spre ceilalți și le-am zâmbit și lor cu amabilitate. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. O seară faină!

Mi-au urat la fel și au spus că speră să ne vedem în curând, dar fata a rămas tăcută și și-a mușcat interiorul obrazului cu ironie. Mi-a aruncat o privire disprețuitoare și apoi s-a uitat la Rigel cu un aer vorace și a fost ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să mă întorc.

Am dat să plec, dar dintr-odată m-am răzgândit și m-am întors. I-am apucat hotărât capul lui Rigel și l-am sărutat rapid.

M-am lipit de el și l-am tras într-un sărut uimitor, cufundându-mi degetele în părul lui până i-am tăiat respirația.

L-am sărutat cu o fervoare care m-a uimit și pe mine: i-am luat gura, forța, inima, totul, și la sfârșit m-am desprins zgomotos de el, lăsându-i buzele roșii și umflate.

S-a așternut o liniște totală.

Toți m-au privit uimiți, unii cu sprâncenele ridicate, unii cu o aprobare tacită pe chip, dar eu nu m-am întors.

Nemișcat între mâinile mele, Rigel m-a privit cu ochii mari și părul răvășit, cu uimirea întipărită în irisurile lui negre. Expresia lui mi s-a părut atât de neobișnuită și de adorabilă, că i-am zâmbit cu tandrețe.

– Te aștept la masă.

L-am sărutat din nou ușor pe buze și am plecat într-o liniște totală, simțindu-i privirea arzătoare și pe cea uimită a fetei.

Când s-a întors la masă și s-a așezat în același loc ca mai înainte, am perceput în spatele gesturilor sale o vibrație

subtilă pe care nimeni altcineva nu ar fi putut să o observe în afară de mine. Și mi-a confirmat doar după aceea, pe stradă, când ne-am despărțit de ceilalți, ca să ajungem la petrecere.

– Ce a fost aia? mi-a șoptit el la ureche, insinuant, luându-mă cu siguranță pe după umeri.

Am simțit nota ironică din vocea lui și m-am uitat scurt la el, după care mi-am întors privirea.

– *Haide, nu-mi spune că nu ți-a plăcut*, am murmurat eu, prea rușinată ca să-l privesc.

Rigel și-a mușcat buza și, într-un moment de raritate, a râs jos și răgușit. Sunetul acela mi-a vibrat până în oase și, deși mă îmbujorasem, l-am privit. L-am privit râzând, un pic uimită, și pieptul mi s-a umplut imediat de o iubire arzătoare.

Ar fi trebuit să mă obișnuiesc deja să-l văd zâmbind și fiind el însuși, dar nu reușeam nicicum s-o fac. Și era aproape... ciudat să-l văd așa, luminat de acele culori vii, dar nu ciudat într-un mod neplăcut, nu, ci într-un mod *frumos*, minunat și răvășitor, capabil să-ți ia răsuflarea. Într-un mod care-ți încânta sufletul și inima, precum strălucirea unui fulger în noapte.

Iată ce era Rigel pentru mine.

Lumina mea în întuneric.

Acea rază de furtună care strălucea mai tare ca soarele.

– Înțepătoare, a spus el tărăgănat, încă zâmbind radiant.

Cu sufletul îmbătat de râsetul lui, m-am lipit de el și mi-am lăsat capul pe spate, râzând încet în strânsoarea brațului lui.

Exista mereu ceva unic și special în normalitatea noastră.

Iar asta... Asta nu avea să se schimbe vreodată.

– Felicitări! am strigat eu, strângând-o pe Adeline în brațe.

Era de o splendoare strălucitoare în rochia ei pastel și chiar și

fără să-i văd fața, am simțit căldura care i-a înviorat

obrajii. S-a desprins de mine și a zâmbit, privindu-mă cu ochii luminoși și doi cercei din perle care îi încadrau obrazii stacojii. Mi s-a părut splendidă. Carl, lângă ea, m-a salutat cu urechile roșii de emoție.

– Au venit și părinții lui, m-a informat Adeline, arătându-mi familia lui Carl printre prieteni și clienți dragi ai magazinului.

A insistat să mi-i prezinte și m-a prezentat cu acea mândrie dulce rezervată membrilor familiei.

I-am salutat pe Dalma și pe George, care țineau în mână câte un pahar de șampanie, și am văzut-o pe Asia cu ei. M-am oprit și i-am zâmbit ezitant, un pic chinuit, dar și plin de mii de semnificații. Mi-a răspuns cu ochi adânci și a înclinat capul cu un gest pe care poate că într-o zi aveam să putem să construim multe lucruri.

Nu aveam să uit vreodată ce făcuse cu câteva zile înainte, la proces.

S-a auzit soneria. Încă soseau musafiri, așa că mi-am ridicat privirea către Rigel și l-am informat că aveam să mă duc să-i întâmpin. El a încuviințat din cap și chiar atunci părinții Asiei s-au apropiat de el ca să-l salute și să schimbe două vorbe cu el. I-am lăsat și m-am dus să deschid ușa.

– Aici e petrecerea?

Am văzut o fată cu chipul lipsit de griji și cu brațele proptite în șolduri.

– Sarah! am zâmbit eu, iar ea și-a dus mâna la față, privindu-mă entuziastă.

– Dar ce cartier drăguț, Nica, e adorabil! Toate floricelele, gărdulețele...

– Te dai laoparte? a bolborosit o voce în spatele ei, lovindu-se de cotul ei ca să treacă.

Miki a intrat, aruncându-i o privire piezișă, iar eu am admirat chipul sever și atrăgător al femeii care devenise.

Părul lung și negru i se legăna pe piept, iar buzele-i frumoase și cărnoase nu-și pierduseră obiceiul de a mesteca gumă. Purta pantaloni negri mulați, o pereche de bocanci cu talpa groasă și un pulover deschis la culoare sub care, în ciuda anilor, continua să-și ascundă formele.

Miki avusese dintotdeauna un fizic cu curbe generoase, dar nu-i plăcuse niciodată să și-l expună: se simțea mai în largul ei în haine moi și comode și, chiar dacă se maturizase de-a lungul anilor, nu-și schimbase stilul.

– Mă bucur că ați venit, le-am salutat eu fericită, dar m-a privit deloc împăciuitoare și s-a întors ca să-și dea jos geaca. Am privit-o puțin uimită și m-am aplecat spre Sarah.

– Ce s-a întâmplat? De ce e indispusă?

– Ce crezi că s-a întâmplat? În timp ce puneam benzină, a fluierat-o din spate un idiot... Știi cum se supără la chestii din astea...

Miki a străfulgerat-o cu privirea.

– Ai fi putut măcar să nu-i dai apă la moară, a șuiert ea încăpățânată, iar Sarah a rânjit.

– Era doar în semn de apreciere...

În clipa aceea, din fericire, a sunat altcineva la ușă. Am deschis și m-a orbit pe loc un bliț puternic.

– *Bam!* a strigat Billie, euforică. Ah, a ieșit chiar frumoasă... Am s-o numesc *Asaltul panterei*. S-a uitat la ochii feroce ai lui Miki surprinși pe ecran și a încuviințat din cap aprobator. Apoi și-a ridicat privirea, zâmbind exaltată:

– Salut!

De când se tunsese, părul blond și creț îi stătea în toate direcțiile, dar părerea mea era că frizura i se potrivea, pentru că-i accentua personalitatea efervescentă.

– Ați ajuns la momentul potrivit, am salutat-o eu, lăsând-o să treacă. Norman toarnă șampania.

În spatele ei, un băiat foarte înalt și un pic slăbănog a înaintat cu timiditate. Avea o pălărioară pe cap, pe care și-

a dat-o jos imediat, de parcă ar fi intrat într-o biserică.

– Bună, Nica. Mulțumesc pentru invitație. Am... Am adus o sticlă...

– *Vince!* a izbucnit Sarah zâmbind, deschizându-și larg brațele, de parcă tocmai ar fi câștigat echipa ei de suflet.

– Ah, bună, Sarah...

– Dar ce mușchi ai pus! Incredibil! Ia te uită aici! a fluierat ea, apăsându-i brațele subțiri, iar Vincent s-a înroșit puțin, flatat.

– Păi... Da, să știi că am început să mă antrenez și... Ah, bună, Miki, a bolborosit imediat, cu o privire neașteptată.

Miki i-a răspuns în modul ei obișnuit, fără să-l privească, iar Vincent și-a strâns pălărioara în mâini, uitându-se la ea pe furiș.

Se chinuia în toate felurile să obțină o fărâmă de aprobare din partea ei, dar nu prea părea să reușească. Și totuși Vincent era un băiat așa de timid și de rezervat, încât era imposibil să nu-l iubești și eram sigură că și Miki, sub scoarța ei dură, își dăduse seama de asta.

– Veniți, luați loc, i-am condus eu. Anna tocmai ce a scos din cuptor gustările...

Eram conștientă că petrecerea era pentru Adeline, dar îmi luasem libertatea de a-i invita și pe prietenii mei. Îmi plăcea la nebunie să mă înconjur de persoanele pe care le iubeam. Mă făcea să mă simt într-o bulă caldă, plăcută și învăluitoare. Aș fi vrut să-i am mereu în casă, poate pentru că, neavând niciodată ceva al meu în copilărie, crescusem cu convingerea că fericirea trebuia împărtășită.

Sarah nu și-a luat de băut, Vincent în schimb s-a întors puțin mai târziu la noi cu două cupe. I-a întins una lui Billie, care a zâmbit dulce de sub grămada de cărlionți.

– Mulțumesc, dragule.

Am crezut că celălalt era pentru el, dar i l-a întins în schimb lui Miki, care s-a uitat fix la pahar, neclintită.

– Nu-mi place șampania, a murmurat ea, mutându-și privirea de la el.

– Știu, a răspuns Vincent neîndemânatic. De aceea ți-am luat vin alb... Știu că e preferatul tău...

Miki și-a ridicat ochii spre el, iar în spatele ei Sarah și-a sărutat degetele cu pasiune și și-a ridicat degetele mari în semn

de victorie.

Am văzut-o pe Billie privind-o pe prietena ei cea mai bună ușor neliniștită și apoi răsufând ușurată când Miki s-a hotărât să accepte paharul pe care i-l întindea Vincent.

Și l-a dus la piept, cu expresia aceea ușor mohorâtă a unei persoane care nu știa cum să reacționeze la un gest de amabilitate, și, privind în ochii plini de speranță ai lui Billie, a bolborosit:

– Mulțumesc.

Vincent s-a înroșit și s-a tras ușor în spate. Apoi și-a dat seama că avea mâinile goale și s-a dus să-și ia de băut.

– Îl ador, a recunoscut Sarah, în timp ce Vince l-a salutat pe Norman, unul mai stingherit decât celălalt.

Privirea lui Billie s-a îndulcit de recunoștință și am apreciat felul în care cuvintele acelea au alinat-o, pentru că sperase să le audă.

La puțin timp după aceea, pe când petrecerea continua cum nu se putea mai bine, Vincent gesticula în mijlocul unei conversații aprinse.

Rigel, care stătea lângă el, avea brațele încrucișate la piept, un pahar de șampanie într-o mână și bărbia ușor coborâtă, în umbră. Sub sprâncenele ascuțite, ochii îi erau îndreptați spre el, dintr-o parte, vizibil circumspect în ce privea încrederea aceea

în sine, dar în același timp suficient de *rezervat* încât să nu-i arate acest lucru.

Am încercat să-mi ascund un zâmbet, dar n-am reușit.

Lui Vincent îi plăcea mult spațiul, cosmologia și teoria cuantică și părea să-l respecte foarte mult pe Rigel. În pofida tăcerilor

și a înțepăturilor prudente, în ciuda faptului că, prin

comparație cu el, cu Miki era floare la ureche, Vincent părea întotdeauna bucuros să-l vadă.

Și, oricât ar fi fost de diferiți, Rigel se străduia să fie... *amabil* cu el. Sau cel puțin civilizat.

În clipa aceea mi-am dat seama că, nu departe, Anna îl privea. În privirea ei puțin tristă era o afecțiune pe care Rigel nu avea să i-o întoarcă vreodată.

– *Nu... reușesc să mă leg*, îmi șoptise odată.

Ne plimbam împreună după ce cinasem cu Anna și cu Norman și mărturisirea aceea stinsă spărsese liniștea. Înțelesesem la ce se referea, pentru că tonul lui se schimba când vorbea din suflet.

Îmi ridicasem privirea și-i văzusem profilul, mâinile în buzunarele gecii și părul ce i se confunda cu noaptea. Să mă privească în ochi era întotdeauna prea direct pentru el în momentele acelea.

Nu reușea să simtă afecțiune pentru ei.

Nu reușea să simtă afecțiune pentru nimeni. Acesta era adevărul.

Sindromul abandonului și povara psihologică a bolii îi creaseră încă de mic o nesiguranță emotivă gravă.

Iar relația lui cu directoarea doar înrăutățise lucrurile. De mic copil, Rigel avusese o nevoie disperată de afecțiune, dar faptul că o primise de la o astfel de femeie îl făcuse să refuze singura formă de dragoste pe care o primise vreodată. Margaret era un monstru, iar el știa asta.

Asta îl făcuse să refuze afecțiunea, să crească fără legături și să le respingă. Singurătatea, frustrarea și lipsa de puncte de referință stabile îi prejudiciasera grav capacitatea lui de a crea legături afective.

Nu era vina lui. El se protejase ca de o boală, dezvoltând anticorpii care aveau să-i permită să nu se îmbolnăvească.

Pe strada aceea întunecată, îi acceptasem tăcerea și-l luasem de mână. Nu putusem să-i zic cât îl iubeau, de fapt, Anna și Norman, dar, în adâncul lui, eram sigură că, chiar dacă nu mai exista, copilul care fusese odată ar fi vrut să le

poată răspunde
pe măsură.

Soneria a sunat iar.

Am lăsat paharul din mână și m-am dus din nou spre ușă, dar înainte să ajung la intrare, Klaus mi s-a strecurat printre picioare. S-a oprit și mi-a aruncat o privire indignată, contrariat că avea atâția musafiri în casă. Așa că l-am luat în brațe, iar el a scâncit deranjat. L-am pupat pe cap, scărpinându-l după urechi, așa cum îi plăcea lui, și am zâmbit când a tors fără să vrea. L-am mângâiat cu blândețe și apoi l-am pus pe prima treaptă a scărilor, de unde m-a privit iritat, probabil jignit pentru că nu am continuat să-l alint așa cum merita.

– Vin, am spus eu și am deschis ușa.

Și corpul mi s-a blocat.

Trecutul mi s-a deschis în fața ochilor, rupându-mă pentru o clipă de prezent.

Băiatul din fața mea s-a întors. În clipa în care l-am privit,

am simțit cum inima îmi dispare, cum timpul se oprește.

– Peter?... am întrebat eu cu voce slabă.

S-a uitat fix la mine cu ochii aceia pe care mi-i aminteam perfect.

– Nica...

Am simțit cum mi se umflă inima până mi-a tăiat respirația: neîncrederea m-a cuprins în așa măsură, încât mi-am întins brațele fără să mă gândesc.

L-am îmbrățișat, iar părul lui roșcat mi-a atins ușor obrazul.

Peter a tremurat, s-a crispat, dar eram prea emoționată ca să-mi dau seama de asta.

Mi-l aminteam ca pe acel copil slab, cu ochi perseverenți, care plângea întotdeauna mai mult decât ceilalți și se ascundea în spatele oricui. Nu știuse niciodată să se apere de cruzime: un suflet moale ca al lui nu avea nici măcar forța de-a se apăra.

– Nu... Nu pot să cred, am spus eu, îndepărtându-mă de el. Mi-am simțit ochii umeziți, dar abia atunci am observat

paloarea drastică care-i întinsese nervii gâtului. Mi-a luat o clipă să înțeleg că poate eu îi cauzasem acea reacție.

– Da... a îngânat Peter, forțându-se să zâmbească, dar colțul gurii i-a tremurat cu un declic straniu. Părea să-l furnice constant în colțul gurii și inima mi s-a întristat, confuză, până mi-am dat seama ce se întâmplase: îl speriasem.

Nu luasem în considerare un lucru fundamental: Peter era ca mine. Dar mult mai mult.

Și el încetase să crească.

Și totuși Adeline îmi spusese, cu ceva vreme înainte: el nu își revenise niciodată.

– M-a invitat Adeline, m-a informat el, înghițind în sec, și am văzut că, încetul cu încetul, se relaxa. A știut că eram aici... pentru proces. Te-am văzut în ziua aia, mi-a mărturisit el. V-am văzut pe amândouă. Eram și eu acolo. Te-am ascultat când ai depus mărturie, Nica. Aș fi vrut să te salut, dar n-am mai reușit să te găsesc la sfârșit.

Pentru că fugisem de acolo.

Am zâmbit, un zâmbet tremurător care am sperat că avea să-i spună totul.

– Dacă aș fi știut că erai acolo, aș fi găsit forța necesară ca să rămân.

Peter și-a mutat convulsiv privirea într-o parte, preț de o fracțiune de secundă, și am intuit că era modul lui de a-și arăta disconfortul și jena, așa că mi-am înmuiat vocea.

– A fost foarte curajos din partea ta. Dacă n-ai fi fost tu, n-ar fi fost condamnată niciodată.

Margaret nu avea să ne mai chinuie realitățile. În urma mărturiilor, a probelor zdrobitoare și a rapoartelor privind tulburările psihologice permanente pe care le provocase, instanța nu doar că o declarase vinovată, dar îi stabilise și o pedeapsă care nu avea să-i mai permită să rănească vreodată pe cineva.

Nu avea să ne mai infesteze viitorul.

Doar trecutul.

M-am întrebat oare ce gândise când își dăduse seama că fusese tocmai Peter cel care activase acel mecanism. Chiar singurul care nu avusese niciodată forța să reacționeze, singurul care fusese mereu prea mic și prea terorizat de ea ca să facă ceva.

– Vino, l-am invitat eu cu voce caldă, făcându-i loc să treacă. Am rămas la o distanță acceptabilă de el și am sperat să-l fac

să înțeleagă că nu aveam să-i mai invadez spațiul fără permisiunea lui.

Peter a intrat, precaut, și l-am lăsat să-și dea jos geaca singur. Era atât de ciudat să-l văd acolo, în prezentul meu, și totuși primul lucru la care m-am gândit era că aș fi vrut să-l prezint Annei și lui Norman.

L-am pus să ia loc pe canapea, întrebându-l dacă puteam să-i aduc ceva de băut, dar a refuzat. Am observat că pleoapa stângă i se contracta ușor când se uita în jur și că gesturile îi erau puțin agitate.

Avea același păr de culoarea morcovului, aceiași ochi de un albastru spălăcit deasupra nasului lung. Fața îi era plină de pistrui, iar constituția slabă, chiar dacă devenise adult, nu i se schimbase deloc. Părea în continuare mic, fragil și speriat. Ca atunci când fusese copil.

– Deci... asta e casa ta?

– Da, am răspuns eu cu blândețe, așezându-mă lângă el, dar lent. I-am cunoscut pe soții Milligan când aveam 17 ani. Au venit la Mormânt... Sunt persoane foarte blânde. Mi-ar plăcea să-ți fac cunoștință cu ei, dacă vrei.

Nu voiam să exagerez. Tocmai sosise și, în plus, nu știam cât de în largul lui se simțea cu străinii. Poate că Adeline nu-i spusese că avea să fie atât de multă lume. Continua să privească în jur, de parcă și-ar fi dorit să aibă o pereche de pupile pentru fiecare individ prezent în cameră.

– Știi că ai fost adoptat când ai fost transferat la Saint Joseph, am spus eu, căutându-i privirea, ducându-mi o

șuviță după ureche, iar el a încuviințat din cap. Peter plecase odată cu Adeline, dar nu rămăsese mult acolo.

– Familia Clay, a spus el, arătându-mi pe celular fotografia unui cuplu fericit și zâmbitor, cu un băiețel care făcea semnul victoriei. Aveau pielea închisă la culoare, iar Peter își ținea un braț pe după fiul lor, cu o expresie senină pe chip.

Am zâmbit, iar el a părut să se relaxeze imperceptibil.

– Au venit când aveam 13 ani, mi-a explicat el. În ziua aceea, ei bine, m-am împiedicat de covor. Aș fi vrut să fac o impresie bună, în schimb am răsturnat planta de la intrare. Au decis imediat că voiau să mă cunoască. Le-am părut... simpatic, cred.

Am râs, ducându-mi o mână la gură, iar Peter a schițat un zâmbet. Mi-a povestit despre ei, despre școală, despre cum fusese să plece din institut și să fie primit de o familie. M-am regăsit mult în cuvintele lui și am fost fericită să aflu, în parte, ce se alesese de el.

Dintr-odată, însă, Peter s-a blocat. Chipul i s-a împietrit și ochii i-au tresărit de o expresie înăspriță de șoc. M-am uitat fix la el confuză de acea schimbare bruscă și, din instinct, m-am întors și m-am uitat încotro privea.

Am simțit o tresărire în piept când mi-am dat seama.

Rigel.

Îl văzuse pe Rigel, în spatele camerei.

Adeline vorbea cu el, vioaie, și chiar dacă buzele lui albe erau sigilate în expresia ermetică obișnuită, ochii negri îi acordau atenție. Adeline a zâmbit, îmbrâncindu-l în joacă, iar el i-a răspuns ceva ce a făcut-o să izbucnească într-un râs colorat.

– *El*, a zis Peter cu voce de nerecunoscut. Ce caută *el* aici?

a întrebat el apăsător.

– Lucrurile nu sunt așa cum crezi, Peter, i-am spus eu degrabă.

Îmi aminteam cine era Rigel în ochii noștri de copii: monstrul *violent și crud* de care chiar el mă avertizase.

– Sunt lucruri pe care nu le știi, am continuat eu cu voce suavă. Rigel... n-a avut niciodată nimic de-a face cu directoarea. Crede-mă!

Poate că dacă l-ar fi văzut la procesul împotriva lui Margaret lucrurile ar fi fost altfel acum, dar Rigel nu venise în ziua aceea.

– Trebuia să-mi imaginez că mai devreme sau mai târziu aveam să-l revăd. *Uită-te la el*, s-a răstit el cu ranchiună, pentru că în fața ochilor lui se afla un băiat impecabil și splendid, iar el în schimb avea să poarte mereu asupra lui semnele acelor abuzuri. Nu s-a schimbat deloc.

– Nu e cum crezi tu că este, am afirmat eu cu o urmă de amărăciune.

Corpul îi era încordat, iar ticul de la pleoapă denota că era tot mai stresat. Aș fi vrut să-l strâng de mână, dar am înțeles imediat că nu era o idee bună.

– Peter, am șoptit eu, Rigel e foarte diferit de băiatul pe care ți-l imaginezi...

– Îi ieși apărarea? a spus el întorcându-și privirea spre mine și nevenindu-i să creadă. După *tot* ce ți-a făcut?

M-a privit de parcă aș fi fost o străină și, dintr-odată, chipul i s-a întunecat de o umbră închisă la culoare și plină de venin.

– Desigur. La urma urmei, s-a priceput mereu la asta. La *manipulare*... Iată de ce l-a invitat Adeline. Chiar și după atâta vreme...

În ochi i-am zărit un ghimpe de gelozie în timp ce și-a întors privirea către ei. Am văzut în ei un sentiment reprimat și am înțeles că îi era adresat lui Adeline.

Și totuși, în pofida faptului că știam că Peter îl disprețuise mereu pe Rigel, părea mai gelos pe el, decât pe Carl.

– Te înșeli, l-am corectat eu pe un ton blând și sincer. Adeline îl iubește. Ține la el... ca la un frate.

– Ah, dar n-a avut nici o problemă să *i-o pună*, a murmurat el pe un ton acid.

Mi s-a tăiat răsufarea.

M-am uitat fix la Peter, nemișcată, de parcă mi s-ar fi oprit inima.

– Poftim?

– Ce e? Nu știi?

L-am privit încremenită și, din instinct, m-am uitat la Adeline. Am văzut-o acolo, zâmbitoare, fericită, nebunește îndrăgostită de băiatul cu care avea să se căsătorească, și totuși cuvintele acelea mi-au ros creierul.

– Eram în cameră cu el, mi-a amintit Peter. Știu bine despre ce vorbesc. Trebuia să mă ridic și să plec când venea ea... De fiecare dată, *fir-ar să fie...* Se uita doar la el. Mereu la el. De parcă n-ar fi avut deja parte de atenția tuturor, a zis el, ridicându-și privirea spre Rigel cu ură. Nu mă miră să-l văd aici, o fi vrând să-i amintească ce efect avea asupra ei. Sau pe care *încă îl are...*

– Rigel e aici cu mine, mi-a ieșit pe gură aproape mecanic. Aveam creierul varză, o senzație stranie în piept, dar cuvintele acelea și-au găsit oricum loc să mi se desprindă de pe buze. Suntem... împreună.

Nu mi l-aș fi putut imagina vreodată pe Peter cu expresia aceea, de parcă tocmai i-aș fi spus ceva îngrozitor. Consternarea a creat un contrast ciudat pe trăsăturile lui: avea ochii de copil, dar furia plină de circumspecție a unui adult.

– Sunteți... *împreună?* a repetat el, de parcă aș fi înnebunit. *Ești* cu el? Ai uitat cum te trata? Te ura, Nica!

– Nu mă ura, Peter, am murmurat eu, pentru că, deși Rigel era o poveste pe care ceilalți nu o puteau înțelege, Peter făcea parte din trecutul nostru și simțeam nevoia să-i schimb convingerile. Ba dimpotrivă...

– Desigur, a zis el sarcastic. Era îndrăgostit de tine, dar și-o punea în repetate rânduri cu *alta*.

Am tresărit. Cuvintele acelea m-au lovit drept în inimă, ca un șut bine țintit. M-au redus la tăcere, iar Peter a clătinat din cap, de data asta cu o urmă de milă pe față.

– Ai fost mereu prea naivă, Nica.

Am simțit cum ceva mi s-a agitat în piept, arzându-mă, devenind insistent, și n-am reușit să-mi opresc ochii să se

întoarcă spre Rigel.

Privirea lui de obsidian tăia camera. Adeline nu se mai afla lângă el, iar atenția lui Rigel era îndreptată acum în întregime spre băiatul care stătea pe canapea lângă mine. S-a uitat fix la Peter cu ochii nemișcați, cu o sclipire de conștientizare care mă încercase și pe mine când îl recunoscusem în pragul ușii.

O clipă mai târziu, privirea lui s-a încrucișat cu a mea.

În clipa aceea, gândul că el și Adeline se atinseseră și se respiraseră așa cum făcuserăm noi m-a ros pe dinăuntru.

Acum înțelegeam sărutul pe care i-l dăduse când se întorsese, cu ani în urmă. Ea și Rigel împărtășiseră multe în trecut.

Ideea aceea mi-a întors stomacul pe dos. M-am ridicat, luându-mi privirea de la el, și m-am scuzat în fața lui Peter, după care am părăsit încăperea.

Înțelesesem deja că nu l-aș fi putut face să se răzgândească: era prea înrădăcinat în convingerile lui, în trecutul lui, ca să reevalueze totul. Nu s-ar fi răzgândit, iar eu simțeam prea mult nevoia de a mă îndepărta, ca să mai rămân acolo. Aveam imaginea lui Adeline întipărită în fața ochilor și, în pofida senzației care mă încerca, nu voiam să le stric momentul.

Am străbătut coridorul și m-am retras în camera din capăt. Părul mi-a atins ușor coatele când m-am oprit acolo, în mijlocul covorului, departe de priviri și de zgomote.

Am auzit pe cineva închizând ușa în spatele meu și m-am întors cu certitudinea că știam deja cine era.

– Ai fost cu Adeline? am întrebat brusc, fără să mă abțin, de parcă cuvintele acelea mi-ar fi ars buzele.

Rigel m-a privit îndelung, cu fața plecată, cu privirea umbrită de o expresie circumspectă.

– Asta ți-a spus Peter?

– Răspunde-mi, Rigel!

Tăcerea a fost singurul răspuns pe care l-am primit. Iar eu învățasem să interpretez acea absență a cuvintelor mult mai mult decât prezența lor.

Mi-am întors privirea de la el, plină de amărăciune, apoi m-am întors din nou spre el.

– Când aveți de gând să-mi spuneți?

– Ce ai fi vrut să auzi *mai exact*?

– Nu-mi răstălmăci vorbele! Știți cât sunteți de importanți pentru mine. Ideea că voi doi..., mi-am căutat cuvintele, dar gâtlejul mi s-a blocat de amărăciune.

N-ar fi trebuit să-mi pese. Se întâmplase înainte ca eu și Rigel să descoperim că ne aparțineam, ce avea de-a face cu noi? Nimic.

Și totuși gândul acela s-a agățat de incertitudinile mele și nu mi-a dat pace.

Adeline îmi spusese că el mă ținuse de mână când Margaret mă pedepsea, că el mă protejase de fiecare dată, că gesturile lui fuseseră alimentate mereu de ceva unic și profund, încă de la început, dar acum toate acele cuvinte păreau goale, îndepărtate.

Oare mințise?

De-asta erai mereu așa încordat când vorbeam despre trecut cu ea. Îți era teamă că aveam să aflui.

Trebuia să fiu rațională, dar m-a chinuit gândul că îmi ascunseseră asta. Teama că era ceva între ei mă cuprinsese de prea multe ori, încercasem să identific originea relațiilor lor de prea multe ori, dar doar pentru că nu fuseseră niciodată sinceri cu mine.

De ce trebuiau să mă dea mereu laoparte, să mă apere, să aleagă pentru mine?

Nu îmi puteau spune adevărul?

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, a răspuns Rigel, pe un ton răsunător, de parcă i-ar fi fost greu s-o spună. Nu, nu voiam să aflui. Ce altă opțiune aveam?

– Ai ales să nu-mi spui, am răspuns eu încet.

S-a încruntat când a simțit amărăciunea din vocea mea. A făcut un pas spre mine, cu frustrare în ochi.

– Deci asta e? Vine Peter și o luăm de la capăt?

– Lasă-l în pace pe Peter, am murmurat eu pe un ton categoric. E singurul care a fost sincer.

– Peter nu știe *nimic*, a bombănit el furios, tronând deasupra mea. După tot acest timp, pe el alegi să-l crezi?

– Nu e asta ideea...

– Și *totuși* a fost de ajuns ca să nu mai ai deloc încredere în mine!

– Ți-aș încredința chiar viața! am spus eu, ridicând vocea, dezarmată, cu ochii mari, într-o expresie fragilă. Nu înțelegi? Am încredere în tine ca în mine însămi, tu ești cel care ai preferat să nu-mi spui despre asta. Știi cât de importanți sunteți tu și Adeline pentru mine... Știi că o consider o soră... Câte alte lucruri nu mi-ai spus?

Poate că exageram, poate că n-ar fi trebuit s-o fac, dar faptul că hotărâseră să-mi ascundă faptul ăsta, în loc să-mi spună, îmi crea o senzație nedefinită de dezamăgire.

Poate că o altă fată în locul meu n-ar fi vrut să știe.

Poate că ar fi preferat să trăiască fără să afle, fericită și ignorantă.

Dar nu și eu.

Eram o carte deschisă în fața lui Rigel. Aveam încredere în el mai mult ca în oricine altcineva, dar aveam nevoie ca încrederea aceea să existe și din partea lui, nu să aleagă să nu-mi spună lucruri de teamă că m-ar pierde.

Nu m-ar fi pierdut; voiam doar să știu adevărul. Chiar credea că m-aș fi îndepărtat de el pentru un lucru întâmplat cu ani înainte?

Am răsuflet încet și am clătinat din cap. Mi-am coborât lent brațele pe lângă corp, privindu-l cu ochi triști.

– Poți să-mi spui totul, am șoptit eu cu voce slabă. Când alegi să nu o faci, mă rănești. Dacă nu vrei să vorbești despre Adeline, atunci nu voi ști niciodată ce a fost între voi. Bine, am murmurat eu, în pofida sentimentelor care mă încercau. Dar uneori aș vrea doar... să-mi permiți să înțeleg mai mult ce simți. Te cunosc, Rigel, dar nu pot să știu mereu ce gândești. M-am strâns în brațe, coborându-mi capul, lăsând partea cea mai plăpândă din inima mea să vorbească. Poți... să ai încredere în mine, am spus eu pe un ton sincer. Nu trebuie să-ți fie frică că mă

vei răni. Și dacă nu vrei să vorbești despre asta... Dacă nu vrei să vorbești despre Adeline, atunci nu te voi întreba. Orice lucru care v-a legat, despre care nu reușești să-mi spui, îl accept, am zis eu înghițind în sec. Nu mă voi îndoii de tine, dar aș vrea ca și tu să faci la fel. Să te simți liber să-mi vorbești și să fii sincer cu mine. Sunt îndrăgostită nebunește de tine, am recunoscut eu, supusă. Și asta nu se va schimba niciodată.

Mi-am ridicat privirea. Probabil că aveam cea mai supusă expresie din lume. Am încercat să zâmbesc, dar urma de amărăciune din ochi nu m-a ajutat deloc. Mi-am întors privirea și am oftat încet.

– Hai să ne întoarcem dincolo, am murmurat eu, trecând pe lângă el.

Am ajuns la ușă și am deschis-o, gata să mă întorc la pălăvrăgit, la petrecere, gata să mă întorc la realitatea care se desfășura dincolo de noi, dar n-am reușit.

Am văzut o mână așezându-se pe ușă și închizând-o cu fermitate.

I-am simțit răsuflarea lui Rigel pe ceafă, pieptul cald apăsător pe spatele meu.

Nu m-am mișcat când i-am simțit corpul solid lipit de mine. Am rămas locului, învăluită de căldura lui, de parcă ar fi fost sfârșitul și începutul meu.

Aveam să-mi amintesc mereu liniștea din clipa aceea.

– Te iubesc de când aveam cinci ani.

Vocea răgușită a lui Rigel era un susur fin, abia audibil. Mi-a atins ușor urechea cu buzele, de parcă cuvintele acelea ar fi fost un secret nemărturisit. Nu mai respiram.

Am încercat din răspuțeri să mă împotrivesc, a continuat el, pe tonul acela care i se revărsa încet din gură, dar nu mi-ai dat de ales. Ai năruit totul. Ai luat totul din mine, iar eu te-am urât pentru asta. Am fost cu ea pentru că te căutam pe tine în celelalte, dar nici una nu avea niciodată destui pistrui, nici una nu avea niciodată părul tău sau ochii destul de limpezi.

A urmat o altă pauză, în timp ce corpul îi era lipit de-al meu și-i simțeam respirația caldă pe gât. Simțeam cât de

greu îi era să rostească acele cuvinte.

– N-am știut niciodată să iubesc, a mărturisit el pe un ton plin de amărăciune și înfrânt. Nu am grijă și nu am delicatețe. Nu cred în sentimente, pentru că nu sunt în stare să mă leg de nimeni... Dar dacă dragostea există, atunci are ochii tăi, vocea ta și plasturii tăi blestemați pe degete.

Mi-a ridicat mâna.

A scos din buzunar unul dintre plasturii pe care-i lăsasem acasă la el, l-a desfăcut și mi l-a lipit pe inelar.

Ca pe un inel.

– Asta e tot ce am să-ți dau. Iar dacă vreodată te vei căsători cu mine, Nica, toți vor vedea că ești a mea, așa cum ai fost în tăcere de la început.

Aveam ochii larg deschiși. Lacrimi fierbinți îmi tremurau pe pleoape, împiedicându-mă să văd. Nu-mi venea să cred că auzisem acele cuvinte, nu-mi venea să cred că le pronunțase, dar pieptul îmi pulsa de parcă cineva mi-ar fi provocat o rană deschisă.

Încet, tremurând, m-am întors spre el. Rigel m-a privit în ochi, cu toată ființa lui.

– Pentru mine, ai ochii făuritorului de lacrimi, a murmurat el. Și îi vei avea mereu.

Un val cald și violent mi-a străbătut pieptul. Sentimente nemărginite au explodat în afara mea, arzând peste tot, inundându-mi sufletul cu o lumină pe care nimeni altcineva n-ar fi putut să mi-o dea.

Lacrimile mi-au brăzdat chipul. Mi-a atins un obraz, mângâindu-l încet, iar eu n-am văzut lupul din el, ci altceva.

Acela era copilul care mă privise prima dată, la ușa Mormântului.

Acea era mâna care găsisese curajul să o țină pe a mea în pivniță.

Acelea erau brațele care mă ridicaseră și mă înconjuraseră ca să mă apere.

Fața care încasase o palmă în locul meu.

Aceea era inima pe care nu avusese niciodată curajul să mi-o dăruiască.

Dar care îmi striga întru totul numele.

Mi-o înmâna cu degete pline de zgârieturi și, chiar dacă nu știuse niciodată să iubească cu delicatețe, îmi arăta partea lui cea mai fragilă și mai inocentă.

Pentru prima dată după o viață întreagă, Rigel mi-a mărturisit cuvintele pe care mi le dorisem în mod inconștient ani în șir.

Pe care le așteptasem, la care sperasem și pe care le iubisem în secret.

Și, chiar dacă nu aveam să le mai aud vreodată, chiar dacă urma să rămână băiatul care vorbea doar cu ochii, aveam să am pentru totdeauna inima plină de dragostea aceea.

Pentru că nu era adevărat că eram un dezastru. Nu.

Noi eram o capodoperă.

Cea mai frumoasă și mai spectaculoasă dintre toate.

Mi-am pus mâna pe a lui și i-am zâmbit. I-am zâmbit cu inima, cu sufletul, cu lacrimile și cu acel plasture pe deget.

I-am zâmbit ca femeia ce eram și ca fetița care aveam să fiu pentru totdeauna.

Iar el mi-a răspuns cu profunzimea ochilor lui.

Doar cu ochii.

Ochii aceia pe care aveam să-i iubesc mereu la nebunie.

M-am aruncat în brațele lui, cufundându-mă la pieptul lui ca niciodată până atunci. M-am agățat de el cu fiecare fărâmbă din

mine, iar Rigel s-a aplecat asupra mea, strângându-mă de parcă aș fi fost cel mai mic, mai fragil și mai prețios lucru de pe pământ. M-a ridicat în brațe, iar eu m-am închis pe inima lui ca un fluture.

Mi-am rezemat fruntea de a lui și apoi l-am sărutat, din nou și din nou, și *din nou*, și fiecare sărut era un zâmbet, fiecare sărut era o lacrimă care avea să ne unească pentru totdeauna.

Și în pragul finalului nostru, am înțeles că, dacă basmul acela avea o morală, atunci aceea... *eram noi*.

Da, noi.

Pentru că sufletele noastre străluceau cu forța a mii de sori.

Și, precum constelații milenare, povestea noastră era scrisă acolo.

În cerul acela infinit.

Printre uragane de nenorociri și nori de praf de stele.

Eternă și indestructibilă...

Mai presus de orice.

EPILOG

Luminițele de Crăciun luceau ca niște licurici.

Un pom de Crăciun frumos cu instalația aprinsă emana străluciri aurii până în cele mai îndepărtate colțuri ale sufrageriei.

În penumbră, luminată de podoabe, am înaintat pe marmura lucioasă încercând să nu fac zgomot.

Pe canapeaua din fața șemineului dormea ghemuită o fetiță, într-o stare de fericire desăvârșită.

Un antebraț puternic o ținea ușor, iar chipul ei se sprijinea pe pieptul unui bărbat splendid.

Rigel avea capul plecat într-o parte și ochii închiși.

La 34 de ani era și mai atrăgător ca până atunci. O barbă scurtă îi umbrea maxilarul și fiecare mușchi din corpul lui părea să se fi modelat pentru a răspunde unui instinct protector intrinsec și firesc. Umerii lați și încheieturile mâinilor bine definite de adult creau un sentiment de siguranță care te învăluia și pe care-l simțeai de cum intra într-o încăpere.

Am apucat-o pe fetiță cu grijă, atentă să nu-l trezesc, și am luat-o pe brațe.

Își petrecuseră toată ziua împreună.

Când intrase în viața noastră, cu cinci ani în urmă, Rigel îmi mărturisise frica lui: se temea că nu avea să reușească să se atașeze de ea, așa cum se întâmplase cu toți ceilalți.

Dar chiar și după atâta vreme, eram convinsă că teama aceea dispăruse în clipa în care o văzuse în brațele mele, mică și lipsită de apărare, cu părul negru ca pana corbului identic cu al lui.

Delicată, prețioasă și pură... ca un trandafir negru.

Chiar în după-amiaza aceea mă sprijinisem de pragul ușii și-i găsisem acolo, așezați pe taburetul pianului. Ea

stătea în brațele lui, îmbrăcată într-o rochiță de catifea.

– Tati, spune-mi ceva ce nu știu, îl rugase ea, privindu-l cu adorație, așa cum făcea mereu.

Îl iubea la nebunie și spunea întruna că tatăl ei era cel mai bun dintre toți, pentru că trimitea sateliți în spațiu.

Rigel își plecase capul gânditor, cu genele atingând ușor pomeții eleganți, apoi o luase de mână și îi deschisese palma, lipindu-i-o de a lui.

Nu fusese niciodată blând cu cineva. Dar cu ea...

– Mulți dintre atomii din care ești făcută, de la calciul din oasele tale, la fierul din sângele tău, au fost creați în inima unei stele care a explodat cu miliarde de ani în urmă.

Vocea lui lentă și joasă mângâiase aerul ca o simfonie minunată.

Eram convinsă că ea nu înțelesese prea bine ce-i spusese, dar deschisese oricum gura, formând un „O“ micuț. Când avea expresia aceea, Rigel spunea că semăna identic cu mine.

În momentul acela ieșisem la iveală, sprijinindu-mă de arcada de la sufragerie.

– Educatorul de la grădiniță mi-a spus un lucru curios, spusese eu. Cum că fiica noastră nu lasă nici un băiat să se apropie de ea, pentru că cineva a convins-o că transmit boli. Știi ceva despre asta?

Rigel îmi aruncase o privire tăioasă, în timp ce micuța se juca cu gulerul cămășii lui. După care plescăise din limbă.

– N-am idee despre ce e vorba, îmi zisese el.

Ea îl privise cu chipul micuț străbătut de o expresie îngrijorată.

– Nu vreau boala bărbaților, tati. Nu voi lăsa pe nimeni să se apropie.

Îl îmbrățișase, iar eu îl privisem cu sprânceana arcuită și brațele încrucișate.

Rigel rânjise.

– E un copil isteț, murmurase el, mulțumit de sine.

Doar gândindu-mă la asta îmi venea și acum să zâmbesc.

Deodată am auzit-o gemând lângă gâtul meu.

– Mami?... a murmurat ea, în timp ce-și freca ochii de pielea mea.

– Dormi, iubire!

M-a cuprins cu mâinile pe după gât, iar părul ei moale mi-a gădilat bărbia. Am inspirat aroma de cireșe a gelului ei de duș și am îmbrățișat-o în timp ce urcam scările.

– Mami, a scâncit ea din nou. Tata s-a simțit rău mai înainte? L-a durut iar capul?

Mi-am plecat capul pe al ei, legănând-o.

– Se întâmplă uneori. Dar apoi îi trece... Mereu îi trece. Trebuie doar să se odihnească. Tatăl tău e foarte puternic, știi?

– Știu, mi-a răspuns ea hotărâtă, cu vocea delicată.

Am zâmbit când am ajuns în camera ei, unde am așezat-o ușor pe pat. Am aprins lumina de veghe care proiecta stele pe tavan și am acoperit-o cu grijă. A strâns la piept jucăria mea

în formă deomidă, cusută din nou pentru ea, dar am observat că mă privea cu ochii gri mari, iar somnul părea să-i fi dispărut.

– Ce e? am întrebat eu suav.

– Nu-mi spui o poveste?

Am mângâiat-o pe părul negru, aranjându-i-l pe lângă față.

– Ar trebui să dormi, Rose...

– Dar e Crăciunul, a obiectat ea cu vocea subțirică. Mereu îmi spui o poveste frumoasă în seara de Crăciun...

M-a privit plină de speranță, cu năsucul ei minuscul și pielea albă de păpușă, și nu am reușit să găsesc motive ca să o refuz.

– Bine, am încuviințat eu, așezându-mă lângă ea.

Rose a zâmbit fericită, iar ochii i-au strălucit cu reflexiile a mii de stelute.

– Ce poveste vrei să-ți spun?

– A ta și a lui tati, a răspuns repede, cu înflăcărare, iar eu i-am aranjat pătura pe piept. Povestea voastră.

– Din nou? Ești sigură? Ți-o povestesc în fiecare an...

– Îmi place, a răspuns ea cu sinceritate, de parcă ar fi fost de-ajuns pentru a încheia subiectul.

A zâmbit, așezându-mă mai bine pe patul ei.

– Bine... De unde vrei să încep?

– Oh! De la început!

Am mijit ochii, privind-o cu blândețe. M-am întins și am aranjat perna, asigurându-mă că stătea comod și că nu-i era frig.

– *De la început?* În regulă...

M-am lăsat pe o mână, sprijinindu-mă de saltea. M-am uitat la stelele de deasupra noastră și, cu voce lentă și slabă, am început:

– La Mormânt aveam numeroase povești. Povești rostite în șoaptă, povești de noapte bună... Legende spuse din vârful buzelor, la lumina slabă a unei lumânări.

Am privit-o drăgăstos în ochi, iar ea a zâmbit.

– Cea mai cunoscută dintre ele era cea a făuritorului de lacrimi.

MULȚUMIRI

Până la capăt

Și călătoria noastră se sfârșește...

Pare incredibil că am ajuns la sfârșitul acestei povești.

Le mulțumesc tuturor celor care au ajuns până aici.

Îi mulțumesc Francescăi și lui Marco pentru această oportunitate minunată.

Îi mulțumesc Ilariei Cresci, editoarei mele din această călătorie foarte lungă, mulțumită căreia a prins viață acest roman. Mi-a fost alături ziua, noaptea, în momentele de anxietate și în cele de

bucurie, s-a dedicat acestui proiect cu seriozitatea unui profesionist și cu pasiunea unei amice. Am învățat multe de la ea, drept care-i mulțumesc.

Îi mulțumesc familiei mele, care, fără să știe, mi-a dat puterea să urmăresc un vis mic, dar măreț. Le mulțumesc celor mai dragi prietene ale mele pentru entuziasmul cu care au îmbrățișat această veste și pentru afecțiunea pe care mi-au arătat-o prin faptul că au crezut profund în ea. Ele sunt sursa puterii mele.

Și, în cele din urmă, le mulțumesc tuturor cititorilor mei, care au visat, zburat și imaginat împreună cu mine. Au crezut în această poveste încă de la început și au așteptat în fiecare zi, cu răbdare, sprijinindu-mă în orice alegere pe care am făcut-o, însoțindu-mă și fiindu-mi alături în tot acest parcurs.

Toate acestea sunt pentru voi.

Vă dedic aceste ultime cuvinte, fiindcă sunteți esența acestei cărți, sufletul poveștii și inima pulsândă a acestui proiect.

Sper să înțelegeți că...

A plânge e uman. A plânge înseamnă a simți și nu e nimic în neregulă cu asta; nu e nimic în neregulă în a te prăbuși și a te descărca. Nu înseamnă că suntem slabi, ci că suntem *vii*, că inima noastră bate, își face griji și arde de emoții.

Sper să înțelegeți că...

Nu trebuie să ne temem că ne simțim imperfecti. Cu toții suntem imperfecti, iar basmele există și pentru cei care cred că nu le merită și pentru cei care se simt prea diferiți și prea inadecvați ca să-și dorească unul.

Căutați-le!

Faceți-o! Nu renunțați! Nu e mereu ușor să le recunoști, uneori se ascund într-o persoană, într-un loc, într-un sentiment sau în voi. Uneori sunt puțin distruse, dar sunt acolo, sub ochii voștri, așteptând să fie descoperite.

Și sper să înțelegeți că...

Toți avem propriul făuritor de lacrimi. Și toți, la rândul nostru, suntem făuritorul de lacrimi pentru cineva. Să nu uităm de puterea pe care o exercităm asupra celor care ne iubesc. Să nu uităm că-i putem răni, că un cuvânt sau un gest au un impact profund asupra inimii lor. Că, uneori, un strop de delicatețe în plus poate face diferența.

Pare trist, nu-i așa?

Că am ajuns la final.

Dar până la urmă ... Orice sfârșit e doar un nou început.

Sper ca Rigel să vă fi făcut să înțelegeți că într-o tăcere se ascunde profunzimea universului, iar Nica, în schimb, că există un plasture pentru orice încercare pe care o facem. Trebuie să le punem pe degete cu mândrie, deoarece sunt de admirat cei care, în pofida rănilor, continuă să încerce fără să renunțe vreodată.

Purtați-i cu mândrie! Tot timpul.

Și nu încetați să încercați! Niciodată.

Faceți-o, bine?

Eu... trebuie să plec acum.

Timpul nostru s-a încheiat, dar...

Țineți minte: nu-l poți minți pe făuritorul de lacrimi!

Și dacă vă zice cineva că basmele nu există...
Spuneți-i că există un basm pe care nu-l știu.
Unul pe care nu l-au mai auzit.
Unul pe care doar noi i-l putem spune.
Și dacă vor să asculte... Atunci întoarceți-vă aici!
Dați-mi mâna!
Țineți-o strâns și urmați-mă!
Vom străbate cărări întunecate, dar cunosc drumul.
Sunteți pregătiți?
Bine. *Să mergem...*